

1

Sorane

De huurmoordenaress

Jelsi

Jelsi

Sorane 1

De huurmoordenaars

© 2019, Jean Smeyers (Jelsi)
Eigen publicatie
info@jelsi.be
Alle rechten voorbehouden

Titel boek: De huurmoordenaars
Auteur boek: Jelsi
Omslagontwerp: Jelsi
Typografie: Jelsi

Inhoud

1	Een nieuw leven	1
2	De gevangenen	32
3	De eerste proef	53
4	Vals spel	66
5	De diefstal.	95
6	De opdracht van Verin.	118
7	Twijfels	140
8	Een nieuwe baas	165
9	De aanslag	180
10	De begrafenis	203
11	Het verslag van Runa	216
12	Oran II	255
13	De man van Teira	291
14	Gearresteerd	336
15	Het keerpunt	348
16	Het verraad	395
17	Ontmaskerd	424
18	Agente in nood.	452
19	Onafwendbaar lot	485

De huurmoordenares

Een nieuw leven

26 MEI 4223 Enuron tijd

De grote Olaans-Enuroonse oorlog in deze ruimtesector is ongeveer achtentwintig jaar geleden beëindigd. In deze ruimtesector heerst opnieuw vrede. De handel bloeit al verschillende jaren weer op. Ter hoogte van de baan van de zesde planeet van het stelsel materialiseert een passagiersschip dat voor de verbinding zorgt tussen Enuron en de amazoneplaneet Trafar IV.

Vanuit de woonruimtes kijken vele passagiers naar de omgeving buiten het schip en merken de stralend blauwe vierde planeet op. Ze is kleiner dan de derde planeet, die in een kleinere baan omheen de gele zon draait. In een van de zetels die rondom een tafel staan, zit een man naast zijn amazonevrouw. Beide kijken naar de schermen die de omgeving buiten laten zien. De vrouw is lang en slank en heeft het uiterlijk van een achtentwintigjarige. Dankzij de medische wetenschap is de levensverwachting sterk gestegen. Een gezonde mens leeft in deze tijd gemiddeld driehonderdvijftig jaar.

‘Een van de mooiste bekende planeten, Runa,’ zegt hij.

‘Dat klopt, schat. Zeer mooi, er is echter niet te zien hoe verdorven vele bewoners zijn,’ antwoordt Jov, haar man.

‘Niet zo negatief, lieveling. Er leven ook goede mensen op deze planeet.’

Runa knikt even en glimlacht.

‘Je hebt gelijk, maar die kunnen nauwelijks overleven.’

Ook een jong meisje, met rode haren, kijkt bewonderend naar de omgeving buiten het schip die op de beeldschermen vertoond wordt.

‘Mam, gaan we daar wonen?’ vraagt ze plots.

‘Ja, Sorane. Ergens op deze wereld gaan we een nieuw leven opbouwen. Misschien maak je daar wel nieuwe vriendjes.’

Even trekt er een glimlach over het gezichtje van de kleine Sorane, dan wendt ze haar hoofd weer naar de schermen.

Plots klinkt een stem:

‘Over twee minuten wordt de ontkoppeling van modules een tot drieëntwintig geactiveerd.’

Een paar minuten later gaat er een lichte schok door de hun toegewezen woonruimte als ze losgekoppeld worden. Sorane kijkt verschrikt op.

‘Wees maar niet bang, Sorane,’ zegt de drieënvijftigjarige, die er als een achtentwintigjarige vrouw uitziet.

Even kijkt de kleine meid, die naast de vrouw zit, naar haar moeder.

‘Is dat altijd zo, mama?’

‘Niet altijd, soms is het erger. Maar gevaarlijk is het niet. Alles gebeurt bijna volledig automatisch.’

Sorane knikt even en wendt dan haar blik naar de man die aan de andere zijde van de tafel in een zetel zit. Die kijkt op en glimlacht geruststellend naar haar. Even kijkt hij hun geadopteerde dochter aan.

‘Mama heeft gelijk, kindje. We worden alleen losgekoppeld van het basisschip. Over enkele ogenblikken landen we op de ruimtehaven, zoals ik je verteld heb. Dat weet je toch nog wel.’

Van de kleine koersverandering merken de inzittenden niets. Wel zien ze op hun schermen de vierde planeet steeds groter worden.

‘Wat mooi, Jov,’ zegt Runa.

Haar man knikt en staart met amazone naar het scherm, want het al verschillende jaren geleden dat hij zijn thuisplaneet nog aanschouwt heeft. Dan richt hij zijn blik op het kleine roodharig meisje en zegt bijna fluisterend:

‘Vind je het mooi, Sorane?’

Sorane wendt haar hoofdje naar een van de schermen en zucht als ze de mooie beelden, van de blauwe planeet, met witte en grijze wolkenpartijen, ziet.

‘Ja, Papa. Gaan we daar een huisje bouwen?’

‘Bouwen niet, schatje. Maar misschien kunnen we er een kopen of huren,’ merkt Runa glimlachend op.

Dan kijkt ze even naar een ander scherm waarop ze het basisschip steeds kleiner ziet worden, tot het bijna niet meer waar te nemen is. Dan zucht ze, want op Enuron wacht hen een nieuw leven. Al wordt het voor haar als amazone niet zo gemakkelijk. De drieëntwintig toestellen dringen een uurtje later de dampkring van de vierde planeet binnen.

Als ze de dampkring induiken, licht een speciaal energiescherm omheen de module op. Het is lichtblauw van kleur, maar

door de wrijving met de bovenste luchtlagen, krijgt het een vreemd roodvioletochtige kleur. Het duurt maar een minuut of twee voor de kleur weer overgaat in lichtblauw en ze allen op het scherm de naderende oppervlakte zien.

‘Je herinnert je toch nog, wat papa gezegd heeft, Sorane. Als we de bodem raken, dan schokt het nog een beetje meer dan daarstraks.’

Even kijkt ze haar moeder aan. Dan knikt ze ijverig.

‘Runa, we naderen de ruimtehaven, daar zijn de eerste gebouwen al,’ merkt Jov op.

Runa staart naar de piramidevormige gebouwen die in verschillende afmetingen over de stad verspreid zijn. Vanuit de grootsten vertrekken energiebanen naar de kleinere, zodat die de stad van energie kunnen voorzien. Ook op de toppen van de appartement gebouwen zijn de daken piramidevormig. Ook zij zijn aangesloten op het grote piramidevormig netwerk.

‘Werd je daar geboren, Jov?’ vraagt ze.

‘Nee, schat. In een veel kleinere stad, dan Krimlar, de hoofdstad van het Enaars continent.’

‘O, dat was ik vergeten. Enuron telt verschillende levenswijzen.’

Jov knikt.

‘Ja, en de Enaarse en de Nuroonse zijn de grootste van de vele. Die twee zijn verschillend, maar er zijn verdragen gesloten om ieders belangen te vrijwaren.’

Voor zijn vrouw nog iets kan zeggen, verminderd de module fel zijn snelheid en daalt dan op zijn beurt naar de oppervlakte toe. Door computers gestuurd komt die zeer dichtbij. Ze dalen precies tussen vier zuilen op de hoeken van de module. Door middel van magnetische klemmen, die met een lichte schok vastklikken, worden ze door de zuilen opgevangen en verder afgeremd. Acht modules van het schip landen tussen de vier zuilen boven elkaar, terwijl de anderen tussen andere zuilen neerdalen.

Opnieuw volgt een schok, de zwaarste van de korte vlucht, maar nu geeft Sorane zelfs geen krimp. Runa kijkt haar verbaasd aan. Ze had gedacht dat Sorane wel zou schrikken maar ze is zeer kalm. Ze weet echter niet dat Sorane zich concentreerde, zodat ze haar omgeving minder waarnam. Ze opent haar ogen, als ze haar moeder hoort zeggen:

‘Het is tijd, schat.’

De vrouw wend zich kort naar haar man en knikt. Dan buigt ze zich voorover en neemt hun dochttertje in haar armen en richt zich op. Even kijkt ze naar haar, vier jaar oudere, lieve man, Jov Nador.

‘We zijn er bijna, lieve schat,’ fluistert ze.

‘Je zal je wel een beetje moeten aanpassen, lieve amazone.’

‘Dat weet ik, Jov, ik heb lang geleden ook mensen van deze wereld ontmoet, toen ik zij aan zij met hen vocht.’

‘Daar ben ik van op de hoogte, lieveling. Maar als amazone tussen hen leven is nog iets anders,’ zegt Jov, met een lichte glimlach.

‘Toen we vertrokken, Jov, was ik me daarvan bewust. Maak je maar geen zorgen. Het zal wel lukken.’

Aan boord zijn vele reizigers, waaronder ook mensen die een nieuwe toekomst willen opbouwen, zoals Jov en Runa. Het is een zonnige dag als Jov met zijn gelukkig gezinnetje voor het eerst sinds vele jaren een voet op de harde bodem van zijn geboorteplaneet. Runa draagt de kleine Sorane, die ze als hun dochter opgegeven hebben, toen ze incheckten, op haar linkerarm.

Als ze het gebouw na de gebruikelijke controles verlaten, kijkt Jov even om zich heen. Het is hier helemaal verandert sinds hij de laatste maal hier was. Er zijn vele nieuwe gebouwen in de groter wordende hoofdstad opgetrokken. Maar ook de nieuwe zijn nog steeds in de gangbare stijlen gebouwd, op basis van een vierkantig grondplan. Een aantal van die gebouwen hebben ze een piramidevormig dak.

‘Ik ga ons registreren, Runa.’

Zijn vrouw knikt.

‘Ik wacht hier met Sorane en onze bagage.’

Even kijkt Jov naar hun acht midden grote koffers voor hij zich naar een half piramidevormig gebouw aan de rand toe haast.

‘Ik ben dadelijk terug,’ zegt hij nog.

De toegangsdeur van het gebouw schuift automatisch open en dicht als hij naar binnenstapt. Er zijn acht lokketen, waar hij oudere dames opmerkt. Hij haast zich snel naar een die nog vrij is. De dame kijkt hem vriendelijk aan als hij de pasjes van Runa, Sorane en dan die van hem aanreikt. De vrouw legt ze op een paneel waardoor ze gescand worden.

‘Heeft u al een onderkomen, mijnheer Nador?’

‘Nog niet, mevrouw.’

De vrouw knikt even.

‘Vergeet dan niet om de drie pasjes op het registratiepaneel in de woning die u betreft te leggen. U en uw amazone worden dan dadelijk op dat adres geregistreerd.’

Jov knikt even.

‘Zal ik zo snel mogelijk doen, mevrouw.’

‘Heeft u ook bagage?’

‘Acht middengrote kaoffers.’

‘Dus u blijft voor lange tijd. Dan kan ik best twee vervoerzwevers voor u registreren.’

Jov knikt weer even en ziet de vrouw enkele woorden op haar scherm intikken.

‘Zo dat is in orde. Zwever BG-341 en 1219 zijn aan u toegevoegd. U kan hen ophalen op de parking links van het gebouw.’

‘Dank u, mevrouw,’ zegt Jov en neemt hun papieren, die de vrouw hem aanreikt, weer aan.

‘Hier zijn twee pasjes voor de voertuigen. De betaling wordt geregeld zodra we uw verblijfadres ontvangen.’

‘Heeft u een idee hoeveel het kost?’

‘2 krin per kilometer. U heeft de tijd om te betalen. We worden automatisch op de hoogte gebracht zodra u een inkomen hebt.’

Jov zucht even en knikt, terwijl beseft dat de vrouw toegang heeft tot de gegevens van hun situatie.

‘Veel geluk in uw nieuwe omgeving, mijnheer Nador,’ zegt ze met een glimlach.

‘Dank u.’

De vrouw kijkt Jov even na als hij weer naar de toegangsdeur toestapt. Dan wordt haar aandacht getrokken door een nieuwe reiziger.

Jov haast zich naar de parking. Maar daar wacht hem een bedieningsscherm. Er staan al drie mensen voor hem, dus wacht hij even. Dan is het zijn beurt.

‘Naam,’ zegt een stem, als hij voor het paneel blijft staan.

‘Jov Nador,’ zegt hij.

Even gebeurt er niets.

Dan zegt de stem weer: ‘Zwevers wachten op baan zes, mijnheer Nador.’

Op het scherm wordt de plaats aangeduid op een 3D plan van de omgeving getoond. Even kijkt Jov ernaar en knikt even. Dan gaat hij verder om plaats te maken voor de volgende reiziger. Voor de zwevers blijft hij staan en kijkt even naar de nummers.

‘Verblijfpasje,’ zeggen beide toestellen.

Jov drukt het kaartje dat hij van de vrouw binnen kreeg tegen het schermje van beide zwevers vooraan recht van de zijkant.

‘Geregisteerd, Jov Nador. Wij volgen u naar uw bagage.’

Jov draait zich om en haast zich naar Runa toe. Soms kijkt hij even om, maar de zwevers volgen hem als twee trouwe honden.

Runa en Jov plaatsen hun koffers op de zwevers. Dan sluit hij ze beiden af door het pasje weer tegen het scherm te houden. De bovenkant van de zwevers wordt dadelijk door een doorzichtig, op glas lijkend, paneel afgesloten.

‘Heeft u een taxi nodig of heeft eigen vervoer?’ vraagt een van beide toestellen.

‘Een taxi, als het mogelijk is?’

Dadelijk wordt een 3D afbeelding getoond en met een rond punt, waar ze naartoe moeten. Met een glimlach merkt hij dat Sorane, nadat ze er even verbaasd naar keek, de afbeelding aandachtig bestudeert. Even kijkt hij om zich heen en slaat een arm om de rug van Runa. Zo volgen ze beiden, Sorane, naar de opgegeven bestemming.

‘Het lijkt wel of Sorane hier al de weg weet.’

‘Ze is al zeven jaar, lieveling. En ze heeft het 3d plan aandachtig bekeken.’

Dan merkt hij de taxistandplaats op. Een van de zwevers heeft hen al opgemerkt en verheft zich van de grond. Even later houdt hij voor hen halt aan het voetpad.

‘Nieuw hier,’ vraagt de bestuurder als ze instappen.

‘Niet echt, ik ben hier al lange tijd niet meer geweest. Daarom moest ik mij even oriënteren.’

‘Waarheen moeten jullie?’ vraagt de bestuurder, terwijl hij het toestel in beweging zet.

‘Dat weten we niet zeker.’

‘Is jullie verblijf tijdelijk of voor langere tijd?’

‘We willen hier een nieuw leven opbouwen. Maar we hebben niet zoveel geld,’ legt Jov uit.

‘Dan zult u ook een job nodig hebben?’

‘Voorlopig willen we een goedkope hotelflat. Weet u er geen?’ vraagt Runa.

De bestuurder glimlacht even, terwijl hij Runa aankijkt.

‘O, een amazone.’

‘Hoe weet je dat?’

‘Je manier van spreken, Ona. Ik heb al verschillende amazones ontmoet en je klinkt zoals elk van hen.’

‘Dus zal ik het moeilijk kunnen verbergen.’

‘Voor mij en de meesten met mijn beroep niet. Nee, dat zal moeilijk zijn. Maar als je het langer volhoudt, dan zal je je wel aanpassen. Maar nu moet ik eens nadenken waar ik jullie kan onderbrengen.’

‘Niet te duur, als u iets weet. Om er te blijven wonen zal ik dringend een job moeten zien te vinden.’ zegt Jov.

‘Ik heb al iets in gedachten. Er is een villawijk waar meer mensen weggaan, dan bijkomen. Als je iets wil kopen, dan is dat iets ideaal.’

‘Heb jij iets tegen amazones?’

‘Niet echt, maar de meeste blijven hier maar tijdelijk. Want voor hen is het hier helemaal een andere levenswijze. Het grootste deel houdt het hier niet lang uit.’

‘Mijn vrouw heb ik al een beetje wegwijs gemaakt. Ik ben op Enuron geboren,’ zegt Jov glimlachend.

Even kijkt de man naar Runa en knikt dan.

‘En onze bagage?’

‘Als u die twee zwevers bedoelt, die zijn al op weg naar hun ondergrondse standplaats, waar ze wachten tot ze jullie nieuwe adres doorgestuurd krijgen.’

‘En dan volgen ze ons.’

‘Nee, niet echt. Ze voegen zich automatisch in de ondergrondse tunnels die onder de hele stad doorlopen. In die tunnel zijn alleen automatische voertuigen toegelaten. Zodra ze weten waarnaar toe vertrekken ze.’

‘Is het ver?’ vraagt Runa, terwijl ze na de kleine Sorane instapt.

‘Over een veertig minuten zijn we er. Ik kan wel iets regelen met de eigenaars.’

Jov knikt even, terwijl de zweeftaxi koers zet naar het noorden. Runa merkt dat al de villa’s er hetzelfde uitzien. Ze hebben alleen maal een piramide vormig dak. Zelfs de grote is hetzelfde. De bestuurder laat de zwever voor een van de villa’s neerdalen en zegt met een glimlach:

‘Deze staat leeg, mijnheer Nador. Dus als je wil, dan laat ik het de eigenaar wel weten. Maar hij zal jullie wel willen zien.’

Jov knikt.

‘Zijn er meubels?’

‘Al de villa’s zijn hetzelfde gemeubeld. Maar het staat je vrij om het anders in te richten.’

De bestuurder wacht buiten met de zwever, terwijl Jov en Runa naar binnen gaan om te kijken.

‘Dat gaat vermoedelijk onze middelen te boven, Jov,’ zegt Runa, als ze de vertrekkers een voor een bekijkt.

‘Denk ik ook, schat.’

Als ze naar de bestuurder toe lopen, vraagt die:

‘En? Bevalt het?’

‘Ja, maar ik vrees dat we dat niet kunnen betalen.’

‘Ik ben ervan overtuigd van wel. De prijzen zijn hier veel goedkoper dan ergens anders in de stad. Als je wil kan ik jullie even naar de eigenaar brengen.’

Even kijkt Jov naar Runa, die knikt.

‘In orde.’

‘Stap dan snel in. Jullie dochtertje wordt ongeduldig, denk ik.’

Runa kijkt even naar Sorane en knikt. Even later stijgt de taxi weer op en na een korte tocht, land het toestel voor een luxueus huis. Nog voor ze uitgestapt zijn komt een man naar buiten.

‘Is dit het gezin, Orvan?’ vraagt de man.

‘Ja, Her.’

‘Ze bevallen me. Mijn naam is Gion Rivoro, mijnheer Nador.’

‘Hoeveel vraagt u?’ vraagt Jov.

‘500 krediets per maand.’

‘D..dat is..’

‘Het is laag, dat weet ik, maar ze liggen aan de rand van de stad. Veel meer kan ik er dit het moment niet voor krijgen.’

‘Dan nemen we het, mijnheer Rivoro.’

Een uurtje later land de taxi weer voor het huis.

‘Dank u voor de hulp, mijnheer,’ zegt Runa.

‘Het is niets, amazone. Ik ben blij dat ik jullie kon helpen. Vergeet niet jullie te registreren in de woning. Dan is jullie bagage dadelijk op weg.’

Jov kijkt de zwever na als hij de oprit afrijdt. Dan neemt hij de hand van Sorane in de zijne en volgt zijn vrouw. Runa heeft intussen de deur geopend en is met Sorane naar binnen. Jov drukt snel zijn pasje, daarna dat van Rune en Sorane tegen het scherm in de hall.

‘Registratie volbracht, mijnheer Nador. Uw bagage zal door BG-341 en 1219 over een uurtje aankomen. Dank u voor het gebruik van onze service.’

‘Dat is zo te zien vloeiend verlopen, lieveling,’ zegt Runa.

‘Nu nog iets te eten zien te vinden.’

‘Dat is ook niet zo een probleem Runa. Je kan alles verstellen langs het scherm in de keuken.

‘Wat een luxe. Ben je zeker dat we genoeg hebben om dat allemaal te betalen?’

‘Als ons werk genoeg betaalt, dan wel,’ zegt Jov glimlachend en kust zijn vrouwtje even snel.

Die avond zit Jov nadenkend in de zetel, als Runa, nadat ze de kleine Sorane in haar nieuwe veel te grote bed ondergestopt heeft, naast hem komt zitten.

‘Waar ben met je gedachten, schat?’

‘Ik moest plots aan mijn jonge tijd denken, Runa. Toen mijn ouders omkwamen en ik ingelijfd werd.’

‘Dat moet ongeveer in de laatste jaren van de grote oorlog geweest zijn.’

‘Dat klopt. Ik was toen achttien.’

‘Wil je me daarover vertellen? Je hebt mij nooit verteld hoe je op Greon IV terecht gekomen bent.’

Jov kijkt zijn vrouw even aan en fluistert:

‘Misschien wordt het weleens tijd omdat te doen, lieveling.’

Runa kijkt hem afwachtend aan tot haar man begint te vertellen.

Het was vijfenvijftig jaar geleden dat ik als jonge knaap van achttien aan boord van een militair troepenschip ging. Dat was het begin van mijn zwaar leven als soldaat aan het ruimtfront. Twee jaar later werd ik tot luitenant bevorderd en werd aan boord van een speciale kruiser ingedeeld. Mijn eskader werd ingezet om achter de linies te opperen en behaalde enkele successen, maar toen ging het mis. Verschillende slagschepen werden in een kruisvuur vernietigd of zwaar beschadigd.

Toen zag ik voor het eerst jullie piramidevormige Amazoneschepen, die ons te hulp kwamen. Dat was de redding voor de rest van het eskader. Sindsdien streden wij zij aan zij met het amazone eskader tegen de gezamenlijke vijand. Dat was iets meer dan twee jaar voor de Olanen verdreven werden. Enkele maanden later kregen onze groep een speciale opdracht. We moesten een gemengd commando naar een belangrijk ruimtfort brengen. Dat was in de tijd dat ik amazonevrouwen voor het eerst van dichtbij zag. Ze werden toen ingescheept aan boord van het slapschip, waarop ik tijdelijk gestationeerd was.

‘Dat weet ik, want ik was een van die commando’s, Jov.’

Haar man knikt.

‘Ik heb je toen wel even opgemerkt en heb zelfs even naar jou geknipoogd.’

‘Is dat zo? Ik moet dat gemist hebben. En gelukkig maar. Een vreemde man, die naar een amazone knipoogt, is niet toegelaten. Vermoedelijk zou ik je eens hard aangepakt hebben.’

‘Gelukkig maar, lieveling. Ik vond je een mooie meid, zelfs in je gevechtsgedrag.’

‘Als de discipline aan boord niet zo streng was geweest dan had ik misschien wel contact met je gezocht.’

Even glimlacht Runa.

‘Vermoedelijk had ik je dan en harde klap bezorgd, want je kende de amazoneregels nog niet.’

‘Dat is juist, lieveling. Zelfs nu heb ik er soms nog moeite mee.’

‘En dan werden jullie allen overgestraald naar het station. Velen van jullie amazones werden toen gedood, maar ze slaagden om het station bezet te houden tot de vloot toekwam.’

‘Maar dat was voor een deel te danken aan de Enuroonse schepen, die de Olanse slagschepen zware verliezen toebrachten.’

‘Niet alleen onze schepen, Runa. Er waren nog anderen schepen die telkens opdoken en die dwongen de Olanen uiteindelijk om de strijd op te geven. Zonder die schepen zou het net omgekeerd geweest zijn.’

‘Wie waren dat? Toch geen Olanen of Gonen.’

‘Nee, dat niet. Maar niemand wist waar ze vandaan kwamen. Al waren er wel rapporten dat dit type schepen al vele jaren overal in de Melkweg opgemerkt werden. Maar niemand wist wie het waren.’

Even kijkt Runa haar man aan.

‘Ik werd toen in de strijd zwaargewond.’

‘Dat weet ik.’

‘De kruiser, waarop ik dienst deed, was een van de eerste die op de beschadigde landingsplatform landde. We schrokken allen van de vele doden en gewonden. Voor het eerst in deze oorlog, moest ik aan iemand denken en dat was ook nog een amazone. Ik vreesde voor haar leven. En ik wilde weten hoe het met haar was.’

‘Je bedoelt dat je toen naar mij zocht.’

‘Ja, jij was die amazone, schat. En ik vond jou tussen de zwaardere gewonden. Ik aarzelde, want je zag er vreselijk uit. Ik herkende je bijna niet. Zo erg was je eraan toe. Toen zag ik je

ogen naar mij kijken met een blik van pijn, die ik nooit zal vergeten. Want je was zo zwaar toegetakeld dat ze je niet meer konden helpen. Je lichaam was op verschillende plaatsen verbrand en je was je linkerarm en been kwijt. Maar ik slaagde erin om me te herpakken, dus ik knielde toen naast jou en hielt je rechterhand vast.'

'Ben je zeker, dat ik dat wel was, Jov? Ik heb mij beide armen en benen toch nog steeds,' fluistert zijn vrouw glimlachend, terwijl ze naar haar benen tast.

'Je was het, Runa. Laat me verder vertellen, want dit is iets dat je je vermoedelijk niet bewust van geweest bent.'

Runa knikt even, terwijl ze hem gespannen aankijkt.

'Ik heb daar urenlang gezeten om je in je laatste uren bijstaan. Ik probeerde je moed in de spreken, maar ik wist niet of je het hoorde. En toen kwam een dokter even naar je kijken. Op mijn vraag, schudde hij tot mijn schrik zijn hoofd. Ik beseft toen dat ik je nooit in mijn armen zou houden.'

'Was ik stervende?'

'Ja, lieveling. Maar toen merkte ik enkele mannen en vrouwen in een ijsblauw uniform op die hier en daar een hand van een gewonde vastnamen. Eerst sloeg ik er geen acht op, maar toen kwam een bloedmooie blondine op ons toe en zei:'

'Een Enuroons officier en een zwaar gewonde amazone-strijdster. Wat doe jij hier bij haar? Is ze je vrouw?' zei ze tegen me.

'Nee, vrouwe. Ik ken haar naam niet. Maar ik kan haar niet alleen laten sterven.'

Toen glimlachte de blondine en knielde naast mij neer.

'Je geeft om haar, Jov Nador.'

Ik knikte.

'Ze verdient mijn hulp, vrouwe.'

'O... ik snap het al, Enuroon. Liefde kent geen grenzen. Maar of ze je nog zal willen zien als ze weer gezond is, daar twijfel je zelf aan.'

'Dat maakt niet uit, Vrouwe. Ik wil haar alleen maar helpen.'

'Dat wil ik ook, mijnheer Nador.'

'Kan u haar helpen?'

'Zeker. Mag ik haar gezonde arm even vastnemen, Jov?' hoorde ik haar vragen.

'Eerst wilde ik niet, maar toen ik haar blik zag, liet ik je los. Ik dacht op dat moment dat ik je kwijt was, want toen ik je hand losliet leek het alsof het voor altijd. Ik stond wankelend op en

keek naar de blondine, die zich leek te concentreren. Ik staarde naar je lichaam en begreep niet hoe je zolang in leven kon blijven met zulke wonden. Ik heb me altijd afgevraagd welke pijnen je toen moet doorstaan hebben. Maar toen werd je hand in een groen licht gehuld en langzaam zag ik je verbrande huid genezen en toen je been en arm aangroeien. En toen lag je zo goed als ongedeerd voor mij? De blondine stond langzaam op en keek mij aan.'

'Je staart naar een amazone. Pas maar op dat ze het niet merkt, want ze kan elk ogenblik bijkomen,' zei ze.

Ik keek even om me heen en zag een deken, met maar een beetje bloed op, liggen. Snel trok ik dat over je zo goed als naakte lichaam. Toen ik merkte dat je ogen opende, schaamde ik me even. Ik durfde je niet aanspreken en maakte me toen uit de voeten.

'Die blonde ken je haar naam?'

'Nee, ik heb haar nadien nog gezocht, maar zij en de vier anderen waren nergens meer te vinden.'

'Je had iets moeten zeggen, Jov. Ze hebben me pas enkele weken later van een Enuroonse officier gesproken die, toen ik daar zwaargewond lag, urenlang naast mij zat. Ik wilde weten wie je was, maar niemand kende je naam.'

'Ook toen de oorlog een jaar later beëindigd was, wist ik het nog steeds niet.'

'Ik weet het, lieveling. Ik heb geprobeerd om je te vergeten in de vier jaar die volgden, maar ik kon het niet. Dus op een dag verkocht ik mijn kleine huisje en vertrok om je te zoeken. Zo doolde ik verschillende maanden rond op Trafar en enkele andere amazone planeten tot ik plots tegen een amazone botste. Ze barste van woede, want ik had haar, toen ze dreigde te vallen, in reflex vastgegrepen.'

'Ik kan me inbeelden dat ze woedend was, Jov. Een vreemde man mag dat niet, zelfs niet om haar te helpen.'

'Dat wist ik toen nog niet, Runa. Maar die amazone herkende me plots.'

Ze stond erop dat ik haar volgde. Aarzelend deed ik dat. Enkele amazones keken ons wel verbaasd aan. Ik leek wel een van haar bedienden, al was ik nog steeds als Enuroons officier gekleed.

Bij haar thuis stelde ze mij aan haar man voor. Haar naam was Gicyan. Toen ze hoorde dat ik jou zocht, keek ze me aan als-

of ze me wilde verslinden. Het was haar man die het eerder begreep dan de amazone en ikzelf. Hij zei:

‘Lievaling, zie je niet dat deze officier verliefd is, zoals ik op jou verliefd ben.’

Ze keek hem even verbaasd aan en toen klaarde haar blik op. Ze glimlachte en wende ze zich tot mij.

‘Mijn man heeft gelijk, Jov Nador. En ik weet dat die amazone ook naar de man, die haar toen bijstond, gezocht heeft. Maar of het meer is dan dankbaarheid weet ik niet.’

‘Weet u haar naam, Ona?’

De amazone knikte.

‘Ik was toen hoofdverpleegster en ze heeft mij opgezocht, omdat ze wilde weten of ik wist wie je was.’

‘Maar ook ik wist dat niet. Alleen dat je een Enuroonse kapitein was. Ik denk zelfs dat ze je op Enuron is gaan zoeken. Maar ze kwam uiteindelijk terug, zonder haar doel bereikt te hebben.’

‘Kent u haar naam, Ona?’

‘Kom, ik wil je bedanken omdat je mij en ook die andere amazone geholpen hebt,’ zei ze.

‘Aarzelend knikte ik en volgde het koppel. Na een lekker avondmaal en meer dan een uurtje praten over de oorlog en over jou, was het tijd om afscheid te nemen.’

Toen ik naar buiten ging was ik een beetje teleurgesteld, maar toen zei Orine Doroan plots:

‘Dank je voor ons gesprek, mijnheer Nador. Ik ga je ongeduld niet langer op de proef stellen, want ik voel dat mijn man het juist had, toen hij zei dat jij hetzelfde voelt voor die amazone, als hij voor mij.’

‘Dan glimlachte ze en zei:’

‘Haar naam is Runa Krinos.’

‘Even was ik verbaasd en kon geen woord uitbrengen.’

‘Eindelijk wist ik je naam. Ik was zo blij dat ik haar wilde omarmen, maar op het allerlaatste moment kon ik me inhouden.’

‘Bijna maakte Jov weer een fout, Orine. Maar ik had het hem vergeven.’

‘Wat bedoel je, Ono?’

‘Toen je haar naam zei, wilde hij je omarmen van geluk.’

‘Verschrikt keek ze me aan.’

‘Dan glimlachte ze.’

‘Rust eerst even aan paar dagen uit in ons gastverblijf, mijnheer Nador. Want je zal een zeer lange reis moeten maken. Ona

Krinos is teruggekeerd naar haar stam onder leiding van Koningin Peria,' zei de amazone.

'Ik schrok wel even, want het gebied van die koningin was verschillende lichtjaren van die planeet verwijderd. Ik bleef een week bij het gezin van de amazone. Dankzij haar leerde ik al een beetje amazone omgangsgebruiken kennen. Zo wist ik hoe ik je moest aanspreken. Maar het duurde nog acht maanden voor ik je eindelijk vond.'

'Ja, dat weet ik nog. Maar je had niet zoveel onthouden van wat ze je geleerd had, want ik had je bijna gedood voor je onhandige begroeting.'

Jov lacht even.

'Dat kan ik me nog steeds voor de geest halen, schat. Je stond daar klaar om te vechten met je zwaard in de hand. Maar ik durfde niets te doen, zelfs niet om te spreken.'

'En toen hief ik mijn zwaard om toe te slaan. Gelukkig zei je toen iets wat alleen jij kon weten.'

'Ik had het over die tattoo boven je rechterdij. Die met de letters RK door elkaar in een cirkel. Heb je me dankzij je tattoo toen niet gedood?'

'Dat is juist, Jov. Want alleen de man die tijdens de oorlog naast mij gezeten had, kon van die tattoo weten. Ik was dankbaar omdat je als een heer handelde en een deken over mijn lichaam legde,' zegt Runa, terwijl ze even naar haar linkerbeen tast.

'Het was toeval, dat ik mij die herinnerde, schat. Gelukkig heeft die blondine je tattoo ook herstelt, want als ze die verwijderd had, dan...'

Runa schrikt even fel.

'Dan zou ik je misschien gedood hebben,' fluistert ze.

Verbaasd kijkt Jov haar in de ogen, waarin tranen opwellen. Dan herpakt Runa zich en zegt:

'Je weet toch wie die blondine was, Jov.'

'Niet echt. Maar toen ik de amazonegeschiedenis op Enuron opzocht, kwam ik soms wel een blondine en enkele anderen tegen. Ik denk dat haar naam Jakira is.'

'Dat klopt. Maar wij noemen haar de verhevene ofwel de schenkster der zwaarden.'

'Is zij de verhevene en van jullie hoogste goden?'

'Denk daar maar beter niet aan, Jov. Als het werkelijk Jakira was, dan wil ze zeker geen godin genoemd worden.'

'Heb je haar al kunnen bedanken?'

‘Ik weet het niet, Jov. Ik heb in de tempel tot haar gebeden, maar ik weet niet of ze het hoort. Niemand heeft haar of haar vrienden nog gezien na de oorlog. In de omgeving van Enuron is nog zwaar gevochten na de nederlaag van de Olanen in het Amazonegebied.’

‘Dat weet ik nog. Ik was daar ook bij. In de nasleep van de oorlog waren de Olanen in een onbekende basis op een maan van de zesde planeet, ten alle prijze, in en om, die basis aan het vechten. Tijdens dat gevecht raakte ik licht gewond en belande in het ziekenhuis. Maar dat is al meer dan dertig jaar geleden.’

‘Gelukkig hebben we elkaar gevonden, schat,’ zegt Runa en kust haar man.

‘Ik zou die blondine wel even willen weerzien om haar te bedanken.’

‘Weet je haar naam, schat?’

Runa kijkt haar man vol ongeloof in de ogen.

‘Weet jij die niet, Jov?’

‘Nee, ze heeft haar naam nooit gezegd?’

‘Volgens wat jij gezien van wat ze kan, denk ik dat haar naam Jakira is. Zij en haar vrienden helpen de amazones al duizenden jaren.’

‘Duizenden jaren, Runa. Dat kan toch niet?’

‘Ze zijn ontsterfelijk, zoals alle goden en godinnen.’

‘Ik heb ooit iets over een zekere Jakira gelezen in de databanken op Enuron.’

‘Dat is mogelijk, Jov. Ze is lang geleden op Enuron geboren. Ik zou haar graag eens persoonlijk ontmoeten.’

‘Runa, schat. Als die blonde werkelijk, die Jakira was, vrees ik dat je wens niet zal uitkomen.’

‘Wat? Waarom niet?’

‘Er zijn geruchten dat zij honderden jaren geleden, door een vreselijk virus gedood werd. Alleen weet niemand of die waar zijn. Haar volgelingen en vrienden moesten vluchten en ze verbleven een tijdje op een amazone planeet. En dat was lang geleden.’

‘Dat kan toch niet. Is zij dood? Het zou wel verklaren waarom we al vele jaren niets meer van haar gehoord hebben.’

‘Ook machtigen kunnen sterven, Runa.’

‘Wie was dan die blondine die mij hielp?’

Even staart Jov zijn vrouw ontsteld aan, want hij beseft dat ze gelijk heeft.

‘Wie kan die vreemde vrouw dan geweest zijn?’

‘Dat zullen we misschien.....,’ antwoordt Jov, maar een vreemde stem in zijn hoofd doet hem zwijgen.

‘Ik heb je gevonden, Runa Krinos. En je bent intussen getrouwd, lees ik in je gedachten.’

Runa schrikt hevig als ze de vreemde vrouw opmerkt die de kleine Sorane in haar arm houdt.

‘Laat haar gaan, vrouw,’ roept ze.

Zonder iets te zeggen laat de vrouw Sorane op de vloer zakken. Tot Runa’s verbazing blijft de kleine roodkop, naast de blondine staan.

‘Ik wil haar geen kwaad doen, mevrouw Nador.’

‘Het is tijd om Sorane in haar bedje te leggen, mevrouw,’ zegt Runa terwijl ze rechtstaat.

Als ze naar Sorane toeloopt legt die haar handje in de hare en zegt:

‘Dank u, mevrouw.’

‘Slaap wel, lief kind.’

Even kijkt Runa nog naar de blondine en verlaat dan de salon.

Jov kijkt de vrouw met een glimlach aan.

‘Ken ik u niet ergens van?’

‘Misschien hebt u mij al wel eens op een teevee uitzending gezien.’

‘Dat zou kunnen, maar ik denk het niet echt. U vocht toen aan de zijde van de amazones, want ik hoorde tijdens de kalme periodes, dat er mensen met vreemde krachten aan beide zijden aan de strijd deelnamen. Enkelen waren blond, zoals u. Een van hen stond zelfs naast mij, toen Runa stervend voor mij lag.’

‘Dus mijn vermoeden is dus juist. Jov Nador. Jij was de man die de amazone bijstond. Jakira heeft het er met mij over gehad. Ze noemde u een verliefde bakvis of zoiets.’

Even slikt Jov en staart de vrouw aan. Dan zegt hij:

‘Dat was ik inderdaad, mevrouw. Maar ik vond haar jaren later pas terug.’

‘En jullie werden een koppel.’

‘Ook dat klopt, mevrouw.’

‘Jov, wie is deze dame. Ken je haar?’ vraagt Runa die terug de salon inkomt.

‘Dit is een vriendin van de blondine, die je genezen heeft.’

‘Wie bent u, vrouwe?’

‘Ik heb vele namen, amazone. En ik zal er vermoedelijk nog veel meer krijgen. Een van de namen die ik mij herinner, maar die u niet veel zal zeggen is, Geyan.’

‘Nee, u heeft gelijk. Die naam zegt me niets.’

‘De naam die mijn moeder mij gegeven heeft is Aveyana. Die zult u toch eens gehoord hebben, mevrouw.’

Runa staart de vrouw verbaasd aan.

‘Was u erbij, toen ik daar gewond op de tafel lag?’

‘Ja, ik was daar om te helpen.’

‘Wie was uw vriendin, die mij hielp?’

‘Die kennen de amazones zeer goed, Ona. Haar naam is Jakira.’

‘De verhevene, was zij het werkelijk die mijn wonden genas, Hera?’

De godin knikt.

‘Ieder leven is voor ons belangrijk, Ona Krinos.’

Dan wendt ze zich tot Jov, die haar verbaasd aanstaart.

‘Velen noemen ons goddelijke wezens, mijnheer Nador. Maar al leven wij veel langer dan gewone stervelingen, toch zijn wij ook onderhevig aan de natuurwetten. Ooit zal ook de dood mij en de anderen in zijn greep krijgen. Misschien ontmoeten wij dan onze scheppers.’

Tot Jov’s verbazing knielt zijn vrouw.

Haar man schrikt als hij haar hoort zeggen, want die naam kent hij.

‘Bent u werkelijk een go...?’ zegt Jov verbaasd.

Voor Jov nog iets kan zeggen, vraagt de blondine:

‘Dus dit is de vrouw waar u bij waakte, toen ze stervende was?’

Als Jov knikt, glimlacht naar de blondine.

‘En je bent er dan toch in geslaagd om deze moedige amazone voor jou te winnen.’

‘Was dat werkelijk de verhevene die mij toen weer gezond maakte, Ona?’

De blondine kijkt Runa in de ogen en knikt.

‘Dat was inderdaad Jakira, Runa Krinos. Maar Jakira, de verhevene, zoals de amazones haar noemden werd een tweetal jaar later stervend teruggevonden, door Zor, een dienaar van de godin T’naka. Hij kon haar niet helpen, want het gif dat Onvar genoemd wordt kan niet genezen worden. Zor ging hulp zoeken en moest haar een paar uur alleen laten. Terwijl Jakira daar dood-

ziek en kreunend van de koorts op de grond lag, kreeg een vermomde moordenaar haar te pakken.’

‘Heeft de verhevene mij werkelijk genezen, vrouwe?’ vraagt Runa.

De blonde knikt en zegt:

‘Dat heeft ze. Maar daardoor ontmoete ik een paar maanden later een echtpaar. Ik dacht toen dat de vrouw een grote kracht bezat, waar ze zich niet van bewust was. Ze was toen in verwachting van haar tweede dochter. Maar toen in haar na de bevalling een zes-tal maanden later weer bezocht, bezat ze die kracht niet meer. Het was haar dochter Sorane die die kracht bezat. Dat is de reden waarom ik hier vandaag ben. Ik wilde jullie aangenomen dochter zien en mijn vermoeden is juist gebleken. Sorane bezit een kracht, waar ze zich niet van bewust is.

‘Dan hebt u Eliane en Gono ontmoet, want dat zijn de werkelijke ouders van Sorane, Hera Aveyana.’

‘Is Sorane dan zo belangrijk voor u?’

Aveyana kijkt Jov aan en knikt:

‘Niet alleen voor mij, mijnheer Nador, maar ook voor anderen. Daarom zal ik mijn plannen moeten aanpassen.’

‘Plannen?’

‘Daar kan ik niet over uitwijden, mijn heer Nador. Ik heb vele plannen en Sorane maakt daar een klein deel van uit, vermoed ik.’

‘Nogmaals, vrouwe. Waarom?’ zegt Runa ruw.

‘U heeft het over Sorane. Heb ik het juist, mevrouw Nador?’

Runa knikt.

‘Toen ik ontdekte dat niet haar moeder, maar de dochter diegene was die ik zocht, verkoos ik jullie om haar zouden op te voeden.’

‘Maar hoe wist u dat Sorane een wees zou worden.’

‘Dat wist ik niet. Wel dat haar ouders undercoveragenten waren. Dus ik wilde dat jij, mevrouw Krinos, haar zou beschermen terwijl haar ouders hun taak uitvoerden. Pas vandaag zag ik dat mijnheer Nador jou weergevonden had en dat jullie zelfs getrouwd waren.’

‘U wilde wij... Dus daarom moesten wij onze job op Oran II zo plots opgeven.

‘Ik beïnvloede, Hera Alinsa, zonder dat ze het besepte en zij besloot om jou als vaste babyoppasster toe te wijzen. Ik had alleen niet voorzien dat beide undercover agenten hun opdracht met hun leven zouden bekopen.’

‘Was u dan tussen beide gekomen?’

‘In zekere zin, mevrouw. Ik zou ingegrepen hebben, zodat de aanslag zou lukken, maar zonder slachtoffers. Zoals de zwever eruitzag zou niemand geweten hebben dat er geen doden waren.’

‘En onze dochter. Waarom stond u toe dat ze met ons naar Enuron reisde.’

‘Ik wist toen niet dat u, de ware liefde zou gevonden hebben, maar wel dat u een waardig amazone bent, Runa Krinos. En de man die toen bij jou was, bleek jou waardig te zijn.’

Even kijkt Runa naar haar man. Jov merkt de blik van zijn vrouw op, maar als ze beiden weer naar de blonde godin kijken, is die er niet meer.

‘Waar is ze zo plots?’ vraagt Runa zich af.

‘Teleportatie, vermoed ik, schat. Dat deed ze ook toen ze jou wonden genas. Ze was er plots niet meer.’

‘Het wordt al laat. We kunnen beter gaan slapen, schat,’ zegt Runa met een glimlach.

Jov glimlacht terug, terwijl ze zijn blik ziet veranderen. Snel draait ze zich om en haast zich naar hun slaapkamer. Jov doet nog snel de lichten uit en haast zich de gang in. Maar als hij hun kamer instapt is Runa nergens te zien. Er ligt ook niemand in hun bed, merkt hij dadelijk, terwijl hij zich uitkleedt. Als hij om zich heen wil kijken. Voelt hij een tik op zijn rechterschouder.

‘Wil je me?’ vraagt een stem rechts van hem.

Met een snelle beweging die haar verrast, trekt hij haar naar zich toe en kust zijn intussen naakt vrouwtje.

‘Je hebt je training nog niet verleerd merk ik,’ fluistert Runa, voor ze op het bed neervallen.

Even glimlacht hij voor hij haar opnieuw kust.

De volgende dag zitten ze aan de tafel te eten. Ze voelen zich gelukkig, al moeten ze hard werken om de eindjes aan elkaar te kunnen knopen.

‘Smaakt het, lieve schat,’ vraagt Runa.

‘Lekker, mama,’ fluistert het kleine roodharige meisje.

‘Eet maar niet teveel, Sorane,’ zegt haar vader met een glimlach.

‘Laat haar maar nemen zoveel ze wil, lieveling.’

‘Als ze maar niet teveel neemt, Runa,’ fluistert Jov, terwijl hij even naar hun aangenomen dochtertje knipoogt.

Ook zijn vrouw kijkt even naar het meisje en haar ogen krijgen een droevige blik als ze aan beide ouders van Sorane denkt. Zij en Jov hebben de dochter van Elian Cobanon en Gono Saron,

hun vermoorde vrienden, als hun dochttertje aangenomen. Toch beseffen beiden dat ze Sorane ooit de waarheid moeten vertellen.

Maar nu begint voor Jov en Runa een moeizame zoektocht naar een job, in een omgeving waar vele mensen werkloos zijn. Een paar weken later heeft Jov een beetje geluk. Hij geeft een baan gevonden als buitenwipper in een grote luxueuze speelzaal. Hierdoor verdiend hij een hoger loon en ook zijn vrouw heeft een paar weken een job als secretaresse in een grote firma kunnen veroveren. Ze beseft echter wel dat dat te danken is aan haar militair verleden bij de amazones. Een drie-tal uren per dag heeft ze als taak om enkele mannen en vrouwen, die als koerier werken, les te geven in gevechtkunsten. Maar het betaalt goed, dus stelt ze geen verdere vragen.

Als Jov op een dag thuis komt, zit Runa in de salon te lezen.

‘Dag, schat,’ hoort ze hem zeggen.

Met een stralende blik kijkt ze naar haar man op en legt het boek naast zich op de zetel. Langzaam staat ze op en kijkt haar man in de ogen. Verbaasd als hij is, kust Runa hem liefdevol. Dan legt ze haar hoofd aarzelend tegen zijn schouder.

‘Wat is er, lieveling?’ vraagt ze met trillende stem.

‘We krijgen een kindje, misschien zelfs twee, Jov.’

Jov duwt haar grijnzend en gelukkig van zich af en grijpt haar bij de schouders vast.

‘Ben je in...’

‘Ja.’

Dan kijkt hij diep in haar ogen.

‘Is dat werkelijk waar, schat?’

Runa knikt met stralende ogen.

‘O, wat maak je mij gelukkig,’ fluistert hij, waarna hij haar tegen zich aandrukt.

‘Runa, krijg ik een broer of een zusje,’ vraagt een meisjesstem op dat moment.

‘Allebei, Sorane,’ lacht Runa, terwijl ze zich van Jov losmaakt.

Die avond ligt de bijna zevenjarige Sorane rustig te slapen, terwijl Jov en Runa in elkaars armen naar de tv zitten te kijken. De volgende dag moeten ze weer vroeg op om te gaan werken. Zo gaan er verschillende maanden gaan voorbij tot het eindelijk zover is.

De babyzitster kijkt Sorane blij aan, als ze een zwever door het venster ziet landen. Glimlachend zegt ze:

‘Papa en mama komen eraan, meisje.’

‘Ben je zeker, Nasini?’

Het vijftienjarig meisje knikt, terwijl ze opstaat en zich naar de deur haast. Buiten schijnt de zon. Even kijkt ze naar de blauwe lucht en dan wendt ze haar blik naar de zwever, waar Jov zijn vrouw uit het toestel helpt. De babyzitster haast zich naar hen toe en neemt een van de baby’s van Runa over.

‘Wees voorzichtig, met Reysa, Nasini.’

Ze knikt even en kijkt naar het meisje in haar linker arm.

‘Ze is zo lief,’ fluistert ze.

Runa neemt Jenan, haar tweede kindje van een bediende van de zwever aan.

‘Voorlopig wel, Nasini. Ze zijn moe, denk ik,’ zegt Runa, terwijl ze haar man en de kinderoppas naar binnen volgt.

Hun aangenomen dochter, die aarzelend aan de deur staat, kijkt hen afwachtend aan. Sorane, die juist zeven geworden is, kijkt verheugd haar nieuw broertje, Jenan en zusje, Reysa.

Verschillende jaren gaan voorbij, terwijl de kinderen opgroeien. Maar op een dag, Sorane is juist dertien geworden als de politie de firma binnenvalt. Runa’s baas en enkele anderen worden gearresteerd. Runa ziet het gebeuren en maakt zich snel uit de voeten, want ze weet te veel van de onwettige zaken van haar werkgever. De politie zal snel weten wie aan de geldelijke transacties werkte en doorgaf. Ze merkt dadelijk dat ook drie andere van haar medewerkers proberen weg te komen. Maar twee van hen worden door de agenten voor ze in de lift stappen gearresteerd. Runa en een jongere man slagen erin om de parkeergarage te bereiken.

‘Misschien zie ik je nog wel eens, Runa Krinos. Maak het goed,’ zegt de man nog.

‘Jij ook, Evirno,’ roept ze terug en haast zich tussen de zwevers door. Na een paar minuten bereikt ze achteruitgang van de garage. Plots schrikt ze als ze sirenes hoort naderen. Snel duikt ze een steegje in en rent zo haar ze kan op haar hoede door enkele steegjes.

Maar ver raakt ze niet. Ze ziet een paar politiezwevers landen en een tiental agenten springen eruit. Enkele daarvan beginnen de steegjes doorzoeken. Dan herinnert ze zich dat ze een container voorbij liep en haast zich ernaar toe. Als enkele agenten naderen, zit ze in de container. Ze hoort hen voorbij stappen, en een van hen opent de container, maar Runa ligt onder een aantal meubelstukken, die haar verbergen. Als ze geen geluiden meer

hoort, kruipt ze er snel uit. Een paar minuten later slaat ze de deur van een firma zwever, op wielen, dicht en start de motor. Meer dan een uur later, na verschillende omwegen, stopt ze de zwever nogal brusk in de buurt van hun villa.

Jov, die deze week niet moet werken, schrikt als zijn vrouw binnenstormt.

‘We moeten weg, Jov. De politie is op het bedrijf binnengevallen. Als ze ons vinden is ons leven in gevaar, want door mijn kennis vorm ik een bedreiging voor enkele belangrijke personen.’

Schrikkend knikt hij en haast zich naar boven, waar hij enkele valiezen van de kast haalt. Samen met zijn vrouw vult hij ze met enkele belangrijke dingen. Gelukkig hebben ze niet zo veel. De laatste vullen ze met kleding en andere benodigdheden voor hun gezinnetje.

‘Ik breng ze in de zwever, zorg jij voor de kinderen, lieveling.’

Maar Runa is al op weg naar de kamer van Sorane, die ze snel helpt met aankleden. Jov draagt de twee valiezen dan maar naar beneden en zet ze in de hal. Als hij de volgende twee gaat halen, komt Runa juist met Sorane uit de kamer en zegt:

‘Sorane, wil jij in de hal wachten? Ik kom zo dadelijk met je broer en zusje.’

‘Ja, mama,’ zegt Sorane met trillende stem, want ze heeft beetje angst gekregen.

‘Het is niets, Sorane. We moeten alleen snel op vakantie en het vliegtuig wacht niet tot wij er zijn,’ zegt Runa, in een poging om haar gerust te stellen.

Sorane keert zich om en loopt naar de trap toe. Jov kijkt even naar zijn vrouw in de kamer van de intussen zesjarige tweeling. Zijn vrouw is Reysa aan het helpen met aankleden. Hij glimlacht als hij merkt dat Jenan zijn broek zelf aantrekt. Even later zet hij de twee laatste valiezen in de hal naast de anderen neer.

‘Papa, waarom zeg je nu pas iets over een vakantie. Waarom moeten we zo snel weg?’

‘Het is een soort verrassing, Sorane,’ zegt Jov, terwijl hij de deur naar de garage opent. Als Runa met de tweeling de hal binnenstapt, sluit haar man juist de koffer. Sorane zit al op de achterbank en klikt haar veiligheidsriem vast.

Als de garagedeur openschuift, zweeft het voertuig naar buiten. Enkele geburen kijken verbaasd op als ze weg zweven. Runa wuift wel even naar enkele vrouwen die ze kent. Al na een

paar minuten laat Jov de zwever dalen nabij het station. Terwijl haar man bij de kinderen in de zwever blijft, haast Runa zich het station binnen om tickets te kopen. Even aarzelt ze aan de auto-maat, want ze beseft dat als ze met haar paspoort een reisticket boekt, ze getraceerd haar worden. Dus haast ze zich snel naar de balie en bestelt daar een enkele ticketten.

Na een lange reis door verschillende dorpen bereikten ze alle vijf Nontora, de geboortestad van Jov. Hier kent Jov mensen uit zijn jeugd, maar zelfs hier, al doen zijn kennissen hun best, beseffen ze dat werk vinden niet zo gemakkelijk zou zijn, er heerst ook hier, zoals in de hoofdstad, grote werkloosheid in deze streken. Ze vinden met hulp van enkele oude bekenden van Jov, een onderkomen in de armen wijk en leven van kleine diefstallen, tot Jov een jaar later door een van zijn kennissen voorgesteld wordt aan zijn baas. Die neemt Jov aan als lijfwacht. Maar Jov beseft dat hij nu voor een topgangster werkt.

De nu veertienjarige Sorane gaat een paar weken later naar een school in de buurt, maar het is geen gewone school. Tijdens de uren dat ze sport en turnen hebben worden ze door een man en een vrouw geobserveert. Beiden nemen notities over hun voor-dringen. Zo wordt Sorane al snel opgemerkt en op een dag, wordt ze samen met enkele anderen afgezonderd van de klas en met een busje naar een klein gebouw gebracht. Hier moeten ze alle zes oefenen met vuurwapens. Sorane raakt als eerste met een revolver het midden van de roos. Even kijkt ze naar een medeleerling die ze kent. Ook die raakt het doel, maar vlak naast het midden.

De man en de vrouw, die nog steeds hun namen niet ver-noemd hebben, sturen twee van hen naar het busje terug. Zij hebben te weinig punten gehaald. Dan moeten de vier overblijven-den met een scherpschutters wapen vuren. Sorane schiet er drie-maal naast, maar dan viermaal doorheen het midden.

De vrouw gaat naar het resultaat kijken schud haar hoofd, Als de man Sorane naar het busje terug wil sturen, ziet hij de vrouw knielen en verbaasd naar Sorane kijken. Met vier platge-slagen kogels in haar hand komt ze naar Sorane toe.

‘Drie maal door het gat van de eerste kogel die door het mid-den ging. Zij is een natuurtalent.’

‘Ben je zeker?’ vraagt de man.

De vrouw knikt.

‘De andere voldoen ook lijkt me.’

‘Dan zullen we hun namen doorspelen aan de baas.’

‘Oké, we zullen hen terug brengen naar hun klasgenoten. Her Torgon moet het maar beslissen. Maar ik ben zeker dat die roodkop erbij zal zijn.’

‘Als ze zo goed is als jij zegt.’

‘Dat is ze, daar ben ik zeker van.’

Die avond valt het Runa op dat Sorane nogal zwijgzaam is. Maar als ze haar dochter vraagt wat er gebeurd is, schrikt ze.

Na het eten gaan Runa naast haar man zitten en vertelt wat ze van Sorane gehoord heeft.

Jov slikt even.

‘Dat hadden we kunnen verwachten, schat.’

‘Wist je dat dit zou gebeuren?’

‘Nee, maar ik hoorde wel geruchten tijdens mijn taken. Alleen dacht ik niet dat ze Sorane gekozen zouden hebben. Ze heeft nooit een vuurwapen in haar handen gehad.’

‘Ik heb haar wel tijdens de trainingen thuis laten meedoen en ze was niet slecht. Maar een vuurwapen heb ik haar nooit getoond.’

‘En toch moet ze voldoende punten gehaald hebben.’

‘Mam, pap,’ zegt een trillende stem plots.

Verrast kijken beiden op.

‘Nog niet in bed, Sorane,’ zegt Runa streng.

‘Nee, mama. Ik heb iets verzwegen en daardoor kon ik niet slapen.’

‘Wat?’

‘Drie maanden na mijn twaalfde verjaardag, ontmoette ik een blonde vrouw. Zij leerde me met een verschillende wapens omgaan.’

‘Wat? Wie was die vrouw?’ roept Jov een tweede maal uit.

Sorane kijkt hem angstig aan.

‘Ik weet haar naam niet, maar toen in nog veel jonger was heb ik haar met jullie zien praten.’

‘Een blondine zeg je, Sorane.’

De roodharige knikt.

‘Ja, mama.’

‘Dat moet die Aveyana geweest zijn. Waarom heeft die onze dochter met een wapen leren omgaan?’

‘Ik vraag me af wat haar bedoeling is. Waarom heeft ze ons geholpen en nu dat met onze dochter?’

‘Sorane, als je haar nog eens ontmoet, stuur haar dan naar ons toe. Ik wil wel eens weten wat ze van jou wil.’

‘Ja, papa. Maar ze is nogal streng.’

‘Wees dan even streng en zeg als ze niet naar ons komt, ze jou niets mag leren.’

Sorane zegt niets, maar knikt alleen maar.

Als ze zich omdraait, hoort ze haar moeder nog zeggen.

‘Vergeet het niet, Sorane. Jij bent onze dochter, dus die blonde heeft niets over jou te zeggen.’

Beiden kijken haar na als ze de salon verlaat.

Als Sorane de volgende morgen in de school aankomt, mag ze echter vroeg naar huis, want ze moet zich de volgend dag om elf uur melden op een adres in de stad. Daar zal verder een opleiding krijgen.

Twee uur later kijkt Runa haar met bliksemende ogen aan. Ze weet niet wat te doen. Als ze haar man om raad vraagt, beseft ze dat hij ook niets kan doen. Tenzij ze ervandoor gaan. Na een lang gesprek besluiten Jov en Runa om te wachten en te kijken hoe Sorane het ervan af brengt. Misschien wordt ze wel teruggezonden.

Maar in de volgende dagen blijkt dat Sorane steeds beter wordt met vuurwapens en ook tijdens de gevechtstrainingen staat ze haar mannetje. Maar haar kwaliteiten als scherpschutter worden door de hoogste top van de organisatie opgemerkt. En twee maand na haar dertiende verjaardag word ze door de meerdere van haar vader ontboden.

Enkele dagen later worden Jov en Runa bij de baas geroepen.

‘Uw dochter is zeer bekwaam met wapens, Jov. De raad heeft beslist om haar een opleiding als scherpschutter te laten volgen.’

Even is het stil in het lokaal.

‘Kunnen we bedenktijd krijgen, Sir? Ik wil er met onze dochter over praten,’ vraagt Jov.

‘Ten laatste morgen moeten wij een antwoordt weten, want over een week beginnen de eerste selecties.’

‘Zo snel. Sorane is nog maar net dertien,’ merkt Runa op.

‘Hoe jonger, hoe beter, mevrouw Nador.’

‘Ik zal morgen ons antwoordt laten weten, sir.’

De man kijkt Jov aan en knikt dan.

‘Vergeet niet dat jullie beiden in de schuld staan, Jov. Sorane zou jullie sneller van die schuld kunnen verlossen. Tijdens de opleiding krijgt zij en ook jullie gezin een vergoeding.’

‘Ik zal eraan denken, Sir.’

Dan verlaten Jov en Runa het kantoor en haasten zich naar de zwever. Terwijl zij onderweg zijn naar huis, is Sorane op haar kamer. Ze staart verschrikt naar een vreemd ijsgroen-kleurig

Pentagonvormig voorwerp dat op het kastje naast haar bed uit het niets verscheen. Aarzelend neemt ze het op en bekijkt het van alle kanten. Aan een zijde merkt ze een symbool van twee handen met de duim naar elkaar toe gericht. Alleen is de rechter bijna de helft kleiner dan de linkse.

‘Waar komt dat zo plots vandaan?’ fluistert ze.

Plots schrikt ze als het voorwerp in haar hand lijkt te smelten, maar het vormt een ijsgroen brij. Ze schrikt nog meer als het over haar pols en onderarm schuift. Angstig kijkt ze naar de dunne brij, maar ze voelt haar angst afnemen, want ze voelt geruststellende impulsen. Het kittelt als het over haar schouder naar haar hals glijdt. Als het kittelen ophoudt, tast ze naar haar hals, maar er is niets meer van te voelen.

Snel stapt ze naar de spiegel toe en trekt haar bloesje uit. Aarzelend gaat ze voor de wandspiegel staan en kijkt naar haar hals. Maar ze ziet niets abnormaals.

‘Wat was dat? Heb ik het mij ingebeeld?’ vraagt ze zich af, terwijl ze naar het kastje staart.

Nadenkend trekt ze haar bloesje weer aan, terwijl ze naar beneden stapt.

Een uurtje later zit Sorane een strip te lezen op haar tabletje, als haar ouders binnenkomen.

‘Sorane we moeten eens praten,’ zegt Jov ernstig, terwijl hij in de zetel tegenover Sorane gaat zitten.

Dan begint hij te vertellen wat hun baas gevraagd heeft. Als hij stopt met praten en haar ernstig aankijkt, kijkt Sorane nadenkend voor zich uit. Even lijkt ze te schrikken, maar hij weet niet, dat Sorane een vreemde stem in haar hoofd hoort zeggen.

‘Het is uw bestemming, Sorane Nador.’

Even kijkt ze om zich heen, maar ze kan niet zien wie dat zou gezegd hebben en meer zegt de stem niet.

Dan merkt ze haar moeder op, die met een blad, gevuld met tassen en koffie, bij hen komt zitten. Even kijkt Runa naar haar man en hoort Sorane tot hun verbazing zeggen:

‘Mam, pap. Ik zal het doen. Dan zijn jullie over een paar jaar vrij van schulden.’

‘Maar jij dan. Je weet toch wat je wacht, Sorane.’

‘Ja, maar ik sla me er wel doorheen, moeder. En zoals ik wil, niet zoals zij verwachten.’

Even is het stil.

‘Meisje. Denk er alstublieft over na. Het leven dat je nadien wacht, brengt je vroeg of laat in de gevangenis. Of misschien beroven ze je nog vroeger van je leven.’

‘Ik heb mijn weg gekozen, vader.’

Even kijkt Jov naar zijn vrouw, die knikt.

‘Wat doen we, Jov? Onze dochter steunen of ons allen uit de voeten maken.’

‘Nee, moeder. Ik wil de training volgen. Wat mij ook wacht, het is mijn bestemming.’

‘Je bestemming. Hoe kan je dat weten, meisje?’

‘Waarom weet ik niet, maar het is de weg die ik moet gaan, vader.’

Jov snapt haar niet. Maar knikt toch maar, al is hij bezorgd, want ze is nog zo jong. Hoe kan ze nu al beseffen, waar ze aan begint. Daarom zegt hij:

‘Het is een eenzaam bestaan, Sorane.’

‘Misschien, Vader. Maar dan zijn jullie, mijn broertje en zusje veilig.’

Voor haar ouders iets kunnen zeggen, staat Sorane op en haast zich naar haar kamer. Als Runa een uurtje later haar kamer binnenstapt, zit Sorane naar de muur te staren. Even wil ze iets zeggen, maar aan de blik van haar dochter kan ze zien dat die haar besluit vaststaat. Met tranen in de ogen keert ze terug naar beneden. Langzaam gaat ze naast Jov neer zitten. Hij slaat een arm om haar heen.

‘Het zal een moeilijke weg worden, lieveling. Maar we slaan ons er wel doorheen,’ fluistert hij.

De volgende dag staan beiden voor hun overste.

‘Dus jullie gaan allebei akkoord en jullie dochter?’

‘Het is het besluit van onze dochter?’ fluistert Runa.

De man knikt kalm en glimlacht.

‘Dan zijn er geen testen nodig.’

‘Waarom niet?’

‘Ze heeft haar keuze gemaakt, zei u. Dus zal ze zich zeker met al haar ijver inzetten om haar doel te bereiken. De testen dienen alleen voor diegenen die wel willen, maar nog twijfelen. Het maakt hun keuze gemakkelijker.’

‘Laat jullie dochter, Sorane Nador, over drie weken melden bij de coördinator van het centrum Akron.’

De tijd vliegt snel voorbij en vroeg in de morgen, drie weken later, neemt Sorane afscheid van haar ouders. Dan omarmt ze Je-

nan, haar broertje en daarna Reysa, haar zusje. Beiden zijn nu bijna zeven jaar oud.

‘Wees voorzichtig, Sorane.’

‘Zal ik doen, mam,’ zegt de roodharige met een glimlach.

Ze doet zich moediger voor dan ze is, want nu ze voor de eerste maal zonder haar ouders naar de opleiding vertrekt, is ze wel een beetje van de kaart. Maar toch stapt ze moedig op de bus, die alle kandidaten komt oppikken. Ze is niet de eerste die opstapt, want er zitten al meerdere jongens en meisjes op de bus.

Sorane gaat ergens alleen zitten, maar al snel laat een van de meisjes zich naast haar op het zitje vallen.

‘Je zit hier zo alleen, schoonheid. Mijn naam is Axin. Deze plaats lijkt me nog vrij te zijn,’ zegt ze.

Sorane kijkt de slanke jonge vrouw, met lange zwarte haren, aan en glimlacht:

‘Mijn naam is Sorane. Ik ben voor de eerste maal alleen van huis ergens naar toe. Daarom voel ik mij niet zo lekker.’

‘Ik niet. Ik ben al een jaar of twee alleen op de wereld. Mijn ouders zijn omgekomen en ik kwam in een pleeggezin terecht. Maar die trokken zich niet veel van mij aan. Ze hadden zelf vier kinderen. En ik was al twaalf, dus ik leerde al snel mijn plan trekken.’

‘Hoe kom je hier dan?’

‘Door een aanbod. Soms stal ik een paar dingen om eten te kopen, maar ik werd gepakt door een van de eigenaars. Hij bracht me bij de baas van zijn sector en die bood me deze kans aan. Ik moest kiezen, deze opleiding of de gevangenis. Eerst aarzelde ik, maar een leven in een cel stond me niet zo aan. Dus zo kwam ik op deze bus terecht. En jij.’

‘Ik wil gewoon iets doen in mijn leven dat me boeit. En dit lijkt me wel wat?’

‘Dit? Wil jij werkelijk een moordenaar worden?’

‘Niet echt. Maar mijn vader heeft schulden. Tijdens de opleiding wordt hij vergoed, waardoor zijn schulden sneller afbetaald zijn. Mijn familie heeft veel voor mij gedaan, daarom moet ik dit doen. Na de opleiding zie ik nog wel waar ik ga terecht kom.’

‘Is dat de reden, Sorane? Want na onze opleiding kan je niet anders dan doen wat je gevraagd wordt. Als je weigert word je gedood.’

‘Niet als ik de beste wordt.’

‘Tot de besten behoren is niet zo gemakkelijk, roodje. We mogen al blij zijn als we slagen.’

‘En slagen zal ik, Axin. Dat is mijn doel. Maar toch wordt ik meer door het avontuurlijke van de job aangetrokken.’

‘Of het geld dat het opbrengt. Maar je vergeet niet dat je na de opleiding verplichtingen aan de organisatie hebt.’

‘Ja, dat weet ik wel. Maar dat is maar voor een paar jaar, hebben ze mij gezegd.’

Even kijkt Axin haar aan.

‘Deze meid heeft nog niet veel nagedacht over wat haar te wachten staat en wat de gevolgen zullen zijn. Die gaat een koude douche krijgen als ze beseft dat het meer dan een paar jaar zullen zijn,’ denkt Axin met verbazing.

‘Je hebt nog niet veel van de wereld gezien, denk ik. Maar je zal het nog wel leren.’

Sorane kijkt het blonde meisje naast haar even aan, maar die zegt niets meer.

Meer dan twee uur later stopt de bus in de omgeving van een klein alleenstaand huisje. Het begint al donker te worden. Axin en Sorane en alle anderen stappen uit. Ze zijn met zestien.

‘Kunnen we daar wel allemaal naar binnen?’ grapt Axin.

Maar Sorane zegt niets. Ze is te veel met haar gedachten bezig.

In het klein huisje gaan ze allen binnen, maar daar blijkt in de kelder een lift te zijn, die de diepte ingaat. Daar is een heel ondergrondscomplex waar ze kleine kamertjes toegewezen krijgen.

Na een goede nachtrust, staat het nieuwe groepje in een grote hal. Maar er zijn nog drie andere groepjes van ongeveer zestien jonge mensen. Sommigen kijken nieuwsgierig in hun richting.

‘Welkom rekruten, Vanaf vandaag maken jullie deel uit van de organisatie Akron. De rest van de dag krijgen jullie een rondleiding in het complex. Wees aandachtig, want wie later de weg kwijtraakt, wordt verwijderd uit de groep. Vanaf morgen nemen jullie allen deel aan de opleiding. Diegenen die slagen zullen later een grote carrière in dienst van Akron opbouwen. Elke opdracht zal dan goed betaald worden. Maar daarbij wordt er geëist dat jullie elke opdracht zonder aarzelen aanvaarden. Wie er ook maar een weigert, wordt dadelijk getermineerd.’

Even is het stil na het ontvangstprotocol. Dan komen er twee mannen en twee vrouwen binnen.

‘Wij hebben de opdracht jullie op te leiden,’ zegt een van hen.

Sorane kijkt even naar de man die hen ontving, maar die is er niet meer. De nieuwe leden worden in groepjes van zes ingedeeld, die samen moeten trainen.

De volgende dagen krijgen de groepjes de eerste lessen te verwerken, maar op het einde van de week worden ze met een andere gevorderde groep samengevoegd. Een van hen valt Sorane dadelijk op. Zijn naam is Verin Serunon. Ze merkt al snel dat hij soms, als niemand het merkt naar haar loert. Die aandacht bevalt haar wel, want buiten Axin heeft ze niemand om mee te praten. Een maand of acht later begint hun eigenlijke opleiding, maar er zijn ook zes van hun groep afgefallen en weggestuurd. Nu volgen al snel lenigheids trainingen en schiet oefeningen. Sorane slaagt erin om zich al snel tot te beste schutter van de groep op te werken. Verin is een beetje jaloers, maar Sorane leert hem enkele trucjes, waardoor zijn schietkunst al snel nog veel beter wordt.

Hun leraars volgen nauwlettend hun vorderingen en stellen vast dat beiden elkaar uitstekend aanvullen. Wat de ene mist, leert hij of zij van de andere. Maar ze merken nog iets anders, beiden zijn zeer veel in elkaars buurt en dat is gevaarlijk. Want begrippen zoals liefde en genegenheid worden niet geduld.

Ongeveer een jaar van hard trainen en zware cursussen zijn voorbijgegaan. Sorane keert juist terug van een bezoekje van haar ouders, waar ze haar vijftiende verjaardag ging vieren. Die avond moet de hele groep van zes jongens en vier meisjes bij de hoofdopleider komen.

Mijn naam is coördinator Denso Fakrin. Ik ben belast met het overzicht van jullie en anderen groepen die in opleiding zijn. Ik beslis over jullie vorderingen en latere leven. Wie niet voldoet, wordt uit het korps gestoten. Wat in feite betekend, zoals jullie al moeten beseffen, dat het leven van die persoon beëindigd wordt.

‘Morgen is een training voor de hele groep gepland. Jullie worden in afzonderlijk in een onherbergzaam gebied gedropt. De bedoeling is om te leren overleven.’

‘Maar er zullen nog drie andere groepen, die vanuit verschillende punten naar hetzelfde doel onderweg zijn. De groep die eerst het doel bereikt en de meeste leden heeft, zonder uitgeschakeld te worden is geslaagd voor de test.’

‘We gaan elkaar toch niet neerschieten,’ zegt een van de meisjes verschrikt.’

‘Niet echt, Dovima. Jullie schieten met verfcapsules. Wie geraakt wordt valt af. Jullie mogen jullie eigen wapens gebruik-

ten, maar met speciale laders. Maar let wel, de voorraad capsules die jullie meekrijgen is maar beperkt.'

Als ze zich omdraaien om naar buiten te stappen, merkt Sorane op dat diegene die hun les geeft even grijnst, terwijl hij naar haar lonkt. Ze snapt echter niet wat dat betekent. Die avond moet ze het van zich afzetten, want de volgende morgen vertrekken ze.

Meer dan twee dagen is Sorane al onderweg, als ze plots een stip in de verte opmerkt. Met haar verrekijker observeert ze hen, maar het blijken er drie van haar groep te zijn, die elkaar gevonden hebben. Twee jongens en een meisje. Als Sorane hen inhaalt is ze moe, maar de drie willen verder. Dus blijft ze weer alleen achter. Als ze de volgende morgen weer op pad gaat, stoot ze op Verin. Beiden kijken elkaar verschrikt aan. Maar ze besluiten om samen verder naar het einddoel te trekken.

Samen kunnen ze sneller vooruitkomen en meer hindernissen overwinnen. Drie uur later zitten ze moe dichtbij elkaar, aan een vuurtje dat Verin gemaakt heeft. Plots omarmt Verin haar en voor Sorane van de verbazing bekomen is, voelt ze zijn lippen op dat hare. De volgende morgen als de eerste zon opkomt, worden beiden in elkaars armen wakker.

'Verin. Ik...'

'Ik mag je graag, Sorane. Maar het is verboden.'

'Dat weet ik, maar ik...'

'Nee, Sorane. Dit mag niet meer gebeuren. Het zou onze dood worden en ik mag je te graag om je dood voor mij op de grond te zien liggen.'

'We kunnen weg gaan, Verin. Wie zou ons ooit vinden?'

'Het spijt me, Sorane. Dat kan ik niet. Mijn ouders en familie zou het moeten bekopen. En ik vrees dat jouw ouders, broertje en zusje ook hard aangepakt zouden worden.'

Sorane beseft dat Verin gelijk heeft, maar toch kan ze deze nacht niet vergeten. Ze was zo gelukkig. Zonder iets te zeggen maken beiden zich klaar en breken op. Tegen de avond ontmoeten beiden Axin en nog een jongeman. Met hun vieren gaan ze verder. Verin is tevreden, want nu kunnen ze niet meer in verleiding komen om in elkaars armen te vliegen. Ze weten echter niet dat Axin gemerkt heeft dat er iets gaande is tussen hen beiden.

Een maand na hun terugkeer in het complex, zit Sorane op een avond met Axin te praten en vertelt haar een paar dingen die ze vreemd vindt. Axin schrikt hevig.

'Je weet toch wat dat betekent, Sorane.'

De gevangenen

Sorane schudt haar hoofd.

‘Je bent zwanger.’

‘I..kk... nee.... Dat kan niet...’

‘Jij en Verin, jullie hebben toch niet tijdens die oefening iets met elkaar.....’

‘Ja, we hebben gekust en toen...’

‘Dat gaat niet goed komen, Sorane. Als ze dat ontdekken dan worden jullie beiden uit geschakeld.’

Even is het stil in de kamer. Sorane trilt helemaal in paniek. Ze weet niet wat te doen.

‘Ga zo snel mogelijk met je ouders praten, Sorane. Misschien kennen zij iemand die een oplossing weet,’ zegt Axin nog en maakt zich uit de voeten.

Ook zij is van haar stuk. Want ze is met Sorane bevriend en dat kan voor haar ook gevolgen hebben. De volgende dagen schrikt Sorane van Axin. Het lijkt wel alsof ze niets meer met haar te maken wil hebben. Daarom verzwijgt ze ook haar toestand tegen Verin, want ze vreest zijn reactie. Gelukkig kan ze tegen het einde van de week vrijaf krijgen om haar ouders te bezoeken.

Als ze het hen vertelt, kijken beiden haar ontsteld aan.

‘Sorane, dat kan toch niet waar zijn? Jij bent nog veel te jong om nu al een kindje te hebben,’ fluistert Runa ontsteld.

‘Het gebeurde maar één maal, moeder, ergens tussen de bomen tijdens een opdracht.’

‘En hoelang al?’

‘Iets meer dan een maand, moeder.’

‘Je weet toch wel wie het was?’

‘Verin.’

‘Dat maakt niet echt iets uit, Runa.’

Runa kijkt haar man radeloos aan. Ze weet niet wat te doen. De opleiding van hun aangenomen dochter is in gevaar en haar van die verplichting ontslaan zullen ze niet zomaar toestaan.

‘Sorane, naar boven. Je hebt huisarrest tot het einde van je verlof,’ zegt Jov streng.

‘Pap, wat...?’

‘Naar boven heb ik gezegd? En snel of je gaat morgen al terug.’

Met tranen in de ogen rent Sorane naar boven.

‘Waarom ben je zo streng?’

‘Ik moet nadenken, Runa. Om onze dochter te redden, moeten we er iets op zien te vinden.’

‘Redden? Is het zo erg, schat?’

‘Ja. Als ze het te weten komen, dan worden beiden geliquideerd, terwijl alle anderen toekijken. Dat behoort tot de regels van die cellen.

‘Wat moeten we nu, Jov?’

‘We hadden haar nooit tot die cellen mogen toelaten, Runa. Ik denk niet dat haar ouders dat zouden gewild hebben.’

Even moet Runa aan Elian en Gono denken, de echte ouders van Sorane en beseft dat haar man gelijk heeft. Maar hun vrienden zijn beiden omgekomen bij een aanslag. Even moet ze slikken, maar dan vraagt ze:

‘Wat is er dan met die cellen gaande?’

‘Als Sorane slaagt, dan zal ze tot de top betaalde huurmoordenaars behoren.’

‘En als ze niet slaagt?’

‘Het spijt me, lieveling. Maar ik kwam pas een maand of zo nadat Sorane lid geworden was, achter de juiste taak van die cellen. Wie niet tot de top behoort, overleeft het niet. En persoonlijke contacten zijn verboden. Voor een koppel met een van hun collega’s is er geen plaats.’

‘Dan moet ze daar voorgoed weg, Jov.’

‘Wil je dat we de rest van ons leven op de vlucht zijn, Runa? En daarna is het nog niet voorbij. Reysa en Jenan zullen ook aangepakt worden, zelfs na onze dood en die van Sorane.’

Runa kijkt haar man verschrikt aan.

‘We zullen er iets moeten op vinden.’

‘Gelukkig is het nog niet te merken bij Sorane. Maar we hebben maar een of twee maanden.’

Even denkt haar man gefronst na, dan klaart zijn gezicht op.

‘Er zijn een paar opdrachten waar ze iemand voor zoeken, Runa. En die worden zeer goed betaald, omdat ze niemand vinden. Ik liep met de gedachte rond om deze kansen aan mij voorbij te laten gaan, tot Sorane een jaar of achttien was. Maar nu

lijkt het me dat ik mij beter voor enkele daarvan kandidaat zal stellen. Maar dan met de voorwaarde dat Sorane mee kan gaan.'

'En gaan ze daarmee instemmen, denk je?'

'Als ik de juiste opdracht te pakken kan krijgen wel. Er zijn er twee waar een man en een vrouw voor gevraagd worden. Misschien kan ik hen ervan overtuigen dat Sorane als een soort kinderoppas mee moet voor haar haar broer en zusje. Waar we naartoe moeten is het zeer gevaarlijk, misschien staan ze het daarom toe. Want Sorane heeft een zware gevechtstraining achter de rug en dat zal haar daar van pas komen.'

'Gaan ze dat smoesje aannemen, denk je?'

'Ik hoop het, want anders staat Sorane er alleen voor. Want als ik mij kandidaat stel, dan kan ik daarna niet meer weigeren.'

'Is het dan niet beter te blijven?'

'Nee, Runa. Sorane moet hier weg voor ze ontdekken dat ze zwanger is.'

'Laat ons nu maar gaan slapen, als we erin slagen, schat. Morgen moet ik van alles zien te regelen.'

Runa staat als eerste op en haast zich naar boven om even bij Sorane te gaan kijken. Die ligt huilend op haar bed. Als Jov komt kijken, zit zijn vrouw op het bed naast Sorane, terwijl ze haar geruststellende woorden toe fluistert. Ze geeft hem een teken om niets te zeggen, want hun dochter is eindelijk ingeslapen.

Voorzichtig staat Runa op en volgt haar man naar hun kamer. Als Jov de volgende morgen als eerste naar beneden gaat, blijkt Sorane al aan het werk te zijn. Ze heeft eten klaargemaakt.

'Vergeef me voor gisteren, Sorane. Ik was een beetje overstuur van het slechte en toch blijde nieuws dat je bracht.'

'Het is niets, vader. Het had niet mogen gebeuren en nu moet ik de gevolgen dragen. Ik ga vandaag nog naar de coördinator om alles op te biechten.'

'Dat doe je niet, Sorane,' zegt Jov streng.

Sorane schrikt even.

'Ik en je moeder denken dat we een oplossing hebben. Maar of dat lukt weet ik pas eind volgende week. Tot dan moet je doen alsof er niets aan de hand is.'

Hun dochter knikt stilzwijgend en kijkt naar haar moeder die juist naar beneden komt.

'Ik zal je straks wel op een paar dingen wijzen, waar je moet op letten als je terug bent. Niemand mag iets merken, Sorane. Dat beseft je toch wel.'

'Ja, maar Axin is op de hoogte.'

‘Wie is dat? Ook iemand van je groep?’

‘Ja, we trokken nogal veel met elkaar op. Zij herkende de symptomen, anders had ik het nu nog niet geweten.’

‘Zal ze zwijgen?’

‘Ik denk het wel, maar ze vermijdt contact met me nu veel meer dan vroeger.’

‘Dat kan opvallen, Sorane.’

‘Daar kan ze nu niets meer aan doen, Jov. We kunnen alleen hopen dat haar vriendin Axin zwijgt.’

‘Laten we maar gaan eten, Runa. Ik moet zo snel mogelijk naar mijn werk, om me voor de opdrachten in te schrijven.’

Tot zijn verbazing krijgt Jov dadelijk alle medewerking, maar op toestemming om Sorane mee te nemen, moeten ze wel even wachten. Zijn opdracht zal hem op een verre planeet Feron IV brengen, waar het leven zwaar is. Hier moet hij voor zestien maanden de leiding van een sector, waar gevangenen te werk gesteld worden, op zich nemen. Zijn loon en dat van zijn vrouw wordt zelfs verdriedubbeld.

Als hij die avond thuis, uit de zwever stapt, komt de achtjarige Jenan op hem toegelopen.

‘Ben je terug thuis, mijn jongen?’ vraagt Jov lachend.

‘Ja, pap. Ik heb wel spijt dat het zo snel voorbij was.’

‘Tja, het was maar een korte school uitstap, Jenan.’

Beiden stappen even later de hal in.

‘Hai, pap,’ zegt zijn dochttertje Reysa, terwijl ze door Jov op zijn arm gepakt wordt.

‘Je begint wel zwaar te worden, kindje. Straks kan ik je zelfs niet meer dragen.’

Met zijn beide kinderen betreedt hij de salon en kijkt even naar Sorane die iets op een tablet zit te lezen.

‘Het eten is bijna klaar, Jov’, roept zijn vrouw vanuit de keuken.

‘Ga maar even bij jullie zus zitten. Ik moet even naar mijn werk bellen,’ zegt Jov, terwijl hij Reysa op de vloer laat zakken.

Runa kijkt hem na als hij de gang instapt. Meer dan een uur blijft hij aan het communicatie toestel staan praten. Als Jov eindelijk naar de keuken toekomt, kijkt Runa hem verbaasd aan. Aan zijn gelaat merkt ze dat hij opgelucht is.

‘Goed nieuws, Jov.’

Haar man knikt.

‘Het ging gemakkelijker dan ik dacht, schat. Het zal een moeilijke opdracht worden, Daarom vonden ze niemand vanwe-

ge het gevaar. Maar omdat het zo'n zware opdracht is, kregen we toestemming om Sorane mee te nemen. Onze dochter zal wel een speciaal programma meekrijgen, dat ze nauwgezet moet volgen om haar conditie op peil te houden.

'Ik vraag me af of ze Sorane nadien weer zullen aanvaarden?'

'Ik weet het niet, Runa. We kunnen alleen maar afwachten en hopen van wel. Ik vermoed dat ze haar daarna wel op proef zullen stellen.'

De volgende dag kijkt Runa Sorane bezorgd na, als ze met Jov naar het opleidingscentrum vertrekt. Sorane probeert tijdens de lessen te doen of er niets aan de hand is. Het stemt haar wel droevig dat Axin haar nog steeds mijdt. Maar de derde dag na haar terugkeer komt Axin plots aan haar tafel zitten, waar ze alleen zit te eten.

'Het spijt me, Sorane. Ik had je niet mogen mijden.'

Verbaasd kijkt Sorane haar aan.

'Het is niets, Axin. Al miste ik je gezelschap wel.'

'En weet Verin het al.'

'Nee, en ik wil niet dat hij het weet. Ik moet doen alsof ik met hem gebroken heb. Misschien sparen ze ons dan.'

'Ik hoop het voor jou, Sorane. Maar hoelang ga je het verborgen houden? Als je het zelf opbiecht dan wordt je misschien gespaard.'

'Dat zal ik misschien wel doen, Axin. Maar voorlopig reken ik op mijn vader. Hij heeft een opdracht ver van hier aangenomen. En hij heeft toestemming gekregen om mij mee te nemen.'

Axin kijkt haar even met opluchting aan. Maar dan merkt ze een jongeman op, die hen nadert. Snel geeft ze Sorane een teken, want het is Verin.

'Hoe is het met je ouders, Sorane?' vraagt de jongeman.

'Goed, Verin. Maar ze moeten weg met een speciale opdracht. Ik vrees dat ik mijn training zal moeten onderbreken, want ik zal mee moeten, denk ik, om op mijn broertje en zusje te passen.'

'Dat weet ik, Sorane. Ik heb gehoord dat ze je zelfs toestemming gaven.'

'Ik weet het al van mijn vader, Verin?'

'Dat had ik kunnen weten, Sorane. Je komt pas van thuis. Maar ik vraag me wel af waarom je toestemming kreeg. Zoiets wordt alleen zeer uitzonderlijk toegestaan.'

‘Mijn vader heeft, met mijn moeder, een zeer gevaarlijke en moeilijke opdracht aangenomen. Mijn broertje en zusje hebben iemand nodig om op hen te passen. Door mijn gevechtsopleiding ben ik de meest geschikte persoon,’ zegt Sorane ter verklaring.

‘Dat zal het misschien zijn, maar ergens twijfel ik daaraan toch wel een beetje.’

‘We zijn beiden bijna evengoed, Verin. Misschien heeft het daarmee te maken.’

‘Misschien wel. Jij en ik zijn bijna even succesvol in de opdrachten. Maar er kan er maar eentje zijn die de leiding van de groep op zich neemt en dat is de beste. Als jij weggaat, dan valt een probleem weg. Want anders moeten ze ons beiden tegen elkaar laten strijden en diegene die overwint, blijft in leven.’

Sorane slikt even.

‘Kunnen ze zoiets doen?’

‘Ja, het is al verschillende keren gebeurt, heb ik gehoord.’

‘Gelukkig voor jou heeft Sorane dan de weg voor je vrij gemaakt,’ zegt Axin lachend.

Verin kijkt even naar de roodharige en ziet haar glimlachen.

‘Dat wel, Axin. Maar ik zal onze vriendin hier missen, want ze heeft me ook een paar belangrijke dingen geleerd.’

Op dat moment klinkt een stem door de intercom.

‘Sorane Nador wordt over tien minuten bij de coördinator verwacht.’

Sorane schrikt wel even.

‘I..iikk moet bij Fakrin komen.’

‘Ja, en... ik ben gisteren ook bij hem moeten komen. Maar we hadden gezellig gesprek over mijn toekomst,’ zegt Verin, maar fluistert dan:

‘Gelukkig weet hij niets over wat we beiden een maand geleden gedaan hebben.’

‘Zwijg daar maar liever over, Verin. Anders kan jou en mijn toekomst weleens veranderen,’ fluistert ze terug.

‘Daar heb je gelijk in, Sorane,’ fluistert hij, terwijl hij even naar Axin kijkt.

Maar die is met een jongeman die tegenover haar zit aan het praten.

Een paar minuten later staat Sorane tegenover de coördinator. Hij kijkt haar nadenkend aan.

‘Zou ik dat wel toestaan? Hé, het kan ook een paar voordelen opleveren. Als Sorane minder traint, dan slaagt ze nooit,’ denkt hij plots.

‘In orde, Sorane. Ik zal het toestaan, maar op voorwaarde dat je twee proeven zult afleggen na haar terugkeer. Als je slaagt dan mag je de opleiding verderzetten, anders word je dadelijk beëindigd.’

Als ze het bureau van de coördinator verlaat, kijkt die haar grijzend na. Dan merkt hij de blik van zijn assistent op.

‘We hebben geluk, denk ik. Als ze een deel van de training mist, kan ze nooit slagen. Dat maakt de opdracht van Ona Eravna ook een pak eenvoudiger,’ fluistert hij.

‘En als ze toch slaagt.’

‘Daar heb ik voor gezorgd, Letan. Die proeven zullen haar in dat geval breken. Ik wil haar geen enkele kans geven.’

‘En haar vrienden.’

‘Die zullen gehoorzamen, of haar volgen in de dood,’ grijnst de coördinator.’

Sorane kijkt even op de klok in de gang.

‘Een uurtje verloren, maar ik heb toch maar mijn verlof gekregen. Maar wat daarna, zal ik wel die proef we kunnen doorstaan,’ denkt ze opgelucht en bedrukt tezelfdertijd.

Dan merkt ze Axin op die verderop staat te wachten.

‘En?’

‘Ik mag gaan, Axin. Maar ik zal bij mijn terugkeer twee proeven moeten afleggen.’

‘En als je daar niet in slaagt.’

‘Dan zullen ze mijn lichaam ergens dumpen, zoals ze met de anderen doen, denk ik.’

‘Kan je er dan niet beter vandoor gaan?’

‘Daar denk ik zelfs niet aan, Axin. Ik kom zeker terug en daarvoor zal ik trainen zoveel ik kan.’

Geen van hen merkt dat ze door een onzichtbare Aveyana in het oog gehouden worden. Die blondine balt woedend haar vuisten.

‘Wat ben je een stom kuiken, roodkop? Je kon het niet laten om je met een collega in te laten. Daardoor breng je de plannen die ik met je heb mogen in gevaar komen, Maar als je terugkomt zal je moeten slagen of zelfs als ze je uitwissen, zal je voor mij staan. En dan zal ik je dan een straf geven die je zelfs in je volgende leven zult herinneren,’ denkt ze en verdwijnt zonder dat iemand haar opmerkte.

Intussen is Sorane met Axin op weg naar haar vrienden om afscheid te nemen van Verin en enkele anderen, maar dat wordt haar niet gegund.

‘Kom, Sorane. Volg ons beiden.’

‘Ik...’

‘Bevel van coördinator Fakrin.’

Sorane kijkt even naar Axin en knikt. Dan kijkt Axin haar vriendin na als ze met de twee weggaan. Die twee mannen brengen haar naar de uitgang, waar ze eerst al haar kledij en bezittingen moet afgeven. Persoonlijk bezittingen mag ze houden. Gekleed in een korte licht grijs rokje tot boven de knie, hem en blauw jasje stapt ze een uurtje of twee later uit de zwever, waarmee ze haar in de stad afzetten. Even kijkt ze om zich heen, maar ze kent hier niemand. Op een honderdtal meter ziet ze een station, waar taxizwevers staan.

Gelukkig hebben ze haar een klein beetje geld meegegeven, waardoor ze een taxi kan nemen. Als het toestel eindelijk voor de villa van haar ouders neerdaalt, komt Runa naar buiten.

‘Wat ben ik gelukkig, Sorane? Eindelijk ben je weg uit die gevaarlijk omgeving.’

Sorane zegt echter niet dat ze van plan is om terug te keren, want ze ziet dat nu als haar leven. Die avond merkt Sorane dat haar ouders haar aankijken.

‘Sorane, we moeten je iets ernstig uitleggen,’ zegt Jov.

Verbaasd kijkt ze haar vader aan. Maar het is haar moeder die zegt:

‘Meisje. Je moet weten dat ik en Jov, je echte ouders niet zijn.’

Met grote ogen kijkt Sorane haar moeder aan en dan haar vader. Ook in zijn ogen kan ze aflezen dat wat ze hoort, juist moet zijn.

‘Je ouders zijn Elian en Gono Cobanon, Sorane. Zij waren agenten die undercover hun taak uitvoerden. Maar onze vrienden kwamen om het leven en wij besloten om jou te adopteren als onze dochter.’

Sorane slikt even, maar zegt niets. Ze voelt zich ijskoud van binnen.

‘We houden van jou als onze dochter, Sorane. Maar we vonden beiden dat je dat de waarheid moest weten.’

Ook Jov wil iets zeggen, maar Sorane rent plots met tranen in de ogen weg. Een paar uur later gaat Runa naar haar dochter kijken. Die zit in haar kamer naar de muur te staren. Als ze Runa opmerkt, vraagt ze met vaste stem:

‘Hoe zijn mijn ouders omgekomen, moeder?’

‘Iemand moet ontdekt hebben dat ze agenten waren, Sorane. We hebben alleen een vermoeden van diegenen die voor hun dood verantwoordelijk zijn. Maar niemand kan iets bewijzen. Er is wel een vroegere agente, die dikwijls bij je ouders op bezoek kwam. Zij werd ervan beschuldigd de daderes te zijn, maar ze hadden niet genoeg bewijzen. Daarom kreeg ze maar een lichte straf.’

‘Als ze het werkelijk gedaan heeft, mam. Dan heb ik geen bewijzen nodig.’

‘Ze is weerloos, Sorane. Na de aanslag wilde ze vluchten, maar ze haar partner trok zijn wapen en vuurde drie maal. De luitenant kreeg de drie capsules in haar lichaam. Ze overleefde het door de goede zorgen van de dokters. Maar haar ruggegraad werd beschadigd, waardoor ze nu aan een rolstoel gekluisterd is.’

‘Hoe is haar naam, moeder? Ik moet het weten want ooit zal ik voor haar staan om haar te doden. Nu weet ik waarom ik het gevoel had dat ik deze opleiding moest volgen. Om die moordenaar haar verdiende loon te geven.’

Verschrikt kijkt Runa haar geadopteerde dochter aan. Nu pas beseft ze dat Sorane niet zo onschuldig meer is, als een paar jaar geleden. Even slikt ze en antwoordt dan:

‘Dat weet ik niet. het werd geheim gehouden. Maar ze was een amazone.’

‘Haar naam zal ik wel weten te vinden en dan zal ik een kogel of capsule door haar hoofd knallen.’

Opnieuw schrikt Runa, want ze hoorde de vastberadenheid in de woorden van haar aangenomen dochter en merkt dat haar handen trillen van emotie.

‘Meen je dat, lieve schat. Het zou je dood kunnen worden.’

‘Ik zal trainen tot ik de beste ben van de groep. Dan pas zal ik klaar zijn.’

Even kijkt Runa in de ogen van een zelfverzekerde Sorane.

‘Je moet weten, Sorane. Dat de dood van mijn vrienden lij en Jov zwaar getroffen heeft. Daarom ben ik al verschillende jaren op zoek naar meer gegevens over de mogelijke daders. Op Oran II heb ik verschillende kennissen die voor ons hier een paar vragen stellen. Als er iets belangrijk is dan bezorgen ze mij die gegevens.’

Sorane knikt en kijkt haar stiefvader aan.

Die knikt even.

‘We houden alles wat we te weten komen bij, slaan we op in een map met een geheugenkristal. Als de tijd gekomen is dan kan jij die inkijken.’

‘Dank u, allebei.’

‘Maar eerst je kindje, dat is nu het belangrijkste,’ zegt Runa.

Opgelucht merkt ze, dat Sorane knikt. Als ze zich bij haar man in bed voegt, fluistert ze:

‘Het zal wel goedkomen, lieveling. Sorane is al een sterke jonge vrouw.’

‘Ik hoop het. Als ze maar nooit ontdekken dat ze in verwachting is of was. Want genade kennen die cellen niet.’

‘Niemand mag het weten, Jov. Waar we naartoe gaan zijn toch geen leden van die opleidingscellen.’

‘Niet dat ik weet, schat,’ fluistert Jov.

Vier dagen later vertrekken ze met een midden groot passagiersschip van de ruimtehaven. Jov is kijkt met een droevige blik naar buiten.

‘Over achttien maanden komen we terug, Jov.’

‘Dat weet ik, Runa. Maar toch.’

Een paar minuten later wordt de module aan de linker zijkant van het passagiersschip, met automatische besturing aangemeld. Als de contacthaken in elkaar klikken, schuift de binnendeur open. Een uur of vier later vertrekt het grote moduleschip.

Verschillende maanden later op Feron IV, een mijnplaneet waar gevangenen moeten werken, zit Runa naast het bed van Sorane, die juist van een dochttertje bevallen is. Sorane zit naar het kindje in haar armen te kijken.

‘Ze is zo lief en onschuldig, Runa.’

‘Zo zijn alle kindjes, Sorane. Maar pas op als ze kunnen lopen, worden velen van hen kapoenen.’

‘Ik wil haar de naam Tyjan geven, Runa.’

‘Tyjan, waarom. Ik dacht dat je haar de naam van je nieuwe vriendin wilde geven.’

‘Nolama is een verpleegster, Mama. Maar ze had een dochttertje. Haar naam was Tyjan.’

‘Dat wist ik niet.’

‘Haar dochttertje werd echter doodgeboren. En ik kan mijn kindje niet houden.’

‘Dus je wil dat Nolama, je dochter opvoedt.’

‘Ja, maar op voorwaarde dat ze met ons meegaat naar Enuron.’

‘En wil ze dat?’

‘Ja, mam. Ze wil hier al lange tijd weg en een nieuw leven beginnen.’

‘En haar man dan?’

‘Dat is haar man niet echt. Ze leeft alleen met hem samen, maar de laatste tijd heeft is hij nog veel meer bij een andere vrouw dan bij haar.’

‘Ik zal het je vader moeten vragen, Sorane. Ik hoop voor jou dat hij ermee instemt.’

Sorane knikt even.

‘Hij houdt ook van Tyjan, mama. Dus hij zal wel akkoord gaan.’

Verschillende dagen later staat Sorane naast een dankbare Nolama, die de dochter van Sorane in haar armen houdt. Het kindje wordt Tyjan gedoopt en geregistreerd als Tyjan Vergonen.

Heel vroeg in de morgen staat Sorane op en trekt haar pyama uit. Heel even bekijkt zichzelf even in de spiegel.

‘Nog niet veel verbeterd, ik zal nog hard moeten trainen om weer fit genoeg te zijn,’ denkt ze.

Even kijkt ze naar de klok.

‘Nog tijd genoeg om een rondje te rennen,’ denkt ze met een glimlach.

Dan slaat ze een badjas om haar naakte lichaam en haast zich naar de badkamer, die deel uit maakt van de woonruimte van haar ouders. Terwijl ze zich verheugd op het koele water, poest ze haar tanden. Dan betreedt ze het speciale stortbad en activeert het water dat een hoeveelheid ontsmettende zeep bevat. Onder het water geniet ze van het ontspannende gevoel, terwijl ze haar lichaam wast.

Een paar minuten later hangt ze haar badmantel in het kleedingrek en trekt in haar kamer haar training aan. In alle stilte verlaat ze hun woonruimte en begint aan een lange trainingsronde, die ze op een computer jaart van de gangen uit getekend heeft. Voor een negende maal loopt ze de licht verlichte gang in. Langzaam begint ze te versnellen tot ze haar vaste snelheid bereikt heeft. Ze rent hierendaar gevangen voorbij, die aan het werk zijn of in twee rijen terugstappen naar hun sector.

Maar als Sorane, in gedachten verzonken, sector S04 verlaat, ziet ze drie in het zwartgeklede mannen op een man inslaan. Een man, die ze niet kent, verdedigt zich, maar hij bloed aan de rechterschouder. Door deze wonde kan hij zich niet weren en krijgt harde slagen te verduren. De drie aanvallers zijn echter in zwarte

kledij gekleed en zijn duidelijk geen gevangenen. Even twijfelt ze, maar dan stapt ze naar het viertal toe.

‘Wat is hier gaande?’

Een van de drie keert zich dadelijk om. Even kijkt hij haar verbaasd aan.

‘Je hebt teveel gezien, meid,’ zegt hij dan, terwijl ze de moordlust in zijn ogen ziet.

Met een sprong staat hij bijna voor Sorane, maar die staat niet meer op haar plaats. Voor hij zich kan keren, krijgt hij twee harde klappen te verwerken. Wankelend wijkt hij achteruit, terwijl hij Sorane aanstaart.

‘Dus je kan vechten, meisje. Zoveel te beter.’

Sorane kijkt alleen recht in zijn ogen. Ze ziet ze flikkeren als hij zijn aanval inzet. Zijn slag gaat tot zijn verbazing over haar heen, al raakt hij wel even haar schouder. Hierdoor wordt Sorane even uit de balans gebracht, maar dan merkt ze dat de man een lang mes trekt.

‘Ik was iets anders van plan, meid. Maar nu zal ik je met dit mes de keel oversnijden.’

Als Sorane ook haar mes trekt, grijnst hij. Maar ze werpt het met een snelle beweging naar links.

‘Je ziet niet zo goed, denk ik.’

‘O, jawel, man. Kijk maar achter je.’

Als hij iemand hoort kreunen, kijkt hij verschrikt om.

‘Wil jij ook een mes in je schouder?’ zegt Sorane koel.

Door haar stem gewaarschuwd, kijkt hij weer naar Sorane, maar die heeft een nieuw mes in haar hand.

‘O, nog een ander mes.’

‘Ik heb er nog me...,’ zegt Sorane met een glimlach, maar dan horen ze allen naderende stappen.

De drie in het zwart horen het ook en kijken elkaar aan.

‘Weg hier, we pakken hem en zijn maten later wel aan.’

De drie haasten zich weg, maar Sorane werpt haar tweede mes en dadelijk gevolgd door een derde. Twee van de drie worden in hun been geraakt en zakken vallen op de harde bodem van de gang. Voor ze kunnen rechtekomen zijn de bewakers er.

Die slaan de drie dadelijk in de boeien. Als ze gevangene willen grijpen, zegt Sorane:

‘Die drie hebben mij aangevallen, maar deze dappere gevangene is mij te hulp geschoten.’

De acht bewakers kijken haar even aan. Dan knikt een van hen.

‘Neem die drie mee naar de centrale.’

Dan wend hij zich tot Sorane.

‘Als ik u was, zou ik mij hier niet meer wagen, Hera.’

‘Zoals u ziet kan ik mij goed verdedigen, sergeant.’

‘U moet het weten, Ona,’ zegt de sergeant voor zijn mannen en de drie gevangenen volgt.

Sorane kijkt hen even na. Terwijl ze twee van haar messen opraapt, merkt ze dat de gevangene, die ze ter hulp kwam, naar haar toekomt.

‘Dank, meisje. Mag ik uw naam weten?’

‘Sorane Nador.’

De man knikt even.

‘Je vecht goed, meisje. En ook nog in de stijl van Akron, maar wel met enkele verschillen. Mag ik weten wat u hier te zoeken hebt.’

‘Niets. Ik wandelde hier gewoon voorbij.’

‘En ik moet dat geloven. Ben je soms door Akron gezonden?’

‘Nee, ik ben daar in opleiding, maar raakte in verwachting.’

‘In verwachting?’

‘Ja, van een meisje.’

‘Dan ben je er geweest, ona Nador.’

‘Ik denk het niet. Dat is de reden dat ik hier ben. Ze weten niet dat ik in verwachting was.’

‘Gelukkig voor jou hebben we je zien aankomen. Je had toen een dik buikje.’

‘Waarom gelukkig?’

‘Ik dacht eerst dat je mij hielp om alle leden van onze groep te kennen. Maar ik denk dat je de waarheid spreekt. Toch vrees ik dat u als u terugkeert niet lang in leven zal blijven. U verliest belangrijke trainingsmaanden. Je kan nooit slagen voor de proeven die ze je zullen opleggen.’

‘Ik oefen nog steeds elke dag.’

‘Dat is niet genoeg, ona.’

‘Ik trek mijn plan wel.’

‘Wil u mij morgen rond 20.00 uur hier weer ontmoeten?’

‘Morgen? Wat is er morgen?’

‘Ik moet iets met mijn vrienden bespreken. En het resultaat daarvan kan ik u pas daarna laten weten.’

‘Tot morgen dan, Ono.’

De man kijkt haar na als Sorane de gang instapt. De volgende nacht en dag gaan maar langzaam voorbij. Maar om 19.45 uur

nadert ze weer de plaats waar ze de gevangene zou ontmoeten. Maar er is niemand. Snel doet ze wat ze geleerd heeft en schiet een paar hakken in de muur, waarlangs ze omhoogklimt. Hoog tegen het plafond van de gang blijft ze hangen. Om 20.00 uur stipt hoort ze stappen. Even later ziet ze een man onder haar doorlopen en blijven staan.

Als ze beseft dat ze met hem alleen is, laat ze zich zakken. De man schrikt als hij haar stem achter hem hoort zeggen:

‘Je hebt woord gehouden.’

‘Doe ik altijd, Sorane Nador.’

‘Mag ik weten wat u van mij wil?’

‘Verschillende maanden geleden hoorden we van een opdracht die iemand van buitenaf zou komen uitvoeren. Ik en een aantal gevangenen hebben nog steeds contacten op Enuron. Van hen wisten we dat uw vader zich kandidaat stelde. En per toeval ontdekten ze ook waarom. Zijn roodharige dochter. Ze zat in moeilijkheden en haar vader wilde haar als een soort babysit voor hun jongere tweeling. Dus we lieten onze contacten ingrijpen. Daardoor kon de Coördinator van Akron niet anders dan toestemming geven.’

‘Dus dat was de reden dat ik.... Maar waarom deden jullie dat?’

‘Dat kan ik pas later meedelen en alleen als wij vinden dat jij een kans van slagen hebt.’

Even zegt Sorane niets, dan knikt ze.

‘En toen jij met je ouders aankwamen, kwamen we pas de echte reden te weten, waarom je je training moest onderbreken. We zagen dat je zwanger was. Toen begrepen we het pas.’

Even slikt Sorane.

‘Als gevolg van wat we te weten kwamen, heb ik met mijn vrienden overlegd. We besloten overeen om je iets aan te bieden, Sorane Nador.’

‘Iets aan te bieden?’ vraagt Sorane bitsig.

‘Ik en mijn vrienden willen je helpen met je opleiding.’

‘Opleiding?’

‘Je geheim is bij ons veilig, meisje. Maar je hebt hulp nodig om weer je oude conditie te bereiken. Misschien word je zelfs beter dan je ooit was, want de resterende maanden, zullen voor jou een ware hel worden. Daar zullen wij voor zorgen.’

Verbaasd kijkt Sorane de man aan.

‘Jij, een gevangene, wil je mij trainen? Waarom?’

‘Een vriend van ons, die in de mijnen omkwam, zijn we nog iets schuldig. Die vriend was ooit lid van Akron, zoals jij.’

‘Iets schuldig?’

‘We hebben hem een belofte gedaan, maar we zitten hier levenslang. Dus wijzelf kunnen onze belofte niet nakomen, maar dat iets voor later.’

‘Dus ik moet het in jullie plaats...’

‘Later wordt dat wel duidelijk, Sorane. Over zeven maanden moet je klaar zijn om enkele proeven af te leggen. En denk maar niet dat je het gemakkelijk zal krijgen. Je zal je uiterste best moeten doen om daarin te slagen. Dus denkt er maar even over na. Maar als je instemt, zal je elke dag blij zijn dat je in je bed ligt. Maar als je weerkeert naar Enuron zal je even goed of beter zijn dan een van de actieven.’

Even slikt Sorane, want ze beseft dat ze nog maar weinig tijd heeft om haar programma af te werken.

‘Ik wilde de beste worden, maar of dat nog zal lukken, weet ik niet,’ zegt ze bijna fluisterend.

‘Laat je programma maar voor wat het is, Sorane. Kom morgen als je wil trainen naar sector veertien. Ik en enkele vrienden zullen je daar opwachten.’

‘En als ik niet kom.’

‘Dan sta je er alleen voor, Sorane. En dat zou me spijten.’

Sorane knikt even en haast zich naar de woonruimte van haar ouders. Die avond kan ze de slaap niet vatten, want ze moet steeds weer aan die ruwe gevangene denken.

De volgende dag stapt ze sector veertien binnen. Dadelijk ziet ze de blikken van een twintigtal mannelijke en vrouwelijke gevangenen op zich gericht. Een van hen herkent ze en die komt op haar toe.

‘Gelukkig, Sorane. Je bent dan toch gekomen.’

‘Als ik de beste wil worden, dan kan ik niet anders.’

De gevangene knikt met een glimlach.

‘Mijn naam is Godan. Kom, vlog me,’ zegt hij.

Aarzelend en op haar hoede volgt ze de man door een paar gangen en twee verdiepingen lager. Dan staan ze voor nog twee andere woest uitzierende mannen en twee vrouwen die haar met spottende blik aankijken.

‘Je hebt gelijk, Godan. Ze is zeer mooi. Ben je zeker dat deze jonge meid het werkelijk in zich heeft om een huurmoordenaars te worden.’

‘Dat zal ik zeker, vrouwtje. Met of zonder jullie hulp.’

De twee vrouwen glimlachen.

‘En ze staat haar mannetje, Trena. Je had haar moeten zien vechten.’

‘We weten dat ze je geholpen heeft, maar de bewakers kwamen misschien nog op tijd om ergr te voorkomen.’

‘Moet ik het je bewijzen, Trena?’ vraagt Sorane, terwijl ze een vechthouding aanneemt.

‘Ze heeft pit, deze meid, Orano.’

‘Laat haar, Weya. Ik ben klaar om haar een lesje te leren.’

‘Stop, Trena. We hebben allen besloten om haar te tranen. We hebben allen ons woord gegeven.’

‘Je hebt gelijk, Godan. We zien wel hoe goed ze is tijdens de training.’

‘Wanneer beginnen we, Godan?’

‘Als jullie kunnen. Nu dadelijk.’

De drie anderen knikken.

‘Sorane. Nu is het aan jouw. Laat eens zien wat je al geleerd heb.’

Sorane kijkt de vrouwen en mannen even aan en stapt naar een open plek. Even zucht ze en begint dan aan haar gevechtsdans. Ze voert de vechtposities zeer precies uit.

‘Je hebt gelijk, Godan. Ze weet wat ze wil en wat ze kan. Maar we kunnen haar nog meer leren.’

‘Dat is de reden waarom ik haar hierheen gebracht heb, Weya.’

‘Dan doen we het. Onze dode vriend zou als hij hier zou zeker mee instemmen.’

De drie anderen knikken, maar Sorane begrijpt er niets van.

‘Wie is die dode vriend?’

‘Dat is voor later, Eerst je training.’

Even kijkt Sorane hen nog aan en knikt dan. Voor Sorane begint een harde tijd, die haar conditie versterkt. De vier gevangenen kijken tevreden naar haar vorderingen. Op het einde van de vierde maand slaagt ze om de vier bliksemsnel neer te slaan, terwijl ze alles in het werk stelden om haar uit te schakelen. Als ze moeizaam rechtop kruipen, kijken ze Sorane met trotse blikken aan.

‘Ik denk dat we je niets meer kunnen leren, Sorane.’

‘Nu mag je een paar dagen rusten. Maar we verwachten je hier over drie dagen terug,’ zegt Orano.

Ze kijkt de twee vrouwen en twee mannen met zelfverzekerde blik aan. Dan knikt ze en gaat op weg naar het verblijf van haar stiefouders.

Die nacht slaapt ze als een roos, in het besef dat ze geslaagd is in haar doel. Als ze zich de volgende morgen in de eetplaats bij haar stiefouders voegt, merkt Runa hoeveel ze verandert is.

‘Je lijkt wel een volwassen vrouw, Sorane.’

‘Ik ben zestien, mama. Maar ik ben klaar om mijn opleiding verder te zetten, al denk ik niet dat ik dat nog nodig heb.’

‘Hopelijk hebben ze je niet voor niets afgebeeld, Sorane.’

‘Nee, papa. Ik voel me sterk genoeg om terug te keren.’

‘Pas over een week zal het zover zijn. Dan pas land het schip om ons op te pikken.’

‘Moet je nog trainen, schat?’ vraagt Runa.

‘Nee, mam. Ik wil de volgende drie dagen met jullie doorbrengen. Daarna moet ik me nog een maal bij de vier gevangenen voegen.’

‘Vergeet niet hen te bedanken omdat ze je zoveel geleerd hebben, Sorane?’

‘Dat zal ik niet vergeten, vader. Maar ze hebben mij gevraagd om hun namen nooit aan anderen te laten weten. Ik moet dat eerbiedigen.’

Jov knikt met een glimlach.

‘Ik en je moeder hebben ook vrij, Sorane. Dus laat ons samen over de toekomst praten.’

‘Mag ik eerst eens met mijn zusje en broertje praten, pap?’

‘Ga maar, meisje,’ zegt Runa.

Beide kijken hun dochter glimlachend na.

Drie dagen later vroeg in de morgen en diep onder grond in een slecht verlichte omgeving van rotsen kijkt Sorane om zich heen. Ze merkt dadelijk dat er een groot pak op een zitplaats ligt. Aarzelend gaat ze er naartoe en lees haar naam die er op staat.’

Voorzichtig opent ze het lang voorwerp. Als ze het opneemt bekijkt ze het vreemde scherpschutterswapen van alle kanten.

‘Mooi zo, Sorane. Dat wapen was ooit van onze dode vriend. Nu behoort het jou toe.’

‘Dat kan ik niet aannemen.’

‘Toch wel, meisje. Onze vriend zou het gewild hebben. Maar je moet wel iets beloven.’

‘Beloven?’

‘Ja, het zal jou taak zijn om zijn vader te doden.’

‘Wat bedoel je?’

‘De coördinator is de vader van onze vriend, die het zelf niet meer kan. Dus moet jij hem doden.’

‘Ik? Maar..’

‘Er is nog iets, Sorane. De coördinator werkt voor de vrouw die het bevel gaf jou echte ouders, Elaine en Gono Cobanon, te doden. En nu heeft hij van haar de opdracht gekregen om jou aan te pakken.’

‘Hoe weten jullie dat?’

‘Tijdens de voorbije maanden, zochten we onze contacten in de buitenwereld op. En zij ontdekten wie je echt bent, Sorane Cobanon. En een van hen had contacten bij Hera Eravna. De coördinator kreeg van haar de opdracht. Ze vreesde dat je achter haar zou aankomen.’

‘Waarom?’

‘Zij was diegene die een agente voor een grote som omkocht. Voor die som moest zij je ouders verraden.’

‘Weet je ook welke agente de opdracht kreeg?’

‘Haar naam niet, meisje. Maar het was een vrouw die bij de amazone politie werkte en zeker geen gewone agente. Die krijgen dat soort gegevens zo goed als nooit.’

‘Ik zal de wens van jullie vriend inwilligen, maar niet zonder hem een kans te geven.’

Verbaasd kijkt de man haar aan.

‘Wil je hem gelijke kansen geven, Sorane?’

‘Willen niet, maar hij moet zijn kans krijgen. Ik ben snel genoeg.’

‘Denk je dat?’

‘Dat weet ik zeker.’

‘Ik hoop het voor jou.’

Sorane knikt.

‘Het is tijd om afscheid te nemen, Sorane,’ zegt de vrouw.

De roodharige kijkt in de richting van de stem herkent de een van de twee vrouwen, die haar een harde tijd bezorgden. Dan knikt ze met een glimlach en zegt:

‘Ik weet het.’

‘Je hebt hard getraind, Sorane en je bent erin geslaagd om onze laatste proef te doorstaan. Niemand van ons had dat zelfs maar kunnen denken. Ik vermoed dat het de wil van de goden is.’

‘Jullie weten dat ik niet in die goden geloof, zoals jij. Het was mijn wil die mij mijn doel niet liet verliezen. Ik wilde slagen omdat dat mijn pad is dat ik moet volgen.’

‘Jouw doel was een huurmoordenaress worden, Sorane. Dat heb je ons al gezegd, maar is dat werkelijk wat je wil.’

‘Het is de weg die ik moet gaan, Godan.’

‘Ik hoop alleen dat je jezelf niet verliest, meisje. Je weet niet echt waaraan je begint.’

‘Toch wel, Weya. Maar ik moet slagen. Niet alleen voor mij, maar ook voor jullie dode vriend en de vrouw waar hij van hielt. En ik wil die wens inwilligen.’

Even kijken de vier Sorane aan.

‘Je bent een zeer knappe dame geworden, Sorane. Het pad dat je wil volgen, leidt naar een of andere gevangenis zoals deze.’

‘Dat is niet zeker. Maar ik wil de beste worden en daarvoor moet ik deze weg gaan.’

‘En je ouders, wat vinden zij daarvan.’

‘Ze steunen mij, Trena.’

‘Het zij zo, Sorane. We hopen allen om je ooit nog eens levend terug te zien. Maar liefst als een vrije vrouw en geen gevangene.’

‘Dat zal de toekomst uitwijzen,’ fluistert Sorane en omarmt de man.

Dan omarmt ze de drie anderen. Als ze een stap achteruit doet, kijkt ze de vier nog even aan.

‘Ik zal jullie niet vergeten, vrienden,’ zegt ze nog en draait zich om.

Ze kijken haar allen na als ze naar de uitgang toestapt, waar haar ouders staan te wachten. Even kijkt ze nog om, maar de deur die langzaam dichtschuift en wuift nog een maal.

Een paar minuten later stapt ze voor Jov en Runa aan boord van een klein toestel. Runa kijkt haar zeventienjarige dochter aan. Die is helemaal veranderd in een jonge knappe vrouw. Even glimlacht ze, want ook zij heeft verschillende malen een van de trainingen bijgewoond.

‘Sorane haalt het wel, Jov. Die training hier met de gevangenen hebben haar goed gedaan. Ik voel dat ze klaar is om terug te keren.’

Jov kijkt zijn vrouw aan en glimlacht even als, de bijna zeventienjarige, Sorane Reysa en Jenan omarmt. Ook Nolama is met haar ‘dochtertje’ Tyjan aan boord. Ze reizen samen met het gezin van Jov. Even kijkt Sorane naar haar kindje. Ze zou haar in de armen willen nemen, maar dat kan nu niet meer. Als iemand het zou merken, dan zou alles misschien voor niets kunnen ge-

weest zijn. Enkele uren later verlaat het schip zijn baan omheen de planeet en zet koers naar Enuron.

Gedurende die drie maanden zorgde Sorane samen met Nolama voor Tyjan. Maar na de landing verliezen ze, in de drukte van de ruimtehaven, Nolama echter uit het oog. Sorane is in paniek, want ze had Tyjan nog eenmaal in haar armen willen nemen. Samen met Jov zoekt ze verschillende uren, maar de vrouw is nergens te vinden.

Ze wisten geen van allen dat Nolama van plan was, bij hun aankomst te verdwijnen met de vijf maand oude baby. Ze weten niet dat Nolama vreesde dat Sorane op Enuron aanspraak zou kunnen maken op het kindje, dat nu het hare is. Daarom maakte ze zich uit de voeten zodra ze geland waren. Zelfs Sorane wist niet dat zij van Enuron afkomstig is. Haar familie woont op het Nuroonse continent, bij haar volk de Taranen.

Niemand blijkt haar gezien te hebben. Helemaal van de kaart keren ze terug naar Runa, die hen met Reysa en Jenan opwacht.

‘We kunnen niets doen, Runa. Het lijkt wel alsof Nolama dit van plan was. Ik vermoed dat ze hier mensen moet kennen, want anders zou ze dit niet zo snel gedaan hebben.’

Runa slaat troostend een arm om Sorane’s schouders.

‘Het is misschien beter zo, meisje.’

‘Misschien, moeder. Maar ik had haar graag nog eenmaal in mijn armen gehad.’

‘Dat zou misschien gevaarlijk kunnen geweest zijn, Sorane. Hier op Enuroon, zijn er overal ogen die je in het oog houden.’

Even kijkt Sorane nadenkend voor zich uit en zegt plots:

‘Ooit zie ik mijn dochttertje wel weer, moeder. Maar ik moet eerst slagen om te bereiken wat ik wil.’

‘Daar heb je toch de laatste maanden hard voor getraind. Zoals jij heb ik nog niemand zien vechten. Zelfs ik kan dat niet.’

‘Dankzij de gevangenen, op Feron, ben ik geworden tot wat ik nu ben, vader. Hun training was zwaar maar de vaardigheden die het mij opleverde, zullen hun nut bewijzen bij de twee proeven om weer aan de opleiding te mogen deelnemen.’

Even glimlacht Jov, want ook hij weet dat Sorane de coördinator wel zal verbazen.

‘Kom, we nemen een taxi,’ zegt hij.

Met de arm van Runa nog steeds om haar schouders volgen ze samen Jov en haar tweeling naar de haltes, waar verschillende zwevers staan te wachten. Met tranen in de ogen stapt Sorane in een taxizwever. Als ze thuis uitstappen, zegt Jov:

‘Je moet je erover zetten, Sorane. Tyjan is in goede handen. Misschien is het beter zo, want afscheid van je kindje voor altijd is niet zo gemakkelijk.’

‘Misschien heb je wel gelijk, pap. Ik zal het achter me moeten laten, want anders slaag ik nooit in mijn opdracht.’

‘Wil je werkelijk opnieuw naar die opleiding, Sorane?’

‘Ja, mam. Jaren geleden koos ik ervoor en ik moet mezelf bewijzen dat ik het kan. Het is de weg die ik moet en wil volgen. Ik moet mijn vrienden in de cellen steunen, anders heeft mijn leven geen enkele zin.’

Sorane blijft nog enkele dagen bij haar stiefouders, om haar verdriet te verwerken en zich voor te bereiden. Tijdens hun verblijf op Feron IV heeft ze veel geleerd, van Jov en na de geboorte van Tyjan, is ze weer beginnen trainen met de hulp van de gevangenen. Ze voelt zich lichamelijk tiptop in orde.

De eerste proef

De eerste dag van de week die volgt op hun thuiskomst, staat ze om zeven uur s'morgens voor het kleine vervallen huisje. Enkele bewakers staren verbaasd naar het scherm als ze haar herkennen. Ze is in een zwart nauwsluitende pak gekleed. Op haar rug draagt ze een ongeveer vijftig centimeter lange box.

'Ze is toch gekomen, Evin.'

'Breng coördinator Fakrin op de hoogte.'

Evin staat snel op en haast zich door de gangen naar het kantoor. De coördinator kijkt hem verbaasd aan. Want ook hij had nooit verwacht dat Sorane zou terugkeren.

'Verdomme, nu moet ik haar zelf, zonder dat het verdacht is, laten ombrengen,' denkt hij morrend.

'Goed dat je zelf gekomen bent, Evin. Niemand mag weten dat ze terug is. Geef haar toegang. Maar zonder haar af. Ik ga haar een verrassing bezorgen. Als zij denkt van zo eenvoudig te kunnen terugkeren, dan heeft ze het verkeerd voor.'

Evin grijnst even en knikt begrijpend. Dan haast hij zich terug. Sorane wacht intussen ongeduldig en is opgelucht als de toegang geopend wordt. Snel stapt ze naar binnen. Maar ze moet tot haar verbazing door een smalle gang, die net breed genoeg is. Dan komt ze in het vertrek, waar de twee bewakers haar opwachten.

'U moet hier op de coördinator wachten, Sorane Nador.'

Meer dan een uur zit ze daar te kijken naar de twee mannen die hun werk doen. Geen van beiden antwoordt op de vragen die ze stelt. Dan krijgt Evin een bericht op zijn communicator en staat langzaam op.

'Kom, Sorane. Coördinator Fakrin verwacht u. Volg me.'

Achter de man haast ze zich door de gangen, tot hij naar een deur wijst.

'De coördinator houdt niet van telatkomers?'

Even aarzelt Sorane, maar dan opent ze de deur en stapt naar binnen.

‘Welkom terug, Sorane Nador,’ zegt de man, als ze voor zijn bureau blijft staan.

Even kijkt Sorane om naar Evin, maar die is buiten aan de deur gebleven.

‘Dat was mijn bedoeling, sir.’

‘Je weet toch nog dat je twee proeven moet afleggen, voor je opnieuw de opleiding wordt toegelaten.’

‘Ja, dat heeft u mij bij mijn vertrek gezegd.’

‘Je krijgt een week de tijd om je voor te bereiden voor je eerste proef. Je zal tegen een van de gevorderden in de ring moeten stappen. Ik verlang niet dat je wint, Sorane. Maar je moet wel een minimumaantal punten behalen om te slagen. Als je dat aantal haalt, dan volgt twee dagen nadien de tweede proef. Daar mag je laten zien dat je je scherpschutters kunsten nog niet verleerd bent.’

‘Ik zal slagen,’ zegt Sorane zelf verzekerd.

‘Zeer goed, Sorane. Ik hoop voor jou dat het je lukt, anders was je beter weggebleven.’

Sorane slikt even, want ze beseft dadelijk wat hij bedoelt.

‘Ik wilde u niet het plezier gunnen om actieven achter mij en mijn familie aan te sturen, Sir.’

‘Ach zo, denk je dat ik nu geen plezier zal hebben als jij voor mij, in je bloed op de vloer ligt.’

‘Zelfs als dat mijn lot is, dan is mijn familie veilig, Sir,’ zegt Sorane koel, maar met flitsende ogen.

‘Dat is juist, Nador. Maar zij hebben voor mij geen waarde. Toch niet op dit moment.’

Even kijkt Sorane hem recht in de ogen. Dan vraagt ze:

‘Mag ik terug naar mijn kamer, sir?’

‘Als je slaagt dan mag dat, Nador. Nu krijg je alleen een kale cel, waar je eten zal gebracht worden. Bereid je maar mentaal voor op je eerste proef.’

Sorane knikt.

‘Ga, Nador. Evin zal je naar je cel brengen.’

Een tijdje later staat Sorane naar de vier kale muren te staren. Er staat alleen een bed met een harde matras, in de cel. In de muur tegenover de deur is een kleinere deur, met daarachter een wc en een wastafeltje.

Langzaam gaat ze op de matras liggen en staart naar het plafond. Ergens heeft ze het gevoel dat ze geobserveerd wordt en dat klopt. Evin zit in zijn werkplek achter een scherm, waarop haar cel te zien is. Verbaasd kijkt hij toe hoe ze meer dan vijf uur

roerloos blijft liggen. Eerst denkt hij dat ze slaapt, maar als hij inzoomt op haar gezicht merkt hij dat haar ogen geopend zijn. Wat hij niet weet is dat hij beelden van een opname ziet. Sorane is intussen na een harde persoonlijke training op haar harde bed gaan zitten.

Zo gaan er twee van de zeven dagen voorbij, die Sorane kreeg om zich voor te bereiden. Als de dienst van Evin, om negen uur s' morgens, begint, ziet haar weer op het haar rug op het bed liggen. Verveeld gaat hij zitten en neemt zijn krant. Maar nog voor hij zijn krant kan openen, merkt hij iets vreemds op.

Het beeld is juist hetzelfde als gisteren en dat kan niet, want hij heeft haar een paar minuten eerder eten gebracht. Zijn collega, die hij nu vervangt, moet nu op weg zijn om de lege borden te gaan ophalen. En toch staan er geen borden.

'*Verdomme. Ze heeft ons liggen,*' denkt hij verbaasd. Hoe komt ze aan die halo-opwekker.'

Snel drukt hij op een paar knoppen en schakelt hierdoor een stoorzender in. Dadelijk verandert het beeld en hij ziet Sorane in het midden van de kamer bezig. Verbaasd kijkt hij naar haar bewegingen die precies uitgevoerd worden, alsof ze nooit weggeweest is. Elke beweging die ze met beiden handen uitvoert stopt precies op dezelfde plaats, vlak voor de deur. Dan ziet hij de deur openschuiven en zijn collega schrikken. Als de vuist van Sorane op een paar centimeter voor zijn ogen stopt.

'Hallo,' hoort hij haar ijsig kalm zeggen.

Dan wijst ze naar de borden op de vloer.

'Neem ze maar. Ik ben alleen maar aan het trainen.'

De man kijkt haar verbaasd aan.

'Je had me bijna geraakt, idiote.'

'Toch niet. Ik stond juist ver genoeg om je op dat moment niet te raken. Een seconde later had ik je wel geraakt, want dan was je een stap dichterbij,' zegt Sorane lachend.

De man trekt zijn schouders op.

'Als je nog eten wil, doe dat dan niet meer.'

'Ik vrees dat de coördinator dat niet zal toestaan. Maar troost je. Op het einde van de week ben je van mij af, denk ik.'

'Ik hoop dat je niet slaagt, Sorane.'

'Dan hoop ik dat je hoop uitkomt, want ik vergeet niets. En als ik slaag, dan loop ik hier nog wel een tijdje rond om je het leven zuur te maken.'

De man staart haar even aan en laat de borden bijna vallen.

‘Ik maak maar een grapje,’ zegt ze nog voor de deur achter hem dichtschuift.

Dan gaat ze weer in het midden van de kamer staan en begint zich weer te concentreren op haar gevechtsoefeningen. Evin schrikt weer als hij haar nauwkeurig gerichte bewegingen opmerkt.

‘Ik vrees dat de coördinator valse hoop koestert, Novao. Dat meisje is zeer goed.’

‘Dat had ik ook al opgemerkt, Evin. Als ze als scherpschutter even goed is, dan slaagt ze zonder twijfel.’

‘Dat was ze voor haar vertrek, Novao. Alleen heeft ze haar wapen meer dan een jaar moeten missen. En als ze het in handen krijgt, zal ze er nog niet veel mee kunnen uithalen.’

‘Wat bedoel je?’

‘Ze gaan zodra ze uit die cel komt zo hard toetakelen dat ze haar wapen maar met moeite zal kunnen vasthouden.’

‘Ben je zeker?’

‘Ja, ze weet het nog niet, maar ze is al op weg naar haar dood. Ik heb gehoord, dat enkele actieven haar handen moeten behandelen, zodat ze die bijna niet kan gebruiken.’

‘Dan is ze....’

‘Snap je het nu, Evin. De coördinator wil haar uitschakelen. Alleen weet ik niet waarom.’

Verschrikt kijkt Evin naar het scherm en Sorane.

‘Spijtig. Ze is een mooie meid, Novao.’

‘Dat is juist. Maar niet lang meer.’

‘Dat was ze voor haar vertrek, Novao. Alleen heeft ze haar wapen meer dan een jaar moeten missen.’

De week is al snel voorbij en de volgende maandag staat Sorane al zeer vroeg op. Ze is die harde matras al gewoon en stapt naar de wc om zich klaar te maken voor de proef vandaag. Sorane heeft echter niet gemerkt dat de deur van haar cel open staat. Ze is nog niet aan de wc-deur als iemand achter haar binnenkomt. Hij is met een mes gewapend. Geruisloos stapt de man op Sorane toe en steekt toe in een poging om haar rechterhand aan de tafel vast te spijkeren. Alleen duikt Sorane tijdig opzij. Een tweede maal kan hij niet meer toesteken, want Sorane ontwapend hem bliksemsnel.

‘Als je iemand besluipt, probeer dan in het vervolg niet te ademen, man,’ zegt ze met een glimlach.

Maar dan krijgt ze een klap op haar schouder en wankelt tot tegen de muur. Een tweede man, gewapend met een ijzeren staaf haalt opnieuw uit.

Maar Sorane laat zich vallen en rolt van hem weg. Haar linkerarm lijkt echter verlamd. Ze kan hem bijna niet bewegen. Als de twee mannen zich naar haar omdraaien, duikt ze opzij en rolt naar de deur toe. Daar veert ze op en rent naar buiten. De twee zijn dadelijk achter haar. Sorane is nadat ze buiten raakte, vlak naast de deur gaan staan. Als de twee na elkaar naar buiten rennen, stort ze zich op de laatste. Het is de man met het mes, die het binnen weer opgeraapt heeft. Voor die kan reageren, slaat ze hem keihard op beide schouders. Het mes schuift echter over de vloer weg. De man stort neer op de vloer en blijft even liggen. Zijn armen, kan hij bijna niet bewegen. Sorane duikt op dat moment naar het mes.

De man met de stok probeert te voorkomen dat ze het kan grijpen, maar te laat. Sorane is iets te snel en grijpt het mes stevig vast.

‘Toch ben je niet snel genoeg, meid,’ roept de man uit en slaat toe.

De staaf mist rakelings Sorane’s hoofd en botst tegen de wand. Door de schok valt de staaf uit zijn handen, terwijl hij naar zijn borst grijpt. Maar nog voor hij het mes kan aanraken, stort hij neer en blijft doodstil liggen. Dan richt Sorane zich op en kijkt naar de andere. Die is met moeite rechtop gaan zitten en kijkt Sorane aan. We moesten je alleen een lesje leren, Sorane, zodat je je zou terugtrekken.

‘Ik ben hier om te slagen, man. En dat zal ik.’

‘We vreesden al dat je dat zou zeggen, roodkop. Je bent veel te koppig om op te geven,’ zegt een stem links van haar.

De man op de vloer grijnst even.

‘Je hebt geen enkele kans Sorane. We hebben geen bevel om je te doden, maar wel om je zo toe te takelen, dat je nooit voor de eerste proef kan slagen. En als het toch zou lukken, dan haal je zeker de tweede proef niet.’

Sorane kijkt even naar de drie die haar op hun hoede aankijken.

‘Het zou ons spijten als je nu moest zeggen dat je het opgeeft, Sorane.’

Sorane glimlacht even, terwijl ze achteruit wijkt. In de mijnen heeft ze voor hetere vuren gestaan, dan deze vier mannen. Die hebben geen enkel idee hoe zwaar de training, die de zes ge-

vangenen haar daar lieten ondergaan, was. Als Sorane tegen de muur leunt, laat ze zich langzaam zakken tot haar linkerhand de vloer aanraakt. Even beweegt ze haar hand en voelt dat de verlamming van de slag zo goed als weg is.

‘Ben je het al moe, schatje?’ vraagt een van hen.

Maar de hand van Sorane schiet snel naar voor en grijpt de staaf die daar ligt. Zodra ze hem vastheeft, duikt ze opzij en rolt naar de andere wand, toe.

De drie willen haar volgen, maar Sorane richt zich al op en fluistert.

‘Drie tegen een. Lekker speelgoed,’ horen ze haar fluisteren.

Dan kijkt ze hen aan. De vierde kruipt op dat moment recht op en kijkt naar dode, maar mist het mes dat in zijn borst zou moeten steken.

‘Verdomme, Sorane heeft het.’

‘Pas op, ze heeft mijn mes.’

De drie grijnzen, als ze de deur langs de andere zijde zien opengaan. Daar komen nog drie anderen binnen. Eentje is gewapend met een lange stok met aan beide uiteinde een metalen punt, de tweede met twee zwepen en de derde met een metalen ketting.

‘Wauw, nog meer speeltjes,’ fluistert Sorane even, maar innerlijk is ze dankbaar voor de keiharde training die ze op de mijn planeet ondergaan heeft.

Deze mannen zijn daar niet van op de hoogte. Ze zien haar op de drie, die pas binnenkwamen, toestappen en horen haar spottende stem zeggen:

‘Komen jullie mij helpen tegen die daar, of zijn jullie juist hier om hen te helpen,’ zegt ze hees.

De drie grijnzen, terwijl die achter haar beginnen te lachen. Plots maakt Sorane een snelle beweging met haar rechterhand en de middelste van de drie achter haar, stokt in zijn lach. Het mes uit Sorane’s rechterhand steekt recht in zijn borst.

‘Nummer twee,’ zegt ze met schijnbare kalmte, ‘wie volgt?’

De man met de ketting haalt bliksemsnel uit, maar mist. De ketting raakt een van de twee achter Sorane in het aangezicht. Brullend van de pijn wankelt die achteruit. Voor de man met de ketting zich kan herpakken, duikt Sorane naar voor. Tweemaal slaat ze met al haar kracht en verbrijzeld telkens na elkaar een paar ribben van de man. Zwaar kreunend, zakt hij in elkaar. Zijn twee maten zien het bloed uit de kleine wonden vloeien, die de gebroken ribben veroorzaakt hebben.

Zij worden nu voorzichtiger en verspreiden zich om Sorane. Maar ook zij werd geraakt door een zweep, die haar linkerzijde openhaalde. Sorane tast er even naar. De snede is niet zo diep, maar bloed lichtjes. Zij kan niet weg en ziet de vier op haar toekomen. Ook de vijfde is nu gewapend met het mes, dat hij uit de borst van de tweede dode trok.

Maar Sorane heeft nog meer geleerd op de onherbergzame planeet. In haar mauwen zijn schiethaken verborgen, waaraan een filter dunne draad aan bevestigd is. Uit haar linkermauw schiet een haak weg, recht op de man met het mes toe. Niemand van haar aanvallers heeft het echter gemerkt, tot de man plots doorboort wordt. Dan geeft Sorane een ruk met haar arm en de man verliest het evenwicht. Als hij op haar toe wankelt, slaat ze hard toe. Als een blok stort hij neer, en blijft roerloos liggen. Nog voor de anderen van hun verbazing bekomen zijn, heeft Sorane het mes gegrepen en kijkt de man even aan.

‘Vier neer. Nog kandidaten,’ zegt ze hees, terwijl ze lichtjes wankelt.

De man die door de ketting geraakt is, trekt echter twee staven, die door een dunne ketting verbonden zijn uit een holster op zijn rug en komt op de anderen toe.

‘Zijn wij getraïnde mannen of zwakkelingen, collega’s? Die gewonde welp kunnen we toch gemakkelijk aan,’ zegt hij koel.

‘Pas maar op, Con. Ze is veel gevaarlijker dan ze eruitziet. Vier van ons heeft ze al, zie jij maar dat je de volgende niet bent,’ zegt de man met de lange stok.

De man links van haar merkt dat Sorane even naar de man met de stok keek en waagt zijn kans. Met twee sprongen raakt hij tot bij Sorane en slaat toe. Maar zij weert zijn slag met haar stok af. De slag is zo hevig dat ze beiden hun stok moeten lossen. De man met zwepen wordt even aan zijn been geraakt, terwijl andere stok langs het hoofd van de man met de dubbele stokken voorbij schiet. Ook die waagt nu zijn kans en springt naar voor.

Sorane reageert iets te traag. Ze voelt een harde klap tegen haar hoofd, maar het mes dat ze wierp doorboort de hals van haar aanvallers. Maar Sorane is zwaar geraakt en wankelt achteruit. Ze voelt het bloed langs haar wang naar beneden lopen. Dan krijg ze een klap van een zweep te verwerken, krimpt ze in elkaar van de pijn, als haar bloeze scheurt. Een tweede klap raakt haar rechterdij en laat een bloedspoor na. Ze schudt haar hoofd om weer helder te kunnen denken en kijkt om zich heen. Maar ze beseft dadelijk dat ze te ver van iets, dat als wapen zou kunnen dienen,

verwijderd is. Weer voelt ze dat ze geraakt wordt en wankelt achteruit. Dan weer een slag, ditmaal scheurt de zweep haar linkerarm van schouder tot elleboog open. Weer slaat de man toe en de zweep kronkelt om de heup van Sorane.

‘We moesten je een ranseling geven, dame. En daarna je handen verbrijzelen. Maar je vocht te goed omdat plan, te doen slagen, daarom besloten we om je te doden.’

Sorane glimlacht even, want hierop is ze getraind, al weet ze dat als de man iets te snel is, haar lichaam door de vlijmscherpe zweep in twee gesneden zal worden. Langzaam probeert ze achteruit te komen en de man grijnst alleen.

‘Hoe verder je van mij af probeert te raken, schatje. Hoe gemakkelijker zal ik je kunnen doden.’

‘Dat weet ik,’ fluistert Sorane en stoot zich dadelijk af van de muur.

Met een, twee, drie sprongen is ze zo dichtbij hem, dat hij veel te traag reageert. Haar linkerhand raakt zijn rechter, waardoor hij de zweep moet loslaten, maar de platte kant van haar rechterhand raakt hem echter recht op zijn keel. Hij laat ook zijn tweede zweep vallen en grijpt met beide handen naar zijn hals, terwijl naar lucht snakt, die nooit meer in zijn longen zal raken. Met een snelle beweging maakt ze de zweep om haar heupen los, de metalen punt van de zweep raast zo dichtbij het gezicht van de laatste man voorbij, dat die verschrikt achteruit wijkt.

‘Laat je wapen vallen, man. Of wil je ook naast je vrienden liggen,’ hoort hij de roodharige zeggen.

Alsof de stok meer dan duizend kilo weegt, laat hij hem vallen en wijkt trillend van spanning opzij. Sorane voelt zich zo moe en heeft overal pijn, maar dwingt zich om vooruit te stappen. Maar als ze de man nadert, beseft die pas dat zijn leven aan een zijden draadje hangt. Levend zal de coördinator hem niet uit deze ruimte laten, tenzij die roodharige duivelin hier kreunend van de pijn voor zijn voeten ligt.

Dadelijk grijpt hij naar het vuurwapen dat hij altijd op zijn rug draagt. Maar Sorane heeft de beweging opgemerkt en geeft een ruk aan de zweep in haar rechterhand. Het slijmscherpe leer kronkelt zich om de hals van de man en dan geeft Sorane een ruk aan het handvat. Het lichaam van de man stort naast haar neer, terwijl zijn hoofd tot tegen de wand rolt. Zijn wapen klettert op de vloer. Even kijkt ze wankelend naar doden. Dan bukt ze zich en neemt het wapen op. Met trillende hand steekt ze achter haar broeksriem op haar rug.

Met wankelende passen stapt ze door de deur de lange gang. Met moeite geraakt ze vooruit, maar bereikt een paar minuten later het einde van de gang en ziet de deur openschuiven. Daar staan verschillende leden die in opleiding zijn. Ze zien haar bebloed en wankelend naderen. In het midden van de ruimte is een cirkel op de vloer geverfd. In de cirkel staat een jongeman die ze niet kent.

Helemaal alleen wankelt Sorane naar de ring toe, terwijl iedereen haar aanstaart. Als ze blijft staan kijkt ze naar haar tegenstander. Maar dan zucht ze haar blik op de coördinator en fluistert:

‘Zijn acht doden niet genoeg om te bewijzen dat ik mijn plaats waart ben?’

De man schrikt van haar woorden.

‘*Zou ze de waarheid spreken? Zijn ze alle acht dood?*’ denkt hij, maar als hij haar zo ziet staan, beseft hij dat ze de waarheid moet spreken.

‘Acht of tien doden, Sorane. Dat maakt niet uit. Dit is de tegenstander die jij moet overwinnen,’ zegt de coördinator met een van woede trillende stem.

Sorane doet nog en wankelende stap naar voor en betreed hierdoor de ring. Ze kan bijna niet meer. Maar ze is vastbesloten.

Dan stapt haar tegenstander naar voor en blijft op een pas van haar staan. Aandachtig kijkt hij haar aan. Hij ziet de wil om te vechten in haar ogen, maar ook haar uitputting. Met een ruk keert hij zich om en zegt koel:

‘Als Sorane Cobanon acht mannen kan verslaan, dan verdient ze onze eerbied. Onze eer laat niet toe om met haar nu ze verzwakt is te vechten. Maar als ze weer herstelt is, dan zal ik aan haar zijde staan,’ zegt de jongeman.

De coördinator kijkt hem woedend aan, maar ziet ook de vijandige blikken om zich heen. Dan knikt hij.

‘Je hebt gelijk, Nevon.’

Terwijl iedereen hem afwachting aanstaart, denkt coördinator Fakrin na. Als hij zijn hoofd opricht heeft hij een besluit genomen.

‘Sorane, jij bent voor deze proef geslaagd, al is het op een andere manier dan ik in gedachten had. Maar, Nevon, jij hebt niet gevochten, daarom zak je met tien punten.’

De jongeman slikte even, maar blijft staan zonder te bewegen.

‘Tien punten, sir. Ik zal die wel terugverdienen.’

De coördinator knikt grijnzend.

‘Over drie dagen is de laatste proef Sorane Cobanon. Wees op tijd, anders verlies je die en kom jij naast de acht onwaardigen te liggen, die jij gedood hebt.’

‘Die acht wilden mij doden, coördinator, maar zij verloren al vechtend het leven. Maar jij, hoe zal jij gedood worden. Vechtend of als een lafaard in je kantoor,’ zegt Sorane.

‘Je bent gewond en moe, Sorane Cobanon, daarom zal ik doen alsof ik deze woorden niet gehoord heb. Maar zeg zoiets nooit meer, want dan zal je dadelijk afgevoerd worden,’ zegt de man met ingehouden woede.

Dan haast hij zich weg. Sorane probeert te stappen, maar ze krijgt haar voet zelfs niet meer van de vloer. Nevon schiet haar dadelijk te hulp, maar ook enkele anderen komen helpen. Ook Axin. Alleen Verin blijft op zijn plaats staan. Van op die plaats kon hij recht de gang inkijken en daar ziet hij op het einde ervan in de deuropening een van de doden liggen.

‘Acht mannen gedood. Hoe heeft ze dat gedaan en dan nog in haar eentje?’ vraagt hij zich af.

Als hij merkt dat een paar jongens Sorane helpen, haast hij zich eindelijk naar haar toe. In haar vroegere kamer leggen ze haar op het bed. Axin stuurt hen daarna weg.

‘Ik moet haar wonden verzorgen en ik wil geen pottenkijkers.’

‘Mag ik helpen?’ vraagt Verin.

‘Nee, jongeman. Ik moet haar kleren verwijderen en dat is niet toegelaten in het bijzijn van leden van het andere geslacht, dat moet je weten.’

‘Jij zou dat beter ook niet doen, Axin.’

‘Dat weet ik, Verin. Maar ze heeft hulp nodig. En jij hebt meer van haar gezien dan goed voor jou is.’

Verin wordt rood tot achter zijn oren.

‘Zou ze het weten? Dat moet wel, want Sorane was haar trainingspartner en zoiets als een vriendin,’ schiet het door zijn gedachten.

‘Jullie geheim is veilig, Verin. Ik zal Sorane nooit verraden en jou dus ook niet,’ fluistert Axin.

Als Verin zich omkeert, ziet hij Nevon voor hem staan.

‘Ze heeft ze werkelijk alle acht gedood, Verin. Wie zou hen gestuurd hebben, denk je?’

‘Weet je dat niet, Nevon? Er is er maar een die dat kan bevelen in dit complex.’

‘De coördinator dus. En die verlangt onze trouw.’

‘We moeten wel, Nevon. Hij kan ieder van ons laten doden als hij het nodig vindt. Ik vraag me alleen af waar en wie Sorane getraind heeft, want ze is veel beter geworden dan ze ooit was.’

‘Dat vraag is of de coördinator daarvan op de hoogte was. Want hij moet haar toestemming gegeven hebben om voor meer dan een jaar haar opleiding te onderbreken.’

‘Zouden ze haar ergens anders getraind hebben?’

‘Dat zoek ik wel uit als Sorane er weer bovenop is, Verin.’

‘Als het met de opdracht van de coördinator gebeurd is, waarom stuurde hij dan die ervaren actieven op haar af?’

‘Misschien om haar te testen Nevon,’ zegt Verin nadenkend.

‘Maak jullie nu maar uit de voeten. Hoe sneller ik Sorane help hoe sneller ze er weer bovenop is.’

‘Sorane boft met een vriendin zoals jij, Axin.’

‘Waarom denk je dat ze mijn vriendin is? Ik help haar omdat ze hulp nodig heeft, Verin. En ik wil haar dankbaarheid, want misschien wil zij mij wel een paar trucjes leren, zodat ik meer punten scoor.’

Verin knikt even.

‘Als het je daarom te doen is, Axin, zal je misschien wel succes hebben.’

‘Tot later, Verin. Ik zie jullie wel bij het avond eten.’

‘Ik zie je later wel, Axin,’ zegt Nevon.

Dan draait hij zich om en verlaat het vertrek.

‘Kom, Verin. We zijn hier weg, voor we verdacht worden.’

Verin zegt niets meer maar volgt hun collega naar buiten.

Achtenveertig uur later waagt Sorane zich voor het eerst weer uit haar kamer. Ze heeft een zwart pak aan. Als ze in gezelschap van Axin de eetzaal binnenstapt, kijken ze haar allen aan. Ze zien allen het verband, dat ze om haar heup onder haar jasje draagt. Ook haar linkerarm is door een strak verband omwonden. Een pleister bedekt haar voorhoofd, waar ze een beetje haar mist. Enkele mannen en vrouwen klappen in hun handen.

‘Dat moet een machtig gevecht geweest zijn, Sorane,’ roept een van hen.

Maar Sorane zegt echter niets. Ze zien allen dat ze hevig mankt met haar rechterbeen.

‘Je wil overmorgen toch niet voor de tweede proef opdagen, Sorane.’

Sorane knikt alleen maar.

‘Ze kan niet anders, Verin. Je hebt toch gehoord van de coördinator zei.’

‘In deze toestand haalt ze het niet, Axin. Ze moet nog minstens twee weken rusten.’

Met trillende handen eet Sorane enkele boterhammen op, terwijl ze strak voor zich uitkijkt. Haar vrienden en enkele anderen kijken haar met steelse blikken aan. Ze weten niet goed hoe ze met deze situatie om moeten gaan. Als ze haar helpen, zouden ze weleens bij de coördinator geroepen kunnen worden.

‘Sorane, waarom kom je niet bij ons zitten? Wil je onze vriendschap niet meer?’

Langzaam wendt Sorane haar hoofd en zegt:

‘O, Axin. Jullie zijn en blijven mijn vrienden hier in het ondergrondse. Ik heb jullie vriendschap nodig om hier te kunnen overleven. Maar ik wil me alleen voorbereiden op mijn proef overmorgen. Ik heb geleerd om speciale concentratie-oefeningen te doen.’

‘Ga je dan geen uitstel vragen?’

‘Nee, Axin. Ik ben nu meer dan ooit vastberaden om mijn pijn te verbijten om te slagen. Indien ik tegenslag heb, dan heb ik gewoon pech gehad.’

‘Is het dan toch niet beter om uitst...’

‘Dat zal de coördinator niet toestaan, Nevon. En ik wil hem het plezier niet gunnen om erom te smeken.’

‘Hopelijk zien we je nog levend en wel terug, Sorane.’

‘Tijdens mijn zozegde verlof, ben ik door enkele harde mannen en vrouwen in de mijnen getraind. Zij hebben mij werkelijk afgebeeld, zo erg dat ik elke avond in mijn bed kroop en als een blok in slaap viel. Ik moest van hen alles leren wat zijzelf als kennis en training bezaten. Twee weken voor ik vertrok, was ik sneller in en uit de mijnen als elk van hen. En dat terwijl ze er alles aandeden om mij niet te laten slagen.’

‘Dat moeten nogal mannen geweest zijn, Sorane,’ merkt Verin met een jaloerse ondertoon op.

‘Het waren veroordeelde misdadigers, Verin. En ik behandelde hen als mensen en niet als vuil, zoals de meeste bewakers. Daarom hebben ze mij getraind en om ook eens iets anders met hun eentonige vrije tijd te doen.’

‘Dan ben je hen wel iets verschuldigd, denk ik.’

‘Dat is zeker, Verin. En ik kreeg bij mijn afscheid van een van hen een wapen waar ik mee trainde als geschenk. Ooit was het van een vriend in de mijnen geweest, die omkwam bij een in-

storting. Die vriend, van wie ik de naam niet weet, was een van ons. Hij is hier meer dan dertig jaar geleden opgeleid tot een van de hardste moordenaars. Hij weigerde later een opdracht, maar kon ontkomen en belande op een verre planeet. Daar werd hij na enkele jaren gegrepen en ze stuurden hem naar de mijnen.'

'Misschien kan je dan toch beter gaan rusten, want morgen is het zover.'

Sorane knikt naar Nevon en staat op.

'Ik zie jullie allen na een goede nachtrust wel, vrienden.'

Verin en de anderen kijken haar na, als ze naar de uitgang van de eetzaal mankt.

'Ze heeft nog veel last van haar been, Verin. Ik hoop dat ze het haalt.'

'Ik ook, Axin. Ik zou niet graag hebben dat ze gedood wordt.'

Axin zegt echter niets. De volgende morgen is Sorane al vroeg op en kleeft zich aan. Dan haast ze zich met stijve pas naar de eetzaal. De coördinator ziet haar mankend en een van pijn vertrokken gezicht binnen komen en grijnst even. Ze heeft andere kledij aan dan gisteren, maar nog steeds is het verband te zien die haar wonden bedekken.

'Die heeft geen enkele kans om te slagen. En als ze het toch doet, raakt ze nooit levend hier terug,' denkt hij.

Als Sorane en haar vrienden gegeten hebben, kijkt ze even naar de coördinator. Die staat al een tijdje met enkele actieven te praten. Mankend haast ze zich naar de container waarin ze de plaat met gebruikt eetgerief moet werpen. De coördinator volgt haar met zijn ogen en als ze zich weer omdraait:

'Nador, kom dichter.'

Vals spel

Aarzelend stapt de roodharige wankelend naar haar meerderre toe.

‘Vandaag is de laatste proef. Slaag je dan zal je je opleiding verder kunnen zetten, maar slaag je niet, dan keer je niet meer weer.’

Sorane knikt even.

‘Ik zal u moeten teltelurstellen, sir, want ik wil slagen.’

Verbaasd om zoveel zelfzekerheid kijkt hij haar aan. Is er iets dat hem ontgaat? Zelfs als ze volledig gezond zou zijn, dan had ze nog maar een kleine kans om te slagen. En als hij naar de verbanden om haar wonden kijkt, schud hij zijn hoofd.

‘Ze heeft zelfs geen kleine kans, maar misschien lijkt dat maar zo,’ denkt hij.

Dan kijkt hij Sorane aan en wijst naar een beeldscherm. Daar zijn drie portretten te zien. Twee mannen en een vrouw. Onder de portretten kunnen ze de gegevens over deze doelwitten lezen. Ze zijn gelukkig alle drie op macht beluste misdadigers, voor wie een dode meer of minder niet telt.

‘Dat zijn je doelwitten, Sorane. Je hebt tot het einde van de week om hen uit te schakelen. Kom echter niet terug voor ze dood zijn, want anders kom je niet levend het kleine huisje op de oppervlakte binnen.’

Sorane knikt alleen maar.

‘Mag ik mij nog even voorbereiden, Her? Ik moet mijn verbanden verversen, anders kunnen de wonden ontsteken.’

De man kijkt haar even nadenkend aan, dan zegt hij:

‘Doe maar, Sorane. Ik verwacht je over dertig minuten in de grote zaal. Daar zal je alle gegevens krijgen over je doelwitten.’

Mankend en licht wankelend stapt Sorane moeizaam naar de uitgang tot de eetzaal toe. Als ze voorbij haar vrienden stapt, vraagt ze:

‘Axin wil je me even helpen? Want ik moet mijn verband vervangen, voor de proef begint.’

De jonge vrouw knikt met een bezorgd blik. Als Sorane het ziet, glimlacht ze even.

‘Ik kom ook mee.’

‘Je kent de regels, Verin. Dus je blijft best hier wachten tot we terugkomen,’ zegt Sorane koel.

Een tiental minuten later trekt Sorane haar jasje uit, Axin helpt haar om het verband los te maken. Verbaasd staart ze naar de wonde aan de zijde van Sorane.

‘Je ziet er bijna niets meer van. Hoe kan dat?’

‘Een zalfje, Axin. Dat werd in de mijnen gebruikt om wonden te behandelen. Ik kreeg van die mannen een voorraadje mee. Wil jij het verband om mijn arm losmaken?’

Ook haar arm is al veel beter, merkt Axin dadelijk op. Hij is zelfs niet meer gezwollen. Als ze Sorane geholpen heeft om het verband om haar dij te verwijderen, blijkt ook die wonde zo goed als genezen te zijn.’

‘Die zalf is een wonder, Sorane.’

‘Niet echt, Axin. Maar als ik die niet had, dan had ik zelfs geen kans om de proef te winnen. Nu ben ik bijna zo gezond als toen ik aangevallen werd. Alleen heb ik ergens spijt dat ik hen moest doden.’

‘Spijt moet je niet hebben, Sorane. Zij voerden hun opdracht uit en vonden de dood. Het was hun doel om je te doden, dus dat zijn is niet jou schuld.’

Sorane wrijft nog een dun laagje zalf over elke wonde. Verbaasd ziet Axin het verharden en een stevige laag vormen.

‘Had jij eigenlijk wel dat verband nodig?’ vraagt Axin, terwijl ze naar Sorane kijkt die even in een wandspiegel naar zichzelf kijkt.

‘Niet echt, Axin. Ik wilde de coördinator misleiden,’ antwoordt ze.

‘Dat is je dan gelukt, Sorane. Zelfs ik en de anderen liepen erin,’ zegt Axin, terwijl Sorane een nauwsluitende zwarte broek over haar slanke benen aantrekt.

‘Waar kijk jij zo naar?’

‘Je bent veranderd Sorane. Veel gespierder en toch vrouwelijker dan vroeger.’

‘Dat kan ook moeilijk anders. Het leven in die mijnen is geen lachertje. Daar trainde ik als ik vrij was en die training heeft me goed gedaan.’

‘Maar je was toch in verwachting.’

Even trekt een sombere blik over het gezicht van Sorane, maar dan glimlacht ze.

‘En ik ben van een gezond meisje bevallen, Axin. Haar naam is Tyjan. Maar ik heb haar afgestaan aan een jonge vrouw die een paar jaar eerder haar kindje verloren was.’

‘Dat is vreselijk, Sorane. Verlang je niet naar je kindje.’

‘Ja, Axin. Met heel mijn hart, maar ik moest het doen.’

‘Je had toch kunnen wegblijven.’

‘Nee, dat kon ik niet, Axin. Dat weet je ook wel. Niemand kan Akron levend achter zich laten. We zouden heel ons leven op de vlucht zijn. Dat mijn dochttertje veilig is, is voldoende voor mij.’

Axin knikt lichtjes, maar ze heeft toch haar twijfels. Dan klikt Sorane de speciale sluiting om haar heupen vast. Snel trekt ze een paar zwarte leren laarzen aan, met twee gespen sluit ze die nauw over haar broek om haar benen. Kalm neemt ze een donkerblauwe hemd bloeze, die haar hals en schouders bloot laat, uit een van haar reistassen. Ook dat blijkt tot Axins verbazing nauw om haar lichaam te passen.

‘Je ziet er mooi uit, Sorane. Hoe kom je daaraan?’

‘Mijn vader kocht een tiental van deze kleren. Hij moet vermoed hebben wat me hier te wachten stond,’ zegt Sorane glimlachend, terwijl het bijpassend jasje uit haar tas neemt.

‘Wauw, spijtig dat het zwart is, Sorane. Maar je ziet er mooi uit, zelfs een beetje Sexy.’

‘Kom, we gaan,’ zegt Sorane, terwijl ze de langwerpige box opneemt.

Als ze hem over haar schouder hangt, staart Axin ernaar.

‘Wat is dat voor iets?’

‘Mijn wapen, Axin. Het is zeer speciaal omdat alleen ik het kan activeren. Als het zich ontvouwd is het een zeer precies scherpschutterswapen waarmee ik van zeer grote afstanden kan vuren.’

‘Waar heb je dat nu weer vandaan, toch ook niet van de mijnen?’

‘Toch wel, het is een van die mannen waarover wie ik niets zou mogen zeggen.’

‘Wauw. Dat moeten dan wel goede vrienden geweest zijn?’

‘Denk je, Axin. Ze hadden een bedoeling. Ze trairden mij omdat ik hun enige kans was om de man te straffen die hun vriend liet veroordelen, waardoor hij in de mijnen terecht kwam.’

‘Wie is die man dan?’

‘De coördinator.’

‘Wat? Dat meen je niet. Je gaat me toch niet zeggen dat jij hem gaat doden.’

‘Nog niet, Axin. Maar ooit zal hij dood voor mijn voeten liggen. Zijn zoon, die in de mijnen omkwam, eist dat van mij. Zijn vader heeft de vrouw van wie hij hield voor zijn ogen laten doodmartelen.’

‘Heeft de coördinator zoiets gedaan?’

‘Dat weet ik niet zeker, maar het is het verhaal dat die gevangenen mij vertelden. En ik heb het vermoeden dat het werkelijk waar is.’

‘En jij wil hem werkelijk vermoorden.’

‘Dat heb ik hen beloofd. Maar vermoorden zal ik hem niet.’

‘Besef je dan niet dat wij allen je vijand worden, Sorane.’

‘Nee, Axin. Dat worden jullie niet. Enkelen onder ons willen dit leven, waar toe we gedwongen worden, niet. Maar alleen kunnen we hier niet weg. Akron is te machtig, daarom moeten wij allen samenwerken. Misschien doe jij ook mee, want ik weet dat jij van Nevon houdt. En hij van jou, al is dat verboden.’

‘Hoe weet je dat?’

‘Aan jullie blikken en soms vang ik tekens op die jullie aan elkaar geven.’

Even slikt Axin.

‘En jij merkt dat op.’

‘Ja, zoals ook vele andere dingen, Axin. Het helpt mij om hier te overleven.’

‘Dus als we niet met jou samenwerken, dan geef je ons aan.’

‘Nee, Axin. Jij bent mijn vriendin. Ik geef jullie beiden een kans op een ander leven, als we slagen.’

Even staart Axin Sorane in de ogen.

‘Ik zal er met Nevon over praten, Sorane. Meer kan ik je niet beloven.’

‘Doe dat alleen als je zeker bent, Axin. Want als Nevon weigert, dan zijn we er allen geweest.’

Slikkend knikt Axin, want ze beseft dat Nevon wel van haar houdt, maar ook trouw is aan de eed, die ze allen afgelegd hebben.’

‘Kom je, anders wordt de coördinator ongeduldig,’ zegt Sorane en verlaat haar vertrekken.

‘Je mankt zelfs niet meer,’ zegt Axin achter haar.

‘Oei, goed dat je het zegt, door ons korte gesprek was ik het bijna vergeten.’

Axin kijkt Sorane verbaasd aan, als Sorane langzamer stapt en lichtjes mankt. Dan glimlacht ze. Even later blijft Axin staan, terwijl Sorane naar de coördinator toe mankt. Die kijkt haar verbaasd aan. In deze kledij ziet zij er helemaal anders uit. Zoals ze er nu uitziet, lijkt ze al tot de actieven te behoren. Even heeft hij spijt over wat hij met haar van plan is, want zo bevalt ze hem wel. En hem niet alleen, merkt hij. Verschillende jongemannen staren haar als ze een wereldwonder is. Maar het is zijn opdracht om haar te doden. Doe hij dat niet, dan zal Hera Eravna hem zeker laten ombrengen. Dan merkt hij de vreemde box op die ze over haar schouder heeft hangen.

‘*Waar heeft ze dat vandaan? Is dat een wapen?*’ denkt hij verbaasd.

‘Wat heb jij buiten de proef nog meer in gedachten, coördinator? Weer zoiets als de vorige keer? Want een van de dingen die ik in de mijnen, tijdens mijn 'vakantie' geleerd heb, is dat de dood genade betekend. Want dood ben je uit je leiden verlost. Daarom zal ik hen niet meer doden, maar verwonden.’

‘Wat doet Sorane? Waarom daagt ze hem zo uit?’ fluistert Verin verschrikt.

Axin glimlacht alleen maar. Toch heeft Nevon het gemerkt.

‘Weet jij soms meer dan wij?’

Axin knikt even, maar zegt niets.

‘Jij weet iets, Axin.’

‘Dat is juist, Nevon. Sorane is zo goed als klaar voor de proef en bijna zo gezond als een vis.’

‘Zo gezond als een vis zeg je, Axin. En haar wonden dan. Zie haar eens manken van haar pijnlijke spieren. Het lijkt nog erger dan gisteren.’

‘Die zijn al bijna volledige geheeld, Verin. Ze speelt goed komedie, want ze mankt zelfs niet echt meer. Je had haar daarstraks moeten zien, Verin. Ze is de Sorane die wij gekend hebben niet meer. Waar ze ook geweest is. Daar is ze door harde training een nieuwe vrouw geworden. Ze heeft de opleiding niet meer nodig om tot de actieven gerekend te worden. Ze is in feite al een actieve geworden. Alleen weet de coördinator het niet.’

Een uurtje later stapt Sorane door de voordeur het kleine huisje uit. Daar wacht een zwever, die haar naar de stad brengt. Even kijkt ze om zich naar de andee huisjes van hetzelfde type.

Dan valt haar blik op de wachtende zwever. Kalm stapt ze er naar toe.

‘Ben jij Sorane Cobanon?’ vraagt de vrouw aan boord van de zwever.

De roodharige knikt.

‘Stap dan snel in.’

Even glimlacht Sorane en stapt dan in. De man die het toestel bestuurt kijkt zelfs niet naar haar. Sorane merkt dat hij een wapen op zijn dijen heeft liggen. Ook de vrouw is gewapend.

‘Verwachten jullie een overval of zo.’

‘Nee, dat niet.’ zegt de vrouw kalm, maar trekt haar wapen.

De bestuurder staat ook op met zijn wapen in de hand.

‘Je wapen, Sorane,’ eist hij.

‘Nee,’ meer zegt Sorane niet, maar dan flitsen haar beide handen onder haar jas uit.

Hun wapens worden met een harde klap uit hun handen geslagen. Verschrikt kijken ze Sorane aan.

‘*Wat is die snel,*’ denken ze allebei.

‘De volgende maal, schiet ik eerst op je wapen en dan op je rechter knieschijf,’ zegt de roodharige koel.

‘We moesten alleen je wapens af nemen, Sorane. Ook je die vreemde box, want dat was niet gepland. In de zwever ligt een aangepast wapen, dat jij moest gebruiken. Je hebt voor dat wapen speciale capsules nodig. Ze willen je alleen op een bepaalde plaats, terwijl ze je in het vizier nemen. Als je de drie doelwitten uitgeschakeld hebt, dan krijg je vermoedelijk een gifcapsule tussen je borsten of in je hoofd.’

‘Denkt de coördinator werkelijk dat ik dat wapen zou aannemen. Dan is hij nog dommer dan ik al dacht. De training die ik gedurende meer dan een jaar gevolgd heb, heeft van mij een vol-leerde schutter gemaakt. De mannen die mij trinden hoorden tot de beste van hun vak.’

De twee kijken haar verbaasd aan.

‘Wie hebben je dan getraind?’

‘Veroordeeld gespuis, maar ze wilden een beetje verstrooiing in hun saaie bestaan in de mijnen.’

‘Als dat werkelijk waar is en ik moet je geloven, Sorane. Dan staat de coördinator nog een verrassing te wachten.’

‘Als je wil, kunnen we je ergens dichtbij het doel afzetten.’

‘Toch wil ik je omdat je ons gespaard hebt, waarschuwen. Je bent levend meer waart dan dood, maar alleen tot de drie doelwitten in hun bloed liggen. Daarna heeft jouw leven geen enkele

waarde meer. Dat was het bevel van de coördinator. Wees dan op je hoede?’

Sorane knikt even.

‘Weet je hoeveel er mij opwachten?’

‘We hebben er drie met een zwarte personenzwever zien vertrekken, Sorane. Maar ongeveer een uurtje later vertrok een gehuurde zwever met zeker twaalf in het zwartgeklede mannen en vrouwen in.’

Sorane knikt even dankbaar.

‘Kruis alsjeblieft mijn pad niet meer. Ik kan mij in ons beroep geen dankbaarheid veroorloven. Dat weten jullie ook.’

‘Dat is juist, Sorane. Het is een leven zonder liefde en vriendschap zonder vertrouwen. Dat weten we. Maar ik denk niet dat we nog in leven zijn als je terugkomt, want we zijn niet geslaagd in onze opdracht.’

‘Maar er is iets dat je moet weten, Sorane. Uw doelwitten zijn niet diegenen aan wie de beschrijving beantwoorden. De coördinator weet dat je alleen misdadigers wil omleggen. Daardoor verwacht hij dat jij uw opdrachten niet zult uitvoeren. Hij wil een reden hebben om u te laten uitschakelen.’

‘Zou hij zoiets wagen?’

‘Zeker Sorane. Niemand komt het te weten, want jij zal dood zijn.’

Even kijkt Sorane de man aan en knikt.

‘Misschien hebben jullie gelijk. Maar wat winnen jullie ermee omdat te verraden.’

‘Jij hebt een paar actieven uitgeschakeld, die wij al een tijdje haten. Daarom willen we iets terugdoen.’

‘Zijn jullie geen actieven.’

‘Nee, alleen maar personeel van de bewaking.’

‘Als ik jullie was zou ik niet meer terugkeren. Misschien kunnen jullie beter ervandoor gaan en ergens anders een nieuw leven starten. Ik denk niet dat ze om jullie twee zullen geven.’

De twee kijken elkaar aan.

‘We kunnen het altijd proberen, al geef ik ons niet veel kans van slagen.’

‘Dat is toch altijd beter dan hier te blijven wachten tot ze komen,’ zegt de vrouw.

‘Dank u voor de goede raad....’

‘Misschien kent Sorane een vluchtweg, want zij lijkt altijd een ontsnappingsplan te hebben.’

‘Dat is te laat, Ervin. Ze is al weg.’

Beiden kijken om zich heen, maar zien Sorane nergens meer.
 ‘En wij staan hier open en bloot, zonder vervoer.’

‘Dan moeten we ons zien te behelpen, Zera.’

Sorane is intussen met de zwever op weg naar haar doel en land in de buurt van een groot hotel. Daar neemt ze een kamer op de top verdieping. Als ze binnen stapt, legt ze een klein voorwerp op de tafel en activeert het. Het is een omgevingsscanner, die alarm slaat als er iemand de ruimte zou betreden. Nadat ze haar wapens gecontroleerd heeft, gaat ze op het bed liggen en staart naar het plafond.

In gedachten overloop ze de gegevens van haar opdracht. Want nu ze weet dat een of meerdere onbekenden haar leven moeten beëindigen, na de dood van haar doelwitten, moet ze iets ondernemen. Ook denkt ze na over de plaats waar de eerste drie van de zwevers ergens op de loer kunnen liggen. Maar die personen in de bestelzwever baren haar het meeste zorgen. Vermoedelijk zullen die bij haar terugkeer ingrijpen. Alleen weet ze niet waar dat zou kunnen zijn.

‘Ik vraag me alleen af hoe die dan kunnen weten waar ik mij bevind en welke weg ik terug neem.’

Langzaam duizelt ze in slaap, maar plots schiet ze weer wakker.

‘Een zendertje, verdomme. Ergens moet ik een verborgen zender dragen,’ denkt ze verschrikt.

Dan glimlacht ze.

‘Als ze denken dat ik dat niet kan vinden dan hebben ze het goed mis,’ fluistert ze, terwijl ze haar riemtasje opent.

Hier heeft ze verschillende kubusjes steken. Een ervan bekijkt ze. Aan de zijkant drukt ze en klein knopje is, waardoor uit de kubus een half doorzichtig schermpje komt. Met dat kleine scherm glijdt ze over de kledij die ze nog steeds draagt. Maar ze vindt niets. Dan volgt haar jas. Ook daar vindt ze eerst niets, maar dan verschijnt een lichtpuntje op het scherm. Aarzelend neemt ze het voorwerp uit haar jaszak. Een kompas die tot haar gereedschap behoort, als ze op pad moet. Onderaan merkt ze een kleine sticker op. Daaronder voelt ze iets kleins.

Even glimlacht ze.

‘Dat is voor later. Voorlopig mogen ze gerust weten waar ik mij bevind,’ denkt ze.

Even kijkt ze op de wandklok en merkt dat het iets voor een uur is. Snel trekt ze haar boven kleding uit en legt zich opnieuw in haar ondergoed op het bed. Zeer vroeg in de morgen, is ze al

op. De bediende aan de ingang staart haar verbaasd aan, als ze betaalt. Terwijl ze naar de zwever toestapt, kijkt hij haar na.

‘Hm, Sorane. Deze maal krijg je zelfs geen kans,’ zegt een stem.

Dan vuurt de man dadelijk. Maar Sorane heeft zich al bij de eerste woorden laten vallen rolt over het zand opzij. De vrouw en de man blijven schieten, maar plots schokt de man, als hij door een capsule uit Sorane’s wapen getroffen word. De vrouw schrikt, maar duikt dan snel weg achter het gebouw waarin Sorane de nacht doorbracht. Voorzichtig kijkt ze om de hoek, maar ziet Sorane nergens meer. Haar collega ligt in zijn bloed op de grond op een paar meter van de zwever.

Maar zij merkt niet dat een vreemde schaduw de roodharige vrouw lijkt te volgen. Ook Sorane heeft het niet gemerkt, maar haar scanner echter wel. Even kijkt ze naar het apparaatje en zucht even. Glimlachend stapt ze in de zwever en blijft even nadenkend zitten.

Dan drukt ze snel enkele knoppen in. Dadelijk verheft de zwever zich van de grond. Op een meter hoogte draait het toestel rond op zoek naar een doelwit. En dan ziet ze de vrouw tussen een paar bomen, achter het gebouw staan. Ze herkent haar dadelijk. Het is een van de twee, die de aanval op haar overleefden. Dan vuurt de zwever tweemaal. De vrouw werpt zich opzij, waardoor een schot links en het andere rechts van haar voorbijraast. Maar dat was de bedoeling van Sorane, want ze vuurde nog een derde schot met haar handwapen. Met dat schot raakte ze haar doelwit echter wel nauwkeurig. Een piepklein pijltje heeft zich in haar hals geboord. Hierin zat een speciale tracer, waardoor ze de standplaats van de vrouw op haar scherm kan zien.

Een paar seconden later schiet de zwever weg in de richting van het noorden. Vloekend kijkt de vrouw haar na. Maar zij weet waar ze naartoe gaat, dus volgen kan zij haar altijd. Een uurtje later stijgt ook haar zwever op en zet koers naar het oosten. De richting waarin haar doelwit ook later in geslagen zal zijn. Alleen weet zij niet dat Sorane paar kilometer achter haar zweeft. Ze volgt haar naar haar bestemming waar zij enkele anderen ontmoet.

Vanuit de zwever richt ze haar speciaal wapen op de vijf mannen en drie vrouwen. Zeven maal schiet ze, zonder dat een van hen iets merkt. Maar ze worden allen geraakt, door een piep-

klein pijltje. De vrouw die ze volgde slaat ze over, omdat die al een tracer in haar lichaam heeft.

‘Heb je dat gemerkt, Lodor? Ik werd door iets gestoken.’

‘Inbeelding, man. Elk insect, dat in onze buurt komt, zou door onze scanners opgemerkt worden.’

‘Zwijg liever. We moeten ons voorbereiden, want Sorane heeft niet veel tijd meer om te slagen. En we weten niet zeker waar ze zich nu bevindt.’

‘Dat niet, Jonora. Maar we weten wel waar ze naartoe moet. Ook de satellieten zijn op hun positie.’

‘Daar is ze. Ze land juist met haar zwever nabij een van de hoogste gebouwen in dat dorp.’

‘Heb jij satellietverbinding, Toron?’

‘Al een uurtje of zo. Ik heb een drietal satellieten op het dorp gericht. En een paar minuten geleden, kwam Sorane opdagen.’

‘Activeer de overbrengers. Straks ontkomt ze ons nog, nadat ze haar doelwitten uitgeschakeld heeft.’

‘Wij zijn niet de enige die achter haar aanzitten?’

‘Dat weet ik, Toron. Maar ik wil haar zelf neerleggen.’

‘Laat ons dan maar snel vertrekken, want niet alleen wij hebben toegang tot de satellieten.’

‘Veld geactiveerd, Roven.’

Sorane laat zich intussen achter de balustrade zakken. Kalm neemt ze de box van haar schouder en drukt haar rechterhand tegen de breedste kant. De box begint dadelijk te vervormen tot ze heel speciaal scherpschutterswapen in haar hand houdt. Even kijkt ze ernaar en dan ze richt het wapen over de dakrand naar haar doelwitten. Door het vizier ziet ze een tiental mensen. Enkele kinderen rennen al spelend rond. Maar nergens merkt ze iets van de lijfwachten die overal op het terrein zouden moeten zijn. Kloppen haar gegevens wel?

‘Hier is iets niet pluis. Dat zijn geen leden van een misdaad familie,’ fluistert ze.

Dan herkent ze een van de mannen. Ze heeft hem een paar maanden geleden in een speciale nieuwsuitzending op de mijnplaneet gezien, waar hij geïnterviewd werd.

‘*Dat is een zeer belangrijk politicus die ijvert om een speciale eenheid op te richten,*’ denkt ze.

Plots ziet ze een zestal in het zwartgeklede gedaanten het huis naderen.

‘*Dan hebben die man en die vrouw dus gelijk met hun beweringen,*’ denkt Sorane, terwijl ze de gedaanten observeert.

‘Hurlingen,’ fluistert ze.

Als ze weer naar door het vizier kijkt, merkt ze dat enkele mannen hun wapen trekken. Op hetzelfde moment stort de man die haar doelwit moest zijn neer. Een vrouw schrikt en rent schreeuwend op hem toe. Maar dan gaan er twee schokken door haar lichaam als ze getroffen wordt. Iets na haar stort een tweede man neer en dan een derde. Snel richt Sorane haar wapen op een ander gebouw dat volgens haar ook geschikt zou kunnen zijn en plots ziet ze een lichtflits.

‘Ik ben toch diegene die hen moet ombrengen. Waarom doen die mijn werk? Dus dat is het plan van de coördinaten. Zo bewijzen dat ik mijn opdrachten weiger uit te voeren. Daar zal ik een stokje voor steken,’ denkt ze en richt op de flits, waar ze de schutter vermoed.

Dadelijk verschijnen noodzakelijk gegevens op het schermje van het vizier. Even controleert ze die. Dan verlaat een vuurstraal de loop van haar wapen. De schutter wordt door haar capsule in het hoofd getroffen en zakt in elkaar. De andere zes hurlingen hebben niets hiervan gemerkt. Zij openen het vuur op de gewapende lijfwachten. Een van hen stort neer, de rest werpt zich in dekking. Plots schrikt Sorane. Ze vloekt als ze door het vizier kijkt, want er ligt een jongetje van een jaar of acht naast de fontein. Onder zijn lichaam ziet ze een bloedvlek. Dood is hij echter niet, want hij beweegt nog lichtjes.

‘Hij moet geraakt zijn,’ denkt Sorane.

Dan schiet een van de hurlingen op een jong meisje, van een jaar of veertien, dat naar de jongen toerent. Hij mist echter. Als hij zijn wapen opnieuw wil richten, stort de moordenaar neer. Een capsule heeft zijn hoofd doorboort. De anderen schrikken, maar dan wordt nog een van hen geraakt door een capsule. Hij wankelt achter zijn dekking uit en wordt dan door verschillende schoten vanuit de villa getroffen.

Op het dak richt Sorane haar wapen op een van de vrouwen die nog steeds schieten. Voor de derde maal buigt haar vinger zich om de trekker en een vuurstraal braakt een capsule uit. Even verandert ze het wapen van richting en een volgende vuurstraal schiet uit de loop.

‘Sorane, op het dak. het is Sorane. Daar!!!’ roept een man nog voor hij getroffen wordt.

De twee overblijvenden hebben gezien waar Sorane van vuurde en veranderen snel van dekking, maar ook de lijfwachten hebben gemerkt dat ze hulp gekregen hebben. Ze proberen de

twee in te sluiten, maar nu worden ze plots vanuit een andere richting beschoten. Twee van hen storten neer. Sorane probeert de plaats te ontdekken vanwaar er geschoten werd. Maar ze krijgt de tijd niet meer. Haar dekking wordt door snelvuur capsules geraakt. Snel laat ze zich vallen en kruipt over de harde stenen naar een andere plaats. In een hoek richt ze zich gebukt op en loert over de rand.

Maar er is niets te zien, tot ze twee lichtflitsen vlak na elkaar opmerkt. De capsules slaan doorheen de dekking waarachter een lijfwacht dekking gezocht had. Dood zakt hij in elkaar. Snel geeft Sorane een ruk aan de loop, waardoor een deel van haar wapen in de lengte draait. Hierdoor komt een tweede van de drielopen boven aan te staan. Als de schutter weer vuurt, richt Sorane het wapen en drukt af. Ze raakt de schutter niet, maar wel de muur naast hem. Het is echter een ontploffende capsule. Zodra hij zich in de muur boort, wordt hij uit elkaar gerukt. Stukken beton worden weggeblazen en raken de schutter, die dood is voor hij het beseft.

Aan de villa beneden, dagen nog meer lijfwachten op. De twee laatste huurlingen beseffen dat ze weg moeten en sluipen tussen de geparkeerde zwevers door. Sorane ziet hen echter door de tracer op haar hand scanner. En richt haar wapen echter niet op hen, maar op de plaats waarheen ze rennen. Op haar scanner ziet ze daar nog twee stippen. Even glimlacht ze. Dan richt ze haar wapen op de zwever en wacht geduldig. Als de twee vluchtende huurlingen de zwever bereiken, vuurt ze. Een paar seconden later rukt een van de twee de zijdeur open, maar dan raakt de capsule zijn doel. De zwever verandert dadelijk in een vuurzee. De twee en de inzittenden zijn dood voor ze iets beseffen.

Sorane drukt snel op de rechterkant van de kolf van haar wapen, waardoor het opnieuw de vorm van een box aanneemt. Met een ruk hangt ze het over haar schouder. Dan haast ze zich snel langs de trappen naar beneden, want ze moet hier weg. Maar als ze beneden is, haast ze zich naar de villa toe. De lijfwachten zien haar naderen en richten hun wapen. Maar als ze merken dat ze geen wapen in haar handen heeft, laten ze haar dichterbij komen.

‘Er zijn nog schutters. Ik kreeg er twee, maar ze waren met vijf,’ zegt ze snel.

‘Wie ben jij, vrouw?’

‘Ik moest als de moordnares doorgaan, maar ik dood alleen misdadigers,’ zegt ze.

‘Hoor jij bij hen? Of besloot je van kamp te veranderen.’

‘Nee, enkelen onder jullie waren mijn doelwit. Maar ik herkende enkele mensen en ik dood geen onschuldigen. Toen begon een andere schutter te schieten. Hij zal nooit meer op iemand schieten en zijn maat ginder op dat gebouw ook niet,’ zegt ze terwijl ze naar het gebouw rechts wijst en dan naar het gebouw waar haar capsule ontplofte.

‘Laat je wapens vallen, vrouw.’

‘Dat kan ik niet. Zoals ik al zei. Er zijn er nog drie. Breng snel de gewonden naar binnen, ik ga naar het dak. Daar heb ik een beter overzicht.’

Even aarzelt de man, maar knikt dan.

‘Jullie daar in dekking enkele anderen helpen mij met de gewonden,’ roept hij.

Als Sorane naar de lift stapt, hoort ze plots iemand zeggen.

‘Ik kan niets meer doen. Alleen een dokter kan hem nog redden.’

‘Die raakt hier niet meer op tijd, Loson. Meron blijft maar bloeden.’

Even aarzelt ze, maar dan haast ze zich naar de gewonde toe. Ze merkt de jongen ongeveer acht jaar oud is. Zijn zusje van veertien zit, naast hem op de grond. De jongen heeft een capsule in de buik gekregen.

‘Misschien kan ik helpen,’ zegt Sorane.

‘Jij, een huurmoordenaar?’ zegt de vrouw ruw.

‘En dan. Ik ken wel iets van wonden,’ antwoordt Sorane bit-sig.

Dan kijkt de vrouw Sorane in de ogen. Aarzelend knikt ze en maakt plaats, terwijl ze vraagt:

‘Heb jij ons geholpen?’

‘Sorane knikt even en knielt naast de jongen en zegt tegen de man.

‘Haal zuiver water, Loson,’ zegt de vrouw.

De man haast zich weg, terwijl Sorane de bebloede doeken verwijdert. Ze schrikt wel even als ze de wonde ziet.

‘*Hij moet in de rug geschoten zijn,*’ denkt ze.

Met een propere vod probeert ze het bloed op te zuigen, maar het blijft maar stormen. Maar als haar hand in aanraking komt met de huid van de jongen licht die groen op. Voor haar verbaasde ogen, begint de huid en het vlees te herstellen. Verschrikt trekt ze haar hand weer weg. Even kijkt ze naar haar hand, maar die ziet er normaal uit. Dan merkt ze de verbaasde blik van de vrouw op.

‘Ik weet niet wat je gedaan hebt, dame. Maar je bent erin geslaagd om het bloeden te stoppen,’ hoort ze die fluisteren.

Maar Sorane staart nog steeds naar haar hand.

‘Het heeft lang geduurd, maar je krachten beginnen zich langzaam maar zeker te openbaren, Sorane,’ hoort ze een stem zeggen.

Even kijkt ze om zich heen, maar merkt niemand op die dat kan gezegd hebben. Op dat moment komt Loron met een kom water terug. Als Sorane weer opstaat ziet ze enkele anderen binnenkomen. Onder hen is een van de mannen die ze moest doden. Ze ziet de man schrikken en naar de jongen toelopen.

‘Wat is er met Meron, Doneya?’ vraagt hij hees.

‘Meron zou doodgebloed zijn, als zij hem niet geholpen had, Her Govinov.’

Als de man haar aankijkt, komt Sorane uit haar verstarring en stapt op enkele andere gewonden toe. Ze helpt hen verzorgen en dicht de wonden met haar verband capsules, die ze in een riemtasje draagt. Toch zijn er drie anderen waarbij ze niets kan doen. Naast hen ligt nog een zwaargewonde vrouw. Naast haar blijft ze staan en kijkt op haar neer. Twee mannen staan tegenover haar naast de gewonde. Een van hen heeft tranen in de ogen en kijkt neer op de vrouw. Als hij Sorane opmerkt staart hij haar even aan.

‘Niemand kan, mijn dochter, Nianone meer helpen.’

Sorane richt haar blik op de andere, die beide wonden, probeert te stelpen.

‘De ziekenzwevers zijn onderweg, maar ze zullen te laat komen. Ik slaag er niet in om het bloeden te stoppen. Beide capsules zitten nog in het lichaam,’ fluistert de man.

Even twijfelt Sorane en kijkt naar het bleke gelaat van de vrouw, die maar een paar jaar ouder is dan zijzelf. Dan neemt ze opnieuw een besluit en opent haar riemtas. Terwijl ze zich afvraagt waarom ze deze mensen, die ze moest doden, helpt. Kalm brengt ze een beetje zalf aan op haar vingers.

‘Dit zal wel helpen,’ zegt ze fluisterend, terwijl de man zijn bebloede handen terugtrekt.

Sorane wrijft een beetje zalf omheen beide wonden. Beide mannen kijken verbaasd toe, hoe de randen van de zalf naar elkaar toegroeien en de wonde helemaal afsluiten. Dan schrikken ze nog meer, als de eerste capsule naar buiten gestuwd wordt. Iets later volgt de tweede uit de andere wonde.

Sorane neemt de capsules in haar hand en bekijkt het.

'*Gelukkig geen giftige,*' denkt ze en hoort de vrouw vragen: 'Hoe kan dat?'

'Dit is speciale zalf die we in ons beroep gebruiken,' fluistert Sorane, die nadenkend naar de nu afgesloten wonden kijkt.

Ze hoopte dat dat vreemde groene licht weer zou oplichten, maar ze zag er niets van. Alleen bij die jongen gebeurde er iets, waardoor zijn wonde zich weer bijna helemaal herstelde. Het leek uit haar handen te komen, maar ze had er geen controle over.

'*Zou ik het me ingebeeld hebben en die stem ook?*' denkt ze, terwijl even naar de jongen staart.

Die wordt op dat moment door zijn vader en een vrouw, die ze niet kent, rechtop geholpen. Nu snapt ze er steeds minder van. Hij was zo zwaargewond en verloor veel bloed. Weer kijkt ze naar haar hand, maar ze kan er niets verkeerd aan zien. Nergens een spoortje van die groene gloed.

'*Het wordt tijd om mij voor te stellen, Sorane,*' zegt de stem in haar hoofd, terwijl ze mooie blondine op een pas van haar opgebouwd wordt.

'Wie is??'

'*Mijn naam is Anya, Sorane. Je moet niet spreken, denk gewoon wat je wil zeggen.*'

'Ik ben geen telepate.'

'Dat is niet nodig. Ik zit min of meer in je hoofd. Ik gebruik een halogram, van een vrouw die al lang dood is, om met andere mensen te communiceren.'

'*Dus haar naam was Anya.*'

'Ja, maar jij kan me ook zo aanspreken.'

'Ik zal dat proberen te onthouden.'

Sorane kijkt om en merkt dat niemand iets gemerkt heeft. Dan schrikt ze. Op dat moment klinken buiten schoten. Dan herinnert ze zich wat ze van plan was. Snel richt ze haar blik op de twee mannen en zegt:

'Ik moet gaan.'

Dan haast zich, nagestaard door de twee naar de lift. Een tiental minuten later knielt ze aan de rand van het dak en vloekt opnieuw.

'*Zo te zien hebben ze versterking gehaald,*' denkt Sorane.

Drie scherpschutters en ook eentwintigtal commando's, die het gebouw onder vuur nemen. Kalm neemt ze het wapen van haar rug en richt het naar beneden. Even aarzelt ze, maar dan begint haar wapen lange vuurstralen uit te spuwen. De schutters

beneden merken dat enkele van hun makkers neerstorten en beseffen dat ze geen enkele kans meer hebben als ze hier blijven. Dus springen ze op en rennen weg.

Maar enkelen van hen worden nog getroffen, door de lijfwachten en Sorane. De vier laatsten kunnen zich in veiligheid brengen en stappen snel in twee zwevers. Sorane vuurt zo snel ze kan, maar de zwevers zijn gepantserd. Snel draait ze de drie lopen en vuurt een ontplofbare capsule, maar ze ziet hen een zijstraat indraaien en met grote snelheid weggrijden. Nog een tiental minuten blijft ze op haar post, maar kan niets verdachts meer opmerken.

‘De scherpschutters, zoals ik, zijn er zo te zien ook vandoor,’ denkt ze.

‘Je hebt gelijk, Sorane. Ze zijn al van bij de eerste schoten weg.’

‘Anya ben jij het weer.....?’ stamelt ze.

Maar de stem zegt niets meer. Ze lijkt alleen een gegiechel te horen. Dan trekt Sorane haar schouders op en stapt langzaam naar de lift toe en daalt af. Als ze de hal inkomt, ziet ze echter een paar wapens op haar gericht.

‘Je wapens, vrouw,’ beveelt een van de mannen.

‘Laat dat, Gocen. Zij heeft verschillende mensen, waaronder mijn zoon, gered. En zonder haar hadden ze ons allemaal gekregen,’ zegt de vader van de jongen.

Sorane knikt Gocen toe en glimlacht even. De mannen laten hun wapen zakken.

‘Misschien kan jij voor ons gaan werken,’ zegt Gocen.

Maar Sorane schudt haar hoofd.

‘Ik moet gaan.’

‘Mag ik uw naam weten?’ vraagt de vader nu.

‘Sorane Nador.’

‘Waarom hebt u ons geholpen?’

Sorane kijkt de vrouw aan.

‘Het was mijn opdracht om u en je baas, denk ik, te doden, maar ik dood alleen mensen die misdaden gepleegd hebben. De portretten die ik gekregen heb van mijn doelwitten, beantwoorden niet aan de mensen die hier aanwezig zijn.’

‘Dat is nogal een straffe bewering, dame.’

Sorane kijkt de lijfwacht aan.

‘Ik meen het, sir.’

Dan vraagt de vrouw:

‘Hoe wist je dat mijn man geen misdadiger was?’

‘Ik herkende hem van een teevee uitzending,’ zegt Sorane nog en haast zich naar buiten.

De aanwezigen kijken haar verbaasd na. Een huurmoordenaar die alleen misdadigers in opdracht dood. Dat is eens iets nieuws. Hoelang gaan ze dat dulden in haar kringen.

Maar Sorane is al op weg naar haar zwever en stijgt een paar minuten later op. Ze zet koers naar de hoofdstad. Ze geraakt maar dertig kilometer ver, als ze plots onder vuur genomen wordt. Met een scherpe bocht duikt het toestel naar de grond toe. Op een hoogte van een meter, springt Sorane eruit. De geprogrammeerde zwever schiet omhoog, weg uit de gevaarzone. Sorane rent tussen de struiken door en laat zich dan op de grond vallen. Dan ziet ze twee toestellen naderen. Als ze neerdalen, stappen twee mannen en twee vrouwen uit. Het zijn de vier die konden ontkomen. Ze verspreiden zich dadelijk en naderen Sorane in een halve cirkel.

Sorane die hen ziet naderen, denkt:

‘Ze hebben scanners bij zich. Misschien zelfs een drone, zoals ik er een heb.’

Snel springt ze op en rent naar de rand van de struiken toe.

‘Daar rent ze,’ roept een van de twee mannen.

Maar dat zijn, zijn laatste woorden. Een capsule doorboort zijn borst. Maar de anderen openen het vuur. Sorane wordt echter tweemaal hard getroffen. Maar haar speciale pak beschermt haar. Dan reageert ze iets te traag en ze krijgt een capsule in haar borst. Even wankelt ze nog vooruit en zakt dan in elkaar. De twee vrouwen en een man komen uit hun dekking.

‘Zevon kreeg ze ook al. Verdomme, ze heeft meer dan tien van ons gedood.’

‘Ze was goed, maar nu heeft het geluk haar in de steek gelaten,’ zegt de andere vrouw.

‘Gelukkig raakte ik haar dodelijk, anders had jij daar gelegen, Nicda.’

‘Liever zij dan ik,’ fluister de vrouw en knielt naast Sorane.

Als ze naar de hals van Sorane wil tasten, rolt die plots op haar rug en vuurt dadelijk. De vrouw krijgt de capsule in haar hoofd. Sorane die nog verder rolt, vuurt intussen op beide anderen. De man is niet snel genoeg en stort neer. De tweede vrouw is echter in dekking geraakt.

Dan beantwoordt die het vuur, maar ze ziet Sorane echter nergens meer.

‘Wil je leven?’ zegt een stem achter haar.

Verschrikt kijkt ze om en ziet Sorane achter zich. Langzaam laat ze haar wapen zakken.

‘Ik wil je niet doden, vrouw.’

Even kijkt de vrouw in de ogen van Sorane. Dan laat ze haar wapen vallen.

‘Hoe is je naam?’

‘Kona Visarlo.’

‘Help je vriend daar, want die leeft nog een tijdje, als jij zijn wonde verzorgt.’

De vrouw knikt even en richt zich op. Sorane geeft een teken met haar wapen.

‘Waarom willen jullie mij doden?’

Even slikt de vrouw en fluistert bijna.

‘Jij werkt voor de concurrentie van de organisatie.’

‘Ik? Ben je wel goed bij je hoofd, Kona. Ik was een jaar geleden nog in opleiding in het complex. Maar ik kreeg speciaal verlof.’

‘Als je niet liegt, dan begrijpt ik niet waarom wij je ten koste van alles moeten doden.’

‘Wie heeft de opdracht gegeven?’

‘De coördinator. Wie anders?’

‘Ik behoorde tot de besten van mijn groep.’

‘Dan weet ik niet wat ik ervan moet denken. Maar we zijn niet de enigen die achter je aanzitten. Er zijn er zeker nog een twintigtal die op de loer liggen.’

‘Dank je, Kona. Probeer echter niets, want dan moet ik je minstens verwonden.’

‘Mag ik mijn collega eens onderzoeken, voor hij doodbloedt?’

‘Doe maar.’

Als ze naast haar collega knielt, ziet ze zijn wapen naast hem liggen. Even aarzelt ze, maar het dringt tot haar door dat als Sorane levend wegkomt, hun opdracht mislukt is. En dan is hun leven geen cent meer waard.

Daarom grijpt ze het wapen en laat zich opzij vallen, terwijl ze haar wapen richt. Maar ze vuurt niet, omdat Sorane niet meer te zien is. Die is al op weg, naar de villa. Even kijkt de vrouw nadenkend om zich heen.

‘Gelukkig weet ze niet waar de tweede groep haar opwacht. Die zullen haar wel krijgen.’

‘Kona, jullie opdracht is mislukt,’ zegt een stem achter haar plots.

Ze schrikt hevig, want ze herkent de stem. Ze heeft het einde van haar weg bereikt, beseft ze.

‘Je wapen neer, Kona. Of je ligt hier dadelijk dood op de grond.’

Aarzelend laat ze het wapen vallen en richt zich op.

‘Je wapenriem,’ zegt een van de drie mannen achter haar.

Langzaam maakt ze haar wapenriem los en laat hem op de grond vallen. Twee mannen boeien haar snel. Ook de gewonde wordt ontwapend en naast haar in de zwever geduwd. Dan stijgt het toestel op en vliegt met grote snelheid weg naar het oosten en draait dan af.

Als Sorane de volgende dag de tweede hinderlaag nadert, schrikt ze als ze twee lijken aan twee verlichtingspalen ziet hangen. Ze zijn met capsules doorzeeft. Sorane herkent de vrouw die ze spaarde en de gewonde.

Ze land haar zwever in hun buurt en stapt naar de vrouw toe.

‘Het spijt me, Kona. Ik kende je niet echt. Jij kon er echter niet aan doen dat ik beter was. Dit lot verdiende je niet.’

‘Hallo Sorane. Je hebt toch geen verdriet voor die mislukkingen.’

Langzaam draait Sorane zich om en ziet twee mannen staan. Beiden houden een wapen op haar gericht.

‘Ik spaarde hen beiden, nadat ze elk een poging waagden. Jullie hebben hen gewoon afgemaakt.’

‘Wij niet, Sorane. Maar onze collega’s daar op het bouwterrein wel. Wij spaarden onze capsules voor jou. En die zijn met snelwerkend gif geladen.’

‘Heeft de coördinator jullie vertelt wat er gebeurde met zijn mannen die mij voor mijn eerste proef een beetje wilden toetaken. Ze waren met acht en ik was ongewapend. Toch geraakte ik hen voorbij, alleen kon geen van hen na vertellen wat er gebeurd was.’

‘Opschepper. Ik heb zoiets gehoord, maar ze waren maar met drie. En twee van hen hebben elkaar neergestoken. De derde was zo verbaasd, dat jij hem langs achter in zijn rug kon steken.’

‘Denk je dat dat waar is, man. Waarom zou de coördinator zoveel van zijn mensen inzetten als hij mij zo eenvoudig kon uitschakelen?’

Even kijken de twee elkaar aan.

‘Ergens heeft die roodkop wel gelijk, ze moet gevaarlijker zijn dan ze er uitziet,’ zegt de linkse.

Als ze weer naar Sorane kijken, staren ze elk in de loop van haar wapen.

‘Wapen neer, vriendjes.’

‘Hoe kom j...,’ zegt de andere, terwijl hij zich opzij werpt.

Ook de tweede probeert het, maar beiden krijgen een capsule tussen de ogen. Even kijkt Sorane op hen neer. Dan richt ze haar blik verder de straat in. Er zijn hoge gebouwen die in aanbouw zijn. Ze ziet maar twee gebouwen die de typische piramidevorm hebben. Nergens ziet ze iets van de mannen en vrouwen die haar hier opwachten. Dan richt ze haar blik verder de straat in. Er zijn hoge in aanbouw zijnde gebouwen, dus moeten er zeker een paar op het dak zitten. Even denkt ze na en schrikt, want ze staat hier ongedekt.

Dan begint ze in zigzag te rennen in de richting van een dekking die haar dichterbij de gebouwen brengt. Verschillende capsules schieten rondom haar het beton in. Achter een muurtje blijft ze liggen. Maar nu wordt ze van een andere zijde beschoten door minstens drie schutters. De capsule doorboren het muurtje. Maar Sorane is al verder gekropen. Met een sprong is ze een laag gebouw binnen.

Langs de achterzijde loert ze voorzichtig naar buiten. Er is niemand te zien en ze merkt ook dat de schutters die het laatst schoten haar niet kunnen opmerken.

‘Hopelijk zijn er hier nergens anderen verborgen,’ denkt ze en rent naar de overzijde van de straat naar een hoger gebouw toe.

Even voelt ze iets aan haar bovenarm als iets haar schampt. Bliksemsnel werpt ze zich met een sprong vooruit en botst tegen de deur.

‘Verdomme, Ik geraak niet binnen.’

Maar ze schieten echter niet meer.

‘Ik kan je helpen,’ hoort ze die vreemde stem in haar hoofd zeggen.

Toch schrikt Sorane als ze een overbrengersveld om haar lichaam ziet opgebouwd worden. Een seconde later materialiseert ze boven op een balkon.

‘Denk je, stemmetje, maar hoe...?’

Op dat moment slaan verschillende capsules in de reling. Dadelijk laat ze zich vallen en grijpt haar wapen. Haar scherpe ogen hebben al snel de twee schutters opgemerkt. Maar als zich opricht, raast een capsule naast haar hals voorbij. Dadelijk rolt ze opzij in de smalle inham van het venster. Uit haar tasje neemt

ze snel een klein voorwerp, dat ze bij het afscheid van haar trainers gekregen heeft. Ze drukt een knopje in en het ding schiet de hoogte in. Op een klein schermpje ziet ze de beelden die het droontje uitzend. Als snel heeft ze eerste gevonden en de twee ligt er niet zo ver vandaan.

Dadelijk maakt ze zich klaar en geeft een commando aan het droontje. Die verandert van koers en botst tegen een wand aan. Van het geluid schrikken beiden op. Sorane richt haar wapen over de reling en zoekt naar een doelwit. De twee zien echter niet wat het geluid veroorzaakt heeft. Een van hen sluipt naar achter om hun omgeving te onderzoeken. Hij wil weten waar het geluid vandaan kwam. Zijn collega richt zijn aandacht intussen op Sorane, maar die heeft hun beweging opgemerkt. Als de man zijn wapen over de rand van het gebouw legt, vuurt Sorane. De capsule werpt hem achterover en hij slaat met een luide klap op het dak.

De andere schrikt en kijkt om. Vloekend laat hij zich zakken en haast zich naar de rand toe. Hij bevindt zich nu een paar meter links van zijn dode collega. Langzaam en voorzichtig kijkt hij naar de plaats waar Sorane zich verschuilt. Er is echter niets te zien. Sorane is intussen met behulp van haar energie touw steeds verder en hoger op het gebouw geraakt. Als ze naast het rand van het dak neerknielt, trekt ze opnieuw haar wapen. Snel plaatst ze een nieuwe lader met capsule in het wapen en kijkt om zich heen. Plots hoort ze stappen en rolt opzij naar een luchtkoker. Achter de koker richt ze zich op en kijkt in de richting van de naderende stappen.

Dan ziet ze een man en een vrouw opdagen. Dan pas merkt ze haar fout op. Haar schaduw is op de dakbedekking duidelijk zichtbaar. De man heeft het echter al opgemerkt en geeft de vrouw een teken, terwijl hij van wapen verwisselt. Voorzichtig naderen ze de plaats waar Sorane wegdook. Beiden van een andere zijde. Maar Sorane is daar niet blijven zitten. Ze rende onder dekking van verschillende luchtkokers naar de oostkant van het gebouw toe. Als de man op de plaats aankomt waar ze zich zou moeten bevinden, ziet hij alleen een klein voorwerp met een flikkerend lampje.

‘Vona, weg hier,’ roept hij nog en duikt naar rechts, maar hij is te laat.

De bom ontploft en werpt hem een tiental meters verder tegen de muur van de trap die op het dak uitkomt. De vrouw krijgt

een paar brokstukken over zich, maar is niet ernstig gewond. Als ze recht kruipt, ziet ze het wapen van Sorane op zich gericht.

‘Ik geef je een kans, vrouw. Met hoeveel zijn jullie?’

‘Teveel voor jou, Sorane. En de anderen lusten je rauw.’

‘Hoeveel in totaal?’

‘Drieëndertig.’

‘Dus nog negentwintig. Als ik jou meetel. Maar jij vormt geen gevaar meer.’

‘Denk je dat, Sorane. We staan met elkaar in verbinding, dat zou je weten als je opleiding al voltooid was.’

‘Ja, denk je dat ik dat niet weet,’ zegt Sorane met een glimlach en vuurt met het wapen dat ze plots in haar linkerhand heeft.

Een klein pijltje, dringt in de hals van de vrouw. Die staart Sorane even aan.

‘Als je bij komt, verdwijn dan. Anders word je over enkele dagen terechtgesteld,’ hoort ze Sorane nog zeggen.

Als de roodharige zich verwijdert, probeert de vrouw nog haar wapen te richten, maar ze haalt het niet, haar wapen valt met een bons op de grond uit haar krachteloze hand.

‘Het zijn er te veel. Ze zullen al wel naar hier op weg zijn. Ik moet het anders aanpakken,’ denkt Sorane.

Even kijkt ze over de rand en geeft langs het schermpje een commando aan haar droontje. Dat nadert enkele ogenblikken later, maar schiet dan weer de hoogte in. Hij gaat op zoek naar de vervoermiddelen van die moordenaars. Dan daalt ze zo snel ze kan langs de trap af. Ongeveer halverwege houdt en halt en leunt tegen de muur. Een paar minuten later hoort ze stemmen en stappen die naar boven komen.

‘Het spijt me, killers,’ denkt ze.

Dan bukt ze zich en activeert een bom met een bewegingsdetector. Als ze het knopje indrukt begint het ding snel te flikkeren. Dadelijk rent Sorane weer naar boven, terwijl het lampje na een minuut minder snel knippert, wat wil zeggen dat het in detectiemode overgegaan is. De killers hebben geluiden boven zich gehoord en haasten zich. Sorane heeft even twee verdiepingen hoger haltgehouden en een tweede bom geactiveerd. Deze maal loopt ze door de gang naar de andere kant van het gebouw toe. Ze merkt echter niet dat ze door een klein vliegend voorwerp gevolgd wordt. Ze klimt juist uit het venster, op het balkon, als de eerste bom ontploft. Zeven man zijn op slag dood of gewond. Vier anderen die hen volgden worden achteruit geworpen door de luchtverplaatsing. Langzaam kruipen ze terug recht en staren

even naar hun dode en zwaargewonde collega's. Een van hen stapt op twee gewonden toe en zegt:

'Het spijt me. Voriv. Je kent het bevel, geen gewonden in leven achterlaten.'

'J...aaa. Do...e h...et da...n sss...nel.'

Twee van de vier vuren driemaal en er liggen zeven doden op de vloer. Even kijken ze elkaar aan, terwijl ze beseffen dat ze hier ook hadden kunnen liggen.

'We moeten erin slagen om haar te vinden en nog snel ook.'

'Wat doen we?'

'Naar de daken. Vandaaruit kunnen we de omgeving overzien en als we haar opmerken, dan is ze er geweest.'

De man met de naam Nocin, knikt even en geeft een teken. Dan haasten ze zich op hun hoede verder. Telkens ze een verdiep bereiken, scannen ze naar actieve signalen, maar er zijn er geen. Voorzichtig stappen de gang in waar Sorane naar de andere kant liep. De derde man merkt plots het flikkerende lichtje op.

'Verdomme,' fluistert hij en werpt zich achteruit.

Hij botst tegen de man achter hem aan en beiden vallen met lawaai te trap af. De twee anderen kijken verrast om, maar dan ontploft de bom. Ze zijn beiden op slag dood.

Een verdieping lager vloeken beide anderen. Een van hen heeft zijn arm gebroken, tijdens de val.

'Bind mijn arm tegen mijn lichaam, Gowan. Ik ben nog niet uitgeschakeld.'

Even kijkt de andere hem aan en knikt dan.

Intussen is Sorane al acht verdiepingen lager en klimt weer door een venster. Even staart ze de gang in, maar ze ziet of hoort niets. Snel haast zich door de gang en bereikt de lift. Als de deur openschuift zweeft ze naar beneden en bereikt al snel de gelijkvloers. Voorzichtig kijkt ze de hal in, maar ziet niemand. Met getrokken wapen sluipt ze naar de toegangsdeur toe. Maar die is afgesloten.

'*Even naar de wc, misschien is daar een of ander venster open,*' denkt ze.

Nadat ze zich snel een beetje opgefrist heeft, stelt ze teleurgesteld vast dat er geen enkel venster open kan. Ze zijn allen elektronisch afgesloten. Deze gebouwen zijn nog niet lang geleden gebouwd. Bewoond zijn ze vermoedelijk nog niet. Op haar hoede zet ze haar zoektocht verder, want ze moet hier snel buiten, voor ze ontdekken waar ze zit. Plots merkt ze een deur die

naar een storage leidt. Maar daar schrikt ze hevig. Er liggen meerdere doden. Snel telt ze de lichamen.

‘Negen mannen en zes vrouwen, allen neergeschoten.’

‘Burgers, gewoon afgemaakt omdat ze in de weg stonden. Die moordenaars verdienen geen genade,’ fluistert ze en sluit even haar ogen.

Snel sluit ze de deur, maar dan opent ze die snel weer, want ze heeft verschillende vensters opgemerkt.

Ze bijt op haar tanden, terwijl ze zich naar de vensters toe haast. Twee zijn er open. Maar ze kan er niet door. Maar dan merkt ze een deur op. Aarzelend en op haar hoede sluipt ze er heen, want die deur staat open. Als ze naar buiten kijkt, ziet ze nog twee doden liggen.’

‘Die wilden vluchten, maar ze raakten niet ver,’ denkt ze.

Voorzichtig kijkt ze naar buiten. Maar er is niets te zien. Maar er liggen wel stapels opgeslagen bouw materiaal. Ze waagt haar kans en rent naar de eerste dekking toe, maar ze wordt niet beschoten. Even blijft ze zitten, maar springt dan weer recht en rent naar de volgende. Weer geen schoten. Nu sluipt ze verder tussen de stapels en bereikt de overzijde. Juist als ze daar aankomt ziet ze ongeveer tien gewapend mensen op het einde van de straat voorbijrennen.

‘Die zijn naar mij op zoek. Dit gebouw binnen? Nee, dat kan ik niet wagen.’

Dus trekt ze er omheen en vandaar naar het volgende. Daar schuilt ze tussen enkele stapels, en activeert haar schermpje. De drone heeft zijn verkenningswerk intussen goed gedaan. Dan glimlacht ze. Binnen een omheinde open plek; ziet ze een viertal grote zwevers staan en tegen de omheining er nog drie kleinere. Maar ze merkt ook vier gedaanten op die elk in een van de torens lijken te zitten.

‘Daar moet ik zijn?’ denkt ze glimlachend.

Op het schermpje stippelt ze een weg uit, maar beseft al snel dat ze ongeveer een uur zal nodig hebben om die plaats te bereiken.

‘Dan maar dadelijk op weg.’

Ze vordert redelijk en pas na drie kwartier ziet ze opnieuw twee gewapende vrouwen, in gezelschap van een man. Die staan verspreid langs een straat achter een lage dekking. Op de dekking hebben ze zware machinegeweren gemonteerd.

‘De coördinator zet zo te zien alles in om mij kost wat kost te doden. Wist ik de reden maar? Hij kan toch niet weten welke be-

lofte ik aan de vier gevangenen gedaan heb. Ofwel, maar dan zou het dan toch waar zijn van die Eravna. Waarom wil die mijn dood?’

De drie zien haar echter niet, terwijl ze op haar buik over de straat kruipt. Even kijkt ze door de kijker van haar wapen naar de drie. Een ervan kent ze. Hij heeft haar groep een paar weken getraind. Maar hij is een moordenaar van het ergste soort. En de vrouw is geen haar beter. Haar specialiteit is het werpmes. De derde kent ze echter niet.

Kalm richt ze haar wapen op de man, maar ze bedenkt zich. Als ze niet meer antwoorden, weten ze ongeveer in welke richting ze moeten zoeken en dan zullen ze komen. Dus laat ze haar wapen zakken en haast zich verder en na een vijventwintig minuten ziet ze de omheining voor zich langs de overkant van de straat. Ze ziet dadelijk een man op uitkijk staan op de rechter toren, maar op de linker ziet ze niemand. Dus sluipt ze daar naartoe. Gelukkig staat de toren voor meer dan de helft buiten de omheining. Onder de toren blijft ze gebukt zitten en richt haar wapen omhoog. Door een druk op een knopje schakelt ze een richtmicrofoon in. Al snel hoort ze de eerste geluiden.

‘Er is iemand daarboven,’ denkt ze.

Met een snelle geruisloze beweging vormt haar wapen weer op en hangt het over haar schouder. Dan richt ze haar hand op de onderzijde van de toren en schiet omhoog. Langs de rand klimt ze omhoog tot ze de reling kan vastgrijpen. Even wil ze zich omhoog hijsen, maar dan merkt ze dat ze langs de zijkant over de muur kan. Dus schuift ze langzaam op en hijst zich over de muur. Nu ze binnen de omheining is laat ze zich snel zakken, want ze is zichtbaar vanuit de torens aan de overzijde. Tegen de omheining aangedrukt schuift ze van de toren weg. Naar een gebouw met een plat dak toe. Door een van de vensters kijkt ze naar binnen, maar ziet niemand.

‘Hier ben ik een tijdje veilig,’ denkt ze, nadat ze de andere kamers doorzocht heeft.

Haar schouders optrekkend stapt ze de keuken binnen, daar staan verschillende dozen met instant eten. Een paar zijn bijna helemaal leeg. In een andere kamer staat radioapparatuur. Als ze door de deur kijkt, merkt ze nog iets anders. Van hieruit kan ze alle torens onder schot nemen.

Ze keert terug naar de kamer met apparatuur en plaats er twee kleine bommen. Plots trilt het schermpje, snel activeert ze het. Ze ziet iemand van de linkse toren naar dit gebouw toe stappen.

Snel haast ze zich naar de openstaande deur toe en verbergt zich erachter. De man stapt zonder dat hij haar opmerkt naar binnen. Hij loopt recht naar de kamer met radioapparatuur. Als hij de deur wil binnengaan, hoort hij een stem achter vragen:

‘Zoeken jullie mij soms?’

Even verstard de man, maar dan grijpt hij zijn wapen. Maar voor hij kan richten doorboort een capsule zijn hoofd. Dof valt zijn lichaam op de vloer. Sorane kijkt even naar hem en neemt dan haar wapen van haar schouder. Ze monteert het schermpje snel naast het vizier en richt het wapen op de eerste toren. Op het schermpje ziet ze een infraroodbeeld van de toren. Na een paar seconden ziet ze de gedaante van een mens. Dan richt ze het op de drie andere torens. Eentje is leeg.

‘Drie dus. Dan moet ik wel snel zijn,’ denkt ze.

Dan richt ze haar wapen op de dichtstbijzijnde en haalt de trekker over. Geruisloos schiet de capsule uit de loop. Nog voor de man neerstort, zoekt ze haar tweede doelwit op de verst verwijderde toren. Weer haalt ze de trekker over, maar de derde heeft onraad geroken en ontdekt haar juist op het moment dat ze haar wapen om zijn toren wil richten. Hij is iets sneller dan Sorane, maar richtte ook te snel. Zijn capsule slaat het wapen van Sorane uit de hand. Ze werpt zich dadelijk opzij en staart naar het wapen. Ze kan dadelijk zien dat het vizier onbruikbaar is.

‘Onbruikbaar voor het moment. Ik zal het moeten herstellen, zodra ik tijd hebt,’ denkt ze.

‘De anderen zijn op de hoogte, Sorane. Ze komen om je af te maken.’

Als Sorane omkijkt staart zerech in het zwarte oog van een wapen. Even verstijft ze, want al is ze snel, misschien is het niet genoeg. Ze aarzelt om haar kans te wagen.

‘Je bent er geweest, Sorane. Je hebt je opdracht niet uitgevoerd en ook nog onze mensen neergelegd. Waarom denk je dat wij hier zijn?’

‘Om mij in een hinderlaag te lokken en te doden.’

‘Je hebt collega’s van mij gedood, meid. En nu ben jij aan de beurt,’ zegt de man en drukt de vuurknop in.

Maar er gebeurt niets. Voor hij verbaasd kan reageren, slaat Sorane toe en raakt hem drie vier maar na elkaar. Als een zandzak zakt hij in elkaar.

‘Waarom vuurde dat wapen niet? heeft die vreemde bewaengel mij weer eens beschermd,’ denkt ze nog steeds verbaasd.

Even hoort ze een licht gegiechel in haar hoofd, maar meer ook niet.

'Is dit wel de juiste weg voor mij?' denkt ze.

'Voorlopig is dit uw bestemming, Sorane,' hoort ze de stem van Anya zeggen.

Snel kijkt ze om zich heen en plaatst een kleine bom naast de deur. Dan keert ze terug naar het venster waardoor ze binnenge-raakt is. Onopgemerkt sluipt ze weer naar de omheining, maar daar merkt andere man haar op. Sorane kan zich nog juist op de grond werpen, terwijl de stralen boven haar inslaan. Ze kruipt over de stenen naar de dichtstbijzijnde dekking achter haar. De man nadert op zijn hoede. Vanuit haar dekking observeert ze hem.

'Waar zijn de anderen? Heb je hen gedood, meid? Zoveel te beter, dan is de beloning groter voor de rest van ons,' roept de man, die niet beseft dat Sorane hem van links onder schot houdt.

Maar dan steekt Sorane haar wapen weg.

'Ben je een lafaard of wil je je met mij meten?' roept ze.

De man kijkt even verbaasd.

'Je wil een duel van eer, Sorane. Wauw, dat had ik niet van een leerlinge verwacht. Maar je hebt je goed geweed, dus die eer kan ik je wel gunnen.'

Sorane kijkt toe hoe de man zijn wapen, op de grond legt. Dan richt hij zich weer op en even later ziet hij Sorane ongewa-pend naar voor treden. Hij glimlacht, want zo zeker van zichzelf, als hij laat uitschijnen is hij echter niet.

'Die roodkop lijkt het te menen. Zou ze werkelijk denken dat ze een kans maakt?' denkt hij.

'Je hebt moed, meid, dat moet ik je nageven.'

'Waag je kans, man.'

'Ik wacht. Probeer maar je wapen te grijpen. Je bent dood voor je het beseft.'

Maar Sorane reageert niet. Ze staat daar maar met haar handen langs haar slanke lichaam. Dan grijpt de man naar zijn wapen, maar schrikt als hij de snelheid opmerkt waarmee die roodkop reageert. Als hij zijn wapen vast in zijn hand heeft, ziet hij beide wapens van Sorane al omhoogkomen. Snel schiet hij één, twee, driemaal, maar de roodharige valt niet. Hij probeert zich nog opzij te werpen, maar hij beseft nu pas dat hij een capsule in zijn borst en een tweede in zijn buik gekregen heeft. Kreunend laat hij zijn wapen vallen en zakt in elkaar.

Sorane stapt kalm, licht wankelend, op hem toe, terwijl ze een wapen op hem gericht houdt.

‘Jij bent een moordenaar, Gonei,’ fluistert ze, als ze zijn gezicht herkent.

Dan richt ze haar wapen en schiet een capsule vlak naast zijn hoofd in de grond. Even kijkt ze op hem neer, maar dan kijkt ze om zich heen. Dan kijkt ze naar de zwevers, terwijl ze naar haar zijde tast. Gonei heeft haar geraakt. Toch moet ze verder en wankelt naar de eerste zware zwever toe. Uit haar tast neemt ze enkele speciale drukbommen. Ze hebben een doorsnede van drie centimeter, maar ze zijn zeer krachtig. Ze werden gebruikt in de mijnen waar ze getraind werd. Eentje legt ze naast de zwever en drukt een klein knopje in. Dan richt ze een richtlaser op de vier energie opwekkers en drukt telkens op een klein knopje. Hierdoor plaatst ze een richt merkteken op de opwekkers. Tevreden ziet ze het kleine bom naar het centrum tussen de vier merktekens schuiven.

Bij de volgende drie zwevers doet ze hetzelfde. Dan haast ze snel, maar wankelend, naar de drie kleinere zwevers toe. Bij twee ervan plaatst ze op dezelfde manier twee bommen. In de derde stapt ze zelf in en zweeft naar het midden van het plein toe en keert de zwever in de richt van de gesloten ingangspoort. Even tast ze naar haar wonde, die fel bloed, maar ze kan die nu niet verzorgen.

Intussen daalt de drone voor de poort naar beneden en kleeft zich aan de poort vast. Sorane drukt op een knopje van haar riem, waardoor de geprogrammeerde drone ontploft. Een groot deel van de poort wordt weggeblazen. Dadelijk start Sorane de zwever en die verheft zich van de grond en schiet vooruit. Buiten draait ze naar rechtsaf naar het noorden. Ver achter haar in de straat naderen de drie die het dichtstbij waren. Maar zij zijn te ver af om de zwever te kunnen raken. Een van hen gaat snel op de grond liggen en richt zijn scherpshutters wapen. Maar in het vizier ziet hij aan de gegevens dat ze al te ver weg is. Schieten heeft geen zin.

‘Naar de zwevers, snel,’ roept hij en begint te rennen.

Maar als hij naar de zwevers toestapt blijft hij plots staan. Onderzoek voorzichtig de zwevers, misschien heeft ze een bom geplaatst. Dan gaat hij beide anderen helpen. Tegen dat ze alle zwevers onderzocht hebben, komen hun collega’s ook binnen de omheining.

‘Ze is niet zo slim, die meid. Onze zwevers zijn in orde, ze heeft zelfs de motoren niet onklaar gemaakt.’

‘En een bom?’

‘De scanners vinden niets. Of wel is ze het vergeten, ofwel gebruikte ze haar verstand niet.’

‘Dan achter haar aan. We moeten slagen,’ roept diegene uit die de leiding heeft.

Maar als hij met enkele anderen in een zwever wil stappen, begint hij te twijfelen. Iemand die hen zo kon verschalken, vergeet zoiets niet.

Snel haast hij zich naar de voorkant van de zwever en zwaait naar de anderen. Maar het is al te laat. Twee zwevers zetten zich in beweging. Maar ze komen niet verder dan een meter, voor het bommetje van alle zwevers ontploft. De inzittenden kruipen voorzichtig en wankelend uit de zwever. Ze staren verschrikt naar de verwrongen voorkant.

Sorane glimlacht als ze de ontploffingen vanuit de zwever hoort.

Op dat moment slaat er iets door de voorruit en dat ding gaat doorheen haar linkerschouder. Kreunend zakt ze voorover, waardoor de zwever van de weg afraakt. Snel richt ze zich op en probeert met haar rechterarm te sturen. Maar het is te laat. De zwever knalt tegen een boom, die zich diep in de voorkant boort. Sorane knalt met haar hoofd tegen de voorruit en zakt half bewusteloos opzij.

Drie mannen, met snelvuurwapens gewapend, komen dichterbij, terwijl een vierde een nieuwe capsule in zijn scherpschutterswapen steekt.

‘Dat is niet nodig, Reon. Ze moet zwaar geraakt zijn.’

‘De capsule is in het midden door het venster gegaan. Er is zelfs een gat in de zetel, waar ze zat.’

‘Er is bloed op de bestuurderszetel. Dat wel.. Alleen zit ze niet in de zwever,’ zegt diegene die de deur opende.

‘Wat? Dat is niet mogelijk.’

‘Kijk dan zelf, Redo.’

De diefstal

Intussen kijkt Sorane om zich heen, maar beseft dat ze niet meer in de zwever is. Ze ligt in een grasvlakte omringt door struiken en bomen.

'Hoe kom ik hier?' denkt ze verbaasd en meent even een ge-giechel te horen.

Kalm tast ze naar de wonde in haar linkerschouder, maar het lijkt wel of het bloeden gestopt is. Maar als ze haar linker dij onderzocht, is de wonde daar wel licht aan het bloeden. Dan pas merkt dat ook haar rechtbeen gewond is.

'Een diepe snede aan de rechtkuit, maar niet gebroken,' denkt ze.

Moeizaam en kreunend staat ze op en kijkt om zich heen. Haar linkerarm hangt bijna bewegeloos naast haar slanke lichaam.

'Toch voel ik mij vreemd.'

Even neemt ze een nieuwe kubus uit haar riemtasje en drukt op de zijkanten, waardoor een 3d schermpje oplicht. Dan beweegt ze ermee over haar dij, maar daar krijgt ze geen gegevens te zien. Ook niet aan de diepe wonde juist boven haar linker long. Ze beseft dat de capsule doorheen haar lichaam gegaan is. Vermoedelijk is haar schouderblad geraakt. Daarom heeft ze zo'n pijn bovenaan haar rug. Dan onderzoek ze de kleine wonde aan haar linker bovenarm. Plots ziet ze gegevens op het scherm-pje verschijnen.

'Verdomme, die capsule bevatte het produkt Erasin. Dus dat zijn die van plan,' denkt ze.

Snel kijkt ze om zich heen, maar ze ziet alleen bomen en struiken. Traag en moeizaam hangt ze haar speciale wapen over haar rechterschouder en een revolver met acht capsules. In de verte ziet ze de gebouwen waarheen ze op weg was. Snel maakt ze een lus van een verband dat in haar riem draagt en steekt haar linkerarm erdoorheen. Dan bevestigt ze de andere zijde over haar hoofd.

‘Als ik dat nog haal voor die Erasin begint te werken, mag ik tevreden zijn.’

Aarzelend zet ze zich wankelend in beweging. Een uurtje later nadert ze een klein gebouwtje dat als een soort schuur gebruikt wordt. Gedurende een tiental minuten observeert ze het, maar kan niets verdachts opmerken. Het lijkt verlaten. Even aarzelt ze, maar dan wankelt ze kreunend en moeizaam naar het gebouwtje toe. De deur gaat gemakkelijk open. Met haar pistool in de hand stapt ze naar binnen en kijkt om zich heen. Het is zo goed als leeg. Aan een kant ziet ze rommel opgestapeld liggen. Even zucht ze en gaat naast de deur zitten. Dan trekt ze haar boven kleding uit en betast de grootste wonde. Er sijpelt nog maar een klein beetje bloed uit.

‘Gelukkig is de capsule erdoor heen gegaan,’ denkt ze, terwijl ze haar geneeskundige zalf uit haar riemtas neemt.

Voorzichtig wrijft ze de zalf over de wonde. Dadelijk worden verbindingen gelegd die de wonde aan de voorzijde afsluiten. Dan trekt ze haar broek uit en bekijkt de wonde in haar kuit. Weer spuit ze een beetje zalf op haar vingers en wrijft de zalf over de wonde.

‘Nu de volgende,’ denkt ze.

Moeizaam staat ze weer op en trekt kreunend haar broek naar beneden en schrikt. Van die wonde in haar dij is bijna niets meer te zien.

‘Hoe kan dat nu?’

Even tast ze naar haar voorhoofd, dat nat is van het zweet. Heel haar lichaam lijkt te gloeien en niet van de pijn beseft ze.

‘Verdomme, dat goedje dat ze Erasin noemen begint te werken. Ik hoop dat de zalf dat ook kan bestrijden,’ denkt ze.

Met enige aarzeling trekt ze met haar rechterhand haar broek weer omhoog en maakt ze nadenkend terug dicht. Dan probeert ze ook haar hemd aan te trekken. Eerst haar gewonde arm en dan haar rechter.

‘Het lukt me nooit. Ik kan mijn arm bijna niet bewegen.’

Even kijkt ze naar haar jas en raapt hem op. Dan hoort ze het zoemend geluid van een naderende zwever. Even kijkt ze door een gat naar buiten.

‘Twee toestellen,’ denkt ze.

In elke zwever zitten vier mannen. Terwijl de zwevers landen, trekt Sorane haar gepansterde jas kreunend terug aan.

‘Oef, dat ging beter dan mijn hemd,’ denkt ze.

Dan kijkt ze naar haar scherpschutterswapen, dat beschadigd is.

‘Daar ben ik niet veel mee,’ fluistert ze, terwijl ze naar het gat tast in haar jas.

‘*Dat moet een pantserdoorboorde capsule geweest zijn,*’ gaat het door haar gedachten, terwijl ze het beschadigde wapen van de grond neemt.

Nadat ze het verborgen heeft tussen de rommel, verlaat ze het gebouw voorzichtig langs de achterzijde. Geruisloos trekt ze haar handwapen uit het holster. Dan kijkt ze om de hoek en ziet twee mannen naderbij komen. Zij hebben beide snelvuurwapens schietensklaar in hun handen. Een van hen draagt ook een sensor die op basis van bv. bloed iemand kan opsporen.

‘Ze moet in een straal van drie meter van ons vandaan zijn,’ zegt diegene die de sensor in zijn linkerhand draagt.

De andere kijkt even naar de hoek van het gebouw. Dan geeft hij zijn collega een teken, terwijl hij zich van hem verwijderd, maar zijn wapen op de hoek gericht houdt. Maar achter de hoek is niemand meer. Als hij zich wil omdraaien merkt hij echter voetsporen in het zand op en die eindigen op twee meter van hen. Snel kijkt hij omhoog, maar daar ziet hij ook niets.

‘Waarom ziet hij mij niet?’ hoort hij een trillende stem voor hem zeggen.

‘*Dat is mijn taak, Sorane. U beschermen,*’ hoort Sorane, die voor de moordenaar staat, een stem in haar hoofd zeggen.

‘Wie heeft dat...’

‘Ik!’ zegt Sorane, die nu zichtbaar wordt.

Dadelijk reageert de man, maar hij is veel te laat. In Sorane’s hand werd een lang mes gevormd. De roodharige voelt het handvat en slaat ze dadelijk toe. Het lemet boort zich in zijn borst. Als ze het wapen loslaat, wankelt de man achteruit, terwijl de mes in het niets oplost. Als hij voor de voeten van zijn collega neerzakt, richt die zijn wapen dadelijk op Sorane. Maar als hij vuurt gebeurt er niets. Verbaasd kijkt hij naar zijn wapen en merkt dat ook zijn slachtoffer verbaasd is.

‘*Doe iets, Sorane. Ook mijn kracht is niet oneindig, voor ik die weer moet bijladen. Drie tegenstanders achter u.*’

Sorane schrikt even, maar reageert dadelijk. Ze duikt naar de grond en rolt naar de drie mannen toe. Die openen het vuur, maar zijn te laat. Hun capsules doorboren hun collega, die voor Sorane stond. Maar de tijd om dat te betreuren, krijgen ze niet. Twee zijn er dood voor ze het beseffen.

De derde, werpt zijn wapen echter weg en neemt een gevechtshouding aan. Sorane buigt even en zegt:

‘U bent geen genadeloze moordenaar, maar een man van eer.’

‘Ik heb een opdracht, Sorane Cobanon en dat is jou dood voor mijn voeten te zien liggen. Maar ik bepaal hoe ik mijn taak uitvoer.’

‘Daarom noem ik u ook een man van eer.’

‘Daar is ze,’ roept een stem uit.

Beide kijken op en zien drie gewapende mannen en vrouwen, die hun wapens op Sorane gericht houden.

‘Ga opzij, Ador. Het is niet onze bedoeling om jou ook om te leggen,’ zegt een van hen.

‘Ador is een man van eer. Hij wil mij doden, maar in een eerlijk gevecht. Wie dat niet respecteert, is een doodgewone moordenaar, die geen enkel respect verdient.’

‘Haha. Ze heeft zo te zien een boontje voor jou.’

‘Een boontje voor iemand die mij wil doden heb ik niet, vrouwtje. Leg je wapen neer en wees een vrouw van eer.’

‘Ben je gek, Sorane? De coördinator wil jou dood, dus nu we je hebben zal je sterven. Maar als jij, Ador, tegen haar wil vechten, zullen wij je die kans geven.’

‘Ik vecht, Veria. Maar als ze wint kan ze gaan.’

‘Als dat uw wens is, Ador, krijgt ze een minuut voorsprong. Maar dan zullen wij haar achtervolgen en doden.’

Ador knikt.

‘Ben je klaar, Sorane?’

‘Tegen een man van eer zal ik eerlijk vechten, Ador. Maar wie zonder eer vecht zal ik bestrijden met elk truckje die ik ken.’

De vijf moordenaars vormen een kring voor het gebouw. Ador volgt Sorane in de kring.

‘Vergeet niet wat ik gezegd heb, Veria. Verraad Ador niet, anders ken ik geen genade.’

‘Hoogmoed komt voor de val, Sorane. Ik zal je doden, want ooit ben ik een amazone geweest.’

‘Maar dan wel een amazone zonder eer, Veria.’

‘Die eer werd mij ontnomen, Sorane.’

‘Dus jij wil, na Ador, tegen mij vechten?’

‘Vechten. Nee, Sorane. Ik zal je opjagen, als je kan ontkomen.’

‘Het is uw leven en dat van de vier anderen, Veria.’

‘Dat is het, Sorane. Bereid je nu maar voor op je laatste strijd.’

Dan kijkt de roodharige naar Ador.

‘Mag ik uw volledige naam weten, Ador?’

De man knikt.

‘Ador Vesoano. Sorane.’

Dan kijken ze elkaar in de ogen.

‘Ik zie dat je je linkerarm niet kan gebruiken, Dat is een nadeel voor u, Sorane Nador.’

‘Dat klopt, Ador. Maar je zal een harde noot moeten kraken. Vergeet niet dat ik voor mijn leven vecht’

‘Nee, dat vergeet ik niet,’ zegt Ador.

Daarna kijkt Sorane even naar de vijf anderen die om hen heen staan.

‘Hun wapens staan op scherp, Sorane,’ zegt die vreemde stem weer in haar hoofd.

‘Dan is dit mijn laatste gevecht,’ fluistert ze.

‘Ik heb nog genoeg energie om u te beschermen, Sorane.’

‘Dank u, Anya. Maar tegen Ador wil ik eerlijk vechten,’ denkt Sorane.

Dan maakt ze zich klaar om het tegen de man op te nemen. Maar juist op tijd, want Ador valt haar aan. Juist op tijd kan ze wegdraaien en zo het mes ontwijken. Dadelijk komt ze in de tegen aanval en stompt met haar voet naar achter. Haar uithaal raakt hem keihard tegen de rechter schouder. Even wankelt hij achteruit, maar voor Sorane hier gebruik kan van maken, steekt de man toe. Sorane vangt de slag echter met haar rechterarm op en slaagt erin om ook de volgende slagen bliksemsnel opvangen.

‘Wie heeft je opgeleid, roodkop?’ vraagt hij plots.

‘Gevangenen, Ador.’

‘Dat moeten dan wel goede vechters geweest zijn.’

Sorane knikt met een glimlach, terwijl ze onder een slag door duikt. De volgende slagen zijn echter raak en Sorane wankelt achteruit. Ze werd aan de rechterarm geraakt en voelt een beetje bloed uit de steekwonde langs haar arm naar beneden glijden.

‘Juist, niet erg genoeg, zie ik.’

‘Nee, niet goed genoeg,’ zegt Sorane met een spottende glimlach.

Ador geeft haar geen kans om zich te herpakken en blijft haar aanvallen. Maar Sorane vangt al zijn slagen behendig op. Plots valt ze zelf aan en raakt zijn dij, twee maal na elkaar. Nu wordt Ador voorzichtiger, maar Sorane laat zich niet verleiden. Tel-

kens duikt ze bliksemsnel opzij. Plots maakt Ador een kleine fout. Dadelijk ziet Sorane haar kans. Maar in plaats van toe te steken, slaat ze met het handvat van haar mes tegen zijn hoofd. De klap is zo hevig dat hij dadelijk neerstort en bewusteloos blijft liggen.

‘Zeer goed, Sorane. Maar je had hem beter kunnen doden.’

‘Ik dood alleen als ik het nodig vindt, man.’

‘Ga nu maar, Sorane.’

Op haar hoede kijkt de roodharige naar Veria en zet zich in beweging. Zonder de huurlingen iets ondernemen stapt Sorane uit de kring. Maar van in haar ooghoek merkt Sorane dat twee van hen hun wapen op haar richten. De drie anderen doen het ook, maar dat ziet ze niet.

‘*Scherm geactiveerd, Sorane,*’ hoort ze de stem in haar hoofd zeggen.

‘Haast maar, Sorane. Op vijftig meter afstand open we het vuur.’

Maar de roodharige stapt, zonder iets te zeggen kalm verder. Plots geeft een van hen een teken en een paar seconden later klinkt een schot. Maar de capsule slaat te pletter op iets dat Sorane omgeeft. Dadelijk duikt Sorane opzij en trekt terzelfdertijd haar handwapen. De vijf openen nu ook het vuur, maar hun capsules razen of ketsen ook af. Sorane’s wapen vuurt, terwijl ze over de grond, de pijn in haar linker schouder verbijtend, rolt naar haar tegenstanders. Die schrikken hevig als twee van hen neerstorten. De drie overblijvers duiken naar de grond, maar de roodharige is tot voorbij de hoek van het gebouwtje gerold en richt zich op.

Langzaam sluipt ze naar de achter zijde, maar daar wordt ze opnieuw door de sluipschutter geraakt. Ze voelt de slag aan haar rechterdij, maar reageert dadelijk en rent naar de bomen toe die een dertig-tal meter achter het gebouwtje staan. In haar omgeving slaan verschillende capsules te pletter op de grond. Als ze de bomen en struiken bereikt, duikt ze naar de grond toe. Snel tast ze even naar haar rechterdij, maar ze vindt geen wonde.

‘*Dus daarom had ik geen hinder van de wonde. Anya heb je mij beschermd?*’

Maar weer hoort ze een alleen een gegiechel. Plots ziet ze de twee vrouwen en de overblijvende man, voorzichtig omheen het gebouw komen en om zich heen kijken.

Snel sluipt ze in de richting van de sluipschutter. Die zit nog steeds naar de struiken te staren. Als ze de andere rand van het

kleine bosje bereikt kijkt ze spiedend rond en merkt verschillende gebouwen op. Allen hebben ze een piramidevormig dak. Sommige zijn nog in aanbouw. Ze vermoed dat de sluipschutter in een van die gebouwen verscholen moet zitten. Ze weet echter niet dat de drie anderen zich verspreid hebben en nu tussen de bomen en struiken door sluipen. Die weten niet welke richting die Sorane genomen heeft. De roodharige bevindt zich nu tussen de onafgewerkte gebouwen en sluipt voorzichtig van het ene naar het andere. Plots wordt ze echter vol geraakt, maar weer slaat de capsule te pletter op het scherm dat haar omgeeft.

Maar nu laat ze zich vallen en verdwijnt uit het zicht van de schutter. Die neemt contact op met de drie anderen en die veranderen dadelijk van richting en naderen de plaats waar Sorane moet liggen. Maar die weet door zijn schot waar de schutter zich bevindt. Na een paar minuten bereikt ze het gebouw en sluipt naar binnen.

'Graanaat, links,' zegt de stem plots als ze de trap opstapt.

Dadelijk blijft ze staan en kijkt om zich heen. Dan merkt ze de kleine cilindervormig granaat op. Vanuit de granaat gaat een bijna onzichtbare licht blauwe lichtstraal naar de andere zijde van de trap. Voorzichtig stapt ze over de straal en dan verder naar boven. Zo geraakt ze met de hulp van dat stemmetje voorbij twee andere granaten tot op de bovenste verdieping. Maar toch wordt ze verrast door de schutter, die Sorane niet meer tevoorschijn zag komen. De man trekt dadelijk zijn handwapen, maar Sorane is sneller. Met een capsule tussen zijn ogen zakt hij in elkaar.

Snel doorzoekt Sorane de zakken van de man en vindt een lader met capsules. Maar volgens de kleurcode zijn ze gevuld met een dodelijk gif.

'Denken ze nu werkelijk dat ik zo stom ben,' denkt ze.

Als ze de trap bereikt hoort ze beneden stemmen. Geruisloos haast ze zich naar de andere zijde van het gebouw toe en kijkt naar beneden. Even glimlacht ze. Ze bevindt zich acht meter van een ander gebouw. Snel werpt ze een blik op haar armband. Even glimlacht ze.

'Ik kan het deze maal wel alleen, Anya,' denkt ze.

Snel richt ze haar rechterarm en vuurt een lichtend energietouw schiet naar het andere gebouw toe. Deze maal kronkelt het 'touw' om een uitstekende antenne. Even kijkt ze naar beneden en vormt iets dat op een haak lijkt, maar volledig uit energie bestaat. Dan richt ze haar hand in die richting en schiet het andere

uiteinde van het energietouw touw naar de haak onder het venster. Het energie touw spant zich vanzelf.

'Geen probleem, Sorane. Dan spaar ik wel energie, om als het ooit echt nodig is, te gebruiken,' hoort ze Anya in haar hoofd weer zeggen.

Dan drukt ze een paar knoppen in en in haar handen wordt een soort glijder uit vormenergie gevormd. Die bevestigt ze moeizaam, door haar gewonde de linkerarm, op het dunne energie touw. Voorzichtig klimt ze uit het niet afgewerkte raam en neemt de glijder met beide handen vast. Onopgemerkt glijdt ze van het ene gebouw naar het andere en klimt kreunend van de pijn in haar been en schouder naar binnen.

Even steunt ze met haar rug tegen de muur, Dan haast ze zich verder en daalt de trap van dit gebouw af. Op de glijkvloers kijkt ze om zich heen, maar ziet niets verdachts. Ook als ze naar buiten kijkt, is er geen beweging te zien. Langs de buitenkant van het gebouw sluipt ze naar de linkerzijde en vandaar bereikt ze een plein dat door gebouwen, die op een paar meter afstand van elkaar opgetrokken zijn, omringt is.

Van de drie overblijvende huurlingen kan ze geen spoor ontdekken. Op het plein staan twee zwevers. Als ze naar de toestellen toesluispt, hoort ze stemmen naderen. Snel gaat ze achter een van de twee in dekking en loert over de bovenkant. Ze ziet echter niemand.

Snel activeert ze haar armband en neemt contact op met haar zwever. Terwijl die onderweg is naar de omgeving van het plein. Stapt ze in een van de stilstaande zwevers en vervangt de lader van haar wapen met een andere. Die vuurt speciale capsules af, die de elektronica van deze toestellen kan vernietigen. Een schot is voldoende om de boel te doen vonken. Dan haast ze zich naar de andere zwever. Maar voor ze kan vuren, dagen de drie huurmoordenaars op. Toch waag ze het nog en de capsule doorboort het bedieningspaneel. Dan springt ze langs de andere zijde op de grond en rent mankend naar de gebouwen toe, terwijl de capsules om haar oren vliegen. Enkelen raken haar scherm, maar richten geen schade aan.

Dan is ze tussen de gebouwen en rent naar haar zwever die achter de gebouwen wacht. Als ze erin springt, bereikt een van de achtervolgers de achterzijde van het gebouw. Sorane laat de zwever dadelijk opstijgen en in zichzag aan hoogte winnen. De vrouw laat haar wapen zakken en keert terug naar de anderen.

'We zitten vast, Rinva. Ze heeft onze zwevers uitgeschakeld.'

Intussen is Sorane al tien kilometer verder.

‘Als ze een tankstation opmerkt, land ze erachter en stapt uit. Dan wankelt ze naar het toilet aan de zijkant van het gebouw toe. Daar verzorgt ze haar twee wonden. Met een van pijn vertrokken gezicht slaagt ze erin de capsule in haar been te verwijderen. Dan spuit ze een speciale vloeistof op de wonde. De stof erin verspreid zich dadelijk over haar huid en sluit de wonde af. Voorzichtig trekt ze haar kledij weer op zijn plaats. Dan haast ze zich naar de zwever toe.

Twee dagen later komt ze weer aan in de rand van de hoofdstad. In een straat die uitgeeft op de kleine villa, parkeert ze de zwever en gaat te voet verder.

In de villa zien enkelen haar naderen.

‘Sorane is terug,’ zegt een van hen opgelucht.

Ook de coördinator weet al van haar komst. Even wil hij het bevel geven, om haar neer te schieten. Maar dan trekt hij zijn hand terug.

‘Te gevaarlijk. Ik moet oppassen, want als de leiding op de hoogte gebracht wordt, dan ziet het er voor mij niet zo best uit. Voorlopig zal ik Sorane moeten dulden. Later krijg ik nog wel een kans om mijn loon te verdienen,’ denkt hij.

Ongeveer twee uur later stapt Sorane gewassen en fris zijn kantoor binnen.

‘Een aantal van hen heb ik in leven gelaten, coördinator,’ zegt Sorane koel.

Even slikt hij, maar verder laat hij niets blijken.

Maar innerlijk trilt hij van woede. Meer dan tien actieven dood en de anderen hebben gefaald. Dat is een hele klap voor de organisatie. Dat zal de leiding niet bevallen.

‘Ik hoop dat ik alle opdrachten nog kan uitvoeren. Dan merken ze het misschien niet. En intussen het programma van de nieuwe aanwinsten versnellen,’ denkt hij, terwijl hij Sorane gelukwenst.

‘Je bent geslaagd, voor beide proeven, Sorane. Dus je kan je bij je collega’s voegen. Over een week neem je weer deel aan de opleiding.

‘Heb ik die nog steeds nodig, coördinator?’

‘Zeker, dame. Je praktische lessen lijken mij in orde, maar je theoretische lessen hebben een achterstand op gelopen. Dus zal je een aangepast programma moeten volgen, met de nadruk op theorie.’

‘Ik zal ook voor theorie slagen, sir,’ zegt Sorane.

De man knikt.

‘Maar ik verwacht wel van je dat aan je collega’s een beetje praktijklessen geeft.’

Sorane glimlacht even.

‘Zou u dat doen, sir. Je concurrenten, die later je tegenstanders zullen worden, je eigen trucjes leren.’

De coördinator kijkt haar verbaasd aan. Dan kijkt hij haar na als ze de gang inloopt.

Een paar minuten later wordt ze door haar vrienden en enkele anderen begroet. Samen met Axin begeeft ze zich een half uur later naar haar oude kamer. Alles is nog steeds als toen ze de kamer verliet. Alleen staan er nu een paar tassen op haar bed. Axin helpt haar even met uitpakken en alles in de kast bergen.

In het begin van de volgende week, start Sorane met haar programma. Soms geeft ze enkele van haar collega’s die het dichtst bij haar staan, waaronder Axin en Nevon een paar tips in de schietkunst. Verin ziet ze in het begin niet zoveel, maar zodra die zijn speciale opleiding volbracht heeft, wacht hij hen in de kantine op.

Eindelijk kan ze met hem praten, maar als ze voor hem zit, durft ze toch niet zeggen dat ze samen een dochter hebben. Dus praten ze over hoe ze haar opdracht heeft kunnen volbrengen.

‘Ik breng hem om, Sorane.’

‘Nee, Verin. Dat kan je niet doen. Hij is de coördinator. Ik denk niet dat hij het nog eens zal wagen, want Akron heeft vele actieve huurlingen verloren. Hij heeft mij nodig en de anderen ook.’

‘Wees maar op je hoede, meid. Ik ben vanaf nu ook terug ingedeeld bij mijn oude makkers.’

‘Dan zie ik je meer?’

‘Ja, Sorane. Maar ze mogen wel niets merken.’

‘Dat weet ik wel, Verin.’

‘Maar elke week krijgen we een dag vrij, dus in de stad kunnen we elkaar nog steeds zien.’

Verin glimlacht even.

‘Het is wel al een hele tijd geleden, Sorane.’

‘Ik dacht dat je van mij hielt?’

‘Nog steeds. Maar ik...’

‘Ben je met een van de anderen samen?’

‘Niet echt, Sorane. Maar je was meer dan een jaar weg. Op een, twee, drie kan ik alles niet dadelijk aanvatten.’

‘Dat is waar, Verin. Misschien kunnen we weer samen dingen doen.’

‘Laat ons langzaam aan de draad weer opnemen. We zien dan later wel hoe het evolueert.’

Sorane knikt en staat op. Ik ga slapen, want morgen is er een zware training.’

‘Ik ook, maar ik zit bij de tegenstanders van jouw groep. Dus doe je best.’

‘Tot morgen dan, Verin. En veel geluk.’

‘Dank je,’ zegt Verin, die haar nakijkt.

De maanden vliegen voorbij tot ze het einde van hun opleiding naderen. De laatste maanden heeft ze enkele van haar collega’s beter leren kennen. Ze hebben zelfs groepjes van enkele vrienden gevormd. Maar dat wordt door diegenen die hen opleiden niet aanvaard. Ze proberen hen afzonderlijke opdrachten te geven, maar ze slagen er niet in om de groepjes uit elkaar te drijven. Wat hun het meest verontrust is de nieuwe groeiende vriendschap van Sorane met Verin, een collega. Ze trekken veel te veel met elkaar op, ook buiten de training, iets wat verboden is.

Ook Nevon en Axin, twee anderen van Sorane’s groepje zijn dikwijls samen. Die twee werden zelfs kussend gefilmd en op het matje geroepen. Voor een korte tijd leken ze afstand van elkaar genomen te hebben, maar niet voor lang merkten hun opleiders. En hun vermoeden kwam uit toen Verin, Nevon, Axin, en vier anderen zich in de badruimte verfristen na een harde training. Ze schrokken wel als de groep met meer dan tien bleek te zijn. Ze gingen met elkaar om alsof ze dit al langere tijd deden. Toen kwam ook Sorane met een man en een vrouw binnen. Een paar minuten later stonden ze tussen hun collega’s van het lauwe water te genieten, terwijl ze lachten en elkaar enkele nieuwtjes vertelden. Plots grijpt Verin Sorane’s hand vast en trekt haar van de anderen weg. Sorane voelt dadelijk dat er iets veranderd is. Verin kijkt haar met andere ogen aan.

‘Sorane, over enkele weken wordt onze harde opleiding beëindigd. Daarna krijgen we elk onze taken toegewezen.’

‘Ik weet het, Verin. Ergens ben ik opgelucht, maar ook verdrietig, want ik beseft dat wij elkaar daarna nog maar weinig zullen zien.’

‘Verdrietig, waarom?’

‘I..iik mma...g je graag, denk ik. Jij bent de enige die mij ooit gekust heeft.’

‘Hou jij van mij?’

‘Ik weet het niet zeker. Maar ik denk het?’

‘Je weet niet hoe blij je me maakt, Sorane,’ hoort ze Verin zeggen.

Sorane beseft nog meer dan voordien dat Verin van haar houdt, Ze voelt dat haar hart hevig begint te kloppen. Ze zou hem willen kussen, maar het dringt echter tot haar door dat ze dat niet kan doen.

Geen van beiden beseft dat ze al te ver gegaan zijn.

Een paar verdiepingen lager zitten enkele mannen en vrouwen achter verschillende schermen, naar zo goed als alle aanwezige toekomstige huurmoordenaars te observeren en aantekeningen te maken.

‘Die twee vormen ook al een risico,’ zegt een van hen zuchtend.

‘Dat is al het zesde paar dat een koppel aan het vormen is.’

‘Hopelijk gaan ze niet zo ver als die Nevon en zijn liefje Axin.’

‘Wat is er met hen?’

‘Seks, Faino. En dat is niet toegestaan, toch niet als ze denken van elkaar te houden. Want dat scheidt banden en problemen tijdens opdrachten.’

‘Wat nu? De observatie verscherpen.’

‘Je kent de reglementen, Faino.’

‘In orde, Ver-Chin. Ik zal de mobile eenheden activeren.’

‘Doe dat? Maar maak ook een rapport voor de coördinator, hij moet toch beslissen wat er moet gebeuren. Maar ik vrees voor die twee, dat ze allebei beëindigd zullen worden.’

‘Zoals die vier een paar weken geleden, bedoel je.’

‘Ja, in elke lichteing zitten er altijd, die zich niet aan de regels houden, terwijl ze denken dat niemand het opmerkt.’

‘Dat is juist. Ze weten echter niet dat ze constant geobserveerd worden.’

‘En dat moet zo blijven, want anders worden wij als schuldigen aangewezen. En dat wil niemand van ons.’

Intussen lopen Sorane en de anderen naar de kleedhokjes en kleden zich aan. Die namiddag verloopt de training normaal. Ze doen allemaal hun best.

Op een dag wordt Sorane en een vijftiental anderen in de grote zaal geroepen.

‘Ik heb voor jullie een speciale oefening,’ zegt de coördinator.

De groep kijkt hem afwachtend aan.
 ‘Vandaag is het geen gevecht- of schutterstraining. Maar ik wil zien wie de kwaliteiten die hem of haar aangeleerd werden om een inbraak succesvol uit te voeren.’

Even kijkt de man de kandidaten nauwlettend aan, dan gaat hij verder:

‘Op de tafel ligt voor elk van jullie een briefomslag, met daarin de details van jullie opdracht. Maar let wel. Diegene die niet slaagt wordt na zijn of haar terugkeer beëindigd.’

Sorane merkt echter dat hij naar haar kijkt, terwijl hij die laatste zin zegt.

‘Zou hij weer een hinderlaag geplant hebben zoals de vorige maal?’ denkt ze.

‘Om de opdracht te bemoeilijken krijgen niemand van jullie vervoer ter beschikking. Maar jullie krijgen wel een dag de tijd om jullie voor te bereiden.’

Heel de groep kijkt de coördinator aan.

‘De tijd is al aan het lopen, rekruten. Dus ik zou me maar haasten als ik jullie was,’ zegt de man met ernstige stem.

Snel verlaat de groep, behalve Sorane, het vertrek.

‘Een dag om moordenaars op pad te sturen, coördinator. Je doet maar, als je nog meer actieven wil verliezen. Of nee, deze maal zal ik er zo veel mogelijk sparen.’

Dan stapt Sorane kalm, maar op haar hoede naar de uitgang van de zaal. De coördinator staart haar bevend van woede na.

Verin is de eerste die zes uur later vertrekt, gevolgd door twee anderen en dan Axin. Sorane en Nevon komen gelijktijdig tien uur later naar buiten.

‘Veel geluk, Sorane,’ zegt Nevon.

‘Jij ook,’ antwoordt de roodharige.

Even kijkt Nevon in de richting die Axin moet genomen hebben, maar als hij weer naar Sorane kijkt, is die er niet meer. Nergens is ze nog te zien.

‘Hoe is die zo snel verdwenen?’ denkt hij verbaasd.

Hij weet echter niet dat Sorane op het dak, van de villa achter hem, zit en hem nakijkt. Op hetzelfde moment wordt ze door een groene gloed omgeven en dan verdwijnt ze. Meer dan dertig kilometer daar vandaan materialiseert ze in een duister vertrek.

‘Any, waar ben ik zo ineens?’

‘Zo goed als op je bestemming, Sorane.’

‘Bestemming.’

‘Je staat vijf meter van de kluis die je moet kraken.’

‘Waarom heb je mij geholpen?’

‘Je zei dat je niemand wou doden, Sorane. En de coördinator heeft tien sluipschutters op je weg geplaatst met als enige opdracht je neer te leggen.’

‘Hoe weet je dat, Anya?’

‘De computers van Akron hebben geen geheimen voor mij, Sorane.’

‘Ik zal maar niet vragen hoe je dat doet.’

‘Dat uitleggen zou een lange tijd in beslag nemen.’

Sorane trekt haar schouders op en kijkt om zich heen. Het is een bureau dat zeer veel luxe uitstraalt. In de wandkasten staan verschillende beelden en trofeeën. Maar Sorane heeft er geen aandacht voor. Ze stapt naar de deur toe en bevestigt twee kleine staafjes, van drie centimeter lengte, naast beide zijden van de deur. Dan drukt ze bij beide op het kleine rode knopje, waardoor een lichtstraal tussen beiden opgebouwd wordt.

‘Zo, wie nu nog binnenkomt, zal er niet goed van zijn,’ fluistert Sorane en haast zich naar het bureau toe?

Snel doorzoekt ze de schuiven, maar vindt niets dat van belang is. Als ze naar de muur achter het bureau wil toestappen, hoort ze de stem van Anya zeggen:

‘Onder het bureau, Sorane.’

Dus draait de roodharige zich om en kijkt even naar het meubel. Dan duwt ze de bureaustoel opzij en gaat voor het bureau staan. Even doorzoekt ze de papieren. Maar er staat niets op dat haar kan helpen. Aarzelend bukt ze zich en bekijkt de onderzijde nauwkeurig. Plots merkt ze, vlak onder de bovenkant van het gedeelte met schuiven, een klein knopje op.

Snel drukt ze erop. Hierdoor draait het meubel, waardoor een vloerkluis zichtbaar wordt.

‘Kluis open, Sorane.’

‘Anya. Gun je mij geen pleziertje. De kluis openen kan ik ook.’

‘Jazeker, maar niet zo snel en met meer rommel.’

‘Dat weet ik. Maar ik moet mezelf bewijzen.’

‘Juist. Maar ze zullen niet weten hoe je de kluis open gekregen hebt.’

‘Gelijk heb je, Anya,’ antwoordt Sorane in gedachten en drukt een groene knop in.

‘Je hebt niet veel tijd. Er is een alarm geactiveerd.’

Dat zet een paar metalen onderdelen in beweging, waardoor de kluis open klikt. Even kijkt de roodharige naar het luik en

opent het dan. Even staart ze naar de inhoud, die uit papieren en juwelen en diamanten bestaat. Snel activeert ze haar samengevouwen riemtas, die zich nu weer ontvouwt. Snel steekt ze de inhoud van de kluis in de tas en sluit ze af. Dan slaat ze het luik dicht. Ze hoort met een glimlach de kluis terug dicht klikken. Alleen zit er niets meer in.

Op dat moment hoort ze de stemmen pas en het gebonk op de deur. Snel kijkt ze om zich heen. Maar er is alleen een groot venster. Als ze voor het venster staat, dan pas beseft ze dat de twee gebouwen die ze kan zien veel te ver weg zijn.

Als de deur in stukken vliegt, ontploffen ook de twee staafbommen, die Sorane daar bevestigde. Maar Sorane zit achter het bureau en hoort enkele brokstukken rondom haar neer botsen. De deur is helemaal door rook omgeven. Ze ziet enkele gedaanten opzij wankelen. Als ze naar de kamer verlaat, kijkt ze even naar de drie die op de vloer liggen. Ze zijn bewusteloos, maar leven nog.

‘Héy, wie ben jij?’ roept een van de mensen die wankelen, als ze voorbij hen stapt.

Met een harde klap slaat ze de man neer. De anderen merken haar niet op. Voor ze de lift instapt kijkt ze nog even achter zich. Overal klinken naderende stemmen. Snel stapt ze de lift in en daalt af.

‘Gewapende mannen en vrouwen beneden, Sorane.’

‘Maak me dan onzichtbaar.’

‘Niet mogelijk. Mijn energievoorraad is te laag.’

‘Zo snel?’

‘Ik was nog niet volledig opgeladen.’

‘Dan wordt het tijd dat je dat eens volledig doet, Anya.’

‘Het is niet nodig om volledig operationeel te zijn, Sorane.’

‘En als ik je nodig heb?’

‘Ik kan je alleen in zeer dringende gevallen bijstaan. Dat heb ik al laten weten.’

‘Dan moet zeker niet op je rekenen om terug in Akron te raken.’

‘Nee, dat kan je deze maal niet. Je zou te snel terug zijn.’

‘Dan zal ik straks maar een taxi nemen, zeker,’ zegt Sorane kortaf.

Maar Anya antwoordt niet. Sorane kijkt naar beneden en ziet de vloer langzaam naderen. Als ze door de uitgang stapt, merkt ze dadelijk de twee mannen op die links van haar in actie komen. Maar voor dat ze hun wapen kunnen trekken, is ze al bij hen.

Twee rake klappen ontwapenen hen dadelijk. De twee volgende doen hen bewusteloos neerstorten. Maar er zijn nog vier anderen, die reageren dadelijk. Toch zijn ze te traag. Voor ze hun wapen kunnen richten, is Sorane al bij hen. Drie van de vier zijn in een paar seconden ontwapend, maar de tweede vrouw houdt haar wapen op Sorane gericht.

‘Handjes op, Sorane Nador.’

Kalm draait de roodharige zich naar de vrouw toe.

‘Je kan die tas maar beter geven, diefstal is niets voor jou, moordenaars.’

‘Ik ben voor vele dingen opgeleid, vrouw,’ zegt ze, terwijl ze merkt dat de drie anderen hun wapen weer in handen hebben.

‘*Anya, ben je er nog?*’ denkt ze.

‘*Dat moet je niet vragen. Ik ben er nog altijd. Maar ik kan je niet helpen.*’

‘Ik vraag me af of ik je nog wel wil houden, Anya.’

‘Dat is iets dat jij moet beslissen? Maar je hebt me nodig.’

‘Hoor je niet, Nador. Leg je wapen op de vloer.’

Sorane kijkt op.

‘Jullie zijn geen misdadigers, maar veiligheidsagenten. En dat is jullie geluk.’

‘Wat bedoel je nu weer,’ zegt een van de mannen.

Maar Sorane reageert bliksemsnel en schiet het wapen uit de vrouw haar handen. Nog voor de drie anderen hun wapen kunnen richt, is haar wapen alweer verdwenen en ze is al naar de vloer gedoken. Als ze tegen een van de mannen zijn benen botst, komt die ten val. De anderen schieten op Sorane, maar missen haar. Als ze hun wapen van richting veranderen staat de roodharige achter de vrouw en houdt haar tussen zich en de mannen.

‘Ik dood alleen misdadigers, vrouwtje,’ zegt Sorane, en geeft haar en duw in de rug.

Terwijl ze tegen de anderen opbotst, is Sorane door de deur verdwenen. Wat ze niet merken is dat Sorane nu snel haar overbrengersveld geactiveerd heeft. Als de veiligheidsagenten buiten komen, is van Sorane niets meer te zien.

Die is intussen met een zweeftaxi op weg naar een klein cafeetje in een buurt, waar ze soms eens iets gaat eten. Daar zit ze urenlang op een terrasje, tot haar armband een signaal geeft. Aven kijkt ze ernaar en glimlacht even.

‘*Zo te zien heb ik hier nu al lang genoeg gerust,*’ denkt ze glimlachend en staat op.

Ze stapt kalm naar het taxistation en neemt na even wachten een zweeftaxi. Ze stapt echter een honderd meter van de kleine villa uit en gaat nadenkend te voet verder. Als ze de gebouwen van Akron bereikt, gaat ze dadelijk naar de coördinator. Hij kijkt haar met enige verbazing aan. Kalm legt Sorane de items die ze moest stelen op zijn bureau.

‘Opdracht volbracht, sir.’

De man kijkt even naar de voorwerpen en zegt:

‘Goed werk, Sorane. Je bent de vierde die terug is. Waren er geen moeilijkheden onderweg?’

‘Niet dat ik weet. O, hebt u er weer een paar op uitgezonden, Sir? Heb ik nog niet genoeg testen ondergaan? Je kan die groep beter terugroepen voor ze inslaap vallen.’

‘Niet zo, brutaal. Maar ik zal je de punten die je verdiende wel toekennen.’

‘Dank u, sir,’ zegt Sorane en maakt zich uit de voeten.

Als ze het kantoor verlaat, botst ze op Verin.

‘Al terug?’

‘Opdracht volbracht, Verin.’

‘Dat zie ik. Anders zou de coördinator woedend achter je aangekomen zijn, denk ik.’

‘Ik ga naar mijn flat, Verin.’

‘Dan zie ik je morgen tijdens de training wel.’

Sorane glimlacht even.

Een paar uur later ontmoet Sorane Verin en kust hem. Als ze na hun bezoek in hun vast restaurant, in de flat van Verin aankomen, zegt Sorane:

‘Ik ga even een bad nemen om me op te frissen.’

Verin kijkt haar even aan en slikt, terwijl hij knikt. Als ze naar boven loopt, kijkt hij haar na. Dan stapt hij naar de keuken toe en neemt iets te drinken uit de koelkast. Terwijl hij drinkt, wijken zijn gedachten af naar een paar uur geleden, toen Sorane naar hem toeliep in het stortbad. Voor zijn ogen ziet hij haar weer naakt naar hem toestappen. Langzaam zet hij het flesje neer op het buffet en kijkt naar de trap. Dan haast hij zich naar boven. Voorzichtig duwt hij de deur open, maar schrikt als Sorane voor hem staat. Haar natte huid glinstert in het wandlicht. Hij merkt het wel, maar haar ogen stralen een verlangen uit, wat hij nog niet opgemerkt heeft.

Ook zij staart hem geboeid in de ogen.

‘Verin ik...,’ fluistert ze.

Maar dan slaat hij zijn armen om haar schouders en voor ze het beseft slaat ze haar armen om zijn nek en kust hem. Ze schrikt even als ze zijn handen over haar naakte lichaam voelt glijden, maar dan verdwijnt haar verstarring. Ze beantwoordt nog heviger zijn kus en ook haar handen glijden over zijn rug naar beneden. Dan laat hij haar los om zijn kleren uit te trekken, terwijl ze elkaar blijven aankijken. Even staart de roodharige naar zijn naakte lichaam. Dan komt hij op haar toe en grijpt haar vast. In zijn armen draagt hij haar naar de slaapkamer.

Meer dan twee uur later liggen ze opgelucht en gelukkig te slapen. Vroeg in de morgen schrikt Sorane echter wakker en herinnert zich wat er gebeurd is. Dan hoort ze het geluid dat haar gewekt heeft opnieuw, de deurbel. Snel slaat ze een kamerjas om haar lichaam en haast zich naar beneden. Als ze de deur opent, staat een huilende Axin voor haar.

‘Kom, snel binnen, meisje,’ zegt ze terwijl ze even langs beide kanten van de gang loert.

Als ze beiden aan de tafel zitten, zegt Axin door haar tranen heen.

‘Sorane, i..iik bb..ben in verwachting.’

Verin, die juist binnenkomt, blijft verschrikt staan.

Sorane weet even niet wat te zeggen. Ze staart haar vriendin alleen maar aan. Hoe is dat kunnen gebeuren. Axin neemt toch ook een anti-bevruchtingspilletje. Axin lijkt te weten wat er door de gedachten van Sorane gaat en fluistert:

‘Ik ben het een paar keer vergeten te nemen.’

‘Heb je het al tegen Nevon gezegd?’

‘Nee, hij weet het nog niet. Misschien wil hij me niet meer zien.’

Even moet Sorane aan haar kindje Tyjan denken. Die gedachte stemt haar droevig, waardoor ze even afgeleid wordt.

‘Je kan het beter laten verwijderen, voor iemand het opmerkt,’ zegt Verin.

‘Nee, dat kan ik niet doen,’ fluistert Axin, terwijl hulp zoekend naar Sorane kijkt.

Die staart naar de vloer, maar als ze de blik van Axin op zich voelt, kijkt ze op en zegt:

‘We moeten hen helpen, Verin.’

‘Hoe dan, Sorane?’

‘Ze zijn onze vrienden. We kunnen niet anders. Ik wil niet verantwoordelijk zijn voor hun dood. Als jij hen niet helpt, dan doe ik het wel alleen.’

Verin kijkt Sorane verschrikt aan.
'En de regels, die we volgen om te slagen dan.'
'Niet volgen, Verin. Ze worden ons opgelegd.'
'Wij houden ook van elkaar, denk je dat wij geen regels overtreden hebben.'
Even zegt Verin niets.
'Je hebt gelijk, schat. Volgens de regels moeten wij onszelf ook aangeven. Maar dat zou voor allebei ons einde betekenen.'
'Je doet dus mee, lieveling.'
'Ja. Maar hoe gaan we het doen?'
'We hebben niet veel tijd, Schat. Axin zal het niet lang meer kunnen verbergen.'
Even kijkt Verin naar Axin, die aarzelend knikt. Hij heeft zijn twijfels, want als ze te weten komen wie hen geholpen heeft, dan ziet het niet te best uit. Maar het zijn vrienden van Sorane en hij wil haar niet verliezen.
'Praat er eerste eens met Nevon over, Axin. Want we weten niet wat hij gaat doen. Jij moet in ieder geval verdwijnen.'
Axin knikt
'Morgen laat ik jullie iets weten.'
Sorane knikt even en kijkt haar nadenkend na als ze de kamer verlaat.
'Dat gaat een gevaarlijk spelletje worden, Sorane.'
'Ik vrees het ook. Maar buiten ons mag niemand iets te weten komen, dat wij hen geholpen hebben.'
'Dat in ieder geval, schat. Maar het probleem is als ze ooit gegrepen worden, dan zullen ze hun dwingen te praten.'
'Daar heb ik ook al aan gedacht, Verin. Maar wat kunnen we anders doen. Het zijn onze vrienden.'
'Dat is een van onze zwakke plekken, schat. Medeleven. We kunnen alleen succesvol zijn als we die gevoelens kunnen onderdrukken, of nog beter kunnen doen verdwijnen.'
'Ik kan dat niet, lieveling. Ik hou van je. Ik kan me geen leven indenken zonder die liefde.'
'Ik ook niet echt, Sorane. Maar ik vrees dat we ooit voor die keuze zullen staan.'
'We zien wel. Maar eerst hebben Nevon en Axin onze hulp nodig.'
'En als Nevon niet instemt. Wat dan?'
'Dat zou er slecht uitzien voor Axin.'
'Misschien geeft hij haar zelfs wel aan.'

‘Hopelijk niet, want dat zou kwaad bloed zetten bij onze vrienden in de groep.’

‘Daar ben ik niet zo zeker van, Sorane. We zitten uiteindelijk toch in hetzelfde schuitje. Wie de regels breekt wordt weggebracht en uitgeschakeld.’

Sorane knikt alleen maar en zegt plots:

‘Ik weet iets aan de rand van de stad. Daar zijn een paar leegstaande huizen van een kennis mijn stiefvader. Misschien kan ik daar wel iets versieren.’

‘Je doet maar, schat. Ik steun je. Maar kijk wel uit, wil je.’

Sorane knikt even en neemt haar jas.

‘Ik ga even wandelen en eens met die man praten.’

‘Mag ik je even iets vragen, Sorane?’

‘Ja, lieveling.’

‘Je neemt toch de pil, hoop ik.’

Sorane glimlacht even en zegt:

‘Al voor mijn terugkeer, Verin. En ik ben het nog geen enkele maal vergeten.’

‘Ik hoop het.’

Even twijfelt Sorane om iets te zeggen over hun kindje Tyjan, maar ze weet niet hoe hij zou reageren.

‘*Nee, de tijd is nog niet rijp,*’ denkt ze.

Dan slaat hij zijn armen om haar heen en kust haar.

‘Wees voorzichtig, Sorane.’

‘Tot straks, Verin.’

Een paar dagen later komen Axin en Nevon op de afgesproken plaats in het centrale park. Sorane zweeft met Axin weg en even later brengt Verin Nevon naar het huis dat Sorane tot haar verassing mag gebruiken. Het ligt nogal afgelegen en heeft al dienst gedaan om mensen te verbergen, die hun misdadig leven wilden ontvluchten. Om er te geraken, moet je van de snelweg ongeveer tien kilometer langs zanderige wegen rijden.

Als Verin als laatste aankomt, komt Sorane hem tegemoet.

‘Axin is binnen, Nevon.’

‘Hoe kom je hieraan, schat?’ vraagt Verin, als Nevon binnen is.

‘De eigenaar heeft nog mensen geholpen. Maar ze moeten hier vier maanden blijven. Intussen maakt hij voor nieuwe papieren en een levensloop, zodat ze ver van hier een nieuw leven kunnen opbouwen. Als dat klaar is, worden ze opgehaald en naar hun bestemming gebracht.’

‘Is die man wel betrouwbaar?’

‘Mijn stiefvader verzekert mij dat hij het is, lieveling. Het komt wel goed.’

Verin knikt en volgt Sorane naar binnen.

Maar de volgende weken, worden opsporingsopdrachten gegeven. Want ze willen Axin en Nevon vinden. Ze moeten als voorbeeld dienen om andere ontsnappingen te voorkomen. Ook Sorane en Verin nemen aan die opdrachten deel, al weten zij wel meer dan de anderen.

Sorane komt twee maanden later van een korte trainingsopdracht terug en treft Verin in haar flat aan. Hij heeft een etentje voor twee klaargemaakt. Beiden genieten van het lekkere eten en belanden een uurtje later in bed.

Als Sorane na een woelige nacht opstaat, kijkt ze even neer op Verin. Ze denkt aan de week die volgt. Dan moet Verin op weg om zijn tweede opdracht uit te voeren. Dat maakt haar droevig. Als ze met hem samen is, voelt ze zich gelukkig. Ze probeert haar gedachten te ordenen en haast zich naar de keuken en een simpel ontbijt voor hen beiden klaar te maken.

Juist als ze de tafel aan het klaarmaken is, komt Verin binnen.

‘He, Sorane. Je ziet er zo droevig uit.’

‘Ja, schat. Volgende week ben jij weer weg en ik...’

‘Ik ben terug voor je het beseft, lieve Sorane. Denk er maar niet meer aan. Over twee dagen is het je achttiende verjaardag en dan is er een klein feestje met je ouders. Ik wil hen leren kennen.’

‘Ik hoop dat ze op tijd komen, want met het werk van mijn vader, is dat niet altijd zeker.’

‘Ze zullen het wel halen, schat. Hoe is het met Nevon en Axin?’

‘Beiden maken het goed. Ik ben er een paar dagen geleden nog geweest. Axin denkt dat de bevalling over iets minder dan vier maanden is.’

‘Hopelijk zijn ze tot dan veilig?’

‘Dat zijn ze zeker. Buiten ons weet niemand van Akron waar ze zijn.’

Maar Verin twijfelt eraan of ze veilig zijn, want de macht van de Akron reikt tot ver buiten het continent. Als het aan hem lag zou hij ze nooit geholpen hebben, niet omdat het gevaarlijk is. Het zijn verraders van de Akron en die verdienen de dood. Maar hij durft het Sorane niet zo te zeggen, omdat hij bang is om haar te verliezen.

Als Sorane twee dagen later thuiskomt, zit Verin met haar stiefouders, Runa en Jov te praten. Samen vieren ze die avond

Sorane's verjaardag. De volgende dag maken Jov en zijn vrouw zich klaar om te vertrekken. Runa neemt haar geadopteerde dochter nog even in de armen en fluistert:

'Ik wens je veel geluk, Sorane. Verin ziet er een goede jonge man uit.'

Sorane knikt als Runa zich van haar losmaakt. Even wuift Sorane de zwever na als haar ouders weggrijden. Die avond traint Verin met Sorane in haar trainingszaaltje. Daarna gaan ze uit en belanden voor de tweede maal in het restaurant waar Re-nin dienstster is. Hier ontmoeten ze Achnaya voor het eerst. Zij is serveerster in het kleine restaurantje, samen met vier anderen, dat beheerd wordt door haar man No-nin.

Sorane en Re-nin raken in een gezellig gesprek gewikkeld, ook Achnaya komt erbij.

'En nieuwe vriendin, schoonzus,' vraagt ze.

'Dit is Sorane, de vriendin van Verin, die hier al verschillende malen iets is komen eten.'

'Ach zo. Sorry, Sorane, ik dacht dat Re-nin...'

'Ik begrijp het, mevrouw.'

'Mijn naam is Achnaya. No-nin, mijn man en die Re-nin's broer is, is de beheerder van die restaurant.'

'Kom erbij, zitten, schoonzusje,' lacht Re-nin.

'Ken je Verin al lang?' vraagt Achnaya, terwijl ze plaatsneemt op een lege stoel.

'Een hele tijd. We zijn collega's, maar nog maar kort samen.'

'Zijn jullie niet te jong?'

'Ik ben bijna achttien, Achnaya. Verin is iets ouder dan negentien.'

'Toch geen huwelijksplannen.'

Sorane slikt, want dat is iets waar ze geen van beiden over nagedacht hebben. Trouwen en een gezin stichten. Dat schrikt haar wel een beetje af. Maar zoiets zullen ze bij Akron zeker niet toelaten.

'Verin reist nogal veel voor zijn werk. Zodra mijn opleiding volbracht is, dan zal ik ook wel veel moeten gaan reizen voor de firma. Ik hou van hem, maar of onze liefde zal standhouden weet ik niet.'

'Tja, als je veel moet reizen, dan zie je elkaar ook niet zo veel.'

'Kan jij het even alleen aan, Re-nin? Ik moet je broer gaan afhalen.'

‘Dat is niet nodig, Achnaya. Do-mar heeft een nieuw liefje. Zij komen straks allebei naar hier.’

‘Hoe weet je dat?’

‘Do-mar zond mij een berichtje deze morgen. Maar ik ben vergeten het tegen jou te zeggen.’

‘Gelukkig maar, dan kan ik jou in het oog houden, Re-nin. Je kan nooit weten of jij toch iets van plan zou zijn,’ zegt Achnaya, met een knipoog naar hun nieuwe roodharige vriendin.

‘O, dat zal mij er niet van weerhouden om Sorane proberen te overtuigen om haar vriend te ruilen voor mij,’ zegt ze lachend, met een knipoog naar Sorane.

Achnaya kijkt haar verbaasd aan, maar als ze de roodharige ziet lachen, glimlacht ze ook.

‘Straks geloof ik het ook nog, schoonzusje.’

Zo blijven ze een tijdje verder praten, want het aantal klanten neemt af en het wordt stilaan sluitingstijd. Dus is het niet zo druk.

Plots kijkt Re-nin naar de klok. De anderen klanten zijn al weggegaan en haar oudere broer, No-nin; is intussen al aangekomen en heeft de laatste klanten uitgelaten. Achnaya besluit om het restaurant te sluiten en staat toe dat Sorane en Verin als gasten deze avond blijven eten. Een uurtje later is alles klaar. Intussen is ook Do-mar, de iets oudere broer van Re-nin, met zijn vriendin, Elise aangekomen. Tot in de late uren zitten ze gezellig bij elkaar in de salon.

Pas rond een uur s’ nachts verlaten Sorane en haar vriend Verin het restaurant. Arm in arm lopen ze fluisterend naar hun zwever.

Vier dagen later neemt Verin afscheid van Sorane.

‘Ik zie je morgenavond wel, lieve schat,’ zegt hij, terwijl hij haar los laat.

Enkele uren later kijkt hij ernstig voor zich uit als hij voor het bureau van zijn nieuwe opdrachtgever staat te wachten.

De opdracht van Verin

Als de coördinator eindelijk opkijkt, hoort Verin tot zijn ontsteltenis dat ze hen doorhebben.

‘Je bent erbij, Verin. Dachten jullie beiden misschien dat we het niet zouden ontdekken.’

‘Ontdekken, sir?’

‘Jij en Sorane hebben Axin en Nevon geholpen om weg te komen. En ze ook nog een onderkomen bezorgd. Maar Sorane heeft een kleine fout gemaakt, toen ze jullie vrienden ging opzoeken om hen de nodige papieren te bezorgen. We weten waar ze zijn.’

Verin slikt even, maar zegt niets. De coördinator zwijgt ook om zijn woorden te laten doordringen.

‘Jij krijgt echter nog een kans, Verin. Want twee van de zes besten van jullie groep verliezen, dat kan ik mij niet meer permitteren. En Sorane heeft me op sommige tijdstippen nogal woedend gemaakt om het zacht uit te drukken. Ik denk niet dat zij een goede aanwinst voor de organisatie is.’

‘En daarom maakt u haar het leven zuur.’

‘In zekere zin. Maar over jou. Gebruik je de kans die ik je geef, of wil je liever hier in je bloed op de vloer liggen.’

Verin slikt even en vraagt dan:

‘Een kans?’

‘Ja, maar dan moet jij Axin en Nevon uitwissen. En daarna is het Sorane of jij. Als jij haar dood, dan ben jij de nummer één van je groep. Anders wordt Sorane dat. Al is dat niet wat ik wil en je weet al waarom.’

De man merkt zijn vragende blik op.

‘Dus is het Sorane of mij?’ vraagt Verin plots.

Even kijkt de man hem met een kwade blik aan, maar tot Verins opluchting, glimlacht hij.

‘Je wilt weten waarom Sorane tot je opdracht behoort, Verin. Ten eerste zijn jullie ongeveer even goed in jullie training. Toch

is Sorane een zwakke schakel. Ze lijkt om mensen te geven en dat is de tweede reden. En zeker als het haar vrienden betreft.'

Verin weet niet wat te zeggen.

'Wij beseffen dat jij meent van Sorane te houden, maar daardoor heb jij je schuldig gemaakt aan een tweede overtreding.'

'Dat kan de enige reden niet zijn, sir.'

'Nee, dat is de echte reden niet, Verin. Haar echte ouders waren politieagenten. Ik had een opdracht op een amazone planeet, maar haar vader Gono Saron kwam mij op het spoor en er volgde een vuurgevecht. Agent Saron, werd hierbij licht gewond, maar ik belande in het ziekenhuis met twee capsules in mijn linkerbeen. Een van de twee capsules had mijn spieren van mijn dijbeen gescheurd. Daardoor kon ik niet meer zo lopen als vroeger. Dat is de reden dat ik hier coördinator werd. Ik wilde wraak, maar Gono Saron werd samen met zijn vrouw gedood bij een aanslag. Ik kon mijn wraak echter niet meer uitvoeren tot Sorane Nador hier leerlinge werd. Ik liet haar zoals alle anderen onderzoeken. Zo kwam te weten wie haar ouders waren en kreeg ook nog een dik betaalde opdracht van een amazoneleidster.'

'Een amazone. Bent u wel zeker?'

'Ik kreeg de opdracht van Vrouwe Eravna zelf. Zij wil de nakomeling van die verraders dood en ik ook. Dus dat is mooi meegenomen.'

'En daarom hebt u haar verschillende malen willen doden.'

'Ja. Maar het zou gelukt zijn, als ze niet door een onbekende opgeleid zou zijn tijdens haar jaar verlof. Alleen weet ik niet wie die onbekende of onbekenden waren en waarom?'

Even aarzelt Verin, maar dan zegt hij:

'Je zoon, Sir. Hij had in die mijnen vrienden gemaakt onder de gevangenen. Omdat Sorane voor huurmoordenaar opgeleid werd, door Akron, leiden ze haar in zijn plaats op.'

'Wat? Dus mijn zoon zou daar achter zitten.'

'Niet persoonlijk. Maar als Sorane gelijk heeft, dan ligt hij aan de bron van haar opdracht.'

'Opdracht? Wat bedoel je?'

'U, Sir. Ze is hier om u te doden.'

Even staart de coördinator is Verins ogen.

'Mijn zoon? Is dat zijn wraak? Zelf durft hij dat niet.'

'Misschien wel, Sir. Ik herhaal alleen maar wat Sorane mij vertelt heeft.'

'Ha. Hij zal wel te laf geweest zijn.'

‘Ik weet het niet, Sir. Ze vertelde ook nog dat hij in de mijnen de dood vond.’

‘Dan moet ze zeker haar laatste adem uitblazen, Verin. Wil jij vandaag sterven of neem je de opdracht aan?’

‘*Nevon, Axin en nu ook Sorane doden. Kan ik dat?*’ denkt hij.

‘Denk maar niet te lang na, Verin. Zij of jij. Zo eenvoudig is het. Er kan er maar een de beste zijn per lichting en zoals ik zei. En ik wil haar dood bevestigd zien.’

Verin knikt, al is het met een lichte aarzeling.

‘Dus aan jou de beslissing. Sorane of jij. Ofwel voer je taak naar behoren uit of jullie liggen allebei aan mijn voeten.’

Even is het doodstil in het kantoor.

Van alles gaat door heen Verin, hij houdt van Sorane, maar ook van het leven.

‘Ik wacht niet langer, Verin. Kies nu of...’

Maar Verin richt zijn blik standvastig op de man voor zich.

‘Ik zal mijn opdracht tot een goed einde brengen,’ knikt hij.

‘Vergeet het niet, Verin. We weten dat jij Sorane geholpen hebt om dat koppel te verbergen. Dus dit is een test om je trouw te bewijzen. Tracht ons niet te misleiden, want dan zou het wel eens kunnen dat onze meerderen misschien toch nog voor Sorane kiezen. Maar dan moet ik van mijn plan afzien en mijn beloning afstaan.’

Verin verstart even, maar laat niets van zijn gevoelens blijken en verlaat even later het kantoor. Even twijfelt hij of hij over de plannen van hun groepje zou spreken.

‘*Misschien later. Nu zou dat mijn einde betekenen. Misschien kan ik ze later zelf een voor een uitschakelen,*’ denkt hij.

Zich oprichtend zucht hij en loopt verder door de gang. Toch is hij innerlijk nog steeds in tweestrijd. Dit is zijn kans kunnen zijn om hogerop te raken, maar dan moet hij Sorane opgeven en zelfs doden. Hij houdt van Sorane, maar hier kan hij niet onderuit, zonder zijn leven te verliezen. Hij kent Sorane goed genoeg, om te weten, dat, als hij haar zou helpen, ze wraak zou willen nemen. Ook de belofte aan die gevangenen speelt een grote rol. En de opdracht van de gevangenen zal ze zeker niet willen vergeten. Ook enkele van hun collega’s zouden haar zeker steunen, als ze wisten welke opdracht hij juist gekregen heeft.

‘Wat moet ik doen?’ fluistert hij.

Maar nog iemand anders heeft het gesprek met verbijstering gevolgd. Een jonge man, die vandaag dienst had in de observatie ruimte. Even kijkt hij angstig om zich heen. Hij zucht opgelucht

als hij niemand in zijn richting ziet kijken. Ze zijn allen met hun werk bezig. Snel verandert hij enkele instellingen en wist een deel van zijn logboek. Ongeveer drie uur later zit zijn dienst erop en hij verlaat de ruimte. Na het eten gaat hij met enkele anderen naar hun kamer om wat hij ontdekt heeft te bespreken. De vier anderen luisteren verbaasd en met ontstelling naar de woorden van hun vriend.

‘Zou Verin het werkelijk doen?’

‘Ik weet het niet. Maar wat kan hij anders doen.’

‘We moeten Sorane op de hoogte brengen.’

‘Hoe, Layon? We weten niet waar ze is.’

‘Ik vrees alleen dat Sorane woedend zal reageren als ze het te weten komt.’

‘Dan moeten we klaar zijn, vrienden. Breng de anderen op de hoogte. Daarna wachten we op Sorane.’

‘Je vergeet dat als Verin die opdracht uitvoert, er maar een van beiden terugkomt.’

‘Hij houdt toch van Sorane?’

‘Ja, maar hij staat voor de keuze. Leven of met Sorane gedood worden. Als hij voor leven kiest, dan is Sorane zijn doelwit. Alleen is het de vraag wie het overleeft.’

‘Hopelijk is dat Sorane,’ zegt een vrouwelijke stem.

‘Dat hopen we allen. Maar zelfs als ze dood is, zullen we onze plannen ten uitvoer brengen. Dat hebben we elkaar gezworen, nog voor Sorane en Verin deel van onze groep uitmaakten.’

‘Wat dan? Onze plannen versnellen.’

‘Nee, maar als we willen slagen en als Verin erin slaagt om Sorane te doden. Dan moet Verin, nog voor hij het gebouw betreed, gedood worden.’

‘Wat? Je wil Verin doden.’

‘Ja, dat kan niet anders. Hij en Sorane zijn de besten van onze groep. Als hij Sorane zou uitschakelen, dan is hij te gevaarlijk, want hij weet van ons.’

‘Ik weet het niet, Layon.’

‘We hebben geen keuze, Certina. Het is dan Verin of wij allen.’

‘Het zij zo, vrienden. Tot een van beiden terugkeert, houden we ons stil. Niets mag ons verraden, maar we moeten klaar zijn om te doen wat moet gebeuren. Willen we allen blijven leven.’

Even is het stil in het vertrek.

‘We zien wel als het zover is.’

‘Laat ons gaan rusten. Morgen na de training, komen we weer samen. We moeten plannen hoe we onopgemerkt voorbereidingen treffen.’

‘Welke voorbereidingen?’

‘Enkelen van ons moeten Verin opwachten en doden.’

Even is het stil in de kleine groep. Dan knikken enkelen.

‘Als we samenkomen spreken we af wie naar buiten gaat.’

‘Tot morgen dan,’ zegt een van de mannen.’

Afzonderlijk verlaten de aanwezigen het vertrek en ze haasten zich naar hun eigen vertrekken.

De volgende dag vertrekt Verin met een passagiersschip op weg naar de amazone planeet Trafar IV.

Vier maanden gaan voorbij, terwijl Sorane ongeduldig wacht op zijn terugkeer. Ze weet niet dat enkele mannen van de coördinator haar, met kleine vliegde toestellen, laat observeren. De coördinator grijnst als hij bericht krijgt dat Verin zijn eerste opdracht feilloos uitgevoerd heeft. Twee weken later land Verin met een kleine passagierstoestel op een kleine ruimtehaven vlak buiten de stad. Alleen de coördinator is op de hoogte van zijn terugkeer.

In een luxueuze hotelkamer brengt hij de nacht door. Vroeg in de morgen staat hij op en begint zich klaar te maken. Hij is er met zijn gedachten echter niet bij. Verward maakt hij zijn wapen schoon en vult de lader ditmaal met giftige capsules. Maar hij weet nog niet echt wat hij zal gaan doen. Zijn opdracht niet uitvoeren en Sorane op de hoogte brengen. Daarna samen met enkele anderen proberen te ontkomen aan de Akroncel, waar zij opgeleid worden. Maar dat zou betekenen dat ze voor de rest van hun leven op de vlucht zouden zijn.

‘*Nee, dat is het niet waart,*’ denkt hij. Maar hij beseft ook dat als Sorane dit zou weten, dan zou ze zijn grootste vijand worden. Hij kent haar goed genoeg om dat door te hebben. Ze zou op hem zou jagen, tot een van hun beiden dood is.

‘*Zou ik haar echt kunnen doden?*’ vraagt hij zich nog steeds af.

Dan kijkt hij zijn berichten na en leest er enkele.

‘*Ze zijn nog steeds in de schuilplaats,*’ denkt hij, ‘*Dat is een beetje geluk hebben. Nu moet ik hen niet opsporen.*’

Als hij een uur in zijn zwever stapt, staat zijn besluit al vast. Eerst die twee, daarna, de vrouw waar hij van houdt. Maar liefde heeft in hun beroep geen reden van bestaan. Tegen hoge snelheid

raast hij over de wegen met als doel Mogwan. Aan de rand van de villawijk parkeert hij zijn zwever en stapt uit.

Kalm neemt hij zijn gsm uit zijn riemtasje en aarzelt nog even nadenkend. Maar dan hakt hij de knoop door.

‘Het moet gebeuren,’ fluistert hij slikkend.

Dan belt hij Sorane op.

‘Hallo, schat,’ hoort hij Sorane zeggen.

‘Ik heb een nieuwe opdracht, maar ik wilde je nog even zien.’

‘O, ben je al terug.’

‘Ja, een week. Ik moest mij even voorbereiden, want er wachtte mij al een nieuwe geheime opdracht.’

‘Zo snel.’

‘Ja, het is dringend, dus ik kan je maar even zien.’

‘Je maakt me zo gelukkig, Verin.’

Verin slikt even.

‘*Kan ik dit wel?*’ denkt hij, terwijl hij weer het gezichtje van Sorane voor zich ziet.

Maar dan recht hij zijn schouders en zegt:

‘Ik moet voor een paar dagen weg, lieveling. Daarom dacht ik eraan om met jou nog iets te gaan eten.’

‘Slecht en goed nieuws dus, lieve schat.’

‘Ja, het spijt me. Misschien kunnen we afspreken aan het restaurant van onze vrienden, No-nin en de anderen.’

‘Zeker, ik verheug me er al op om de mensen daar nog eens te zien,’ stemt Sorane in.

‘Oké, Sorane. Ik ben er ongeveer rond 19.00u deze avond.’

‘Tot straks dan, lieveling. Als ik kon zou ik je kussen, maar dat is voor straks.’ hoort hij haar nog zeggen, voor hij zijn toestel uitschakelt.

Even blijft hij naar Sorane’s portret op het schermpje kijken, maar dan recht hij zijn rug. Langzaam schuift hij het toestel met trillende handen in zijn riemtasje.

‘Het spijt me, Sorane, maar ik kan niet anders. Hoe sneller ik eraan begin hoe sneller het voorbij is. En dan is er geen weg meer terug,’ denkt hij.

Als hij het huis bereikt waar Nevon en zijn vrouw zich verborgen houden, aarzelt hij nog even, maar dan trekt hij zijn wapen en draait de geluidsdemper erop. Voorzichtig sluipt hij geruisloos om het huis, maar merkt plots enkele agenten op. Ze zijn uitgeschakeld voor ze beseffen wat er gaande is. Dan dringt hij het huis binnen en staat plots voor Axin, die in de zetel zit.

Even verstart hij als hij de baby ziet, die ze in haar armen heeft. Ze geeft hem juist borstvoeding.

Even verstart hij als hij de baby ziet. Dan merkt hij dat de vrouw hem verschrikt aankijkt, terwijl hij aarzelt.

‘Verin, wat???’ fluistert ze, maar merkt ze dat hij zijn wapen heft.

Ze beseft dadelijk waarom hij gekomen is.

‘NEEEEE, Verin... Mijn bab...’ roept ze uit.

Maar Verin schiet genadeloos. Hij vuurt eerst naar Arin en de capsule doorboort haar vlak onder de hals. Dan grijnst hij als hij eerst de baby twee capsules in zijn borstje jaagt. Dan richt hij zijn wapen op Axin, die ontstelt naar haar kindje kijkt. Ze ziet haar rok rood kleuren van haar en zijn bloed, want de capsules zijn ook door haar lichaam gegaan. Dan kijkt ze op en staart recht in het koele grijnzend gezicht van Verin.

‘Waarom?’ fluistert ze.

Maar Verin zegt niets. Hij staart alleen naar de straaltjes bloed, die uit haar wonde over haar borsten vloeit. Hij wordt erdoor geboeid. Maar dan hoort hij stappen en haast zich naar de muur toe. Nevon die de woorden van zijn meisje hoorde, haast zich naar binnen. Als hij in de salon binnen stapt, blijft hij verstart staan. Hij ziet zijn vrouw achterover in de zetel in haar bloed zitten.

‘Axin. Nee, dat kan niet waar zijn,’ roept hij uit.

‘Nevan, p.. pas op. A....chter de deur....,’ hoort hij Axin kreunen.

Dadelijk grijpt hij naar zijn wapen, maar dat heeft hij niet bij zich. Verin, die achter de deur staat, schiet genadeloos doorheen het hout. Nevons lichaam botst tegen de muur, voor hij langzaam in elkaar zakt. Verin kijkt even op hem neer.’

‘Jij, Verin. Waarom?’ kreunt Nevon.

Verin trekt zijn schouders op.

‘Niemand ontkomt aan de cel,’ fluistert hij hees.

‘S...orane z...al je het nooit v...ergeven, m....man...,’ kreunt Nevon, terwijl een poging doet om naar Axin te kruipen, maar de moordenaar glimlacht.

‘Ze krijgt geen kans, Nevon. Zij is de volgende op mijn lijst,’ zegt hij koel, terwijl hij beseft dat er geen weg meer terug is.

Dan richt hij zijn wapen op zijn slachtoffer. Maar op dat moment valt de hand van Nevon slap op de vloer. Dan kijkt hij naar Axin, die hem strak aankijkt.

Haar kindje is naast haar, uit haar machteloze armen, op de zetel gerold en ligt daar in zijn bloed.

‘Doe het en wees vervloekt, moordenaar.’

Langzaam heft hij zijn wapen en richt het op het hoofd van Axin, terwijl recht in haar ogen kijkt.

‘Sorane zal je doden, Verin,’ hoort hij haar nog fluisteren.

‘Vergissing, Axin. Sorane is straks even dood als jij. Die gekkin wacht op mij voor een lekker etentje. Maar ze zit daar op haar dood te wachten,’ zegt hij grijnzend.

Dan haalt hij de trekker over. Uit zijn wapen komt een vuurstraal, die de capsule tussen de ogen van de jonge vrouw in haar hoofd jaagt. Nog even staart Verin naar het levenloze lichaam van Axin en dan naar haar dode baby.

Een seconde denkt hij met spijt aan Sorane, maar nu kan hij niet anders meer. Als ze te weten komt wat hij gedaan heeft, dan zal ze komen om hem te doden. Het is hij of zij.

Even aarzelt Verin nog, maar schroeft hij de geluidsdemper weer los en bergt hem weg. Met een snelle beweging steekt hij het wapen in zijn schouderholster.

‘Dat ging snel en eenvoudig. Nu Sorane, ben jij aan de beurt,’ denkt hij slikkend, terwijl er even een droevig blik in zijn ogen verschijnt.

Misschien had hij met Sorane het geluk kunnen vinden, want hij beseft dat hij nog steeds op haar verliefd is. Maar terzelfdertijd komt ook het besef, dat er nu geen weg meer terug is.

Even later zweeft hij weg, maar juist als hij de toegangspoort uitzweeft, draait een zwever de bocht om. Hij kan hem op het nippertje ontwijken. Even merkt hij een vrouw achter het stuur op, maar hij kent haar niet. Met toenemende snelheid raast hij voorbij de toegangspoort.

De vrouw in de zwever stopt op het binnenplein van de villa. Maar als ze uitstapt, beseft ze dat er iets vreselijks gebeurd moet zijn. Als ze met getrokken wapen door de deur stapt, wordt haar angst bewaarheid als ze eerst Axin en haar kindje opmerkt en dan Nevon.

‘Verdomme, zelfs het kindje.’ roept ze uit als ze de doden opmerkt.

Als ze zich wil omdraaien, merkt ze plots dat de rechterhand van Nevon iets op de vloer neer geschreven heeft. Verin... Sora.....

Dan herinnert ze zich de zwever die wegraasde.

‘Verin. Sora... misschien Verin en misschien Sorane? Probeerde de dode de naam van zijn moordenaars te schrijven.’

Even kijkt ze om zich heen. Maar buiten de doden is er niemand.

‘De zwever die weg reed, die moet ik...’ gaat het door haar gedachten.

Dadelijk rent ze naar buiten en springt in haar zwever.

‘Verin? Dat is toch het liefde van die Sorane Nador? Volgens de inlichtingen zijn die twee een koppel. Zou die hier nog ergens zijn’ denkt ze en kijkt even om zich heen.

‘Eerst die zwever.’

Dan raast ze met loeiende motor weg. Met halsbrekende snelheid zweeft ze over de zanderige weg. Als snel heeft ze de zwever in zicht. Maar Verin, die intussen zijn daad probeert te verwerken en iets vertraagde, merkt de zwever die hem achtervolgt bijna te laat op. Per toeval kijkt hij even in de spiegel en ziet de zwever naderen.

‘Dat moet die vrouw zijn. Wie is dat nu weer?’ denkt hij verschrikt en drukt het gaspedaal helemaal in.

Met halsbrekende snelheid raast zijn zwever over de zanderige weg. Maar de vrouw is hardnekkig en blijft hem naderen. Innerlijk moet hij haar bewonderen, maar ze wil hem tegenhouden. Dus zal ze ook moeten sterven als ze in zijn weg moest lopen.

Meer dan een uur later zweeft hij de stad binnen met de agente ongeveer honderd meter achter hem aan. Gelukkig is het minder druk op dit tijdstip, toch botsen een paar zwevers als ze de voorbijrazende zwevers proberen te ontwijken.

Plots ziet ze Sorane op het voetpad wandelen en vertraagd. Maar Sorane merkt haar niet op.

‘Heeft ze wel iets met de moorden te maken?’ vraagt de agente zich af.

Dan pas merkt ze dat ze de zwever van uit het zicht verloren is. Die moordenaar zucht opgelucht, als hij de zwever van de agente niet meer opmerkt. Maar hij weet niet dat ze, intussen uitgestapt is en te voet Sorane volgt.

De agente ziet de jonge vrouw die ze volgt een restaurant binnenstappen.

‘Wat is hier gaande? Weet ze niet waar haar liefde is of hebben ze hier afgesproken?’ vraagt ze zich af.

Alleen is de zwever van Verin....

'*Daar is hij,*' denkt ze als ze de man die ze volgt, zich met haastige stappen het hotel aan de overzijde van het restaurant binnenhaast.

Hij merkt het echter niet, dat de agente hem al opgemerkt heeft. Ze weet niet goed wat te doen. Ze weet echter niet dat Verin hier eerder een kamer gehuurd heeft. Op de twaalfde verdieping stapt hij uit en haast zich naar zijn kamer.

'*Wie is nu belangrijker, Sorane of Verin.*'

Besluiteloos wacht ze even.

'*Zou ik Sorane oppakken of.. nee, ik kan nog niets doen. Ik heb geen bewijs dat ze medeplichtig aan de moord op dat kleine gezinnetje.*' denkt ze, terwijl haar hand van haar wapen terugtrekt.

Intussen loopt Sorane tussen de stoelen en tafels door naar een ober die ze kent.

'Hai, Sivon. Hoe is het?'

'Zeer goed, Sorane. Het is op het moment iets minder druk dan anders, maar verder is alles in orde. De zaken gaan goed.'

'He, Sorane. Jij hier dat is al een tijdje geleden. Hoe is met jou en die knappe jongeman, Verin?'

De roodharige kijkt om en ziet Achnaya op zich afkomen.

'Werk je hier nog steeds?'

'Zoals je ziet, meisje,' zegt de tweeëntwintigjarige vrouw en omarmt Sorane.

Geen van allen weet dat Verin aan de overzijde en wapen op hen gericht houdt. Maar hij aarzelt nog steeds.

'Verin komt ook. We hebben hier afgesproken.'

'Dan zijn jullie nog steeds bij elkaar.'

'Ja, we zijn verliefd op elkaar,' antwoordt Sorane.

'Dan kun je beter buiten op het terras gaan zitten, dan zie je hem aankomen,' zegt Achnaya lachend.

'Daar heb je gelijk in. Straks denkt hij nog dat ik er niet ben,' zegt Sorane met een glimlach en haast zich naar buiten.

De agente die nog steeds buiten staat, merkt dat de roodharige weer naar buiten komt en op een van de stoelen gaat zitten. Ze weet niet dat de loop van Verins wapen volgt zijn prooi Sorane volgt, maar nog steeds aarzelt hij. Ze handen trillen van de spanning. Hij ademt een paar maal in en uit, voor hij weer door het vizier kijkt. Hij merkt dat zijn vriendin aan een tafeltje langs de zijkant plaats genomen heeft. Achnaya brengt haar juist een frisdrank.

‘Dank je,’ knikt Sorane haar toe en neemt het glas van de tafel op.

Ongeduldig wacht ze op Verin, want ze wil hem zien voor hij weer vertrekt. Ze weet echter niet dat hij een wapen op haar gericht houdt en innerlijk een zware twee strijd uitvoert. Maar zijn beslissing was al gevallen op het moment dat hij Axin en haar kind dode.

‘Ze maakt het me wel gemakkelijk,’ denkt hij.

Langzaam kromt hij zijn vinger om de trekker. Als hij vuurt, beseft hij dat zijn handen te hard trillen. Sorane wordt door de capsule achteruitgeworpen en stort neer op de grond.

De agente ziet Sorane vallen en beseft dat ze neergeschoten is. Snel kijkt ze om zich heen en merkt minstens tien verdiepingen hoger een wapen naar beneden gericht is.

‘Verin? Of iemand anders. Hij zal zijn liefde toch niet neergeschoten hebben,’ denkt ze.

Dan komt ze in actie. En rent ze naar de ingang van het hotel toe.

In de hal roept ze naar de bediende:

‘Die man van een paar minuten geleden, welke kamer.’

‘Twaalfde verdieping,’ roept hij verbaasd terug.

Dan haast ze zich naar de trappen. Zo snel ze kan rent ze naar boven.

‘Als ik maar op tijd kom, voor hij zich uit de voeten kan maken’ mompelt ze.

Hijgend opent ze de deur die toegang geeft tot de twaalfde verdieping en trekt haar wapen. In de gang ziet ze alleen een kuisvrouw met een zwevertje. Snel loopt ze erheen en vraagt, terwijl ze haar politiepasje toont:

‘Politie, heb je een jongeman gezien die uit de lift kwam?’

‘Kamer 1246,’ zegt de vrouw en geeft haar toegangskaart.

De agente knikt de vrouw toe en haast zich naar de deur toe. Voorzichtig opent ze deze. Ze weet echter niet dat Verin opgelucht naar beneden staart.

‘Ik heb haar,’ denkt hij, maar dan ziet hij haar opzij rollen en vloekt even.

Sorane kijkt even naar het bloed op haar hand en beseft dat ze beschoten wordt. Ze voelt een hevige pijn in haar hals als ze haar linkerarm beweegt. Op dat moment begint de schutter opnieuw op haar te schieten. Verin vuurt en vuurt in de hoop om haar alsnog dodelijk te raken, maar zijn capsules slaan in het muurtje

waarachter Sorane ligt. Ze dringen er echter niet doorheen. Toch blijft hij vuren tot de lader leeg is.

‘Verdomme,’ vloekt hij.

Zijn verstand is intussen opgeklaard en hij grijpt in zijn tas naar een lader waarin pantser doorborende capsules steken. Sorane heeft intussen naar de wonde aan haar hals getast en beseft dat ze veel geluk gehad heeft. De capsule is vlak boven de linkerschouder door het vlees gegaan. Het is pijnlijk en bloed licht, maar is niet gevaarlijk. Er zelfs geen been geraakt.

‘Any, ik kan zo te zien niet te veel op jou vertrouwen of speel je een spelletje met mij.’

‘Nee, Sorane. Geen spelletje.’

Snel grijpt ze in haar zak en spuit even op beide kanten van de wonde. Langzaam worden beide wonden afgedekt door een beschermende afdichting.

Even ziet ze Achnaya in de deuropening verschijnen.

‘Sorane, Wat??? Je bent gewond,’

‘In dekking, Achnaya. Er liggen een of meerdere schutters op het dak.’

De vrouw schrikt en maakt zich uit de voeten. Dan begint de schutter weer te schieten. Sorane schrikt als de eerste capsule zich doorheen het muurtje boort. Hij raakt even haar linkerdijsbeen en boort zich dan in de vloer. Ze kreunt even van de pijn terwijl ze beseft dat ze hier niet veilig meer is. Een gedachte is genoeg om haar getraind lichaam te laten reageren. Ze rolt om en springt recht. Een capsule boort zich opnieuw door het muurtje.

Voor de schutter zijn wapen van richting kan veranderen, is de roodharige al met een soepele sprong over het muurtje gesprongen. Ze vuurt tweemaal naar het dak. Verin hoort de inslagen zo dicht, dat ze hem verrassen.

‘Dat was dichtbij. Ze is zeer goed, misschien zelfs beter dan ik. Maar vandaag is haar laatste. Daarna ben ik de beste’

Even lacht hij, maar dan staat hij op en richt zijn wapen naar beneden. Even ziet hij Sorane nergens, maar plots merkt hij haar op achter een zwever aan de overkant. Een gemene grijns ontstert zijn knap gezicht, vlak voor hij het vuur opent. Twee capsules slaan grote gaten in de zwever, maar Sorane sprong al op als ze de eerste lichtflits opmerkte weg. Weer vuurt ze in de richting van de schoten. Terwijl ze zigzaggend de straat overrent, ziet ze plots de schutter staan in de weerspiegeling van een venster van het gebouw achter haar.

‘Een fatale fout, killer. Nu weet ik waar je bent,’ denkt ze.

Haar wapen vuurt bliksemsnel het ene schot na het andere op de gedaante af. De eerste capsule doet hem ineenkrimpen, maar hij laat zich dadelijk vallen en ontkomt zo aan de twee volgende. Zijn wapen valt op de vloer, terwijl hij naar zijn linkerborst grijpt. Verin beseft dat zijn linkerkant zo goed als verlamd is. Het bloed vloeit uit de wonde in zijn borst. Ook op zijn rug voelt iets naar beneden glijden.

‘Ze heeft me goed geraakt, die heks. Ik moet hier weg,’ fluistert hij, terwijl zijn ogen glinsteren van haat en bewondering.

Maar hij wankelt hevig als hij een stap naar voor wil doen.

‘Ik haal het niet meer. Mislukt, Verdomme, Sorane, jij bent goed. Ik had het moeten beseffen,’ denkt hij, terwijl hij steun zoekt tegen de muur.

Intussen wijken de mensen opzij als Sorane het flatgebouw met getrokken wapen binnenstormt. Ze opent het vuur op het bedieningspaneel van de twee liften, zodat ze niet meer gebruikt kunnen worden. Even later rent ze de deur door die toegang geeft tot de trappen.

Verin vloekt hevig, want er stroomt bloed uit de wonde langs beide zijden. De capsule is dicht bij zijn hart door zijn linkerlong gegaan. Hij proeft zijn bloed in zijn mond.

‘Gelukkig weet ze niet dat ik het ben,’ denkt hij en bukt zich, met een van pijn vertrokken gezicht, om zijn speciale tas te openen.

Intussen is de agente de inkomhall van het appartement binnengeslopen en beweegt voorzichtig met getrokken wapen naar de andere kamers. Er is echter niemand te zien. Er is geen geluid te horen, tot Verin iets uit de tas neemt, maar hierdoor beweegt die, wat een licht geluid veroorzaakt. Dat geluid op de vloer wijst de agente de richting aan waarin Verin zich moet bevinden. De badkamer. Op haar hoede haast ze zich naar de openstaande deur toe en kijkt naar binnen.

Verin probeert met enige moeite zijn wonde te verzorgen en spuit er helend verband op. De achterzijde lukt hem maar niet. De agente merkt echter niet dat ze een schaduw op de vloer werpt, omdat de zon doorheen het venster op haar rug schijnt. Voor de jongeman is dit echter voldoende. Hij laat de verbandspuit vallen en grijpt naar zijn wapen. De agente schrikt als ze de reactie van de man opmerkt. Zij reageert echter iets te traag en hoort twee capsules zich in de deurwand boren en een derde vliegt rakelings voorbij haar gezicht.

Ze laat zich echter dadelijk naar voor vallen en richt haar wapen. Verin wordt gehinderd door zijn wonde en slaagt er maar niet in om zijn wapen opnieuw op zijn doel te richten. Even staart ze in zijn ogen en merkt dadelijk dat de dood hem al in zijn greep heeft. Toch slaagt hij erin om zijn wapen met uiterste inspanning op haar te richten.

‘Ik neem je mee in de dood, vrouw,’ fluistert hij.

Deze maal reageert de vrouw echter dadelijk. Ze vuurt voor de man kan afdrücken. Verin wankelt even als de capsule van de vrouw door zijn rechteronderarm slaat. Verbaasd staart hij naar zijn bloedende arm. Dan richt hij zijn blik op de bruinette.

‘Jij, w...wie?’ fluistert hij zwak.

‘Ik ben een agente, Verin, maar ik kwam te laat,’ zegt ze.

‘Vraag Sorane om miii...jjjj t...e vvvergevvvvvvv,’ fluistert hij nog.

Dan gaat er een schok door het lichaam van de jongeman.

‘Waarom heb je dat koppel en hun kindje gedood. En dan Sorane, was zij je volgende doelwit?’ vraagt ze, terwijl ze uit zijn woorden opmaakt dat hij Sorane gemist moet hebben.

Maar Verin antwoordt hiet meer. De agente buigt zich over de gewonde, maar beseft dat hij dood is, als ze zijn levenloze ogen naar haar ziet kijken. Verbaasd staart ze naar de tweede wonde van de jongeman. Die zit ongeveer op de plaats van zijn hart. Daarom was hij zo traag.

‘Zou Sorane hem van daar beneden echt geraakt hebben? Is dat een toevalstreffer of is ze echt zo goed?’ denkt de agente verbaasd.

Dan richt ze zich op en kijkt door het raam. Ze ziet verschillende mensen in dekking op de stenen liggen. Ze wuift even met haar hand om te laten blijken dat er geen gevaar meer is. Aarzelend ziet ze de mensen uit hun dekking komen. Maar Sorane ziet ze nergens.

‘Moordenares,’ zegt een stem plots achter haar.

Langzaam draait de agente zich om en kijkt in de van haat gloeiende ogen van Sorane. Dan pas merkt ze het wapen met geluidsdemper op, dat de roodharige in de hand houdt. Even staren ze elkaar aan.

‘Ik ben een agente, Sorane Nador.’

‘Weet je wie ik ben?’

‘Dat weet elke agent, roodkop. En ik denk, als je de kans krijgt, dat ze je nog veel beter zullen kennen.’

Sorane kijkt de jonge vrouw verbaasd aan. Dan kijkt de roodharige naar de dode en merkt zijn voor zich uitstarende ogen op.

‘Verin, is hij dood?’ schrikt ze.

‘Het spijt me, Sorane. Jouw capsule doorboorde zijn borst vlak bij zijn hart. Ik zag het pas toen ik zijn wapen uit zijn hand schoot.’

Maar Sorane hoort het niet. Ze vraagt dreigend:

‘Waarom schoot jij op mij daarbeneden?’

Even weet de agente niet wat te zeggen. Dan beseft ze dat haar vermoeden klopte. Want Sorane bloede aan haar hals en haar linker broekspijp is ook vol bloed. Ze weet ook dat Sorane het vermoorde koppel en hun kindje geholpen heeft.

‘Mijn vermoeden klopte dus toch, zijn volgend doelwit was Sorane,’ denkt ze.

‘Dat heb je mis, Sorane Nador. Ik kwam te laat. Je vriendje schoot naar iemand van op het terras daarbuiten. Aan het bloed aan je hals en dij, vermoed ik dat jij zijn doelwit was.’

‘Verdomme. Jij wilt hem laten opdraaien voor jou daden, vrouw. Dat lukt bij mij niet. Verin moet je verrast hebben, toen...’

‘Nee, Sorane. Hij is de moordenaar van Nevon, Axin en hun baby. En jij was zijn vierde doelwit, denk ik. Kijk maar je hebt hem geraakt.’

Sorane krijgt een schok en kijkt naar de dode, van wie ze houdt.

‘Zijn Nevon en Axin dood? En hun baby ook? Dat kan niet waar zijn.’

‘Alle drie, Sorane. Je vriend hier heeft hen zonder zelfs maar te aarzelen doodgeschoten.’

Even valt haar blik op zijn bloedende rechterhand en dan op de rode vlek op zijn borst. Ze zag de gedaante naar links wegtrekken, toen ze die raakte. Maar ze kan of wil het niet geloven.

‘Het kan niet waar zijn, hij hield van mij. Die agente liegt.’

Dan hoort ze plots de politiesirenes die naderen. De agente schrikt als ze de ogen van Sorane weer op zich gericht ziet.

‘Je makkers komen te laat, vervloekte,’ roept Sorane uit en vuurt tweemaal naar de agente.

Dan rent ze naar buiten. Op de trap hoort ze geluiden van beneden en haast zich naar boven. Maar enkele agenten open het vuur. Sorane voelt een klap tegen haar linkerzijde en beseft dat ze nogmaals geraakt is. Maar ze kan nog lopen en haast zich verder.

Als de eerste agenten de kamer binnenstappen, staat de agente nog steeds roerloos tegen de wand naast de dode Verin. Beide capsules hebben zich links en rechts van de agente in de wand geboord.

Verbaasd kijken de agenten haar aan.

‘Ha, Erine. Je hebt er eentje te pakken.’

De agente komt uit haar verstarring los. Ze kan bijna niet geloven dat Sorane haar tweemaal miste. Toch is het zo. Dan wenkt ze haar blik naar de man in uniform.

‘Ja, maar te laat, Bin. Hij heeft er drie vermoord, voor ik kon voorkomen dat hij een vierde slachtoffer maakte,’ zegt ze met trillende stem.

‘Was hij het die Nevon en zijn gezinnetje doodde?’

‘Ja, Bin. Ik denk het. Toen ik aankwam bij de villa, reed hij juist weg.’

‘Ben je zeker dat hij het was, Agent Rand?’

‘Ik heb het hem niet zien doen, maar hij kwam alleen naar buiten en ik achtervolgde hem tot hier. Sorane was zijn volgende doelwit. Maar hij miste haar meerdere keren.’

‘Het moet een harde klap voor Sorane zijn, want ze leefde met hem samen.’

‘Alleen denkt zij dat ik haar wilde doden en betrapt ben door haar vriend, die dan door mij gedood werd.’

‘Dan moet je oppassen, want als onze gegevens juist zijn heeft ze bijna haar opleiding voltooid,’ zegt Bin met ernstige stem.

‘Bedoel je die roodharige die vluchtte die maakt het niet lang meer. Op de trap botste zij echter op een paar collega’s en loste een paar schoten. Onze mensen schoten terug en raakten haar. Ze kon echter wankelend ontsnappen,’ zegt een andere agent, die juist binnenkomt.

‘Zij heeft met deze moordenaar niets te maken, Aran.’

‘Wat?? Ben je zeker, Erine?’

‘Ja, zoals ik al zei, was ze zijn volgende doelwit.’

‘Wat speelt zich hier toch af?’

‘Misschien dat Sorane een antwoordt heeft. Maar dan moeten we haar levend in handen krijgen,’ zegt Erine ernstig.

Intussen is Sorane wankelend een kamer binnen geraakt en verbergt zich. Even kijkt ze naar haar arm, maar het klein vertrouwde beeldscherm licht niet meer op. Met haar rechterhand tast ze naar haar linkerzijde en krimpt ineen van de pijn. Haar vingers zijn echter vol bloed.

'Eerst die wonde. Ik mag niet teveel bloed verliezen,' denkt ze.

Zo goed ze kan verzorgt ze de hevig bloedende wonde in haar zij. De capsule zit er nog in. Opnieuw moet ze haar lessen in de praktijk brengen en met veel moeite en kreunend van de pijn slaagt ze erin de capsule te verwijderen. Dan plakt ze een helen-de pleister over de wonde, nadat ze met een spuitbusje een genezende goedje op de wonde spoot. Een tweede pleister brengt ze aan over de wonde aan haar dij, want die is toch iets erger dan ze dacht. Als ze aan die agente denkt, voelt ze de haat weer.

'Verdomme, waarom miste ik haar? Het lijkt wel alsof ik haar niet wilde raken,' denkt ze.

Ze had haar wapen toch recht op de borst van de agente gericht. Ze kan het niet bevatten, maar toch miste ze zelfs tweemaal. Even schudt ze haar hoofd en fluistert:

'De volgende maal zal ik niet meer missen. Ze zal dood voor mijn voeten liggen, al weet ze het zelf nog niet.'

Dan maakt ze de armband en bekijkt hem. Een deel van het omhulsel is verbogen.

'Dat overbrengertje is verloren. Dat lijkt me zeker niet meer herstelbaar.'

Dan hoort ze iets en kijkt verschrikt naar de deur. Er zijn stemmen op de gang en ze naderen steeds meer. Als ze aan de deur aanbellen van de flat waar Sorane zich verbergt, richt ze haar wapen op de deur. Maar gelukkig komt niemand naar binnen. Ze heeft nog een kans al is het een kleine. Ze beseft wel dat, als ze haar nergens vinden, ze misschien wel terug zullen komen. Vanachter het gordijn kijkt ze naar de straat beneden en merkt de vele politiezwevers, die deze wijk afgezet hebben, op.

Langzaam staat ze recht en maakt enkele oefeningen. De eerste seconden, gaat het moeizaam met haar wonden, maar het gaat steeds beter. Nu begint ze gevechtsoefeningen uit te voeren om haar zijde, been en het verband te testen. Ze merkt wel dat haar zij meer pijn doet dan haar been.

Plots hoort ze opnieuw stemmen en stappen naderen. Snel haast ze zich naar de keuken, terwijl ze haar jasje weer aantrekt. Hier opent ze een luchtkoker en kruipt erin. Een minuut of twee nadat ze de koker dicht getrokken heeft wordt de buitendeur geopend en gewapende agenten betreden de flat. Ze zien dadelijk dat Sorane hier geweest is. Maar hoe hard ze ook zoeken, ze vinden geen enkel spoor van haar.

Als Erine Rand, de agente, binnen komt, kijkt zij ook nauwlettend rond. In de keuken heeft ze een vreemd gevoel. Plots kijkt ze naar de toegang tot de luchtkoker. Ze weet dadelijk dat dat de vluchtweg was van Sorane Nador, maar ze zegt niets.

'Als ze het pad verderzet dat ze tot nu gevolgd heeft zal iemand ooit haar verdiende straf wel geven,' denkt de agente.

Sorane kruipt intussen verder en verder door de buizen. Tot ze een verdieping hoger een uitgang ziet. Even later staat ze in een ander appartement en kijkt op haar hoede om zich heen. Met getrokken wapen haast ze zich naar de buitendeur en opent deze voorzichtig. Ze kijkt spiedend naar buiten.

'Ik moet hier weg om mij voor te bereiden op mijn doel, Diegenen die mijn vrienden vermoorden zullen boeten voor hun daden. Maar dan moet ik uitzoeken wie buiten de agente nog meer schuldig is,' denkt ze.

Door de gang rent ze naar de trap toe en haast zich naar boven. Een paar minuten later bereikt ze het dak van de het gebouw. Als ze de rand bereikt, kijkt ze naar beneden en merkt verschillende politiezwevers op, die weggijden. Anderen blijven waar ze zijn. Even denkt ze na, voor ze een besluit neemt. Ze wijst naar het flatgebouw aan de overzijde. Uit haar bijna onzichtbare armband schiet een energie touw naar het gebouw aan de andere zijde van de straat. Die avond laat ze zich met haar special touw naar een ander gebouw glijden en een paar minuten later verlaat ze licht hinkend de inkomhal van dat flatgebouw.

Ze voelt zich niet al te best, haar wonden doen opnieuw pijn.

'Ik ben te ver van het centrum, veilig kan ik daar niet raken. Of wacht eens. misschien.... Ja, Achnaya zal mij wel helpen. Maar ze zal nu al wel naar huis zijn,' denkt ze.

Licht wankelend loopt ze door de straten, terwijl ze zich probeert te herinneren waar Achnaya woont. Maar ze wordt steeds sneller moe. Het is alsof ze doodmoe is.

Plots schrikt ze en blijft staan.

'Die capsules die me raakten. Ze moeten Vrison gif bevat hebben, daarom voel ik me zo moe.'

Snel kijkt ze om zich heen en merkt plots een cafeetje op. Wankelend haast ze zich ernaartoe. Enkele klanten kijken verast op als ze haar opmerken.

'Kan ik even naar een wc?' vraagt ze en geeft de ober een biljet van 10 enu.

De man knikt en wijst naar een deur. Sorane opent moeizaam de deur en neemt de eerste van een rij deuren in de gangen. Nadat

ze ook de tweede deur achter haar gesloten heeft, opent ze een van haar riemtasjes. Uit een klein cilindertje neemt ze een dun ronde sticker en drukt hem in haar hals. Ze voelt even een prik, terwijl een speciale vloeistof in haar bloed gespoten wordt. Nadat ze de cilinder weer wegborg, blijft ze even tegen de wand van de wc aanleunen.

Na een minuut of twee opent ze de deur en stapt de gang. In het vertrek met de bar, knikt ze even naar de ober en zegt:

‘Dank u, Her.’

De aanwezigen staren haar verbaasd na als er naar buiten stapt. Buiten kijkt ze even om zich heen en merkt hier en daar winkels en huizen die ze kent. Zo weet ze dat ze min of meer in de juiste richting gaat. Dan pas gaat ze verder, tot ze plots ineens snel de straat ziet oversteken. In een reflex reikt Sorane naar haar wapen. Met haar hand op het wapen keert ze naar rechts.

‘Dus toch. Ik had gelijk??? Sorane, je bent het,’ roept de vrouw uit.

Sorane verstijft en beseft dat het Achnaya is die voor haar staat.

‘Het spijt me, maar ik ben nogal gespannen,’ stamelt ze, terwijl ze haar hand onder haar jas uitrekt.

‘B..bben jij gewapend?’

‘Zoals altijd, Achnaya. Het hoort bij mijn beroep om een wapen te dragen.’

‘Ben jij wel de Sorane die wij kenden?’

‘Ik ben nog steeds dezelfde, alleen ben ik door wat er gebeurt nogal zenuwachtig geworden.’

‘Dat kan ik begrijpen. Ik ben er ook geschokt van... Maar je bent gewond. Heeft die schutter je geraakt?’

‘Een vleeswonde, Achnaya. Maar zij zal het betreuren als ik de kans krijg.’

De jonge vrouw merkt dadelijk de haat in de ogen van Sorane op en schrikt even.

‘Wie bedoel je?’

‘Die agente. Zij heeft Verin gedood?’

‘Wat is Verin dood? Nee, dat... Wat erg voor jou.’

‘Wil jij me helpen, Achnaya? Ik moet mijn wonden verzorgen.’

Even twijfelt de jonge vrouw, maar dan stapt ze op de jonge Sorane toe en ondersteunt haar.

‘Heeft ze jou ook geraakt?’

‘Ja, een paar maal, maar niets ernstigs.’

Samen strompelen ze naar de zwever van Achnaya. Moeizaam stapt Sorane in en even later zweeft de zwever de straat op.

‘Hoe kwam je daar waar je mij vond, Achnaya? Het was toch ver van je flat?’

‘Op weg naar huis, zag ik je wankelen. Ik meende dat je hulp nodig had. Daarom volgde ik je.’

‘Dank je. Ik kan je hulp zeker gebruiken, Ik heb vandaag al veel geluk gehad, maar vroeg of laat, laat het geluk me weleens in de steek.’

Achnaya kijkt even naar het gezicht van de achttienjarige Sorane.

‘Jij bent nog jong, meid. Je hebt een heel leven voor de boeg.’

‘Nu Verin dood is, heeft mijn leven niet veel zin meer, Achnaya.’

‘Je moet je herpakken, meid. Het leven heeft nog veel moois te bieden.’

‘Mogelijk, maar misschien niet voor mij. Als de vrouw en haar opdrachtgevers, die Verin gedood hebben, geboet hebben, dan zie ik wel verder. Maar eerder kan ik aan niets anders meer denken.’

‘Dat is nog eens voornemen, Sorane. Hoe ga jij dat in hemsnaam doen?’

‘Je weet niet tot wat ik in staat ben, Achnaya. Nog niet. Ik heb ook nog een zeer duistere kant, die jij nog niet kent.’

Even slikt Achnaya en draait op dat moment de parkeergarage van het flatgebouw in. Door een wirwar van parkeerplaatsen daalt de jonge vrouw haar voertuig naar haar parkeerplaats en brengt de zwever tot stilstand. Een paar minuten later kijkt Sorane om zich heen in het appartement van Achnaya.

‘Misschien kan je eerst een lekker warme douche nemen, Sorane. Intussen zal ik iets te eten klaarmaken.’

‘Mag ik?’

‘Zeker, doe maar.’

Langzaam kleed de roodharige zich uit en maakt het verband om haar been en zijde los. Uit haar jas neemt ze een speciaal spuitbusje, dat ze over de licht bloedende wonden spuit. Hierdoor worden ze afgedicht. Nadat ze het genezende busje weggeborgen heeft, gaat ze naar de douche. Onder het stromend water dat over haar naakte huid naar beneden glijdt, denkt Sorane terug aan die dag. Plots staat ze huilend tegen de muur geleund. De tranen rollen over haar wangen naar beneden. Op dat moment komt

Achnaya binnen en legt handdoeken neer op de tafel. Volledig gekleed loopt ze dan naar Sorane onder het stromend water toe. Voorzichtig slaat ze haar beide armen om de naakte schouder van het huilend vrouw en laat haar tegen haar borst uithuilen. Zo staan ze zeker een paar minuten, tot Sorane plots haar hoofd opheft en fluistert:

‘Dank je, het werd me allemaal even te veel.’

‘Het is niets, liefje. Ga je hiernaast maar afdrogen en verzorg je wonden maar goed. Zeker die aan je zijde, want die ziet er gevaarlijker uit. Nu is het mijn beurt om eens lekker van het water te genieten,’ glimlacht Achnaya.

Sorane kijkt even naar haar vriendin.

‘Doe dan wel je kleren even uit,’ spot ze, terwijl ze de deur achter zich sluit.

Een uurtje later beiden iets gegeten en zitten in een pyjama naast elkaar in de zetel naar de teevee te kijken. Maar dan wordt de film voor een speciale nieuwsuitzending onderbroken.

Op de teevee zien ze de beelden van de moordpartij. Ook de letters ‘Verin en Sora’ die Nevon schreef en daarna hoort ze de dood van de man die van haar hielt vermelden.

‘Nevon moet Verin bedoeld hebben, maar waarom. Hij kan toch niet daar geweest zijn. Of zou die agente de waarheid spreken. Dat kan toch niet waar zijn, ze moet liegen. Verin hielt van mij. Waarom zou hij mij willen doden? Die agente moet de schuldige zijn,’ denkt Sorane met een droevige blik.

‘Ben je zeker dat die agente hem vermoord heeft? Volgens het nieuwsverslag heeft Verin op jou geschoten.’

‘Dat zijn leugens om haar te beschermen, Achnaya. Verin zou dat nooit doen. Hij moet haar betrappt hebben en werd later, toen ze merkte dat hij haar volgde, door haar gedood. Die agente moet Nevon en Axin ook gedood hebben. Alleen weet ik niet waarom,’ zegt Sorane sissend, terwijl ze haar hoofd schut.

‘Je twee vrienden, zijn die ook dood. Ben je zeker?’

‘Het werdt op het nieuws vermeld, Achnaya.’

‘Ik hoop dat je het mis hebt, Sorane.’

‘Het kan niet anders, Achnaya. Alleen snap ik niet waarom Nevon stervend Verin en mijn naam probeerde te schrijven.’

‘Stervendenden proberen steeds de naam van hun moordenaar te laten weten, Sorane.’

Sorane kijkt de jonge vrouw kwaad aan, maar toch zet het haar aan het denken. Achnaya kijkt even naar het mooie hoofdje van de roodharige en schrikt van die blik.

'Ik zal haar maar eerst laten bedaren, misschien zal ze er straks wel anders over denken,' denkt ze.

Maar als Sorane een paar uur later afscheid neemt, beseft Achnaya dat Sorane nog steeds overtuigt van de schuld van die agente.

'Kom, nog eens op bezoek, Sorane. Je bent hier altijd welkom.'

'Dank je, Achnaya. Als ik de kans krijg zal ik zeker op je aanbod ingaan.'

De jonge vrouw kijkt de roodharige met gemengde gevoelens na als deze door de gang naar de lift toestapt.

Twijfels

Sorane komt enkele uren later aan in het training center. De coördinator schrikt even als hij haar gewond, maar nog steeds in leven opmerkt. Hij roept haar op zijn bureau en ondervraagt haar hard. Sorane, die lichte koorts heeft, antwoordt zo duidelijk mogelijk. De coördinator is opgelucht, als ze niets van Verins opdracht lijkt te weten. Ze houdt de agente schuldig aan de dood van haar vriend. Dus vermoedt ze ook niets van zijn plannen.

‘Maar ik moet haar nauwlettend in oog laten houden.’

Als Sorane op haar kamer zit, komt een jonge vrouw naar haar kijken. Sorane die er innerlijk niet zo best aan toe is, wordt door haar een beetje opgebeurd. Maar plots moet de roodharige aan de woorden van de agente denken.

‘.....doorboorde zijn borst vlak bij zijn hart. Ik zag het pas toen ik zijn wapen uit zijn hand schoot’

Hierover moet ze nadenken. Ze beseft nog niet wat dat betekend, maar het duikt steeds in haar gedachten op. Ze ziet de schutter telkens weer naar links achteruit wankelen alsof hij geraakt werd door haar capsule. En de agente was niet gewond, dus...

‘Nee, die agente heeft niet geschoten. Dus moet.... Verin... Hij hielt toch van mij... Nee, dat kan ik niet geloven. Zij moet het geweest. Misschien raakte ik Verin juist toen hij haar betrapte.... Ja, dat moet er gebeurd zijn.’

Enkele anderen kijken haar met een vreemde blik. Ze haast zich naar de coördinator, maar die is er niet. De volgende dag wordt ze echter opnieuw tot bij hem geroepen. De man reageert echter niet op de vragen van Sorane over Verin.

‘Je collega is dood, Sorane. Hij kon zijn opdracht niet uitvoeren, maar jij leeft nog. Over drie maanden krijg jij je laatste trainingsopdracht. Als je slaagt, wordt je status veranderd in actieve dienst.’

‘Ik zal slagen, Sir. Want mijn doel is de daders voor de dood van Verin te laten boeten. Ik wil haar en haar opdrachtgevers dood voor mijn voeten zien liggen.’

Even schrikt de coördinator van de woede in haar ogen, maar dan beseft hij dat ze die agente bedoelt. Zonder dat het Sorane opvalt zucht hij opgelucht. Ze wil die agente doden, want ze denkt dat zij de moorden gepleegd heeft. Hij weet echter niet dat ze gemerkt heeft, dat hij even gespannen was.

Even meent ze een stem in haar binnenste te horen:

‘Die bedriegt jou. En hij handelt zelf in opdracht van anderen. Welke opdracht had Verin? Als die agente Nevon en Axin niet gedood heeft, maar Verin? Dan kon hij niet anders, dan jou ook ombrengen, want hij moet geweten hebben dat jij hem dat nooit zou vergeven.’

Even kijkt ze om zich heen, maar ziet niemand achter haar.

‘Toch kan ik het niet geloven. Is de coördinator een van de opdrachtgevers? Zou hij weten wat ik de gevangenen op de mijn planeet beloofd heb. Dat moet ik uitzoeken,’ denkt ze.

Zonder de man nog verder aan te kijken haast ze zich met vaste stap de gang.

‘Ze doet maar. Als ze slaagt, is er een agente minder en als ik de kans krijg is ze er toch geweest. Alleen zou ik graag weten of dat wat Verin over mijn zoon en Sorane zei, klopt,’ denkt de man met lichte spot.

Vier maanden na de dood van haar vriend klimt Sorane langs een muurtje omhoog naar en bijna plat dak van een flatgebouw. Nadat ze haar scherpschutterswapen ontvouwde, gaat ze liggen en richt haar wapen op een steeg. Ze weet al enige tijd dat Erine Rand, de agente op het einde daarvan in een kleine flat woont. Ze wacht verschillende uren tot er plots een zwever naast de steeg stopt.

‘Als je die agente dood, Sorane. Dan verlies je mijn hulp,’ zegt die vreemde stem in haar hoofd plots.

Even schrikt Sorane en fluistert:

‘Ik moet het doen, Anya. Zij doodde Verin.’

‘Nadat die jou wilde doden, Sorane. Dat bevestigen de gegevens.’

‘Nee, dat is niet waar. Zij moet de dader zijn. Hé, wat nu?’ zegt ze.

Verbaasd ziet ze drie mannen en een vrouw uitstappen. Ze lopen achter elkaar met hun handen op hun wapen de steeg in. Ze wacht en wacht, maar ze komen niet terug. Wel staat de deur van

de flat van haar doelwit open. Door het vizier van haar wapen kijkt ze naar de deur en stelt vast dat die ingetrapt is. Dan ziet ze een van de drie mannen uit de flat komen, gevolgd door een vrouw. Snel verandert ze van positie zodat ze in de steeg kan kijken.

‘*Wat is hier gaande?*’ denkt ze.

Plots stopt een tweede zwever, waaruit een jonge vrouw stapt.

‘Dat is die agente, Erine Rand.’

Snel richt Sorane haar wapen op haar doelwit, maar als ze de trekker wil overhalen, twijfelt ze weer. Weer ziet ze de gedaante voor haar ogen wankelen.

‘*Waarom zou Nevon Verins naam met zijn bloed geschreven hebben, Of heb ik het mis. Heeft Verin mij werkelijk willen vermoorden?*’ denkt ze, terwijl ze even de beelden van de gedaante voor zich ziet, toen ze hem raakte.

‘Verin, waarom heb je dat gedaan?’ fluistert ze, terwijl ze de waarheid beseft.

Als ze zich de ogen van die agente herinnert, wordt haar overtuiging nog groter. Zo kijkt een schuldige toch niet. Het was alsof ze spijt en medelijden had. Andere beelden vloeien voor haar ogen voorbij.

Haar gedachten zijn echter bij de woorden die Nevon schreef:

‘*Verin en de eerste vier letters van mijn naam, had Nevon in zijn bloed voor hij bezweek geschreven. En de capsule in haar zak bleek later een van het wapen van Verin te zijn.*’

Dan ziet ze weer de agente voor zich staan, naast haar dode geliefde.

‘Nee, Anya heeft gelijk. Die agente kan het niet gedaan hebben,’ fluistert ze verschrikt.

Ze schudt haar hoofd door deze vaststelling. Langzaam dringt de harde waarheid tot haar door. Verin dode haar vrienden en wilde haar dan ook nog doden.

‘*Dat moet die opdracht geweest zijn, waar de coördinator het over had. Hij zei... Verin kon zijn opdracht niet uitvoeren. Hij moet Verin de opdracht gegeven hebben om mij te doden. Dat weet ik zeker;*’ denkt ze, terwijl ze het zweet van haar hoofd wrijft.

Ze is er plots zo van overtuigd dat ze niet meer kan vuren.

‘Verin, waarom deed je het? Ik hield van jou en jij van mij,’ fluistert ze.

Juist als ze haar wapen wil terugtrekken, richt ze haar blik weer door het vizier en merkt ze plots de vier anderen op. Nu herkent ze een van hen. De agent Bin Geron. Verbaasd ziet ze dat hij zijn wapen op de agente richt. Ook de drie anderen richten hun wapen.

‘Wat is daar toch gaande?’ vraagt ze zich af.

Ze drukt op een knopje van haar wapen en schakelt de richt-microfoon in. Verbaasd luistert ze naar het gesprek.

‘Het spijt me, Erine. Maar jij zit ons te dicht op de hiel.’

‘Hoor jij ook bij diegene die hun kenteken verraden, Bin?’

‘Waarom zou ik het niet doen, Erine? Jij neemt geen steekpenningen aan, dat weet ik. Maar het brengt wel veel geld op. Meer dan waar we ons leven voor wagen.’

‘En wat nu. Mij doden, Bin. Je weet wat een jacht er geopend wordt als er een agent gedood wordt.’

‘Ja, Erine. En daar zullen wij met al onze inzet aan deelnemen. We zullen wel enkele daders kunnen grijpen, of ze schuldig zijn of niet.’

‘Of ze schuldig zijn of niet,’ galmt even na is het hoofd van Sorane, terwijl haar ogen een staalharde uitstraling krijgen.

‘Smeerlap,’ fluistert Sorane.

Even wil ze opstaan, maar dan hoort ze een andere zeggen:

‘Misschien wordt Sorane Nador wel verdacht, agentje. Want uit de opnamen, weet iedereen dat ze je bedreigd heeft, toen Verin, haar geliefde stierf.’

‘Dat lijkt me een goed idee. Die roodkop is toch al verloren,’ zegt de vrouw instemmend.

Intussen beseft Erine dat ze gelijk hebben. Ze zullen geen medelijden hebben om hun leven te redden. Eender wie zullen ze beschuldigen van de moord. Ze ademt diep in, want ze wil om haar leven vechten al zijn de kansen nog zo klein.

‘Het spijt me, Erine. Je beseft toch dat we niet anders kunnen.’

‘Er zijn altijd keuzes, Bin. Maar die moeten jullie maken, niet ik,’ zegt Erine hees.

Op het dak van het tegenoverliggende gebouw gaat er een schok doorheen het lichaam van Sorane.

‘*De agente heeft hulp nodig, Sorane,*’ hoort ze die fluisterende stem weer, ‘*Alleen jij kan haar leven redden.*’

‘Ik weet het, Anya. Laat me nu maar. Ik heb mijn besluit al genomen.’

Even aarzelt Sorane nog, maar dan verandert haar wapen verandert van richting en door het vizier van het wapen ziet ze bovenste knoopje van de jas van agent Geron. Heel even ziet ze voor haar ogen het beeld van een jonge vrouw, die ze op een nieuws uitzending, in gezelschap van die corrupte agent zag. Zijn vrouw, Lisona.

‘Het spijt me,’ fluistert ze.

Erine kijkt de drie mannen en de vrouw een voor een aan en ziet hun vastberaden blik. Ze beseft dat ze in een val zit waaruit geen ontsnappen mogelijk is. Plots gaat door het lichaam van Bin Geron een schok en hij wankelt achteruit. Zijn mond valt open om een kreet te slaken, maar hij haalt het niet de dood heeft hem al in zijn greep. Het wapen valt uit zijn levenloze hand. Ze zien allen het bloed, dat uit de wonde in zijn borst vloeit en zijn kledij rood kleurt. De anderen zijn even verward en staren Erine aan, maar die is even verbaasd als zichzelf.

De vrouw is het eerst over haar ontsteltenis heen en schiet dadelijk op Erine, die zich opzij werpt. Ze is echter iets te traag en ze voelt een klap, tegen haar buik en een tweede net boven haar zijde. Haar corrupte collega’s richten hun wapens opnieuw op de, tegen de muur leunende, agente. Ze denken nog steeds dat zij schoot. Maar een tweede man wordt door een capsule achteruit gestoten. De vrouw beseft haar fout en keert zich om, maar te laat. Een capsule doorboort haar hoofd.

De derde man heeft het ook begrepen dat er een andere schutter moet zijn. De, voor hem bestemde, capsule slaat in de muur omdat hij snel opzij tot achter de agente, springt. Maar Erine heeft haar wapen getrokken en probeert het op hem te richten. De man is echter sneller en slaat het wapen uit haar hand. Snel grijpt hij de agente vast en trekt haar voor zich. Hij hoort haar kreunen, terwijl ze naar hand vaster tegen haar buik aandrukt. Hij probeert de gewonde Erine voor zich te houden, maar hij weet echter niet van waar de schoten kwamen en de schutter laat zich niet zien. De man duwt Erine vooruit naar hun zwever.

Hij opent de deur en geeft Erine een duw. De agente valt op de grond en ziet het wapen van de corrupte agent op zich gericht. De man waant zich veilig achter de zwever en sist snel:

‘Dood ben je geen gevaar meer, Erine.’

Maar voor hij kan schieten, doorboort een capsule het dak van de zwever en slaat in zijn rug. Voor de ogen van Erine zakt hij in elkaar en blijft even naschokkend liggen. Erine kijkt even naar de lichamen van de corrupte agenten. Dan steunt ze op-

nieuw tegen de muur en tast naar haar wonden. Ze bloed hevig en de capsule drukt tegen haar onderste rib.

‘Gelukkig is die niet geopend,’ gaat het door haar gedachten.

Ze weet echter niet dat de capsule wel gebarsten is, waardoor het gif maar langzaam in haar bloed terechtkomt. Moeizaam wankelt ze tot tegen de zwever.

‘*Wie heeft hen neergeschoten en waarom?*’ denkt ze, terwijl ze voorzichtig naar de omliggende daken kijkt, want de schoten kunnen alleen van daar gekomen zijn.’

Ze ziet echter niets.

‘*Zou het nu mijn beurt zijn?*’ denkt ze en probeert in dekking te raken, maar ze krimpt in elkaar van de pijn.

Even kijkt ze naar haar wonde en beseft dat ze nog steeds bloed verliest. Dan merkt ze de vreemde kleur op, die de huid om de wonde heeft.

‘*Gif. Die capsule bevatte gif,*’ beseft ze.

Maar ze heeft niets om het gif te stoppen. Ze krimpt in elkaar als haar buik samentrekt van de pijn, die door het snelwerkend werkend gif, dat zich in haar lichaam verspreidt, veroorzaakt wordt. Opnieuw kijkt ze naar het dak tegenover de steeg, maar er gebeurt niets meer.

‘De schoten moeten vandaar gekomen zijn.’

Al verwacht ze elk moment om de schutter opnieuw te zien opduiken, ze ziet niets bewegen. Ze beseft echter niet dat ze langzaam minder en minder scherp begint te zien, want het leven vloeit met haar bloed op de stenen. En het gif heeft intussen haar hart en hals bereikt. Ze voelt haar spieren langzaam verstijven, terwijl haar lichaam door hevige pijnen door elkaar geschut wordt.

Sorane zit intussen met haar wapen in handen voor zich uit te staren. Ze wilde die agente dood, maar ze kon het niet en nu liggen er vier anderen in hun bloed op de straatstenen. Dan haalt ze de geheugenkristal uit haar wapen en bergt het in haar borst zakje. Kalm plaatst ze haar wapen tegen de muur en laat het in elkaar klikken. Dan steekt ze het in een tas die op haar linker dij hangt. Even kijkt ze nog naar beneden en ziet verschillende voorbijgangers voorzichtig naar de doden toe stappen.

‘Deze vrouw maakt het niet lang meer? De hulpdiensten zullen te laat komen,’ fluistert een van hen.

Sorane schrikt.

‘*Heb ik alles voor niets gedaan?*’ denkt ze, terwijl ze naar beneden kijkt.

'Ze heeft jou hulp nodig, Sorane. De capsules waren met een Ekrin gif geladen,' zegt de stem van Anya.

'Ekrin, ben je zeker. Dat is zeer dodelijk. Ik weet niet of...'

'Niet met die middelen die je bij jou hebt. Maar wel als je je zeer diep concentreert, zoals bij die jongen.'

'Die jongen. Bedoel je.. Zou ik dat nog eens kunnen?'

'Dat zul je weten als je het probeert. Maar je moet je wel diep concentreren om dat bewust te kunnen.'

Even aarzelt Sorane en ziet het lichaam van de agente schud- den, terwijl het gif zijn werk doet.

'Maar als iemand mij herkent, dan...'

'Dat kan ik niet verhelpen, Sorane.'

'Ik weet het wel, Anya. Ik moet het wagen anders is agente Rand over een paar minuten dood. Misschien kom ik nog op tijd.'

Dan haast zich naar de toegang tot de trap. Terwijl ze naar beneden rent, trekt ze snel haar handschoenen uit en steekt die weg in de zak van haar broek. Op straat kijkt ze om zich heen en ziet ze de eerste mensen terug op straat verschijnen. Drie mensen knielen naast de lichamen. In de verte hoort ze sirenes naderen. Maar dan valt haar blik op de steeg, waar Erine kreunend met opengesperde ogen rillend in haar bloed ligt.

Snel rent ze de straat over en knielt naast de agente. Snel onderzoekt ze de gewonde en stelt vast dat een capsule doorheen haar lichaam geboord heeft, maar de andere zit nog in haar lichaam.

De huid rond de inpakt wonde is okerkleurig met donkerbruine randen.

'Anya, je hebt gelijk het moet Ekrin gif zijn,' denkt ze.

Als ze naar de huid rond de wonde tast, voelt ze de capsule even in de nabijheid van Erine's onderste rib zitten.

Dan kijkt ze naar de wonde en De schrikt slaat haar om het hart als ze de vreemde kleur van de huid opmerkt. Een kleur die ze zeer goed kent.

'Ekrin gif,' fluister ze.

'Is het daarom dat ze zo schokt?' vraagt een van de omstaanders.

Sorane kijkt de man even aan en knikt alleen maar. Ze weet niet wat te doen. De agente verliest zeer veel bloed, maar ze kan dat alleen doen stoppen als het gif geneutraliseerd is.

'Ze bloed nog dood voor ze hier zijn.'

Dadelijk tast ze naar de rib van de agente wat niet gemakkelijk is, nu haar lichaam ook nog begint te schokken.

'Ze lijkt niet gebroken, maar de capsule drukt er tegenaan.' denkt ze, maar dan voelt ze plots niets meer.

Plots ziet ze gegevens voor haar ogen in 3D.

'He, waar komt dat vandaan? Anya, doe jij dat?'

Maar dan leest ze wat er staat en fluistert:

'Die capsule is er niet meer... Hoe....'

'Je krachten openbaren zich Sorane. Maar je moet je nog meer concentreren.'

'Ik hoop ik dat kan, Anya. Die capsule was wel open en ze schokt hevig. Dus ze heeft vermoedelijk nog maar een paar minuten voor haar lichaam het begeeft.'

Snel tast ze naar haar riem en neemt een speciale contact module, met een doorsnede van vier centimeter, eruit. Zonder aarzelend trekt ze het beschermend vel eraf en drukt het tussen de borsten van de agente vlak boven haar hart tegen de huid. Dadelijk dringt een naald in het lichaam van de agente. Een seconde later schiet een licht blauwe vloeistof in de bloedstroom van de gewonde.

Even kijkt ze de man aan die geknield naast haar zit en fluistert:

'Dat zal de werking van het gif wel bestrijden.'

'Hopelijk was het nog op tijd,' denkt ze.

'Haar lichaam heeft schade geleden, Sorane. Verschillende organen zijn al aangetast.'

'Ik weet niet of ik het kan, Anya. Maar ik zal het proberen.'

'Je hebt tijdens je opleiding een cursus van de werking van het menselijk lichaam gekregen. Ook over bloedstromen. Dat zou voldoende moeten zijn. Concentreer je daarop.'

'Dank je voor je raad, Anya. Ik hoop dat het lukt, want mijn handen trillen omdat...'

'Niet aan denken Sorane. Doe wat je moet doen.'

Sorane drukt haar rechterhand tegen de wonde en probeert de raad van Anya uit te voeren. Ze concentreert zich steeds dieper en dieper en voelt plots de bloedstromen in schokjes door de beschadigde aders en organen voortbewegen. Ze voelt ook dat die kleine en grote schokken langzaam afnemen, terwijl ze op het herstel concentreert. Ook uiterlijk is het zichtbaar, want Erine's lichaam trilt nog wel, maar schokt steeds minder. Dan neemt ook het trillen af tot ze niets meer waarneemt. Het bloed van de gewonde stroomt nu zonder hinder door haar haar lichaam. Als So-

rane haar concentratie verbreekt, hoort ze pas de stem van de man naast haar.

‘Ik weet niet dat je gedaan hebt, mevrouw, maar ze is veel rustiger en schokt niet meer. Wat was dat groene licht?’

Sorane kijkt de man en weet niet goed wat te zeggen.

‘Ik vermoed het een gevolg is van de werking van dat gif bestrijdend middel, dat ik met die stikker in haar lichaam spoot. Dan herinnert ze zich de grote plas bloed. Dan tast ze opnieuw naar de huid waar de capsule zit, maar ze voelt hem niet meer.

‘Waar is de capsule nu heen?’ fluistert ze.

Dan schrikt ze echter. Haar hand licht voor de tweede maal groen op. En weer, zoals de vorige maal bij die jongeman, ziet ze de huid van de gewonde voor haar ogen dichtgroeien. Aarzelend trekt ze haar hand weer weg en kijkt naar de wonde. Het bloeden is gestopt, maar de wonde is nog niet volledig gesloten.

‘Wat doe je, vrouw? Dat vreemde licht was er opnieuw’ vraagt een stem naast haar.

‘Ik probeer deze agente haar leven te redden, man. Wil je mij helpen, we moeten het bloeden zo snel mogelijk stoppen,’ zegt ze en opent ze een klein tasje.

‘Leeft ze nog?’

Even knikt Sorane en kiest, uit de voorwerpen die erin zitten, een spuitcapsule.

‘Ze bloed dood voor de ziekenzwever hier is,’ fluistert Sorane, terwijl ze de speciale capsule platdrukt.

‘En die anderen.’

‘Die zijn niet meer te helpen,’ zegt Sorane gespannen en duwt op het spuitbusje.

‘Dan heeft die verdomde sluipmoordenaar eentje toch niet goed geraakt.’

Even werpt Sorane een blik op de man.

‘Dit is zijn wonden van een handwapen. Die anderen zijn door een groter wapen geraakt.’

Verbaasd staart de man haar aan.

‘Kent u iets van wapens?’

De roodharige zegt echter niets, maar spuit de vloeistof uit de capsule over de wonden. Het goedje vloeit met het bloed weer naar buiten, maar verspreid zich dadelijk als een spinnenweb en vormt een beschermende laag over beide wonden. Hierdoor wordt het bloeden gestopt en genezende impulsen in de wonde mengen zich met het bloed, waardoor het genezingsproces bespoedigd wordt.

‘Wil je helpen om haar om te draaien?’ vraagt ze aan de man. Die bukt zich snel naast haar en samen met Sorane draait hij de gewonde op haar zijde. De man schrikt even als de agente kreunt van de pijn. Snel trekt Sorane het hemd van de agente omhoog en bekijkt even de wonde.

‘Gelukkig zijn er geen beenderen geraakt,’ fluistert ze.

‘Dan heeft ze geluk gehad, dame.’

Sorane knikt en spuit ook hier een laagje over de wonde. Dan draaien ze haar voorzichtig op haar rug.

‘Zonder u was ze vermoedelijk doodgebloed.’

Even kijkt Sorane neer op de agente en merkt ze haar met halfgeopende ogen aankijkt. Erine ziet echter maar een wazige vorm, omcirkelt door een rode gloed. Op de straat stoppen verschillende politiezwevers. De agenten moeten zich een weg bannen tussen de vele toeschouwers, die komen kijken. Sorane loopt tussen de mensen door, terwijl de man haar nakijkt.

‘Ik ken haar ergens van,’ denkt die, maar het dringt pas een minuutje later tot hem door.

‘De nieuwsberichten. Ja, zij moet het zijn. Verdomme, die wordt gezocht. Zou zij de schutter zijn?’

Maar hij ziet de roodharige nergens meer. Sorane staat tussen enkele toeschouwers en kijkt nog even om naar Erine, die intussen verzorgd wordt. Dan merkt ze dat de man die haar hielp, zoekend rondkijkt.

‘Die heeft me herkend.’

Toch zucht ze opgelucht, want ergens beseft ze dat ze juist handelde. Met snelle stappen haast ze zich naar de overkant van de straat, terwijl er nog steeds nieuwsgierigen toestromen. Hierdoor blijft ze wel uit het zicht van de man, die nog steeds rondkijkt.

‘Hopelijk haalt ze het,’ fluistert ze, als ze achter een straathoek verdwijnt.

Maar dan denkt ze terug aan Verin die haar liefhad, of was dat een spelletje. Met verwarde gevoelens haast ze zich weg. Al stappend haalt ze de capsule, die ze eerder uit de vloer haalde op de plaats waar ze beschoten werd, op. Ze bekijkt hem langs alle kanten. Het is een capsule van een scherpschutterswapen.

‘Ik ben zeker. Dit is er een van Verins wapen,’ denkt ze.

Die nacht ligt Sorane na te denken op haar bed on haar eigen flat. Al wil ze het niet geloven, maar ze raakt er steeds meer en meer van overtuigt, dat Verin haar wilde doden. Er is er maar een

van wie die opdracht kan komen. De coördinator. Weer komen de beelden van haar vrienden en hun baby'tje voor haar ogen.

Even aarzelt ze, maar dan fluistert ze, met een droevige klank in haar stem:

'Verdomme, Verin, waarom kon je niet weerstaan? Je hielt toch van mij. We hadden samen met onze vrienden kunnen vluchten.'

Dan keren haar gedachten weer naar de agente die ze hielp.'

'Anya, heb ik dat werkelijk gedaan. Hoe is dat mogelijk?'

'Ooit zal jij mijn gebiedster zijn, Sorane. En die tijd komt steeds dichterbij en nu je krachten steeds meer toenemen, ben ik ervan overtuigd dat we beiden de juiste weg volgen.'

'Wat bedoel je met die krachten?'

'Daar mag ik niet veel uitleg overgeven. Ik kan je alleen helpen om in geval van nood er over te beschikken.'

'Zoals vandaag.'

'Ja, maar meer mag ik ook niet.'

'Waarom mag je dat niet?'

Maar Anya antwoordt niet meer en langzaam valt Sorane in een diepe slaap. De volgende morgen staat ze uitgerust op. Even tast de naar haar eigen kleine wonden, maar ze voelt er niets meer van. Als ze in de badkamer pijama uittrekt staart ze even in de spiegel, maar van haar wondjes is niet veel meer te zien. Ze trekt haar schouders op en stapt onder het stortbad.

Een twintigtal minuten later is ze klaar om te vertrekken. Nog even bukt ze zich voor de nachttafel en pakt een politiepasje, op naam van Sorane Cobanon, op.

'Ik moet het zeker weten,' denkt ze.

Rond 19.00 uur loopt ze door de gangen van het ziekenhuis en laat haar de weg naar de kamer waar Erine Rand ligt wijzen. Het heeft haar enige moeite gekost, want ze staat onder toezicht van haar collega's, tot het onderzoek afgerond is. Maar dankzij haar vals pasje wordt ze toch in de kamer van de agente binnen gelaten.

'Zijn jullie hier om haar te beschermen?'

'Zoiets, agente Cobanon. Maar ook om haar te bewaken,' zegt de grootste agent en kijkt even naar de bloemen, die de roodharige in haar hand houdt.

'Bewaken? Heeft ze dan een misdaad gepleegd?'

'Dat denken ze. Enkele detectives denken dat ze haar collega's in een hinderlaag lokte. Ze zoeken nu bewijzen, dat agente Rand steekpenningen aannam.'

‘Erine is zuiver, agent. Maar de vier anderen waren uitschot, die het niet waart waren om zich agent te noemen,’ zegt ze, terwijl ze de kamer van Erine binnenstapt.

‘Wat? Ben je zeker?’

‘En die schutter dan. Waarom schoot die hen dan neer? Of hebben ze misschien toch gelijk en heeft Erine de opdracht geven.’

‘Dat zou ze nooit doen, agent. Ik hoop alleen dat jullie even onschuldig zijn als jullie gewonde collega.’

‘Dat zijn we, agente,’ zegt de man slikkend.

‘We zien wel? Anders sta ik ooit voor jullie. We mogen ook niet vergeten, dat elke schuldige zegt, dat hij of zij onschuldig is,’ zegt Sorane en stapt de kamer van de gewonde binnen.

Even kijkt ze naar de gesloten ogen van Erine Rand. De agent achter haar kijkt toe, als ze een pakje bloemen, met het berichtje eraan vast, zachtjes op het nachtkastje neerlegt.

-Veel beterschap, SN.-

Dan leunt ze tegen de muur en staat daar een tijdje roerloos naar de slapende agente te kijken.

‘Heb je hier nog iets te zoeken, agent?’ zegt ze plots en richt haar blik op de agent bij de deur.

‘We moeten haar ook bewaken, Cobanon,’ antwoordt de man.

‘Denk je dat ze in deze toestand kan gaan lopen, agent?’

‘Ze wordt van corruptie verdacht. Zolang het tegendeel niet bewezen is, is agent Rand een verdachte. Zelfs als jij zegt dat ze een eerlijke agente is. Zonder bewijzen hangt ze.’

‘Ik zal haar niet helpen ontkomen, Gorvon,’ zegt Sorane nadat ze even op zijn naamplaatje keek.

De agent glimlacht even en gaat naar buiten.

Even kijkt Sorane hem na en richt dan haar blik weer op de gewonde.

‘Ik heb nog iets goed te maken, Erine,’ fluistert ze plots en neemt de opname uit haar borstzakje.

Even kijkt ze naar de geheugenmodule. Dan loopt ze naar het bed toe en legt hem naast de bloemen.

‘Dat zal haar wel vrijspreken,’ denkt ze.

‘Ik wens je veel geluk, agente. Je verdient het,’ fluistert ze nog.

Dan verlaat ze de kamer.

‘Ik zal haar maar laten slapen, agent Gorvon. Ik kom later weleens terug.’

De agent in uniform knikt even.

Verschillende weken later stapt ze, licht aarzelend, het centrale politiekantoor binnen. Ze toont haar pasje en voegt zich bij haar ‘collega’s’.

Een agent die pas een paar maanden geleden uit de politie-school kwam, brengt haar naar de onderzoek afdeling.

‘Mijn naam is Malon Garent,’ zegt terwijl hij naast de roodharige ‘agente’ door de gang stapt.

Hij schrikt wel even als de ‘agente’ interesse blijkt te hebben voor die moordenaar Verin.

‘Mijn naam is Sorane Cobanon. Sorane Nador was het liefje van Verin, de man die die drie moorden pleegden een paar weken geleden. We dragen dezelfde voornaam. Dat was een van de redenen waardoor deze zaak mijn aandacht trok. De vader van Sorane, Jov Nador, werkt voor een misdaadsyndicaat. Hij is betrokken bij een paar vreemde zaken. Dat is de tweede reden waarom ik dieper in Sorane’s familiezaken moet dringen.’

‘Het spijt me, agente. Maar het lichaam van Verin Serunon is al gecremeerd.’

‘Dan moet ik het verslag van de autopsie eens bekijken.’

‘Alleen dokter Besidon kan ons daar toestemming voor geven. Ik weet echter niet dat hij die zal willen geven.’

‘We kunnen het altijd proberen, agent Malon.’

‘Hoe komt het dat u al een agente in burger bent geworden?’

‘Mijn vader, Malon, hij was een zeer goede inspecteur en undercover agent. Twee jaar geleden, een maand na mijn vierentwintigste verjaardag, werd ik bevorderd. Maar worden zoals hij en mijn moeder, is niet zo gemakkelijk als ik dacht. Toen ik op de zaak Nador stootte, nam ik de kans waar om te bewijzen dat ik een goede detective was.’

De agent kijkt Sorane met een vreemde blik aan.

‘24 jaar oud, dan ziet ze er wel veel jonger uit, dan ze is,’ denkt hij verbaasd.

‘Ik hoop dat je het lukt, agente. Misschien worden we ooit wel collega’s.’

‘Misschien,’ zegt Sorane hees, want het kost haar al haar zelfbeheersing om deze leugens vol te houden.

Ze wil echter haar doel bereiken, dus moet ze wel. Tot de verbazing van Malon, geeft de dokter zijn toestemming en beiden lopen naar de dossierraimte.

'Zou de dokter zich door haar schoonheid laten beïnvloeden,' denkt hij verbaasd als ze de dossierruimte betreden, waar de digitale bestanden opgeslagen liggen.

Op de monitor bekijken beiden de gegevens tot Sorane plots schrikt.

'Dus toch,' fluistert ze.

Malon kijkt haar verrast aan.

'Wat is er?'

'De capsule die in de borst van de jonge moordenaar stak, kwam zo te zien uit het wapen van Sorane Nador. Dan moet zij hem van beneden geraakt hebben.'

'En dan, als er capsules rondvliegen dan kan er iemand geraakt worden en die capsule zal wel toeval geweest zijn.'

'Ik hoop het, Malon, want anders zou Sorane Nador een van de beste schutters zijn die er rondloopt,' antwoordt de agente naast hem en kijkt even naar haar horloge.

Dan leest Sorane verder tot ze plots even verstart. Er staat dat zijn DNA sporen op het scherpschutterswapen naast hem gevonden werd. Ook op zijn handen werden sporen het afvuren van het wapen gevonden.

'Dus het was toch Verin die mij wilde doden. Toch moet hij in tweestrijd geweest zijn, want hij miste verschillende malen?' gaat het door haar gedachten.

Dan richt zij zich tot de agent:

'Het begint tijd te worden, agent Garant. Ze zullen me wel terugverwachten op mijn bureau. Maar ik weet nu toch wel meer. Pas wel op voor die Sorane Nador, want ze zou weleens gevaarlijk kunnen worden.'

De agent neemt Sorane mee naar de uitgang en neemt van haar afscheid.

'Misschien zien we elkaar nog weleens, agent Garant.'

De jonge agent kijkt haar na als ze naar haar zwever stapt. Even later ziet hij haar de weg oprijden.

'Niets anders te doen, Garant,' zegt een stem achter hem plots.

Hij draait zich om.

'Hai, detective Rand. Jij hier. Zo snel genezen. Hoe maak je het?'

'Veel beter, dankzij mijn wonderbaarlijke genezing. Volgens de dokters, zou dat kunnen te maken hebben met een vloeistof die op de wonde aangebracht door een onbekende vrouw. De stof die ze op de wonde aangebracht had, bleek, nadat ze de cap-

sule probeerden te verwijderen, nog steeds te werken. De wonde werd daardoor afgedekt en het bleek ook nog een genezende stof te zijn. Binnen drie dagen was er van de wonde niets meer te zien.'

'Probeerden te verwijderen. Wat bedoel je?'

Ze vonden de capsule niet, Malon. Hij was verdwenen. Daarom weten ze niet wat die wonde veroorzaakt heeft.

'Niemand weet waar die substantie vandaan komt. Of wie ze aangebracht heeft. Zelfs het gif in de capsule werd onschadelijk gemaakt door die vreemde substantie.'

'Iemand moet toch iets gezien hebben, Erine.'

'Het enige dat we weten is dat het een vrouw is. Maar sommigen spreken van blauw haar, anderen van groen en nog anderen van rood, en zo verder. Zelfs over haar kledij, spreken ze elkaar tegen.'

Even kijkt Malon haar verbaasd aan.

'Ze zullen die substantie wel analyseren.'

'Daar is het te laat voor, er is niets meer van te vinden.'

'Wat, dat kan toch niet.'

'Ik weet het niet. Maar nadat het goedje zijn werk gedaan had, verdwenen alle sporen ervan.'

'Waar komt die substantie dan vandaan?'

'Als ik dat wist eens wist, Malon. Maar alleen die onbekende vrouw, die me geholpen heeft, weet waar zoiets te vinden is. Spijtig genoeg zag ik haar maar wazig. Het leek wel alsof haar gezicht door een rode gloed omgeven was.'

'Ooit vinden ze die vrouw wel.'

'Ze heeft rode haren, Malon. Dus ik heb een vermoeden dat het Sorane Nador moet geweest zijn. Maar waarom dan.'

'Ben je zeker dat zij het was?'

'Niet echt. Ik zou alleen graag weten waarom ze mij geholpen heeft, want had zij het niet gedaan dan was ik doodgebloed. En een tweede vraag die ik mij stel, was zij dezelfde als diegene die de corrupte agenten doodschot.'

'Zou zij die schutter zijn?'

'Misschien. Maar het was wel een scherpschutter. Elk schot trof met dodelijke precisie zijn doel. Ze zijn alle vier dood.'

'Er is nog steeds een onderzoek gaande, Erine,' zegt Malon.

'Ja, maar dank zij een vreemde opname, werd ik vrijgepleit. Plots hadden ze bewijzend dat de vier ag...'

Meer kan Erine niet zeggen, want haar eigen partner was een van hen.'

‘Denk je aan, Bin?’

‘Ja, hoe kon hij zoiets doen.’

‘Om het geld, Erine. Alleen vraag ik me af hoe zijn vrouw het opneemt.’

Aarzelend knikt de agente.

‘Lisona is er slecht aan toe. Eerst de dood van haar man en dan bleek hij ook nog schuldig te zijn aan omkoperij.’

‘Gelukkig ben je weer in je eer herstelt, Erine.’

‘Dat wel, maar hij was mijn partner. Ik hoop dat ik nooit in de verleiding kom.’

‘Jij niet, Erine.’

‘Ik ben ook maar menselijk, Malon. Ze hebben me al geld aangeboden, maar ik arresteerde die vrouw wegens omkoperij.’

‘Daar heb ik van gehoord.’

‘Laat ons erover zwijgen, Malon.’

‘En dat kristal met die opname. Van wie zou die zijn.’

‘Ik heb een vermoeden, maar dat kan niet kloppen, Malon. Die roodkop zou nooit helpen om me vrij te pleiten. Ze haat me.’

‘Je bedoelt Sorane Nador?’

‘Ja, ze heeft me zelfs gedreigd me te zullen doden.’

‘Waarom?’

‘Daar kan ik niet over praten, Malon.’

Malon glimlacht even en knikt dan.

‘En nog iets. Volgens een collega die mij bewaakte, was die roodharige een agente.’

‘Verdomme. Dat zal toch niet..’

‘Wat?’

‘Er was hier een paar minuten geleden een roodharige agente met de naam Sorane Cobanon. Ze was op zoek naar gegevens over Verin, de vriend van Sorane Nador.’

‘Ik denk dat ik haar even gezien heb, toen ze naar buiten ging.’

‘Zou kunnen, Erine.’

‘Maar nu even over jou. Heb jij niets anders te doen dan hier te staan kijken?’

‘Jawel, maar ik wilde even fris luchtje scheppen.’

‘Is dat zo, Malon? Ik heb haar maar even gezien, maar die roodharige agente was wel een zeer mooie vrouw.’

Malon gezicht krijgt een rode kleur.

‘Ze had hulp nodig,’ zegt hij wrevelig en haast zich weg.

Erine kijkt hem na en glimlacht.

‘Zou hij een liefde hebben?’

Verschillende weken gaan voorbij, terwijl Sorane zich opnieuw op haar lessen begint te concentreren. Op het einde van de maand wordt Sorane opgeroepen voor haar eerste opdracht, maar ze beseft dadelijk dat er iets in haar veranderd is. Ze wilden van haar een koelbloedige moordnares maken, maar de beelden van Nevon hebben haar veranderd.

Als ze voor de coördinator staat, zegt ze:

‘Ik kan niet slagen, sir. Verin is nog maar pas gedood. Daardoor kan ik mij nog niet voldoende concentreren.’

Even kijkt de man Sorane in de ogen, dan knikt hij.

‘Deze maal zal ik iemand anders die opdracht geven, Sorane. Je kan maar beter je gevoelens leren bedwingen, want de volgende maal sta je voor de keuze uitvoeren of je ligt dood voor mijn voeten op de vloer. Je kent de regels.’

‘Zeker, sir,’ antwoordt Sorane met een geforceerde glimlach.

De assistent van de coördinator kijkt haar na als ze het vertrek verlaat.

‘Maak de goede keuze, meid, want anders verliezen wij de twee besten van deze lichting. Er kan geen genade zijn. Als ik je later alsnog laat ombrengen, dat zal in moeten zorgen dat de verdenking niet op mij valt,’ denkt hij.

Twee avonden later ontmoet Sorane twee van haar vrienden bij de groep.

‘Hai, Sorane. Ben je eindelijk terug?’

‘Nog maar een paar ogenblikken, Erson.’

‘We moeten je spreken, Sorane.’

De roodharige knikt.

‘Over een uurtje in sector K, Erson,’ zegt ze.

Dan haast ze zich naar een minder gebruikt deel van het ondergrondse complex. Hier heeft ze een verborgen ruimte, die alleen zij kan openen. Zelfs de coördinator weet hier niets van. Als ze haar beide vrienden en enkele anderen eindelijk op de camerabeelden ziet naderen, opent ze de deur. Ook Erson en Ginsa zijn erbij. Even glimlacht ze, als ze het groepje ziet binnen komen.

‘Is er iets gaande?’

‘We hebben beslist om onze plannen te vervroegen, Sorane.’

De roodharige kijkt Evino aan.

‘Zijn jullie dan klaar?’

‘Ja. Ons bestaan is hier van geen tel. Layon heeft ons vertelt van de beelden die hij gezien heeft, toen Verin de opdracht kreeg om Axin en Nevon te doden. En als hij het goed gehoord heeft,

moest jij er ook aan. Gelukkig mislukte Verin gedeeltelijk in zijn opdracht.'

'Ik dode hem, Evino.'

'Wat? Ben je daarzeker van? Ik hoorde dat een agente hem dode.'

'Nee. Hij vuurde vanop een appartement naar mij en bezorgde me verschillende kleine wonden. Maar geen van zijn capsules raakte me goed genoeg. Dan kreeg ik mijn kans en raakte ik hem van op straat.'

'Dan moet je veel geluk gehad hebben, Sorane.'

Sorane kijkt Ginsa in de ogen en knikt.

'Alleen voor onze vrienden was het te laat.'

'Je bedoelt Axin en Nevon?'

'En hun baby. Ik zal hen missen, want Axin heeft me altijd gesteund, tijdens onze opleiding.'

'Ieder van ons, denk ik,' zegt Ginsa knikkend.

Even is het stil in het vertrek.

'Gaan onze plannen nog door,' vraagt de jonge vrouw plots.

'Nu zeker, Ginsa. Ik heb mezelf gezworen om de opdrachtgever te doden, Ginsa. En de coördinator heeft Verin die opdracht geven. Dus is hij ook verantwoordelijk voor Verins dood. Maar we moeten wel het juiste ogenblik afwachten.'

Evino knikt.

'Over een week zijn er verschillende leden, die niet bij ons groepje horen, op weg om hun laatste opdracht uit te voeren. We hadden gepland om er dan vandoor te gaan.'

Even denkt Sorane na.

'In orde. We doen het. Maar we gaan er niet vandoor. Ik wil deze cel vernietigen.'

Verschrikt kijken beiden haar aan.

'Wat? Waarom dan?' stamelt Ginsa.

'Ten eerste komen ze dan niet zo snel achter ons aan. En ten tweede. Ik heb dat moeten beloven aan enkele vrienden van de zoon van de coördinator.'

'Zijn zoon?'

'Ja, zijn vrouw werd voor zijn ogen doodgemarteld door de coördinator. Hij zwoor haar te zullen wreken, maar hij kon zijn vader niet doden. Daarom vroeg het aan zijn vrienden, maar die hebben allen levenslang. Zij trairden mij op voorwaarde dat ik de opdracht zou uitvoeren.'

Even zegt niemand iets.

‘Een schuld moet ingelost worden, Sorane. Als de coördinator dood is, dan is alles hier in chaos,’ merkt Erson op.

‘Ik zorgt daar wel voor, Erson.’

‘Hopelijk lukt je plan, Sorane. Zoals je al zei, wordt deze cel daardoor in een chaos herschapen. Zonder bevelen wordt onze vlucht iets gemakkelijker. Misschien slagen we er zelfs in om te ontkomen.’

‘Verzamel onze volledige groep en bereidt alles voor, Evino.’

‘Zoals we afgesproken hebben, zijn er al verschillende bommen geplaatst. Maar om dit complex met de grond gelijk te maken. Hebben we er nog meer nodig.’

‘Die zijn er genoeg, aanwezig in de voorraadruimtes, Evino. Voor ze die missen zal het al te laat zijn.’

De jongeman knikt even naar Ginsa, zegt:

‘En als we niet slagen?’

Sorane kijkt Ginsa in de ogen.

‘Dan maakt het voor ons toch niet veel meer uit. Maar ze zullen hier nadien geen nieuwe leden meer kunnen opleiden,’ zegt Evino.

Even later verlaten beiden het vertrek, dat daarna door Sorane afgesloten wordt. Terwijl haar vrienden alles voorbereiden gaat het leven verder zijn gewone gang. Sorane traint opnieuw met de ijver die ze altijd gehad heeft. Diegenen die haar observeren zijn tevreden, want ze lijkt zich over de dood van Verin en beiden anderen heen gezet te hebben.

Een week later krijgt ze een bericht dat ze bij de coördinator verwacht wordt. Snel brengt ze haar vrienden op de hoogte. Ze besluiten dat het ogenblik gekomen is.

‘Dus we doen het nu.’

‘Zijn de bommen geplaatst?’ vraagt Sorane.

Een van de jonge vrouwen knikt.

‘Al meer dan een week, Sorane.’

‘Dan doen we het. Evino verspreid je met jouw groep in de gang, die naar het kantoor van de coördinator leidt. Ginsa, Jij en Erson komen mee met mij.’

Beide knikken en tasten even naar hun wapens, die in hun schouder holster dragen. Dan gaan ze op weg. Sorane drukt haar hand tegen het contact naast de deur, waardoor een signaal geactiveerd wordt. Van binnenuit wordt de deur geopend. Sorane stapt gevolgd door haar vrienden naar binnen.’

‘Ik had Sorane uitgenodigd. Wat doen jullie hier?’

‘Her Fakrin, onze groepsleider heeft ons gezonden om die twee hier voor een uur af te lossen,’ meldt Erson, terwijl hij naar beide lijfwachten wijst.

‘Is het al tijd voor jullie om te gaan eten?’

De twee mannen knikken.

‘Als Sorane vertrekt kunnen jullie haar vergezellen.’

Even kijkt Sorane naar haar vrienden, want dit is een streep door hun rekening. Maar ze ziet Erson knikken.

Dan richt de coördinator zich tot Sorane.

‘Ik heb je laten komen voor een opdracht, Sorane,’ zegt hij een reikt Sorane een foto en aan blad met gegevens over een man.

Op de foto ziet ze een man, die ze moet doden. Maar ze kent hem niet.

‘Het is een hooggeplaatste, maar corrupte, politiemann, roodkop. Dus iemand die tot jou voorkeursgroep behoort. Hij wordt voor een paar mensen te inhalig. Dus ik verwa...’

‘Nee,’ zegt Sorane.

‘Wat? Nee.’

‘Nee, coördinator. Die agent dood ik misschien nog wel. Maar eerst kom jij aan de beurt. Jij gaf Verin de opdracht om mij te doden. Hij hield echter nog steeds van mij, daarom miste hij.’

‘Dat was zijn test, Sorane Nador. Het was hij of jij. Er kan maar een de beste zijn in elke groep.’

‘En Nevon, Axin en hun onschuldig kindje. Waarom?’

‘Zij wilden weg uit de organisatie. Dat kunnen we niet dulden.’

‘Het spijt me, coördinator. Die beslissing maakte van mij een vijand. Ik en Verin hielden van elkaar.’

‘Waar ga je heen, Sorane? Niemand verlaat de organisatie, dat weet je?’

‘Ik en enkele anderen hebben beseft dat ons leven voor jullie geen waarde heeft.’

De coördinator kijkt even om zich heen en kijkt de andere aanwezigen een voor een aan. Hij voelt dadelijk de vijandige sfeer die er plots hangt.

‘Het is ons leven, Sorane. Wij hebben er allen voor gekozen. Iedereen die weg wil wordt uitgeschakeld, dat weet ieder van ons,’ zegt de coördinator, terwijl een teken geeft aan de vier lijfwachten.

Sorane reageert dadelijk en heeft bliksemsnel een wapen in haar hand. De man en de vrouw rechts van de coördinator, krij-

gen haar capsule recht in het voorhoofd. Erson en Ginsa bergen hun wapen weer in het holster en staren even naar beide mannen naast de deur. Dan horen ze Sorane zeggen:

‘Zeker, Jij was de coördinator. Wij de uitvoerders. Maar wij hebben een andere keuze gemaakt en besloten om onze kans te gebruiken. Maar er is nog een andere reden.’

‘Welke dan, roodkop? O, je bedoelt mijn zoon.’

‘Weet je daarvan?’

‘Ja, Verin heeft je verraden.’

Even kijkt Sorane in zijn ogen. Dan glimlacht ze.

‘Dan moet ik er minder woorden aan vuil maken.’

‘Mijn zoon kende de regels, Sorane. En hij is al een hele tijd geleden omgekomen. Ik vraag me af wie je die opdracht gegeven heeft.’

Op dat moment komt Evino met de anderen binnen. Zij houden hun wapen in handen.

‘Dus jullie zijn met meer dan jullie drie, die mouterij plegen. Denk maar even aan jullie kansen, mannetjes en vrouwtjes. Jullie zijn nog te jong om nu al te sterven.’

‘Dat is juist, maar we steunen elkaar.’

De coördinator slikt even, want hij beseft dat ze het allen menen.

‘En wat nu. Jullie beseffen toch dat ik alle activen en niet-activen achter jullie aanstuur.’

‘Nee, dat zal je niet, man,’ zegt Sorane.

‘Ben je daar zo zeker van?’

Sorane knikt, terwijl ze de man nauwlettend in het hoog houdt.

‘Je zoon had vrienden onder de gevangenen. Jij hebt de vrouw van je zoon laten doodmartelen, omdat ze zwanger was. Mijn komst bood de gevangenen de kans, die ze anders nooit gekregen zouden hebben. Zij deden mij een voorstel, dat ik met plezier aannam. Dus gaven ze mij een harde opleiding die van mij de huurlinge maakte die ik nu ben. De training die ze mij gaven stelde mij gelijk aan een geactiveerde huurmoordenaars.’

‘Daarom was je ineens zo goed. Ik vermoedde al dat een normale training je niet zo ver gebracht kon hebben,’ zegt de man, terwijl hij naar enkele anderen, die nog in opleiding zijn, kijkt.

Die trekken plots met een snelle beweging hun wapens. De coördinator glimlacht eerst, maar als hij merkt dat ze hun wapen niet op Sorane richten, schrikt hij.

‘Wij zijn het allen eens. Dit leven is niets voor ons,’ fluistert Sorane, terwijl ze de coördinator in de ogen kijkt.

Die doet nog een poging om zijn wapen onder het bureau te grijpen. Maar Sorane is veel sneller. Haar wapen braakt een dodelijke capsule uit. Dodelijk getroffen zakt hij in elkaar.

Op dat moment schuift de deur op. Vier mannen willen hun getrokken wapen richten, maar de vrienden van Sorane laten zich dadelijk vallen en openen het vuur. De vier storten in hun voorhoofd of in de borst getroffen neer. Maar er zijn nog anderen die door de schoten opgeschrikt zijn. Die grijpen hun wapens.

In de hal barst een hevig vuurgevecht los tussen twee groepen. Langs beide kanten vallen doden en gewonden. Maar Sorane en enkele anderen hebben dit voorbereid en hebben een betere dekking. Meer dan vijf minuten later klinken de laatste schoten. De overlevenden staan op. De zes mannen en drie vrouwen kijken de roodharige aan, terwijl ze hun wapen wegbergen. Vier van hen zijn gewond, maar houden zich staande.

Even kijken ze met gemengde gevoelens naar de doden. Diegenen die aan hun kant stonden en ook diegenen die vroeger hun collega’s waren liggen overal verspreid in hun bloed.

Een van hen knielt naast een jonge vrouw, die in haar bloed op de vloer ligt. Langzaam sluit hij haar dode ogen.

‘Het spijt me, Liya,’ fluistert hij.

Ginsa knielt naast hem en slaat een arm om zijn schouder.

‘Ze koos voor de andere zijde, Gersan.’

‘Ik weet het. Maar ik had haar graag gespaard.’

Sorane kijkt hen met gemengde gevoelens aan.

Erson, zegt met een hese stem:

‘Het was nodig, vrienden. Ieder van ons had de keuze. Maar nu zijn we vrij.’

‘Vrij zijn we nog niet echt en dat zullen we nooit zijn,’ merkt een brunette op.

Ze schrikken echter alleen van de ernst van haar woorden. Want ze zijn vanaf nu allen opgejaagd.

Toch volgen ze Sorane naar boven. Somigen geholpen door een ander. Maar ze bereiken allen veilig de bovengrondse villa. De groep verijdert zich snel en zoekt dekking tussen de leegstaande villa’s in de buurt.

‘En nu. Wat doen we nu?’ vraagt een ander, terwijl die Sorane aankijkt.

‘Ik blijf in deze stad, want mijn stiefouders hebben hier een leven opgebouwd. Ieder van jullie kan dezelfde keuze maken of weggaan,’ zegt deze.

‘Wij gaan, Sorane. Wij hebben geen familie of vrienden die ons binden. Misschien ontmoeten we elkaar nog weleens, maar ik weet niet of we dit leven vaarwel kunnen zeggen.’

‘Ik hoop het wel, Evino. Want vroeg of laat leidt dit pad naar de dood.’

‘Het zij zo, Sorane. Wij denken onder te duiken bij de Taranen. Misschien kunnen we bij hen een beetje geluk vinden en deze tijd vergeten.’

‘We moeten elk afzonderlijk onze weg gaan, vrienden. Alleen hebben we een grotere kans om de Taranen te bereiken,’ zegt Ginsa, terwijl ze de laatste hand legt aan het verband om de heup van Gersan.

Die trekt dan zijn hemd er weer overheen.

‘Dank je, Ginsa,’ zegt hij.

Dan ziet hij enkele vrienden.

‘Laat ons daar afspreken, Ginsa. Als we daar samenkomen, dan kunnen we ons organiseren en als het nodig is verdedigen.’

‘Als de Taranen dat toelaten, Ovino.’

‘Dat lukt wel. Ze hebben daar strijders nodig en wij zijn zeer geschikte kandidaten.’

‘Pas op. Daar zijn er nog anderen.’

Op dat moment komen nog een twintigtal jonge mannen en vrouwen uit de villa. Dadelijk heerst er een vijandige sfeer. Sorane stapt naar de nieuwe groep toe. Het zijn mensen in opleiding zoals zij.

‘Wij kozen voor de vrijheid, omdat we niet willen doden in opdracht van Akron,’ zegt ze.

‘En daardoor hebben jullie ons in het verderf gestort, roodkop.’

‘Jullie hebben nu de keuze. Voeg je bij ons of ga terug naar binnen.’

Enkel en enkele van de groep knikken en willen vooruit stappen.

‘Als we hen uitleveren dan zullen ze ons sparen,’ roept een zwartharige jongeman, maar die schrikt als Sorane bliksemsnel haar beide wapens trekt.

‘Jij terug naar binnen, Riso. En diegenen die dezelfde mening toegedaan zijn, kunnen hem beter volgen,’ klinkt haar dreigende stem.

Iets meer dan de helft van de groep maakt zich van hen los en voegen zich bij Sorane's vrienden. Maar dan slaakt Erson een kreet. Sorane doet dadelijk een stap achteruit en draait zich om. Een van de jongemannen zakt dodelijk getroffen in elkaar tegen de muur van de villa. Maar hij draagt granaten, die dadelijk ontploffen als zijn lichaam de grond raakt. Die ontploffing dood verschillende mensen, die in de naaste omgeving staan.

'Hij wilde je doden,' zegt een van de leden van zijn groep gevoelloos.

De anderen van die groep houden hun wapens op de zeven anderen, die bleven staan, gericht.

'Wij steunen, jullie allen,' zegt Teya, een jonge vrouw.

De vrienden van Sorane zien hen knikken en laten hun wapens zakken. De tien overgebleven kijken Sorane met blikken van ingehouden woede aan.

'Ga maar terug binnen en hoop op een genadige dood,' zegt Sorane bijna fluisterend.

Aarzelend stapt het groep achteruit naar de ingang van de lift toe.

Ginsa geeft de anderen teken en zegt:

'Laat ons gaan, want over een paar ogenblikken zullen de hulpdiensten hier aankomen.'

Dan omarmt ze Sorane even en fluistert:

'Het ga je goed, meid.'

'Jullie ook, vrienden. Misschien zien we elkaar ooit weer.'

'Ik hoop het, Sorane. We zullen je niet vergeten.'

Als Gina achteruit stapt, wordt ze opnieuw omarmt. Deze maal door, Cerina.

'Dank je voor wat je gedaan hebt Sorane. Hopelijk laten ze je in leven.'

Achter elkaar verlaten ze het brandende gebouw uit en nemen afscheid van elkaar.

'Het gaat jullie goed, vrienden,' zegt Sorane nog en kijkt hen na als ze tussen de huizen verdwijnen.

Dan kijkt ze naar het kleine groepje overlopers.

'Jullie kunnen beter gaan.'

'En jij blijft?'

'Ja, mijn ouders wonen hier nog.'

'Sommigen hebben nog familie, maar die wonen hier ver vandaan. Of we die levend zullen bereiken, dat valt af te wachten. In de databanken zullen ze onze gegevens vinden en dan...'

‘Ze zullen niets vinden,’ zegt Sorane en heft haar hand met een ontsteker omhoog.

‘Je wil alles vernietigen.’

Sorane knikt even.

‘Maar niet alleen het gebouw.’

Enkele van de andere groep knikken begrijpend.

‘Dank je,’ zeggen enkelen van hen.

Anderen knikken alleen maar opgelucht.

‘Ga snel. Maar ieder op zichzelf en spreek ergens af om elkaar te ontmoeten. Zoals ook mijn vrienden.’

‘Het ga je goed, Sorane Nador,’ fluistert een van de jongemannen, waarna hij zijn vrienden volgt.

Sorane kijkt even naar het gebouw als de anderen al weg zijn. Dan glimlacht ze en kijkt naar de ontsteker in haar hand. Langzaam stapt ze naar een naburig huis toe en leunt tegen de muur. Ze moet niet lang wachten. Al na tien minuten ziet ze enkele zwarte zwevers aankomen, waaruit gewapende mannen springen. Een aantal rennen het gebouw binnen, terwijl anderen posities er omheen innemen. Ze zijn klaar om te schieten.

Plots hoort ze zwak schoten uit de diepte van de lift naar omhoog komen.

‘Waarom schieten ze??? Ze zullen toch niet alle niet-actieven daarbinnen neer aan het schieten zijn,’ denkt Sorane met ontstelde blik.

Het duurt meer dan twintig minuten voor er geen geluid meer te horen is. Sorane glimlacht even, want er zijn nog alleen doden en geactiveerden in het gebouw aanwezig.

‘Elite-eenheden van Akron. Spijtig voor jullie,’ fluistert ze en drukt de ontsteker in.

Dan hoort ze verschillende ontploffingen diep onder de grond. Het bovengrondse huisje zakt even later brandend in elkaar.

Een nieuwe baas

Sorane is echter al op weg naar huis. Als haar zwever op de oprit achter het toestel van haar ouders neerdaalt, is het al in de late avond. Heel even blijft ze voor zich uitstaren. Als ze uitstapt merkt ze dat haar vader de deur geopent heeft.

‘Sorane, ben jij dat?’

‘Ja, pap.’

‘En je opleiding?’

‘Dat is voorbij.’

‘Voorbij?’

Jov kan zien dat ze helemaal niet in orde is. En gelijk heeft hij. Zijn dochter voelt nog steeds de naweeën van wat er gebeurt is. Plots kijkt ze haar vader aan.

‘Het ondergronds complex is ontploft.’

Verschrikt kijkt hij haar aan. Maar Sorane zegt niets meer. Dus volgt hij haar als ze de salon instapt.

‘Sorane, wat bedo...’

Maar dan merkt hij zijn vrouw op, die met tranen in de ogen Runa hun pleegdochter begroet.

‘Gelukkig was je buiten, anders was je hier niet.’

‘Ik kan er niet over praten, mam.’

Runa kijkt haar man even aan.

‘En wat gaat er nu gebeuren.’

‘Ik weet het niet.’

‘Je kan beter gaan zitten.’

‘Mag ik in mijn oude kamer een beet je rusten, pap.’

Jov knikt en kijkt haar naar als ze naar de lift stapt. Dan gaat hij naast zijn vrouw zitten.

‘Wat is er daar nu weer gaande?’

‘Misschien een aanval van een tegenstander van Akron.’

‘Dan heeft Sorane geluk gehad.’

‘Misschien vertelt ze ons morgen meer, schat.’

Runa knikt.

‘Laat ons ook maar gaan slapen.’

De volgende morgen zitten haar ouders aan de eettafel, als Sorane uit de lift stapt.

‘Goede morgen,’ zegt Runa.

Sorane knikt even.

‘Nog steeds niet bekomen.’

‘Ik zal me er wel overheen zetten, pap. Maar ik weet niet wat er gaat gebeuren.’

‘Wat is er juist gebeurt, Sorane?’

‘Ze hebben ze allen gedood. En ik.. Ze zullen mij zoeken en naar hier komen, pap. Maar ik kan niet vluchten.’

‘Ze komen toch niet om jou ook nog om te brengen?’ vraagt Runa verschrikt.

‘Ik weet het niet. Maar ik denk dat jullie ook in gevaar zijn. Ik hoop maar dat ik hen overtuigen om ons allen te laten leven. Ik ben de enige die familie in de stad hier had. Daarom kan ik niet weg.’

‘We zullen ons er wel doorheen slaan, Sorane. Je ziet het misschien veel te donker.’

Aarzelend knikt Sorane en gaat aan tafel zitten. De eerste dagen komt er niemand opdagen en zo gaat een week voorbij. De avond dat Sorane hen wil verlaten zijn ze aan het kijken naar een gedeeltelijke heruitzending van een nieuwsverslag. Sorane staart naar de smeulende resten van het ondergrondse gebouw, dat ze zelf vernietigde.

Jov kijkt even naar zijn aangenomen dochter en ziet tranen over haar wangen rollen.

Ze hebben zeker tachtig doden uit de ruïne gehaald. Een zeer belangrijke moordenaars organisatie is opgerold, wordt er gezegd. Plots zet Runa het toestel af.

‘Genoeg geweld voor vandaag. Ik ga eten klaarmaken.’

‘Je deed wat moest doen, Sorane. Je hebt er enkele een ander leven bezorgd.’

‘Ja, vader. Maar ze zullen opgejaagd worden.’

‘En jij.’

‘Ik weet het niet. Misschien laten ze hen met rust, misschien ook niet. Het kan me niet zoveel schelen. Met mijn capsule is Verin gestorven. Ik begrijp nu waarom, maar toch... ik hield van hem.’

Even is het stil in de kamer.

‘Nu pas besef ik dat ik de vader van mijn kindje, Tyjan, gedood heb.’

‘Het is erg Sorane. Maar je moet je erov.....’

Op dat moment wordt er gebeld. Sorane, Jov en Runa schrikken op. Sluipend stapt Sorane naar het raam en kijkt voorzichtig naar buiten. Ze ziet een man vergezeld van twee vrouwen staan.

'Die twee zijn lijfwachten,' denkt ze.

Aarzelend opent ze de deur, klaar om in actie te schieten.

Ze hoort de man zeggen.

'Sorane Nador.'

Ze knikt even slikkend.

'Wij weten dat jij de oorzaak bent van het vernietigen van de Akron opleidingscel. Sommigen van ons willen jullie bedanken, Sorane Nador. Akron werd te gevaarlijk, zelfs voor de mensen die in dienst staan van een zekere Aqunok. Voor jou hebben we een job omdat jij gebleven bent. Je vrienden kunnen ook eentje krijgen.'

'Zij hielpen mij omdat dit geen leven voor hen zou zijn, Sir.'

'Dat is spijtig, Sorane. We hadden hun talenten kunnen gebruiken. Maar het zij zo, Het is spijtig dat de databanken door de ontploffingen onherstelbaar beschadigd zijn.'

'U sprak van een job?' vraagt Sorane.

'Ja, of wel treedt je in mijn dienst of jij en je ouders komen niet levend uit dit huis.'

Sorane kijkt de man verschrikt aan. Ze kijkt de man recht in de ogen. Dan kijkt ze om zich heen en merkt verschillende gewapende mannen en vrouwen op. Dan zegt ze:

'Zoals u wenst, sir. Maar als ik dood, dan alleen mensen die het verdienen. Geen onschuldigen. En mijn ouders worden met rust gelaten.'

De man kijkt de jonge Sorane grijnzend aan.

'Als dat je wens is, meisje. Geen probleem, er zal rekening mee gehouden worden. En je zal goed betaald worden voor elke succesvolle job. Je ouders doen hun werk goed, maar nu heb ik hun sector overgenomen. Dus werken ze zoals jij voor mij.'

Sorane knikt opgelucht en vraagt:

'En die Aqunok. Wie is dat? Staat hij ook op de lijst van diegenen die ik moet doden.'

'Voorlopig nog niet. Onze mensen willen meer weten over de vrouw die hem lijkt te steunen.'

'Een vrouw. Is die dan zo machtig?'

'Dat weten we niet, maar ze lijkt zeer rijk te zijn. Niemand weet echter hoe ze eruitziet. Onze spionne is er tot nu niet in geslaagd om haar te ontmoeten.'

'Spionne?'

‘Dat behoort niet tot jou taak, Sorane. Ik wil nu je antwoordt. Treed je in onze dienst of niet.’

‘Zolang het voldoende opbrengt, Sir.’

‘Dat zal het zeker. Maar alleen zolang je succesvol bent. Meldt je morgen op dit adres, Miss Nador.’

De volgende dag begint het nieuwe leven van Sorane. Een leven van doelwitten, diefstal en moorden. Al snel krijgt ze haar tiende opdracht. Twee dagen daarna vertrekt ze, nadat ze verschillende gegevens door bestudeerd heeft. Ze merkt echter dat ze gevolgd wordt, maar stapt gewoon op het vliegtuig met bestemming Gojonos. Deze grote stad is gelegen op het oostelijk continent.

De man en de vrouw die haar volgen, doen zich voor als een getrouwd koppel en zitten een paar rijen achter haar. In Gojonos ligt ze gedurende verschillende dagen haar doelwit van op een dak of hoger gelegen appartement te observeren. Zo ontdekt ze dat de man die ze moet doden maar een pion is die bevelen van een andere krijgt. Op de vierde dag ontdekt ze wie dat is. Ze kent dat gezicht, want hij staat op de zwarte lijst van de mensen waarvoor ze werkt.

De volgende morgen staat ze echter plots achter de twee die haar in het oog houden.

‘Nog niet uitgekeken, collega’s. Ben ik zo mooi dat jullie je ogen niet van mij kunnen afhouden?’

De twee kijken verschrikt om.

‘Wist je het, Sorane?’

Sorane kijkt de vrouw glimlachend aan.

‘Al van op de luchthaven. Ik heb een soort zesde zintuig voor die dingen. Maar ik heb een vraag. Zijn jullie op de hoogte van mijn opdracht?’

‘Zeker.’

‘Dus mijn doelwit is Nocvan Kollinor. Maar ik denk dat die maar een marionet is. Hij krijgt de bevelen van Divon Morda.’

‘Divon Morda, ben je zeker?’

‘Ja, honderd procent.’

‘Dat is ernstig.’

‘Als ik Kollinor uitschakel, dan is Morda er vandoor.’

Even is het stil.

‘Dan kunnen we beter contact opnemen met onze opdrachtgever.’

De man knikt even. Dan wendt de vrouw zich tot Sorane.

‘Misschien kan je beter even vrijaf nemen, roodkop.’

‘Vrijaf. Nee, ik blijf mijn doelwitten observeren. Misschien ontdek ik nog wel een beetje meer. Maar waag het nooit meer om mij roodkop te nemen, Conryne. De volgende maal leer ik je een lesje.’

‘Weet je dan wie we zijn?’

‘Waarom niet, Ravon. Jullie zijn beiden nogal slordig, want ik kon zonder mij te haasten jullie bagage doorzoeken.’

Schrikkend kijken beiden haar aan.

‘Jullie weten waar jullie mij kunnen vinden. Laat me weten wie ik eerst moet neerknallen,’ zegt Sorane nog en haast zich naar haar huurzwever.

Pas twee dagen later krijgt ze antwoordt van Ravon.

‘Morda is het doelwit dat je moet neerleggen, Sorane.’

‘Dat zal iets moeilijker zijn, Ravon. Maar ik weet waar hij zich bevind.’

‘Ik ga mee.’

‘Nee, ik werk alleen, Ravon,’ zegt ze en richt haar arm omhoog.

Verbaasd ziet de man haar als een pijl aan een energiespoor omhoogschieten en even later naar een ander dak toe zwaaien. Dan trekt hij zijn schouders op.

‘Je doet maar, roodkop,’ fluistert hij.

Die avond ligt Sorane op de loer in de nabijheid van een luxueuze villa. Overal lopen zwaargewapende bewakers rond. Meer dan een uur later komt Mordo naar buiten en loopt in gezelschap van twee vrouwen en twee gewapende mannen op zijn zwever toe.

In de deur blijft Kollinor staan. Sorane verandert haar wapen even van richting, want die man is niet echt haar doelwit meer. Langzaam richt ze haar wapen weer op Mordo, maar in die beweging ziet ze een man, die een wapen in haar richting gericht houdt. Dadelijk rolt ze opzij. Juist op dat moment schieten drie capsules over de plaats waar ze juist lag. Als ze niet gereageerd had, want was ze zo goed als zeker geraakt.

‘Ze moeten mij kunnen zien,’ denkt ze, ‘ze moeten daar een omgevingscanner bij zich hebben.’

Snel kruipt ze over het harde beton naar de andere rand toe en richt haar wapen naar op zoek naar de schutters. Als ze er een op het dak opmerkt, glimlacht ze. Met een snelle beweging richt ze het op haar nieuwe doel en haalt de trekker over. Zeshonderd meter van haar af stort een man over de rand naar beneden. De twee anderen zijn echter onder dekking van hun maat in haar

richting gelopen en laten zich nu in dekking vallen. Sorane kruipt echter naar de achter kant van het dak toe en laat zich naar beneden zakken. Haar speciaal wapen hangt ze over haar schouder en ze trekt een pistool met geluidsdemper uit haar jas.

‘Te laat, meid. Een beweging en je bent er geweest.’

Langzaam draait Sorane zich om en ziet een van de twee voor zich staan.

‘Jij zal mijn baas vandaag niet neerleggen, roodkop. Die zit veilig binnen in zijn villa.’

‘Bedoel je Kollinor soms? Dat is mijn doelwit niet, man. Mordo heeft nog maximum twee minuten.’

‘Wat zeg je.... Mordo.... Nee, dat niet.’

‘Dacht je dat niemand het door zou hebben, dat Mordo de bevelen geeft.’

‘Horgo, haast je. Mordo is het doelwit. BEL HEM!!!’

Op dat moment barst de zwever uit elkaar. De man voor Sorane verstijfd even, maar dat is voor Sorane genoeg om haar wapen te heffen. Haar capsule treft de man tussen de ogen. Als de derde zijn maat ziet liggen, is Sorane al verdwenen en op weg naar huis.

De volgende dag staat ze voor de baas, die haar de opdracht gaf.

‘Een geslaagde opdracht, Sorane. En je kan je verstand gebruiken, heb ik gehoord van Ravon.’

‘Ik heb geleerd om mij zoveel mogelijk voor te bereiden, heer. Daardoor werk ik iets trager dan anderen, maar ik raak wel het juiste doelwit.’

‘Dat heb ik gemerkt, Nador. Ik heb de betaling op je rekening laten storten en nog iets extra.’

‘Dank u, Her. Kan ik gaan?’

‘Doe maar. Ik ben zeker dat jij een zeer goede aanwinst voor mijn organisatie zult worden. Neem een week verlof om uit te rusten.’

‘Ik doe mijn best, als het maar goed betaald, heer.’

‘Neem eerst een paar dagen verlof. Zoals ik al zei, verwacht ik je over een week terug. Want dan heb ik een nieuwe opdracht voor je. We sturen je de gegevens deze avond nog.’

‘Begrepen, sir.’

De man knikt even en kijkt dan naar zijn scherm, alsof ze niet meer aanwezig is.

Sorane haast zich naar buiten en zucht even, want ze is nu een weg ingeslagen zonder terugweg. Maar zij hebben geen fa-

millie die ze moeten beschermen. Haar vrienden hebben misschien een betere keuze gemaakt, want zij maakten zich uit de voeten.

Die avond kijkt Sorane juist op de klok, als ze een bericht binnenkrijgt. Snel leest ze de eerste regels.

'Eind volgende week komt mijn doelwit op de luchthaven aan. Over elf dagen pas. Dat is nog een tijdje. Wat moet ik intussen uitvoeren, want ik ben niet gewoon om stil te zitten.'

Even kijkt ze om zich en zegt:

'Eerst iets eten. Ik voel mijn buikje grommen,' fluistert ze met een glimlach.

In haar keuken pak ze een brood uit de kast en nog een paar dingen. Ze plaatst alles op een houten bank en gaat er mee naar de keuken tafel. Als ze haar tweede boterham opneemt, moet ze aan haar jeugd denken. Plots komt het verlangen op om haar stiefouders eens weer te zien. Het is al geleden een tijdje geleden dat ze hen nog gezien heeft. En Reysa en Jenan nog veel langer. Dan merkt dat ze zich in de buurt van de wijk waar haar Jov en Runa wonen, bevindt. Kalm draait ze een parking op en zit even later voor zich uit te staren.

'Zal ik even op bezoek gaan of niet.'

Ze kijkt even naar haar horloge.

'Tijd genoeg. Mogwan moet maar even wachten,' fluistert ze en stapt uit.

'Het is al een tijdje geleden dat ik hen nog gezien heb,' denkt ze, terwijl ze even glimlacht, als ze denkt aan de blijde gezichten van het gezin dat haar opgevoed heeft.

Een twintigtal minuten later belt ze aan. De jongeman die de deur opent, kijkt haar verbaasd aan.

'Hallo, broertje,' zegt Sorane, 'ken je mij niet meer?'

'Sorane, zus... Dat is lang geleden,' roept Jenan uit en stapt op haar toe en omarmt haar.

Als hij haar loslaat, fluistert hij opgewekt.

'Kom binnen, Sorane,' zegt de intussen bijna zeventienjarige Jenan.

'Reysa, kom eens. Ons zusje is op bezoek.'

Even is het stil, terwijl Sorane haar lange jas aan de kapstok hangt. Dan stormt Reysa op haar toe en omarmt haar ook.

'Lang geleden, zus. We maakten ons al ongerust,' fluistert ze. Sorane beantwoordt ook haar omhelzing.

'Ik moet even weg, zusjes,' zegt Jenan met een glimlach.

Reysa knikt.

‘Kom, Sorane, dan kunnen we even gezellig praten.’

Terwijl ze naar de kamer van Reysa stappen horen ze de voordeur dichtslaan.

Na een paar minuten zegt Reysa:

‘Weet je nog dat we samen een bad namen?’

‘Dat is al een tijdje geleden, zusje.’

‘Ja, acht jaar ongeveer. Jij had toen een mooie bolle buik.’

Sorane knikt met een glimlach.

‘Je was toen bijna zeven geloof ik.’

‘Ja, een jij veertien.’

‘Toen mijn kindje geboren werd.’

‘Heb je Tyjan nog gezien, zus?’

‘Nee, ik denk zo weinig mogelijk aan haar.’

‘Ben je dan niet droevig?’

‘Soms wel, Reysa, maar dan denk ik aan iets anders. Of ga een lekker heet bad nemen.’

‘En die Verin. Is dat nu je liefje?’

‘Dat niet. Het is verboden om buiten de lessen en trainingen met anderen om te gaan. En Verin is er niet meer’

‘O, zo. Is hij dood?’

‘Ja, Hij slaagde niet in zijn opdracht,’ zeg Sorane na enige aarzeling, want ze vindt Reysa nog te jong voor de harde waarheid.

‘Maak je dat niet droevig.’

‘Een beetje, zus. Ik moest me over zijn dood heen zetten. Daarom probeer ik zoveel mogelijk aan iets anders te denken.’

‘Mag je met mij omgaan?’

‘Dat wel, jij bent mijn zusje. En we mogen ook met collega’s omgaan.’

‘Neem jij maar een lekker bad, zoals je van plan was, Sorane.’

Sorane kijkt naar Reysa en zegt:

‘Zal ik doen. Tot straks.’

‘En ik ga een beetje studeren, want dat is voor ons ook wel eens nodig.’

Als een drie uurtjes later Jov van zijn werk thuiskomt, merkt hij zijn oudste dochter op, die met haar zus en broer zitten te praten. Sorane staat op en kijkt haar stiefvader aan. Die bekijkt haar van top tot teen, voor hij haar omarmt en haar even op haar voorhoofd kust.

‘Runa zal blij zijn, Sorane. We hoorden later pas dat jij en enkele anderen iets met de ontploffing bij Akron te maken had.’

‘Dat was ik, papa. Ik drukte zelf de knop in.’

‘Wat? Waarom deed je zoiets?’

‘Dat zal ik jullie na het eten vertellen. Dan is moeder er ook bij.’

Jov knikt even en vraagt:

‘Blijf je lang?’

‘Ik heb een paar dagen verlof, papa. Ik kan wel even blijven, als jullie mij willen.’

‘Dat zal je moeder zelfs eisen, dochter. Je bent voor haar nog steeds haar kleine meid.’

‘Dan blijf ik.’

‘Je kamer is nog steeds van jou, dus zal je je daar wel thuis voelen, denk ik.’

Met een glimlach knikt Sorane.

‘Dan ga ik me daar wel omkleden, papa. Misschien passen mijn oude kleren mij nog steeds.’

Als Sorane naar de lift stapt, kijkt Jov haar bezorgd na. Zijn dochter is een mooie jonge vrouw, die zich verhuurd om te doden. Hij slikt even, want de ouders van Sorane waren agenten. En nu is hun dochter een misdadiger geworden. Voor een deel is dat zijn schuld.

Dan merkt Sorane haar stiefmoeder op, die juist aankomt. Haar voertuig daalt neer op de parking voor het huis. Snel haast ze zich naar beneden. Juist als ze de lift uitstapt, sluit Runa de deur achter zich. Ze verstart even als ze de roodharige vrouw opmerkt.

‘Sorane,’ fluistert ze.

‘Mama.’

Dan stapt Runa op Sorane toe en omarmt haar.

‘Wat ben ik blij dat alles goed met je is, kindje.’

Runa kijkt Sorane in de ogen als ze zich van haar losmaakt.

‘Je doet nog steeds veel aan sport, knappe meid,’ zegt zij glimlachend, als zij haar loslaat.

‘Dat hoort erbij, moeder.’

‘En Akron. Wat is daar gebeurd. Uit de berichten bleek dat er vele doden waren.’

Die avond luisteren haar stiefouders, broer en zus ontsteld naar het verhaal van Sorane en het einde van Akron.

Plots zegt Jov:

‘Nu begrijp ik waarom de gevangenen je wilden trainen, Sorane.’

‘Ja, papa. Maar dankzij hen leef ik nu nog steeds. Zij maakten van mij diegene die ik moest worden om in Akron te overleven. Maar ik moest hen zweren dat ik de coördinator zou doden.’

‘En na je terugkeer, mocht je dan gewoon verder gaan met je opleiding.’

Sorane kijkt haar moeder aan en schudt haar hoofd.

‘Nee, dat niet, mama.’

Ontsteld kijkt Runa haar dochter aan als ze verder verteld. Meer dan een uur luisteren ze allen geboeid naar Sorane. Na haar verhaal is het stil in de salon. In gedachten kijken ze allen naar de vloer.

‘En jij, Sorane. Waarom ben jij gebleven?’ vraagt Runa, terwijl ze het antwoordt diep in haar binnenste al weet.

‘Om jullie. Ik hou van jullie allen, mama. Daarom ging ik op hun voorstel in, maar moest in dienst treden van de familie die in deze streek de plak zwaait. Dat deed ik om jullie leven veilig te stellen. Maar ik verdien goed.’

‘Kan je niet weg uit dat milieu, Sorane?’

‘Nee, papa. Dan ben ik tot ze mij vinden op de vlucht. Ik moet mijn contract navolgen, als ik wil leven.’

Maar de volgende dag merkt Sorane dat er spanningen in het gezin zijn. Ze blijft echter op haar kamer tot haar vader, broer en zus weg zijn. Dan gaat ze naar beneden en kijkt haar moeder vragend aan.

‘Reysa en Jenan begrijpen het niet, Sorane,’ legt haar moeder.

‘Wat niet?’

‘Voor hen beiden ben jij een koele genadeloze moordnares, Sorane.’

‘Ik dood mensen zonder hen een kans te geven, Runa. Dus mijn zus en broer hebben wel ergens gelijk.’

‘Dat ik een van diegenen was die Akron mee vernietigde, hebben ze mij niet echt vergeven, moeder. Ik moet hun opdrachten uitvoeren, wil ik blijven leven. Ze hebben in bedekte termen gedreigd om jullie ook aan te pakken, als ik het zou zwever om mij uit de voeten te maken.’

Ontsteld kijkt Runa haar aan.

‘Zouden ze zo ver gaan, Sorane?’

‘Zeker. Het is niet de eerste maal. Ook bij Akron moest de naaste familie het ontgelden als ze probeerden te stoppen.’

‘Dat kan toch niet.’

‘Ik werk voor mensen die de wet aan hun laars lappen, Runa. Voor hen telt een leven niet.’

Runa wankelt naar een stoel en gaat zitten.

‘Laat ons erover zwijgen, Runa.’

De vrouw knikt even en staart nadenkend voor zich uit.

‘Wees wel voorzichtig, Sorane.’

‘Dat ben ik altijd, moeder.’

Maar als Runa en haar man twee dagen later thuiskomen van hun werk, is Sorane weg. Schoorvoetend vertellen hun dochter en zoon, van de hevige ruzie die ze met Sorane hadden. Hun zus heeft vol woede het huis verlaten. Ze hebben er beiden spijt van, maar ze willen geen van beiden nog iets met hun zus te maken hebben.

‘Ons lief zusje is een koele moordenaress geworden en verdient haar bloedgeld, door mensen te doden,’ zegt Reysa met trilende stem.

Dan rent ze naar de lift toe. Jenan trekt zijn schouders op, voor hij haar volgt. Runa kijkt even naar haar man.

‘Het komt wel goed, lieveling. Ooit zullen ze beiden Sorane wel vergeven.’

‘Ik hoop het schat. Anders valt ons gezin uit elkaar.’

‘Kom, we gaan eten klaarmaken.’

Runa knikt haar man toe en gaat hem voor naar de keuken. Sorane zit enkele straten verder in haar stilstaande zwever voor zich uit te staren. Even komt de gedachte op om terug te keren, maar dan komt haar trots opzetten. Ze schudt haar hoofd en start de motor.

En maanden later, na nog vier geslaagde opdrachten en vette premies, bereikt Sorane Mogwan, een klein dorp, maar schrikt van de toestand hier. Ze is echter hier om rustig te kunnen trainen en niet om naar armoede te kijken. Maar toch is ze onder de indruk van deze arme mensen, die haar zonder iets te vragen helpen met de voorbereiding.

Een paar dagen later krijgt ze haar volgende opdracht en trekt erop uit. Ze beseft dat ze haar leven steeds meer gevaar bevat, maar ze geniet wel van de vrijheid die het met zich meebrengt. Even denkt ze aan de jaren die voorbij zijn, want de tijd vliegt voorbij. Ze is nu al een tijdje een succesvolle huurmoordenaar en dief, die een steeds hogere vergoeding krijgt. En die vergoeding wordt uitbesteed, waardoor het nu veel meer opbrengt. Bij die vergoedingen komen ook nog anderen dingen, die ze bij de diefstal buitmaakt. Die winsten mag ze voor zichzelf

houden. Zolang ze niet weten dat die diefstallen meer opbrengen, dan wat haar opdracht opbrengt, kan ze ervan genieten.

'Kon ik met die opdrachten maar stoppen?' denkt ze zuchtend, 'maar dan zou mijn leven geen cent meer waart zijn.'

Op een avond zit ze naar de muur te staren en moet terugdenken aan de week verlof bij de vriendelijke mensen in Mogwan. De volgende dag gaat ze op weg met haar zwever om een bezoek te brengen aan deze mensen. Maar onderweg verandert ze van gedachten en tegen de middag loopt ze de bank naast het gemeentehuis binnen.

'Mijn naam is Sorane Cobanon.'

'Welkom, mevrouw. Wat kan ik voor u doen?'

'Ik zoek een stukje grond om een villa te bouwen.'

'Grond is hier genoeg, mevrouw Cobanon. In dit deel van de streek kan u zoveel grond kiezen als u wil. En de grond is ook niet zo duur als ergens anders. Er is veel werkloosheid in deze arme streek.'

Sorane knikt en kijkt even naar het deel op de kaart die de man aanwijst.

'Ik zal eens gaan kijken.'

'Mag ik u vragen een aan klein voorschot te betalen, dan kan ik het wettelijk pasje klaarmaken om u als koper bij de eigenaar aan te melden.'

Sorane knikt.

'Dat had ik al voorzien.'

Dan geeft ze hem een check.

'Eentje voor het voorschot en eentje voor u. Ik laat morgen wel weten welke stukken grond mij interesseren,' zegt ze.

'Voor mij?'

Met een glimlach knikt Sorane.

'Mag ik u vragen om de papieren naar mijn kamer in het witte huisje aan de noordkant van het dorp te brengen.'

'Maar het is alleen op afhaal...,' antwoordt de man snel, terwijl hij verbaasd naar de twee papieren, die hij in zijn hand heeft, staart.

Even slikt hij als hij het bedrag, op de tweede check, bekijkt.

'Dat kan ik niet aannemen,' denkt hij.

Maar de vrouw is al bij de deur.

'Ik zal het persoonlijk brengen, mevrouw,' zegt hij nog, terwijl hij even naar een stoel wankelt.

'Die moet een goed inkomen hebben,' denkt hij verbaasd.

Sorane is intussen al buiten en haast zich naar haar zwever. Die avond zit ze gelukkig bij het kleine gezin, die haar opgevangen heeft. Ze heeft al meerdere stukken grond gekocht en een plan besproken met een gepensioneerde architect. Op basis van een schets die ze hem gegeven heeft, heeft hij haar beloofd om een villa te laten bouwen. Als ze hem een check geeft, wil hij eerst weigeren, maar ze schudt haar hoofd voor hij iets kan zeggen.

‘Ik wil dat u er iets aan verdiend, Mijnheer Loseran.’

‘Dank u, mevrouw Cobanon. Ik zal zorgen dat de villa zo snel mogelijk klaar is. Maar er zullen wel een paar straten aangelegd moeten worden.’

‘Daar zal ik wel voor zorgen, mijnheer Loseran.’

‘Ik hoop dat de gemeente daarmee instemt, mevrouw.’

Sorane knikt en zegt glimlachend:

‘Laat mij weten zodra ik erin kan.’

Nadat ze hem een kaartje, met haar adres in de hoofdstad, gegeven heeft, kijkt de man haar na. Hij ziet haar naar een bankbediende toestappen. Terwijl Sorane een afspraak met een afgevaardigde aanvraagt, verlaat de architect het gebouw. De bankbediende brengt haar intussen naar een kantoor in een afgesloten ruimte, waar alleen belangrijke klanten toegelaten zijn. De man achter het bureau, staart haar echter verschrikt aan als ze binnen geleid wordt.

‘Dit is mijnheer Grivo Jaron,’ zegt de man die haar bracht nog, voor hij de deur achter Sorane sluit.

Sorane glimlacht even.

‘Ik begrijp uw reactie, mijn heer Jaron. Maar u heeft het mis. Mijn naam is Sorane Cobanon. Ik weet dat ik fel op die andere met de naam Nador lijk en daarom soms problemen hebt,’ zegt Sorane, terwijl moeite heeft om hem voor te liegen, maar het kan niet anders.

De man zucht opgelucht, als ze voor hem, op de door hem aangewezen stoel plaatsneemt.

‘Wat kan ik voor u doen?’

Sorane reikt hem een afgedrukt papier aan. Als hij leest wat erop staat, kijkt hij haar verbaasd aan.

‘Is dit wat je echt waar, mevrouw Cobanon?’

‘Ja.’

‘Bent u zeker, mevrouw? U wil maar een heel klein gedeelte van de winst en de rest is voor projecten hier in de stad.’

‘Dat is mijn wens, mijnheer Jaron.’

‘Ik zal de papieren in orde laten maken, mevrouw Cobanon. Zodra ze klaar zijn, zal ik u bezoeken ze om te ondertekenen.’

‘Dank u, mijnheer Jaron. Dit is mijn adres, maar bel eerst even om zeker te zijn dat ik aanwezig ben.’

Als ze drie dagen later de papieren getekend heeft en naar bed gaat, voelt ze zich veel beter dan de laatste weken.

‘Mijn buit wordt nu voor iets nuttigs gebruikt,’ fluistert ze.

Even moet ze aan haar medeleerlingen, die gevlucht zijn, denken.

‘*Hoe zou het met hen zijn?*’ denkt ze.

Ze weet dat er nog steeds ijverig naar hen gezocht wordt, maar ze blijven spoorloos.

Vroeg in de morgen staat ze op en gaat in de keuken iets te eten klaarmaken. Als ze de boterhammen en koffie op de tafel zet, valt haar blik op een enveloppe, die een paar dagen geleden, voor de deur lag. Aarzelend opent ze de enveloppe. Ze haalt negen bedrukte bladen papier eruit. Elk van die bladen bevat een opdracht, met de gegevens die ze nodig heeft. Ze zucht als ze, ze een voor een leest.

‘Negen doelwitten en vijf doden en ook nog vier kluizen leefroven.’

Dan stapt ze langzaam naar de tafel toe.

‘*Zijn ze soms van plan om heel de misdaad uit te roeien?*’ denkt ze.

Dan schenkt ze koffie, haar lievelings drank, in. Tijdens het eten leest ze aandachtig de papieren. Nog voor de middag vertrekt ze weer.

‘*Nu naar de stad, Ordvan, en mijn eerste doelwit,*’ denkt ze.

Twee jaar later stapt ze opnieuw uit haar zwever op de parking van het hotel waar ze steeds haar intrek neemt. Ze kijkt even verbaasd naar de omgeving, die al helemaal verandert is. Mogwan is intussen helemaal opgebloeid. Er wordt op verschillende plaatsen gebouwd en er is al een ziekenhuis gedeeltelijk open. En werk is er in overvloed, waardoor verschillende gezinnen in de streek zijn komen wonen. Op een dag keert ze terug van een opdracht, als ze plots schrikt ze. Ze ziet Jenan haar stiefbroer uit het oude gemeentehuis komen en naar een zwever toestappen. In de zwever merkt ze nog twee gedaanten op. Als de zwever van haar broer wegzweeft herkent ze de vrouw die achterin zit. Haar zus Reysa.

Een paar minuten later stapt ze het gemeentehuis binnen en wordt even aangestaard, door verschillende mensen die haar herkennen.

‘Mevrouw Cobanon. Welkom, mijn naam is Higan Terinan,’ zegt een bediende.

Sorane keert zich naar hem en glimlacht.

‘Wat voert u hierheen, mevrouw?’

‘Mijn stiefbroer. Ik zag hem juist naar buiten stappen.’

‘U bedoelt die jongeman. Ja, hij en zijn zus zijn elk op zoek naar een klein huisje in de buurt. Maar ik heb hen moeten teleurstellen, want er is geen enkel huis beschikbaar. Er zijn wel appartementen in aanbouw, maar die zijn pas over enkele maanden klaar.’

Even denkt Sorane na.

‘Ik heb nog vier villa’s laten bij bouwen, mijnheer Terinan. De laatste is een maand geleden afgewerkt. Misschien kan je twee ervan aan hen ter beschikking stellen. Maar wel op voorwaarde dat ze niet weten dat ik de eigenares ben. En ik betaal alle kosten. Reken maar een normale huur aan, anders worden ze misschien argwanend.’

‘Dat zal goed nieuws voor hen zijn, mevrouw. Maar als ik vragen mag, waarom mogen zij niet weten wie u bent.’

‘We hebben ruzie en zolang die niet bijgelegd is, heb ik het liever zo. Misschien weigeren ze wel, als ze mijn naam weten.’

De bediende knikt even.

‘Ik zal hen dadelijk een bericht sturen.’

‘Wil je mij iets laten weten als ze het al of niet aannemen?’

‘Dat zal ik zeker, mevrouw.’

De man kijkt haar na als ze naar buiten stapt. Met een ruk moet hij zich van haar slanke gestalte losrukken. Dan haast hij zich naar zijn bureau.

De aanslag

Verschillende maanden later komt ze op een dag terug thuis van haar zoveelste succesvolle opdracht. Ze is echter helemaal van de kaart. Ze is het doden zo moe. Ze vreest dat ze langzaam maar zeker zichzelf aan het verliezen is. Toch weet ze dat het niet zo eenvoudig is om te stoppen, want dat dulden haar opdrachtgevers niet. Ze heeft haar tweede familie al een tijdje niet meer gezien. Ze weet intussen al dat haar broer en zus in een van haar villa's wonen. Maar haar eerste poging om met haar stiefzus Reysa te praten om de ruzie van enkele jaren geleden bij te leggen, heeft niets opgeleverd. Ze heeft haar de deur gewezen. Nadat ze terugkeerde van haar laatste opdracht heeft ze ook haar stiefbroer opgezocht, maar Jenan heeft maar even met haar gepraat. Maar het was zo afwijzend dat ze zonder iets te zeggen zijn huis verliet.

Ze heeft uren rondgereden, voor ze in de richting van haar villa afsloeg. Als ze daar eindelijk aankomt, ziet ze een zwever op de oprit staan. Als ze ernaast stopt en uitstapt, ziet ze Jenan in het voorportaal staan.

Sorane zegt echter niets, als ze door hem omarmt wordt. Ze legt haar hoofd tegen zijn schouder, maar kan haar tranen niet meer bedwingen. Meer dan een minuut staan ze beiden daar. Dan leidt Jenan Sorane naar binnen. Daar wacht zijn vriendin hen op. Samenbrengen ze de roodharige naar de salon. Sorane gaat tussen hen in, in de zetel, zitten.

‘Het spijt me van de ontvangst van daarstraks, zus. Ik had je zo niet mogen ontvangen.’

Sorane kijkt hem even met betraande ogen aan.

‘Het is niets, broer. Ik ben het die vergeving moet vragen. Jij en Reysa hadden beiden gelijk. Dat beseftte ik voor mijn laatste opdracht pas. Ik begin een afkeer van mezelf te krijgen.’

‘Iedereen maakt weleens een verkeerde keuze, Sorane,’ zegt de jonge vrouw, die haar broer vergezelt.

‘O, vergeten, Sorane. Dit is mijn vriendin, Geevy. Liefeling, dit is mijn stiefzus, Sorane Nador. Maar ze noemt zich nu Sorane Cobanon, zoals haar echte ouders.’

Geevy schrikt echter even, want beide familienamen zijn haar bekend. De ene heeft een slechte klank, want hij behoort een huurmoordenares toe. De naam Cobanon kent ze nog beter, die heeft in deze streek een zeer goede reputatie. Heel deze kleine stad lijkt de naam Sorane Cobanon te kennen en spreekt hem met eerbied uit. Ze snapt het echter niet. Beiden zouden nu een dezelfde zijn. Misschien dat Jenan wel iets meer zal weten.

Ik moet het hem eens vragen, als we alleen zijn, ’denkt ze, terwijl ze Sorane toe lacht.

Even kijkt de roodharige naar Geevy en beantwoordt haar glimlach, dan wendt ze zich naar haar stiefbroer.

‘Ik verdien het, Jenan. Mijn leven is zo nutteloos. Altijd moeten doden en stelen, ik kan het niet meer aan.’

‘Ik wist dat dit moment ooit zou komen, zusje. Je bent een harde dobber, maar je hebt ook een hart zoals iedereen van ons. Maar je weet dat je niet zo eenvoudig eruit kan stappen. Ook de politie zoekt je.’

‘Ik weet het, Jenan.’

‘Je kan best eens met onze ouders gaan praten. Misschien kunnen zij je raad geven.’

Sorane die zich iets beter voelt, knikt.

‘Maar eerst wil ik mijn gedachten op een rijtje zetten.’

‘En als je nu eens voor een paar dagen bij ons intrekt, zus.’

‘Wil je dat voor mij doen, na wat ik je jaren geleden naar het hoofd geslingerd heb?’

‘Dat ben ik al lang vergeten, Sorane. Ruzie of niet, je bent en blijft mijn zus. Onze ouders zullen je ook wel hartelijk ontvangen.’

‘Misschien kunnen we naar ons huis gaan, Jenan, dan kan ik iets te eten voor jullie klaarmaken.’

‘Doen we, Geevy. Als jij er mee instemt, dat mijn zus bij ons komt wonen.’

‘Ze is je zus, Jenan. En ze heeft hulp nodig. We mogen onze hulp niet weigeren. Dat heb ik je daarstraks al gezegd.’

‘Ja, dat weet ik, liefeling. Maar dit is...’

‘Ze komt mee, Jenan. Ik wil je oudere zus beter leren kennen.’

Jenan knikt opgelucht en kijkt naar Sorane.

‘Kom je, Sorane. Dan kan je een beetje gaan rusten, want ze je ziet er moe uit.’

Sorane knikt alleen maar.

‘Dank jullie, allebei.’

Even later sluit Jenan de deur af en ze lopen naar de zwevers.

‘We nemen de mijne, Sorane. Later breng ik je wel terug.’

Enkele voorbijgangers kijken naar hen en het valt Jenan op dat ze Sorane toeknikken alsof ze haar kennen. Als ze weg zweven, merkt Geevy dat Jenan ook verbaasd was toen de mensen naar Sorane knikten.

‘Dat is toch vreemd. Jenan lijkt ook niet te weten wat er met zijn zus is. Ik moet toch eens aan enkele mensen vragen stellen,’ denkt ze.

Na het eten bij Jenan thuis, gaat Sorane even naar de logeerkamer om een beetje te rusten.

‘Heb je dat ook gemerkt, Geevy? De mensen...’

‘Ja, lieveling. Dat merkte ik. Ook op mijn werk heeft de naam Cobanon een goede klank. Ik heb me daar nog niet veel van aangetrokken, omdat ik die naam niet kende. Maar er zijn soms vermeldingen van Sorane Cobanon. Of dat dezelfde is als je zus, dat weet ik niet.’

‘Kan je daar iets over opzoeken? Want je zult ook wel gemerkt dat sommige mensen hier mijn zus vriendelijk toeknikken. Ik heb de indruk dat ze dat niet doen uit vrees, maar met een zekere eerbied.’

‘Dat was ik al van plan, Jenan, want het boeit mij. En voor een deel is het mijn job om dingen te controleren. Ik moet alleen wachten tot volgende week, want in het weekend kan ik er niet binnen.’

Jenan knikt.

‘Maar nu je zus hier is, moeten wij onszelf een beetje ontzien.’

‘Je vergeet dat ze een grote meid is, lieveling.’

‘Dat wel, maar het zou wel een beetje gênant zijn, als ze plots zou binnenstappen, als wij...,’ zegt Geevy, maar zwijgt dadelijk als ze Sorane opmerkt die de trap afkomt.

Jenan wil iets zeggen, maar merkt dat Geevy een teken geeft met haar hand. Dus zwijgt hij maar.

‘Kom bij ons zitten, Sorane.’

De roodharige kijkt de vriendin van Jenan even aan en stapt dan naar de salon toe.

‘Er is een film op tv, zus. Ik weet niet van welk soort films jij tegenwoordig houdt.’

‘Nog steeds zoals vroeger actiefilms, broertje. Maar op het moment staat mijn hoofd er niet naar.’

‘Misschien is dit iets voor jou, Sorane. Een romantische komedie.’

Sorane knikt Geevy toe, terwijl ze links van haar gaat zitten. Maar de film boeit haar niet erg, want ze doet haar terugdenken aan de heerlijke tijd die ze met Verin had.

Even veegt ze een traan weg en sluit haar ogen.

‘Moe, Sorane,’ vraagt Geevy.

‘Nee, deze film doet mij aan mijn vroeger vriendje denken. Ik denk dat ik maar even ga slapen.’

‘Is het uit met Verin, zus?’

Even zegt Sorane niets, maar ze zien de tranen in haar ogen opwellen. Geevy slaat haar arm om haar schouders.

‘Misschien kan je beter je hart eens luchten, zusje?’

Sorane kijkt haar broer even aan en veegt de tranen uit haar ogen. Dan richt ze zich op en fluistert:

‘Hij is mijn tranen niet waard.’

‘Waarom, Sorane. Heeft hij je bedrogen?’

Sorane kijkt haar even aan en schudt haar hoofd.

‘Veel erger, Geevy,’ fluistert ze slikkend.

Dan begint ze te vertellen wat er gebeurd is. Daarna is het doodstil in de salon. Jenan slikt even.

‘Wat moet dat erg voor jou geweest zijn, zus.’

‘Nog steeds, Jenan. Maar ik tracht het te vergeten. Hij hield van mij dat weet ik, maar toch wilde hij mij doden. Ze moeten hem bedreigd hebben. Dat kan bijna niet anders.’

‘Dan moet hij toch niet zoveel van jou gehouden hebben, Sorane.’

Sorane kijkt even naar de vriendin van haar broer.

‘O, hij hield werkelijk van mij, Geevy. Maar in die wereld mogen we geen liefde kennen. Zeker niet tussen collega’s. Ze moeten het ontdekt hebben.’

‘Is het zo erg, zus?’

‘Het is een omgeving zonder genade, Jenan. Maar Verin had mij beter op de hoogte kunnen brengen van zijn opdracht. Samen hadden we misschien iets kunnen ondernemen.’

‘Zus, als ik het goed begrijp, zou dat zijn dood betekend hebben.’

‘Als ik die opdracht zou gekregen hebben, zou ik nooit op hem geschoten hebben, broer. En dan onze beide vrienden genadeloos afmaken, samen met hun kindje. Nee, dat zou ik nooit kunnen.’

Even weet Jenan niet wat te zeggen.

‘Misschien zou jij dan dood zijn, zus? Want een opdracht weigeren in die kringen betekend zelfmoord.’

‘Dat weet ik, Jenan. Maar ik zal altijd weigeren om op onschuldigen te schieten.’

‘Zo onschuldig ben je echter niet, zus. Je helpt misdadigers, door hun tegenstanders te doden.’

‘Laat ons daarover zwijgen, broer. Mijn ruzie met Reysa en jou ging daarover.’

‘Dat weet ik. Maar zowel ik als Reysa hebben altijd gewenst dat je, je leven zou veranderen.’

‘Dat is zo goed als onmogelijk, Jenan. Zoals je zelf daareven zei. Ze zullen mij overal vinden en dan mag ik blij zijn dat ze me dadelijk een capsule met gif erin door mijn hoofd schieten.’

Even staart Jenan haar aan.

‘En als ze dat niet doen, Sorane.’

‘Ik heb al veel dingen gehoord, van mensen zoals ik die uit de gunsten van hun opdrachtgever gevallen zijn. Daar denk ik liever niet aan, Jenan.’

‘Misschien kon Verin om die reden, die opdracht niet weigeren.’

Sorane schud haar hoofd en zegt met harde stem:

‘Ik zou het nooit gedaan hebben, broer. Zelfs niet om mijn eigen leven te redden.’

‘Dat is nu juist de reden, waarom ik nog in jouw geloof, zus.’

‘En Verin, Sorane. Je lijkt nog altijd zeker te zijn van zijn liefde voor jou?’

‘Dat ben ik nog steeds, Geevy. Hij hielt met heel zijn hart van mij, dat voel ik. Daarom kan ik het niet begrijpen.’

Opnieuw welt een traan op in de ogen van Sorane. Geevy merkt het en slaat opnieuw een arm om de roodharige.

‘Kom, schatje. Laat mij je even troosten,’ fluistert ze, terwijl ze Sorane even tegen zich aandrukt.

Jenan kijkt hen verbaasd. Sorane is een harde meid en nu zit ze daar als een hulpeloos meisje. Als Reysa haar zo zou zien, dan zou ze haar misschien vergeven. Heel even heeft hij de gedachte om naar Reysa te bellen, maar laat het dan maar. Het moment

zou toch al voorbij zijn, voor ze hier kan zijn. En dat blijkt het al te zijn, want Sorane maakt zich van zijn vriendin los.

‘Dank je, Geevy. Een knuffel had ik nodig. Het is alweer over. Ik kan maar beter gaan slapen.’

De jonge vrouw knikt even en kijkt Sorane na als ze naar de trap toeloopt. Toch is ze verbaasd, want ze is tegen doden van mensen. Toen ze de naam Sorane Nador hoorde, had ze dadelijk een afkeer van deze roodharige. Ze schilderen haar als een koelbloedige moordnares af, die geen genade kent. Maar nu ze haar verhaal gehoord heeft, beseft ze dat zij ook maar een mens is zoals ieder van ons.

‘En toch vraagt ik mij af, wat zij met die Sorane Cobanon te maken. Ze moet veel op haar lijken, want de mensen denken dat Jenans zus die vrouw is.’

Dan schrikt ze op uit haar gedachten, als ze Jenan met een droevige stem hoort zeggen.

‘Mijn zus heeft geen geluk met mannen, lieveling.’

‘Dat komt wel, schat. Ze zal die man wel vergeten.’

Jenan knikt even en slaat zijn arm om de schouder van Geevy.

‘Ik hoop dat ze iemand zoals jij tegenkomt, lieveling. Maar dan een mannelijke versie.’

Geevy glimlacht even, terwijl ze zich tegen Jenan aanvljkt. Knuffelend kijken ze verder naar de film.

Als ze gaan slapen en voorbij de kamer van Sorane stappen, kijkt Jenan even naar binnen. Zijn zus horen ze haar rustig ademen in haar slaap. Gerustgesteld stappen ze verder en kruipen naast elkaar in bed.

Een uurtje of twee later gaat Geevy naar de wc beneden. Maar als ze terugkomt, hoort ze Sorane snikken en gaat even kijken. De roodharige ligt in elkaar gekrold op het bed. Geevy gaat achter haar liggen en streelt haar rode haren.

‘Rustig maar Sorane. De pijn zal ooit wel verdwijnen, alleen niet helemaal,’ fluistert ze.

De volgende morgen komt Sorane al zeer vroeg naar beneden, maar haar broer en zijn vriendin zijn al van een licht ontbijt aan het genieten.

‘Als je iets wil eten, Sorane. Neem maar,’ zegt Geevy.

De roodharige gaat bij hen aan de tafel zitten en neemt een paar boterhammen.

‘Dank u,’ zegt ze.

‘Waarom bedank je ons toch altijd, zus? Je bent familie.’

‘Je weet wat ik doe, Jenan. Het brengt veel op, maar ik wil niets van dat bloedgeld. Ik hou alleen het hoogstnodige voor mij om te kunnen leven en het nodige te kopen om mijn beroep dat ik begin te haten verder te zetten. Maar ergens voel ik dat dit leven niet mijn bestemming is.’

Sorane denkt even aan die vreemde vrouw Aveyana, die haar op weg geholpen heeft om te worden wat ze nu is. Waarom heeft ze dat gedaan, vraagt ze zich af. Dan hoort ze Jenan zeggen:

‘Dat heb ik gisteren gemerkt, zusje. Je was er niet zo best aan toe.’

‘Het spijt me, dat ik jullie daarin betrokken heb, maar...’

‘Zwijg daarover, zus. Van die ruzie heb ik ook spijt en ik denk dat Reysa dat ook wel heeft. Maar we waren beiden te trots om je op te zoeken, telkens je een paar dagen in je villa was. Hadden we dat gedaan, dan was alles misschien anders verlopen.’

‘Misschien, broer.’

‘Wat ga je doen, Sorane? Ze zullen je zoeken.’

‘Dat weet ik nog niet. Eerst ga ik met onze ouders praten. Daarna zien we wel.’

‘Ik ga mee, zus.’

‘Nee, Jenan. Dit is iets dat ik alleen moet doen. Maar ik moet hier in de stad nog een paar dingen in orde brengen.’

‘Oké, zus. Er is geen haast bij.’

Geevy kijkt Sorane echter nieuwsgierig aan.

‘Ze moet toch veel verdienen. Maar wat doet ze dan met al dat geld, als ze het niet voor zichzelf wil gebruiken. Jenan zei dat zijn zus zich hier Sorane Cobanon noemt. Dezelfde naam als die vrouw die ze hier lijken te kennen. Waarom geeft ze zich uit alsof ze die vrouw is? Welke reden kan ze daarvoor hebben?’

Nadenkend kijkt ze voor zich uit.

‘Hé, Dat is waar ook. Jenan heeft toch gezegd dat ze zijn stiefzus is? Misschien dat haar echte ouders tot de familie Cobanon behoorden. Dat zou verklaren waarom ze zich nu en dan Sorane Cobanon noemt. En ik moet toch eens uitzoeken of ze nu werkelijk dezelfde vrouw is.’ denkt ze.

Dan merkt ze dat Sorane haar aandachtig aankijkt.

Even schrikt ze, want met deze blik lijkt ze dodelijk gevaarlijk. Ze lijkt wel iemand anders. Iemand die bezweeft is om te doden. Even kijkt ze naar Jenan, die naar hen toekomt. Maar merkt ze dat die blik verdwijnt en ze ziet de roodharige glimlachen.

‘Je hebt het zo te zien gemerkt, Geevy.’

‘Wat bedoel je?’

‘De blikken van de mensen in deze streek.’

‘Ja, dat heb ik. Al begrijp ik niet goed waarom.’

‘Ze kennen me hier al jaren als Sorane Cobanon. Toen ik hier na de ruzie met mijn zus en broer, hier aankwam, was ik van de kaart en in de war. Bijna had ik de controle verloren en er een eind aan gemaakt. Een vriendelijk ouder koppel heeft me toen geholpen, maar ze wilden er geen geld voor aannemen. Ik kon het niet weigeren, zonder hen te kwetsen al hadden ze zelf niet veel. Een paar jaar later liet ik mijn villa bouwen.’

‘Ken ik deze mensen?’

Sorane kijkt naar Jenan, die juist terug binnenkomt.

‘Vermoedelijk niet, Jenan. Maar hun zoon misschien wel. Zijn naam is Gerin en hij heeft een restaurant in de buurt van mijn villa.’

‘Bedoel je Gerin Loseran en zijn vrouw Zuyana.’

Sorane knikt even met een droevige blik.

‘Ja, zus. Die ken ik zeker. Wij gaan daar soms weleens iets eten.’

‘Zijn ouders, die mij er weer bovenop brachten, leefden toen is een klein huisje. Maar genoeg daarover. Straks is ons eten koud.’

Jenan glimlacht en knikt. Gedrieën eten ze verder, want Jenan en Geevy moeten ook nog naar hun werk.

‘Het beste zus. We komen nog weleens, als je er dan nog bent.’

Sorane knikt even.

‘Maak het goed jullie allebei.’

Als beiden vertrokken zijn kijkt Sorane nog even naar het portret van hun ouders die op de kast staat. Dan staat ze op en trekt haar jas aan. Wandelend over de straat voelt ze zich voor het eerst weer gelukkig en goed in haar vel. Ze praat met een paar mensen, terwijl ze haar gedachten op een rijtje zet.

Drie dagen later zitten Jenan en Geevy in de salon te kussen als Sorane binnenkomt.

‘Hm.. hm..,’ kucht ze.

Beiden laten elkaar verschrikt los en kijken Sorane een beetje beschaamd aan.

‘Doe maar rustig verder, allebei. Ik ga vandaag eens naar Jov en Runa. Ik voel met opperbest en wil eens rustig met hen praten over mijn toekomst.’

‘Is het niet beter dat ik meega?’

‘Nee, broertje. Ik ben groot genoeg en daarbij heb jij hier je handen vol,’ glimlacht Sorane, terwijl ze haar jas aantrekt.

‘Kom, je straks weer terug.’

‘Dat zal eerder morgen zijn, Geevy. Het zal laat worden vanavond, dus kan ik beter naar mijn villa gaan.’

‘Maak het goed, zusje en kom veilig terug.’

‘Zal ik doen, Jenan. Tot morgen dan,’ knikt Sorane en trekt de deur achter zich dicht.

‘Je zus ziet er veel beter uit, Jenan,’ zegt Geevy fluisterend, terwijl ze hem op zijn wang kust.

‘Ze heeft een besluit genomen, denk ik, lieveling,’ antwoordt Sorane’s broer lachend en staat op.

Geevy kijkt hem verbaasd aan en voelt dat hij haar rechtop trekt. Even later ligt ze in zijn armen en beantwoordt zijn kus. Plots werpt hij haar achterover en schuift hij zijn armen achter haar hals en knieën. Voor ze van haar verrassing bekomen is, draagt hij haar naar de slaapkamer.

‘We zijn eindelijk alleen in huis, schat. Dus kunnen we m...’

Intussen is Sorane nadenkend op weg met de bus naar haar villa aan de andere kant van de stad. Vele uren later nadert ze met haar zwever de straat waar haar stiefouders wonen. Alles is rustig. Enkele mensen wandelen over de straat. Ze ziet ook een paar kinderen spelen in de tuin van hun huis. Voor het huis van haar pleegouders stopt ze. Even kijkt ze naar het huis, waar ze een groot deel van haar jeugd doorbracht. Maar hier kreeg ze ook ruzie met haar broer en zus. Ze belt aan en zucht opgelucht als Runa de deur opent.

‘Hai, Sorane. Eindelijk kom je nog eens langs.’

‘Vergeef me, Runa. Die ruzie, daar heb ik nog steeds spijt van.’

‘Dat weet ik, dochter. Maar nu ben je er weer, kom toch binnen. Jov zal blij zijn als hij straks thuiskomt.’

Sorane heeft echter niet gemerkt dat er twee zwevers het huis in het oog houden.

‘Dat is nu eens geluk hebben. De dochter is er nu ook. Nu hebben we twee vliegen in een klap,’ zegt een van de mannen.

‘De dochter en dan?’

‘Sorane Nador, de huurmoordenares. Als we haar doden dan zullen we misschien een dikke premie van Aqunok krijgen.’

‘Was dat die roodharige?’

De spreker knikt even.

‘Erop af,’ zegt hij, terwijl hij de zijdeur opent.

Dadelijk verspreiden ze zich en verdwijnen in de tuinen van de omliggende villa’s. Nog twee zwevers naderen en ook uit die stappen een paar mannen.

‘Deze maal hebben we die moordenaars. Die mag zeker niet ontkomen, Noran.’

Even kijkt de andere naar zijn horloge.

‘Hopelijk slagen de anderen ook.’

‘Daar zijn ze al begonnen, denk ik, Von. Je kent de bevelen. Geen genade. Zet uit voorzorg maar twee scherpschutters op de loer.’

De andere knikt en wijst twee mannen aan.

Sorane neemt intussen plaats in de salon en zegt:

‘Ik weet niet of ik zolang kan blijven, mama.’

Runa knikt even.

‘Ik ga even iets te drinken klaar maken, Sorane.’

Haar dochter glimlacht even en kijkt even naar de foto’s op de kast. Ze herinneren haar aan haar gelukkige jeugd en de eerste stappen die ze zette in de wereld daarbuiten.

Als Runa een paar minuten later terugkomt met een palet met twee tassen, vraagt ze:

‘Heb je het al bijgelegd met je zus en broer?’

‘Niet echt, moeder. Jenan praat al wel met mij. Ik kom trouwens van bij hem thuis. Hij heeft een mooie vriendin aan de haak geslagen.’

‘Je bedoelt Geevy, Sorane. Ja, Jenan heeft haar al aan ons voorgesteld. Maar hij heeft nooit gezegd, dat ze een koppel waren.’

‘Dat zijn ze zeker, Runa.’

Sorane moet even slikken, waardoor Runa beseft dat er iets is.

‘Met Jenan wel, al is het nogal stroef. Maar Reysa heeft me nog niet vergeven.’

‘Het spijt me, Sorane. Reysa zal ook wel bijdraaien. Maar ik heb het gevoel dat je daarom niet hier bent.’

‘Nee, ik ben de weg, die mijn leven ingeslagen is moe. Ik heb veel geld verdiend, maar ik kan niet meer.’

‘Dat kan ik begrijpen, Sorane. Maar het is ook voor een deel de schuld van mij en Jov.’

‘Nee, Runa. Zeg dat niet. Ook ik wilde een gemakkelijk avontuurlijk leven. Alleen is het niet zoals ik het hoopte dat het was.’

‘En jij. Hoe is het met die knappe jongeman?’

Even is Sorane stil, maar Runa merkte dat ze weer in elkaar kromp, zoals een paar minuten geleden.

‘Dan begint Sorane te vertellen, terwijl Runa ontsteld luistert naar het verhaal van haar stiefdochter.

‘Het spijt me, meisje. Dat is vreselijk. En die agente.’

‘Die heb ik moeten redden, toen ik tot het beseft kwam dat ze niet schuldig was.’

‘Dan had ik toch gelijk, Sorane. Je bent niet zo verdorven, zoals je zus je noemde.’

Even kijkt Sorane haar stiefmoeder aan.

‘Ik verdiende veel, moeder, maar ik gebruikte het grootste deel om mensen te helpen, die het nodig hadden.’

‘Dat is goed, Sorane. Maar niet als je het doet om je geweten te sussen.’

‘Nee, Runa. Dat niet. Maar ik wil dat het nuttig besteed wordt, in plaats dat ik ervan geniet.’

Runa kijkt haar verbaasd aan. Plots heft Sorane haar hand op en kijkt om zich heen naar de vensters.

‘Heb je een wapen?’ fluistert ze.

‘Wat is er?’

Sorane sluipt echter naar het venster toe en kijkt voorzichtig langs de rand naar buiten. Voor de deur staan twee gewapende mannen. In de tuin achter hen ziet ze nog verschillende donkere schaduwen tussen de bomen sluipen.

‘Mam, blijf in dekking...’ zegt ze, maar merkt Runa niet meer op.

Terwijl ze haar wapen trekt, sluipt ze naar de deur van de gang toe. Even werpt ze een blik op de voordeur, dan naar de andere kant. Ze ziet Runa met een wapen in haar handen naar haar toestappen.

‘Iets klopt hier niet, moeder. Blijf weg van de ramen.’

Runa knikt en bukt zich dadelijk. Maar op dat moment vliegt de deur in stukken. Door het stof en de rondvliegende stukken hout ziet ze verschillende lichtflitsen. Ze hoort een kreet aan de voorkant en beseft dat haar moeder iemand geraakt heeft. Haar moeder duikt de salon in en rolt over de vloer tot naast Sorane.

‘Hoeveel zijn het er?’

‘Meer dan zes, geloof ik.’

‘Dan nemen we er een paar mee,’ zegt Runa.

Sorane knikt met een glimlach. Dan ziet ze een gedaante in de deur naar de gang opdoemen. Voor de man kan reageren vuurt Sorane bliksemsnel. In de deuropening stort de man neer.

‘Eén minder,’ hoort ze haar moeder fluisteren.

‘Kom, mam. Naar achter. Misschien kunnen we langs achter weg.’

Runa knikt even en volgt haar dochter gebukt. Naast de deur naar de keuken drukken ze zich tegen de muur. Als Sorane naar binnen kijkt, ziet ze niemand. Maar dan vliegt het raam van de salon, als het door capsules geraakt wordt, in stukken. Twee ervan gaan door het lichaam van Runa. Sorane hoort haar moeder naast zich kreunen en draait zich verschrikt om. Voor haar ogen zakt Runa in elkaar. Snel grijpt Sorane haar vast en trekt haar opzij. Dan onderzoekt ze haar snel. Haar moeder is twee maal in haar borst geraakt en ze heeft bloed op haar lippen. Snel grijpt ze naar haar riem en opent een tasje met haar speciale zalf.

‘Te laat, Sorane. Gif.. Ik.... Maa..kk...het goed met je zus en bro....’

‘Zal ik doen, moeder,’ fluistert Sorane met trillende stem, terwijl tranen over haar wangen naar beneden glijden.

Aan de starre ogen van Runa kan ze zien dat ze dood is. Even aarzelt ze, maar dan wordt haar blik hard. Voorzichtig laat ze het lichaam van Runa op de vloer zakken en kijkt naar het kapotte venster. Maar in de deur naar de hall merkt ze opnieuw een gewapende man op. Ze ziet hem grijnzen, terwijl zijn wapen omhoog komt.

Maar dan verschijnt er een gaatje tussen zijn ogen. Terwijl hij neerstort, ziet ze een tweede gedaante weg duiken. Snel haast ze zich de keuken in. Ook aan de achterzijde duiken er drie gedaanten van verschillende kanten op. Op dat moment vliegt de achterdeur in stukken. Langzaam sluipt ze door de keuken naar achter en merkt twee zwaargewapende mannen op, die naar binnenstappen.

‘Verdomme, nog twee,’ fluistert ze.

Gelukkig hebben ze haar nog niet opgemerkt. Even kijkt ze om zich heen, dan denkt ze aan haar stiefmoeder. Weer ziet ze haar starre ogen voor zich. Ze voelt zich weer steenkoud worden.

‘Verdomde moordenaars,’ sist ze.

Op dat moment stapt een van de huurlingen langs de achterdeur binnen en merkt Sorane op. Hij opent dadelijk het vuur, maar mist, Sorane echter niet. Haar capsules worden echter door

een beschermend vest tegengehouden. Opnieuw vuurt hij, maar Sorane rolt over de vloer en vuurt opnieuw, deze maal op zijn hoofd. Een andere achter hem schrikt, als zijn maat in elkaar zakt. Als hij wil wegduiken, vuurt Sorane met een ijsskoude blik. Drie capsules doorboren zijn benen, maar die zijn geladen met een snelwerkend gif.

Met grote ogen kijkt hij Sorane aan, als hij langzaam in elkaar zakt. Hij probeert zijn wapen te richten, maar hij bezit er de kracht niet meer voor. Een derde duikt echter op, maar ziet de roodharige niet meer. Sorane, die achter een kast zit, ziet langs beide zijden een man opduiken en om zich heen kijken. Nog voor ze haar opmerken, veert ze recht en duikt tussen de twee door. In een reflex vuren ze, maar hun speciale capsules doorboren het lichaam van de andere schutter. Sorane tuimelt echter door de deur en hoort ze niet neerstorten.

De twee overblijvenden hebben de schoten echter gehoord en sluipen dichterbij. Een van hen heeft zijn wapen omgewisseld voor een revolver met geluidsdemper vast in zijn rechterhand. Hij nadert hun prooi langs achter, terwijl zij geconcentreerd zijn makker in het oog houdt. Deze nadert steeds meer en als hij de roodharige opmerkt, duikt ze opzij, terwijl ze vuurt. Als Sorane tegen de muur botst, valt de man achterover. Dan merkt ze de man in de gang op en probeert nog weg te rollen, maar zijn schot bezorgd haar een schampschot aan haar rechterbeen, een tweede doorboort haar linker bovenarm, waardoor haar wapen uit haar half verdoofde hand valt.

De man grijnst en nadert Sorane. De roodharige steekt haar hand uit in een poging om het schot tegen te houden.

‘Je bent goed, Sorane. Vijf van ons heb je gekregen. Maar ik zal diegene zijn, die geprezen zal worden, omdat ik je gedood heb.’

Dan buigt hij zijn vinger om de trekker, terwijl hij zijn wapen op haar hoofd richt. Voor hij kan vuren hoort hij haar zeggen, terwijl ze haar arm strekt.

‘Het spijt me, man. Maar je hebt het mis.’

Vanuit haar pols schiet een lichtende energiebaan naar de man toe. De kracht is zo groot dat het doorheen zijn hoofd schiet. Hij is opslag dood. In een reflex drukt hij nog driemaal af, maar de capsules boren zich voor zijn voeten in de vloer.

Moeizaam kruipt Sorane recht, want ze kan maar met moeite op haar gewonde been staan. En op haar linkerarm kan ze niet steunen ook al is die maar licht geraakt. Zeer langzaam keert het

gevoel in haar arm echter weer. Ze bukt zich moeizaam en neemt haar wapen van de grond op.

‘Vader,’ fluistert ze plots, terwijl ze haar wapen stevig vastneemt.

Op haar hoede doorzoekt ze de rest van het huis, maar ze ziet haar stiefvader nergens. Langzaam loopt ze weer naar de voordeur en ziet een man bij haar stiefmoeder zitten. Sorane herkent hem, want het is een gebuur aan de overkant. Hij kijkt haar aan en schudt zijn hoofd.

Sorane knielt naast hem en sluit de starre ogen van de vrouw die voor haar zoveel als haar moeder was. De twee capsules hebben haar linkerlong geraakt.

‘De capsules bevatten gif. Ze had geen enkele kans om dat overleven.’

‘Wat een moordenaars,’ fluistert ze man.

‘Ik kon je niet redden, Runa. Dit heb je niet verdiend. Je was als een echte moeder voor mij,’ fluistert ze en knikt de man toe, terwijl ze met tranen in de ogen nog aan Jov haar stiefvader moet denken.

‘Het spijt me, Miss Nador. Ik wilde je moeder helpen, maar ze moet op slag dood geweest zijn.’

‘Dat weet ik, mijnheer Norkin. Maar toch bedankt dat je het geprobeerd hebt.’

‘Je vader, die zal er niet goed van zijn,’ hoort ze de man zeggen.

‘Dat klopt. Vader zal mijn hulp en die van hun eigen kinderen hard nodig hebben om dit verlies te verwerken,’ denkt ze, terwijl ze opstaat.

Dan draait ze zich om en loopt kalm naar buiten. Enkele bewoners van andere huizen kijken haar aan. In de verte hoort ze politiesirenes naderen.

‘Breng je jullie geweld nu ook in onze wijken, Sorane?’ roept een vrouw plots.

Sorane verstart even. Dan kijkt ze in de richting van de vrouw.

‘Jij kwam soms op bezoek, mevrouw Gonven. Acht jij mij tot zoiets in staat. Mijn stiefmoeder kreeg geen enkele kans.’

De vrouw kijkt haar nu iets beter aan en beseft dat Sorane helemaal van de kaart is.

‘Nee, dat denk ik niet meer. Vergeef mijn woorden, meisje. He, je bent gewond.’

‘Het is niets, mevrouw Gonven. Dit overleef ik wel. Maar die mannen heb ik gedood. En het waren mensen zoals ik. Spijtig dat ik hun opdrachtgevers nog niet ken.’

‘En als je die kende, zou je hen dan doden.’

‘Waarom niet, mevrouw Gonven? Mijn stiefmoeder heeft nooit iemand kwaad gedaan en toch ligt ze daar in haar bloed.’

‘Het spijt me, meisje, maar je moet je been en je arm laten verzorgen.’

Sorane kijkt om naar de vrouw die juist sprak.

‘Bedank je man van mij, mevrouw Norkin. Hij heeft gedaan wat hij kon. Mijn wondjes zijn niet zo erg. Ik behelp mezelf wel,’ zegt Sorane fluisterend.

‘Jij hebt gedood, Sorane. Zo te zien kan je zeer goed met wapens omgaan,’ zegt iemand anders.

Sorane kijkt met bliksemende ogen om zich heen.

‘Dat is normaal voor die dame. Zij staat bekend als Sorane Nador en van de ergste huurmoordenaressen. Er staat zelfs een prijs op haar hoofd.’

Overal ziet de beschuldigende blikken. Dan valt haar blik op de man die het zei. Hij heeft een wapen in zijn hand, terwijl ze aan haar riem een politiekenteken opmerkt.

‘Er zullen nog doden vallen, mensen, maar de opdrachtgevers van deze moord zullen hun straf krijgen. En vinden zal ik hen. Dat is...’ zegt ze koel, maar op dat moment ziet ze een licht weerkaatsen.

‘*Schutter op dak*,’ hoort ze stem van Anya.

‘Pas op. Een schutter. Op de grond, snel,’ roept ze uit.

Een seconde later laat ze zich vallen en rolt opzij. Een straal raast zo dicht bij haar hoofd voorbij, dat ze een zoemend geluid opvangt. De straal raakt een man een paar meter achter haar. Een tweede boort zich naast haar in de stenen. De omstaanders proberen zich in veiligheid te brengen, maar de schutter schiet nu op iedereen. Sorane heeft echter gezien waar hij zich bevindt en trekt haar handwapen. De schutter merkt het gevaar op dat moment op en richt zijn wapen bliksemsnel. Maar te laat, een lange vuurstraal komt uit het wapen van de roodharige, terwijl een straal uit het wapen van de agent in de muur naast de man inslaat.

De capsule van Sorane treft echter doel en raakt de man recht boven zijn linkeroog. Zijn wapen valt over de reling van het dak naar beneden.

‘Die zal nooit meer een wapen op iemand richten,’ horen enkele mensen haar zonder emotie zeggen.

Sommigen richten zich weer op, vanachter de dekking. Een paar haasten zich om de gewonden te gaan helpen. Sorane hoort op dat moment politiesirenes steeds luider klinken.

‘Ik ga ervandoor, agent. Je kan me beter niet tegen houden.’

‘Dat wil ik ook niet, Sorane. Jij hebt meer doden en gewonden voorkomen, dus ik kan ook een beetje dankbaar zijn.’

Sorane knikt glimlachend en haast zich wankelend naar haar zwever. Met nog een laatste blik naar de villa van haar stiefouders, stapt ze in. Nog voor de eerste politiezwevers de straat indraaien, is Sorane al op weg naar de villa van haar werkgever.

‘Ik moet stoppen, mijn dij bloed opnieuw,’ fluistert ze plots, terwijl naar haar wonde tast.

Ergens hoopt ze om de huid groen te zien oplichten maar er gebeurt niets.

‘Dan maar op de oude manier verzorgen,’ denkt ze.

En paar minuten later ziet ze een publieke parking en draait af. Onder de achterbank van de zwever haalt ze een nieuwe broek. Wankelend haast ze zich naar de wc’s aan de rand van het zweverpark. In een wc-hokje trekt ze haar lange broek uit. Even tast ze de wonde van voor en vanachter af.

‘Gelukkig ging de capsule zonder een been te raken erdoorheen. Ik moet toch een soort engelbewaarder hebben,’ denkt ze.

Uit haar riem haalt ze een klein spuitbusje en spuit er een genezende zalf op. Dan verbindt ze de wonde met verband dat ze steeds in haar riem draagt.

‘Nu de kleine wonde aan mijn schouder nog.’

Even later trekt ze moeizaam haar andere broek aan en verlaat het hokje. Als ze even in de spiegel kijkt, fluistert ze:

‘Ik zie er niet zo goed uit.’

Kalm wast ze haar licht trillende handen en dan haar gezicht. Nadat ze haar rode lokken gekamd heeft, trekt ze haar jas terug op de juiste plaats en knikt goedkeurend.

‘En nu op weg, want Jov moet het van mij horen, voor het op het nieuws komt.’

Iets minder wankelend haast ze zich naar de zwever en raast even later weer de baan op. Ze is ongeduldig, want de tijd lijkt voorbij te vliegen. Dan herkent ze enkele gebouwen van de wijk waar haar stiefvader werkt. Maar als ze de straat indraait, ziet ze hier ook overal politieagenten rondlopen.

‘Verdomme, hier hebben ze ook toegeslagen,’ schiet het door haar gedachten.

Aan de rand van de weg parkeert ze haar zwever en terwijl ze uitstapt, neemt ze het valse politiekenteken uit haar zak. Als ze naar de agenten toeloopt, toont ze het en wordt tot het afgespannen gebied toegelaten. Ze kijkt om zich heen, terwijl ze naar de grote villa toeloopt. Hier en daar ziet ze doden liggen. Een paar meter van de toegangsdeur af ziet ze plots haar stiefvader, doorzeeft door capsules liggen. Hij is echter ongewapend.

‘Jij ook, vader,’ fluistert ze hees, terwijl ze opnieuw tranen voelt opwellen.

Een inspecteur komt plots op haar af, terwijl ze naar haar dode vader staart.

‘Ze zijn hier nogal te keer gegaan, denk je niet,’ vraagt hij.

Sorane kijkt om en ziet een dertigjarige man voor haar staan.

‘He, jij bent toch die jonge agente, die ik een paar jaar geleden ontmoette in het centrale bureau.’

‘J..ja. maar... Ja, nu herken ik u. U bent die agent Malon Garrant.’

‘Zeker. Ik ben intussen ook hoger op geraakt, zoals je ziet.’

‘Daarom herkende ik u niet zo direct.’

‘Ik zou weleens willen weten wie jij bent,’ zegt een vrouwenstem achter haar plots.

‘Agente Sorane Cobanon. Gestationeerd in sector 24.’

‘Aha... Wat doe je hier dan?’

‘Ik was in de buurt en werd nieuwsgierig,’ antwoordt de roodharige Sorane, terwijl ze de agent aankijkt.

‘Nieuwsgierig, dat denk ik niet. Jij bent geen agente,’ zegt de vrouw achter haar.

‘Ik geen agente. Ben je niet goed bij je hoofd?’

‘Toch wel, maar een zekere agente Sorane Cobanon, werd al verschillende malen in de buurt van moordpartijen en politiekantoren opgemerkt. Ik ben zeker dat je echte naam Sorane Nador is en geen dubbelgangster zoals sommigen denken. Je staat naast het lichaam van je vader.’

Sorane kijkt de agente verbaasd aan. Ze herkent haar dadelijk. Agente Erine Rand.

‘Is zij die Sorane? Je moet het verkeerd voor hebben.’

‘Nee, Malon. Zij is het, dat weet ik zeker. Want ik stond voor haar bij het lijk van haar vriend en moordenaar. Ken je haar?’

‘Ja, ze is die agente die een paar jaar geleden een onderzoek deed naar Jov Nador en zijn familie.’

Erine glimlacht even.

‘Mijn collega hier, had je toen goed liggen, Nador. Maar je vergeet dat je toen voor mij gestaan hebt. Je hebt zelfs twee maal op mij geschoten.’

‘Dat is juist, Agent Rand. Zelfs nu nog weet ik niet waar om ik je toen miste. Want ik achte je verantwoordelijk voor de dood van mijn vriend, Verin.’

Erine kijkt haar even in de ogen.

‘Je hebt gelijk. Ik was zelf ook een beetje verbaasd, want ik zag de wil om te doden in je ogen.’

‘Hebt u werkelijk op mijn collega geschoten?’

Sorane knikt en hoort agente Rand intussen, terwijl ze een wapen op Sorane richt, zeggen:

‘Dacht jij, dat we je niet op het spoor zouden komen, huurmoordenares.’

‘Dat risico loop ik al een paar jaar, agente Rand,’ antwoordt Sorane en kijkt dan agent Garant in de ogen.

‘Je collega heeft mijn verloofde, Verin, in zijn arm geschoten toen hij mij wilde doden. Een tijdje dacht ik zelfs dat zij de sluipschutter was en hem vermoord had,’ zegt Sorane, terwijl ze beseft dat ze niet weg kan.

‘Tja, misschien had ik hem eerst zijn werk moeten laten afmaken. Dan was jij geen moordenares geworden,’ antwoordt Erine.

‘Dat was ik al, Erine. Ik en Verin waren aan de laatste weken van onze opleiding bezig.’

‘Toch wel spijtig, Sorane. Je had een mooi leven voor je liggen, maar je koos de verkeerde weg.’

‘Misschien, agente. Maar als ik deze weg niet gekozen had, dan leefde jij nu niet meer.’

‘Wat bedoel je?’

‘Hoe is het met de wonde aan je zijde?’ vraagt Sorane grinnikend.

Erine schrikt even.

‘Hoe weet jij dat?’

‘Het stond in de kranten, agente. Ik ben zelfs in het ziekenhuis op je kamer geweest.’

Even kijkt Erine naar Sorane, terwijl haar hand even trilt.

‘Dus die bloemen met de initialen SN kwamen van jou.’

‘Dat is juist, SN of Sorane Nador. Ik wou je beterschap wensen omdat jij eerlijk bent. Ik veracht corrupte agenten.’

‘En die geheugen module.’

‘Die ook Erine Rand. Het zag er niet goed voor jou uit, dus ik had nog iets goed te maken.’

‘Dank je, Sorane. Maar laat je niet misleiden. Jij bent nog steeds een misdadiger en ik een agente.’

‘Dat weet ik, Erine Rand. Maar jij bent een eerlijk agente, op wie je ouders trots kunnen zijn.’

Even slikt Erine en kijkt dan naar Malon, die ook zijn wapen op Sorane gericht houdt. Hij is kwaad, omdat hij zich toen heeft laten beetnemen.

‘Je bent een zeer mooie vrouw en al van jonge leeftijd op het slechte pad. Steek je handen in de hoogte, leugenaars,’ spot Malon met trillende stem.

‘Je wapen, Sorane,’ eist Erine, die zich herpakt heeft.

Sorane kijkt even naar beide agenten, maar weet dat ze geen kans heeft. Ze trekt haar jas uit en geeft hem aan agent Garent, die verbaast naar de drie verschillende revolvers kijkt. Ze zijn bevestigd aan riempjes aan de binnenzijde van de jas. Erine kijkt haar even met gemengde gevoelens aan.

‘Ja, Erine, ik heb gedood. Maar ik nam alleen opdrachten aan, als het om misdadigers ging.’

‘Misschien, maar je bent medeschuldig aan de daden van je opdrachtgever en zijn ondergeschikten, zoals je vader.’

‘Naar binnen, ik wil dat je bevestigd wie de doden zijn.’

Een voor een noemt Sorane de doden, die ze kent, bij hun naam. Als ze in de salon aankomen, waar enkele van de belangrijkste leden van de familie liggen. Hier blijft ze plots staan en staart naar de twee kinderen van de zoon van de grote baas die dood in de deuropening liggen.

‘Hela, Sorane. Hier schrik je toch niet van. Dit is door huurmoordenaars zoals jij gedaan,’ spot Malon.

Sorane kijkt hem even met een scherpe blik aan.

‘Je beviel mij beter in uniform, agent. Maar ik behoor niet tot die soort,’ zegt ze hard.

De man schrik van haar blik, maar beseft niet dat hij Sorane hiermee een kans gunt. Ze heeft al een tijdje gemerkt dat ze hier alleen zijn. Even glimlacht ze en voor Erine kan reageren, slaat de roodharige plots toe. De agente wankelt achteruit en haar wapen komt met een bons op de vloer terecht. Sorane duikt naar de grond en grijpt het wapen van de agente. Voor Malon van de verassing bekomen is, zit Sorane al gehurkt en richt het wapen op hem. Malon staart in het donkere gaatje van de loop.

‘Je wapen. Werp het op de grond naar mij toe, agent. En jij Erine. Eén beweging en je partner is er geweest? Vergeet niet dat ik mijn schuld afbetaald heb. Ik wil hier weg en zal schieten als het nodig is.’

Even weet Malon niet wat te doen, een agent mag zijn wapen nooit afgeven. Sorane wijst naar de twee dode kinderen.

Erine kijkt Sorane in gedachten aan.

‘Mijn schuld afbetaald. Over wat heeft ze het,’ denkt ze, terwijl ze haar collega hoort zeggen:

‘Het spijt me dat ik toen moest liegen, Maar jij acht mij tot zoiets in staat, agent Garent. Dus doe het, of...’

Ook Malon kijkt even naar de doden, en laat zijn wapen vallen. Met een schurend geluid schuift het over de vloer. Snel schopt Sorane het wapen weg. Dan grijpt ze haar jasje en loopt langzaam achteruit naar de openhaard toe. Terwijl ze de agenten nauwlettend in het oog houdt duwt ze met haar linkerhand tegen het rechter hoekmotief. Dadelijk schuift een deel van de muur opzij. Sorane legt het wapen van Erine boven op de openhaard. Beide agenten zien haar kalm haar jasje weer aantrekken. Erine probeert dichterbij Sorane te komen, maar ziet plots een wapen, met een geluiddemper, op haar gericht. Ze schrikt hevig. Ook Malon schrikt van de snelheid waarmee, Sorane het wapen uit haar jasje haalde.

Dan draait Sorane zich om en is met een sprong doorheen de doorgang. Erine rent naar de openhaard toe en grijpt haar wapen. Terwijl Malon zijn wapen opraapt, loopt ze door de doorgang. In de halfdonkere gang meent ze een schaduw te zien. Snel richt ze haar wapen en wil schieten, maar merkt ze dadelijk dat de veiligheid nog opstaat. Ze snapt ze niets van. Was Sorane niet van plan te schieten. Waren haar woorden een soort bluff. Achter zich hoort ze Malon, de gang inkomen.

‘Waar is ze, Erine?’

‘Ik denk dat ik haar schaduw daar ergens zag, Malon,’ zegt de agente, terwijl ze de veiligheid van haar wapen aarzeland afzet.

Nadat de agente haar zaklamp inschakelde, stappen ze allebei op hun hoede verder de gang in. Ze merken niet dat Sorane vlak achter de ingang in een donkere nis staat. Zodra beide agenten een twintigtal meter van de geheime deur af zijn, haast ze zich goed als geruisloos weer de salon binnen. Even werpt ze nog een blik op beide kinderen, die geen schuld hebben aan de misdaden van hun vader. Dan sluipt ze voorzichtig naar de deur

en verlaat de salon. Onopgemerkt bereikt ze de trap en haast zich naar boven. Intussen blijft Erine plots staan. Ze richt haar zaklamp naar de vloer en dan weer vooruit.

‘Verdomme!’ roept ze uit.

‘Wat is er?’ vraagt Malon, die al een paar meter verder is.

‘Ze heeft ons liggen,’ sist Erine, terwijl ze zich om draait.

‘Wat?’

‘Er zijn geen voetsporen in het stof voor ons. Achter ons alleen die van jou en mij,’ zegt Erine kwaad.

‘Kom, dan moeten we terug. Snel.’

‘Dat haalt niets meer uit. Ze is er al lang vandoor.’

‘Wat dan?’

‘Doen wat we moeten doen. Het onderzoek verderzetten naar de daders van die moordpartij. Ooit zullen ze haar wel grijpen en dan krijgt ze haar verdiende loon.’

‘Ik hoop dat je gelijk hebt, Erine. Ze is gevaarlijk en onberekenbaar. Wie weet wat ze van plan is?’

‘Haha, je bent kwaad omdat ze je toen om haar vinger kon winden,’ zegt de agente spottend.

Even werpt de man haar een kwade blik toe, maar zegt niets.

Sorane heeft op dat moment een verborgen kluis op de bovenverdieping, open gemaakt. De zware deur zwaait moeizaam, maar geruisloos open. Sorane kijkt even naar binnen en glimlacht dan. Snel neemt er een paar kleine voorwerpen en papieren uit. De voorwerpen bergt ze op in een zak van haar jas en de papieren onder haar hemd. Even kijkt ze nog naar de rijen met geld, waarvoor zo veel mensen gedood zijn, dat in de kluis ligt.

Snel vult ze twee zakken met enkele dingen die ze in Mogwan aan haar fortuin kan toevoegen. Maar plots merkt ze het kleine Pentagon op, dat haar al enige tijd fascineerde. Het is kleiner dan het pentagon dat toen over haar arm voelde glijden. Maar het heeft dezelfde kleur. Even staart ze er nadenkend naar. Aarzelend reikt haar hand naar het blauwgroenkleurig voorwerp. Ze voelt duidelijk de vreemde aantrekkingskracht die ervan uitgaat. Dezelfde aantrekkingskracht die ze telkens voelde, als ze in de buurt van dat ding was. Als ze het snel in haar zak wil steken, schrikt ze. Ze voelt iets aan haar hals kittelen als een vreemd stof zich van haar hals losmaakt. Het glijd over haar arm naar haar hand toe.

Als het van vorm verandert in een groen pentagon, naast het kleinere pentagon. Zodra het grotere gevormd is, begint het kleinere te vervormen en glijd naar het grote toe. Verbaasd ziet Sora-

ne het met het grotere samenvloeien. Tot er maar een overblijft. Dan verandert het grotere pentagon opnieuw en glijdt weer langs haar arm naar haar hals toe. Het lijkt wel alsof het over de huid in haar hals kruipt. Voorzichtig tast ze aan de achterzijde van haar hals, maar ze voelt er zo goed als niets meer van.

Een vreemd gedachte neemt vorm aan in haar hoofd.

'Dank je, Sorane.'

'Wat was dat voor iets, Anya?' denkt ze schrikkend.

'Een aanvulling voor mij, Sorane. En in zekere zin ook voor jou.'

'Voor mij? Dat snap ik niet?'

'Ooit zal jij mijn gebieder zijn, Sorane Cobanon,' hoort ze Anya in haar gedachten zeggen.

Dan werpt ze nog een blik in de kluis, maar ook daar ziet ze het niet meer liggen. Dan merkt ze een pakje op met haar naam erop geschreven. Verbaasd neemt ze het op en steekt het in haar zak. Nog even denkt ze aan dat vreemde Pentagon, maar trekt dan haar schouders op en duwt de deur langzaam dicht.

Sorane stapt snel de trap af. Ze ziet beide agenten Erine en Malon staan praten met enkele collega's en glimlacht even. Dan schrikt ze. Erine kijkt in haar richting, maar lijkt haar niet op te merken. Langzaam loopt ze naar de achterzijde van het huis toe. Eerst aarzelend, maar dan met steeds vastere stappen. Hoe het komt dat de agenten haar niet tegenhouden weet ze niet, maar ze bereikt even later de achterzijde van het huis. Snel opent ze de deur en haast zich naar buiten. Maar dan verstijft ze, voor haar staat een agent, die naar de deur, die langzaam dichtdraait, staart. Ze snapt het niet, het lijkt wel alsof hij haar niet kan zien. Zonder haar blik van de agent af te wenden, wijkt ze opzij. Nog steeds verbaasd ziet ze hem op de deur toelopen en deze voorzichtig openen.

'Ze kunnen mij niet zien. Hoe kan dat? Zou Anya weer een van haar trukjes geactiveerd hebben?' denkt ze verbaasd, terwijl ze even naar haar hals tast.

Even kijkt ze nog glimlachend om zich en haast zich dan van het terrein af. Maar als ze weer bij haar zwever aankomt, moet ze aan haar stiefbroer en zus denken.

'Ik moet hen op de hoogte brengen,' fluistert ze en neemt haar smartphone uit haar riemzakje.

Snel selecteert ze de naam van Reysa, maar die neemt niet op. Dan kiest ze maar voor haar broer Jenan en heeft enkele seconden later contact met hem. Gedurende tien minuten spreek ze

met hem om hem op de hoogte te brengen. Ontsteld luistert de jongeman naar haar woorden. Als Sorane het gesprek beëindigd heeft, staart hij voor zich uit. Wankelend staat hij op en stapt enkele minuten later het kantoor van zijn overste binnen. Hij krijgt dadelijk verlof voor een paar dagen. Jenan haast zich naar het werk van zijn zus toe om haar op de hoogte te brengen van het vreselijk nieuws.

De begrafenis

Zes dagen later komen ze samen aan op de begraafplaats en merken Sorane op die al eerder aankwam en alles geregeld heeft. Sorane merkt haar broer Jenan op, die samen met twee mooie vrouwen uit zijn zwever stapt. Eentje kent ze, Geevy, maar de andere niet.

Uit de zwever achter die van Jenan ziet ze haar zus Reysa stappen. Maar ze is niet alleen.

'Ze heeft een knappe jongeman aan de haak geslagen, zo te zien,' denkt ze verbaasd, want de laatste keer dat ze haar zag was ze eenzaam.

'Weet je al meer, zus?' onderbreekt Jenan haar gedachten.

Sorane kijkt haar stiefbroer met een glimlach aan. Achter hem nadert haar stiefzus met haar vriend.

'Niet veel, Jenan. Het was een aanslag van een andere fractie die deel uit maakt dan de groep die onder leiding staat van Aqu-nok. Maar of hij erachter zit weet ik niet. Maar ik zal hen wel vinden.'

'En dan knal je hen gewoon neer, zus,' zegt Reysa vijandig.

'Dat klopt, Reysa. Ze hebben dat lot allemaal verdiend. Maar ik moet eerst zeker zijn van wie er allemaal mee te maken hebben.'

'Jenan, wat jij doet, moet je zelf weten. Maar ik kan die daar niet meer zien,' zegt Reysa, terwijl ze naar Sorane wijst.

'Reysa, zus. Ik begrijp dat je woedend bent om wat ik als be-roep uitoefen, maar onze ouders zijn vermoord. Dus je blijft hier bij ons.'

'En als ik het niet doe, vermoord je mij dan ook, Sorane Co-banon.'

Sorane kijkt even naar Jenan, die zich tot Reysa wendt.

'Reysa, blijf. Doe het voor mij en onze ouders. Wat gebeurd is, is toch de schuld van Sorane niet.'

Reysa aarzelt, maar blijft toch staan naast Jenan. Ze kijkt echter met tranen in de ogen naar de twee kisten, die in de gegra-

ven put naar beneden gelaten worden. Ze weet dat haar ouders het zouden wensen dat ze het goed maakt met Sorane maar ze kan haar trots niet opzijzetten. Als Sorane haar beroep zou opgeven, dan zou ze het misschien wel kunnen, maar ze wil nu niet met die moordenaars praten. Jenan moet zelf maar weten wat hij doet.

Als eerste laat Sorane haar bloemen in de graven vallen en fluistert:

‘Vaarwel, moeder Runa en vader Jov.’

Reysa die toch naar Sorane kijkt, merkt dat de tranen over haar wangen naar beneden glijden. Even wil ze iets zeggen, maar haar trots voorkomt dit. Als Sorane opzij stapt, fluistert Jenan:

‘Ga jij maar eerst, zus.’

Bijna mechanisch stapt ze naar het graf van haar moeder toe en laat op haar beurt haar bloemen vallen. Ze merkt echter dat Sorane, die naast hun broer staat, naar haar kijkt. Even blijft ze staan.

‘*Kon ik, Sorane maar vergeven, moeder,*’ denkt ze.

Als ze naar het graf van haar vader stapt, is het de beurt van Jenan om afscheid van zijn moeder te nemen.

Twintig minuten later neemt Sorane afscheid van Jenan.

‘Wie is de vriend van onze zus?’

‘Zijn voornaam is Ferino. Maar Reysa is nog niet bij ons op bezoek geweest, sinds ik je bij mij liet intrekken.’

‘Is het zo erg, Jenan?’

‘Ja, ons zusje is nogal koppig en zo trots als een amazone.’

Sorane knikt en kijkt opnieuw naar haar zus.

‘Dat heeft ze van onze moeder, Jenan,’ fluistert ze.

Maar Reysa, die haar blik voelt, kijkt zelfs niet naar haar om. Met haar vriend Ferino stapt ze met tranen in de ogen naar de zwever van haar broer. Jenan, Geevy en hun vriendin Verian blijven ze nog even met Sorane naar de graven kijken. Enkele mannen scheppen zand op en werpen de graven verder dicht.

‘Dit is Verian, een goede vriendin van mij en Geevy, zus,’ zegt Jenan, maar toch vriendelijk.

‘Blij je te leren kennen, Verian,’ glimlacht Sorane even, terwijl ze de jonge vrouw een hand geeft.

Dan kijkt ze haar broer aan.

‘Ik moet gaan, Jenan. Ik kan niet op de wake zijn, dat weet je. Misschien zoek ik jullie weleens op in Mogwan.’

‘Dank je voor de mooie begrafenis, Sorane,’ knikt Jenan dankbaar.

‘Het is niets, broer. Jov en Runa hebben goed voor mij gezorgd. Ze verdienen een gepast afscheid van deze wereld.’

Als Sorane zich verwijdert, wendt Jenan zich tot Reysa.

‘Zus, hoe hou je het toch vol. Ik heb Sorane ook nog niet gegeven, maar ik probeer haar toch een beetje als onze zus te behandelen.’

‘Dat kan ik niet, Jenan. Ze leidt een luxueus leven van haar bloedgeld. En dat kan ik niet verdragen, dat weet je.’

‘Dat heb je me al wel duidelijk gemaakt, Reysa. Maar doe eens een rondvraag in Mogwan, want de naam Sorane Cobanon wordt daar met eerbied en respect vernoemd.’

‘Dat weet ik, broer. Maar dat is niet dezelfde vrouw als die moordnares, die zich onze zus noemt. Daar ben ik zeker van, want die moord en steelt er maar op los. Ze moet nu al een rijke dame zijn.’

‘Praat eens met haar, alstublieft, zus.’

‘Stop, Jenan. Laat ons over Sorane zwijgen. Of wil je dat ik ook niet meer met jou praat.’

Jenan trekt zijn schouders op en kijkt naar Geevy.

‘Je doet maar, broer. Ik wil over Sorane niets meer horen.’

Jenan en Geevy kijken Reysa na als ze zich met een snelle pas naar haar vriend toe haast. Dan richt Geevy zich tot Jenan.

‘Er is iets vreemds gaande in het groeiend stadje, lieveling. Jullie zus is die Sorane Cobanon, waar ze zoveel respect voor hebben. Het lijkt wel alsof een dubbelgangster in deze streek aanwezig is. Ik heb foto’s van haar in kranten gevonden. Als die kloppen, geld je zus hier als aan soort weldoenster. In die berichten spreken ze van een fonds voor onderzoek en andere steunmaatregelen. Maar ik wil te weten komen wat er juist gaande is, voor ik je de details laat weten.’

‘Ja, dat is me ook al opgevallen,’ zegt Jenan nadenkend, ‘Maar dat is voor later, schat. Laat ons naar de wake gaan.’

Geevy knikt en stapt na Verian in de zwever. Gevolgd door Reysa’s zwever rijden ze naar het huis van hun ouders. Jenan merkt dat Sorane hen nakijkt, als ze weggrijden. Ze staat daar zo alleen.

‘Zou ze nog steeds geen vriend hebben? Dan moet die Verin veel voor haar betekend hebben.’ denkt hij.

De dag van vandaag, vijf maanden na de moord op Sorane’s stiefouders, heeft de roodharige vrouw zes van de negen op-

drachtgevers omgebracht. Vanop een hoogte kijkt ze neer op drie mannen en twee vrouwen die naar een klein gebouw toestappen. Ze zijn allen zwaar bewapend en op hun hoede. Snel richt Sorane haar arm op de bovenzijde van het dak van dak gebouw en een seconde later schiet ze door de lucht naar dat dak toe. Maar zodra ze het gebouw langs het venster betreed, wordt ze ontdekt.

De vijf buiten grijpen dadelijk hun wapens. Op hun kleine scannerpanelen ontdekken ze de indringster al snel.

‘Sorane Nador. Ik had het kunnen denken. Hoe goed je ook mag zijn, vandaag verlies jij het leven. Je hebt al zes van ons gedood. Onze meesteres zal mij belonen als we jou lijk voor haar voeten leggen.’

Als ze het gebouw binnendringen, springt Sorane echter naar beneden en voor ze kunnen reageren werpt ze al twee vlijmscherpe werpmessen. Een van de mannen wordt dodelijk geraakt. Een vrouw duikt tijdig opzij, waardoor ze alleen in de onderarm geraakt wordt. Met een ruk trekt ze het uit de wonde. De anderen openen het vuur op Sorane, maar die is alweer naar boven geraasd aan de dunne, op een touw gelijkend, lichtende energiebaan. De twee vrouwen klimmen dadelijk langs brandladders omhoog in een poging om Sorane onder vuur te kunnen nemen. Maar die is langs buiten op de begane grond beland. Een werpmes maakt een einde aan het leven van de mannelijke lijfwacht, terwijl Sorane op hun baas afvliegt. Met een klap wordt hij bewusteloos geslagen. Zonder dat beide vrouwen het merken is Sorane met de man verdwenen.

Als ze weer beneden komen, vinden ze alleen hun twee dode collega's. Hun baas is nergens meer te zien. Hij bevindt zich met Sorane op een kleine zonder een paar huizen verder. Langzaam neemt ze een speciaal pistooltje en dient een injectie toe in de arm van de man. Door deze injectie komt hij met een schok bij bewustzijn. Verbaasd kijkt hij om zich heen en staart Sorane aan.

‘Jij.’

‘Ja, ik. Wie is die meesteres, die je zal belonen?’

Maar de man zegt niets. Sorane glimlacht even:

‘Jij bent Ervo Trevoy. Ik zocht je al een tijdje.’

‘Je kan de pot op, moordenares.’

‘Spreken zal je, Trevoy,’ fluistert ze en drukt een knopje op haar riem in.

De man krimpt dadelijk in elkaar van de pijn. Als de pijn vermindert, zegt Sorane dreigend.

‘Dat was nog maar een begin, Trevoy. Het wordt nog veel erger, tenzij je praat. Ik ga mij even om je vriendinnen bekommeren. Misschien laat ik hen wel in leven.’

‘Stop, huurmoordenaars. Zij hebben hier niets mee te maken. Ik en diegenen die je al gedood hebt, hebben de aanslag gepland en laten uitvoeren. Jij slaagde er echter in om te ontkomen. Je moeder wilden we echter levend. Maar we werkten allen, zonder het te beseffen, in opdracht van Aqunok. Hij wil de macht over de misdaad in heel de stad.’

Even denkt Sorane na, dan vraagt ze kalm:

‘En diegenen die aan de dood ontsnapten.’

‘Die zijn later gedood, Sorane. Alleen de naaste vertrouwing, de dochter van de leider en enkele minder belangrijke familieleden konden ontkomen. Maar dat was alleen maar uitstel. Twee maanden na de aanslagen, kregen onze mensen de laatste man en de dochter te pakken.’

‘Het spijt me, Trevoy. Je twee laatste lijfwachten, waren erbij toen ze de villa van mijn werkgever overvielen. Misschien dode een van mijn vader. Dus zij staan beiden op mijn lijst.’

De man slikt even en staart Sorane aan. Maar Sorane schud haar hoofd.

‘Wat denk je dat Aqunok met hen zal doen, als ik hen laat leven, Trevoy.’

De man schrikt even, als hij beseft dat Sorane gelijk heeft. Dan licht zijn blik op.

‘Niet als zij je doden, Sorane. Dan krijgen zij de beloning.’

Sorane knikt.

‘Je hebt gelijk, maar dan moeten ze wel uit de buurt van mijn valstrikken blijven,’ fluistert ze en kijkt even op haar scanner.

‘Ik vrees dat een van hen recht op haar einde toesluipt, Trevoy.’

Een paar seconden later horen ze beiden een kreet, als een van de twee vrouwen op een electroschok bom trap. Hevig schokkend stort ze in elkaar. De tweede vrouw ziet het gebeuren en schrikt hevig. Snel activeert ze haar scanner en scant de omgeving. Voorzichtig stapt op haar collega toe en knielt naast het roerloze lichaam.

‘Ilinsa,’ fluistert ze, terwijl ze de hals tast.

Ze voelt echter niets.

‘Vervloekt, Sorane. Als ik je in handen krijg, dan hak ik je in nootjes,’ vloekt ze.

Aarzelend staat ze weer op en kijkt naar de scanner. Maar er is niets actief in haar nabije omgeving. Ze kijkt naar het huis waar haar doel zich moet bevinden en stapt aarzelend verder. Sorane ziet haar door het zolderraam naderen.

‘Die scanner zal haar niet veel helpen, Trevoy. Deze electrobommen zijn niet te detecteren.’

‘Nog laf ook, Sorane. Je durft alleen vanuit een hinderlaag doden.’

Even glimlacht Sorane en dan loopt ze naar de trap toe. Langzaam daalt ze af en steekt haar wapen weg. Dan opent ze de deur en stapt naar buiten.

‘Je kan beter niet verder gaan, vrouwtje. Nog drie stappen en je loopt op de volgende elektrobom. Je scanner kan die niet zien.’

De vrouw die het huis nadert verstijft even en keert dan haar hoofd om. Ze ziet Sorane ongewapend staan.

‘Trevoy denkt dat ik te laf ben om je tegemoet te treden.’

‘Sorane Nador, jij bent het dus toch,’ zegt de vrouw, terwijl ze haar wapen in het holster steekt.

Dan draait ze zich naar Sorane toe.

‘Wat wil je? Het uitvechten?’

‘Zoiets.’

‘Jij hebt mijn broer en nu mijn liefje ook nog gedood. Daarom zal ik je doden.’

‘Je broer?’

‘Ja, Rizo was in opleiding van Akron. Alleen zat hij bij een andere groep dan jij. Hij kwam om bij de ontploffing. Ze vonden zijn lichaam onder de brokstukken.’

‘Doe je best dan maar.’

De vrouw reageert bliksemsnel. Ze is zelfs nog sneller dan Sorane. De straal raakt Sorane langs de linkerzijde van haar lichaam. Maar ook Sorane heeft geschoten. Terwijl ze in elkaar zakt, staart ze Sorane aan.

‘Hoe???’ fluistert ze nog, voor ze voor over op de stenen valt.

Sorane tast verbaasd naar haar lichaam. Maar ze is ongedeerd. Even kijkt ze naar de dode op de straatstenen. Iets moet haar beschermd weer eens hebben.

‘*Het is nog te vroeg,*’ hoort ze de stem van Anya zeggen.

‘Te vroeg? Voor wat?’ vraagt ze in alle stilte.

Maar Anya antwoordt niet meer.

Als Trevoy Sorane weer ziet naderen, beseft hij dat hij verloren heeft. Zelfs zijn beste lijfwacht kon het van Sorane niet halen.

‘Ze was goed, Trevoy. Zelfs beter dan ik. Maar de goden wilden mij levend om mijn werk verder te zetten.’

‘Je bent niet goed bij je hoofd, moordenaars. De goden willen met ons niets te maken hebben.’

‘Wil je het tegengif, Trevoy?’

Even staart de man Sorane aan.

‘Nee, mijn weg is hier ten einde. De vrouw waar ik om gaf, is door je elektrobom gedood. En moest ik levend weggkomen, dan zou ik aan de genade Aqunok overgeleverd zijn. En hij zal mijn leven tot een hel maken.’

De roodharige knikt even begrijpend. Dan verlaat ze de kamer en daalt weer naar beneden. Trevoy blijft even naar de deur staren en zucht dan.

Sorane blijft buiten even, tegen de muur aanleunend, naar de dode Ilinsa staan kijken.

‘Het spijt me, dame. Ik kon niet anders. Maar al dat doden.. Ik moet ermee ophouden, maar kan ik dat wel zonder gevaar,’ denkt ze.

Dan trekt ze haar schouders op, terwijl ze beseft dat zij de enige overlevende is. Ze moet al haar kracht verzamelen om het terrein te verlaten. Die avond zweeft ze naar haar villa in Mogwan en neemt ze een lekker verwarmend stortbad. Nadien zit ze in de zetel na te denken, want ze voelt zich zo alleen. Na het verraad van Verin en zijn dood heeft ze geen nieuwe vriend meer gehad. Als ze aan hem terugdenkt, wordt ze weer kwaad en droevig, dus richt ze haar gedachten snel op iets anders.

Even kijkt ze naar de klok en glimlacht.

‘Gelukkig, het is bijna tijd om te eten,’ denkt ze.

In de keuken maakt ze even iets lekkers klaar. Maar terwijl ze zo alleen zit te eten, voelt ze zich eenzaam.

‘Ik moet hier weg. Of ik word hier gek,’ fluistert ze.

Als ze alles weggeborgen heeft, trekt ze haar jas aan. Opgelucht stapt ze naar de deur toe. Als ze langs de voetpaden loopt, wordt ze hier en daar begroet door enkele oudere mensen, die haar kennen. Ze wuift telkens vriendelijk terug. Dan merkt ze een klein cafeetje op en glimlacht even. De aanwezigen kijken verbaasd op als ze binnenkomt, want een mooie vrouw als dit, zien ze hier niet zo vaak.

‘Welkom. Wat mag het zijn?’ vraagt de bartender vriendelijk.

Sorane kijkt de man glimlachend aan. Hij is niet onknap en ongeveer van haar leeftijd.

‘Een frisdrankje,’ zegt ze.

Terwijl hij een drankje inschenkt, kijkt hij Sorane observerend aan. Ze komt hem bekend voor, maar haar naam schiet hem niet te binnenvallen. Hij merkt aan de gesprekken die zijn klanten voeren dat sommigen haar kennen. Ook Sorane heeft enkelen herkend en knikte terug.

Dan ziet ze de man in haar richting komen.

‘Hello, heer Loseran.’

‘Kent u mij?’

‘Niet persoonlijk, maar je ouders hebben mij een paar jaar geleden geholpen.’

‘O, bent u die jonge vrouw?’

De roodharige knikt even.

‘Ja zeker. Mijn naam is Sorane Cobanon.’

Even kijkt hij de mooie roodharige verbaasd aan, want ook hij heeft die naam al gehoord. Zelfs hier in het restaurant. Ze heeft jaren geleden hier bij zijn ouders een tijdje geloged.

‘Je vrouw lijkt mij niet te mogen, denk ik.’

‘Hebt u dat gemerkt?’

‘Ja, mijn heer Loseran. Aan haar blik te zien, zou ze mij met haar ogen willen doden.’

Even kijkt de man naar de vrouw en knikt even.

‘Zuyana is zo kwaad niet, mevrouw.’

‘Mijn ouders woonden toen in dat witte huisje. Ik woonde toen nog ver hiervandaan, waar ik mijn vrouw leerde kennen. Ik kwam mijn ouders bezoeken, om mijn vrouw Zuyana voor te stellen. Maar toen ik zag hoe alles hier in opbouw was, besloten wij te blijven.’

‘Hoe is het met hen?’

‘Beiden zijn twee jaar geleden omgekomen bij een stom ongeluk, mevrouw.’

‘Dat is erg. Ik wilde hen graag nog eens bedanken voor hun hulp, toen ik als jonge vrouw hier belandde.’

De man knikt even.

‘En u. Woont u hier in de buurt?’

‘Ik ben niet veel in Mogwan, mijnheer Loseran. Soms kan je mij in mijn villa een paar straten van hier vinden. Ik reis zeer veel.’

‘Ach zo. Daarom heb ik je nooit gezien, want een mooie vrouw als jij vergeet men niet zo vlug.’

Sorane glimlacht even en neemt het glas dat hij haar aanreikt aan.

‘Je bent, denk ik, niet al te veel in deze stad, mevrouw Cobanon en toch lijken vele mensen je te kennen.’

‘Tja, ik val nogal op met mijn rode haar, mijnheer Loseran. Maar noem me gerust Sorane.’

‘Als u me Gerin noemt, Sorane.’

‘Hé, schat. Weer op de versiertoeer,’ zegt een jonge brunette, die langs de deur achter de toonbank binnenkomt.

‘Ik heb je iets beloofd, Zuyana. Maar ik mag toch wel vriendelijk zijn tegen nieuwe klanten.’

‘Zeker, Gerin. Vergeet je belofte niet, want een tweede kans geef ik je niet meer,’ lacht de vrouw met een lichte dreiging in haar stem.

Dan loopt ze naar enkele klanten toe die ze kent en neemt bij hen plaats. Omdat Sorane hem vragend aankijkt, zegt Gerin:

‘Zuyana heeft me een paar weken geleden betrappt met een andere vrouw, mevrouw Cobanon. Maar ik hou alleen van haar.’

‘Trouw is iets belangrijks, mijnheer Loseran. Maar je vriendin heeft van mij niets te vrezen. Ik had een beetje dorst tijdens mijn trainingsronde en zo belande ik hier.’

‘Als je soms overmorgen tijd moest hebben, dan wil je uitnodigen op het verjaardagfeestje van mijn vrouw. Zuyana verjaart die dag en ik wil haar eens verrassen. Ik wil even over mijn ouders praten’

‘Je wil haar met mij verassen. Nee, dat lijkt me niet zo een goed idee.’

‘Kan je?’

‘Ja, Gerin. Maar ik...’

‘Alstublieft, mevrouw Sorane. Het café is morgen vroeger gesloten en ik ben pas laat thuis, want ik moet weg om nieuwe contracten te sluiten.’

‘Je wil dat ik haar gezelschap houd tot jij aankomt. Dat is wel een vreemde vraag, terwijl ze mij als een rivale lijkt te beschouwen’

‘Ik werd in deze kleine stad geboren, Sorane. Toen was dit nog een arme stad zonder kansen, Dus toen ik oud genoeg was ging ik in de hoofdstad studeren. Ik had daar een paar vriendinnetjes. Op een dag ontmoette ik Zuyana en ik werd op slag verliefd op haar. Maar ik was haar een paar maal ontrouw. Gelukkig is ze dat nooit te weten gekomen. Ongeveer twee jaar geleden trouwden we en we besloten om ons in deze bloeiende stad te

vesten. S'nachts help ik haar in het café hier, maar in de dag werk ik in het onderzoekingscentrum.'

'Jij doet onderzoek?'

'Dat klopt, mevrouw Sorane. Ik werk aan een project om dingen van de ene naar de andere plaats over te brengen.'

'Een soort teleportatie dus.'

'Kent u daar iets van?'

'Niet zoveel, maar ik heb een harde weg achter mij liggen. Om te komen tot wat ik nu ben moest ik veel trainen en studeren. Alleen is het een eenzame en gevaarlijke weg. Veel tijd voor vrienden of vriendjes heb ik niet. Dus een beetje kennis heb ik wel over dingen die me interesseren.'

Even kijkt de jongeman Sorane verbaasd aan.

'Ik dacht eerder dat u een soort atlete was.'

De roodharige glimlacht even.

'In zekere zin ben ik dat ook, maar nu ik hier een beetje kom uitrusten, wil daar niet te veel aan denken.'

'Dat begrijp ik. Het is dankzij een vreemde geldschietter, dat dit een stad geworden is waar veel onderzoek gedaan wordt. Daardoor bloeit mijn stad op en daar wil ik aan meewerken.'

Sorane glimlacht weer even, want zij weet natuurlijk wie die geldschietter is, waar hij het over heeft. Even vangt zij de kwade blik op van Zuyana en kijkt dan weer naar Gerin.

'Ik ga even aan een tafeltje zitten, Gerin. Ik heb een vermoeden dat je vrouwtje nieuwsgierig is om te weten wat wij hier aan het bekookstoven zijn. Ik wil weleens met haar praten, want ze lijkt me een aardige vrouw.'

Als Sorane opstaat, vraagt Gerin nog snel.

'Doe je het, mevrouw Sorane?'

'Noem me bij mijn voornaam, Gerin. Of ik vergeet je verzoek. Als ik met Zuyana gesproken hebt en het klikt, dan kom ik misschien wel.'

Gerin knikt nadenkend, want hij twijfelt of ze nog wel zal instemmen. Ook hij heeft de vijandige blikken opgemerkt die Zuyana naar hen beiden werpt. Als hij voorbij zijn vrouw stapt, zegt hij met een glimlach.

'Jou beurt om haar te versieren, lieveling.'

Even werpt ze een kwade blik op haar man, om dan naar de vreemde roodharige te kijken. Maar Sorane kijkt niet meer naar hen, ze gaat aan een tafeltje aan een raam zitten. Zuyana merkt dat ze naar buiten staart en het glas voor haar op de tafel zet. Het begint al donker te worden. Even kijkt ze naar de klok boven de

bar. Gerin is intussen druk bezig met glazen af te wassen, merkt Sorane op. Plots staat Zuyana voor haar.

‘En, meid. Heb je met mijn vriend afgesproken?’ zegt ze bijna fluisterend.

De roodharige glimlacht even en kijkt dan om.

‘Ga zitten, Zuyana. Gerin en ik hadden het over zijn onderzoek. Het interesseert me.’

‘Dat kan wel zijn, maar jij interesseert hem nog meer heb ik gemerkt. Heb jij geen man of vriendje.’

‘Nee, ik ben alleen, Zuyana. Ik had lang geleden een vriend, maar hij vond zijn beroep belangrijker dan ik.’

‘Dus hij liet je zitten.’

‘Veel erger, Zuyana. Zijn beroep was huurmoordenaar. Zijn opdracht om te slagen was, mij doden. Gelukkig was ik sneller.’

Zuyana staart haar verschrikt aan.

‘Dat is een grapje zeker,’ zegt ze, terwijl ze naast Sorane op de bank gaat zitten.

‘Was dat maar waar, Zuyana. Het is al meer dan vijf jaar geleden dat hij door mijn capsule stierf. Daarna werd ik in de hoofdstad bekend als Sorane Nador. Je moet toch al iets over mij opgevangen hebben.’

Zuyana zit haar verstijfd en met een bleek gezicht aan te starren.

‘Ben jij die moordnares, waar soms op de tv over bericht wordt?’

‘Ik denk het, Zuyana. Kon ik er maar uitstappen, maar eenmaal in dat wereldje, dan kan je er niet zo snel meer uit.’

De jonge vrouw kijkt haar onderzoekend aan, want ze voelt dat Sorane ongelukkig is.

‘En ik dacht dat je iemand anders was. Mijn vrienden lijken je te kennen, maar ze willen het er niet over hebben. Maar ze noemen je wel Sorane Cobanon in plaats van Sorane Nador.’

Sorane knikt.

‘Dat ben ik ook, meisje. Hier kennen ze mij als Sorane Cobanon, wat ook mijn echte naam is. Nador is de naam van mijn pleegouders.’

‘Waren je pleegouders soms familie van mijn vriendin Reysa. Haar familienaam is ook Nador.’

Er gaat een schok door Sorane, die door Zuyana echter opgemerkt wordt.

‘Ken je haar?’ vraagt ze.

‘Reysa is mijn stiefzus, Zuyana. Maar spreek haar nooit over mij, want dan zou het weleens kunnen dat jullie vriendschap voorbij is.’

‘Is er dan iets tussen jullie gebeurd?’

‘Ja, jaren geleden maakten we ruzie over mijn keuze in het leven. Ik koos om mensen te doden. Maar alleen diegenen waarvan ik vond dat ze het verdienden. Maar Reysa en Jenan vertrokken vol woede en gingen in deze streken wonen. Jenan, onze broer, praat intussen terug met mij, maar Reysa nog steeds niet.’

‘Dan lijkt het mij ook beter om er niet tussen te komen.’

‘Dat is juist. Ooit zal ik haar wel te spreken kunnen krijgen en het bijleggen, maar het zit er op het moment nog niet in.’

‘Heb jij dan zoveel mensen gedood, Sorane?’

‘Ik wil het er niet over hebben, Zuyana. Dat heb ik ook tegen je man gezegd, toen hij meer wilde weten. Ik ben hier om uit te rusten en mijn gedachten te ordenen.’

Zuyana kijkt Sorane geschrokken, want de woorden van Sorane klonken nogal ruw.

‘Vergeef me, Zuyana. Ik ben nogal gespannen als het over het leven gaat, dat ik dolgraag zou willen verlaten.’

Zuyana knikt.

‘Dat begrijp ik? Ik hoop dat je het ooit bijlegt met je broer en zus.’

‘Dat hoop ik ook,’ fluistert Sorane.

Snel drinkt Sorane haar glas leeg en staat op.

‘Ik moet eens gaan, Zuyana.’

‘Zien we je nog? Je zou misschien wel eens een even goede vriendin kunnen worden als je stiefzus.’ vraagt de vrouw snel, terwijl ze opstaat en Sorane een hand geeft.

‘Misschien wel,’ zegt Sorane met een glimlach.

Voor ze de deur achter zich sluit, knipoogt ze nog even naar Gerin en steekt haar duim omhoog. Gerin begrijpt het en glimlacht even.

Zijn vrouw merkt het echter op en haast zich naar haar man toe.

‘Jullie hebben toch niets afgesproken, mannetje van me,’ fluistert Zuyana, als ze naast hem staat.

‘Nee, schat. Ik zou het niet meer durven.’

‘Spijtig, want ze bevalt me ergens wel. Wist je dat ze de stiefzus van Reysa is?’

‘Nee, is dat werkelijk zo?’

Zuyana knikt.

‘Maar die twee spreken elkaar niet meer, schat. Dus geen woord erover als Reysa hier is. Ik zou die Sorane niet kwaad willen maken.’

Gerin glimlacht even en zegt:

‘Waarom? Ze lijkt mij een lieve meid.’

‘Zo lief is ze echter niet, schat. Ze noemt zich hier in de streek, Sorane Cobanon. Maar ze is nog bekender onder de naam Sorane Nador.’

Gerin schrikt even, want die naam kent hij ook van de nieuwsverslagen.

‘En net die heb ik uitgenodigd om...’

‘Had ik dat maar eerder geweten?’ fluistert hij met trillende stem.

‘Waarom, Gerin? Je wil toch niet met haar...’

Ontsteld kijkt hij zijn vrouw aan.

‘Nee, lieveling. Ik zal deze maal mijn belofte houden.’

‘Vergeet het maar niet, Gerin?’ zegt Zuyana met lichte dreiging in haar stem.

Dan gaat ze terug naar de keuken, terwijl haar man haar nakijkt. Dan begint hij enkele tafels af te ruimen,

‘Wat moet ik nu? Als die Sorane komt en... ik moet er niet aan denken. En als ze komt, hoop ik maar de Zuyana mij vergeeft,’ denkt hij.

Sorane rent intussen in de richting van haar villa. Ongeveer een half uurtje later blijft ze even nahijgend aan de deur staan. Even kijkt ze om zich heen, maar er is niemand te zien. Dan werpt ze een blik op haar polshorloge.

‘Oef, al bijna 10 uur,’ denkt ze, terwijl ze de deur opent.

Binnen hangt ze haar jas aan de haak en draait zich om. Ze voelt zich al veel beter, maar dan valt haar blik op de kast naast de deur. Dan herinnert ze zich iets.

‘Hé, dat is waar ook. Waar zou dat vreemde pak zijn, dat ik verschillende maanden geleden van mijn stiefmoeder kreeg.’

Na even zoeken vindt ze het.

Het verslag van Runa

Aarzelend doet ze het pak open en vind er verschillende papieren, die haar afkomst bewijzen. Dan neemt ze een notieboek op en bladert het snel door. Het is voor meer dan de helft beschreven. Nadenkend gaat ze zitten en begint te lezen.

‘Sorane, als je dit leest, ben ik en je stiefvader niet meer onder de levenden. Ik heb zoveel mogelijk gegevens proberen te verzamelen en ze ingesproken. Bekijk eerst de opnamen die in het pak opgeborgen zijn. Hopelijk kan jij de schuldigen aan de dood van je ouders opsporen en hun gerechte straf bezorgen.’

Even staart Sorane naar de volgende regels, maar leest ze niet. Ze moet denken aan Runa en haar man Jov. Beiden hebben haar groot gebracht en haar gemaakt tot wat ze nu is. Een huurmoordnares. Maar ze hebben haar ook een soort rechtsgevoel gegeven. Door hun lessen is ze een echter geen koelbloedige moordnares geworden. Ze dood mensen, maar ze houdt het geld niet voor zichzelf. Ze ondersteunt er eerlijke mensen mee om hen beter leven te geven. Ze zucht even en legt het boek neer.

Langzaam loopt ze naar de keuken om iets te eten klaar te maken. Als ze eindelijk weer in de zetel plaatsneemt. Ze neemt een boterham en bijt ze een stukje af. Met haar andere hand neemt ze het notieboek weer op en opent het.

Terwijl ze begint te eten, leest ze aandachtig de geschreven woorden. Een paar dingen wist ze al, zoals haar afkomst. Ze is de dochter van Gono en Elian Cobanon, die beiden agenten waren. Nu ze dit opnieuw leest, schrikt ze even, want zij is het pad van de misdaad opgegaan. Maar dan leest ze verder tot het verslag, dat Runa schreef over hun dood. Het verslag is samengesteld uit dingen die haar moeder en vader verteld hebben. Samen met gegevens die Jov opgezocht heeft. Dan denkt ze aan de geheugen modules en gaat ze snel halen. Het zijn er acht genummerde en eentje zonder nummer. Ze steekt de eerste in het afspeelapparaat. Even kijkt ze naar het blanco scherm, waarop even later de eerste beelden verschijnen. Ze hoort de stem van haar stiefmoe-

der praten. Snel laat ze zich in de zetel vallen staart naar het verslag van Runa.

Bijna twintig jaar geleden op de amazone planeet Trafar IV, 428 lichtjaren van Enuron, gaat het leven zijn gewone gang. De mensen gaan naar hun werk of weer terug naar huis. Ruimteschepen stijgen constant op of landen op een van de vijf grote ruimtehavens. De handel is de laatste jaren naar een hoogtepunt gestegen en het geld stroomt door de handen van de mensen. Maar alles is maar schijn, want ook de misdaad is zeer winstgevend. Drugs en goederen worden overal gesmokkeld van planeet naar planeet. De politie en het leger doet alles wat ze kunnen om deze misdadigers te grijpen en te bestraffen. Vele agenten zijn omgekocht. Anderen nemen hun taak ernstig en een klein aantal werken ook undercover. Gono Saron is er een van.

Als hij een succesvolle opdracht beëindigd heeft, wordt hij, na een kort verlof, bij de Commandante geroepen. Hier ontmoet hij de, op dat moment ongeveer achtennegentigjarige, agente Elian Cobanon nogmaals. Hij heeft haar al verschillende malen ontmoet tijdens zijn veertig jaren dienst. Maar zonder dat zijn of haar oversten het weten heeft hij haar tijdens verschillende vakanties beter leren kennen. Alhoewel hij zes jaar jonger is dan zijn collega, bleef het niet bij een vluchtige kennis, maar het werd meer dan dat. Toch hebben ze elkaar nooit trouwe beloofd. Als hun familie het zou weten, zouden ze in hun eer aangetast voelen. Beiden zijn gekozen voor een gezamenlijke operatie op de planeet Oran II.

Ze schrikken beiden wel even, want Oran II is een centrum van drugtrafiek. Daar zijn verschillende fracties die het bewind van de regering bepalen. Er zijn al verschillende agenten verdwenen en nooit meer teruggevonden. Maar zowel Elian als Gono zijn doorgewinterde agenten met veel ervaring in dit soort werk. Even kijken ze elkaar aan, als ze in afzonderlijke zwevers stappen en naar een klein dorp in de bergen afreizen. Elian neemt haar intrek in een flat aan de oostkant van het dorp en Gono in een kleine studio boven in een herenhuis in het zuiden. In dit dorp zwaait een van de grootste fracties de plak. Elian's specialiteit is beveiliging en programmatie, terwijl Gono een hacker/programmeur is.

Al na zes weken worden ze door hun meerderen opgemerkt en krijgen een beter betaalde job. De zwever die hen naar hun nieuwe bestemming moet brengen haalt eerst Gono en zijn bagage op en nadien Elian. Als Elian instapt knikt ze Gono even

met een lichte glimlach toe. Tot hun verbazing land de zwever op het landingsplatform van een grote villa. Als ze beiden uitstappen, merken ze hun overste en enkele andere belangrijke leden van de fractie op Trafar op.

‘Welkom, Hera Cobanon en jij ook Her Saron. Jullie zijn zeker verrast door jullie landing hier.’

Elian knikt.

De man grijnst even.

‘Ik zal jullie beiden missen, want jullie deden uitstekend werk. Zo uitstekend, dat de Hera Alinsa jullie hier bij het hoofdkwartier op Trafar wil indelen. Vanaf jullie aankomst zullen jullie beiden in de hogere regionen van de fractie dienstdoen. Dit is echter maar voorlopig, want het staat vast dat jullie beiden over enkele weken opnieuw moeten verhuizen. Maar dan met de bestemming Oran II.’

‘Wat? Is dat zeker?’ vraagt Elian verbaasd.

Op dat moment zien ze twee vrouwen op hen toekomen.

‘Jullie zijn Elian Cobanon en Gono Saron, als ik het niet mis heb,’ vraagt een van beide, terwijl de andere een soort telecom apparaat wegbergt.

‘Zeker, Hera,’ antwoordt Elian.

‘Mijn naam is Kirja. Kom, volg mij. Runa hier zorgt wel voor jullie bagage.’

Even kijkt Elian naar de knappe achtentwintigjarige vrouw, die naar enkele mannen toestapt, dan volgt ze Gono en de vrouw naar een wachtende zwever. Nadat hun bagage ingeladen is, stapt Runa in. Elian kijkt even naar de brunette en glimlacht. Ongeveer drie uur later landt de zwever, na enkele tussenstops, op enkele meters van een luxueuze villa.

‘Dit is jullie nieuw onderkomen. Runa en haar man wonen hier voorlopig ook. Zij zullen jullie beiden de eerste dagen wegwijzen maken,’ zegt Kirja.

Na een teken van Kirja, gaat Runa Elian en Gono voor naar de villa. Binnen vraagt ze:

‘Als ik het goed heb, aparte verblijven, Hera.’

‘Jazeker, Runa. Alhoewel ik Gono wel mag, toch horen we niet bij elkaar.’

‘Spijtig, Hera. Want ik denk dat jullie juist wel bij elkaar zouden passen.’

Even kijkt Gono de jonge vrouw glimlachend aan.

‘Elian is moeilijk te veroveren, Runa. Ze neemt haar werk veel te ernstig.’

‘Misschien kan je weleens meer moeite doen, Gono,’ merkt Elian spottend op. Even kijkt Gono haar aan en glimlacht dan geheimzinnig.

‘Ik zou ik wel een beetje moeite moeten doen, zeg je, Elian. Je bevalt me wel, maar of ik voor je val, dat is nog wat anders.’

Elian zegt niets, maar haast zich achter Runa naar binnen. Gono kijkt even naar de zwever, waar men de bagage uit geladen heeft. Hera Kirja stapt juist door de mannen gevolgd in en iets later stijgt het toestel op. De ogen van Gono volgen de knappe vrouw even. Even later trekt hij zijn schouders op, maar innerlijk maakt hij echter een vergelijking tussen, die Kirja en Elian. Kirja is wel veel knapper, maar iets in Elian trekt hem aan.

Toch komt er niets van, want al leven ze in hetzelfde onderdak tot meer dan sporadische gespreken komt het tussen beiden niet. Nu ze beiden belangrijkere opdrachten krijgen, zien ze elkaar steeds minder. Een van de redenen hiervan is dat Gono avond en nachturen werkt, terwijl Elian meestal tijdens de dag dienst heeft. Meer dan een maand gaat voorbij voor Elian iets vroeger dan normaal thuiskomt. Gono kijkt Jov, de man van Runa even verbaasd aan, als ze iemand horen binnen komen.

‘Hallo Elian, je bent vroeg terug deze maal.’

‘Ja, Runa. Er was een klein feestje omdat de dochter van Hera Kirja vandaag haar verjaardag vierde.’

Elian neemt tegenover Gono plaats in de salon. Runa glimlacht als beiden met haar man een gesprek aanknopen.

‘Misschien is er toch nog hoop voor die twee,’ denkt ze.

Wat Runa echter niet weet is dat beiden soms toch aan elkaar denken. Zoals Elian die op een avond voor het tееvescherm ziet te kijken naar een romantische film en plots met haar gedachten afdwaalt naar een korte vakantie waar ze een vluchtige romance met Gono had. Ze ziet zijn lachende gezicht weer voor haar ogen, als ze met enkele vrienden in een bar uitgingen. Elian voelt ze in die ogenblikken altijd zeer gelukkig, tot ze naar de klok kijkt en beseft waarom zij beiden hier zijn. Ze weet niet dat ook Gono van die momenten heeft, waardoor hij aan de opgewekte en lachende Elian moet denken.

Twee maanden doen ze hun werk en praten alleen als ze elkaar heel even zien, maar dan krijgt Gono, die acht uur per nacht werkte een andere taak, waardoor ze

ongeveer dezelfde uren werken. Al zeer snel verandert de relatie tussen beiden, Ze maken afspraakjes en ontmoeten elkaar soms bij een date. Tot Elian hem op een avond bij zich uitnodigt voor een etentje. Gono is verbaasd maar stemt toe. Gono is verbaasd maar stemt toe. Misschien veel te snel, want er zijn reglementen bij de politie, die omgang met collega's verbieden.

Beiden voelen zich die avonden gelukkig, als ze al pratend over hun leven, familie en werk zitten te eten. Ook als ze nadien in de zetel naar een film zitten te kijken genieten ze beiden van elkaars aanwezigheid. Maar in de tweede week verandert er iets voor beiden. Het is bijna tijd voor Elian, die bij Gono op bezoek is, om naar haar flat weer te keren. Ze kijkt even naar de nu zessendertigjarige agent, die naar de tee-vee zit te kijken, maar soms wel even naar haar lonkt. Plots buigt ze zich voorover naar Gono toe en kust hem. Voor beiden het goed en wel beseffen liggen ze in elkaar armen. Tot Gono zijn collega plots naar de slaapkamer draagt.

De volgende ochtend weten geen van beide hoe het gebeurde te verwerken. Stilzwijgend eten ze zoals op andere dagen. Als ze samen de villa verlaten en ieder naar hun eigen zwever toestappen, fluistert Elian hees.

‘Een prettige dag, Gono. Misschien kunnen we deze avond praten.’

Gono knikt alleen maar even. Na een slopende dag komt Gono als eerste thuis en kijkt om zich heen. Het lijkt wel alsof hij in een andere villa is. Even kijkt hij naar de foto van Elian die op haar bureau, naast die van haar ouders staat. Aarzelend neemt hij de foto op en kijkt naar de foto van zijn collega. Zijn hart gaat echter plots hevig te keer als hij beseft dat hij van haar houdt. Zoals de laatste weken, komt Elian ongeveer een uur na Gono en kijkt even naar de toegangsdeur. Even denkt ze aan de voorbije nacht, die nooit had mogen gebeuren. Maar als ze aan Gono denkt, twijfelt ze hevig.

Langzaam stapt ze uit en loopt op de deur toe. Als ze binnenstapt, ziet ze niemand.

‘Gono, ben je er,’ roept ze hees, maar niemand antwoordt.

‘Misschien is hij even gaan sporten,’ denkt ze en stapt verder.

Ze merkt dat Gono al wel iets om te eten klaar gemaakt heeft. Even glimlacht ze. Dan stapt ze naar boven en besluit om ervan gebruikt te maken om zich even op te frissen. Op haar eigen kamer, kleed ze zich uit en kijkt even in de spiegel. Zo staat ze een minuut of twee niet wetend dat Gono in de ban van haar slanke lichaam achter

de deur naar haar staat te kijken. Als Elian zich naar links keert om naar het stortbad toe te lopen, zegt Gono plots:

‘Ik ben van jou, als jij van mij wil zijn.’

Even verstart de jonge vrouw, maar haar hart gaat hevig te keer. Zeer langzaam keert ze zich naar Gono om en glimlacht. Gono staat voor in een in elkaar geknutselde amazone kledij van een huwelijk ceremonie. Hij heeft iets dat op een amazone lendendoek lijkt aan en een zo goed als doorschijnend laken over zijn hoofd tot op zijn voeten.

‘Ik ben van jou, zoals jij van mij wil zijn,’ hoort ze zichzelf fluisteren, terwijl ze op hem toestapt.

‘Als dit een soort amazone huwelijk moet voorstellen, lieveling, dan heb je toch wel even ietsje teveel aan.’

Gono glimlacht, terwijl hij Elian aankijkt.

‘Dat is iets dat ik zou wensen, lieve Elian. Het is mijn wens, maar is het ook de jouwe.’

‘O, Gono,’ fluistert ze en heft snel het laken op en stapt eronder.

De volgende morgen zitten beiden naast elkaar aan de tafel, deze maal als een koppel en niet alleen voor hun werk.

Als Runa en Jov op bezoek komen, zegt de vrouw als ze met Elian in de badkamer is om zich op te frissen:

‘Zie je wel, lieve Elian. Dat ik gelijk had. Jullie zijn beiden voor elkaar bestemd.’

Even glimlacht Elian.

‘Ik moet toegeven, dat je gelijk had, Runa. Ik hou van Gono en hij van mij.’

‘Dan moet ik jullie beiden gelukwensen en ik hoop dat jullie zo gelukkig worden als ik met Jov ben.’

Even zegt Elian niets.

‘Hebben jullie al tot een huwelijk beslist, Elian.’

‘Nee, we hebben beiden besloten om het kalm aan te doen. We hebben het zeer druk met ons werk.’

‘Dat weet ik, maar wacht niet te lang.’

‘Laat ons maar naar beneden gaan, onze mannen zullen zich wel afvragen waar we blijven.’

Runa knikt en volgt Elian de gang in.

Maar vier maanden later zit Gono in de zetel, naast zijn lieve schat. Plots kijkt ze hem in de ogen en fluistert:

‘Schat. Ik ben in verwachting. Cora krijgt een broertje of zusje.’

‘Je bent opnieuw in verwachting... Je meent het niet...’

‘Jawel, Gono. Ik ben in mijn tweede maand.’

‘Wat... in je twe... Heeft iemand er al iets van gemerkt?’

‘Nee, ik kon het jou niet ook niet vroeger zeggen vanwege de drukte, maar ik heb vandaag vrij genomen, omdat ik me zo moe voelde.’

Even zeggen beiden niets.

‘Gono, wil je ons kindje niet?’

‘Niet willen, lieveling. Ik wil jullie allebei,’ zegt hij en kust haar.

‘Maar we kunnen beter een paar maanden verlof aanvragen.’

‘Dat lijkt me een goed idee. Maar of we dat zullen krijgen weet ik niet.’

‘Morgen gaan wij naar een betrouwbare dokter. We moet een verlofpasje aanvragen wegens een ziekte.’

De volgende dag staan ze in de praktijk van een dokteres. Zij begrijpt hun probleem en schrijft met een glimlach een verlofpasje van acht maanden voor.’

Elian is verbaasd.

‘Er zijn er nog meer in jullie toestand, die ik soms moet helpen, Hera Cobanon,’ zegt de dokteres.

Een paar dagen later krijgt Gono zonder problemen verlof, maar Elian moet meer moeite doen.’

‘Hera Alinsa. Het spijt me. Ik kan niet anders dan dit vragen. De dokteres zei dat ik over een of twee maanden ziek zal worden. Alleen een speciale behandeling op Yharven kan mij helpen. Maar dat is een reis van twee maanden heen en terug.’

Even staart de amazone Elian aan.

‘En je vriend.’

‘Gono zal me begeleiden. Hij heeft al verlof aangevraagd en gekregen, geloof ik.’

‘Dan zal ik ook mijn toestemming geven, Cobanon.’

Even kijkt Elian haar meesters verbaasd aan.

‘Ga nu maar voor ik mij bedenk, maar als je terugkeert zal er een berg werk op jouw liggen wachten.’

‘Daar sla ik mij, als de behandeling werkt, wel doorheen.’

‘Ik hoop het voor jullie beiden. Maar geen huwelijk zonder mijn toestemming, Elian Cobanon.’

‘Een huwelijk, Hera? Daar hebben we nog niet over gesproken,’ zegt Elian knikkend.

Elian haast zich naar buiten en in de hal ziet ze Gono staan wachten. Samen gaan ze met een taxi naar hun huisje om te pakken.

Ongeveer op het zelfde tijdstip staan beide weer in de hal, maar dan acht maanden en twee weken later. Hun tweede kindje hebben ze Sovane gedoopt. Ook hun nieuwe telg hebben ze onder toezicht geplaatst van de zus van Elian. Die was blij dat Cora, hun eerste kindje dat zeven jaar geleden geboren is, nu een zusje tweede heeft. Want Cora heeft al een zusje, Sovane, zij werd twee jaar na Cora geboren.

‘Jullie moeten jullie allebei bij Hera Alinsa melden,’ zegt een loket bediende.

‘Ik en Gono.’

‘Allebei heeft ze gezegd.’

Dan knikt Elian en beiden stappen naar de lift. Een twintigtal minuten later staan ze voor hun meesteres.

‘En genezen, Elian Cobanon.’

‘Volgens de dokter op Yharven is de behandeling geslaagd.’

Hera Alinsa knikt even en kijkt dan naar Gono.

‘Jij wordt bevorderd, Saron.’

‘Bevorderd?’

‘Ja, ik hoop dat jullie intussen betere vrienden geworden zijn.’

‘Dat zijn we, Hera. Toen de dokters Ona Cobanon genezen verklaarden, was de onzekerheid verdwenen.’

‘Dus jullie zijn een koppel.’

‘Ja en nee, Hera. Elian herinnerde uw woorden over een huwelijk, daarom wilden we wachten.’

‘Ach zo. Ik had niet... Laat maar. Meldt je in sector 4. Daar kan je je nieuwe taken aanvatten. Ona Cobanon krijgt ook ander werk. Ik heb iemand gevonden die de taken van haar bijna even goed doet.’

Terwijl Gono het vertrek verlaat, kijkt Elian haar meesteres aan.

‘Kom, laat mij je nieuwe werk plek aanwijzen?’ zegt Hera Alinsa.

Een pas achter de amazone volgt Elian haar door verschillende gangen en liften, tot ze een vertrek met verschillende trainingstoestellen bereiken.

‘Jij traint hier nieuwe rekruten en gevechtskunsten en neemt ook intelligentie testen af.’

‘Ik?’

‘Ja, jij. Je wordt het nieuwe hoofd van de aanwervingen van de organisatie. Een zeer verantwoordelijke job.’

‘Dank u, Hera.’

‘Als je dat even goed doet als je vorige taak, dan hoor je misschien later tot mijn persoonlijke lijfwacht.’

Elian knikt verbaasd. Even kijkt de amazone haar nog aan, dan draait ze zich om en gaat weer naar buiten.

Plots komt Gono met een twintigtal jongens en meisjes binnen. Verbaasd staart ze hen aan.

‘Ik kreeg de opdracht om hen hier te melden, Elian.’

‘Ona Cobanon is de naam,’ zegt Elian met een glimlach.

Gono knikt terug met een glimlach, waardoor enkele meisjes beginnen te grijzen.

‘Willen jullie op jullie eerste dag al gestraft worden?’ vraagt Elian streng.

De meisjes schudden hun hoofd, maar met een glimlach op hun gezicht.

‘Oké. Ik en Gono horen bij elkaar, ook al zijn we nog niet echt getrouwd.’

‘Ik kan maar beter terugkeren voor ze mij op mijn nieuwe job missen,’ zegt Gono met een knipoog naar de jongeren.

‘Kom we zullen maar beginnen met elkaar te leren kennen,’ zegt Elian.

Een paar maanden later vraagt Gono Elian volkomen onverwacht op haar werk omgeving ten huwelijk. Gelukkig vliegt zij om zijn hals en kust hem vurig. Iedereen kijkt hen lachend aan, want ze hadden zoiets al wel verwacht.

‘Elnaki, jij hebt de leiding tot ik terugkeer.’

‘Ik, Ona Cobanon.’

‘Ja, ik dacht dat jij een van de uitverkorenen was om koningin van je stam te worden. Als je geen leiding kunt geven, dan.....’

'Ik was alleen verbaasd, Ona.'

'Wij gaan naar Hera Alinsa. Begrepen.'

Enkele leerlingen knikken. Gono volgt Elian naar buiten de gang in. Als ze beiden even later voor Hera Alinsa staan, zegt die:

'Mijn steun hebben jullie allebei. Ik wens jullie beiden veel geluk. Als de grote baas ook instemt dan...'

Op dat moment komt een bericht binnen. Hera Alinsa neemt op en merkt dat het haar meerdere Hera Genaka is.

'Gono Saron en Elian Cobanon hebben mijn toestemming, maar ik wil hen op Oran II een huwelijk ceremonie aanbieden.'

Als Alinsa beiden op de hoogte brengt, aarzelen ze wel even, want ze waren beiden van plan om te stoppen tijdens hun huwelijksreis. Maar dat kan nu niet meer.

'Er is zijn al voorbereidingen getroffen voor jullie huwelijk, vrienden. Maar dat zal op Oran II plaatsvinden. Jullie hebben jullie werk uitstekend verricht en dat heeft de grote baas gemerkt in de rapporten.'

Even kijkt Elian Gono aan en knikt dan.

'Wanneer vertrekken we?'

'Over een week, Gono Saron.'

Die avond zitten beiden naast elkaar in de zetel voor de TV. Maar wat er te zien is, boeit hun niet zo.

'Toen we met de opdracht begonnen, was dit ons doel, Gono.'

'Dat weet ik, maar nu is alles anders. Toen mocht ik je graag, maar nu hou ik met heel mijn hart van jou, lieveling.'

'Ik zou ook weg willen, Gono. Maar dat is nu onmogelijk. Ze zouden het dadelijk merken en dan krijgen we een prijs op ons hoofd, want we weten te veel. Zonder een voorsprong halen we het niet.'

'Dat besef ik, Elian. Maar op Oran II wordt het nog erger dan hier.'

'We zullen ons er wel doorheen slaan, schat. Als we hebben wat ons doel is, dan melden we ons op het hoofdbureau.'

Gono knikt glimlachend en trekt haar naar zich toe. Ongeveer in de helft van de achtste maand schepen beiden zich op de ruimtehaven in met bestemming Oran II. Ze lijken een pas getrouwd stelletje, maar in werkelijkheid zijn ze beiden undercover-

agenten van de amazone politie. Hun opdracht is om zoveel mogelijk gegevens te verzamelen over de misdaadtrafiek.

Na een lange reis van vier dagen land het ruimteschip op de grootste ruimtehaven van Oran II. Ze worden door een jonge vrouw opgewacht, die hen met een zwever naar hun bestemd moet brengen.

‘Hai, Runa. Ben jij ook hier?’

‘Elian, zijn jullie het werkelijk. Ik en Jov werden naar Oran II gezonden om alles voor te bereiden voor een vakantie van een verdienstelijk echtpaar. Ik had er geen vermoeden dat jullie beiden dat paar waren.’

‘Is dat toeval of, hoort dat tot het plan van Hera Kirja?’

‘Nee, onze opdracht kwam van veel hoger in de top van de organisatie. Ik vermoed ergens, dat de reden te zoeken is, in het feit dat we elkaar al kenden. Misschien zelfs van Hera Genaka zelf.’

Even kijkt Elian nadenkend voor zich uit en vraagt plots:

‘Hera Genaka. Is dat de amazone waar wij voor zullen werken.’

‘Min of meer. Veel contact zullen jullie niet met haar hebben, want ze bekleed een van de hoogste posities van onze fractie.’

Elian knikt even en kijkt dan naar het havenpersoneel die de laatste valiezen met bagage van Elian en Gono aan boord van de zwever brengen. Runa geeft een van hen een riante fooi.

‘Verdeel het onder jullie,’ zegt ze glimlachend.

‘Dank u, Hera.’

Even knikt Runa de mannen nog toe stapt dan na Gono het toestel in. Als ze in de zetel van de bestuurder plaatsneemt, drukt ze enkele knoppen in. Dadelijk horen ze zoemend geluid, terwijl de zwever zich van de grond verheft. Laag vliegt het toestel door de straten. Elian en Gono genieten van de vlucht door de zeer luxueuze stad. Toch beseffen ze dat ze door de rijkste wijken vliegen. Buiten deze wijken is de toestand niet zo rooskleurig voor de bevolking. Tot hun verbazing land Runa het toestel nabij een grote luxueuze villa. Ze merken achteraan twee goed onderhouden zwembaden op.

‘Van wie is die villa, Runa?’

‘Hij is eigendom van de grote bazin, ona Cobanon. Zij heeft hem tot jullie beschikking gesteld. Ik woon met drie andere bedienden in de twee gebouwen achter de zwembaden.’

‘Bedienden?’

‘Ja, Ono Gono. Ook ik werk in deze villa als manager en hoofdbestuurder van de drie voertuigen. Jullie beiden zijn mijn meerdere.’

Even kijkt Elian Gono verbaasd aan.

‘Hebben we ons werk dan zo goed gedaan?’

‘Dat moet wel, ona. En als dat zo blijft zullen jullie het hier goed hebben.’

‘Runa, ik wil dat je ons met onze voornaam aanspreekt als we onder ons zijn.’

Even kijkt Runa glimlachend naar Elian en knikt dan even. Dan vraagt Elian:

‘Waar is je man, Runa? Jullie hebben nooit veel over jullie leven verteld. Hij lijkt me geen echte amazoneman te zijn. Wij kennen jullie alleen als Runa en Jov.’

Runa glimlacht even.

‘Je hebt gelijk, Elian. Jov is een van de bedienden en veiligheidsagent van de villa. Zijn volledige naam is Jov Nador. En nee, hij is geen amazoneman, maar afkomstig van Enuron.’

‘Zijn jullie al lang getrouwd, Runa?’ vraagt Gono.

Even kijkt Runa Gono wrevelig aan, want er wordt verondersteld dat man zich op de achtergrond houden als vrouwen met elkaar praten. Maar als ze de nieuwsgierige blik van Elian ziet, antwoordt ze toch.

‘Twee jaar ongeveer, Elian.’

‘Vergeef mijn man, Runa. Waar wij vandaan komen leven zeer veel Enuronen. Wij moesten veel met hen omgaan, waardoor we de amazone gewoonten een beetje verlerd zijn.’

‘Dat is niets, Elian. Ook Jov is zo. Hij doet zijn best om hier in deze amazone samenleving te passen, maar hij is en blijft een Enuroon.’

Als Runa hen aan haar man en te twee andere bedienden voorgesteld heeft, verlaten ze het hoofdgebouw. Elian en Gono blijven alleen achter.

‘Wauw, dit wordt ons huisje.’

‘Voor een tijdje, schat. Zolang we ons werk uitvoeren zoals ze van ons verwachten, maar ik vrees als het hun niet bevalt, dan vliegen hier snel buiten.’

'Ze weten wat we waard zijn, lieveling. Dus het zal wel meevallen.'

'Toch is het nogal veel luxe, meer dan we gewoon zijn.'

'Tja dit is voorlopig ons nieuw leven, Elian. We moeten er het beste van maken, zonder ons echte werk te vergeten.'

Een week later brengt Runa hen met een zwever naar hun werk. Ze zet als eerste Gono af en rijdt dan verder om Elian op haar bestemming te brengen.

Drie weken later worden ze uitgenodigd in de hoofdvilla van Hera Alinsa. Runa en Jov brengen hen met de zwever. Ook zij zijn hier voor de eerste maal.

'Welkom, Elian. Zijn jullie al goed ingeburgerd in de villa?' horen ze een stem achter hen zeggen.

Beiden kijken op en zijn een zeer mooi vrouw staan. Ze is met haar tachtig jaar zeker twintig jaar ouder dan Gono, maar is ze zeer knap. Toch heeft het harde leven sporen nagelaten. Ze is gekleed in een strakke kledij, die haar figuur goed laat uitkomen. Haar lange donkerbruine haren komen tot aan haar midden.

'Het heeft een beetje moeite gekost, maar luxe ben je snel gewoon, Hera,' glimlacht Elian.

Alinsa knikt even en kijkt beiden even een voor een aan.

'Als ik het niet mis heb, dat waren jullie bezig om jullie huwelijk te plannen.'

'Ja, Hera.'

'Het spijt me, dat ik die plannen verstoord heb. Om het goed te maken, heb ik voorbereidingen laten treffen. Het is aan jullie om een datum vast te leggen.

'Datum?' vraagt Gono.

'Ja, Gono. Jullie willen toch nog trouwen, of heb ik het mis, want dat zou me spijten.'

'Trouwen is onze liefste wens, maar ons werk hier is belangrijk. Daarom wilden we wachten...'

'Niets wachten, Elian. Volgende week wil ik een datum weten. Dan kan de planning voor de feestelijkheden doorgaan.'

'Dank u, Hera,' zegt Gono.

'Kom nu, we gaan aan tafel.'

Elian kijkt Gono even aan en beiden volgen de vrouw door de lange gang. In de grote eetzaal zijn zeker honderd belangrijke fractieleden aanwezig. Gono en Elian

voelen ze echter niet thuis in dit gezelschap, maar voeren toch enkele belangrijke gesprekken, tot ze zich afzonderen. Hera Alinsa komt plots de salon binnen waar beiden naast elkaar zitten.

‘Hier zijn jullie dus?’

‘Hera, we willen niet ondankbaar zijn. Maar we zijn zoveel belangrijke mensen om ons heen niet gewoon,’ fluistert Elian.

‘Ik vergeef jullie, want ik hou er ook niet van. Maar het is noodzakelijk om elkaar te leren kennen. Ik vrees dat jullie beiden eraan zullen moeten wennen, want ik heb zeer belangrijke taken binnen de fractie voor jullie gepland.’

‘Hera, we hebben ook even gepraat. Ik... we willen de datum op 24 Leva zetten.’

‘Dat is over twee maanden. Zeer goed. Voorlopig zal ik jullie geen al te zware taken opleggen, zodat jullie een beetje meer tijd voor jezelf kan overhouden. Maar ik verwacht wel jullie je beiden volledig zullen inzetten na jullie huwelijksreis van drie maanden.’

Even kijken beiden haar verrast aan.

‘Dank u, Hera,’ stamelt Elian.

‘Ga nu maar, morgen is het een drukke dag.’

Elian buigt even samen met Gono. Dan verlaten beiden de villa en haasten zich naar Runa en haar man toe. Een paar minuten later stijgt de zwever op.

Alinsa kijkt hen na als het toestel hoger klimt.

‘Hopelijk doen ze hun werk even goed nadat ze getrouwd zijn. Anders zal hun geluk van korte duur zijn,’ denkt ze.

Maar Gono en Elian doen hun werk voorbeeldig na het huwelijksfeest en de huwelijksreis. Maar hun taken nemen veel van hun tijd in beslag. Sommige opdrachten blijken gevaarlijk te zijn, maar het lijkt hun niet af te schrikken. Alinsa bekijkt de rapporten over hen zeer aandachtig en is zeer tevreden. Ondanks hun gevaarlijk leven bedreigend werk zorgde hun liefde echter voor een probleem. Elian raakt opnieuw in verwachting. Ze zijn twee jaar op Oran II als hun kindje geboren wordt.

Elian stelt de naam Sorane voor.

‘En Sovane dan. Is dat niet te verward, schat?’

'Dat wend wel, Gono. Je weet dat in Sovane als naam gekozen heb omdat die amazone een zeer belangrijke amazone was. Die amazone had ook een halfzus en die droeg de naam Sorane.'

'Dan noemen we haar zo, lieveling.'

Elian glimlacht gelukkig.

'Nu hebben Cora en Sovane een zusje, Elian.'

'Hoe zou het met hen zijn?'

Je zus zal wel goed voor hen zorgen, lieveling. Ze is een lieve amazone zoals jij.'

'Weet ik, schat. Maar ik zou hen graag eens terug zien.'

'Ik ook. Maar dat kan pas nadat onze opdracht volbracht is. Maar beseef je wel dat we deze maal ons dochtertje bij ons moeten houden.'

'Wil je dat?'

'Niet echt, want ik zou haar liever in veiligheid weten bij onze familie. Alleen er zijn hier te veel mensen, die weten dat je in verwachting was. Als we haar wegbrengen zullen ze dat verdacht vinden.'

'Maar nu hebben we er een probleem bij. Het leven van onze dochter is nu ook in gevaar.'

Elian knikt

'Dus moeten we dubbel voorzichtig zijn. Als ontdekt wordt wat we uitvoeren dan is ons leven geen cent meer waard.'

'We moeten doorzetten, Elian. Mijn programma heeft al vele gegevens naar een centrale computer diep on de grond van het centrale gebouw verzonden. Die gegevens moeten we in ons bezit krijgen voor we ons uit de voeten kunnen maken.'

Op dat moment komt Jov binnen.

'Uit de voeten maken. Willen jullie er nu al vandoor?'

'Hier zomaar liggen niets doen, is niets voor mijn amazone vrouwtje, Jov. Daarom zei ik voor de grap, dan we ons misschien uit de voeten konden maken,' zegt Gono, die niet weet hoeveel Jov gehoord heeft.

'Als jullie uit het ziekenhuis weg willen, is dat geen probleem. Ik kan het aan mijn vrouwtje laten weten. Dan kan je voorbereidingen treffen.'

'Doe dat, Jov. We willen zo snel mogelijk weer aan het werk.'

'Ze is een lief klein meisje, zie ik.'

'We hebben haar de naam Sorane gegeven, Jov.'

De man van Runa knikt even.

'Runa en ik worden aan jullie toegewezen, Elian,' zegt hij dan.

Gono en Elian kijken hem verbaasd aan.

'Hera Alinsa acht het nodig. Want een baby heeft een goede verzorging nodig, terwijl jullie belangrijke taken krijgen. Maar ik zal Runa maar op de hoogte gaan brengen van jullie wens.'

Gono knikt. Even steekt de Enuroon zijn hand nog op en haast zich dan de gang in. In de kamer is het een tijdje stil.

'Zou hij veel gehoord hebben, schat?' vraagt Elian.

'Ik denk het niet, toch niet genoeg om te weten wat we uitvoeren.'

En paar dagen nadat Elian het ziekenhuis verlaten heeft, gaat Gono op weg naar zijn werk. Het duurt echter nog vier dagen voor hij een kans krijgt om zich vanuit zijn kantoor naar de geheime ruimte te begeven. Maar net als hij alles afgesloten heeft en de geheime deur wil openen hoort hij stemmen.

'De lijfwacht,' denkt hij verschrikt.

'Her Gono, u wordt verwacht bij Hera Alinsa.'

Verbaasd kijkt Gono naar de deur.

'Dat moet iets belangrijks zijn.'

Deze uitnodiging zou weleens belangrijk kunnen zijn voor hun onderzoek. Gono moet moeite doen om zich te herpakken en loopt nogal stijf naar zijn bureau toe. Licht aarzelend legt hij zijn linkerhand op een paneel en met de andere drukt hij op een knop, waardoor de beveiliging van het kantoor opgeheven wordt. Als hij de deur opent, kijkt de Kapitein hem met verbaasde ogen aan.

'Een afgesloten en beveiligd kantoor?' zegt de man vragend.

'Dat doe ik altijd, Kapitein. Zeker als ik met ultra geheime gegevens werk. Zo probeer ik te voorkomen dat onbevoegden ze in bezit kunnen krijgen. Wie de verkeerde code ingeeft, die heeft nog maar een paar minuten te leven.'

De kapitein kijkt Gono even aan en knikt dan. Een paar minuten later staat Gono voor het eerst in het luxueuze kantoor van Hera Alinsa.

Achter het bureau zit een slanke donkerharige vrouw. Ze is gekleed in nauwsluitende kledij met een donkerblauwe broek en jasje.

'Mijn beste Gono Cobanon, je weet dat ik mijn trouwe medewerkers altijd be-
loon,' zegt de vrouw, terwijl ze opstaat en naar hem toe loopt.

'Dat heb ik gehoord, Hera,' knikt Gono, terwijl hij haar een hand geeft.

'Vandaag ben jij aan de beurt. En je vrouwtje ook. Jullie werkijsver bevalt mij en
de andere topleden van de fractie.'

'Dank u, Hera. Wij proberen zo goed mogelijk onze taken uit te voeren.'

'Als ik het goed heb, is je vrouw een paar weken geleden bevallen van een doch-
tertje. Wat zou u ervan vinden om een drietal maanden van een lekkere vakantie op
Yharven IV te genieten, Gono.'

Even weet Gono niet wat te zeggen.

'Sprakeloos, beste man. Jullie beiden verrichten goed werk, dus de top mag ook
iets teruggeven.'

'Dank u, Hera.'

'Meldt je bij de balie op het achtste verdiep. Daar krijg je alle gegevens en de no-
dige tickets. Jullie kennissen Runa en Jov Nador hebben opnieuw de taak om jullie
vertrek voor te bereiden.'

Gono buigt even, zoals het gebruikelijk is. Maar innerlijk botsen zijn gevoelens.
Hoe mooi deze vrouw en hoe vriendelijk ze zich voordoet, dat is maar schijn. Hij weet
dat ze genadeloos is en zelf met eigen handen al verschillende mensen vermoord
heeft.

Die avond lacht het geluk hen echter toe. Elian is opgewekt, want ook zij heeft
het nieuws van hun vakantie ontvangen. Drie maanden op het vakantieparadijs op
de planeet Yharven IV in een van de luxueuste hotels. Die avond nemen ze afscheid
van Runa en haar man Jov.

'Bedankt om onze vakantie te regelen, Jov.'

'Geen dank, Gono. Hera Alinsa, heeft ons beiden aangesteld als oppassers. Daar
om leiden we hier een beter leven als dat wat we vroeger hadden. Maar jullie beiden
zijn ook goede vrienden geworden.'

Elian knikt even.

'Het ga jullie goed op Yharven, Elian,' zegt Runa glimlachend, terwijl ze haar
vriendin omarmt.

Elian neemt dan hun dochtertje, van haar man over en stapt als eerste de zwever in. Runa en Jov kijken de zwever na als hij opstijgt en koers zet naar de ruimtehaven.

Als het passagiersschip, een paar dagen later, op de ruimtehaven van Yharven IV land, kust Elian haar man even.

‘Konden we dit leven maar achter ons laten, lieveling.’

‘Dat zou ik ook wel willen, schat, maar we hebben een opdracht.’

‘Ik weet het, Gono. We zijn agenten. Maar we moeten ook aan onze dochter denken. Is zij niet belangrijker?’

‘Dat doe ik ook, Elian. Ik was van plan om ons ontslag aan te kondigen. Maar dat kan pas zodra we de gegevens, die op de geheime computer opgeslagen is, in handen hebben.’

‘Dan kunnen we niet anders dan terugkeren.’

‘Misschien kan jij hier met onze dochter blijven, lieveling.’

‘Nee, Gono. Dat zou verdacht overkomen en jou in gevaar brengen. We moeten allen samen terugkeren, anders zou onze opdracht kunnen mislukken. Als dat gebeurt zijn we hier voor niets aan begonnen’

Als laatste stappen Gono en Elian in de zwever die hen naar de oppervlakte zal brengen. Als een uur later op hun kamers aankomen zijn ze beiden verbaasd over de luxe om hen heen. Het lijkt wel een paradijs. Gedurende drie maanden leven ze hier in alle rust, maar ze zien ook de armoede buiten deze luxe en leren mensen kennen die voor die luxe moeten zorgen. Zij werken vele uren voor een loon, waar ze nog juist mee kunnen rondkomen. Gono merkt ook vele mensen op die op andere planeten aan de macht zijn en hier met hun geld smijten en van de luxe genieten.

Hij begint te beseffen dat ook de amazonewerelden in de ban zijn van macht, rijkdom en uitbuiting. Elian die het ook opmerkt, twijfelt zelfs of ze met hun opdracht het goede nastreven. Of juist een pion zijn in de machtsstrijd om het geld. Zij dienen de wet, maar die wetten worden in dienst van de machtigen gemaakt. Deze machtigen ontspringen meestal de dans van het gerecht.

Op een van hun tochten bereiken ze een tempel, die duizenden jaren geleden gebouwd werd als een soort monument van de verhevene, die Jakira genoemd werd. In de grote zaal staat een beeld van een mooie blonde vrouw, die gewapend is met een cilinder. Ook Gono is onder de indruk van het grote beeld, al is hij niet zo gelovig.

Langzaam stappen ze verder om het grote gebouw te bezichtigen en staan plots op een paar passen van een schrijn.

‘Wat is dat voor iets een altaar of zo?’

‘Nee, Gono, dat is het schrijn. In elke tempel gewijd aan de verhevene staat er zo een. Daarmee staan de tempels in verbinding met elkaar.’

‘Een communicatietoestel.’

‘Ja, maar nog veel meer. Volgens de geruchten kunnen ook bevoegden getransporteerd worden naar andere tempels.’

Gono loopt naar het schrijn toe, aarzelend gevolgd door Elian. Haar man gaat tussen de zuilen staan en kijkt zijn vrouw aan.

‘Er gebeurt niet veel, schat.’

‘Alleen bevoegden kunnen dit schrijn activeren. Jij hoort daar niet bij en ik ook niet,’ glimlacht Elian, terwijl ze op een pas van het schrijn blijft staan.’

‘Spijtig, lieveling. Wie weet waar we terechtgekomen waren als het wel gewerkt had.’

Elian denkt echter aan de leer van de verhevene. Leefde die nog maar, dan zouden de amazonewerelden zich houden aan haar wetten en regels. Maar ze stierf vele jaren geleden, volgens de berichten.

‘Gelukkig maar, Gono. Het onbekende lokt mij niet zo,’ fluistert Elian en keert zich van het schrijn af.

Gono slaat een arm om haar heupen en kust zijn vrouw even op de wang.

‘Je hebt gelijk. Ik ben hier ook gelukkig met mijn twee schatjes. Alleen spijtig dat ik mijn derde schatje niet kan omarmen.’

‘Mij ook, schat. Ook ik verlang ernaar om Cora in mijn armen te nemen, maar ze is ver van hier.’

Geen van beiden merkt dat het schrijn heel even blauw oplicht, maar anderen hebben het wel gemerkt en hun ogen volgen hen als ze de tempel verlaten. De vier vrouwen die hen nakeken, zijn als priesteressen gekleed en haasten zich naar elkaar toe.

‘Wat was dat? Is die vrouw een gevolmachtigde?’

‘Ik weet het niet, Olinya. Ze is geen drager van een pentagon.’

‘Uit hun gedachten kan ik opmaken dat beiden agenten zijn, die aan een belangrijke opdracht werken zijn op Oran II. Zij is een amazone, maar haar man komt van Enuron.’

‘Dat kon je ook merken zonder telepathie, Monana. Veel eerbied voor onze gebruiken had hij niet. Je kon merken dat hij de dominante is in hun huwelijk, al zijn ze wel volgens amazone gebruiken getrouwd.’

‘Zo dominant is hij niet. Ik zou eerder zeggen dat ze elkaar als gelijke aanvullen.’

Monana kijkt naar de vierde vrouw, die tot nu nog niets gezegd heeft.

‘Het is toch vreemd, Veena. Het schrijn reageerde even, maar geen van beiden draagt een pentagon en de baby is nog te jong om er een te dragen.’

‘Dan is er maar een mogelijkheid. Een van hen is een nakomeling of de verhevene zelf.’

De vier kijken elkaar even aan.

‘Dat kunnen we best melden aan Aniya, Harone. Zij zal wel weten wat moet gebeuren.’

Intussen stappen Gono en Elian in een zwever die hen terug naar hun verblijf moet brengen. De volgende dagen trekken ze de stad in, nadat ze Sorane naar de opvangdienst voor jonge kinderen van het hotel gebracht hebben. Ze bezoeken er verschillende toeristische trekpleisters, maar geen van beide merkt de jonge vrouw op die hen volgt. Het koppel beleeft een heerlijke tijd, maar langzaam keert de werkelijkheid terug, als de laatste dagen van hun vakantie er aankomen. Op de laatste dag treft Gono nog enkele voorbereidingen. Elian gaat nog een maal, met de kleine Sorane in haar armen, naar de tempel. Aan de ingang blijft ze even staan en staart naar het beeld van Jakira in het middel van de hall. Zelfs Sorane wordt er stil van. Dan gaat ze verder en kijkt naar omhoog.

‘Kijk eens, Sorane. Dit beeld van een zeer machtige vrouw is een voorbeeld voor ons allemaal. Ik hoop dat jij een van haar trouwste volgelingen wordt.’

Sorane die er niet veel van lijkt te snappen, lacht even zoals alle baby’s lachen. Elian glimlacht:

‘Jij bent er nog te klein voor, lieve schat. Over een paar jaar komen we hier misschien terug en dan zal je er wel iets meer van begrijpen.’

De vrouw die haar volgde, is een pas achter haar blijven staan.

‘Sommigen aanbaden u als een godin, Hera. Maar dat was u echter niet. Goden sterven niet,’ hoort ze Elian fluisterend zeggen.

‘Hera Jakira was geen godin, Hera Elian. Want er zijn geen goden of godinnen volgens de leer van de verhevene. Alleen machtigen en onsterfelijken. Maar zelfs onsterfelijken kunnen gedood worden. Volgens ons geloof zal ooit zal de verhevene opnieuw weerkeren.’

Elian glimlacht en kijkt even naar haar dochtertje. Dan richt ze haar hoofd weer op.

‘Dat is mijn diepste wens, Priesteres. Ik dien haar zoals jij, maar op een andere wijze.’

‘Ik weet alles over jou uit onze gegevens, Elian Cobanon. Maar je liegt als je beweert dat jij en je man de verhevene dienen. Iemand die voor misdadigers werkt, is een afvallige.

‘Moest de verhevene hier aanwezig zijn, dan zou het weleens kunnen dat jij gestraft wordt in plaats van ik, priesteres.’

‘Ben jij daar zeker van, Hera Elian. De verhevene behandelt verachtelijke misdadigers zoals jij zonder genade.’

Even kijkt Elian de priesteres aan.

‘Penning nummer TC2496, priesteres. Zoek dat eens op. Misschien zegt dat je iets.’

De priesteres staart Elian even nadenkend aan. Dan staat ze dichterbij en kijkt even naar het kindje van Elian.

‘Zegt me niet veel, Hera.’

‘Zoek het dan alstublieft eens op, priesteres.’

Maar de vrouw gaat er niet op in.

‘Is het een dochter of een zoon?’ vraagt ze.

‘Een meisje, Hera. Die later hopelijk een trotse amazone zal worden.’

‘Dat zal ze zeker, Elian. Maar ik hoop dat ze zij verstandiger is en een eerlijke amazone wordt,’ zegt de jonge vrouw, terwijl ze het voorhoofd van Sorane even aanraakt.

Even lijkt ze te schrikken en staart naar de baby. Elian merkt ze niets van, maar de veertienjarige priesteres is hevig geschrokken, van wat zij voelt. Haar gedachten

dwarrelen door elkaar, als gevolg van de beelden die ze ziet. Beelden van moorden, maar ook beelden van een zware ruimteoorlog. En een jonge roodharige vrouw die de macht van de zwaarden beheerst. Ze voelt plots een hevig woede, een woede uit onmacht over het lijden van duizenden levenden, die ten dode opgeschreven zijn in gruwelijk omstandigheden. Verschrikt trekt ze haar hand terug. Elian schrikt nu wel van de reactie van de priesteres.

‘Wat is er?’

‘Het is niets, vrouwe. Ik schrok even, toen ze haar ogen opende.’

Elian kijkt naar Sorane en merkt dat haar kleine groenkleurige oogjes haar aanstaren.

‘Schrikt u daarvan, Hera.’

‘In zekere zin, Elian. Wij priesteressen hebben ons leven gewijd aan het dienen van de verhevene. Zoals u weet is samenzijn met een man, tot onze herkenning, verboden. Daarom hebben wij ook geen ervaring met kleine baby’s.’

Elian knikt even.

‘Ik moet gaan, Hera. Vandaag is de laatste dag van ons verlof.’

‘Het ga je goed.’

‘Vergeet niet om dat nummer eens op te zoeken.’

‘Zal ik doen?’

Dan draait Elian zich om en stapt naar de uitgang. Toch is ze met haar gedachten bij het moment dat de priesteres schrok.

‘Volgens geruchten zouden sommige priesteressen krachten bezitten, die beelden uit de toekomst oproepen. Zou ze iets over haar dochtertje gezien hebben, waarvan ze zo geschrokken is,’ denkt Elian, terwijl ze de tempel verlaat.

De jonge priesteres kijkt Elian nadenkend na. Maar plots draait ze zich om en haast zich naar binnen. In de centrale operatiezaal staan vele computers opgesteld. Snel tipt ze enkele commando’s en staart verbaasd naar het scherm met de gegevens over Elian Cobanon en Gono Saron.

Intussen kijkt Elian om zich heen en merkt de zwever van het hotel aan de rand van de parking op. Snel haast ze zich er heen. Maar als ze wil instappen aarzelt ze even. Heel even is er de wens om nog iets aan die jonge priesteres te vragen, maar als

ze zich omdraait ziet ze de priesteres nergens meer. Het lijkt wel alsof er niemand in de tempel aanwezig. Dus stapt ze maar in.

Een uurtje later volgt Elian, met haar dochttertje in haar armen, haar man naar de zwever. Na een vlucht van drie uur bereiken ze de ruimtehaven. Aan de incheckbalie worden de tickets gecontroleerd. Een paar minuten later nemen ze plaats aan boord van het passagiersschip Vor. Een stewardess brengt hen naar hun kamers. Als Elian binnenstapt, bedankt Gono de jonge vrouw. Na meer dan twee uur voorbereiding verheft het schip van de oppervlakte en wint al snel hoogte. Beiden beseffen dat ze weerkeren naar een wereld waar geweld en dood tot het leven van alledag behoren. Meer dan een week later nadert het passagiersschip de planeet Oran II.

Als ze de oppervlakte betreden worden ze opgewacht door enkele lijfwachten van Hera Alinsa, de grote baas van de organisatie.

'Wij hebben bevel om u en uw gezin naar uw woning te begeleiden, Hera,' zegt de kapitein.

'Is er dan gevaar, Kapitein Onnars?' vraagt Elian.

De man knikt.

'Gedurende uw afwezigheid zijn er grote veranderingen opgetreden, Hera Elian. Sommige zijn goed, maar anderen hebben de contacten met andere fracties verslechterd.'

'Wat is het zo erg?'

'Ik denk het. Er dreigt een oorlog tussen de fracties uit te breken. Er zijn zelfs al vechtpartijen, sommigen zelfs met vuurwapens, geweest.'

'En daarom zijn jullie hier.'

'We verwachten geen problemen, maar we zijn wel voorbereid.'

Een paar uur later bereiken beiden met hun bewakers de villa waarin ze al verschillende jaren leven.

'Zijn Runa en Gono Nador er niet?' vraagt Elian.

'Ze komen morgen pas, Hera. Wegens de spanningen in de fracties kregen ze een ander onderkomen in de buurt.'

Even kijkt Elian naar haar man, maar de glimlacht even.

Terwijl kapitein Onnars en zijn mannen hun plaatsen innemen, kijkt Gono toe hoe zijn vrouw hun dochttertje in haar bedje legt.

De volgende weken concentreren ze zich op hun taken binnen de organisatie, maar nu zijn ze meestal door twee veiligheidsagenten begeleid. Met de dag wordt de toestand gevaarlijker. Zowel Gono als Elian hebben de nasleep van schietpartijen van dichtbij meegemaakt. En elke dag wordt het erger. Maar ook voor het koppel is het zeer gevaarlijk geworden, want een verdachte handeling kan tot hun terechtstelling leiden. Als Gono acht maanden later eindelijk de gegevens kan ophalen, keert hij opgelucht naar de villa waar hij met zijn gezin woont. Rond zeven uur komt ook Elian thuis en omarmt hem.

‘Ik heb wat we nodig hebben, schat,’ fluistert hij.

Elian zucht opgelucht, want dit betekent dat ze eindelijk hun opdracht kunnen beëindigen.

‘Dan is onze opdracht voorbij.’

‘Ik hoop het, schat. We moeten de gegevens nog laten analyseren. Zodra we bevestiging krijgen, zullen we vermoedelijk teruggestroepen worden.’

‘Ik ga even kijken of Sorane nog slaapt, lieveling.’

Gono knikt en loopt dan naar de keuken toe om iets te drinken te halen.

Als Elian enkele minuten later terugkomt, lacht ze.

‘Sorane slaapt gelukkig nog, maar voor ons lijkt het mij nog te vroeg,’ hoort hij Elian zeggen.

Als hij omkijkt laat hij zijn glas bijna vallen. Zijn mooie vrouw staat daar voor hem alleen gekleed in een half doorschijnende lingerie.

‘Wauw. Heb je voor vanavond iets geplant, schat?’

‘Zeker, lieve man.’

Gono ziet Elian langzaam met een sexy pas naderbij komen. Voor hij het beseft ligt ze plots in zijn armen en kust hem hevig. Lachend grijpt hij haar bij de heupen en werpt haar lachend over zijn schouder.

‘Laat me niet vallen, schat,’ fluistert ze giechelend, terwijl hij haar door de gang naar de slaapkamer draagt.

Een uur of drie later gaat Elian nog even naar haar dochtertje kijken, maar die ligt rustig te slapen.

Als ze echter de volgende dag op hun werk aankomen, is alles in rep en roer. Ze zien ook verschillende gewapende mannen en vrouwen met getrokken wapens op wacht staan. Hun pasjes worden onder bedreiging van vuurwapens gecontroleerd.

Dan pas ziet ze Runa naderen.

‘Wat is er gaande?’ vraagt Elian.

‘Ik weet het ook niet. Maar er broeit iets lijkt me. Jov is al naar jullie villa.’

‘En jij. Ik was ook op weg, maar zag jou plots aankomen.’

Op dat moment wordt Elian aangesproken door een gewapende amazone in een zwart uniform:

‘Vergeef ons, Hera Cobanon. Er is een zware aanval geweest op het hoofdkwartier van onze fractie. Iedereen wordt gecontroleerd. Onbevoegden krijgen geen toegang meer.’

‘Veiligheid gaat voor, luitenant,’ antwoordt Elian, terwijl ze bezorgt aan haar man denkt.

Want met zoveel gewapende bewakers, die op hun hoede zijn, wordt zijn voor-nemen gevaarlijker dan normaal.

‘Laat jullie beschermen, Hera Cobanon. Want ze zijn ook al aanslagen gepleegd op enkelen van onze mensen. Verschillende zwevers en zwevers werden onder vuur genomen op plaatsen waar ze moesten stoppen op een kruispunt of zo.’

‘Dat is vreselijk,’ schrikt Elian en hoopt intussen dat haar man niet gepakt wordt.

‘Runa en haar man helpen ons. Zoals wij hebben zij ook een zware training gekregen.’

De Luitenant knikt even.

‘Maar of dat genoeg zal zijn, weet ik niet zeker.’

‘We zien wel, amazone.’

Pas de volgende dagen wordt duidelijk hoe gevaarlijk het wel niet geworden is. De uitgang van het gebouw waar Elian werkt wordt plots onder vuur genomen en verschillende zwaargewapende mannen en vrouwen rennen al schietend naar binnen. Langs de trappen banen zij zich een weg naar boven. Elian en enkele anderen trekken hun wapen, maar de bewakers bieden hevig weerstand, waarbij langs beide zijden doden en gewonden vallen.

Plots is het voorbij. De aanvallers die nog kunnen maken zich uit de voeten, maar ze laten wel een aantal gewonden achter. Elian en enkele anderen kijken ontsteld toe hoe ze de doden wegbrengen en enkele gewonden verzorgen. De gewonden van de aanvallers worden ook verzorgd, maar verder niet al te best behandeld.

Elian beseft dat die mannen en vrouwen een lot wacht, dat ook haar lot en dat van haar man zou kunnen zijn, als ze ooit als ze ooit iets van hun opdracht te weten komen. Ze krijgt een week verlof, omdat er nu herstelwerkzaamheden in het gebouw moeten uitgevoerd worden. Die avond zit Elian ongerust in haar onderkomen te wachten tot Gono terugkeert. Hij is later dan anders, maar als hij de deur opent, kijkt ze hem opgelucht aan. Aandachtig luistert hij naar haar verslag van de gebeurtenissen. Ze beseft echter wat het doel was van deze aanval.

‘Ze kwamen voor ons, denk ik, schat,’ fluistert Elian.

‘Wat???’

‘Je weet toch wat wij daar doen voor de fractie. Wij controleren en beheren de geldstromen binnen die organisatie. Als ze erin geslaagd waren om onze gegevens te vernietigen dan zou dat een zware klap geweest zijn voor de fractie waar wij voor werken.’

Gono beseft dat zijn vrouw gelijk heeft. Het wordt te gevaarlijk. Het gevaar kan van alle kanten komen. Van hun fractie als ze ontdekt worden of in de oorlog die dreigt uit te breken. Want de leiding zal deze aanslag niet zonder gevolg laten. Gono krijgt gelijk.

‘Is Jov niet hier?’

‘Nee, hij en zijn vrouw werden weggeroepen en komen pas over een paar dagen terug. Daarom kreeg ik vermoedelijk een week verlof om op ons kindje te kunnen passen.’

De volgende dag, terwijl Elian zich thuis over Sorane ontfermd, gaat Gono naar zijn werk. Zijn zwever wordt door twee andere zwevers, met gewapende bewakers vergezeld. Als hij het gebouw nadert, waar zijn vrouw werkt, kan hij de ravage zien die bij de overval geslagen is. Overal merkt hij gewapende fractieleden op. Ook in het gebouw waar hij werkt is de bewaking verdubbeld. Gono beseft dat het veel te gevaarlijk wordt. De boel kan elk moment uitbarsten.

In zijn kantoor controleert hij nog enkele gegevens die hij nodig heeft en zet een speciaal programma aan het werk dat alle data die hij en Elian verzamelt hebben moeten samenvoegen op een daarvoor bestemd kristal. Naar schatting zal dat wel een dag in beslag nemen.

Als hij die avond thuiskomt, spreek hij met zijn vrouw en ze besluiten om hun dochtertje door Jov en Runa laten weg te brengen. Eerst kijken hun vrienden hen vreemd aan, maar ze begrijpen wel dat beiden het te gevaarlijk vonden in hun villa voor hun dochtertje. Het kost wel enige moeite maar hij slaagt erin om samen met enkele anderen de leiding ervan te overtuigen om hun kinderen uit de gevaarzone te brengen. Op zijn aanraden worden Jov en Runa met deze taak belast. Verschillende gezinnen brengen hun kinderen naar verschillende afgesproken geheime plaatsen. Ze zijn tussen de 2 jaar en 14 jaar oud. Jov, Runa en enkele bewakers wachten hen op een van die locaties op.

Elian en Gono nemen afscheid van de tweejarige Sorane, die huilt. Maar het kan niet anders.

Runa neemt de kleine van Elian over.

‘Ik zal goed voor haar zorgen, Elian. Hopelijk keert de rust al snel weer.’

‘Ik vrees dat daar voorlopig niet veel van zal komen, Runa.’

‘Ik heb wel opgevangen dat verschillende, wat men noemt onmisbaren, over twee weken naar een veilige plaats overgebracht worden. Ik vermoed dat ik en Elian tot die groep behoren.’

‘Ben je daar wel zeker van, Gono?’

‘Niet echt. Maar de andere fractie wilde ons in handen krijgen, dus moeten we wel belangrijk zijn. Ook voor Hera Alinsa en haar meerderen.’

‘Laat dat maar, Gono. We zien haar niet meer als onze leidster. Ze is een misdadigster die in een strijd om de macht gewikkeld is. En dat zal zeer veel doden tot gevolg hebben. Zowel schuldigen als onschuldigen,’ zegt Runa, terwijl ze opmerkt dat Elian haar met een vreemde blik aankijkt.

‘Dat kan je beter niet in het gebied van de fractie zeggen, Runa.’

‘Dat weet ik, Elian. Maar wij hopen dat jij dat ook niet verder vertelt,’ merkt Jov op.

Even kijkt Elian naar haar man, maar ze weet dat ze zowel Runa als Jov kunnen vertrouwen.

‘Ook wij hebben een geheim, vrienden. Mijn penning nummer is TC2496.’

Even staart Runa naar Elian en dan naar Gono, die lichtjes knikt.

‘Dat is ... Zijn jullie werkelijk agenten?’

‘Al vele jaren, Jov. Alleen hadden we niet gepland om verliefd te worden en dan ook nog een lief kindje zoals Sorane te krijgen.’

Jullie kunnen beter met ons meekomen, Elian.’

‘Dat kan nog niet, Runa. Dan is al ons werk voor niets geweest. We moeten onze gegevens nog ophalen.’

‘Wees allebei voorzichtig, Gono.’

‘Dat komt wel goed, Runa. Dit is niet onze eerste opdracht.’

‘We moeten gaan, lieveling. Anders is ons schip zonder ons op weg,’ merkt Jov op.

Even geeft Elian haar dochter nog een kus op het voorhoofd en kijkt Runa en Jov na als ze met Sorane aan boord gaan. Ze zouden beiden liever meegaan, maar ze kunnen nog niet. Zolang ze de data nog niet in hun bezit hebben. Gelukkig zal dat op het eind van deze week zijn. Elian, Gono en verschillende andere ouders kijken het ruimteschip na, terwijl het opstijgt en koers zet naar zijn bestemming Trafar. Ze missen hun dochter nu al, maar het is noodzakelijk in deze omstandigheden.

De volgende dagen gaat het leven verder zijn gewone gang. Terwijl het gebouw hersteld wordt, zijn er geruchten van een tegenactie, maar meer ook niet. Maar tegen het einde van de tweede week na het vertrek van de kinderen, is het zover. Een tiental zwevers met gewapende mannen rijden door de straten naar het oosten. Ook stijgen er acht zwevers op van twee platformen en die vliegen in dezelfde richting.

Gono is op zijn werk en heeft zijn bureau volledig afgesloten van de buitenwereld, zoals hij altijd doet. Maar deze maal zit hij achter de verborgen computer een paar kantoren verder in het afgesloten gedeelte. Als hij heeft wat hij wil, schakelt hij de computer uit, nadat hij een zelfvernietiging programma uitgevoerd heeft.

‘Nu er nog mee wegkomen,’ denkt hij opgelucht, maar toch bezorgd.

Snel steekt hij de memory kristal in een geheim vakje van zijn jas en haast zich door de geheime doorgang naar zijn kantoor. Het is echter middag, nog vier uur voor

hij hier weg kan. Dus deactiveert hij de beveiliging en stapt langs de kantoren naar de eetzaal.

—
Op dat moment stopt Sorane met het bekijken van het verslag en schakelt het beeldscherm uit. Dan staat ze op.

‘Ik ben te moe. Ik kan morgen ook verder kijken,’ fluistert ze en loopt naar de lift toe.

In haar kamer trekt ze haar kleren uit en kijkt even naar haar spiegelbeeld. Enkele littenkens ontsieren haar mooie lichaam. Even denkt ze terug aan wat er toen gebeurd is, maar dan wendt ze zich af en stapt naar haar bed toe.

Al zeer vroeg is ze al weer op en maakt snel iets te eten klaar. Met het bord haast ze zich naar de zetel toe en activeert de teevee. Terwijl ze haar ontbijt verorbert, staart geboeid naar het scherm. De woorden van Runa kinken door de salon.

Maar het verslag van Runa boeit haar waar door ze het terug opneemt. Voor ze het opnieuw opent, staart ze er even naar. Ze wil weten wat er gebeurd is.

Opnieuw gaat ze zitten, maar deze maal aan de keukentafel en gaat verder met lezen.

—
Plots is alles echter in chaos. Er gaan geruchten, dat de aanval op de andere fractie mislukt is. Hun mensen zijn recht in een val gelopen en maar drie of vier zijn kunnen ontkomen.

Even aarzelt hij, maar misschien is dit een kans om zich uit de voeten te maken, want iedereen, ook de beveiliging is in paniek. Ze verwachten een aanval van die andere fractie. Gono stapt op een gewapende veiligheidsagent toe.

‘Kan ik naar buiten. Ik moet naar mijn vrouw Elian, die in een paar blokken van hier werkt.’

‘Zeker, Her Cobanon. Ik geef u twee mannen mee om u beiden te beschermen.’

‘Dat is niet nodig. Ik denk dat jullie hen wel zullen kunnen gebruiken, moest er een tegenactie komen.’

Even denkt de man na.

‘Denk je dat je het alleen zult redden.’

‘Zeker. Ik kan met een wapen omgaan. Er zijn ook veiligheidsagenten in het andere gebouw, die zullen ons wel beveiligen.’

De man knikt en Gono rent naar buiten. Hij besluit om te voet te gaan, om minder op te vallen. Ongeveer drie kwartier later bereikt hij het gebouw waar Elian werkt. En gaat naar binnen. De beveiligingsagenten kennen hem en laten hem snel door. Met de lift bereikt hij het kantoor van Elian en stapt naar binnen. Maar ze is er niet. Juist als zich ongerust omkeert, ziet hij haar met enkele anderen praten. Hij gaat naar hen toe. Elian merkt hem op en neemt van de anderen afscheid. Even omarmt ze hem, maar omdat hij niet reageert, laat ze hem los.

‘Is het zo erg, schat,’ vraagt ze.

‘Ja, de aanval zou mislukt zijn heb ik gehoord. Ze verwachten een tegenactie. Maar niemand weet wat het doelwit zal zijn.’

‘Ik wel, Gono. Dit gebouw.’

‘Ben je zeker, Elian?’

‘Ik denk het. Hier worden alle transacties geregeld.’

‘Dan moeten we hier weg. Ik heb wat we moeten hebben bij me.’

Even glimlacht Elian en haast zich naar haar kantoor. Snel neemt ze haar tas en vest. Dan kijkt ze nog even om zich heen.

‘Kom, schat. We gaan.’

Ze kijkt Gono aan, want ze beseft nu dat ze hier eindelijk weg kunnen. Dan volgt ze haar man naar de liften toe. Plots blijft Gono staan en wijst naar een lichaam op de vloer. Elian knielt ernaast en schikt.

‘Dit is Hera Kirja, ze is dood. Maar aan de wonde te zien. Neergeschoten door een sluipschutter.’

Gono neemt echter de trap in het centrum van het gebouw.

‘Als we gelijk hebben, dan schakelen ze eerst de liften uit, dus de trap lijkt me veiliger.’

Beiden haasten zich naar beneden. Maar nog voor ze de gelijkvloers bereiken horen ze schoten. Voorzichtig kijkt Gono met de deur lichtjes geopend de hall in. Daar wordt hevig gevochten tussen de aanvallers en de leden van hun fractie. Hij ziet zeker acht mensen in een grote bloedplas liggen.

‘Naar de kelders, Elian. Snel.’

Zijn vrouw rent met hem op de hielen verder de trap af en drie verdiepingen lager verlaten ze de traphall. Ze zien echter niemand. Dus haasten ze zich verder. Plots horen ze echter zwevers stoppen nabij de uitgang die ze naderen. Gono trekt zijn vrouw mee tussen enkele zwevers en drukt haar achteraan op de grond. Met getrokken wapen wachten beide af.

Enkele gewapende mannen en vrouwen rennen voorbij, maar merken hen niet op. Een tweede groep rent naar de andere toegang tot de garages. Gono en Elian, blijven in dekking, terwijl ze in de omgeving van beide trappen schoten horen.

‘Met een zwever kunnen we hier niet weg, Gono,’ merkt Elian op.

Haar man knikt.

‘Te voet is de enige mogelijkheid. Maar eerst moeten we onopgemerkt hieruit zien te raken.’

‘Kom, ik weet een kleine uitgang. Die zullen ze als we geluk hebben, wel niet bewaken. Gono sluipt achter zijn vrouw tussen de zwevers door naar de andere kant. Geknield blijft ze plots zitten en geeft hem een teken. Gono houdt dadelijk halt en merkt wat Elian deed halthouden. Drie zwaargewapende mannen komen langs de deur die zij willen bereiken, naar binnen. Even kijken ze om zich heen. Dan gaan ze verder in de richting waar zwaar geschoten wordt. Even blijven beiden waar ze zijn. Dan sluipt Gono dichterbij.

‘Wagen we het, of weet je nog een andere uitgang.’

Even zegt zijn vrouw niets.

‘We nemen deze, schat,’ fluistert ze en richt zich op.

‘Wacht even, lieveling,’ zegt Gono en neemt een geluidsdemper uit zijn zak.’

‘Goed idee. Maar ik heb de mijne niet bij me.’

Gono knikt.

‘Ik ga voor.’

Maar zijn vrouw heeft zich al opgericht en loopt naar de deur toe. Ze geeft een teken als ze geen gevaar opmerkt en gaat naar buiten. Als Gono echter een paar seconden later naar buiten kijkt, hoort hij een stem zeggen.

‘Hee jij, Vrouw. Wie doe je hier?’

Hij merkt dadelijk de twee mannen die hun wapen op Elian gericht houden.

‘Ik hoorde schieten, toen ik mijn zwever wilde ophalen. Ik...’

Jij bent die Elian Cobanon. Ik herken je van je foto. Jij bent een van diegenen die we zoeken. Als je gewapend bent, werpt dat dan voorzichtig weg of we schieten je in de benen, meid,' zegt de tweede man.

Elian kan niets doen en trekt met twee vingers haar wapen uit haar schouderholster. Met een luidde bons valt het op de stenen.

'Dat is beter, vrouwtje. Kom naar ons. We hebben opdracht om je bij Hera Eravna te brengen. Misschien kan jij voor haar even nuttig zijn als voor Hera Alinsa. Spijtig genoeg kan jullie bazin je niet meer betalen, want ze is dood.'

'Eravna,' schrikt Elian, dat is de leidster van een van de grootste fracties, die op Oran II illegale zakendoen.

'Een beetje meer eerbied, vrouw of moeten we je eerst eens onderhanden nemen.

Je hebt gelijk, man. Ik was even verrast toen ik haar naam hoorde. Alinsa betaalde ons goed. Misschien betaalt Hera Eravna ons nog net iets beter,' fluistert ze, terwijl ze haar handen omhoogsteekt.

Maar dan dringt het pas tot Elian door. Alinsa moet gedood zijn, anders zou de tegenstand wel heviger geweest zijn.

'Wat is er gebeurd?' stamelt ze.

'Onze sluipschutters schakelden eerst de meeste leidinggevende doelwitten uit. Jullie bazin was er eentje van.'

'Is deze mooie dame wel alleen?' merkt de andere op, terwijl hij naar de deur kijkt.

Maar dat is het laatste wat hij doet. Gono, die ook geschrokken is van de woorden van een van de mannen, kent geen medelijden en vuurt tweemaal. De eerste wankelt nog een paar stappen in zijn richting, maar heeft de kracht niet om zijn wapen op te heffen. De tweede heeft Gono tussen de ogen geschoten, omdat die het gevaarlijkst is voor zijn vrouw. Gono haast zich voorbij de gewonde naar zijn vrouw toe. Elian bukt zich snel naar haar wapen en kijkt haar man aan.

'We moeten hier snel weg, schat.'

'Trek aan, Elian,' zegt Gono en werpt haar een donkere jas toe.

Zijn vrouw trekt hem snel aan samen rennen ze naar de overkant van de straat. Ondertussen kijkt hij om zich heen, maar kan geen gevaar ontdekken.

In het gebouw wordt echter hevig gevochten dat merken ze beiden aan de lichtflitsen achter de vensters van het gebouw.

'Kom, we nemen een taxi. Misschien kunnen we thuis een zwever ophalen,' zegt Elian, terwijl ze een naderende taxi opmerkt.

Op een teken van haar verandert die van richting en stopt op enige passen voorbij het koppel. Ze stappen snel in. Gono geeft de man hun adres en even later voegt de zwever zich weer tussen het verkeer. Ze raken maar niet vooruit, want het is zeer druk.

'Jullie worden toch niet gevolgd of zo.' vraagt de bestuurder plots, als hij merkt dat zijn beide klanten steeds achteromkijken.

'Niet echt, maar we waren wel in het gebouw waarnaar geschoten werd. Misschien heeft iemand ons zien weglopen,' legt Elian snel uit.

De bestuurder knikt even.

'Waar moet het met de samenleving naar toe. Macht kent geen grenzen en onschuldigen moeten ervoor opdraaien,' fluistert de man.

'Gelijk heb je. En als het te heet onder de voeten wordt van de leiders, maken die zich snel uit de voeten,' merkt ook Gono op.

Meer dan veertig minuten later bereiken ze hun wijk. Ze merken dadelijk de politie op die in groten getale aanwezig is.

'Daar hebben die moordenaars ook al huisgehouden,' horen Elian en Gono de bestuurder zeggen, terwijl ze in de richting waarin hun villa zich moeten bevinden kijken.

Enkele agenten, doen de taxi stoppen.

'Hier kan je niet door, man,' zegt een agent onvriendelijk.

Gono geeft de bestuurder een paar briefjes geld. Die kijkt hem verbaasd aan, want het is veel te veel.

'Wij stappen hieruit. Te voet zullen we wel verder kunnen.'

De bestuurder knikt even, terwijl hij het geld weg steekt. Als Elian de deur achter zich gesloten heeft, zweeft de taxi achteruit en draait. Gono en Elian hebben er echter niets van gemerkt zij haasten zich verder door het stijgend aantal toeschouwers. Ongedeerd bereiken ze hun huis, maar ook daar is iedereen dood. De beveiligings-

agenten liggen dood in hun bloed overal verspreid. Achter hun dekking geknield zien ze enkele aanvallers binnen hun huis doorzoeken.

Dan horen ze politiezwevers naderen en even later wemelt het van agenten. De aanvallers worden door hen onder vuur genomen en na een hevig gevecht, werpen enkelen hun wapens neer. De agenten arresteren hen. Plots hoort Elian een stem achter haar zeggen.

‘Hé, jullie twee ken ik. Steek je handen maar omhoog,’

Langzaam en voorzichtig heffen ze hun handen op.

‘Wij zijn agenten. Penning nummer TC2496 en TC1892,’ zegt Elian.

De man kijkt hen even aan en geeft dan een teken aan zijn bevelvoester. Die komt dadelijk op hen toe.

‘Sta op, allebei. We zullen dat wel controleren,’ beveelt de Luitenant.

Elian knikt en staat op.

‘Serno, vraag jij even of ze de code checken.’

De agent laat zijn wapen zakken en haast zich naar hun zwevers toe.

‘Mijn naam is Teira Monnaan,’ stelt de agente zich voor.

‘Ik ben Elian Cobanon en dit is mijn man Gono.’

Even kijkt de luitenant Elian verbaasd aan, maar die zegt niets. Ze is er met haar gedachten niet bij. Want ze moet denken aan hun villa en de dode bewakers.

‘Lieveling, wat is er?’ hoort ze haar man plots vragen en schrikt op.

Even kijkt ze naar Teira en haar man. Maar dan wordt haar blik helder.

‘Vergeet me. Ik was met mijn gedachten bij onze bewakers. Als we eerder thuis gekomen waren, dan lagen wij daar misschien ook.’

Gono schrikt, want wat ze zegt zou weleens waar kunnen zijn.

‘Gelukkig voor jullie beiden is dat niet zo. Kom, we gaan hier weg.’

Elian knikt de agente toe en volgt haar met haar man.

Als Gono, Elian en de luitenant al pratend naar de zwevers toestappen, geeft agent Serno een teken dat alles in orde is. In gezelschap van de agent blijven Elian en Gono in de buurt van de zwevers staan wachten. Maar ze voelen zich niet op hun gemak. Zowel Gono, als Elian kijken voortdurend spiedend om zich heen. Iets verdachts kunnen ze echter niet opmerken.

‘Zo onrustig.’

'Zou jij dat niet zijn, agent? Als iedereen in het huis waarin je woont omgebracht is.'

Serno kijkt Elian aan en slikt even.

'Je hebt gelijk, Hera. Ik zou me dan ook niet veilig voelen en zeker niet als ik undercover zou werken.'

'Het gevaar kan van overal komen,' merkt Gono op, terwijl hij de gebouwen achter hen observeert.

'Ze zullen wel niets wagen,' zegt hij, 'De pers is ook aanwezig en die moordenaars schuwen de publiciteit.'

Gono knikt, maar is niet volledig overtuigd. Als ze hen dood willen, dan zal dat hen wel niet tegenhouden. Meer dan een uur staan ze te wachten tot de agenten en de hulpdiensten hun werk gedaan hebben. Het loopt al tegen de avond aan als de laatste agenten in hun zwever stappen. De luitenant komt plots met een mannelijke agent naar hen toe.

'Dit is mijn partner, agent Evo Denir,' stelt de luitenant haar collega voor.

'Jullie kunnen beter hier niet blijven, want alles ligt overhoop. Misschien kunnen jullie het best mee naar het bureau gaan. Ik vermoed dat de kapitein jullie vandaag nog wel zal willen spreken. Daarna kunnen we wel voor een voorlopig onderkomen zorgen.'

Gono kijkt zijn vrouw even aan en knikt.

'Dat lijkt mij ook.'

'Kunnen we even een paar dingen gaan inpakken, luitenant.'

Teira kijkt op en knikt dan.

'Doe maar, Elian.'

Elian haast zich gevolgd door haar man naar binnen, terwijl beide agenten aan de zwever blijven wachten. Ongeveer een halfuurtje later komen beiden terug buiten met elk een koffer. Geholpen door beide agenten plaatsen ze, ze in de koffer van de zwever.

Het is al zeven uur in de avond als agent Serno voor het bureau stopt.

'Ik ben de partner van Serno, agent Tegen Nimver,' zegt een jonge agent die hen opwacht.

Gono geeft hem een hand en Elian knikt hem even toe.

Tegon brengt hen naar binnen, terwijl Serno de zwever naar de parking zweeft. Rond acht uur worden beiden bij de kapitein ontboden.

‘Mijn naam is Dena Vorent, Kapitein van deze sector, Welkom, Elian en Gono Cobanon. Zet u.’

Beiden gaan op de aangewezen stoelen zitten en brengen verslag uit over hun opdracht. Maar ze vertellen maar een deel, want ze weten niet of ze deze agenten wel kunnen vertrouwen. Misschien krijgen ze wel geld voor bepaalde gunsten zoals verschillende agenten die ze zelf kennen.

‘En de gegevens die jullie verzameld hebben.’

‘Die staan op enkele geheugen modules, Kapitein. Uit voorzorg hebben we die een paar dagen geleden al verzonden naar onze contactpersoon. Die zal ze al wel doorgezonden hebben, denk ik,’ antwoordt Elian, terwijl ze haar ogen op de vrouwelijke kapitein gericht houdt.

Ze merkt echter niets dat op iets verdachts lijkt. De vrouw lijkt eerlijk en haar taak naar behoren uit te voeren. Ook luitenant Monnaan luistert aandachtig naar hun verslag.

‘Dat moet een hele klus geweest zijn. Voor zo’n lange tijd tussen die fracties operen.’

‘Zeg, dat wel. Maar we hadden er beiden al wel een beetje ervaring mee.’

De kapitein kijkt Gono even aan.

‘Als ik het niet mis heb, dan hebben jullie zich beiden met elkaar verbonden volgens de amazone wetten.’

‘Dat is juist,’ knikt Gono.

‘Onze dochter Sorane bevindt zich bij een bevriend echtpaar op Trafar.’

Even kijkt de kapitein naar Teira.

‘Zo zit het dus. Laat de zoektocht maar stoppen, luitenant.’

‘Zoektocht?’

De kapitein kijkt Elian aan en glimlacht:

‘We vonden jullie dochter niet, dus dachten enkele agenten dat ze ontvoerd was.’

'Gelukkig niet, Kapitein. Onze dochter is al enige tijd geleden weggebracht. Wij hopen haar over enkele dagen terug te zien. Dit is onze laatste opdracht voor ons beiden.'

'Spijtig, we hadden agenten zoals jullie hier wel kunnen gebruiken.'

Elian glimlacht even.

'Meer dan vijventwintig jaar voor de politie is wel genoeg vind ik. Al deed ik het wel graag. Toch moeten wij beiden aan onze dochter denken.'

Kapitein Vorent staat op en geeft Elian een hand.

'Dan wens ik jullie beiden het beste. Luitenant, wil jij hen naar een opvanghuis brengen, waar ze kunnen verblijven tot de papieren in orde gemaakt zijn. Hun collega's op Trafar zullen wel ongeduldig op hen staan wachten.'

'Yo, Kapitein,' zegt Teira en geeft een teken aan Gono en Elian, die haar naar buiten volgen.

Je ouders werden door luitenant Monnaan en haar collega naar een onderzoek, waarvan alleen een paar mensen wisten waar dat was, gebracht.

Dat werkt ons door de Kapitein Vorent ons later vertelt. Wat er verder gebeurde to aan het vertrek van je ouders wist ze niet. De kapitein ontdekte per toeval haar luitenant gedaan had en wilde haar arresteren, maar de collega Evo Gernon heeft om een onbekende reden de luitenant neergeschoten. Daarna wilde hij de kapitein ook ombrengen, maar die was sneller.

Een paar dagen later zaten ik en Jov s'avonds, nadat we je naar bed gebracht hadden, naar de teevee te kijken. Plots schrokken we, dan pas dan kregen we beelden te zien van de aanslag,

We staarden verbijsterd naar het naar hun teeveescherm, waarop de beelden de aanslag te zien zijn. Een van de agenten legt een laken over een verbrande gedaante, dat tegen de berm lag.

Op dat moment beseften we beiden dat jij, haar ouders verloren had.

Ik zei snel:

'We moeten er van door, Jov. Misschien willen ze de kleine Sorane ook ombrengen.'

Even kijkt Jov zijn vrouw aan en knikt.

Tot zover ons verslag, Sorane. Hopelijk kan jij uitzoeken wat er nu juist gebeurd is.

Verder is het blad leeg. Sorane zucht even een probeert wat ze gezien en gelezen heeft te verwerken. Haar echte ouders waren agenten en zijn tijdens hun gevaarlijke opdracht afgemaakt. Met een druk op de afstandsbediening, schuift het datakristal uit de afspeler. Even kijkt ze ernaar en neemt hem dan op. Ze bergt het kristal weer op zijn plaats in het kaft van het notaboek. Maar als ze het boek sluit ziet ze iets op de achterzijde staan. Als ze het notaboek sluit, merkt ze dat er nog iets in het notaboek geschreven is.

O, ja. Teira Monnaan, de agente, die vermoedelijk de zender in de zwever plaatste, overleefde haar wonden. Ze werd een paar maanden later door de rechtbank schuldig bevonden.

Maar Jov deed, geholpen door enkele vrienden op Oran II, een onderzoek en ontdekte dat een paar maanden na haar veroordeling. De gewezen luitenant Monnaan was, als gevolg van haar wonden, gehandicapt waardoor ze zo goed als niet kon stappen. Tien jaar na haar veroordeling werd ze weer ik vrijheid gesteld wegens gezondheidsredenen. Haar ouders wilden haar echter niet meer steunen en wezen haar de deur. Haar man Kieve Monnaan had het huwelijk al eerder op de amazonewijze ontbonden. Ook hun dochter Liese wilden haar moeder niet meer zien. Maar haar broer had een beetje medelijden, waardoor hij zijn zus in zijn huis nabij de stad Eronco, bij zijn gezin liet intrekken. Toch is er iets vreemds aan het voorval. Waarom schoot de Kapitein de agent, die haar ondergeschikte dode, neer. Zonder hem een kans te geven om uit te leggen waarom hij schoot. Het lijkt mij alsof toen ze dacht, dat de luitenante dood was, geen getuigen wilde hebben.

Onder aan het blad staat nog iets

Maar welke reden kan de kapitein daarvoor gehad hebben. Had ze iets te verbergen?

Meer dan twee minuten staart Sorane, terwijl haar woede toeneemt, naar de laatste bladzijde.

‘Tien jaar maar. Tien jaar voor een dubbele moord en voor wat, een beetje geld. Wacht maar, gewezen agente. Je weet het nog niet, maar ik zal je straf wel voltrekken. Mijn capsule zal het leven uit je valse kop blazen,’ roept ze uit.

Oran II

Sorane staart verbijsterd naar het notaboek en het gegevenskristal. Meer dan een minuut zit ze daar woedend en gespannen naar te kijken. Dan valt haar blik opnieuw op het kristal en bekijkt bepaalde delen de volgende dagen meerdere malen opnieuw. Ze komt tot het besef komt dat de schuldigen nog steeds niet geboet hebben. Als het gerecht de schuldige niet straft, dan moet ze het tot haar taak maken om de moordnares van haar ouders en als het kan haar opdrachtgevers, hun verdiende loon te geven. Sorane is in tweestrijd, want er is ook de moord op haar pleegouders.

‘Mijn ouders komen op de eerste plaats. Het spijt me, Runa. Ik hou van jullie allebei, maar ik wil dat de schuldigen aan de moord op mijn ouders boeten voor hun daden. Die Teira Monnaan heeft een veel te lichte straf gekregen. Haar dood door mijn hand staat zo goed als vast. Maar eerst, al moet ik haar halfdood slaan, zal ze mij de naam van haar opdrachtgever moeten geven.’

Even kijkt ze op de klok.

‘*Het is al te laat. Maar morgen boek ik een reis naar Trafar,*’ denkt ze.

Als ze in haar bed ligt, kan ze maar moeilijk slapen. De volgende morgen staat ze een beetje moe op, maar haar besluit heeft ze al genomen. Ze heeft nog iets meer dan drie maanden verlof, voor ze zich weer moet melden. Dus is er nog tijd om naar Trafar te vliegen en terug te keren. Maar ze heeft nog iets beloofd aan Gerin, die ze pas kent, die afspraak wil ze nakomen.

‘*Ik moet toch nog een paar dingen in Mogwan in orde brengen, Straks nog even naar de bank en daarna een ticket bestellen.*’ denkt ze.

Maar als ze in de namiddag in de bank aankomt, merkt ze niet dat Zuyana en ook haar zus Reysa in een rij wachtenden staan. Beiden zijn verbaasd als ze Sorane zien binnen komen. Ze stapt echter naar een bureau van een bediende die haar lijkt te kennen. Hij staat dadelijk op als hij haar ziet. Ze begroeten el-

kaar glimlachend. Dan leidt hij haar door de doorgang naar achter waar belangrijke zaken behandeld worden.

‘Ze komt hier zeker haar bloedgeld op de bank zetten,’ fluistert Reysa.

‘Bloedgeld? Wat bedoel je’ vraagt Zuyana, terwijl ze naar de bediende staart die Sorane doorlaat.

Weer merkt ze die vreemde blik van respect in zijn ogen op
‘Die vrouw, dat was mijn stiefzuster. Zij verdiend haar geld met het doden van mensen.’

‘Ach zo, daarom bloedgeld,’ zegt Zuyana, die doet alsof ze Sorane nog nooit gezien heeft.

‘Juist. Maar ik beschouw haar niet meer als mijn zus.’

Zuyana weet niet goed wat te denken. Het lijkt wel of Reysa haar zus Sorane haat. Toch is ze wel even benieuwd waarom Sorane hier in de bank dat bloedgeld, als het dat is, beheert. Dat kan ze toch ook in de hoofdstad. En dan die vreemde blikken van verschillende dorpsbewoners.

‘Dat is toch wel vreemd,’ fluistert ze iets te luid.

‘Wat is vreemd, Zuyana?’

‘Je zus. Waarom beheert ze hier haar geld?’

‘Ze doet maar, Zuyana. Misschien omdat ze niet mogen weten hoeveel bloedgeld ze in werkelijkheid verdient.’

‘Dat kan het verklaren. Maar toch?’

‘Laat ons erover zwijgen. Je kent haar niet, dus je weet ook niet wat voor een serpent Sorane is.’

Zuyana knikt even, terwijl ze Reysa volgt als die een plaats naar voor opschuift.

‘Reysa, wil jij even mijn plaats vrijhouden? Ik moet naar de wc.’

Sorane’s stiefzus knikt even.

‘Maar niet te lang wegblijven, want er zijn nog maar drie mensen voor ons.’

Zuyana knikt en haast zich weg. In de gang die naar de wc leidt is ze uit het zicht en ze haast zich naar een klein kantoortje toe, waar iemand zit die ze kent uit haar jeugd.

Verbaasd kijkt de jongeman naar zijn vroegere jeugdliefde.

‘Wat doe jij hier, Zuyana?’

‘Mag ik iets vragen, Damon?’

‘Dat mag altijd.’

‘Die roodharige vrouw, wie is dat? Ik ken haar ergens van.’

‘O, dat is Sorane Cobanon. Zij regelt hier meestal geldzaken voor steundoeleinden.’

‘Steundoeleinden?’

‘Mevrouw Cobanon steunt met haar geld vele projecten, zonder die steun zou dit dorp geen groeiende kleine stad zijn. Het spijt me, maar meer mag ik echter niet zeggen.’

‘Dat is een streep door mijn rekening, Damon, Ik dacht dat ze een misdadiger was.’

‘Die roodharige, een misdadiger. Je maakt grapjes, Zuyana. Ze is een weldoenster. Als zij er niet geweest was, dan was dit nog steeds arm dorp, waar velen zonder werk zouden zitten.’

Even staart Zuyana de man verbaasd aan. Ze weet niet wat te denken. Weldoenster? Wat bedoelt deze man daarmee? Maar dan valt haar iets te binnen. Gerin heeft het soms over het feit dat hij een zekere mevrouw Cobanon dankbaar is voor haar steun aan enkele projecten op zijn werk.

‘Ik zie je nog wel, Damon...’

Dan maakt ze zich snel uit de voeten en haast zich naar de rij wachtenden.

Ze beseft nu pas wat Sorane doet. Sorane is die geheimzinnig vrouw, die Gerin altijd bewondert, want zij financiert zijn onderzoek en ook anderen. Zelfs vele anderen. Als Reysa dat zou weten, misschien zou ze Sorane dan wel willen zien.

‘Spijtig dat ik beloofd heb om niets te zeggen. En ik wil haar niet kwaad maken.’

Dan merkt ze Reysa op. Snel kijkt ze even om zich heen. Ze zucht opgelucht als ze Sorane nergens opmerkt. De zus van Sorane loopt juist naar het loket toe.

Intussen heeft Sorane haar zaken afgehandeld en haast zich naar buiten langs de zijuitgang. Zonder dat ze Reysa en Zuyana opgemerkt heeft, haast ze zich naar een reisbureau en boekt haar vlucht naar Trafar. Die avond zit ze alleen naar de tv te kijken, maar is niets belangrijks op het nieuws en de film interesseert haar ook niet zo veel, dus leest ze het notieboek nog eens na. Als ze de volgende morgen opstaat volgt een lange dag, want Sorane is ongeduldig voor vanavond als ze bij haar twee vrienden op bezoek gaat. In de dag heeft haar reis naar Trafar geboekt nog een paar dingen geregeld. Ook heeft ze een geschenkje gekocht voor Zuyana.

Stipt om zeven uur belt ze aan bij het Café. Een verbaasde Zuyana doet open en staart de roodharige aan.

‘Hallo, Zuyana. Een gelukkige achtentwintigste verjaardag.’

Even weet Zuyana niet wat te zeggen.

‘Kom binnen, Sorane.’

‘Dank je, Zuyana. Je man wilde jou verrassen en nodigde me uit om met jullie je verjaardag te vieren.’

‘Heeft Gerin je uitgenodigd, dat is weleens iets anders dan zijn gewoon geschenk.’

‘Je bent ver van je vrienden in je thuisstad, Zuyana. Omdat je hier bijna niemand kent, zal hij mij wel uitgenodigd hebben, denk ik.’

‘Dat is zeer attent van hem, maar ik ken hier wel al een paar mensen, zoals je zus, die intussen een goede vriendin geworden is. Maar op mijn verjaardag blijf ik liever alleen bij hem om hem samen te vieren.’

‘O, dat wist ik niet.’

‘Dat is niets, Sorane. Maar je kan wel blijven. Misschien zorg je voor een kleine verandering in onze gewoonten.’

Sorane glimlacht.

‘Als jullie altijd alleen zijn om jullie verjaardagen te vieren, dan is er wel iets verandert,’ glimlacht de roodharige en geeft haar een geschenk.

‘Ik zal het open maken als Gerin aankomt, want hij is vandaag veel later dan anders om een presentatie te geven van zijn onderzoek.’

‘Wat onderzoek hij?’

‘Dat is geheim, zegt hij altijd.’

‘Laat ons snel iets eten, Sorane. Daarna kunnen we gezellig gaan praten, want ik ben benieuwd naar jou familie.’

Sorane knikt en neemt plaats aan de tafel, maar gaat de jonge vrouw helpen met het klaarmaken van het eten. Ze praten lachen en vertellen elkaar geheimpjes. Een tijdje later belanden ze in de salon en Zuyana schenkt een lekker wijntje in.

‘Gerin heeft me deze keer wel verrast door jou uit te nodigen, Sorane.’

‘Het is al ongeveer elf uur. Je man zal zo wel gaan komen.’

‘Mag ik je iets vragen?’

‘Doe maar, Zuyana.’

‘Ben jij die geheimzinnige geldschietster, waar Gerin het altijd over heeft?’

Sorane kijkt de vrouw verbaasd aan. Even speelt ze met de gedachte om nee te zeggen.

‘Nee, ik wil geen leugens uit mijn duim gaan zuigen,’ denkt ze.

‘Hoe ben je dat te weten gekomen?’

‘Ik zag je vandaag in de bank. Maar je werd achteraan binnengelaten, alsof je een belangrijke klant bent.’

Even zegt Sorane niets.

‘Dit is alleen tussen jullie twee en mij, Zuyana. Dat moet je me beloven. Ik wil niet dat Reysa en Jenan mij uit dankbaarheid vergeven.’

‘In orde, het zal iets tussen ons blijven, Sorane. Maar is het niet beter om hen hier ook bij te betrekken.’

‘Misschien wel, maar ik kan het niet. Nog niet. Ik ben van plan om te stoppen, maar ik wacht op het geschikte ogenblik.’

Zuyana knikt begrijpend.

‘Er is nog iets dat je niet weet, Zuyana. Zowel Jenan als Reysa wonen zonder dat ze het weten, in een villa die mijn eigendom is.’

‘Wat?’

‘Jenan zal kwaad zijn als hij het te weten komt, maar ik denk dat hij wel zal bijdraaien. Maar hoe Reysa zal reageren weet ik niet. Vermoedelijk zal ze in de villa niet meer willen verblijven. Misschien verlaat ze deze streek wel.’

‘Dat zou erg zijn.’

‘Ik verdien veel geld met elke huurmoord en de soms daarbij horende diefstallen, meisje. Maar al van na de eerste opdrachten wilde ik dat geld niet. Dus hielt ik wat ik nodig had om te leven en het noodzakelijke te kopen om het beroep uit te oefenen. Met de rest richtte ik in dit dorp, dat mij opgevangen heeft, een fonds op om de mensen hier een beter leven te bezorgen.’

‘Dat is je gelukt. Maar word je dan zo goed betaald.’

‘Voor een deel wel, Zuyana. Maar wat ik soms wat voor mezelf steel, brengt nog veel meer op op de zwarte markten.’

‘Zo te horen moet dat veel opbrengen. Want als ik mijn man en de bediende in de bank mag geloven is deze streek helemaal opgebloeid op een paar jaar tijd.’

Plots horen ze een zever stoppen en even later komt Gerin binnen. Even schrikt hij, want hij herinnert de woorden van zijn vrouw, toen ze zei welk beroep Sorane had. Dan herpakt hij zich, terwijl hij de glimlach van Sorane waarneemt.

‘Ik zie dat je op mijn uitnodiging ingegaan bent, mevrouw Cobanon.’

Sorane knikt.

‘Zeg maar Sorane, Gerin.’

‘Ik mag Sorane wel, lieveling. Dank je om haar uit te nodigen.’

Even kijkt Gerin naar zijn vrouw en glimlacht dan even.

‘Je hebt toch niet te veel geplant vandaag, lieve man van me.’

‘Niet echt. Maar jullie kunnen je beiden beter gaan klaarmaken. Ik heb een etentje besteld bij de concurrentie.’

‘Wauw. Die zullen wel even verbaasd geweest zijn.’

‘Dat is juist, Zuyana. Maar ik heb eens met de eigenaars overlegd en we besloten om van nu af samen te werken.’

‘Wat? Is dat waar, Gerin?’

Haar man knikt en kijkt Sorane aan.

‘U komt toch ook, Sorane.’

‘Als jullie beiden mij uitnodigen kan ik het niet afslaan,’ zegt Sorane en neemt haar jas van de kapstok.

In de vroege morgen komt Sorane terug in haar villa en kleed zich uit. Even later staat ze onder het lauwe water te genieten.

Een paar dagen later stapt ze aan boord van een passagiersmodule. Heel even twijfelt ze, want voor de eerste maal in haar leven is ze van plan om deze planeet te verlaten. Even kijkt ze op haar ticket en naar de nummers op het paneel. Aarzelend gaat ze verder en even later drukt ze haar hand tegen een paneel naast een deur. Zuchtend staat het haar woonruimte voor de reis binnen. Even kijkt ze om zich heen. Dan stapt ze naar een van de schermen toe, die als ramen dienst doen en neemt plaats in een van de zetels. Als de passagiersmodule, zich een paar minuten later, samen met acht andere langzaam van bodem verheft, kijkt Sorane naar de kleiner wordende gebouwen.

Als ze een hoogte van 80.000 meter bereikt hebben, worden beveiligingsschermen ingeschakeld, waardoor de capsule door een witte gloed omgeven wordt. Buiten de dampkring wordt dat witte scherm weer uitgeschakeld, terwijl de capsule, automatisch bestuurd, in de richting van het wachtende module schip vliegt. Een voor een worden de capsule in hun aanlegplaats verankerd. Dan duurt het nog 2 uur voor het schip zijn koers verandert en koers zet naar de rand van het stelsel.

Na een reis van tien dagen bereikt ze de planeet Trafar IV. Een dag verblijft ze in een woonruimte van een hotel, want pas morgen moet ze inschepen op een ander schip met bestemming Oran II. Zodra ze haar eerste stappen op deze planeet gezet heeft, beseft ze dat ze op het punt staat om een andere samenleving te betreden. Een amazone wereld waar vrouwen de belangrijkste posten bekleden. En dat merkt ze al snel aan de omgeving, die helemaal anders gestructureerd is, dan op Enuron. Dadelijk valt op dat de meeste gebouwen, zoals ook op Enuron, een piramide

vorm hebben. Maar overal zijn er tussen de gebouwen parken en zeer veel groen. De mensen verplaatsen zich te voet of zwevende voertuigen, die ongeveer twintig meter boven de oppervlakte vliegen. Op Enuron zijn er ook piramides, maar dat zijn alleen zeer belangrijke gebouwen, zoals regeringsgebouwen en tempels. Het is wel vreemd als de mannen niet naar haar kijken, zoals op Enuron. Gelukkig schijnt de zon, alleen is het hier veel warmer dan op Enuron. Ongeveer vierendertig graden in de schaduw. Ook is de zwaartekracht lichtjes minder dan ze gewoon is.

Trafar is een planeet waar vele rassen samenleven om handel te drijven tussen verschillende sterrenrijken. Hierdoor valt ze niet zoveel op, met haar Enuroonse kledij. Tijdens de dag praat ze met verschillende voorbijgangers en bezoekers van kleine openlucht bars. Het zijn meestal vrouwen, want mannen mogen haar niet aanspreken, zonder dat ze hen uitnodigt. Zo komt ze enkele belangrijke dingen te weten over deze samenleving van vrouwen.

De derde dag, na haar aankomst, vertrekt haar schip precies op tijd. Tijdens deze reis komt Sorane alleen om iets te gaan eten uit haar woonruimte. Gedurende de uren aan boord bestudeert ze de papieren uit het pakje van Runa. Ze wil zoveel mogelijke gegevens in zich opnemen. Plots voelt ze dat het schip afremt en beseft dat ze haar doel bereikt heeft. Toch duurt het nog vier uur voor Sorane haar eerste stappen op de bodem van Oran II doet. Ook hier overheerst de piramide vorm, als valt haar direct op haar er veel minder parken aanwezig zijn.

Ze moet naar het dorp Nikan in de bergen. Daar leeft de familie Monnaan. Volgens het verslag van Runa moet die agente daar ergens zijn.

'Hopelijk zijn ze niet verhuisd,' denkt ze.

De volgende dag huurt Sorane een zwever en verlaat een half uurtje later de stad. Voor het huis van de familie stapt ze uit en stapt om zich heen kijkend naar de voordeur toe. Als een oudere man de deur opent, kijkt ze haar verwachtend aan.

'Ben ik bij de familie Monnaan?'

'Jazeker, Ona.'

'Ik ben op zoek naar uw dochter Teira.'

Eerst keek de man haar vriendelijk aan, maar nu verandert zijn stemming. Hij roept zijn vrouw, die naar de deur toekomt.

'Mag ik uw naam?'

'Sorane Cobanon, Ona.'

‘Ona Cobanon. Mijn dochter hebben we het huis uitgezet. Ze werd betaald om te moorden, maar werd betrapt. Spijtig genoeg, nadat ze haar taak uitgevoerd had. Haar eigen partner moest haar neerschieten, toen ze er vanonder wilde muizen. Spijtig genoeg overleefde ze haar wonden, haar partner niet.’

Even slikt Sorane, want in de stem van de vrouw ligt heel veel woede.

‘*Ze moet diep teleurgesteld zijn in haar dochter,*’ denkt ze en kijkt de man even aan.

Maar die laat het woord aan zijn vrouw over, maar Sorane kan in zijn blik zien dat hij de gevoelens van zijn vrouw deelt.

‘Waarom zoekt u haar, Ona?’

‘Elian en Gono Cobanon waren mijn echte ouders, Ona Monnaan.’

‘Jij bent dus de dochter van beide agenten, Ona,’ zegt de man met trillende stem.

Sorane knikt.

‘Weet u waar ze nu is?’

‘Nee. En dat kan ons niet schelen ook.’

Even kijkt Sorane de man en de vrouw aan.

‘Het spijt me, dat ik jullie lastig val, maar ik moet jullie dochter spreken.’

‘Ben jij een agente?’ vraagt de man, terwijl hij zich naar binnen haast.

‘Nee, dat niet. Maar ik wil een paar dingen opklaren.’

‘Wat is erop te klaren, Ona Cobanon? Onze dochter was schuldig, dat is bewezen.’

‘Mijn stiefouders hebben een paar opzoekingen gedaan, mijnheer Monnaan. In hun noties zijn een paar dingen onduidelijk. Die dingen kan uw dochter misschien invullen.’

‘Het spijt me dat we u niet kunnen helpen. Misschien Riso, onze zoon, want bij hem heeft die moordnares een tijdje gewoond.’

Sorane kijkt de man vragend aan.

‘Het spijt me, dat ik me liet gaan, Ona Cobanon,’ zegt de vrouw die weer naast haar man komt staan.

Voor haar man nog iets kan zeggen, zegt de moeder van Teira, terwijl ze naar het oosten wijst:

‘Riso woont iets buiten het stadje Nikan, Ona. Hij heeft haar geholpen, omdat hij het als zijn plicht beschouwde, al verdient ze het niet.’

Sorane kijkt even in die richting.

‘Dank u, allebei. Hopelijk vind ik wat ik zoek.’

‘Ik hoop het ook, dame.’

Sorane stapt naar haar zwever en stapt snel in. Dan zweeft ze de weg op. Op de voetpadden ziet Sorane hier en daar enkele mensen wandelen. Aan de rand van het dorp stopt ze de zwever nabij twee wandelende mensen en vraagt:

‘Weet u soms waar Riso Monnaan woont?’

‘Niet echt, Ona. Maar ik denk dat ik hem een paar keer gezien heb, toen hij een rolstoel, waarin een vrouw zat, over de zandweg duwde.’

‘Waar was dat?’

‘Op de weg aan de achterzijde van het derde huis in de richting van het volgende dorp Geonro.’

‘Dank u,’ zegt Sorane en zweeft verder.

De volgende straat slaat ze af en draait een paar minuten later af, aan het huis op die weg. Langzaam stapt ze uit en kijkt even om zich heen. Op dat moment gaat de deur van het huis dat een tiental meter van haar af staat, op. Een man van ongeveer veertig jaar verschijnt in de deuropening.

‘Wie ben u?’ vraagt hij.

‘Mijn naam is Sorane Cobanon. Ik ben op zoek naar Teira Monnaan.’

‘Mijn zus is hier al lang niet meer, Ona. Ze heeft hier gewoond, tot haar toestand verergerde. Teira bevindt zich vermoedelijk in de stad Helinsen.’

‘Kent u haar adres?’

‘Niet echt. Het opvanghuis, waar ik haar naar toe bracht, heeft een paar maanden laten weten dat ze haar naar een andere inrichting gebracht hebben, om haar een betere verzorging te kunnen verlenen.’

‘Weet u waarheen?’

‘Nee, Ona. Dat niet. Ze zou het laten weten, maar ik heb nog geen bericht ontvangen.’

Sorane kijkt hem even verbaasd aan. Van hun ouders weet ze dat deze man zijn zus alle hulpverlenende die hij kon opbrengen, omdat hij niet in haar schuld kon geloven. Ze knikt echter.

‘Dat moet ik haar in Helinsen gaan zoeken.’

‘Het spijt me dat ik u niet kan helpen, Ona Cobanon. Maar ik hoop dat u haar vindt.’

Sorane loopt in gedachten naar haar zwever en stapt om zich heen kijkend in.

'Ze is hier, daar ben ik zeker van. Als het toch niet zo zou zijn, dan moet haar broer zeker weten waar ze echt is of minstens haar nieuwe adres kennen,' denkt ze.

Even later verandert haar zwever van richting en keert terug naar het dorp. Daar parkeert ze haar zwever op de parking van een hotel en neemt er een kamer. Die avond verlaat ze rond acht uur het dorp en loopt langs de weg achter de losstaande huizen tot bij het huis van de broer van Teira. Zonder dat ze opgemerkt wordt, sluipt ze naderbij en kijkt door het venster van de woonkamer. Ze glimlacht als ze de gehandicapte vrouw in een zetel ziet zitten.

'Dus toch. Zo snel misleid je mij niet, mijnheer Monnaan,' denkt ze.

Teira zit met haar broer te praten. Geen van beiden merkt dat Sorane langs de achterdeur naar binnen sluipt. Langzaam vordert ze geruisloos in de richting van de woonkamer.

'Je weet toch wie die Sorane Cobanon vermoedelijk is, Riso.'

'Dat zou kunnen, zus. Ze lijkt wel veel op die huurmoordenaress die een paar keer in het nieuws geweest is. Maar of zij deze vrouw is. Dat denk ik niet. Waarom zou zij hier zijn?'

'Om mij. Je weet toch wat er gebeurd is ongeveer achttien jaar geleden.'

'Hoe zou ik dat kunnen vergeten, zus. Door die vervloekte collega van jou werd je meer dood dan levend naar het ziekenhuis gebracht. Die knalde zo maar drie capsules in je borst.'

Even ziet dat Teira haar ogen sluit en even in elkaar lijkt te zakken.

'Dat ben ik niet vergeten, broer. Ik draag de littekens nog steeds op mijn lichaam. Maar waarom zou iemand mij daarom nu nog opzoeken.'

'Als ik dat wist, dan...'

Sorane heeft intussen haar wapen getrokken en een geluidsdemper erop bevestigd. Kalm stapt ze de kamer en zegt:

'Weet geen van jullie beiden waarom? Je zus, die de bom heeft geplaatst die mijn ouders dode, zou dat toch moeten weten.'

Teira kijkt verschrikt op en staart naar Sorane. Haar broer wil recht springen, maar kijkt meteen recht in het dreigend gaatje van de loop van Sorane's pistool.

'Je ouders??? Bent u de dochter van Elian en Gono, Ona?'

‘Jij hebt het recht niet om hun naam uit te spreken, moordnares. Jij hebt hun verraden.’

‘Nee, Sorane. Ik verraadde mijn vrienden niet,’ fluistert Teira, met steeds vastere stem.

Sorane richt haar wapen op Teira, terwijl ze recht in haar ogen kijkt.

‘Jouw vrienden, moet ik dat geloven...’

Tot haar verbazing blijft de gehandicapte vrouw haar met vaste blik aankijken. Ze kan zelfs tranen in haar oogranden waarnemen.

‘Ik heb je ouders niet gedood, Sorane. En ja, ze werden mijn vrienden in de korte tijd dat ik hen kende.’

‘Je moet niet liegen, nu je de dood in de ogen kijkt, Teira Monnaan. De bewijzen waren voldoende, dat wees het onderzoek uit.’

‘Dat weet ik, Sorane. Daarom werd ik na mijn genezing en tien jaar later, toen ik uit de gevangenis kwam, ook verstoten door mijn ouders. Alleen mijn broer hier bleef in mijn onschuld geloven en nam mij op in zijn huis en zijn gezin. Als ik nog kon lopen, dan zou ik mijn onschuld misschien kunnen bewijzen, maar ik kan alleen maar in deze rolstoel zitten, door de pijn in mijn rug.’

Sorane aarzelt. Een schot en het is voorbij. De roodharige kijkt in de ogen van de gewezen agente en beseft dat ze het niet kan. Voor het eerst kan ze een schuldige niet doden, of gelooft ze haar. ‘

‘Deze vrouw liegt niet,’ denkt ze.

Ergens meent ze een stem te horen fluisteren.

‘Je gedachten zijn juist, Sorane. Deze vrouw spreekt de waarheid.’

Even schrikt ze, want ze heeft de stem van Anya weer gehoord. Waren het haar eigen gedachten of iets anders? Want wat die stem zegt, denk ze zelf ook.

Sorane kijkt nog steeds in de ogen van de vroegere agente alsof ze niet kan weggijken. Even zakt haar wapen naar beneden, in een reflex richt ze het dadelijk weer omhoog. Even buigt haar vinger nauwer om de trekker. Maar ze kan het niet, niet meer nu ze ervan overtuigd is dat deze vrouw niet liegt.

Langzaam laat ze haar wapen zakken tot het naar de grond wijst. Riso denkt zijn kans te zien en wil op de roodharige af duiken, maar op dat moment hoort hij haar zeggen.

‘Je broer is niet meer de enige die je gelooft, Teira. Jij bent geen genadeloze moordnares, dat weet ik nu zeker. Ik kwam om je te doden, maar je heb geen schuld aan de dood van mijn ouders. Jij zou nooit iemand kunnen doden, zoals ik dat kan.’

Riso kijkt Sorane verbaasd aan en laat zijn handen zakken.

‘Dus ben je toch die moordnares die dood voor geld.’

‘Ja, mijnheer Monnaan. Die ben ik.’

‘Niet zo afwijzend, broer. Sorane is niet zo genadeloos als ze zelf denkt. Volgens de berichten dood ze alleen mensen die misdaden op hun geweten hebben.’

‘Dat klopt, maar toch dood ik hen zonder dat ze zich kunnen verdedigen.’

‘Ik denk dat zij beter kan gaan, zus. Ze hoort hier niet.’

‘Laat haar blijven, Riso. Sorane hier, is de dochter van mijn omgekomen vrienden. Ik wil met haar praten.’

Even kijkt Riso zijn zus verbaasd aan.

‘Je doet maar, zus. Ik wacht buiten wel.’

Sorane duwt de rolstoel naar de salon en gaat tegenover mevrouw Monnaan in een zetel zitten.

Afwachtend kijkt Sorane de vrouw aan. Die begint te vertellen wat er gebeurd is, toen ze de ouders van Sorane wegbracht.

Na een rit van ongeveer een uur zei ik, terwijl ik de zwever tot stilstand bracht.

‘We zijn er, Elian.’

Gevolgd door haar man, stapt Elian uit de zwever op de oprit van een kleine villa. Elian merkt verschillende min of meer verborgen en gewapende agenten op. Als de agente na hen uitgestapt is, gaat ze hen voor naar de hoofduitgang van de villa.

‘Kleiner dan we gewoon zijn, schat, maar wel mooi.’ glimlacht Gono.

Ik drukte een geheime code in en verleende hun toegang.

‘Hoelang moeten we hier blijven?’

‘Een dag of vijf, denk ik. Ik blijf hier ook, want jullie leven is nu mijn verantwoordelijkheid,’ antwoordt Teira.

‘En de agenten buiten.’

‘Heb je die opgemerkt.’

Gono knikt ook.

‘Dat moet ik hen op de vingers tikken. Want het was de bedoeling dat ze praktisch onzichtbaar zouden zijn.’

‘Vergeef het hun maar, Teira. We merken zo iets al zeer snel op. We moesten wel als we in leven willen blijven tussen de fracties. Elk teken van gevaar moesten we tijdig weten.’

‘Dat is geen leven voor mij, denk ik.’

‘Niet zoveel mensen kunnen die stress, van misleiding en bedrog voor langere tijd aan, Teira. Daarom werden wij uitgekozen voor deze opdracht. Alleen was niet voorzien dat we elkaar zouden trouw beloven en ook nog een kindje zouden krijgen.’

Twee agenten brengen op dat moment de beide koffers binnen. Teira wijst op een salontafel, waar beide mannen ze neerzetten.

‘Hebben jullie nog iets nodig,’ vraagt Teira.

‘Nee, ik denk het niet,’ antwoordt Elian.

Dan wendt Teira zich tot haar collega’s.

‘Neem jullie posten in. Ik kom straks wel.’

Beide agenten knikken en haasten zich naar buiten. Teira kijkt Gono en Elian even aan.

‘Als jullie iets te eten willen, kijk dan in de koelkast boven en of beneden in de kelder. Er zou voldoende moeten zijn.’

‘Dank u, Teira. En bedank de kapitein ook, van ons.’

Teira knikt glimlachend.

‘Het zal wel goedkomen. Want over enkele weken landen jullie op Trafar.’

‘Ik kijk ernaar uit, Teira. Ik verlang ernaar om Sorane weer in mijn armen te houden en te zien spelen.’

‘Kinderen zijn zo onschuldig, Elian. Misschien wordt zij ook een agente zoals jullie.’

‘Ik hoop van niet,’ merkt Gono op.

‘Ik ook niet, want ik wens haar zo geen leven toe. Een gezin stichten is het belangrijkste.’

‘Dat lijkt mij ook, Elian. Maar dat is niet voor iedereen weggelegd.’

‘En jij, Ona Teira, wil jij geen gezin?’

‘Heb ik, Gono. Maar mijn ouders werden gewond en twee van mijn broers kwamen om het leven bij een overval in een supermarkt, acht jaar geleden. Van dan af ben

ik op zoek naar de daders, maar tot nu zonder succes. Ik en Riso zijn de enige kinderen die mijn ouders nog hebben.'

'Dat spijt me, Teira. Ik hoop dat je de daders vindt.'

'Ik denk dat het hopeloos geworden is, Elian. Het is ook al zo lang geleden. En door mijn verbeterde zoektocht verwaarloosde ik mijn gezin.'

'Dat...'

'Het wordt tijd dat ik mijn gezinnetje eens ga opzoeken.'

'Dat moet je zeker doen, agente,' zegt Gono, terwijl hij naar Elian kijkt.

Teira knikt even en staat op.

'Als jullie veilig vertrokken zijn en dan even Kieve, mijn man gezelschap houden.'

'Dat moet je zeker doen, Teira. Zij zijn belangrijker dan je werk.'

'Ik laat jullie maar. Als je me nodig hebt, typ dan nummer 03 op de intercom in.'

'Dank u, luitenant.'

Elian en Gono kijken de agente na, als ze naar de deur toestapt. Dan zegt Gono:

'Als we terug zijn, wil ik samen met jou je familie eens bezoeken, want ik wil beide oudere zusjes van Sorane eens in mijn armen nemen.'

'Pas maar op, schat. Cora is nu ongeveer tien jaar oud en Sovane acht.'

'Wat vliegt de tijd toch snel.'

'Ik ga eten klaarmaken, schat,' zegt Elian knikkend, met een glimlach.

'Ik zal wel de borden op tafel zetten.'

De tijd lijkt nu ze hier zijn, maar traag voorbij te gaan. Op de derde dag komt, Teira plots binnen. Elian en Gono die in de zetel naar het teevee nieuws zitten te kijken, merken haar niet op. Er zijn beelden te zien van nieuwe schietpartijen tussen de fracties. Teira verstart even, want Gono heeft een arm om Elian gelegd, terwijl zij haar hoofd op zijn schouder laat rusten. Gono heeft een blauwkleurige zwembroek aan, terwijl Elian alleen gekleed is in een knalrood bikinislipje.

Elian glimlacht even.

'Nog nooit halfnaakte mensen gezien, Luitenant.'

'Jawel, maar...'

'Kom er maar bij zitten, Teira. In deze vier dagen ben je al een goede vriendin geworden,' zegt Gono.

Aarzelend neemt de luitenant plaats in een van de zetel links van Elian. Even zegt ze niets.

‘Begin volgende week vertrekken jullie. Over een uurtje wordt een zwever voor jullie gebracht. Alle papieren zijn in orde. Alleen de kapitein en ik weten echter dat er onder deze kleine villa een garage is waar nog vier dezelfde zwevers staan te wachten. In een van deze vijf nemen jullie plaats, waarna ze allen wegvliegen in verschillende richtingen, maar allen met bestemming ruimtehaven.’

‘Is er iets op til, Teira?’

‘Niet dat we weten, maar we kunnen beter voorzorgen nemen. Zelf als iemand iets plant, dan zullen ze echter niet weten in welke zwever jullie zitten.’

Gono knikt.

‘Een goed idee.’

‘Als je wil kan je mee eten, Teira.’

Even denkt de luitenant na en knikt dan. Een tijdje later zitten ze gedrieën in de salon te praten over van alles en nog wat. Ook is Teira nieuwsgierig naar hun dochtertje Sorane.

‘Ik zou haar graag eens ontmoeten, Elian.

‘Misschien kan je ons later op Trafar komen bezoeken, Teira,’ merkt Gono op.

‘Ja, dat lijkt me ook een goed idee,’ beaamt zijn vrouw.

Teira kijkt beiden even aan en knikt dan.

‘Dat zal ik zeker doen, zodra ik verlof heb, vrienden. Hier neem mijn kaartje, met mijn gegevens.’

Elian neemt het aan.

‘Dank je, Teira. Zodra we op Trafar als we daar blijven een nieuwe woonst hebben, zullen we zeker contact opnemen.’

‘Het wordt tijd om te gaan slapen, morgen wordt het een zware dag met voorbereidingen voor jullie vertrek.’

Terwijl Teira opstaat en naar de deur loopt, vraagt Gono:

‘Misschien kan je morgenavond nog eens iets komen eten, Teira. Breng voor een keer je man mee, want ik wil die gelukzak ook weleens ontmoeten.’

De agente kijkt Gono verbaasd aan.

‘Ik zal het proberen, Gono. Mijn man heeft het zeer druk. Ik weet niet of hij kan. En ik moet ook nog een oppas vinden voor mijn dochtertje Liese.’

‘Breng haar ook mee, Teira. Spijtig dat onze dochter Sorane hier niet is, want dan had je dochter even gezelschap.’

Teira knikt.

‘Dank u voor de uitnodiging, vrienden. We zullen vermoedelijk rond 19 uur komen,’ denk ik.

‘Dan verwachten wij jullie, Teira,’ zegt Elian en geeft haar een hand.

Gono sluit achter de agente de deur en kijkt Elian aan.

In de late namiddag twee dagen later, stappen beide met vier andere koppels in de vijf zwevers.

‘Veel geluk, vrienden,’ zegt Teira, als ze Gono als laatste een hand geeft.

Even later rijden de zwevers een voor een naar buiten. Teira volgt hen te voet tot in de garagepoort. Op dat moment komt de Kapitein naast haar staan.

‘Je bent erbij, Luitenant. Wie had gedacht dat jij je eigen vrienden en collega’s zou ombrengen.’

‘Wat??? Hoe ???’

‘Hoe ik dat weet?’

‘Een klein foutje Teira. Maar met grote gevolgen. Steek je handen op.’

‘Nee, dat kan niet waar zijn,’ roept ze uit en duikt opzij.

Terwijl ze haar wapen trekt, kijkt ze in het mondingsvuur van haar overste. Maar die straal mist haar, omdat ze bliksemsnel opzij rolt.

Dena vuurt verschillende malen, maar Teira rolt tot achter een dekking. De kapitein vloekt hevig en vuurt op de plaats waarachter haar ondergeschikte verdween. Maar Teira duikt een paar meter rechts ervan, op en beantwoordt het vuur. Als Dena een ruk aan haar linkerarm voelt, beseft ze het gevaar. Met een sprong brengt ze zichzelf achter een muurtje in dekking. Maar op het laatste moment, schiet een straal doorheen haar been. Wankelend bereikt ze haar doel. Als ze zich opricht om op Teira te vuren, wordt haar wapen uit haar hand geslagen, door een schot van de Luitenant.

Even later kijkt ze in het dreigende gaatje van het wapen van Teira.

‘Sta op, Kapitein. Jouw tijd is voorbij.’

Langzaam en wankelend staat Dena op en kijkt de agente spottend aan.

‘Waarom dood je me niet, Luitenant. We hebben de bewijzen. Die liegen niet. Jij zult veroordeeld worden. Als je snel bent kan je misschien nog vluchten.’

Even kijkt Teira om zich heen, maar schud haar hoofd.

‘Dat zien we nog wel. Vooruit, naar buiten.’

De kapitein wankelt moeizaam vooruit en grijpt zich aan de rand van het gebouw vast.

‘Ik kan niet verder. Je hebt mijn been doorboort, Teira.’

‘En dan. Ga verder of wil je...’

‘Teira, wat doe je?’

Teira kijkt even naar haar partner Evo Gernon, die ze nu pas opmerkt.

‘Hou de kapitein in de gaten, partner. Onze vrienden van Trafar. Ik moet hen...’

‘We weten wat je gedaan hebt, Teira. Steek je handen omhoog en snel.’

‘Wat gedaan.... Evo?’

Evo knikt en trekt zijn wapen, dat hij kalm op de luitenante, die zich van hem afwendt, richt. Teira haast zich weg, tot Evo achter haar zegt:

‘Luitenant, die kans krijg je niet. Je zal niet ontkomen!’

Even blijft ze staan en draait zich dan om.

‘Wat is...’ zegt ze nog, maar dan merkt ze het wapen op, dat haar partner op haar gericht houdt.

Ontsteld laat ze haar wapen vallen, want verzet is nutteloos beseft ze. Hij heeft haar volledig verrast. Met een luidde bons raakt het wapen de straatstenen.

‘Het spijt me, Teira. Je had dat niet mogen doen,’ hoort ze de man zeggen.

‘Wat doen?’ vraagt ze met trillende stem

Maar Evo zegt niets meer. Hij haalt alleen driemaal kort na elkaar de trekker over. De luitenante ziet de drie lichtflitsen op zich toeschieten en voelt de inslagen. Ze wankelt nog een stap achteruit, maar dan zakt ze langzaam in elkaar. Evo stapt naar haar toe en schopt haar wapen opzij. Maar dan zucht hij echter, als hij het bloed onder haar lichaam ziet uitvloeien.

‘Zo, die is er geweest,’ fluistert hij.

Maar als hij zich wil omdraaien, hoort hij haar nog met zwakke stem fluisteren.

‘W..aa..r..om, Evo?’

Evo kan echter niets zeggen. Zijn keel is droog. Het was zijn opdracht om zijn partner te doden, maar ze is ook al lange tijd zijn partner. Dan valt haar hoofd opzij. Aarzelend bukt hij zich en kijkt nog even naar haar bleke gezicht en tast naar haar pols. Haar polsslag is zeer zwak, beseft hij.

Langzaam kijkt hij om naar zijn overste, die naar haar wapen toe wankelt.

‘Bent u in orde, kapitein? Luitenant Monnaan leeft nog, maar ze...’ vraagt hij.

De kapitein heeft haar wapen bemachtigd en kijkt hem trillend van woede aan, terwijl ze zich opricht.

‘Waarom heb je drie maal geschoten, agent Gernon. We wilden haar levend. Er moest een proces en een vonnis zijn,’ roept ze tot Evo’s verbazing uit.

Verschrikt kijkt Evo naar zijn meerdere en ziet haar wapen omhoog komen. Snel richt hij zijn wapen, maar de kapitein is ietsje sneller. Ze vuurt maar een maal en treft de agent recht in het hart. Met grote ogen kijkt hij haar aan, terwijl zijn hemd rood kleurt. Nog even lijkt zijn wapen omhoog te komen, maar dan valt het uit zijn machteloze hand.

‘Waa...’, zegt hij nog, voor hij in elkaar zakt.

Even staart Kapitein Vorent naar beide lichamen. Dan zet ze zich in beweging en wankelt op beiden toe. Even kijkt ze in de dode ogen van Evo.

‘Verdomme, Evo. Waarom schoot jij om te doden?’ zegt ze.

Dan richt ze haar blik op Teira. Even schrikt ze, want er blijkt nog een restje leven in haar ondergeschikte te zitten.

‘Ww...aaa...rrrooo...mmm miiijj?’

De kapitein kijkt recht in de ogen van Teira.

‘Het spijt me, luitenant. Ik moest je partner doden. Maar niemand mag dat weten, zelfs een moordenaars zoals jij niet,’ zijn de laatste woorden die Luitenant Teira Monnaan in dit leven zou moeten horen.

Even wil de Kapitein haar wapen op de stervende vrouw richten, maar ze schrikt als ze enkele andere agenten opmerkt. Ze haasten zich naderbij en een van hen knielt naast Teira.

‘De luitenant is nog in leven, al is het maar zwak, kapitein.’

Die schrikt hevig en kijkt naar Teira om. Dan kijkt ze naar Evo’s lichaam.

‘Verdomme. Die idioot daar. Ik wilde haar levend om de namen van haar opdrachtgevers. Verdomme Evo, waarom moest jij haar dadelijk neerschieten. En dan moest ik er ook nog aan. Waarom toch? Ze liet haar wapen toch vallen.’

‘Misschien was hij haar medeplichtige en wist ze te veel.’

Even kijkt de kapitein de man aan en knikt lichtjes.

‘Dat zou kunnen..,’ fluistert ze.

De agent denkt dat de kapitein nog in schok verkeerd en roept:

‘Verwittig de hulpdiensten. Ik wil haar voor het amazonegerecht brengen.’

Een van de vrouwelijke agenten grijpt haar communicator en zegt:

‘Zend een verzorgingszwever. We hebben een zwaargewonde agente.’

Even later ontvangt ze de bevestiging en zegt:

‘Ze komen dadelijk, Kapitein.’

‘Hopelijk komen ze op tijd, want die corrupte agente mag niet sterven. We moeten de naam van haar opdrachtgever kennen,’ fluistert de kapitein.

Terwijl de kapitein met gemengde gevoelens toekijkt, knielen twee amazone agenten naast de gewonde luitenant en verzorgen haar.

Plots schrikt de kapitein op.

‘Breng het hoofdbureau op hoogte. Die agenten van Trafar, Elian en Gono Cobanon, moeten tegengehouden worden. Zij rijden recht in een hinderlaag,’ horen de andere agenten haar zeggen.

Iedereen schrikt. Maar een paar ogenblikken later, worden vele berichten naar verschillende delen van de stad gezonden en weer ontvangen. Maar niemand weet echter welke weg ze genomen hebben. Verschillende zwevers stijgen op en razen weg in de richting van de wegen naar de ruimtehaven. De kapitein kijkt hen nadenkend na. Alleen Teira Monnaan is een probleem, want als ze spreekt, dan zou er weleens een bijkomend onderzoek kunnen komen. Ze wil haar carrière niet op het spel zetten voor de dood van Evo. Maar ze merkt dat enkele ziekenzwevers al stoppen en verplegers lopen op hen toe.

‘Probeer haar in leven te houden,’ fluistert ze, terwijl een man en een vrouw zich om haar heen bekommeren.

‘Hoe wist u wat er gebeurd is nadat mij ouders met hun zwer-
ver vertrokken, mevrouw Monnaan?’

‘Noem mij maar Teira, Sorane. Ik was de vriendin van je ou-
ders, maar ik ben nu blij dat ik hun dochter vriendin kan noe-
men.’

Sorane knikt even en kijkt haar afwachtend aan.

‘We hebben beelden van verschillende camera’s die in hun
voertuig, zoals ik elk politievoertuig, aanwezig waren. Uit de
opnames konden we zien wat er gebeurd was.’

Meer dan twee uur zitten beide vrouwen te praten over het
verleden en het heden, tot Sorane plots vraagt:

‘Weet je waar ik die opnames kan vinden?’

Even aarzelt Teira.

‘Ik weet niet of het aan te raden om die te bekijken.’

‘Toch moet ik ze zien, Teira.’

‘Ik weet het niet, Sorane. Het zijn vreselijk beelden om te
zien.’

‘Toch wil ik ze zien.’

Nog aarzelt Teira, maar dan wijst ze naar een bureau.

‘Daar in de onderste lade ligt een geheugenkristal. Mijn ad-
vocaat heeft, op mijn vraag van de originele, een kopie ge-
maakt.’

Sorane staat op en opent de lade van het bureau. Als ze de
modules naast een paar boeken ziet liggen. Aarzelt ze toch wel
even. Toch neemt ze het kristal op.

‘Op mijn bureau zijn verschillende aansluitingen. Het beeld-
scherm wordt automatisch opgebouwd,’ hoort ze Teira zeggen.

Even kijkt Sorane naar het bureaublad en ziet de aansluiten
al snel aan de linkerkant. Weer aarzelt ze, maar steekt het kristal
in de houder. Dadelijk ziet ze in het midden van het bureaublad
een scherm opgebouwd worden. Slikkend stapt ze weer op de
zetel toe en gaat zitten, terwijl Teira haar rolstoel opzij draait, om
ook te kijken.

‘Ben je zeker dat je het wil zien?’

Sorane knikt alleen maar, terwijl ze beseft, dat ze haar ouders
voor het eerst in haar leven zal zien.

Dan licht het beeldscherm, nadat Teira op een knop van haar
rolstoel gedrukt heeft, op.

Ze zien beiden dat de zwever van Gono en Elian de grote snelweg, nadert en naar links afdraait. Hier worden grotere snelheden gereden dan op de kleinere wegen. Met een snelheid van 150 kilometer per uur volgt hij het verkeer naar het noorden en hun doel, de ruimtehaven nabij de stad Arson.

‘Niet te snel, Gono. We hebben nog tijd genoeg om ons schip niet te missen.’

‘Je hebt gelijk, schat. Tijd is er genoeg,’ knikt Gono en vertraagd de snelheid.

Elian kijkt glimlachend naar haar man, maar nog voor ze hem aankijkt, voelt ze plots een hevige pijn in haar linkerschouder. Verschrikt tast ze ernaar en merkt dat haar hand vol bloed is. Opnieuw gaat er een schok door haar lichaam, als ze een tweede maal, zonder het te beseffen, getroffen wordt. Deze maal gaat de capsule doorheen haar buik. Dan merkt ze de twee capsulegaten in het raam op.

‘Gono, We worde.... Ik ben ge....’, fluistert ze ontsteld.

Maar op dat moment ziet ze het lichaam van haar man verschillende malen na elkaar schokken. Dan zakt hij in elkaar, terwijl hij het stuur loslaat. Haar man merkt er niets meer van, hij was op slag dood, toen de eerste capsule door zijn hoofd raasde. Als de stuurloze zwever met een klap tegen een andere aanbotst, wordt Elian tegen de rechterdeur geworpen. Ze hoorde haar arm kraken, terwijl ze plots geen enkel gevoel meer heeft in haar linkerzijde.

Ze kijkt moeizaam naar haar man, maar voelt haar maag van afgrijzen in elkaar krimpen. De zwever schiet intussen stuurloos over de weg en botste verschillende malen tegen de berm voor hij brandend tot stilstand komt. De bewusteloze Elian komt door de pijn terug bij haar positieven. Met moeite kan ze haar linkerarm bewegen en opent de deur. Op dat moment wordt ze opnieuw geraakt. Deze maal boort de capsule zich door haar rechterlong. Door de schokken valt ze opzij en raakt de grond naast de zwever.

Even blijft ze roerloos op de harde grond liggen. Haar gedachten dwarrelden door elkaar. Ze hoort verschillende zwevers afremmen. En dan stemmen. Maar ze begrijpt niet wat er gezegd wordt. Maar met de pijn die ze aan de rechterkant van haar lichaam voelt, komt ook de herinnering terug. Opnieuw ziet ze de inslagen, toen ze naar haar man keek.

‘Gono!!! Nee, dat mag toch niet. We...’ kreunt ze, terwijl ze beseft dat haar man dood is.

Ze probeert te bewegen, maar de pijn in haar rechterborst en onderlichaam is vreselijk. Ze probeert haar hoofd te draaien, maar het bezorgt haar helse pijnen. Als ze naar de helblauwe lucht kijkt, merkt ze ook de groter wordende vuurgloed op. Ze beseft dat de zwever helemaal in brand staat.

‘Ik moet hier weg,’ denkt ze in paniek.

Haar linkerarm gehoorzaamt haar niet meer en de rechter is gebroken, dat weet ze. Ze kan alleen maar naar de groter wordende vlammen staren en wachten op de dood, die onherroepelijk zal komen als de zwever ontploft. Plots denkt ze aan hun dochters Sorane, Sovane en Cora. Een stem diep in haar binnenste leek te schreeuwen:

‘Sorane! Ik.... Cora..... Sovane... Nee, verhevene! Laat mij nog niet sterven! Ik moet voor...’

Maar is het ijdele hoop, die ze koestert. Ze beseft dat ze haar dochters nooit meer zal terugzien. Het lijkt oneindig lang te duren, maar ongeveer twintig seconden later hoort ze een sissend geluid. Vlak daarna voelt ze zich door de lucht vliegen, terwijl een verschrikkelijke pijn doorheen haar lichaam raast. Elian voelt al niets meer, als haar zwartgeblakerde lichaam een tiental meter verder op het betonnen wegoppervlak neerkomt en een paar meter verder rolt.

Enkele uren later wemelde het van de politie en hulpdiensten, maar voor Gono en Elian konden ze niets meer doen.

Als Teira naar Sorane kijkt, zit die daar doodstil, met gebalde vuisten.

‘Ze kregen zelfs geen kleine kans,’ fluistert ze, terwijl ze met haar hand een paar tranen uit haar ogen wrijft.’

‘Het spijt me, Sorane,’ fluistert ze, terwijl de roodharige aankijkt.

Als haar broer de salon inkomt, blijft hij verrast staan. Want zijn zus heeft haar rolstoel tot naast de zetel waarin Sorane zit, gedraaid. Sorane leunt tegen de schouder van de vrouw en laat haar tranen de vrije loop.

‘Ze wilde de gegevens op het kristal zien.’

‘Heb je haar dat laten zien, zus?’

Teira knikt.

‘Dat had je beter niet gedaan, denk ik.’

‘Ze komt het wel te boven, Riso.’

‘Ik ga iets te drinken halen,’ zegt haar broer.

‘Een glas water zal wel voldoende zijn.’

Riso knikt even en haast zich naar de keuken. Als hij terugkomt, zit Sorane alweer rechtop en droogt haar tranen met een zakdoek, die Teira aanreikt.

‘Maar wie zou die zender dan geplaatst kunnen hebben. Je collega Evo Gernon, of misschien zelfs kapitein Vorent.’

‘Ik weet het niet zeker, Sorane. Mijn kapitein zei iets van, ik of liever jij hebt daarvoor gezorgd.’

‘En daarna nog iets van iedereen zal dat denken, want de bewijzen duiden allemaal in jou richting.’

Even zegt Sorane niets.

‘Dan zal ik haar eerst onder handen nemen, want ik wil weten wie het bevel gegeven heeft.’

‘Wees voorzichtig, Sorane. Zij schoot mijn collega genadeloos neer. Niet ik, zoals tijdens het proces gezegd werd.’

Sorane kijkt Teira nadenkend aan.

‘Waarom heb je daar niets van gezegd, tijdens je verhoor?’

‘Om mijn familie, Sorane. Kapitein Vorent kwam op bezoek in het ziekenhuis en dreigde ermee dat ze mijn man en dochter zou ombrengen.’

Even denkt Sorane na.

‘Als u bewijzen vindt, Ona. Dan kan mijn zus misschien een nieuw leven beginnen en alles vergeten.’

‘Vergeten zal ik het niet, Riso. Maar ik hoop alleen dat Liese weer met mij wil praten.’

Even kijkt Sorane beiden aan

‘Ik zal die kapitein eens onder handen moeten nemen. Misschien weet zij meer van de echte daders, want ik wil die en de opdrachtgever aanpakken. Ze moeten boeten en als het kan zal ik bewijzen dat jij niet schuldig bent, Teira.’

Even kijkt Teira de roodharige aan.

‘En daarna.’

‘Als er nog een daarna is, Teira. Dan keer ik terug naar Enuron.’

‘Kan je er niet beter mee ophouden, Sorane? Een leven als moordenaress is toch geen leven voor een mooie vrouw als jij.’

‘Dat klopt, Teira. Ik ben dit leven moe, maar eerst moet ik nog een aantal zaken afwerken. Ik heb besloten om mij daarna aan te geven. Na mijn straf wil ik een ander leven beginnen.’

‘Als je slaagt in je voornemen, dan zullen je mijn dode vrienden wel trots op hun dochter zijn, Sorane.’

Even slikt de roodharige en knikt dan.

‘Misschien kan je eens naar het groeiend dorp Mogwan, op Enuron, gaan, Teira. Daar besteed ik mijn geld aan nuttige zaken, die de bevolking daar ten goede komen. Misschien kunnen ze je daar helpen, zodat ooit je wel weer kan lopen.’

Even staart de veroordeelde agente de dochter van haar vroegere vrienden aan.

‘Zie je wel dat je niet zo genadeloos bent dan je denkt, Sorane.’

‘Ik denk dat diegenen die ik gedood heb, daar anders over denken.’

‘Misschien, maar zij waren misdadigers, als ik het goed gehoord heb.’

Dan valt haar blik op een foto, die op de kast staat.

‘Is dat je man, Teira?’

De vrouw kijkt even naar de foto en knikt met een droevige blik.’

‘Ja, dat is Kieve. Zijn liefde was niet groot genoeg om mij te geloven, Sorane. Kieve is intussen hertrouwd, geloof ik. En mijn dochter die daar naast hem staat, die wil niets met mij te maken hebben.’

Sorane neemt de foto in haar hand en zegt:

‘Een knappe man.’

‘Ik hield van hem, Sorane. Maar hij liet me zoals mijn ouders in de steek.’

Sorane plaatst de foto terug op de kast, maar merkt nog juist dat er een adres aan de achterzijde gekrabbelt is. Snel leest ze wat er staat.

‘Het spijt me, Teira. Ik vrees dat ik je daarmee niet veel kan helpen.’

‘Misschien willen ze, als je de echte daders en opdrachtgevers moest vinden, weer met mij praten.’

‘Ik hoop het ook, Teira.’

‘En je ouders?’

‘Die wil ik zelf niet meer zien, Sorane. Ze hebben me versto-
ten.’

‘Teira, vergeef hen alstublieft. De bewijzen waren zo overweldigend, dat zelfs mijn stiefouders ervan overtuigd waren dat jij de schuldige moest zijn. En je familie is het belangrijkste wat je hebt in dit leven.’

Even glimlacht Teira.

‘Ik weet niet of ik het kan, Sorane. Maar ik zal je raad opvolgen en het proberen. Misschien kan ik daarna vergeten en weer in het echte leven stappen, in plaats van hier in deze stoel mijn dagen te slijten.’

‘Doe dat, Teira en je zal zien dat het leven nog mooi kan zijn, ook al zit je in een rolstoel.’

‘Dank je, Sorane.’

Sorane glimlacht even en steekt nog even haar hand op. Dan opent ze de deur en loopt de gang in. Daar hoort ze stemmen. Als ze buiten komt merkt, ze een oudere vrouw en een driëntwintigjarige op. Ze lijken veel op elkaar.

‘*Vermoedelijk moeder en dochter,*’ denkt ze, terwijl ze even naar Riso kijkt.

‘Het spijt me van mijn woorden daarstraks, Ona Cobanon.

‘Noem mij maar Sorane, zoals vrienden doen, Riso. Ik heb besloten Teira te helpen. Zijn dat je vrouw en dochter?’

‘Ja, dit is Damin, mijn vrouw en dat is onze dochter Heneva. U had het daar straks wel even mis. Met u erbij zijn we zijn nu met vier, die ervan overtuigd zijn dat mijn zus onschuldig is.’

‘Voor een huurmoordenaress ben je wel zeer mooi en aantrekkelijk, Ona Cobanon.’

De roodharige glimlacht even en kijkt even naar Heneva, die haar vreemde blikken toewerpt.

‘Jij ook, meid. I...Ik.’

‘Vergeef mijn dochter, Sorane, ze valt echter op vrouwen. Ik denk dat ze hoopt dat jij ook...,’ glimlacht Damin, die de aarzeling van Sorane dadelijk opmerkte.

‘Dat is pech hebben, Heneva. Ik val meer op mannen.’

‘Je hebt gelijk, pech voor mij, mevrouw.’

Sorane knikt even naar de jonge vrouw, dan wendt ze zich naar haar vader en moeder.

‘Ik ga op onderzoek uit, want ik wil de moordenaar indien mogelijk nog steeds vinden. Je zuster heeft genoeg geleden. Het wordt tijd dat haar onschuld bewezen wordt.’

Riso knikt.

‘Dat is juist. Maar als de echte dader erachter komt, dan kan dat weleens gevaarlijk worden.’

‘Je hebt gelijk, Riso. Daarom wil ik dat jullie eens een vakantie nemen.’

‘Wil je werkelijk dat we ons uit de voeten maken?’

‘In zekere zin. Ik ben gevaar gewoon en het is mijn beroep zoals je weet. Ik wil Teira en jullie allen veilig weten. Ik kan jullie een vakantie in het groeiend dorp Mogwan op Enuron aanbieden. De inwoners zullen jullie helpen en in het ziekenhuis kunnen ze je zus eens onderzoeken. Met de technieken die ze daar hebben kunnen ze Teira misschien helpen om een meer mobiel leven te leiden.’

‘We zullen erover denken, Sorane.’

Terwijl Sorane te voet naar het dorp weerkeert, bespreekt het gezin van Riso het voorstel van Sorane met Teira. Die wil eerst niet, maar besluit dan toch maar te gaan. Alleen is Enuron geen amazonewereld maar een wereld waar de mannen de baas zijn.

Intussen loopt Sorane door de straten, terwijl ze met haar gedachten bij de aantekeningen van Jov zijn. Plots kijkt ze om zich heen en beseft dat ze in de buurt terecht gekomen is, waar de ouders van Teira en Riso wonen. Ze glimlacht even en verandert van richting. Even later belt ze opnieuw aan bij de deur van de familie.

Deze maal opent de vader van Teira de deur en kijkt haar wrevelig aan.

‘Mijnheer Monnaan, ik moet iets bekennen.’

‘Bekennen, Hera?’

‘Ja, ik zocht je dochter, Teira. Niet alleen om haar te spreken...’

‘Dat kan ons niet schelen, vrouw. We weten intussen wie je bent. Sorane Nador, een verachtelijke huurmoordenaress.’

‘Ik mag dan een huurmoordenaress zijn. Maar jullie beiden zijn nog veel erger, want jullie hebben eigen dochter veroordeeld. Dat is iets dat ze niet verdiend.’

‘Als je Teira bedoeld en ik denk het wel. Die is onze dochter niet meer.’

‘Monnaan. Weet je waarom ik hier ben?’

‘Nog eens, dat gaat ons...’

‘Ik kwam om jullie dochter te doden voor de moord op mijn ouders ongeveer achttien geleden.’

‘Dus jij bent die kleine meid waar ze het toen in het nieuws over hadden. En heb je die moordenaress, haar verdiende straf gegeven.’

‘Nee, ze is al genoeg gestraft. En dat terwijl ze onschuldig is. Daarvan ben ik nu volledig van overtuigd.’

‘Onschuldig,’ stamelt de man ontsteld en moet zich aan de deur vasthouden, zo slap voelt hij zich plots.

‘Nu heb ik een nieuw doel, de ware schuldige opsporen, die dan zal boeten ofwel door het gerecht ofwel door mijn hand,’ hoort hij de roodharige als van ver zeggen.

De man staart haar verbaasd aan en stamelt:

‘Is dat echt waar?’

‘Zo zeker als ik hier sta, mijnheer Monnaan. Ga naar jullie dochter en zoon toe en praat met hen. Als Teira jullie vergeeft, dan kan je hen vergezellen,’ zegt Sorane.

‘Vergezellen? Wat bedoel je?’

‘Ik heb je zoon, zijn gezin en Teira en soort vakantie op Enuron aangeboden. Daar zal jullie dochter geholpen worden om misschien weer de vrouw te worden die ze ooit was,’ hoort hij de stem van de roodharige nog.

Maar dan keert zij zich om. Dan stapt ze naar het voetpad toe en haast zich in de richting van het centrum van de stad. Verstijfd kijkt de man haar na. Als zijn vrouw komt kijken, schrikt ze van haar man, die zo bleek ziet. Angstig vraagt ze:

‘Schat, wat is er? Je ziet zo bleek.’

‘We hebben ons vergist, mama. Die moordnares kwam in werkelijkheid om onze dochter voor de moord op haar ouders te doden. Maar ze zegt dat ze dat niet kan doen, omdat onze dochter onschuldig is. En ik voel dat ze de waarheid spreekt.’

Even is het stil. Ceri, de moeder van Teira wordt bleek en stamelt dan:

‘Als dat waar is... Dann h..oop ik dat Teira ons vergeeft, Lodin.’

‘Dat hoop ik ook, want we hebben haar beiden veroordeeld, zonder naar haar te luisteren.’

Beiden gaan stil zwijgend naar binnen en nemen plaats in de salon. Gedurende enige tijd blijven zonder iets te zeggen zitten in een poging om klaarheid te brengen in hun gedachten. Plots kijkt Ceri op en zegt:

‘Ik wil zo snel mogelijk naar haar en Riso toe. Ik wil hen eindelijk weleens terugzien.’

Lodin knikt.

‘Ik hoop dat ze ons willen ontvangen, schat.’

‘Moeten we haar vroegere man, Kieve, niet op de hoogte brengen?’

‘Ik weet het niet, Ceri. Hij is hertrouwd. Als ze hem niet meer wil zien dan...’

‘Liese, haar dochter zal ze toch wel willen zien, denk ik. Het is al verschillende jaren geleden.’

Even denkt Lodin na, dan knikt hij.

‘Ik zal naar hen toegaan. Wil jij een paar dingen in pakken? Zodra ik terugkom gaan we op weg.’

‘Hopelijk komt het nog goed tussen beiden.’

‘Dat denk ik niet, schat. Je weet dat, Kieve vier jaar een diepe depressie had. Tot hij Worena ontmoette. De laatste maal dat ik hen zag waren ze gelukkig. Liese heeft zijn nieuwe groenhuidige vrouw aanvaardt als haar vriendin, die haar raad geeft. Maar ik vind dat we hen hier moeten in betrekken.’

Ceri knikt, terwijl ze steun zoekend naar binnen wankelt. Want het heeft even hard getroffen als haar man. Met trillende handen neemt activeert ze de telefoon en krijgt Kieve aan de lijn.

‘Kan je met je gezin naar ons komen? We hebben iets zeer belangrijks te bespreken. Als het kan zo snel mogelijk.’

Als haar man de salon in komt, kijkt ze hem aan.

‘Kieve kan niet weg op het moment. Pas volgende week kan hij zich een dag vrijmaken. We hebben afgesproken dat hij volgende dinsdag komt. Onze kleindochter en Worena komen ook mee.’

‘Wat gaan we hen zeggen? Misschien willen zij Teira niet zien. Je weet dat Liese de laatste maal dat ze hier was, woedend naar haar kamer rende.’

‘Ja, dat weet ik. Ze haat haar moeder om wat we allen dachten dat ze gedaan heeft. We moeten haar en Kieve overtuigen om met Teira te praten. We moeten onze fouten durven bekennen. Ook Liese.’

‘Ik hoop dat ze instemmen, Lodin. Want ik weet niet wat we moeten doen als ze niet willen.’

‘Maar ik kan niet wachten, Ceri. Ik wil weten of ze ons wil vergeven.’

Even kijkt haar man haar aan.

‘Dat wil ik ook, maar ik vrees dat haar dat zeer moeilijk zal vallen. We hebben beiden harde woorden gezegd. Als onze zoon er niet geweest was, dan had ze zichzelf misschien om het leven gebracht.’

Ceri schrikt van zijn woorden, want ze ziet het gezicht van haar dochter opnieuw voor haar ogen. Nooit heeft ze die blik vergeten. Er stond wanhoop en diepe teleurstelling in haar verschrikt ogen vol tranen. Maar ze beseft nog iets anders, haar man heeft gelijk. Toen ze met een ruk haar rolstoel omdraaide en naar de straat toe rolde, moet haar besluit vast gestaan hebben. Dadelijk dringt het tot haar door, dat Teira toen besloot om er een eind

aan te maken. Als Riso zijn zus niet zo hevig verdedigd had, dan hadden ze haar de dood ingejaagd.

‘Moge de verhevene mij vergeven,’ fluistert ze.

‘Misschien vergeeft de verhevene je wel, Ceri. Maar onze dochter zal dat niet zo snel doen.’

‘Dat besef ik ook, Lodin. Maar ik wil haar zien.’

‘Dan gaan we morgenvroeg op weg. En we keren ten laatste volgende maandag terug.’

Intussen is Sorane een paar straten verder en verdwijnt door de deur van het hotel. Op haar kamer leest ze opnieuw de papieren door en ontdekt verbanden, die zelfs voor Jov verborgen waren, omdat hij ervan uitging dat de bewijzen echt waren.

‘Ik wil toch eens weten waarom die agent Evo eraan moest. En waarom schoot die om Teira te doden? Wist zij teveel van hem of was dat zijn opdracht?’ denkt ze.

Met een zo goed als perfect namaak politiepasje stapt ze het politiebureau binnen en begeeft zich naar het kantoor van de Kapitein.

‘Mijn naam is Sorane Cobanon, Kapitein. Ik werd met een oude zaak over een roofoverval met moord als resultaat, belast. Agent Varon heeft daar, volgens het dossier ooit met zijn collega Monnaan aan gewerkt.’

‘Het spijt me, agent Cobanon. Agent Varon is dood. Ik moest hem doden toen hij zijn partner, die ik achtervolgde, gewoon drie capsules door haar borst joeg. Waarom hij dat deed weet niemand? Mogelijk weet agente Monnaan waarom hij haar wilde doden.’

‘Leeft ze dan nog, Kapitein?’

Ja, ze overleefde haar wonden, maar is gedeeltelijk verlamd en slaat soms wartaal uit.’

‘Weet u waar ik haar kan vinden?’

‘Zeker, ze leeft in een dorp bij haar broer heb ik gehoord, nadat die moordenaar haar veel te korte straf heeft uitgezeten, vermoedelijk omdat ze verlamd is. Ik heb het adres hier ergens. Als u wil, kan ik het je laten bezorgen.’

‘Als dat zou kunnen, want misschien herinnert ze zich nog een paar dingen over het dossier.’

De kapitein knikt.

‘Geef je verblijfplaats aan de balie af. Dan zal ik het zo snel mogelijk laten weten. Maar vergeet niet dat Ona Monnaan een corrupte agente was. Door haar schuld zijn twee goede agenten vermoord.’

Even kijkt Sorane de kapitein nadenkend aan en knikt dan.

‘Zal ik doen. Bedank voor uw hulp, Kapitein,’ zegt Sorane en doet alsof ze struikelt.

De kapitein grijpt haar tijdig vast, waardoor ze niet op de vloer terechtkomt. De agente weet echter niet dat Sorane niet echt viel, maar deed alsof. Ze plakte een bijna onzichtbare speciale klever aan de onderkant van de rechterpols van de kapitein. Die klever bevat een zeer kleine microfoon met een zender.

‘*Jij bent van mij, Kapitein,*’ denkt ze opgelucht, als ze weer stevig op haar benen staat.

‘Dank u, Kapitein. Ik heb de laatste tijd niet veel geslapen, daardoor sta ik nogal wanekelend op mijn benen,’ zegt ze.

De agente knikt en staart haar na als de roodharige het kantoor verlaat. Als Sorane haar gedachten zou kunnen lezen, zou ze niet zo zelfzeker, naar buiten stappen. De vrouw staart nog naar de gesloten deur, terwijl ze spottend fluistert:

‘Je kan goed liegen, agente Cobanon, gelukkig maar dat ik mijn mensen Teira Monnaan laat observeren. Jij was al bij haar en bij haar ouders. Alleen zou ik weleens willen weten wat jullie beiden besproken hebben.’

Dan wend ze haar hoofd naar haar bureau, maar komt dan op een gedachte, die haar niet meer loslaat. Ze zoekt snel tussen haar papieren en verstijfd als ze een foto van Sorane Nador opneemt.

‘Dus toch. Ze is geen agente, maar die huurmoordenaress. Waarom heeft ze de moordenaress van haar ouders dan niet gedood.’

‘Dat moet ik aan Hera Eravna melden. Hé, zou dat kunnen? Kan het zijn, dat Monnaan Sorane Nador naar hier gehaald heeft om ons te doden.’

Intussen laat Sorane haar adres achter en is de straat overgestoken. Hoe het komt weet ze niet, maar ze vertrouwt die kapitein niet. Haar ogen kijken haar onrustig aan, dat is meestal een teken men iets wil verbergen. Ze stapt een klein gezellig restaurantje binnen en gaat zitten. Een iets oudere vrouw komt op haar toe.

‘Wilt u iets eten, Ona?’

Op dat moment ziet ze de kapitein uit het gebouw naar buiten stappen en naar de autoparking van het politiebureau lopen.

‘Mag ik straks terug komen, Ona? De dame die ik wilde spreken is juit uit het politiebureau gekomen.’

‘Daar bent u vrij in, Ona.’

‘Over een uurtje of zo ben ik terug. Hopelijk bent u dan nog open, Ona?’

Snel staat ze op en haast zich naar buiten, terwijl de vrouw haar verbaasd nakijkt. Een paar minuten later volgt ze met haar zwever door het drukke verkeer die van de kapitein. Tot haar verbazing draait de agente een oprit op van een zeer rijk uitziende villa. Volgens haar boordcomputer is dit een villa van een fractie barones. Zij en haar familie heersen over een van de grootste en machtigste fracties van de planeet.

‘Wat heeft die hier te zoeken? Zo te zien kennen ze haar zeer goed.’

‘Sorane schakelt haar armband in en hoort, door de zender aan de mouw van de kapitein, wat er gezegd wordt.’

‘Heeft iemand van u Sorane Nador ontboden? Zij loopt hier onder de naam Sorane Cobanon haar neus in verschillende zaken te steken.’

‘Nee, Kapitein Vorent. Dat niet. Heeft u haar gezien?’

‘Ze is zelfs op mijn kantoor geweest met vragen over Teira Monnaan. Alleen weet ze niet dat ik de verblijfplaats van mijn vroegere luitenant met twee automatische drones laat observeren. Zo wist ik dat zij daar al geweest was en dat terwijl ze aan mij het adres vroeg.’

‘Dat is vreemd, maar misschien wilde ze alleen maar zien of u het ook zou weten.’

‘Dat kan, Hera. Maar dat denk ik niet. Ze heeft lang gepraat, maar we weten niet waarover. Ergens vermoed ik dat die moordenares door mijn vroegere luitenant naar hier gehaald is. Misschien wordt ze nu door haar betaald om ons te doden.’

Even is het stil.

‘We zullen haar even aan de tand laten voelen. Wij hebben haar in ieder geval niet geroepen, Als jouw vermoeden klopt, dan is ze er geweest. En misschien wordt het tijd dat Teira Monnaan ook een plaatsje onder grond krijgt. Maar ergens waar ze haar niet vinden.’

‘En als ze niet geroepen is, wat dan.’

‘Zelfde resultaat, Kapitein. Wie haar neus in onze zaken wil steken, wordt uitgeschakeld. Toch zit me iets dwars. Haar valse naam... Cobanon.’

‘U heeft gelijk, Hera. Die naam ken ik ook ergens van. Cobanon... Hoe heette die vrouwelijke agente, die we lieten doden, ook al weer. Ik denk dat ik het juist heb, Hera. Was haar naam

niet Elian Cobanon. Een toeval als dat bestaat niet, denk ik. Dan is ze hier om wat ongeveer achttien jaar geleden gebeurd is.'

'Dat zou wel eens kunnen kloppen, Vorent.'

'Zou ze daarom die naam gebruiken, Hera? Ze mag zeker niet ontdekken dat wij de opdracht gegeven hebben.'

Even denkt Eravna na en komt plots op een gedachte.

'Dat kan niet anders. Maar het zou ook wel een andere reden kunnen. Wraak!

'Wraak, Hera?'

'Die twee onderkruipers hadden toch een dochttertje. Hoe die heette weet ik niet, maar ze verdween samen met een koppel dat op haar paste. Als ik het juist heb, moet de dochter van dat koppel van achttien jaar geleden, nu ongeveer 23 jaar oud zijn.'

'Zou die kleine moet Sorane zijn? Als dat klopt dan wil ze weten wie haar ouders gedood hebben.'

Even staart Eravna Kapitein Vorent aan.

'*Dus mijn contacten op Enuron hebben gefaald,*' denkt Eravna koel en vraagt dan:

'Waarom gaat ze niet achter die luitenant die veroordeeld werd aan?'

'Dat heeft ze, maar ze liet haar in leven. Verdomme, ze weet het. Dat kan niet anders. Er moet daar iets gebeurd zijn, waardoor ze weet Teira Monnaan onschuldig is.

De stilte die er dan optreedt, wordt door de stem van Eravna onderbroken, als ze zegt:

'Je vermoeden moet juist zijn, Kapitein. We moeten haar voor zijn.'

De kapitein knikt even en reikt een papier aan.

'Hier, Hera. Op dit adres verblijft ze.'

Eravna glimlacht als ze het adres leest.

'Hoe kom je eraan?'

'Er is niet veel dat ik niet weet als ik het kan gebruiken, Hera.'

'Gelukkig is het nogal afgelegen, Kapitein. Dat maakt het gemakkelijker voor ons. Uw beloning zal op het einde van de week overgemaakt worden.'

'Dank u, Hera Eravna. Ik ben uw trouwe dienaar.'

'Ga nu. Mijn mensen zullen zich om Ona Cobanon bekommeren. Iedereen in dat hotel moet eraan. We kunnen geen getuigen gebruiken.'

Een paar minuten later zweeft de Kapitein weer weg. Twee zwevers met een tiental inzittenden volgen haar. Zodra ze door

de poort zijn, slaat de kapitein links af en de twee zwevers rechtsaf.

‘Die zullen wel even zoet zijn, denk ik. Ze weet het nog niet, maar die Hera Eravna heeft haar eigen doodvonnis uitgesproken. Maar deze maal wil ik dat ze weet, wie haar levenslicht uitblaast,’ glimlacht Sorane met flitsende ogen, die aan de zijkant van de toegang de zwever van de kapitein nakijkt.

Onopgemerkt door de bewakers sluipt de roodharige door de tuinen van het landgoed en nadert steeds dichterbij het huis. Twee mannen merken haar plots op en proberen hun wapen te trekken. Nog voor ze het uit de holster getrokken hebben, zakken ze in elkaar met een gaatje tussen hun ogen. Snel trekt ze hun lichamen tussen de bomen. Dan kijkt ze even spiedend om zich heen, maar ziet niemand.

Een paar minuten later dringt ze het grootste huis binnen. Ze wordt niet, al is het soms op het nippertje, opgemerkt. Zo bereikt ze de garage en knielt even later naast een zwever. Uit haar zak, die ze aan haar linkerzijde heeft hangen, neemt ze een compacte bom en klikt ze vast aan de linker achterkant. Dan haast ze zich naar de volgende en plaatst de volgende bom. Zo gaat ze elke zwever af die er staat en heeft dan nog zes bommen over.

Op dat moment laat haar geluk haar in de steek. Drie gewapende mannen hebben haar opgemerkt en verspreiden zich door de kelder. Plots openen ze het vuur. Sorane kan echter wegduiken en schiet terug. De schoten lokken echter anderen. Sorane trekt zich terug zover ze kan tot tegen de muur.

‘Ik haal het niet meer. Ik kan me beter uit de voeten maken,’ denkt ze als het alarm weerklinkt.

Op dat moment schuift een bijna onzichtbare deur open en drie mannen stappen zwaargewapend naar buiten. Sorane beseft nog meer dat ze in de problemen zit, maar ze geeft het niet op. Op de vloer liggend schiet ze een klein projectiel onder enkele zwevers door, naar een paar voorwerpen toe. Als die geraakt worden, vallen ze met veel lawaai om. De aandacht van de drie en enkele anderen is nu op die geluiden gericht.

Ze zien echter niets meer bewegen. Dus sluipen ze op hun hoede in die richting, terwijl ze zich verspreiden. Sorane fluistert een verwensing, als ze de deur weer ziet dichtschuiven. Langs daar kan ze dus niet weg. Even kijkt ze aandachtig naar de enige uitgang die ze nog heeft en dat is de weg die ze gekomen is. Maar dat is aan de andere zijde van de garage. Heel haar plan is volle-

dig in duigen gevallen, beseft ze. Alleen hier levend wegraken telt nog.

Ze krijgt een idee. De bommen. Maar die huurlingen moeten wel dicht genoeg zijn. Kalm wacht ze af en steekt kleine apparaatjes in haar oren. Intussen loert ze onder zwever door naar de benen van de mannen. In haar rechterhand houdt ze een afstandsbediening.

'Nu,' denkt ze plots en drukt de knop in.

Een seconde later ontploffen de bommen onder zwevers. Verschillende mannen zijn op slag dood, als een zwever in hun nabijheid opgeblazen wordt. Anderen zijn gewond en nog anderen wankelen opzij, niet goed wetend wat er gebeurd is. Sorane haast zich gebukt langs de muur naar de uitgang. Enkelen merken haar echter op in de stof en rookwolk, maar ze reageren te laat. De roodharige kan hen geen kans geven en vuurt dadelijk.

'*Zeer goed, Sorane,*' hoort ze plots zeggen.

Even kijkt ze angstig om zich heen, maar ziet niemand. Ergens beseft ze dat ze weer een of andere stem hoort. Ze is toch niet gek aan het worden.

'Zeg nog eens iets, Anya,' fluistert ze, maar de stem antwoordt niet.

Ze trekt dan maar haar schouders op.

'Ook goed. Zwijg dan maar,' glimlacht ze en zet zich opnieuw in beweging.

Maar als ze de trap oprent is het gevaar nog niet geweken. Er dagen anderen op. In een nis verbergt ze zich, terwijl enkelen haar voorbij lopen. Op haar hoede haast ze zich verder en bereikt de gelijkvloers. Ze ziet niemand en rent door de gang. Maar achter haar gaat een deur open.

'Halt, wie ben jij?' roept een stem.

Dadelijk werpt ze zich opzij en schiet tweemaal in de richting van de stem. Maar iets later schieten de capsules haar voorbij. Eentje raakt haar been, ze voelt de schok, maar heeft niet de tijd om ernaar te kijken. Uit haar tas neemt ze een granaat en activeert die. Een seconde later rolt die naar de plaats toe vanwaar ze schieten.

'Pas op,' roept iemand.

Maar het is te laat de granaat ontploft een meter of twee van hen vandaan. Op hetzelfde moment veert Sorane op en rent naar de uitgang. Maar buiten zien ze haar rennen en zenden haar capsules achterna. Sorane zigzagt naar de bommen toe. Ze merkt niet dat enkele capsules haar raken, maar op iets onzichtbaars afket-

sen. Juist voor ze de bomen bereikt, voelt ze een slag in haar rechterzijde en stort neer. Kreunend richt ze zich op en tast naar de wonde. Haar hand is dadelijk vol bloed.

Dan hoort ze stemmen naderen en richt zich op. Door de bladeren ziet ze twee mannen dichterbij sluipen.

‘Pas op, Ervon. Ze moet hier ergens liggen,’ zegt een van hen, maar dat zijn dan ook zijn laatste woorden.

Beiden storten zwaargewond neer. Sorane wankelt verder en bereikt even later de plaats langs waar ze op het terrein geraakt is. Tien minuten later laat ze zich in haar zwever zakken, terwijl ze kreunt van de pijn in haar zijde. Als ze de deur achter zich sluit, neemt ze snel haar verbandtas en spuit even later een genezende vloeistof over de wonde langs de voorkant. Aan de achterkant heeft ze iets meer moeite, maar het lukt haar. Hierdoor houdt het bloeden op. Dan schrikt ze echter. Weer hoort ze die vreemde stem van Anya, waarvan al besepte dat de stem in haar hoofd huist.

‘Het spijt me, Hera. Mijn energievoorraad is nog niet peil.’

‘Anya?’ vraagt ze nu, maar krijgt geen antwoordt.

Enkele gewapende mannen verschijnen aan de toegangspoort van het domein, een vijftigtal meter van haar vandaan. Ze kijken om zich heen, maar zien haar niet. Snel laat ze zich opzij vallen zodat ze niet te zien is.

Maar enkelen van hen komen in haar richting, terwijl anderen naar de andere zijde lopen. Een paar meter voorbij de zwever van Sorane blijven ze staan.

‘Bloedsporen. Ze moet hier ergens zijn,’ zegt een van de vier mannen.

‘Misschien in een van deze twee zwevers,’ fluistert een andere.

Sorane drukt snel op de startknop en hoort de motor aanslaan. Voor de mannen kunnen reageren, richt ze zich op en grijpt het stuur, terwijl ze op het gaspedaal duwt. Met piepende geluid schiet de zwever vooruit en stijgt snel op.

Achter haar weerklinken schoten en de verschillende stralen boren zich in de achterzijde van de zwever. Ook van de anderen zijde schieten ze, maar te laat. Sorane raast hen voorbij en draait de straat tegenover de poort in. Toch hoort ze nog enkele capsules inslaan. Enkelen springen in hun zwever. Maar Sorane is een paar straten verder in een steegje geland. Ze laat de zwever in het steegje achter. Als ze meer dan een uur later de zwever vinden, is

hij leeg. Dadelijk beginnen ze de omgeving te doorzoeken. Maar al snel geven ze het op en keren terug om verslag uit te brengen.

De man van Teira

De roodharige heeft intussen een klein hotel bereikt waar ze een kamer neemt. Daar kijkt ze nog even naar de wonde in haar zijde en legt een beter verband aan. Dan kijkt ze naar het schampschot aan haar been, maar ziet niets. Zelfs geen gat in haar broek.

'Ik heb toch iets gevoeld of heb ik het ingebeeld,' denkt ze verbaasd.

Nadenkend gaat ze op het bed liggen en staart naar het plafond.

'Ben je er nog, Anya?' denkt ze lachend, maar krijgt nog steeds geen antwoord.

De volgende morgen voelt ze zich al beter en richt zich op. Toch voelt ze de pijn van de wonde.

'Dat was een stommititeit, een fout als dat mag ik nooit meer maken,' denkt ze.

Heel haar rechterzijde is stijf en pijnlijk. Ze verbijt de pijn en wandelt naar buiten de gang in. Aan de lobby geeft ze de vrouw nog een fooi.

'Ik heb heerlijk geslapen, dame,' lacht ze even, als de vrouw haar verbaasd aankijkt.

Die vrouw staart de roodharige na als ze door de deur de straat opstapt en een teken geeft aan een taxi.

'Sorane, mag ik erop wijzen dat ik een bekende man opgemerkt heb,' zegt de stem van Anya in haar hoofd plots.

'Wie dan? Ik ken hier niemand.'

'Mischien weet u het niet? Maar we bevinden ons nabij het adres dat op de achterzijde van het portret stond. Die man verliet zojuist een zwever op de parking, aan de overkant.'

Even denk Sorane na en trekt haar schouders op.

'Ik kan mij er misschien niet verder mee bemoeien,' denkt ze, maar dan wordt ze toch nieuwsgierig.

'Kan je mij de weg naar dat adres wijzen?'

Dadelijk verschijnt een 3d kaart door haar ogen. Op dat stratenplan zijn twee stippen te zien. De stip het dichtst bij is dat stelt de man en de jonge vrouw voor. Sorane haast zich om hen in te halen. Juist als de twee een appartementsgebouw willen ingaan, nadert ze hem.

‘Mag ik u iets vragen, Ono?’

De man kijkt verbaasd naar de mooie roodharige.

‘Ken ik u, Ona?’

‘Nee, maar ik was een paar dagen geleden bij de familie Monnaan en daar zag ik uw portret.’

‘Dat moeten de ouders van mijn vroegere vrouw geweest zijn. In dat geval moet u die Sorane Cobanon, waar mijn schoonouders het over hadden, zijn. Of is uw naam Sorane Nador.’

‘Cobanon, Ono. Dat was de naam van mijn echte moeder.’

‘Ik heb tegen haar al gezegd dat ik over een week wel zou komen om te praten. Ik hoop alleen niet dat ze het werkelijk over mijn vorige vrouw willen hebben. Ik kan haar nooit vergeven wat ze gedaan heeft.’

Even kijkt Sorane hem streng aan.

‘Pap, wie is deze vrouw?’ vraagt een negentienjarige vrouw op dat moment.

De man kijkt om en glimlacht.

‘Deze vrouw is bij de ouders van je moeder geweest, Liese. Ze wil me spreken.’

‘Je doet maar, vader. Ik ga naar binnen. Als het over mijn moeder gaat, die bestaat voor mij niet meer. Maar maak het niet te lang, Worena wacht op ons.’

‘Liese, blijf even. Je lijkt fel op je moeder.’

‘Heb jij die veroordeelde, die mijn moeder was, ontmoet, roodkop?’

Liese merkt dat de ogen van de roodharige lijken te bliksemen en kan haar niet langer aankijken. Dan glimlacht Sorane even en kijkt de man aan.

‘Ja, ik heb Teira ontmoet. Ik wil jullie allen spreken, maar niet hier.’

‘Mijn naam is Kieve Goren. Mag u ik dan even binnen uitnodigen, Ona Cobanon?’

Sorane knikt even en zegt met een glimlach:

‘Ik moet jullie allen dringend spreken. Noem me maar Sorane.’

Terwijl ze de vroegere man van Teira volgt, vangt ze de woedende blik van Liese op, maar volgt hen toch naar binnen.

Even later stappen beiden uit de lift op de zesde verdieping en lopen naar een appartement toe. Als ze binnen stappen kijkt een groenhuidige vrouw, die haar ergens bekend van voorkomt, hen verbaasd aan.

‘Bezoek meegebracht, schat,’ zegt ze vragend.

‘Ja, dit is Sorane Cobanon.’

Worena schrikt als ze Sorane opmerkt en wijkt een stap achteruit. Sorane beseft dat die vrouw haar herkent heeft.

‘Kieve, je bracht een huurmoordenaress mee.’

De man kijkt Sorane verschrikt aan.

‘Is dat waar?’

‘Ja, dat ben ik, mijnheer Goren. Nador is de familienaam van mijn pleegouders,’ antwoordt ze, terwijl ze de vrouw aandachtiger bekijkt.

Dan herkent ze haar pas. Worena Tergon. Zij werd op Enuron jaren geleden door de mensen van Aqunok als een verraadster beschouwt. Maar ze slaagde erin om te verdwijnen. En nu vindt ze haar hier.’

‘Ga maar even zitten, mevrouw Goren. Ik ben hier niet voor jullie. Ik heb jullie iets zeer belangrijks te zeggen.’

Beiden kijken haar afwachtend aan.

‘Ik ben de dochter van Elian en Gono Cobanon. Voor de dood van mijn ouders werd uw vrouw veroordeeld.’

‘Jullie hebben mij niet nodig, vader. Ik ga naar mijn kamer,’ zegt Liese, maar schrikt als ze de blik van Sorane opmerkt.

‘Liese, ik wil dat je blijft. Dit is ook voor jou bestemd.’ zegt Sorane streng.

Kieve kijkt verschrikt naar de roodharige en wil woedend uitvallen, want dit is zijn appartement. Maar Sorane heeft alleen oog voor zijn dochter.

‘Het gaat over je moeder, Liese. Ik wilde wraak voor de dood van mijn ouders.’

‘Ben je daarom hier? Je zoekt mijn veroordeelde moeder.’

Kieve kijkt zijn dochter even aan en wendt zich dan tot Sorane.

‘Wij weten niet waar ze is.’

‘En ik wil niets meer van haar weten,’ zegt Liese opstandig, maar keert zich halsstarrig naar de lift.

‘Ben jij het waardig om jezelf later een amazone te noemen?’

Met bliksemende ogen keert de jonge vrouw zich naar Sorane.

‘Dat ben ik zeker, roodkop,’ siste ze, maar merkt de verbaasd de droevige blik waar Sorane haar mee aankijkt.

‘Niet in mijn ogen. Ik heb jullie hulp niet nodig om je moeder te vinden. Ik weet waar Teira, je moeder is. Ze kijkt er verlangend naar uit om jullie allen te zien.’

‘Wat mijn vader doet, moet hij weten, maar ik wil haar niet meer zien,’ zegt Liese vol woede.

Sorane kijkt haar in de ogen en al wil de jonge vrouw weg gaan. Iets houdt in die blik houdt haar op haar plaats.

‘Ik vond je moeder bij haar broer Riso. Ik drong het huis binnen zonder dat iemand het merkte. Je moeder keek me verschrikt aan, toen ze besepte dat wie ik was en waarom ik voor haar stond. Ze keek de dood in de ogen, want ik wraak voor de dood van mijn ouders.’

Het is doodstil in de kamer, Iedereen staart de roodharige die even niets zegt aan.

‘Ik hield mijn wapen op het hoofd van je moeder gericht, Liese, maar ik schoot niet. Want ik kon in haar ogen zien dat ze onschuldig is. Je moeder heeft niets met de dood van mijn ouders te maken. De bewijzen, waardoor ze haar veroordeelden, moeten aangepast zijn. Daar ben ik van overtuigd.’

Liese wankelt even op en kijkt haar vader met verschrikte ogen aan. Worena reageert dadelijk en ondersteunt haar stiefdochter.

‘Is dat werkelijk waar?’ fluistert Kieve ontsteld, terwijl hij op de kast steunt.

Hij voelt zich plots zo zwak.

Mijn vrouw had mij de eerste jaren na haar arrestatie gezworen dat ze onschuldig was. We bleven elkaar trouw, maar ongeveer een jaar na de geboorte van Liese, werd Teira veroordeeld. Door de bewijzen die ze tijdens het proces tegen haar gebruikten. Toch hield ze haar onschuld staande, maar hij geloofde haar haar niet meer. En toen ze vijftien jaar later uit de gevangenis kwam, had hun op dat ogenblik zestienjarige dochter Liese een aanvaring met haar moeder.’

‘Dat spijt me, mijnheer Goren. Maar ik ben ervan overtuigd dat je vroegere vrouw onschuldig is. Intussen heb ik de echte ouders gevonden, maar hun tijd is nog niet gekomen.’

‘Worena, schat. Ik moet gaan...’

De groenhuidige kijkt haar man in de ogen en knikt plots.

‘Ga maar, Kieve. Ik vertrouw je.’

‘Jullie moeten allen gaan, Worena. Jij hoort nu bij dit gezin. Dat zie ik.’

Worena knikt even, want ze moet Liese troosten. Die heeft haar moeder nooit kunnen vergeven voor haar misdaad en nu blijkt ze ineens onschuldig te zijn. Ze geloven Sorane allemaal, want als zij er niet van overtuigd was, dan zou niet van haar plan afgezien hebben.

Sorane kijkt hen even aan.

‘Liese, kom hier,’ zegt ze.

De jonge vrouw kijkt met tranende ogen om, maar schud haar hoofd.

‘Ben jij dan toch te laf om je voor je daden op te komen, Liese? Ik dacht jij een echte amazone wilde worden. Of heb ik het verkeerd voor. Ik hoop dat jij je moeder geen oneer wil aandoen, zoals de amazones dat zeggen.’

‘Ona Cobanon,’ zegt de vrouw van Kieve met trillende stem.

Maar Sorane heeft alleen oog voor de dochter van Kieve en Teira.

Liese verstijft en maakt zich met gebalde vuisten los van Worena. Dan stapt ze met bliksemende ogen naar Sorane toe.

‘Wil jij mij uitdagen, roodkop?’ zegt ze dreigend, terwijl haar hand naar het mes gaat, dat ze aan haar riem draagt.

‘Blijf staan,’ klinkt de stem van de roodharige weer.

Liese schrikt en blijft op een pas van Sorane staan. Ze ziet Sorane glimlachen en laat het mes in haar riem steken. Dan legt de roodharige haar handen op de schouder van de jonge vrouw en kijkt recht in haar tranende ogen.

‘Meisje. Ik haatte je moeder, om wat ik dacht dat ze gedaan had. Jij bent alleen maar woedend omdat ze niet meer bij jullie was. Maar daar kon Teira niets aan doen, de bewijzen waren overweldigend. Diegene die het leven van je moeder afgenomen heeft, zal ik zelf ter verantwoording roepen. Ga alstublieft naar je moeder en praat met haar.’

Even aarzelt Liese nog, maar dan knikt ze.

‘Zal ze mij vergeven?’

‘Jij bent haar dochter, Liese en ik weet zeker dat ze nog steeds van jou houdt. Het zal een tijdje moeilijk zijn, dat moet je beseffen, maar het zal wel goed komen.’

‘Dan gaan we allen,’ zegt Worena.

‘Misschien kunnen jullie een vakantie nemen en met je grootouders naar Enuron reizen, waar Teira behandeld kan worden.’

Kieve kijkt even naar zijn huidige vrouw, die glimlacht en toestemmend knikt. Want ook zij wil eindelijk de ouders van Kieve eens ontmoeten. Maar toch heeft ze plots twijfels over haarzelf en Kieve. Samen naar Enuron. Nee, dat kan ze niet. Maar hoe moet ze dat aan Kieve uitleggen, want hij weet niets van haar verleden.

‘Dan gaan we met ons vijven,’ zegt ze.

Sorane kijkt haar verbaasd aan.

‘We hebben nog een kleine zoon en dochter, Ona Nador. Novo en Eyna.’

De roodharige knikt begrijpend en kijkt Kieve aan.

‘Ik ga maar weer, Ono Goren. Teira en de familie van haar broer vertrekken op het einde van de week. Misschien gaan Liese’s grootouders ook mee, maar dat zal van Teira afhangen.

‘Dank u, Ona Nador.’

‘Ik heb nooit onschuldigen gedood, Ono Goren. Ik heb twee namen. Cobanon, de familienaam van mijn ouders en Nador, die van mijn stiefouders.’

Kieve kijkt haar even verbaasd aan.

‘Zoals jullie weten zijn mijn echte ouders jaren geleden gedood, mijnheer Monnaan,’ zegt ze als verklaring.

Sorane geeft met haar linkerhand een teken aan de vrouw van Kieve.

‘Ik laat onze gaste even uit,’ zegt Worena, nadat ze knikte.

Kieve kijkt hen na, als ze naar de deur toelopen. Als de deur openschuift, zegt Sorane:

‘Je geheim is veilig, maar breng je man op hoogte, want hoe langer je wacht hoe moeilijker het wordt.’

Even verstart Worena, maar ze beseft ook dat Sorane gelijk heeft.

‘Ik dank u, Sorane,’ zegt ze en geeft haar een hand.

Sorane knikt en drukt haar hand stevig. Dan geeft ze haar een kaartje.

‘Ik kan niet naar Enuron, Sorane.’

‘De zoektocht naar u is al lang opgegeven, Worena. En je hebt je naam verandert, dus zo snel zullen je niet herkennen.’

‘Ik weet het niet.’

‘Maar vermijd toch de hoofdstad om zeker te zijn, Worena. Ga dadelijk naar het adres op dit kaartje, daar zullen ze je helpen met een voorlopig onderkomen.’

‘Gaat u niet mee, Sorane?’ zegt Liese, die naar hen toe komt, bijna fluisterend.

‘Nee, Liese. Ik weet wie de dood van mijn ouders bevolen heeft, maar ik moet het ook kunnen bewijzen. Want ik wil dat ze voor het gerecht komen.’

‘Voor het gerecht, ben je zeker, Sorane Nador. Ze kopen die rechter en de jury gewoon?’

Sorane kijkt Worena met strenge blik aan.

‘Dat is mogelijk, misschien maak ik dan nog een uitzondering. Alleen ben ik het doden moe. Ergens zegt een klein stemmetje in mij, dat de dood geen straf is. Daarom wil ik hen in de gevangenis zien.’

Dan draait de roodharige zich om en verlaat het appartement. Worena kijkt haar na als ze over het voetpad naar het kruispunt toe stapt. Een paar uur later stapt Sorane aan het restaurant waar ze iets wilde gaan eten. Zodra de serveerster haar opmerkt komt ze naar Sorane toe.

‘U was een paar dagen geleden zo snel weg en daarstraks verdween je ook zo ineens, Ona.’

‘Ik was iets dringends vergeten en daarstraks zag ik een kennis voorbijstappen. Maar het verbaast mij dat u nog herinnert,’ glimlacht Sorane.

‘Je rode haren, Ona. Die zie je hier niet zo vaak.’

Sorane glimlacht even.

‘Kan ik iets te eten krijgen?’ vraagt ze.

‘Dan kan u beter mee naar achter komen, Ona. We sluiten over een paar minuten.’

Sorane kijkt even om zich heen en merkt nu pas dat ze hier alleen aan een tafel zit.

‘Dat had ik nog niet gemerkt.’

‘Mijn naam is Sorane Cobanon. Noem me maar, Sorane.’

‘Ik ben Elira Longeno. Ik zal even zorgen voor een maaltijd.’

‘Dank u, Elira.’

Een tijdje later brengt Elira het eten en gaat tegenover Sorane aan de tafel zitten.

‘Je kijkt zo dikwijls naar buiten, Sorane.’

‘Heb je het gemerkt. Ja, ik wacht op de politiekapitein. Ze is een oude kennis van mij. Ik moet haar spreken, maar dan alleen, want het gaat het gaat om iets tussen ons beiden.’

‘Bedoel je Kapitein Vorent, ze komt hier soms ook iets eten tijdens de dag, Ona. Ze is een harde tante, die alleen voor haar werk lijkt te leven.’

‘Ja, ik heb haar een tijdje geleden gesproken, maar ik heb nu belangrijk nieuws voor haar.’

De vrouw kijkt Sorane even nieuwsgierig aan.

‘En jij. Heb jij geen gezin, Elira?’

‘O, jawel. Deiran, mijn man werkt bij de administratie van de stad. Kareya, mijn dochter is nu drieëntwintig jaar oud. Ze is op studiereis naar Enuron. Mijn twee zonen zijn allebei getrouwd. Gerie, de oudste twee jaar geleden. Herin, mijn jongste zoon, die ligt met een zware ziekte in een speciale afdeling van het ziekenhuis in het oosten van de hoofdstad. Veyane, zijn vrouw waarmee hij zonder onze toestemming getrouwd, zal nu wel bij hem op bezoek zijn.’

‘Zonder uw toestemming?’

‘Ja, Herin was naar Trafar voor zijn werk. Op Trafar ontmoette hij een Enuroonse en wilde onze toestemming om met haar te trouwen. Ik weigerde, maar hij trok er niets van aan. Een paar maanden later werd hij echter plots erg ziek en de dokters raden hem om terug naar zijn familie te keren. Toen hij hier aankwam, bleek hij met die Enuroonse getrouwd te zijn. Omdat hij zwaar ziek is, kon ik hen de toegang niet weigeren.’

Even kijkt Sorane de vrouw verbaasd aan.

‘Dat is slecht nieuws, Elira. Kunnen de dokters uw zoon niet helpen?’

Op dat moment gaat de achterdeur open en een ongeveer vijftigjarige man blijft verrast staan.

‘Een vriendin op bezoek, schat?’ vraagt hij, terwijl hij de deur achter zich sluit.

‘Nee, Sorane is een klant, die juist voor het sluitingsuur iets kwam eten. We raakten in gesprek en ik nodigde haar uit.’

De man geeft Sorane, die opgestaan is, een hand en staart haar even aan.

‘Mijn naam is Deiran. Welkom, Ona,’ zegt hij en loopt naar de tv in de salon toe.

‘Schat, we hebben bezoek?’

‘Dat weet ik, Elira, maar er is iets belangrijks gebeurd. Ik wil zien of het waar is.’

‘Belangrijks?’

‘Ja, een aanslag of een ongeluk. Ai, het nieuws is al bezig. Hopelijk is het nog niet uitgezonden.’

Elira kijkt Sorane even aan en trekt haar schouders op.

‘Het moet wel belangrijk zijn, want mijn man kijkt niet veel tv.’

Op dat moment worden de beelden van de ontploffing van de villa van Eravna uitgezonden. Ze heeft het echter overleefd,

maar is gewond naar een privéziekenhuis gebracht. Sorane luistert aandachtig naar het nieuws verslag. Ze hoorde de woorden van Elira maar half.

‘We hadden het over onze zoon? Zijn ziekte is terminaal, Ona. En de dokters in het ziekenhuis zijn de grootste specialisten op dat gebied.’

Even schrikt de roodharige op en kijkt de achtenveertigejarige vrouw aan. Haar man komt juist binnen en fluistert:

‘Al dat geweld. Komt daar dan nooit een eind aan?’

‘Is het zo erg, lieveling?’

‘Hera Eravna is een belangrijke klant van de afdeling waar ik werk. Gelukkig heeft ze het overleefd.’

‘Laat ons erover zwijgen, Deiran. Ik en Sorane hier hebben het over onze zoon Herin’

‘Wat? Is er iets met hem?’

‘Nee, dat niet.’

‘Ik hoop dat je zoon niet teveel pijn heeft.’

‘Hij krijgt zware verdovende middelen, Ona Sorane.’

‘Is er nog hoop?’

‘Niet veel. De ziekte is zeer ver gevorderd. Zijn v..vrouw is bij hem.’

‘Waarom aarzelde je, toen je het over haar had?’

‘Ik en mijn vrouw vinden Veyane en niet zo geschikte vrouw voor onze zoon.’

‘Wat is er dan met haar?’

‘Ze is geen amazone, Ona.’

‘Ik ook niet echt, Ono. Mijn ouders wel, maar ik werd op Enuron opgevoed. Veyane moet wel van jullie zoon houden, want anders zou zij niet bij hem in het ziekenhuis blijven.’

‘Ik weet het niet, Ona. Maar laat ons erover zwijgen. Ik denk dat het eten klaar is,’ zegt Elira, terwijl ze met koffie binnenkomt.

‘Ik ga de rest wel halen,’ zegt haar man.

‘Mischien heb ik Veyane wel verkeerd beoordeeld.’

Terwijl Sorane door het venster de gebouwen aan de overkant ik het oog houd, eet ze samen met het koppel, waarbij ze te gast is.

Plots zegt Elira.

‘Ik denk dat je vriendin naar buiten komt.’

Sorane wend haar hoofd en herkent de kapitein. Die heeft juist het voetpad bereikt en steekt schuin de straat over.

‘Ja, dat is ze,’ fluistert ze, maar merkt niet dat Elira even van de ijskoude klank van haar stem schrikt.

‘Hoeveel moet ik voor het lekker ontbijt?’ vraagt Sorane.

‘Je bent mijn gaste, Sorane. Ik reken niets aan mijn gasten.’

‘Dank u, Elira. Ik zal doen wat ik beloofd heb. Maar ik kom zeker terug voor ik naar Enuron weerkeer,’ zegt ze nog en haast zich naar de deur toe.

Elira knikt met een glimlach.

‘Denk er eens over na, vrienden. Misschien kunnen jullie je dochter op Enuron eens verrassen.’

Derian kijkt zijn vrouwtje even vragend aan.

‘Sorane heeft ons een reis naar Enuron aangeboden in de hoop dat onze zoon daar kunnen helpen.’

Intussen is Sorane langs de achterzijde van het restaurant op de straat aangekomen en loopt snel naar de hoek toe. Ongeveer veertig meter voor haar ziet ze Dina Vorent in haar zwever stappen. Als de kapitein haar zwever start, opent Sorane de rechterdeur achteraan en stapt snel in. Voor de vrouw achter het stuur kan reageren, merkt ze dat de roodharige een wapen op haar gericht houdt. Sorane kijkt haar met een koele blik aan.

‘Ik ben de dochter van Elian en Gono.’

De kapitein schrikt echter niet, want ze weet al wie Sorane in werkelijkheid is.

‘Eravna had dus toch gelijk. Die twee undercoveragenten hadden nog een dochter. En nu zit die hier achter haar,’ denkt de kapitein.

‘Wat heb ik daarmee te maken, dame?’

‘Ik weet dat Teira onschuldig is, Dina Vorent. Jij hebt meegewerkt aan de dood van mijn ouders. Ik weet zelfs wie de opdracht gegeven heeft,’ hoort ze haar zeggen.

Ontsteld kijkt ze de jonge vrouw aan.

‘Denk jij iets daartegen te kunnen doen, meid. Je beseft toch waar je bent.’

‘Zeker, Kapitein. Dat weet ik. Ik heb Teira Monnaan gesproken,’ zegt Sorane, terwijl ze haar wapen laat zakken.

‘Ach zo. Dan heeft ze je een mooi verhaaltje vertelt, meid. Ze was honderd procent schuldig.’

‘Met valse bewijzen die jij en Evo voorzien hebben, kapitein. Ik weet de waarheid, want jij draagt sinds onze laatste ontmoeting een zendertje. Ik heb alles gehoord wat er bij Eravna besproken werd.’

Even schrikt de Kapitein, maar dan grijnst ze spottend.

‘En dan, Sorane. Denk jij werkelijk dat je mij kan doden. Weet je wel dat ik het bevel voer over de politie in deze sector.’

‘Dat heb ik niet vergeten. Maar voor die hier zijn, blijft er van jou niet veel meer over. Eravna had een getrainde lijfwacht en die heeft ook niet kunnen voorkomen, dat ze maar nippertje aan de dood ontsnapte.’

‘Was jij dat?’

‘Ja, het was niet de bedoeling, want ik wilde in haar ogen kijken als ik haar leven beëindig. Maar iets moet onder de villa ontploft zijn door de brand die mijn bommen veroorzaakte.

‘*Verdomme, ze weet alles?*’ denkt de kapitein, terwijl ze even naar haar rechterhand kijkt.

Kapitein Vorent kijkt Sorane even spottend aan.

‘Ook de volgende maal, zal je mislukken, moordenaars. Want ze verwachten je nu.’

‘Dat weet ik, maar zullen mij ook niet zien komen, kapitein. En komen zal ik zeker.’

Sorane heeft het niet gemerkt, maar ze heeft haar wapen stevig in handen. Een gedachte is voldoende om haar wapen omhoog te brengen en te richten. Het eerste lukt, maar het richten kan ze niet meer. Sorane was veel sneller en vuurde maar een maal. Getroffen door een elektrische schoklading, verstijven de spieren van de kapitein. Het wapen kan ze niet meer vasthouden en valt. Sorane vangt het snel op in haar hand en legt het naast zich op de zetel.

‘Ik wil je levend, Vorent. Verder en snel,’ sist de roodharige spottend.

Moeizaam neemt de vrouw het stuurvast en probeert zich weer onder controle de krijgen.

‘Hoe denk jij hier weg te raken, Sorane? Je krijgt iedereen achter je aan, tenzij je mij vrijlaat en de planeet verlaat.’

De roodharige glimlacht even.

‘Alles is voorbereid, Vorent. Jij bent mijn onderpand. Verrekken, of wil je nog een lading, maar die zal veel meer pijn doen.’

De kapitein trekt haar schouders op en start de motor. Dan stijgt het toestel op en verlaat de parking en even later vliegen ze in de richting van de snelweg. Innerlijk grijnst de kapitein echter, want Sorane heeft niet gemerkt dat zij een zendertje onder het stuur activeerde. Dat zendt een signaal uit naar een ontvanger in het gebouw van de fractie waardoor zij voor haar gunsten dik betaald wordt. Ze horen daar alles wat er gezegd wordt.

Uit een ondergrondse garage zweven een tiental toestellen met zwaarbewapende mannen en vrouwen weg. Als ze op de snelweg een afrit nemen, weten de achtervolgers dadelijk dat ze op weg zijn naar een kleine luchthaven. Negen zwevers veranderen van koers en haasten zich door de lucht naar hun nieuwe doel. De tiende blijft in de buurt van de zwever die ze volgen. Als Sorane de luchthaven nadert, is alles voor haar ontvangst al voorbereid. De bewakers, aan beide ingangen, zijn vervangen door gewapende mannen en vrouwen. Als de zwever van Sorane neerdaalt aan de oostelijke ingang, valt haar dadelijk iets op. De bewakers hebben normaal schoenen aan, maar een paar van hen dragen gevechtsschoenen zoals soldaten dragen.

Een vrouw vraagt hun paspoort en knipoogt naar de kapitein. Even bekijkt ze wat erop staat.

‘Kapitein Vorent, bent u hier voor politiezaken?’

‘Ja, er is een melding binnen gekomen van een paar onregelmatigheden met een vracht.’

De vrouw geeft de paspoorten terug en knikt.’

‘U mag door, Kapitein.’

Als de zwever zich in beweging zet, merkt Sorane dat de bewaakster haar wapen met beide handen vastneemt en hen nakiijkt. Ze vergeten echter allemaal dat ze een huurmoordenares is. Ze bekijkt de omliggende gebouwen nauwkeurig, waar ze voorbijrijden. Even glimlacht ze als ze enkele gedaanten op de omliggende gebouwen opmerkt.

‘Mijn ouders werkten voor de politie, Kapitein. Maar jij vergeet dat ik een ander beroep heb. Die idioten, denken dat ik in de val zit, maar ze hebben het goed mis.’

‘Grootpraat, Sorane. Doe wat ik gezegd heb, dat is de enige mogelijkheid om hier levend weg te raken.’

‘Stop voor het hoofdgebouw, kapitein.’

Als de zwever op de parking voor het gebouw neerdaalt, zegt Sorane bevelend.

‘Stap uit.’

De Kapitein aarzelt even, maar stapt dan toch uit. De roodharige opent de deur achter haar en blijft tussen de zwever en de kapitein staan.

‘Vooruit,’ zegt ze en beiden zetten ze zich in beweging.

‘Je denkt toch niet dat ik onvoorbereid aan een actie begin, Kapitein. Zeg Eravna dat ik haar niet zal vergeten,’ fluistert Sorane plots.

Als ze echter vlak voor de ingangspoort zijn, dan richt Sorane haar arm naar boven en een seconde later schiet ze aan een lichtend touw naar omhoog. Het gaat zo snel, dat de kapitein zelfs niet beseft, dat de roodharige niet meer achter haar loopt en de schutters te laat reageren. Terwijl ze omhoog raast heeft ze haar wapen getrokken en tweemaal geschoten. Twee schutters op het gebouw achter haar zijn zwaar getroffen en storten neer. Met een zwaai beland ze op het dak van het hoofdgebouw en komt op haar voeten terecht. Een snelle beweging en ze heeft plots haar twee wapens in beide handen en loert om zich heen.

Ze merkt drie schaduwen op die van plaats veranderen en knielt achter een dekking. Maar een energiestraal slaat naast haar in. Dat schot kwam van een ander gebouw. Snel sluipt ze tussen de obstakels door naar de achterkant. Plots staat een man voor haar. Voor hij echter kan schieten, vuurt Sorane en treft hem tussen de ogen. Als een blok stort hij neer, maar een straal schampt de schouder van de roodharige, die zich dadelijk laat vallen. Nog voor de schutter kan wegduiken, heeft Sorane haar gezien en schiet verschillende capsules op haar toe.

Ze raakt echter niets. Maar de vrouw ziet haar niet meer, als ze het waagt om zich op te richten. Onopgemerkt heeft Sorane de controletoren bovenop het hoofdgebouw bereikt. Van daar raast ze hangend aan haar energie touw naar het dak toe. Op het platte dak is er niemand aanwezig. Even ziet ze beneden vier gedaanten rondsluipen. Snel neemt ze een zendertje en activeert het. Hoog in de lucht zweeft een gevechtzwever, die dadelijk na haar signaal naar beneden duikt en het vuur opent op de omliggende gebouwen, terwijl hij boven de controletoren blijft hangen.

Hierdoor worden de schutters in dekking gedwongen. Enkelen die denken een kans te zien, bekopen dit met hun leven. Sorane richt haar arm omhoog en even is er een lichtbaan te zien. Dan zien ze Sorane over licht baan omhoog razen en dan aan boord van de zwever klimmen. Dan pas schakelt ze de zender uit. De elektronische piloot weet hierdoor dat ze aan boord is en raast met hoge snelheid weg.

De kapitein vloekt hevig, nu Sorane ontkomen is. Maar ze hebben geen snelle zwevers, dus volgen kunnen ze hun prooi niet.

Sorane besluit om haar plan voorlopig te laten voor wat het is en terug te keren naar Enuron. Daar verandert ze van koers in de richting van de ruimtehaven, Maar plots herinnert ze zich haar

belofte, aan Elira, die ze nog niet ingelost heeft. Maar haar vijanden zullen de beschrijving van haar zwever wel doorgegeven hebben, dus moet ze op eigen kracht naar het ziekenhuis. Want ze mogen haar niet opmerken. Dus moet ze over de daken gaan.

'Niet nodig, Sorane. Ik kan je helpen.'

'Anya? Hoe?'

'Een overbrengersveld.'

'Kan dat ook op deze planeet?'

'Dat kan, overal waar ik energie kan aftappen.'

'Gelukkig goed nieuws dus voor mij. Maar je mocht toch alleen helpen in geval van gevaar.'

'Ja, maar mijn toekomstige gebieder moet ook haar beloften nakomen.'

'Ben ik nu ineens weer je gebieder? Wil dat dan zeggen dat ik je bevelen kan geven?'

'Nee, Sorane. Maar je zal het worden, als de tijd gekomen is.'

'Weer raadseltjes, Anya als dat je echte naam is.'

'Dat is mijn echte naam, Sorane. Wil je weten hoe ik eruit zie.'

'Een knappe man, hoop ik. Maar ik zal het aan je naam te zien wel mis hebben.' glimlacht Sorane, maar schrikt als een gedaante voor haar zichtbaar wordt.

Het is een mooie vrouw, gekleed in een strak pak. Ze heeft lange blonde haren, die tot op haar heupen reiken.

'Zie jij er zo uit in het echt?'

'Niet meer, Sorane. Deze vrouw is al duizenden jaren geleden gestorven, maar zij had de leiding van het deelproject dat mij liet ontstaan. Om haar te eren heb ik voor mezelf haar gedaante gekozen. Haar naam was Anya. Daarom noem ik mij zo.'

'Dat heb je mij eerder al laten weten, maar ik dacht toen dat ik een wensstemmetje in mijn hoofd had. Maar dat wil dus zeggen dat jij niet echt een levend wezen bent.'

'Niet zoals jij een levend wezen omschrijft.'

'Even de zwever programmeren, want ik zou niet willen dat hij neerstort.'

'Is al gebeurd, Sorane.'

'Ik zal maar weer niet vragen, hoe?'

Even hoort ze gegiechel in haar hoofd en dan verdwijnt ze in een groene gloed, die om haar heen opgebouwd werd. Diep onder grond materialiseert ze in een gang. Er is niemand.

'Ga rechtdoor en dan linksaf, Sorane. Daar is een lift naar de gelijkvloers. En je moet niet spreken. Denken aan wat je wil zeggen is genoeg,' hoort ze Anya zeggen.

Even later stapt ze uit de lift en komt in een grote hal terecht. Er is veel volk, maar ze bekijken haar maar vluchtig.

'Heb je een idee waar ik moet zijn, Anya?'

'Een ogenblik.'

Een paar seconden later verschijnt een 3D-beeld van haar omgeving voor haar ogen.

'Volg de blauwe stip, Sorane.'

'Valt dit niet op?'

'Nee, alleen een drager van een Hypsoon, zoals jij, kan deze 3D projectie zien.'

'Oké, dan. Wijs me de weg maar,' zucht Sorane.

Na een tijdje merkt ze plots Elira op, die in de gang staat. Ze haast zich naar haar toe, maar als die haar opmerkt, zegt zij met trillende stem.

'We willen je hulp niet, Ona Nador.'

Even kijkt ze naar Deiran die een paar meter verder op een bank zit. Ook hij kijkt haar vijandig aan.

'Wat is er gaande, Elira?'

'Jij bent die huurmoordenaress, die verantwoordelijk is voor de ontploffing in de villa. Ze hebben je herkent op de beelden. Op het moment wordt je opgespoord door de politie.'

'Deiran. Wat er gebeurd is weet ik niet. Ik was daar aanwezig, dat wel, maar die ontploffing was niet voorzien.'

'Dat kan ons niets schelen, Ona. Verdwijf of...'

Als Sorane haar wapen uit haar schouderholster trekt, schrikt de amazone hevig. Maar de roodharige richt het met de kolf naar haar toe en zegt:

'Neem dit, Elira. Lever mij dan maar uit aan de politie. Maar dan kan ik je zoon, Herin, niet ontmoeten.'

'Elira, wat is er? Wie is die vrouw?'

Even weet Elira niet wat te doen. Zij weet niet waarom, maar zij vertrouwt haar ergens wel. Zij knikt Sorane toe en wijst naar haar schouder, waar ze het wapen vandaan haalde en zegt:

'Een lieve vrouw die ons wil helpen, Veyane.'

Sorane begrijpt Elira en met een snelle beweging is haar wapen weer verdwenen. Deiran kijkt zijn vrouw wel verbaasd aan, maar zegt niets.

'Dank u, dat u mij vertrouwt, Elira.'

Dan zet Sorane zich in beweging en stapt na Veyane de kamer van de zieke Herin binnen. Veyane gaat naast het bed zitten en neemt de hand van de man in de hare. Sorane observeert haar.

‘Kom je voor mij of mijn man, Ona?’ vraagt de Enuroonse plots.

‘Ik kom mijn gevoel bevestigen, Veyane.’

‘Je gevoel?’

‘Ja, ik wilde weten dat jij werkelijk van Herin houdt.’

Verbaasd kijkt de vrouw Sorane aan.

‘Met heel mijn hart, roodkop.’

Sorane glimlacht heel even.

‘Wat zeggen de dokters?’

Met tranen in de ogen kijkt ze Sorane aan.

‘Dat hij terminaal is. Ze vermoeden dat hij dit bed nooit meer zal verlaten.’

‘Wat erg voor jou.’

‘En ik zal hem volgen in de dood. Dat heb ik van de dokters geeisd.’

‘Hebben ze daarmee ingestemd?’

‘Eerst niet, maar later wel. Ik kan niet zonder Herin leven. Hij is de enige die ik heb.’

‘Weten zijn ouders dat?’

‘Nee, nog niet, denk ik.’

‘Dan moet je dat zeggen, Veyane. Anders zullen ze nooit instemmen dat jullie samen begraven worden.’

Verschrikt kijkt Veyane Sorane aan en staat op.

‘Daar had ik nog niet gedacht, Ona Sorane. Maar ik kan het niet. Ze zullen nooit toestaan dat de dokters mijn wens uitvoeren.’

Verbaasd zien Elira en haar man dat Veyane in huilen uitbarst, terwijl Sorane haar ondersteunt. Na een paar minuten komt Veyane naar buiten en stapt op de ouders van Herin toe.

‘Ona Elira. Ik moet wat ik tegen Sorane zei, van haar, aan jullie ook meedelen.’

‘Wat dan, Veyane. Je weet toch waarom we jouw niet aanvaarden.’

Veyane krijgt tranen in de ogen en kijkt even naar Sorane, die knikt.

‘Wat wil je zeggen, Veyane?’ vraagt Deiran, die medeleiden krijgt met de huilende Enuroonse.

‘Elira, ben je niet te hard voor haar.’

‘Ik heb besloten om Herin te volgen in de dood. De dokters hebben ingestemd. Maar ik wil jullie toestemming om naast hem begraven te worden.’

Elira kan niets zeggen een staart de vrouw schrikkend aan.

‘Da...t. Nee, i..k...’ stamelt Elira, als ze beseft dat deze vrouw zeer veel van Herin moet houden.

‘Dat mag je niet doen. Je hebt nog een heel leven voor jou.’

‘Jullie zoon is mijn leven. Als het kon zou ik mijn eigen leven geven om het zijne te sparen, maar dat zou Herin niet willen. Hij zou mij ook in de dood volgen.’

Plots schrikt Veyane, als Elira haar omarmt.

‘Dan verlies ik een zoon en dochter, Veyane. En dat wil ik niet.’

‘Dat is mijn wens, m..moeder,’ fluistert Veyane, als ze beseft dat Elira haar aanvaart heeft.

De vader van Herin slaat zijn armen omheen beide vrouwen. Zo blijven ze een tijdje staan.

Intussen is Sorane naast Herin gaan zitten en nam zijn hand in haar beide handen. Ze hoopt dat die vreemde groene gloed weer tevoorschijn zal komen, maar hoe hard ze het ook wenst. De gloed verschijnt niet.

Ontmoedigd laat ze zijn hand los en staat op.

‘Het spijt me, Herin. Misschien zou ik je kunnen helpen, maar mijn krachten willen mij niet gehoorzamen.’

Dan merkt ze dat Veyane en zijn ouders naar de kamer toekomen. Als Elira Veyane wil volgen, zegt Sorane:

‘Ik ben jullie een uitleg verschuldigd.’

De vrouw van Deiran knikt even en geeft een teken aan haar man.

‘Veyane, blijf jij hier bij Herin. Wij moeten met deze mooie dame een paar dingen regelen.’

‘Zeker, Elira.’

Deiran komt verbaasd dichterbij en kijkt haar met een argwanende blik aan.

‘Kom, jij ook Elira. Ik wil jullie iets uitleggen, maar het zal een tijdje duren, dus kunnen we het beste naar de eetzaal gaan.’

Aarzelend volgt de man Sorane en zijn vrouw. Hij begrijpt haar houding niet meer. Daarstraks wilde zij niets meer met die moordenares te maken hebben en nu. Dan schrikt hij. Zou ze haar bedreigen, waardoor zij moet doen wat ze wil. Als hij zijn amazonr beter bekijkt, twijfelt hij weer, want ze loopt daar ontspannen alsof er niets aan de hand is.

Dan gaan ze aan een tafeltje zitten. Elira besteld als eerste iets te drinken, dan Sorane. Dus Deiran doet het dan ook maar. Als ze het drankje gebracht hebben, begint Sorane te vertellen wat er gebeurd is. Aandachtig luisteren ze beiden, terwijl ze soms een vraag stellen als iets niet duidelijk is. Na een tijdje stopt Sorane met praten. Even zegt niemand iets, maar dan zegt Deiran.

‘Ik begrijp je, Sorane, maar laat het aan het gerecht over.’

‘Als dat zou kunnen, zou ik het doen. Maar het gerecht op Oran II en zeker in deze streken, is zo corrupt, dat er geen andere mogelijkheid is.’

Sorane merkt de blikken van de omstaanders plots op. Dan ziet ze ook enkele agenten aan de andere kant van de eetzaal opdagen.

‘Vrienden, niet schrikken. Ik moet dit doen om jullie te beschermen. Ik zie jullie op Enuron,’ fluistert ze, terwijl ze haar wapen trekt en op Elira richt.

‘Nog een woord en ik knal jullie allebei neer,’ roept ze uit.

Dan zwaait ze dreigend haar pistool heen en weer naar de omstaanders, die snel achteruit wijken.

‘Heeft een van jullie er iets tegen,’ zegt ze dreigend.

Plots lijkt ze te schrikken. Maar ze doet alsof ze nu pas de gewapende agenten opmerkt. Even kijkt ze achter haar en dan rent ze naar de trap toe. Er is niemand in de traphal. Als de agenten de trap bereiken, zien ze haar niet meer. Ze horen ook geen stappen op de trappen. Enkelen lopen naar beneden, anderen naar boven en nog anderen blijven besluiteloos staan. Sorane is verdwenen.

Beneden merkt Deiran plots een in een mantelkap geklede vrouw op, die even naar hem lijkt te wuiven. Hij glimlacht even en fluistert tegen Elira.

‘Sorane is veilig naar buiten, Elira.’

De vrouw kijkt haar man verbaasd aan en kijkt dan ook in de richting dat hij kijkt. Ook zij ziet de vreemde vrouw door de deur lopen.

‘Is ze dat, Deiran?’

Haar man knikt even.

‘Laat ons naar Herin en onze nieuwe dochter gaan kijken.’

Tegen de avond bereikt Sorane haar hotel en merkt dat ook de bedienden haar vreemd aankijken. Toch haast ze zich verder naar haar kamer en lost snel een speciale poederpasta op in de voor de helft met water gevulde bad. Deze pasta is bedoeld om haar huid bleker te maken. Even kijkt ze naar het witte goedje

dat zich in het bad gevormd heeft. Ze aarzelt even, maar ze weet dat het noodzakelijk is. Als ze maar een klein deel van haar lichaam verkleurt, dan zou dat wel eens gevaar kunnen opleveren.

De veiligheidsagenten pikken zo nu en dan iemand uit en die moet zich in een speciale ruimte uitkleden. Als ze pech heeft dan pikken ze haar eruit. Dus om zeker te zijn moet haar huid zo goed als helemaal hetzelfde zijn. Dan kleed ze zich uit en stapt voorzichtig het bad in. Verschillende malen dompelt ze zich helemaal onder in het vloeiende witte licht doorzichtige brij.

Een uurtje later stapt ze voorzichtig uit het bad en ze sluit even later de deur achter zich van de droogcabine. Terwijl ze haar lichaam droogt, bekijkt ze zichzelf in de spiegel. Ze glimlacht als ze haar zeker vijf tinten blekere huid bekijkt en schrikt even van de stem van Anya in haar hoofd:

'Niet slecht, Sorane. Maar ik had zoiets ook wel kunnen vormen en nog veel meer.'

'Zwijg al maar, Anya. Je had dat wel een beetje eerder kunnen melden. Nu heb ik je hulp niet meer nodig.'

'Je ziet er wel goed in deze huidskleur, Sorane. Dank je. Nu heb ik minder energie nodig,' hoort ze de stem weer, maar reageert er niet op.

'Nu mijn haar nog,' denkt ze.

Dan schrikt ze als haar haar plots een zwarte kleur krijgt. Gedurende een minuut staart ze naar haar spiegelbeeld, voor ze haar gedachten weer op orde heeft.

'Kan jij dat zomaar, Anya?'

Maar die Anya antwoordt niet meer. Dus trekt ze opnieuw haar schouders op.

'Als ik in Mogwan ben moet ik mij toch eens laten onderzoeken, want als ik stemmen en gedaante van vrouwen begin te horen, te zien en zelfs met hen lijkt te praten. Moet ik wel gek aan het worden zijn? Of is ze echt, zoals ze zei zou ik ergens een Hypsoon dragen.' denkt ze.

Even lijkt het alsof iemand in haar hoofd giechelt, maar verder hoort ze niets. De volgende morgen verlaat ze langs de achterdeur het hotel zonder dat iemand het merkt. Ze heeft nu zwarte haren. Op haar kamer heeft ze voldoende geld achter gelaten om haar verblijf te vergoeden. Twee dagen later verlaat ze aan boord van een passagierstoestel de planneet. Niemand herkent haar op de ruimtehaven, al merkt ze wel verschillende gewapende man-

nen op die niet bij de beveiliging horen. Een rechtstreekse vlucht naar Enuron is er niet. Die vertrek pas over twee dagen.

'Misschien neemt de familie van Teira die vlucht hopelijk ook,' denkt ze even vluchtig.

Dan kijkt ze weer naar het elektronisch gestuurd bord boven de balies. Er is wel eentje naar Yharven IV, een luxeuze vakantie planeet. Vandaaruit kan ze over ongeveer veertien dagen en vlucht naar Enuron boeken.

Aan boord van het schip zit Sorane twee dagen later in de bar van een drankje te genieten en kijkt naar de dansende paartjes. Plots schrikt ze. Ze heeft Heneva, de dochter van Riso en Damin Monnaan, opgemerkt. Ze is met een ander meisje aan het dansen.

'Hoe komt die hier aan boord? Dan moet Teira en haar familie hier ook zijn,' denkt ze.

Plots merkt ook Heneva haar op en trekt haar vriendin met haar mee.

'Hallo, Ona Cobanon. Bent u ook aan boord?'

'Zoals je ziet, Heneva. Ik moet een omweg maken naar Yharven IV. Maar jullie had ik hier niet verwacht.'

'Dit is Noyane, de tweelingszus van Conney, de vriendin van mijn broertje, Dan.'

'Hai, Noyane. Ga zitten,' glimlacht Sorane en geeft het meisje een hand.

Beide jonge vrouwen nemen aan de tafel van Sorane plaats.

'Hoe is het met je moeder?'

'Nog een beetje stroef, Ona, maar het begint te wennen.'

'Heneva. Mijn naam is Sorane. Laat dat Ona gedoe maar tussen ons.'

'We dachten het na onze aankomst te vragen, maar nu we je hier ontmoeten, kan het nu al. Mag Conney ook behandeld worden in Mogwan, Sorane? Haar ouders weten niet dat ze in verwachting is.'

Even kijkt Sorane nadenkend voor zich.

'Dat kan, denk ik wel, Heneva. Haar ouders moeten het wel weten. Niet alle amazones zijn zo streng, maar het zal wel geen gemakkelijk gesprek zijn, dat kan ik je verzekeren.'

Na een tijdje praten, staat Sorane op.

'Ik ga me even verfrissen, meiden,' zegt ze glimlachend.

Heneva glimlacht knikkend en volgt met haar blik de roodharige.

'Spijtig dat je geen interesse hebt, Sorane,' fluistert ze.

Als Sorane terugkomt zijn beiden weg.
‘Waar zijn ze nu naar toe? Maar misschien is het beter. Ik zal hen maar laten en mezelf niet al teveel vertonen tot we aankomen.’

Ongeveer drie dagen later land het passagiersschip op de planeet Yharven IV. De volgende vlucht naar Enuron is pas over tien dagen, dus kan Sorane een beetje vakantie nemen.

Sorane is een van de eerste die uitstappen. Ze haast zich over de betonnen ondergrond naar het centrale gebouw. Van daaruit kijkt ze toe hoe haar vrienden het schip verlaten. Even glimlacht ze en haast zich naar buiten. Als ze in de stad rondloopt valt, haar wel op dat er veel vreemde mannen rondlopen, die duidelijk geen amazonemannen zijn. En ze zijn nog gewapend ook. Er heerst ook een vreemde angst sfeer om haar heen.

Plots wordt ze door gewapende mannen tegen gehouden.

‘Je pasje, amazone.’

Sorane kijkt de twee mannen en de vrouw verbaasd aan. Ze hebben beschermde gevechtsgewapendij aan en zijn zwaar bewapend. Maar ze zijn duidelijk niet uit het amazonerijk afkomstig. Het zijn eerder huurlingen of iets anders.

‘Ik heb geen pasje, maar ik ben ook geen amazone?’ zegt ze en reikt haar paspoort van Sorane Nador aan.

Een van de mannen neemt het aan.

‘Sorane Nador. Toch niet die...’

‘Juist geraden, man. Ik ben hier een beetje undercover om toezicht te houden zonder dat iemand het merkt.’

‘Ach zo. In orde. Ga maar. Als je iets ziet, meldt het dan in de oost sector, daar is ons coördinatiecentrum.’

Even later mengt Sorane zich tussen de burgers, die aan het winkelen zijn. Maar ze voelt duidelijk hun angst. Hier is iets gaande, maar dat zijn haar zaken niet. Ze moet naar de tempel. Waar volgens de nota's van Jov iets vreemds met haar moeder gebeurd is. Maar de naam van de tempel staat er niet bij. Ze gaat op zoek en betreedt er verschillende, maar in geen van allen staat er een schrijn zoals haar stiefvader beschrijft. Als ze op het einde van een lange straat uitkomt, ziet ze plots een kleine tempel. Aan de toegang staan twee vrouwen. Iets trekt haar naar die tempel toe.

De twee vrouwen kijken haar na als ze binnenstapt, want in deze tempel, die aan de verhevene gewijd is, komt bijna niemand meer. De verhevene is al jaren dood. Dan merkt ze een priesteres op die uit een lift stapt. Ook de jonge vrouw merkt haar op.

‘Mag ik u iets vragen?’ zegt Sorane.

De vrouw knikt even.

Mijn moeder is ooit hier geweest, maar dat is al vele jaren geleden. Ik was toen nog een baby. Ze heeft mijn stiefmoeder later enkele vreemde dingen vertelt. En zij vertelde het dan vele jaren later weer aan mij.’

‘Dat is van voor mijn tijd, Ona. Je kan dat beter aan Onis Beya Nogran vragen. Zij vertelt altijd een vreemd verhaal dat in die tijd zou gebeurd zijn. Het heeft iets met de verhevene en het schrijn daar te maken geloof ik.’

Sorane aarzelt en besluit om toch deze jonge priesteres verder uit te horen.

‘Bent u dan geen priesteres?’

‘Nee, Ona. Nog lang niet. Ik ben een leerlinge. Een van de laatste denk ik, want ons geloof heeft veel van haar volgelingen verloren. Zeker nu de verhevene een andere richting lijkt ingeslagen te zijn.’

‘Wie is de verhevene?’

‘Een van de amazone godinnen. Haar naam is Jakira. Maar ze overtreed nu haar eigen leer.’

‘Hoezo?’

‘Dat is iets dat Ona Nogran beter kan uitleggen.’

Sorane knikt even.

‘Je had het daareven over een verhaaltje? Wil je mij daar iets meer over vertellen?’

‘Misschien dat Onis(Hoofdpriesteres) Bey...’

‘Vertel maar wat je weet. Ik zie daarna wel of het belangrijk genoeg is om eens met Onis Nogran te praten. Indien niet, dan heb ik haar niet voor niets lastiggevalen.’

De vrouw knikt even.

‘Vele jaren geleden was er een vrouw met een baby op bezoek in de tempel. Volgens Onis Nogran lichte het schrijn even op, als ze in de buurt stond. Nadien is dat nooit meer gebeurt, maar de vrouw is ook niet meer teruggekeerd. Volgens de Onis moet die vrouw een uitverkorene geweest zijn. Maar niemand van onze priesteressen wist haar naam.’

‘Weten jullie de naam van die vrouw?’

‘Nee. Ze was wel een amazone, dat weet ik nog. Misschien dat Onis Nogran het weet.’

‘Dan lijkt het me toch beter om eens met Ona Nogran te praten.’

Sorane kijkt binnen om zich heen en glimlacht als ze het schrijn opmerkt. Ergens komt het haar bekend voor. Aarzelend loopt ze naar het schrijn toe. Plots licht het op.

‘Welkom, gebieder,’ klinkt een stem.

‘Wat bedoel je?’ vraagt Sorane.

Maar de stem antwoordt niet.

‘Waarom zeg je gebieder tegen mij?’

‘Omdat u een deel van de gebieder bent.’

‘Een deel? Wat bedoel je nu weer?’

‘U weet nog niet wie u bent, dan kan en mag ik niet meer gegevens geven.’

‘Maar...’

‘Ga, Sorane Cobanon. Keer pas terug als u diegene bent die u zou moeten zijn.’

‘Wat bedoel je?’

‘De centrale tempel kan u naar Delos leiden, gebieder. Maar u bent nog niet echt diegene die verwacht wordt.’

Sorane snapt er niets van en kijkt naar het schrijn, maar het licht gaat uit. Ze moet in de centrale tempel zijn, dat beseft ze, maar waar is die ergens. Ook op Yharven of op een andere amazone planeet.

‘U zal dat weten zodra u bent wie u moet zijn, gebieder.’

‘Anya, begin jij nu ook al, met dat gebieder gedoe,’ antwoordt Sorane in gedachten.

Als ze zich omdraait, ziet ze de jonge leerlinge en enkele priesteressen ontsteld naar haar kijken.

‘Weten jullie hier soms meer over?’

De leerlinge slikt even en zegt:

‘Nee, Ona. O, u heeft geluk. Daar komt Onis Nogran juist aan.’

Sorane kijkt in de richting dat de priesteres wijst en ziet een slanke blonde vrouw naderen.

‘Ona Cobanon wil u spreken, Onis.’

De vrouw kijkt even naar haar leerlinge en dan naar Sorane.

‘U zocht mij, Ona.’

‘Twee van uw priesteressen zeiden dan u meer wist over wat er gebeurd was, toen mijn moeder met mij als baby het schrijn liet oplichten.’

‘Dat klopt, maar het is al vele jaren geleden.’

‘Vandaag lichte het scherm plots op, toen ik ervoor stond.’

Even kijkt de Onis naar haar leerlingen en dan naar het schrijn. Sorane merkt dat ze zich probeert te herpakken. Dan wendt de priesteres zich naar Sorane.

‘Dan moet u zijn die het schrijn deed oplichten. Alleen uitverkorenen kunnen dat, Ona. Wij dachten toen allemaal dat uw moeder de uitverkorre was. Maar het was u, de baby die ze in haar armen had, toen ze in de nabijheid het schrijn kwam. U deed toen het schrijn oplichten, zoals u ook vandaag deed.’

‘Leg dat eens uit, want ik begrijp er steeds minder van. Ik hoorde een stem die het had over een of andere gebieder.’

‘Dat kunnen wij niet. Niemand van de priesteressen weet iets over het schrijn. Maar het oplichten ervan moet zeer belangrijk zijn. We hoorden allen de woorden uit het niets en uw antwoordt. Waar de stem vandaan kwam weten we niet.’

‘Wist ik maar wat het betekend. Wie is die gebieder?’

‘Daar moeten wij het antwoordt op schuldig blijven, Ona Cobanon.’

‘De stem sprak van de centrale tempel, weten jullie waar die is?’

‘In de hoofdstad, maar ik denk niet dat u daar toegang hebt. Want dan zou u het niet moeten vragen.’

‘Laat maar, Ona. Ik ga! Maar misschien kom ik ooit terug om dit op te lossen. Ik hoop dat jullie dan meer antwoorden hebben.’

Even knikt ze de jonge leerlinge nog toe.

‘Mag ik uw naam weten, meisje?’

‘Dat is mijn zusje, Reyane. Over enkele maanden wordt ze priesters, als ze slaagt voor de proeven.’

‘En u. Wie bent u?’

‘Tyrina, Ona.’

‘Je zus heeft me goed geholpen, Tyrina. Ik denk dat ze een goede priesteres zal worden. Dat voel ik.’

De priesteressen kijken Sorane verbaasd na, als ze zich naar buiten haast.

‘Zou die vrouw werkelijk de gebieder kunnen zijn, Mysana?’

Tyrina kijkt haar collega aan.

‘Ze zei iets van... Waarom noem je mij de gebieder?’

‘Vreemd,’ zegt de andere, ‘Moeten we het niet melden?’

‘Nog niet, ik wil dit even onderzoeken, want als we het verkeerd hebben, dan zijn de gevolgen niet te overzien.’

‘Je hebt gelijk. We moeten voorzichtig zijn, want koningin Phisha is ons niet meer gunstig gezind. En die vreemden die landingsrechten gegeven heeft, die zou nog gevaarlijker.’

Tyrina kijkt haar zusje aan.

‘Ga jij maar trainen, Reyane. Als je wil dat deze vreemde roodharige geen ongelijk krijgt.’

‘Ik zal haar niet teleurstellen, zus. Want ik voel dat ze zeer belangrijk is voor de verhevene.’

Tyrina kijkt haar zus na als ze opnieuw naar de lift toeloopt. Verschillende dagen later stapt Sorane uit de zwever die haar naar de ruimtehaven bracht. Ze kijkt om zich heen, want hier lijkt alles rustig. Integenstelling van sommige mensen die ze onderweg opmerkte. Die waren niet als amazones gekleed. De mannen waren in een strakke kleding gekleed. De meesten waren vergezeld door een of meerdere mensen van wie ze het uiterlijk niet kon zien.

Sorane is een van de eersten die inscheept. Vanuit het passagiersschip neemt ze contact op met de centrale computer van de ruimtehaven en vindt al snel de gegevens die ze zoekt.

Teira en haar familie zijn al twee dagen eerder vertrokken met een speciale vlucht naar Enuron.

‘*Stom. Had ik dat geweten, dan was ik nu al bijna op Enuron,*’ denkt ze met spijt.

Maar toch is ze opgelucht nu ze dit weet. Nog vier uur duurt het voor het vertreksignaal gegeven wordt. Sorane zucht als het passagiersschip zich een paar uur later van de grond verheft. Pas twee uur na het vertrek gaat ze naar de eetzaal om iets te eten. Maar ze merkt als snel enkele mannen op die haar lijken te observeren. Op de terugweg wordt ze door een van hen gevolgd. Deze man onder vindt al snel hoe hard Sorane kan zijn.

Ze breekt zijn beide armen en dwingt hem te spreken. Zo komt ze te weten dat er nog vier aan boord zijn. Ze hebben de opdracht, van Hera Eravna, om haar te doden. Ze besluit om ze een voor een uit te schakelen en begint een zoektocht. Toch loopt ze nog bijna in hun val. Een kan ze uitschakelen, maar achter haar staan twee anderen die hun wapen op haar gericht houden. Maar ze kunnen niet schieten. Twee stralen hebben hun hart doorboort. Als Sorane een kreun achter zich hoort, draait ze zich bliksemsnel om, terwijl ze zich opzij werpt. Maar ze vuurt niet, omdat de twee in elkaar zakken. Ze onderzoekt de twee doden en stelt vast dat ze langs achter neergeschoten werden. Ze kijkt op haar hoede om zich heen, maar ziet niets verdachts.

'Iemand heeft hen gedood. Om mij te redden? Maar waarom?' denkt ze, terwijl ze haar wapen wegsteekt.

Nog even kijkt ze naar de man die zij zelf dode, maar ze kent hem niet. Dan maakt ze zich snel uit de voeten, want ze wil lastige vragen ontwijken. Maar dan verandert ze van gedachten.

Een uurtje later wordt ze bij de kapitein toegelaten en brengt verslag uit van het gebeurde. De kapitein gelooft haar omdat ze hem zelf op de hoogte kwam brengen. Hij laat de lichamen weghalen en noteert het in het boordverslag. Er moet er nog een zijn, maar de bemanning is nu ook op de hoogte en die hebben scanners om elk type wapen te registreren. Dus volgen er veel controles, waardoor de laatste geen kans krijgt om Sorane te belagen.

Als het toestel eindelijk op Enuron land, is Sorane opgelucht, maar neemt zich voor om terug te keren, want de dood van haar ouders moet bestraft worden. En Teira is ervoor in de gevangenis beland. Dat die amazone onschuldig is daar is ze zeker van. Haar gevoel heeft haar nog nooit misleid. Maar ook hier wacht haar nog een taak. De moordenaars van haar pleegouders, nog twee van hen leven nog. En die twee willen haar dood

Sorane besluit echter om eerst haar gedachten op orde te zetten en neemt een paar weken verlof. Als je het verlof kan noemen. Met een zweefbus begeeft ze zich naar haar villa in Mogwan. Enkele mannelijke passagiers kijken haar met steelse blikken aan. Maar ze lijkt het niet te zien. Toch observeert ze hen wel zonder dat ze het merken. Een paar minuten later worden haar gedachten afgeleid, als ze aan haar stiefzusje, Reysa, moet denken. Binnenkort wordt die 21 jaar, want ze is zeven jaar jonger dan ik.'

'Dat is niet meer juist Sorane,'

'Wat bedoel je, Anya? Niet meer juist?'

'Toen je zessentwintig werd, activeerde ik een van mijn mogelijkheden. Hierdoor regenereerde ik je cellen, waardoor je lichaam vanaf dan in de toestand van een zessentwintigjarige bleef.'

'Wat?!? En dat zonder mijn toestemming?'

'Het was mijn beslissing Sorane. Maar die beslissing was nodig...'

'Leg me dat later meer eens uit, Anya. Maar wil je soms zeggen dat ik tot mijn dood een zessentwintigjarige zal blijven.'

'Zoiets, maar je blijft leven zolang ik je cellen regenereer.'

‘Bedoel dat ik zoals de goden vele duizenden jaren kan leven. Dus moet je zoiets zijn als een Yomoon die allen goden mogen dragen.’

‘Ik ben veel meer dan een Yomoon, Sorane. Maar zoals je zei, zal ik dat wel later uitleggen.’

‘Sorane slikt even, want die nieuws heeft haar wel getroffen.

‘Nu zijn Jenan en Reysa nog jonger dan ik, maar over vijf jaar zal ze even oud en dan ouder worden. Hoe zullen die dat opvatten?’ denkt ze.

Twee jaar geleden heeft ze haar stiefzus zelf werk bezorgd in de streek van Mogwan. De laatste keer dat ze haar en haar broer, Jenan, zag, was bij de begrafenis van haar pleegouders. Hopelijk woont Jenan nog in Mogwan, want ze zou hem weleens willen terugzien. Misschien is hij al met zijn vriendin getrouwd.

Plots begint de zweefbus te dalen en komt naverend op de grond terecht voor het station van Mogwan. Sorane merkt dat vier van de mannen achter haar uitstappen. Eentje gaat rechts en verlaat het perron. De andere drie blijven staan praten. Ze trekt lichtjes haar schouders op en haast zich naar de linker uitgang toe. Op straat blijft ze even staan en kijkt naar het drukke verkeer en enkele voorbijgangers.

Weer merkt ze die drie mannen op. Ze doet echter of ze niets merkt. Alleen vraagt ze zich af waar de vierde is gebleven. Ze ziet hem nergens, maar haar gevoel zegt dat hij in de buurt is. Het is bijna te laat als ze hem plots opmerkt.

‘Je bent eraan, Sorane,’ zegt hij en vuurt zijn beide wapens verscheidene malen na elkaar af.

Maar Sorane reageerde dadelijk toen ze hem zag. Vanop de harde stenen, vuurt ze tweemaal. Twee harde klappen slaan beide wapens uit zijn handen. Even staart hij naar zijn gebroken vingers, dan richt hij zijn verbaasde blik op de roodharige, die langzaam rechtstaat. Op hetzelfde moment klinken drie schoten, die de man in de rug treffen.

Sorane kijkt de drie mannen verbaasd aan.

‘Hij was onze beste moordenaar, Sorane. Maar jij bewees daarjuist dat jij beter bent. Daarom leef je nog. Wij moesten je doden, maar ooit dienden wij Hera Alinsa. Zij werd gewoon afgemaakt. Nu worden we gedwongen om diegene te dienen, die de opdracht gaf. Wij hopen door jou leven te sparen, dat jij ooit Hera Eravna haar verdiende loon geeft.’

‘Allemaal goed wel man. Maar ik had hem liever in leven gehad.’

‘Dan was je dood geweest, Sorane Nador. Hij had een bomgordel om, die hij op het punt stond te activeren.’

De roodharige bukt zich en opent het vest van de dode. Even staart ze naar de verschillende staafjes met springstof. Langzaam staat ze op en kijkt naar de drie.

‘Zij zal boeten, dat weet ik. En mijn naam is niet Nador, maar Cobanon.’

Heel even zeggen de drie niets, dan stamelt een van hen.

‘Cobanon.... Jij bent... de dochter van die...’

‘Verraders, wil je zeggen, man.’

‘Zoiets,’ fluistert een andere.

‘Ze werkten voor het gerecht om bandieten en moordenaars, zoals ik en jullie, te bestrijden. Dus ik zou hen geen verraders noemen, als ik jullie was.’

Als de drie zwijgen, zegt Sorane koel:

‘Ik zal Hera Eravna aanpakken, maar alleen omdat ze mijn ouders liet doden. Voor ik haar echter haar verdiende straf geef, zal eerst diegene die de zender in de zwever plaatste boeten. En ik hoop voor jullie, dat ik jullie daar niet aantref, want voor wie haar dient zal ik geen genade kennen.’

De drie kijken haar nadenkend aan voor ze knikken.

‘Dat is onze wens en doel, Sorane. Zolang je die Eravna maar afmaakt.’

‘Waarom zou ik haar afmaken, man? Ik ben van plan om haar in de gevangenis te laten rotten.’

Even heffen de drie hun wapen, maar een van hen zegt:

‘Misschien is dat ook wel beter, vrienden. Dan kan ze voor haar dood nog nadenken over haar slachtoffers.’

‘Ze heeft geld, Kotan. Eravna kan zich met gemak vrijkopen.’

‘Jullie hebben gelijk. Dat kan ze. Maar dan wacht een leven van angst, want vroeg of laat zal ik haar doden.’

De drie kijken elkaar even aan.

‘Daar kunnen wij met leven, Sorane. Maar je woorden zijn voor ons een belofte, die jij moet nakomen. Doe je het niet, dan zal een van ons je doden.’

Dan draaien ze zich om en stappen kalm weg, nagestaard door de roodharige.

‘Die zijn geen haar beter dan dat uitschot van moordenaars. Misschien is het veiliger om hen nu neer te leggen. Maar omdat ze mijn leven tweemaal gered hebben, kan ik dat niet,’ denkt ze, terwijl naar haar zijde tast.

Daar voelde ze twee inslagen, maar ze kan geen wonde ontdekken. Even denkt ze na, maar vind maar een verklaring. Anya moet haar beschermd hebben. Even meent ze een gegiechel te horen, maar dat kan haar inbeelding zijn. Ze trek haar schouders en kijkt nog even naar de dode op grond. Voorzichtig knielt ze opnieuw en verbreekt de verbinding met de springstoffen, na een kort onderzoek van de configuratie.

Dan zet ze zich in beweging en haast zich naar een van de verhuurbedrijven waar ze een zwever huurt. Zeven uur later bereikt ze Mogwan. Terwijl ze door de straten vliegt, kijkt ze even naar het leven dat zijn gewone gang gaat. Als ze mensen met elkaar ziet praten, komt plots de wens op, om haar zus nog eens te zien.

Even twijfelt ze nog, maar dan slaat ze aan het kruispunt linksaf in plaats van rechts. Een paar minuten later ziet ze de kleine villa en parkeert de zwever op de oprit. Even blijft ze voor zich uitstarend zitten. Zou ze het durven of weer weggaan?

‘Nee, ik moet doorzetten. Iemand moet de eerste stap doen.’

Als ze uitstapt, komt een jonge vrouw naar buiten.

‘Sorane, jij bent het dus toch.’

‘Hallo Reysa. Ik heb een tijdje rust nodig om mijn gedachten op orde te brengen.’

‘Kom binnen, Het is jouw huis. Ik wil je geschenk niet.’

‘Nee, Reysa. Dit is een van de twee villa’s dat ik aan jou en Jenan gegeven heb. Het staat op jullie naam.’

‘Dacht je dat ik niet zou ontdekken, dat je deze villa gekocht hebt met jouw geld, Sorane. Geld dat je verdiend hebt met het doden van mensen. Je weet dat ik dat verafschuw.’

‘Ja, dat weet ik. Maar die villa’s hier werden mij geschonden, door de mensen van deze stad.’

‘Geschonken... Laat me niet lachen, waarom moet jij toch altijd leugens verkopen.’

‘Ik lieg niet, zusje.’

Reysa kijkt haar woedend, met trillende handen aan. Maar Sorane gaat er niet op in.

‘Hoe weet je dat deze villa op jouw naam staat?’ vraagt ze.

‘Reysa slikt even, alsof ze haar woorden wil inslikken.’

‘Van mijn vriendin, Zuyana. Ze heeft haar mond voorbijgepraat. Ik was eerst woedend, maar toen ze vertelde dat je er mee wou stoppen, was ik opgelucht. Daarom wil ik nu even met jouw praten, maar meer ook niet.’

‘Dat had Zuyana beter niet gedaan, zus.’

‘Gelukkig heeft ze het wel gedaan, Sorane. Want er werd me ook iets duidelijk, toen ze van Verin vertelde. Jij moet door een hel gegaan zijn. Iets dat nog veel erger is dan onze ruzie.’

‘Het heeft me diep getroffen, Reysa. Maar ik moet verder met mijn leven, al zal ik hem niet zo snel vergeten, denk ik.’

‘Je zal wel opnieuw een knappe man tegenkomen, zus,’ knikt Reysa, terwijl ze moeite doet om haar stem vriendelijker te laten klinken.

Sorane merkt het echter wel.

‘En jij, hoe is het met je vriend, Ferino.’

‘Zeer goed, hij woont sinds kort bij mij in.’

‘Misschien kom ik nog weleens op bezoek, zus. Dan kan je me aan je vriend voorstellen.’

Maar Reysa verstard dadelijk. De roodharige merkt het en zegt snel:

‘Waarom heb je mij dan niet opgebeld, nadat je met Zuyana over mij gepraat hebt. Ik had je dolgraag willen spreken?’

‘Nee, Sorane. Ik belde je niet op omdat je in verband gebracht werd met een viertal moorden,’ zegt Reysa met trillende stem.

‘*Verdomme, Sorane. Maak nu eens dat je hier wegkomt en blijft weg,*’ denkt ze, maar laat niets blijken.

‘Dat was ik ook, zus. Maar die behoorden tot de groep opdrachtgevers van de moordenaars van onze ouders.’

‘Zie je wel. Ik had zo gehoopt van niet, maar je bekent het zelf. Je zei dat je wilde stoppen, maar je kon het niet. Dat is jouw leven van doden, waar jij voor koos. Een leven in luxe verdiend met bloedgeld. Zelfs het huis waar ik in woon is met dat geld betaald. Ik kan niet weg voor ik genoeg gespaard heb. Maar ik verbied je de toegang tot mijn huis dat van jou is en blijft. Ik wil het niet,’ vliegt Reysa uit, want het wordt haar te veel.

Sorane die even opgelucht was, toen ze haar zus zag, beseft dat Zuyana niet alles gezegd heeft.

‘Reysa, zus. Wacht... Je weet nog niet alles.’

‘Ik hoeft niet meer te weten, Sorane. Jij bent mijn lief zusje niet meer, maar een moordenaars zonder geweten. Jenan gelooft nog in jou, maar ik niet. Als je niet uit mijn leven wil wegblijven, dan verlaat ik Mogwan, of ik nu geld genoeg heb of niet.’

‘Zusje, ik smeeek je om te blijven. Je had gelijk, want sinds ik die moordenaar, van wie ik hield dode ben ik alleen gebleven. Ik vertrouwde niemand meer.’

Reysa blijft staan voor haar zwever en draait zich langzaam om. Op een paar passen van haar staat haar zus, met tranen in de ogen. Ze weet niet wat te doen.

‘Dat bloedgeld, zoals jij dat noemt, heb ik nuttig gebruikt om de bewoners van dit dorp te helpen. Ze hadden geen werk en nu is hier overal werk.’

‘Ik moet geloven dat ze dat aan jou te danken hebben.’

‘Dat laat ik aan jou over, Reysa. Vroeger waren we als broer en zussen. Ik verlang naar die tijd terug.’

‘Dat was voor jij begon...’

‘Het was het enige waar ik voor opgeleid werd.’

‘Zeg maar niets meer, Sorane.’

‘Laat ons erover zwijgen, Sorane. Wat gebeurd is, is gebeurd. Je bent mijn zus, maar ik was diegene die geen vertrouwen in jou had.’

‘Ik weet dat het hun wens zou zijn, maar ik kan dat niet zomaar van me afzetten.’

Sorane knikt.

‘Ik ben hier om mijn familie terug te zien, Reysa. Niet om ruzie te maken en jij, of je wil of niet, bent mijn zus waar ik van hou.’

Reysa schrikt even. Want diep in haar wil ze dat ook wel, maar Sorane verhuurt zichzelf om mensen te doden. En wordt er zeer dik voor betaald. Ook haar broer Jenan heeft Sorane nooit kunnen vergeven. Als ze hem meedeelt dat Sorane bij haar, woont, zal hij komen en doen waar zij niet sterk genoeg voor is. Maar ergens diep in haar binnenste twijfelt ze er toch aan, want haar broer is veranderd als het om Sorane gaat.

Als Sorane zich omdraait en zich van haar verwijderd. Ze merkt dadelijk dat het moeizaam gaat. Ze beseft dat Sorane haar trots opzijzette om met haar te komen praten.

‘Nee, ik kan haar niet wegsturen. Ze is mijn zus. Al kan ik haar niet vergeven,’ denkt ze.

Dan keert ze zich naar de roodharige en zegt bijna fluisterend:

‘Sorane.... Het spijt me, zus.’

Sorane blijft staan en kijkt om. Ze ziet Reysa staan, die niet goed meer weet welke houding ze met aannemen. Maar dan hoort ze haar zeggen:

‘Kom toch binnen. Je kan in de logeerkamer logeren. Ik kan je mijn hulp niet weigeren, Sorane. Al ben ik nog steeds kwaad op jou. Zoals je daareven zei, je bent en blijft mijn zus.’

‘Dank je, Reysa. Ik verzeker je dat ik wil stoppen met mijn beroep. Maar ik moet mijn weg beëindigen, anders zal ik nooit echt een nieuw leven kunnen leven.’

Reysa knikt alleen maar en volgt haar stiefzus naar binnen. Als haar zus haar wil voorgaan, zegt de roodharige glimlachend.

‘Ik weet de weg, zusje. Al mijn villa’s zien er vanbinnen hetzelfde uit.’

Reysa knikt even.

‘Ik ga eten klaarmaken. Als je wil kan je mee eten.’

‘Dat zou me goed doen. Voor een keer met iemand samen aan een tafel zitten.’

‘Heb je geen andere vrienden, zus?’

‘In mijn beroep maak je niet zo snel vrienden, Reysa. Wel collega’s, die je argwanend bekijken. Of opdrachtgevers die je liever zien gaan dan komen, tenzij ze een opdracht hebben. Sommigen vrezen je zelfs, omdat je misschien door een andere meer zou betaald kunnen worden om hen een kopje kleiner te maken.’

‘Is het zo erg, Sorane?’

De roodharige knikt even en stapt de lift in. Even kijkt Reysa naar de energiewand voor haar. Dan trekt ze haar schouders op en gaat naar de keuken. Even kijkt ze op de klok, terwijl ze aan Sorane denkt:

‘Wat gaat Ferino zeggen, als hij Sorane ziet. Hij weet dat ik haar niet wil zien en nu heb ik haar nog uitgenodigd ook.’

Als Sorane een uurtje later naar beneden komt, ziet ze haar stiefzus en een jongeman aan de tafel zitten.

‘Hallo, zus. Wie is deze knappe jongeman?’

Reysa kijkt Sorane wrevelig aan.

‘Dit is mijn vriend Ferino. Ferino, dit is mijn stiefzus Sorane Cobanon, zoals ze zich sinds enige tijd noemt.’

De jongeman, die al van Reysa weet dat Sorane er is, kijkt haar aan. Het is een zeer mooie vrouw, beseft hij. Het is toch moeilijk te geloven, dat ze zo een harde genadeloze meid is. Hij merkt dadelijk dat Reysa moeite moet doen om haar zus te dulden. Voorzichtig staat hij op en geeft Sorane een hand.

‘Hai, Ferino. Ik vermoed dat je meer bent, dan een vriend van Reysa.’

‘Ja, mevrouw Cobanon. Ik hou van Reysa.’

‘Zeg maar Sorane, Ferino. Mijn zusje, mag me niet zo omdat ik mensen dood die het verdienen en daar ook nog voor betaald wordt.’

Even kijkt de jongeman naar Reysa, maar Sorane zegt snel:

‘Maar dat is iets tussen haar en mij, ik wil jullie vriendschap niet op het spel zetten.’

Ferino slikt even, want aan de blik van zijn vriendin kan hij zien, dat ze het meent. Dus zwijgt hij, maar hij houdt zich voor om als ze alleen zijn, even met haar te praten.

Sorane zet zich aan de tafel en neemt een paar boterhammen. Iets meer dan een uur later stopt een tweede zwever op de oprit. Sorane, die zich op haar kamer bevindt, herkent door het raam, Jenan die uitstapt. Ze besluit op haar kamer te blijven en gaat op het bed liggen.

Jenan neemt zijn huilende zus in de armen.

‘Wat is er, zusje?’

‘Sorane is hier, Jenan. Ook jij wil niets met haar te maken hebben, maar ik heb de kracht niet om haar weg te sturen.’

‘En jij wil dat ik dat doe. Nee, zusje, dat kan ik niet. Sorane is en blijft onze oudere zus, ook al ga ik niet akkoord met de manier dat ze geld verdient.’

‘Je wil dat ik haar in ons leven toelaat, terwijl we beiden juist weggingen omdat ze haar beroep niet wou opgeven.’

‘Dat was een paar jaar geleden, Reysa. Maar weet jij wel wat onze zus met haar geld hier voor de mensen hier betekend heeft en nog steeds betekend.’

Reysa kijkt hem verbaasd, want Sorane heeft daarstraks ook al iets in die zin gezegd. Maar ze geloofde haar toen niet.

‘Sorane houdt maar een zeer klein deel van het geld voor zichzelf. Negentig percent van haar verdiende geld wordt hier gebruikt om de mensen werk te geven en onderzoek te doen op vele gebieden. Het enige dat ze hiervoor terugkreeg zijn drie huizen in deze streek. Dit huis, het mijne en een villa waar ze alleen zou kunnen zijn. Ik heb al met haar gesproken, maar ze kwam naar hier omdat zij jou wilde terugzien.’

Reysa staart haar broer met grote ogen aan.

‘Dus je bedoelt dat ze daarstraks de waarheid zei en dus de mensen hier met haar geld helpt. En nu verdient ze eraan.’

‘Nee, zus. Ze gaf geld, maar alleen deze drie villa’s wilde ze aannemen. De winsten van het geld worden opnieuw besteed om deze streek en omliggend gebieden meer welvaart te brengen. Sorane wil van dat geld niets hebben. Ze houdt alleen genoeg over om normaal te kunnen leven.’

Reysa kijkt even naar Ferino. Ze weet niet wat te doen. Als dit waar is, dan is ze de vriendschap van Sorane niet meer waard. Ze had haar moeten geloven en ze deed het niet.

Ferino voelt wat er in zijn meisje omgaat, als hij haar ontredende blik ziet. Ze weet niet wat te doen. Gelukkig heeft ze Sorane de deur niet gewezen, want dan zou het nog erger zijn. Haar handen trillen als ze weer naar Jenan kijkt. Haar broer merkt dat ze tranen in de ogen heeft.

‘Lieve!ing. Ga met je stiefzus praten. Wat je broer vertelde, daar waren wij beiden niet van op de hoogte. Ik heb Sorane maar even gezien, maar ik weet zeker dat ze je zal vergeven.’

Reysa richt haar aandacht weer naar haar vriend en fluistert:

‘Dat durf ik betwijfelen, Ferino. Jaren geleden lieten wij, mijn zus, na een ruzie hierover alleen achter. En vandaag ontving ik haar bijna als een vijand. Nee, ik kan haar niet onder de ogen komen.’

Ferino staat op en neemt de hand van Reysa vast.

‘Kom, we gaan naar Sorane om je verontschuldiging aan te bieden.’

Even wil Reysa weigeren, maar als ze in zijn ogen kijkt, schrikt ze van zijn strenge blik. Langzaam staat ze op en blijft even tegen hem aanleunen. Ferino slaat een arm om haar schouders en drukt haar even tegen zich aan, terwijl hij op haar voorhoofd kust.

Reysa kijkt haar broer even aan.

‘Hoelang wist je het al, Jenan?’

‘Een maand of twee, denk ik. Je weet dat ik lid van het gemeentebestuur geworden ben. Daar vond ik de financiële gegevens. Eerst kon ik het niet geloven, maar met de hulp van je vriendin Zuyana en mijn nieuwe vriendin, Deriva, ontdekte ik langzaam meer en meer van de herkomsten van de beschikbare fondsen en waarvoor ze gebruikt werden. Hierdoor veranderde mijn beeld van onze stiefzus helemaal.’

Zowel Reysa als Ferino kijken hem verbaasd aan, terwijl hij verder gaat:

‘Jullie weten dat Geevy mij bedroog,’ zegt Jenan.

‘Dat hebben we gehoord van een paar mensen die jullie ruzie gehoord hebben, Jenan,’ zegt Reysa, waarna haar broer even slikt en dan verder spreekt.

‘Daarom heb ik haar aan de deur gezet. Een paar maanden later ontmoette ik Deriva, een jonge vrouw die twee jaar geleden nog verlamd was. Haar behandeling in het onderzoekcentrum was succesvol, waardoor ze weer kon lopen. Zij aanbad Sorane, wat mij verbaasde. Want ik wist toen nog niet hoe ze Sorane kende. Bij onze tweede afspraak bleek dat ze Sorane nog nooit ont-

moet had, maar ze kende haar naam door werk dat haar ouders deden. Zij wisten waar het geld voor het onderzoek, dat haar weer liet lopen, vandaan kwam.

Haar behandeling bleek alleen mogelijk te zijn met dat geld van een fonds met uitsluitend geld dat door Sorane werd geschonken. Sorane's geld maakt vele onderzoeken mogelijk. Ik kwam tot de conclusie dat onze zus hier in deze streken vele dankbare mensen had. Maar alleen de oorspronkelijke bewoners van het vroegere stadje, wisten aan wie ze het te danken hadden. Ik besloot om daar verandering in te brengen. Deriva stond hierin dadelijk achter mij, of liever naast mij. Wij werden op elkaar verliefd.'

'Dus je hebt een nieuwe vriendin, broer. Dat wist ik nog niet. En Geevy?'

'Ja, zus. Deriva komt straks ook naar hier. Over Geevy wil ik het niet meer hebben. Ze deed het met meerdere mannen. We hadden een zware ruzie daarover en dan ging ze ervandoor. Waar ze nu is weet ik niet.'

Hij knikt even naar Jenan en neemt Reysa mee naar boven. Voor de deur van de kamer van Sorane blijven ze staan. Ferino klopt op de deur. Sorane schrikt en richt zich op.

'Kom binnen,' zegt ze.

Ferino opent de deur en duwt Reysa naar binnen, maar zelf blijft hij buiten. Reysa beseft dat ze alleen voor haar stiefzus staat en weet niet goed hoe te beginnen.

Sorane merkt dadelijk dat Reysa om iets moet gehuild hebben. Zij geeft een teken, om naast haar op het bed plaats te nemen. Maar haar zus blijft staan, nadat ze een aarzelende stap naar het bed toe gezet heeft.

'Kan je je mijn houding van daarstraks vergeven, Sorane? Wat ik deed, verdiende je niet.'

'Zet je, Reysa. Alstublieft. Ik ben niet kwaad op jou en Jenan. Die ruzie was jaren geleden en daar heb ik nog steeds spijt van.'

'Jenan heeft mijn ogen geopend en heeft me alles vertelt. Ik weet nu dat je daarstraks niet loog, toen je het had over je projecten hier in Mogwan. Ik ben er trots op dat jij mijn zus bent.'

'Is Jenan hier?'

'Ja, Sorane. Hij heeft me alles vertelt over wat jij hier in deze streek betekend. Hij is blij dat hij je weer kan zien.'

'En jij.'

'Ik wil je vergiffenis vragen voor de koele ontvangst. Als ik het geweten had, dan...'

Sorane slaat een arm om de schouders van Reysa.

‘Laat ons opnieuw beginnen, zusje en opnieuw zussen zijn zoals we waren.’

‘Wil dat zeggen, dat je mij vergeeft?’

‘Zeker, al is er niets te vergeven. Na de ruzie was ik woedend op jullie. Maar later besepte ik dat ik jullie beiden had moeten inwijden in mijn leven. Ik was te trots om naar jullie toe te komen. Hoe Jenan ontdekt heeft, wat ik doe, weet ik niet. Maar het is een zwaar pak dat van mijn schouders gevallen is. Want ik weet niet of ik ook nu niet te trots zou geweest zijn om alles uit te leggen.’

‘Laat ons erover zwijgen, Sorane. Wat gebeurd is gebeurd. Je bent mijn zus, maar ik was diegene die geen vertrouwen in jou had.’

‘Kom, Reysa, Laat ons naar beneden gaan. Ik wil Jenan samen met jou begroeten. Ik beloof je dat ik jullie vanaf nu in vertrouwen zal nemen.’

‘Dank je, zus. En Jenan heeft ook een nieuwe vriendin. Haar naam is Deriva.’

‘Ken je haar?’

‘Nee, ik weet het nog maar pas van een uurtje geleden. Het is dankzij haar dat Jenan alles over jou te weten kwam, want de ouders van Deriva werken voor de financiële dienst in Grison, de stad waar ze vandaan komt.’

‘En Geevy. Wat is er met haar gaande? Ik weet dat ons broertje gek op haar was.’

‘En zij op hem, maar volgens Jenan dook ze met anderen het bed in. Toen hij er achter kwam heeft hij haar aan de deur gezet.’

‘En dan duikt Derive plots op. Vreemd, Reysa.’

Even later stappen beiden, terwijl ze elkaars hand vasthouden naar beneden. Ze merken dadelijk dat er iemand bijgekomen is. Deriva en die staart verbaasd naar Sorane.

‘Kom er gezellig bijzitten, Sorane.’

Glimlachend voldoet Sorane aan haar verzoek. Sorane voelt zich thuis en gelukkig bij haar zus en broer, tot ze een paar dagen later met Deriva in de zetel zit te praten, terwijl de Tv aanstaat. Plots schrikt Sorane en kijkt naar het scherm. Er is een schietpartij geweest in het gedeelte van de stad waar Joe Mardon met harde hand zijn bende leidt.

‘Het wordt tijd dat ik weer in actie kom,’ denkt ze.

Even ziet ze een interview met die Mardon, die zegt dat elke aanslag op een van zijn zaken, met harde hand zal beantwoord worden. Sorane balt haar vuisten, terwijl ze naar de beelden

staart. Er zijn daar zeker zes doden en een twintigtal gewonden gevallen. Sorane slaakt een verwensing, want als ze dadelijk in actie gekomen was, dan was dit misschien niet gebeurd.

‘Wat is er, Sorane? Je ziet zo bleek,’ vraagt Deriva.

Maar Sorane is te zeer in gedachten bezig om haar te horen.

‘Mijn noties. Die moet ik terug inkijken.’

Even kijkt ze naar haar reistas die in de hoek staat. Met een ruk richt ze zich op en stapt op de tas toe.

‘Die Joe Mardon had ik al opgespoord, maar van de laatste ken ik de naam nog niet. Hopelijk vind ik hem snel, want ik ben dit leven zo moe,’ denkt ze, terwijl ze een boekje uit haar tas neemt.

Even bladert ze erin, maar kijkt plots naar het portret van Runa en Jov, dat op de kast staat. Ze herinnert zich enkele gelukkige momenten, die ze met het koppel beleefde.

‘Nee, stoppen kan ik niet. Nog die twee, en dan Eravna en die kapitein opnieuw aan de tand voelen. Pas daarna zal ik vrij zijn en een eigen leven kunnen gaan leiden. Tenminste dat het gerecht mij niet in de cel laat rotten,’ fluistert ze in gedachten.

‘Oppassen, Sorane. Die Deriva is niet diegene voor wie ze zich uitgeeft. Ze is minstens een telepate. Ze probeerde daareven je gedachten te scannen. Maar ik heb haar poging geblokkeerd.’

‘Een telepate dus. Ik had al twijfels, want ze stelde te veel vragen, Anya.’

‘Sorane, wat is er gaande?’

Nu hoort ze de stem van Deriva wel en ze kijkt haar aan.

‘Het spijt me, Deriva. Ik moet gaan. Misschien was dat niet gebeurd als ik mijn taak dadelijk opnieuw opgenomen had. Ik heb voor een deel schuld aan de dood van die mensen.’

‘Ga je weg.’

‘Ja, meisje. Ik moet.’

Even slikt de jonge vrouw, maar ze beseft dat ze Sorane niet kan tegenhouden.

‘Kon ik haar gedachten maar lezen? Iets houdt mijn telepathische scan tegen,’ denkt ze verbaasd.

Dan merkt ze dat Sorane naar een kast toeloopt en die draait plots opzij. Ze schrikt als ze de wapens ziet die daar verborgen zijn.

Ook Jenan, op dat moment die de salon binnenkomt, schrikt.

‘Sorane, wat doe je? Die wapens. Hoe komen...’

‘Het spijt me, broer. Ik heb vele bergplaatsen zoals deze. Je weet dat ik een gevaarlijk leven leid.’

‘Dat wel, Sorane. Maar hier in de villa dat je aan onze zus gegeven hebt, had ik dat niet verwacht.’

Even weet Sorane niet wat te zeggen, maar ze kan er niets aan veranderen.

‘Is een bergplaats, zoals deze, ook bij mij ergens verborgen?’ vraagt hij, maar hij kent het antwoordt al.

Sorane knikt lichtjes, want in al haar huizen zijn bergplaatsen zoals deze en zelfs nog op andere plaatsen.

‘Ik ben de enige die ze kan openen, Jenan. Ze werden toen ik, ongeveer twee jaar, als huurmoordenaars werkte, geplaatst. Zelfs Verin wist niets van mijn plannen af.’

Even denkt Jenan aan de man waar Sorane ooit zielsveel van hield. Maar die door zijn zus gedood werd, toen hij haar in opdracht wou doden.

‘Het spijt me van Verin, Sorane.’

‘Je moet geen spijt hebben voor die moordenaar, Jenan. Hij wilde mij doden, maar trof me niet goed genoeg.’

‘Wat zeg je, Sorane. Heeft Verin jou... Hij hield toch zielsveel van jou.’

Sorane kijkt Reysa, die juist binnenkomt aan.

‘Maar niet genoeg, zus. Hij wilde zijn opdracht uitvoeren om te bewijzen dat hij hard genoeg was.’

Dan reikt ze naar haar schouderholsters en trekt het aan. Even werpt ze een blik op Deriva, maar die is met Reysa aan het praten.

‘Je had toch iets met Geevy, broer.’

‘Dat is al voorbij. Een paar dagen nadat je vertrok, ontdekte ik dat er nog andere mannen waren waar ze mee omging. Toen ik haar daarmee confronteerde, is zij er vandoor gegaan. Ze had het over iemand uit haar verleden tegengekomen waar ze nog steeds veel om gaf. Ze liet alleen een briefje achter om zich te verontschuldigen.’

‘Dat spijt me, Jenan.’

‘Toch wel vreemd, want die meid hield van Jenan, dat weet ze zeker. En die Deriva die zo ineens opdaagde? En dan werd ze ook nog verliefd op haar broertje.’

‘Even was ik van de kaart, Sorane. Maar ik besepte al snel dat het niet mijn ware liefde kon zijn, want anders was ik haar wel achterna gegaan. En toen kwam ik Deriva tegen. Zij heeft begrip voor mijn oude liefde voor Geevy, die nog steeds in mijn hart aanwezig is,’ hoort ze Jenan antwoorden.

‘Weet je het zeker?’

‘Ja, zus. Deriva is de juiste voor mij.’

‘Dan wens ik jullie beiden veel geluk, Jenan,’ zegt de roodharige.

Dan kijkt Sorane naar Reysa en beseft dat ze nog niet weg kan.

‘Ik blijf nog even, zus. Maar morgen moet ik gaan,’ zegt ze, terwijl ze naar haar zus toestapt.

Naast Reysa neemt ze plaats in de zetel. Als ook Jenan en Deriva bij hen zijn komen zitten, zegt ze:

‘Ik moet nog een paar dingen uitleggen. Jullie weten dat ik drie villa’s in deze omgeving bezit.’

Haar broer en zus knikken.

‘Er zijn er nog twee. En al deze villa’s zijn onder de grond met elkaar verbonden.’

‘Waarom?’

‘Als een vluchtweg, Reysa. Daarom is er in elke villa een bergplaats met wapens.’

‘Is dat dan nodig?’

‘Ik dacht van wel, al heb ik deze wapens nog niet moeten gebruiken. Maar ik hielt rekening dat mijn verblijf hier zou ontdekt kunnen worden. In mijn beroep ken je niet voorzichtig genoeg zijn.’

‘Waar is die verbinding dan, zus?’

Sorane kijkt Jenan aan en glimlacht.

‘Niet in de villa zelf, broer, maar in het diepe zwembad.’

‘Wat? Moeten we dan al zwemmend naar de andere villa’s gaan.’

‘Nee, Reysa. Er is een sluis, waardoor je in een droge verlichte gang uitkomt.’

Reysa kijkt Jenan en Deriva even aan.

‘Dat wil ik eens zien. Jullie toch ook.’

‘Dat kan, zus. Maar een van de twee andere villa’s is bewoond met de familie Monnaan afkomstig van Oran II en de andere nog leeg. Ze weten echter niets van het bestaan van deze gangen af.’

Ik zal jullie de adressen van de twee andere villa’s bezorgen. Maar vraag eerst toestemming voor jullie bij hen op bezoek gaan. Er is nog een tweede amazonefamilie die op het moment onderweg is. Ik heb hen de laatste villa als onderkomen beloofd.’

‘Waarom help jij hen, Sorane? Het lijkt mij een nutteloos tijdverdrijf. En je doet dat ook nog kosteloos denk ik.’

Sorane glimlacht even.

‘Daar heb je gelijk, Deriva. Als ik stop met mijn huidig beroep, dan zal ik een nieuwe job moeten gaan zoeken.’

‘Dat zal niet zo eenvoudig zijn, zusje. Zelfs in deze streek niet. Gelukkig brengt jouw geld genoeg op om de streek te blijven ondersteunen.’

‘Dat weet ik, Jenan. Daar maak ik me geen zorgen over.’

‘Sorane, mogen we nu eindelijk die doorgangen eens zien.’

‘Ongeduldig, zusje,’ lacht Jenan.

Sorane kijkt hen even aan en staat op. Kom dan, maar mee. Maar we hebben wel zwemkledij nodig.’

‘Dat is niet zo’n probleem, zus. Ik heb wel iets voor Deriva en jou. Jenan kan een zwembroek van Ferino wel even lenen.’

Een paar minuten later staan Sorane en de twee andere vrouwen naar elkaar te kijken. Sorane heeft een blauwkleurig diep uitgesneden badpak aan, Deriva een rode bikini en Reysa een groene met bloemetjes bedrukte.

Jenan komt kijken waar ze blijven.

‘Wauw, wat ben ik een geluksvogel. Omringt door drie supermooie vrouwen.’

‘Gaan we,’ zegt Reysa ongeduldig.

‘Kom dan maar.’

Reysa duikt als eerste het water in. Sorane en Jenan volgen haar. Deriva aarzelt. Ze is een beetje bang van water.

‘Ik kan niet zo goed zwemmen,’ zegt Deriva fluistert.

‘Kom, Deriva. Spring er gewoon in,’ zegt Reysa met een glimlach.

Voorzichtig laat Deriva zich van de kant zakken en zwemt dan, geholpen door Jenan, naar de anderen toe.

‘Iedereen klaar,’ zegt Sorane, terwijl ze Deriva aankijkt.

‘*Ergens voel ik dat ze liegt. Die Deriva vertrouw ik niet zo,*’ denkt Sorane.

Ze knikken allen.

Dan duikt Sorane als eerste naar onder. Ze zwemt dadelijk naar de achterzijde en drukt daar op een paneel. Dadelijk schuift een doorgang open en ze zwemt naar binnen. Daar drukt ze op een ander paneel, waardoor de doodgang terug afgesloten wordt en het water langzaam wegvloeit. Dan kruipen ze in een grotere gang waar ze kunnen staan. De lichten flitsen dadelijk aan, als Reysa als eerste haar voeten op de bodem laat zakken.

‘Het is wel een eind lopen, jongen en meisjes,’ zegt Sorane lachend.

‘Ga maar, zus. Zo snel ben ik nog niet moe.’

Dus leidt de roodharige hen door de gang en een paar minuten later bereiken ze een andere doorgangssluis. Zo komen opnieuw in een zwembad uit. Lachend hijst Sorane zich uit het water en stapt haar eigen villa binnen.

De drie anderen volgen haar.

‘Dat is handig, Sorane.’

‘Neem maar iets te drinken, er is genoeg in de ijskast,’ zegt ze.

Terwijl Sorane vooraan eens naar buiten kijkt, gaan de anderen terug naar de veranda en gaan in de ligzetels liggen om van de zon te genieten.

‘Dat doet goed, deze koele drank,’ lacht Deriva.

‘Gelukkig heeft ons zusje eraan gedacht,’ grijnst Jenan met een knipoog.

‘Zus, waar blijf je?’ roept Reysa naar binnen.

Sorane heeft echter in de straat iets gemerkt. Er staan twee vreemde zwevers. In eentje zitten twee mannen, in de andere meer dan twee, want ze ziet gedaanten achterin.

‘Dat is iets voor straks als ik alleen ben. Als ze er dan nog staan, dan zal ik ze aan de tand moeten voelen,’ denkt ze.

‘Je wordt geobserveerd, Sorane. Die twee in de dichtstbijzijnde zwever hebben het over jou.’

‘Kan jij hen afluisteren, Anya?’

‘Als ze dicht genoeg bij zijn wel. De andere zwever staat echter te ver.’

‘Vang je nog iets op.’

Even zegt Anya nog niets, maar dan:

‘Die staan in dienst van die Hera Eravna.’

‘Haha... Dan zijn het zeker weer een groepje, die mij moeten omleggen. Maar ik zal ze voor zijn. Kan je hen in het oog houden, voor het geval dat ze naar hier komen. Ze kunnen niet weten dat ik hier ben.’

‘Voor eenmaal, Sorane. Want je weet dat...’

‘Dat weet ik al, Anya. Laat maar.’

‘Zwevers worden geobserveerd, Sorane.’

‘Dank je.’

Dan neemt ze een drankje uit de ijskast en haast zich naar de veranda. Van die zwevers zegt ze echter niets tegen haar broer of zus. Ze wil hen niet ongerust maken. Pratend en lachend genieten ze van de zon, tot Reysa plots zegt:

‘We moeten terug naar mijn huisje, Sorane. Ferino zal wel gaan thuiskomen, denk ik.’

Sorane knikt en richt zich op. Een paar minuten later haasten ze zich door de ondergrondse gang naar de andere villa. Sorane snelt naar boven om haar andere kleren aan te trekken. Als ze terugkomt, slikt Reysa even. Want in het zwart, zoals ze altijd gekleed gaat, ziet haar zus er veel gevaarlijker uit. Ze ziet naar een hoek lopen en op een knop drukken, waardoor een panel opzijk schuift. Deriva, die haar opmerkt, glimlacht even. Opnieuw ziet zij de vele wapens op hun smalle rekken, terwijl Sorane een klein handwapens die aan de wanden bevestigd zijn in haar hand neemt. Een voor een steekt ze beide revolvers in haar schouderholsters. Ze merkt niet dat Deriva naar haar rug staart. Kalm neemt ze haar jasje, dat aan de achterzijde van de kast hangt en trekt het aan. Even aarzelt ze en kiest dan een wapen waarmee ze van grote afstanden raak kan schieten.

‘Eerst die twee zwevers en dan die Jov Mardon. Hij is mijn volgende doelwit,’ denkt ze, terwijl ze het portret van die man voor haar ogen ziet.

‘Sorane, wat is...?’

De roodharige schrikt even, want ze wilde in alle stilte vertrekken. Langzaam draait ze zich om en kijkt Deriva aan. Jenan, die de woorden van Deriva hoorde, komt ook kijken en schrikt even.

‘Het spijt me, broer. Jov Mardon is een van de laatste twee die nog leven van diegenen die onze ouders gedood hebben. Ik moet dit doen.’

‘Wat, Sorane. Ga je weer...,’ zegt Reysa, die juist binnenkomt, verschrikt als ze Sorane’s woorden hoort.

‘Ja, ik moet gaan, zus. Maar al ben ik het zo moe, toch moet ik de ingeslagen weg volbrengen.’

‘Waarom stop je niet nu het nog kan?’

‘Ik word gezocht, Reysa. Als ik de laatste twee hun straf gegeven heb, ben ik van plan om mij bij de politie aan te geven.’

‘En dan de gevangenis in, Sorane.’

Sorane kijkt even naar Deriva.

‘Dat is iets dat al zeker is van het moment dat ik voor geld begon te doden, Deriva. Maar als ik uit de gevangenis kom, dan kan ik een nieuw leven beginnen.’

‘Ik hoop het, zus. Want de gevangenis is geen pretje,’ mengt Jenan zich in het gesprek.

‘Dat zijn zorgen voor later,’ glimlacht de roodharige geforceerd, terwijl ze Reysa even omarmt.

‘Maak het goed, zusje.’

Reysa knikt droevig, want nu ze hun ruzie een beetje bijgelegd hebben, wilde ze een tijdje met haar doorbrengen. Maar ze weet dat ze Sorane niet kan tegenhouden. Jenan slaat zijn armen om beiden heen en fluistert:

‘Kom ongedeerd terug, zus, want ik wil dat je in deze stad komt wonen.’

Als ze elkaar loslaten, kijkt Sorane Deriva aan.

‘Zorg goed voor mijn broertje, meisje.’

Even glimlacht de jonge vrouw en knikt dan. Ze kijken hen allen na als ze met haar zwever de straat op zweeft. Ze merkt Ferrino, die juist komt aangereden achter niet op. Ze is met haar gedachten bij die Jov Mardon en diegene die ze nog niet gevonden heeft. Ze zou graag weten wie dat is, maar alleen zijn naaste medewerkers hebben hem ooit gezien.

Sorane stopt nabij een hoog piramidevormig gebouw en stapt naar de achterzijde toe. Langs een dun touw dat ze, vanuit haar onderarm, naar de top schoot klimt ze naar boven. Van daaruit observeert ze verschillende dagen met moeite haar doelwit, want ze zijn nu op hun hoede. Toch vindt ze twee weken later eindelijk een geschikte plaats.

De zessentwintig jaar oude Sorane heeft een kamer gehuurd in de bovenste verdieping van een appartementsgebouw. Met een kleine verrekijker kijkt ze door het venster naar beneden. Ze zucht opgelucht, als ze merkt dat de lijfwachten op hun vaste plaats staan. Ze zijn allen gewapend met snelvuurwapens, voorzien van een geluiddemper. Dit is een teken dat Jov Mardon zich nog steeds in het gebouw bevindt. Ze zucht even, want ze voelt dat het tijd wordt om in actie te komen. Het scherpschutterswapen, dat ze een paar minuten geleden gemonteerd heeft, ligt op het bed. Ze hangt het wapen over haar schouder en neemt een wapen met geluiddemper in haar rechterhand.

Op haar hoede verlaat ze het appartement en loopt langs de trap naar het dak. Voorzichtig opent ze de deur en kijkt om zich heen. Er is niets verdachts te zien. Met gespannen zintuigen loopt ze in de richting van de dakrand. Plots hoort ze iets en duikt in elkaar. Twee gewapende mannen zien haar te laat. Sorane vuurt en raakt beiden in hun voorhoofd. Zonder naar hen te kijken loopt ze beide doden gebukt voorbij. Aan de rand van het dak knielt ze. Op hetzelfde moment hoort ze een klik. Dadelijk

laat ze zich vallen, terwijl verschillende stralen in de dakrand inslaan. Driemaal vuurt ze en het is driemaal raak. De man links van haar laat zijn wapen vallen en zakt stervend in elkaar.

Zonder nog een blik op de dode te werpen, knielt ze naast de omheinde dakrand. Ze neemt haar wapen stevig vast en richt het naar de driedubbele toegangsdeur van het gebouw aan de overzijde. Zonder haar aandacht te verslappen kijkt ze door het vizier. Ze glimlacht even als ze een grote luxueuze limo voor de ingang van het gebouw ziet stoppen. Twee mannen stappen uit en kijken om zich heen.

'Lijfwachten,' denkt ze, terwijl ze merkt dat de deur van het gebouw opendraait.

Snel richt ze haar wapen op de eerste man die buitenkomt. Die is het niet. De volgende is een jonge gewapende brunette. Geduldig wacht ze nog even.

'Ja, dat is Mardon,' denkt ze.

Even concentreert ze zich, terwijl ze haar wapen op zijn borst richt. Tweemaal vlak na elkaar schiet een lange vlam uit de loop. Dodelijk getroffen wankelt de man achteruit. In een flits ziet ze ook enkele agenten reageren. Sorane trekt haar wapen terug en laat zich achter de omheining in dekking vallen. Maar de lijfwachten hebben contact met elkaar door middel van een oortelefoon. De drie, die Sorane gedood heeft, kunnen niet meer antwoorden. De lijfwachten weten hierdoor waar de schutter zich ongeveer bevindt. Een aantal van hen rennen naar de omliggende gebouwen toe. Anderen houden het dak onder vuur.

Sorane haast zich intussen naar de trap toe en bereikt enkele ogenblikken later haar appartement. Ze knielt naast het bed en stopt haar wapen eronder, maar dan hoort ze stemmen. Snel opent ze de deur op een kier en kijkt de gang in. Ze ziet niemand. Maar ze hoort een paar verdiepingen lager woedende en angstige stemmen zeggen:

'Nee, we hebben niemand zien voorbijkomen.'

'Kom, dan moet hij in een van de bovenste verdiepingen zitten. Het kan niet anders.'

Voorzichtig sluit ze de deur en kijkt even nadenkend naar de armband aan haar rechterpols.

'Dat doe ik beter niet. Anders zal de energie al snel op zijn,' denkt ze.

Dan wendt ze zich naar haar tas, dat op een stoel naast haar bed ligt en neemt er een vierkantig voorwerp uit. Ze plaatst het op de muur naast de deur en drukt de activatieknop in. Dadelijk

gaat er een rood lampje flikkeren. Even later opent ze twee vensters naast elkaar en klimt op de vensterbank.

‘Wat wil je doen, Sorane? Toch niet springen?’

‘Ja, dat was ik van plan. Ik wil naar het gebouw hiertegenover.’

‘Dat is niet zo moeilijk, ben je vergeten.....,’ hoort Sorane Anya zeggen.

Plots is ze in een groen veld gehuld en een seconde later staat ze ergens anders en hoort de Anya verder gaan:

‘.....dat ik een overbrengersveld kan vormen.’

Dan beseft dat ze door het venster het gebouw kan zien waar ze een paar ogenblikken geleden nog op de vensterbank stond. Op dat moment wordt de deur van haar appartement in dat gebouw ingetrapt. Ze merken het voorwerp naast de deur niet op. Het lampje begint op dat moment hevig te flikkeren en te fluiten. Een van de vier hoort de schelle fluittoon en kijkt om.

‘Pas op... een bom...’ roept hij uit.

Zijn waarschuwing komt te laat, een hevige ontploffing werpt hen achteruit. Een van hen botst tegen de muur, maar de drie anderen worden door de vensters geblazen en storten naar beneden. Sorane, die de overkant bereikt heeft, ziet hen naar beneden vallen. Dan merkt er pas dat er twee verschrikte mensen in de ruimte aanwezig, die haar aanstaren. Voor de twee iets kunnen zeggen, is Sorane al bij de deur en verdwijnt in de gang. Maar ze voelt een stekende pijn aan haar linkerdij en beseft dat ze door iets geraakt werd. Gelukkig heeft het haar alleen geschampt. De man en de vrouw in de kamer, zijn echter agenten, die met een onderzoek bezig zijn. Beiden horen de berichten over hun telefoon en zetten de achtervolging in.

Sorane staat plots voor een gewapende, maar verraste jongeman. Deze staart ontsteld in de loop van Sorane’s wapen. Als Sorane, die denkt dat het een huurling is, wil afdrukken, merkt plots het politiekenteken aan zijn riem op. Misschien is hij omgekocht, maar ze weet het niet zeker, dus kan ze hem niet doden. Snel haalt ze uit en de agent valt achterover de kamer binnen. Maar dan klinkt een stem:

‘Wapen neer, vrouw.’

Gearresteerd

Sorane merkt de twee agenten op een paar passen achter haar op. Snel springt ze de kamer in. De agent die ze neersloeg, slaagt erin haar been vast te grijpen, waardoor ze ten val komt. Als ze zich opricht kijkt ze recht in de ogen van de man. Automatisch richt ze haar wapen op hem. Geen van beiden zegt een woord. Ze kijken elkaar alleen maar aan, terwijl ze hun wapen op elkaar gericht houden.

‘Laat je wapen vallen, Sorane Nador. Ik zou je niet willen doden,’ fluistert hij dan.

‘Weet je wie ik ben, agent?’

‘Ja, Nador. Ik was in de villa, waar je vader gedood werd. Mijn naam is Malon Garant.’

Sorane knikt.

‘Nu herinner het me. U was toen pas bevorderd en de nieuwe partner van die agente Erine Rand,’ glimlacht ze en laat haar wapen zakken.

De agent staat op en geeft zijn gevangene een teken om hetzelfde te doen. Sorane laat haar wapen om haar vinger draaien en reikt het aan. De agent neemt het aan en roept:

‘Kom maar, het is veilig. Sorane is mijn gevangene.’

De andere twee komen de kamer binnen en staren verbaasd naar de beeldschone gevangene.

‘Waarom schoot je niet, toen je wapen op mij richtte, Sorane? Ik zag de dood in je ogen glinsteren,’ vraagt de agent, die ze eerder neersloeg.

Even kijkt Sorane hem aan.

‘Ik merkte je kenteken juist op tijd op en dan herkende ik je ergens van. Anders was je nu dood geweest. Maar ik dood geen agenten, tenzij ik weet dat ze corrupt zijn.’

‘Gelukkig maar, Sorane. Op het doden van een agent staat levenslang,’ zegt de vrouw.

‘Dat is mogelijk, agente. Maar dan zou je collega daar op de vloer liggen, met een gaatje tussen zijn ogen,’ glimlacht Sorane en terwijl ze haar jasje uitrekt.

Verbaasd kijken de agenten naar de roodharige vrouw, die spottend zegt:

‘Ik denk niet dat ik deze wapens mee in de cel mogen, Erine Rand, of heb ik het mis.’

Even kijkt de agente naar de binnenkant van de jas en neemt hem van Sorane over.

‘Nee, dat denk ik ook niet,’ zucht ze, terwijl haar collega’s Sorane de handboeien om doen.

‘Die Joe Mardon is gedood door twee capsules uit haar wapen.’

‘Wie heeft je de opdracht gegeven?’ vraagt Malon.

‘Niemand. Hij verdiende de dood omdat hij samen met een aantal anderen verantwoordelijk was voor de dood van mijn stiefouders.’

‘Ben je daar zeker van, Sorane?’

‘Ja, agent Garant, Voor ik aan een opdracht begin, bereid ik mij altijd grondig voor. Deze maal heb ik het zelfs grondiger gedaan, want ik kan niet uitstaan dat ze ook kinderen neerschieten. Jov Mardon was de achtste op mijn lijst. Eéntje is nog over. Maar zijn of haar naam weet ik nog niet.’

Even kijkt Malon haar aan.

‘Voor jou is het voorbij Sorane. Ik vermoed dat je voor lange tijd de gevangenis indraait. Maar die laatste zullen wij wel vinden.’

‘Ik hoop het maar. Want anders ga ik achter hem of haar aan, als ik vrijkom. Dat mag je gerust aannemen.’

Malon slikt, maar bewondert haar vastberadenheid. Alleen lijkt Sorane niet te beseffen, dat haar een levenslange straf wacht. Ze heeft teveel vooraanstaanden nadeel berokkend. Zelfs als ze zich goed gedraagt, zal ze niet meer vrijkomen.

‘*Spijtig van een mooie jonge vrouw als deze,*’ denkt hij.

Een van de twee anderen grijpt Sorane aan de bovenarm. Even glimlacht de roodharige en met een snelle beweging heeft ze haar boeien in haar rechterhand. Dan reikt ze de boeien aan, aan de man die haar vasthoudt.

‘Ik geef mijn woord dat ik niet zal proberen te ontsnappen.’

De agent kijkt haar verbaasd aan en kijkt even naar Malon. Die knikt en zegt:

‘Ga maar voor, Nador. Maar doe wat je gezegd hebt.’

‘Maak je maar geen zorgen, agent. Ik breek mijn woord nooit.’

Agent Garant duwt Sorane in zijn zwever en stapt ook in.

‘Zit je goed, moordnares?’

Sorane antwoordt echter niet. Ze kijkt naar de agenten buiten die hun werk doen. Ze merkt niet dat de partner van Malon, Agente Erine Rand, ook in stapt. Dan verheft de zwever zich van de grond en wint al snel hoogte. Ze ziet ook enkele van Jov Mardons lijfwachten naar haar loeren. Maar ze durven niets ondernemen.

Een paar dagen later, zeer vroeg in de morgen, opent Erine Rand haar celdeur. Sorane, die in de licht blauwe gevangenis kledij gekleed is, kijkt verbaasd op.

‘Toch niet verbaasd om mij te zien, Sorane? Ik werk hier ook weet je,’ zegt de agente en werpt een pakje kleren op het bed van de gevangene.

‘Verander maar snel van kleding, gevangene nummer 623.’

Sorane kijkt de agente even in de ogen en glimlacht, terwijl ze de sluiting van haar gevangenis overal losmaakt. Als ze de overal op het bed legt, slikt Erine even. Ze schrikt als ze de blik van de roodharige op zich gericht ziet.

‘Beval ik je soms, agente Rand?’

‘Kleed je aan, gevangene 623 en snel of moet ik je een beetje helpen.’

Sorane grijnst even.

‘Dat kan ik zelf wel, Erine Rand,’ zegt ze, terwijl ze haar zwarte broek over haar slanke benen trekt.

De agent volgt nauwgezet haar bewegingen, maar Sorane neemt haar hemd van het bed zonder iets te zeggen. Als ze het over haar blote schouders trekt, vraagt ze:

‘Dit zijn mijn kleren, agente. Waarom krijgt ik die terug?’

‘Bevel van hogerhand, gevange...’

‘Jaja. Dat weet ik al. Je kan me beter met mijn naam aanspreken, voor ik boos wordt.’

‘Hou je maar in, Sorane. Of ik bezorg je een lesje, dat je niet vlug zal vergeten.’

‘Wees gerust? Ik zal je geen pijn doen, Erine.’

Erine kijkt de roodharige met enige verbazing aan.

‘In het begin van mijn opleiding zond de coördinator van Akron acht mannen die me een pak slaag moesten geven en me daarna doden. Zijn plan mislukte, want geen hen overleefde het,’ geeft Sorane als uitleg, terwijl haar jasje aantrekt.

Dan grijpt Erine Sorane nogal ruw bij haar arm vast. Maar Sorane rukt zich los.

‘Mag het een beetje zachter, agente. Ik ga zo ook wel mee.’

‘Jij verdient dat niet, Sorane. Jij bent een doodgewone moordenaress. Zo iemand behandel ik niet met zachtheid.’

‘Gelukkig voor jou ben ik een moordenaress, Erine Rand. Anders was je hier niet.’

Erine kijkt de roodharige verbaasd aan.

‘Ik denk niet dat jij me de vorige keer begrepen heb.’

‘Vorige keer?’

‘Ja, bij die aanslag in die steeg voor je appartement, waarbij je vorige partner het leven liet.’

‘Heb je het over die bloemen, die je in het ziekenhuis gebracht hebt. Dat heb je mij bij onze vorige ontmoeting ook al gezegd en ook over de cassette die mij vrijpleitte. Voor dat laatste ben ik je zeer dankbaar, dat wel. Maar wat heeft dat te maken met jou verachtelijk beroep?’

‘In zekere zin, agente. Toen ik in het ziekenhuis op bezoek kwam, wilde ik weten hoe het met je ging. Toen ik in die steeg, dichtbij je appartement, naast je knielde zag je er niet al te best uit, in al dat bloed.’

Erine kijkt nadenkend naar Sorane.

‘De steeg? Sorane zal toch de steeg niet bedoelen, waar ik bijna de dood vond. Hoe weet ze daarvan?’ denkt Erine verbaasd.

‘Was jij daar? He... heb jij mij.... Was jij die vreemde vrouw die me hielp?’

Sorane zegt niets, maar knikt lichtjes.

‘Heb jij dat vreemde product gebruikt, die de dokter voor een raadsel stelde?’

Sorane neemt een andere spuitcapsule uit haar riemtasje en laat het aan Erine, die snel haar hand op haar wapen legde, zien.

‘Is dat, dat afdekmiddel dat je gebruikte toen ik neergeschoten was?’

‘Ja, dat heb ik opnieuw laten ontwikkelen in het onderzoekingscentrum van Mogwan. En het werkte nog goed ook.’

‘Dan moet ik je bedanken, want je was die dag de tweede die mijn leven redde.’

‘De tweede?’

‘Ja, iemand moet van de overzijde op de vier agenten geschoten hebben, die mij wilden ombrengen. Vermoedelijk hadden ze iets in de ogen van baas verkeert gedaan.’

‘U snapt het nog steeds niet, Erine Rand. Die vier waren niet het doelwit, maar jij. Ik was daar om jou te doden, agente, omdat ik nog steeds ervan overtuigd was, dat jij Verin gedood had, toen hij je verraste. Ik zag u als zijn moordenaress aan.’

‘Ik snap niet waar je heen wilt, Sorane.’

‘Die steeg waar u in de buurt woont, agente. Ik bevond mij op het dak aan de overzijde van de steeg. Toen je er voorbij wilde gaan, was mijn wapen recht op je hoofd gericht. Een druk op de trekker en je zou dood geweest zijn.’

Erine kijkt haar gevangene ontsteld aan.

‘Waarom deed je het niet?’

‘Omdat ik nog steeds twijfelde of jij Verin had vermoord. Maar toen bleef je plots staan en de steeg inkeek. Half in het donker stond een man die zijn wapen op jou gericht hield. Dan doken er nog drie anderen op, ik herkende de drie mannen en de vrouw. Zij waren agenten. Drie van hen had ik al geld zien aanemen van misdadigers. Ze waren door en door corrupt.’

‘Dus of jij mij dode of zij. Je wraak zou bevredigd zijn.’

‘Nee, Erine. U bent de oorzaak dat er iets in mij veranderde. Ik kon hun worden horen door de richtmicrofoon. Daardoor besefte ik dat ze je wilden doden, omdat jij je niet wilde laten omkopen.’

‘En dan. Dat maakte toch niet veel uit voor jou.’

‘Nee, maar jij bleef eerlijk, die vier anderen echter niet. Een agente die eerlijk blijft, kan geen moordenaress zijn. En ik richtte mijn wapen op de man in de steeg. Hij was de eerste die ik die dag dode.’

Erine kijkt Sorane ontsteld aan.

‘Dus het was Sorane die, die dag, haar leven redde. En dan ook nog tweemaal.’

Ze kijkt de roodharige alleen maar aan, terwijl haar gedachten een chaos vormen.

‘Ik was toen aan het afdwalen van mijn pad om alleen mensen die het verdienden te doden. Jij bent er de oorzaak van dat ik gesterkt werd in mijn oude voornemen. Alleen nog opdrachten aan te nemen als het doelwit het verdiende. Het was misschien verkeerd, maar het was mijn gedachtecronkel om het recht te dienen. Het geld dat ik verdiende was echter niet voor mij bestemd, maar ik gebruikte het om mensen te helpen die hulp nodig hebben.’

Erine kijkt de roodharige ontsteld aan.

‘Dus jij hebt dus niet alleen mijn leven gered, maar ook nog mijn carrière. Maar waarom?’

‘Laat ons erover zwijgen, agente. Ik deed wat ik dacht te moeten doen. Dus u bent me geen dank verschuldigd.’

De agente slikt en schud even met haar hoofd.

‘Dat durf ik te betwijfelen, Sorane. Deze schuld zal ik nooit kunnen inlossen.’

Sorane glimlacht.

‘Ga naar Mogwan en vraagt naar Sorane Cobanon, Zij zullen je vragen beantwoorden. Of nog beter, praat met mijn stiefbroer en zus, Jenan en Reysa.’

‘Sorane Cobanon, moet ik je nu danken of weer in de cel stoppen.’

‘U kwam mij halen om me ergens naar toe te brengen, dus ik denk dat u dat beter kan doen. Anders zou je weleens zonder job komen te staan.’

‘Je hebt gelijk, Sorane. De commandante verwacht je. Zij wil je een voorstel doen.’

‘Laat haar maar niet langer meer wachten. En vergeet niet te doen wat ik zei. Ga er eens een paar dagen tussen uit naar Mogwan’

‘Misschien doe ik dat weleens, maar nu. Ik weet niet goed hoe je te behandelen. Als een vriendin of een gevangene.’

‘Doe wat je moet doen, agente.’

‘En toch zou willen weten waar dat geld gebleven is dat je gestolen hebt tijdens je opdrachten. Ik denk dat je nu al als een rijke vrouw zou kunnen leven. Maar ik vraag me wel af waarom je het niet doet.’

‘Je moest eens weten, hoeveel dat geld opgebracht heeft, agente. Maar ik hou maar een klein deel voor mij.’

‘En het grootste deel staat ergens op een bank, waar het interesten opbrengt.’

‘Zoals ik al zei, ga naar Mogwan vraag naar Sorane Cobanon. Onder die naam ben ik daar zeer bekend.’

‘Als misdaadleidster of zo zeker.’

‘Vraag naar mijnheer Jaron in de bank. Hij kan je helpen om je vraag te beantwoorden.’

‘Een medeplichtige in de bank dus. Hoeveel betaal je hem?’

‘Niets, Erine Rand. Hij help mij vrijwillig.’

‘Dat zal ik wel uitzoeken, Sorane,’ zegt de agente en geeft dan een teken met haar hand.

Sorane knikt even en gaat als eerste naar de deur die toegang geeft tot de bureaus.

‘Al heb jij toen mijn leven gered, Ik ben nog steeds Agent Rand voor u, Sorane. Volg de gang en sla dan rechtsaf,’ zegt Erine hees.

Sorane trekt haar schouders op en glimlacht.

‘Zoals je wilt, Agent Rand. Ik ben benieuwd wat ze van mij wil.’

Een paar minuten later stappen beide zo verschillende vrouwen het kantoor van de commandante binnen.

‘Laat ons, agent Rand.’

Erine kijkt even naar Sorane.

‘Maar als ze iets probeert.’

‘Daar is ze te verstandig voor, Erine. Ik red me wel.’

Als Erine de deur achter zich gesloten heeft kijkt de commandante de roodharige aandachtig aan en zegt dan:

‘Ik ben Imka Vigon, commandante van dit district. Ik heb een voorstel voor u, Nador.’

‘Een voorstel?’

‘Als je het aanneemt, dan krijg je kwijtschelding van straf.’

‘En als ik het niet doe.’

‘Dat weet ik niet, Nador. Maar ik denk zoiets als 10 tot 20 jaar of misschien levenslang als ik de geruchten mag geloven.’

Even kijkt Sorane haar nadenkend aan.

‘Mijn naam is niet, Nador. Mijn echte ouders heten Cobanon. Ik heb sinds kort besloten om mijn leven als Sorane Nador achter te mij gelaten. Ik noem mij nu Sorane Cobanon, naar de familienaam van mijn echte moeder. Dat is bij de amazones een gebruik.’

‘Maar jij bent geen amazone, Sorane.’

‘Niet van opvoeding, Commandante. Maar wel van afkomst.’

‘Ook goed, Sorane Na... Cobanon. Maar je denkt toch niet dat je, je verleden snel kunt afwerpen, om dan met een andere naam opnieuw te beginnen.’

‘Nee, commandante, dat denk ik niet. Maar Sorane Nador herinnert mij teveel aan mijn vroeger leven.’

‘We zien wel, Sorane. Je moet eerst nog bewijzen dat je een nieuwe kans waard bent. Ik hoop alleen dat je geen vals paspoort hebt op je nieuwe naam.’

‘Nee, Commandante. Dit paspoort met mijn echte naam, heb ik al zeer lang. Hij is in Mogwan geregistreerd. Als u wil kan je dat wel laten controleren denk ik.’

‘Zal ik doen, Sorane. Daar kan je van verzekerd zijn.’

‘Agente Rand heeft zichzelf al met die taak belast, commandante. Ze wil weten waarvoor mijn buit gebruikt wordt.’

‘Ach zo. Dan zal ik haar onderzoek officieel maken. Want agenten verdienen niet zoveel als jij.’

Sorane glimlacht.

‘Ik hoop dat je stoel stevig genoeg is, als u haar rapport in kijkt.’

De commandante kijkt haar verbaasd aan.

‘Die stoel is stevig genoeg om alle dossiers die we over jou misdaden hebben te dragen. Dus hij zal mij nog lang kunnen dragen.’

Sorane glimlacht en zegt:

‘In orde, laat maar horen, Commandante. Misschien vind ik het een uitdaging.’

‘Een uitdaging. Ja, ik denk dat je het zo kunt noemen. Al verschillende jaren is Aqunok in het misdaad milieu actief. Zijn echte naam kent niemand, maar hij wordt steeds belangrijker. Op dit moment is hij een van de drie machtigste misdaadheren in de stad. Hij laat zijn tegenstanders genadeloos afmaken.’

‘Moet ik hem neer knallen? Dat is geen enkel probleem.’

‘Nee, Sorane. Dat mag niet gebeuren. Hij moet als voorbeeld dienen voor de anderen. Wij willen dat jij bewijzen tegen hem verzameld. Want volgens mijn inlichtingen is hij iets groots van plan. Er wordt ook soms over een geheimzinnige vrouw gesproken die hem steunt. Als van iets meer zou kunnen ontdekken zou dat mooi meegenomen zijn.’

‘Bewijzen, Commandante. Denken jullie echt dat hij daardoor in de gevangenis beland? Hij koopt de rechters gewoon om.’

‘De rechter die mij steunt is niet omkoopbaar. Maar eerst de bewijzen, daarna zien we wel,’ zegt de commandante.

‘In orde. Ik doe het, want die geheimzinnige vrouw heeft mijn interesse gewekt,’ zegt Sorane, na even nagedacht te hebben.

‘Mag ik u aanraden, om niet te verdwijnen, Sorane Cobanon. Want als je dan opnieuw gegrepen wordt, luidt het vonnis zeker levenslang.’

Even kijkt Sorane met gemengde gevoelens naar de vijftigjarige vrouw.

‘Ik ben dit leven al een tijdje moe, Commandante. Dit is misschien mijn kans om eruit te raken.’

‘Als je slaagt, misschien wel. Maar als de mensen van Aquanok je doorhebben, dan ben je er geweest.’

Intussen zit Erine achter haar bureau en nu pas dringt het tot haar door dat Sorane een paar maanden geleden haar leven spaarde en ook nog redde van die vier corrupte agenten. Even steunt ze haar hoofd tussen haar handen op het bureau en ze voelt zich zwak worden. Ze kon Sorane niet uitstaan omdat ze haar leven vergooide en er nog geld aan verdiende ook. En nu heeft ze een schuld aan haar in te lossen. Maar hoe ze dat moet doen, weet ze niet.

Malon kijkt naar haar en vraagt:

‘Wat is er, collega? Je lijkt een beetje van de kaart.’

Aarzelend kijkt Erine met vochtige ogen op en antwoordt:

‘Dat ben ik ook, Malon. Je weet nog dat ik bijna gedood werd door een paar collega’s. Maar als bij wonder door een onbekende gered werd.’

‘Ja, je had toen een soort engelbewaarder, denk ik.’

‘Geen engelbewaarder, Malon. Maar Sorane Nador of Cobanon, zoals ze zich nu noemt. Het was zij die hen dode. Zij redde die dag mijn leven zelfs twee maal.’

‘Wat? Dat meen je niet.’

Maar aan haar ogen kan hij zien, dat het waar moet zijn.

‘Toch wil ik dat eerst eens onderzoeken. Ik kan dat zomaar niet geloven. En als het waar is, dan is Erine haar iets verschuldigd.’

Even kijkt hij nadenkend voor zich uit. In zijn gedachten probeert hij te ontdekken hoe hij het best dat onderzoekje kan beginnen.

‘De energiegegevens, moet ik controleren. We hebben Sorane’s wapen in de bergruimte liggen. Dus het moet eenvoudig vast te stellen zijn of dat wapen dezelfde energiepulsen afgeeft,’ denkt hij, maar zegt niets tegen zijn collega.

Op dat moment ziet hij dat de commandante een teken geeft.

‘Kom, Erine. We moeten ons melden.’

Even droogt Erine snel haar ogen en steekt de zakdoek weg in haar riantas. Dan staat ze op. Malon opent intussen de deur van het kantoor en stapt naar binnen.

‘Malon, jij en Erine, breng deze huurmoordenaress terug naar het cellencomplex,’ zegt de Commandante:

‘In orde. Moeten we haar niet afzonderen van de andere gevangenen.’

De commandante wendt haar blik naar de agent en grijnst:

‘Dat is niet nodig, Agent Garant. Ze gaat niet terug de cel in.’

De commandante merkt dat beide agenten haar verbaasd aanstaren, maar richt zich tot de roodharige gevangene.

‘Sorane, onderweg naar de cel moet jij zien te ontsnappen. Je krijgt de hele politiemacht achter je aan. Dus doe je best maar. Deze twee worden je contactpersonen, breng aan hen verslag uit op geregelde tijdstippen.’

‘Krijg ik mijn uitrusting terug?’ vraagt de roodharige.

‘Nee, want dan zouden de agenten in dienst staan van Aqunok onraad kunnen ruiken. Alleen ik, en deze twee agenten zijn op de hoogte. Het moet echt lijken. Als je slaagt om te infiltreren zal ik rechter Sodinor op de hoogte brengen. Hij zal zorgen dat je kwijtschelding krijgt, als hij Aqunok kan veroordelen.’

Sorane heeft al van die rechter horen spreken en knikt even. Dan trekt ze haar schouders op en volgt Malon naar buiten.

‘Wat zou ze bedoeld hebben?’ vraagt Erine.

‘Als ik het goed begrepen heb, moet deze dame hier zien te ontsnappen, maar hoe het verder moet, weet ik het niet,’ antwoordt Malon.

Met hun drieën lopen ze naar de achterdeur van het politiegebouw toe. Op het moment dat ze door de deur lopen en in een groep agenten belanden, geeft Sorane Malon en Erine plots een duw, waardoor ze tegen enkele anderen opbotsen. Met een sprong is ze buiten en draait zich om. Snel richt ze haar rechterarm omhoog en een dun energie touw schiet omhoog. Als het ter hoogte is van de linkse vlaggenstok kronkelt het omheen de ijzeren staaf.

Sorane glimlacht even naar de agenten, die naar hun wapen grijpen. Enkele onder hen proberen de jonge vrouw te grijpen, maar de roodharige schiet als een pijl naar omhoog. Nog geen tien seconden later heeft ze de vlaggenstok stevig vast en zwaait heen en weer.

Een paar agenten richten hun wapens. Een van hen opent het vuur, maar mist. Erine zucht opgelucht en ziet Sorane plots met uitgestrekte armen omhoogvliegen. Aan de tralies voor een raam kan ze zich vastgrijpen en staat even later op de vensterbank. Snel richt ze haar rechterarm op de dakrand, die een beetje naar buiten steekt en opnieuw schiet een lichtend touw naar zijn doel.

Een paar seconden later zwaait Sorane in een boog naar beneden.

Als ze weer omhoog zwaait, lost het enrgie touw op in het niets. De agenten laten hun wapen zakken en kijken verbaasd toe hoe ze naar het andere gebouw toevliegt. Zo komt ze even later twee gebouwen verder op een plat dak terecht. Even wuift ze naar de agenten en haast zich dan verder.

‘Verdomme, we hadden haar beter moeten controleren. Ze had nog een deel van haar uitrusting,’ vloekt Malon.

‘De commandante zal jullie beiden het vel over de oren halen,’ lacht een van de agenten in uniform.

Erine kijkt hem met vlammeende ogen aan en trekt haar schouders op:

‘We grijpen haar wel opnieuw,’ zegt ze, met een vreemde glimlach op haar lippen.

‘Kom, we moeten het melden collega.’

Als ze even later in het kantoor van de commandante krijgen ze de huid vol gescheld. Maar dan geeft de overste hun een knip-oog.

‘Kom de volgende dagen niet meer onder mijn ogen. En zorg dat jullie snel een paar zaken oplossen, zodat ik tevreden ben. Anders worden jullie geschorst,’ roept ze hen woedend na als ze beiden het kantoor verlaten.

Hun collega’s kijken hen spottend aan.

‘Dat komt ervan als jullie een belangrijke gevangene laten ontkomen.’

‘Moei je met je eigen zaken, agent Morimar,’ zegt Erine kwaad.

Dan volgt ze haar collega snel naar buiten.

Sorane bereikt een uur later haar schuilplaats en opent de deur met een speciale code. Als de deur achter haar weer dicht-geschoven is, zucht ze even. Dan loopt ze nadenkend naar de keuken toe en neemt iets te drinken uit de ijskast. Met een flesje in haar hand gaat ze in een zetel zitten en schakelt de teevee in. Terwijl ze ongeïnteresseerd naar de beelden kijkt, vraagt ze zich af wat ze nu wil doen.

Haar afspraak nakomen, of zich uit de voeten maken. Van Aqunok heeft ze al horen spreken. Hij gaat genadeloos te werk in zijn streven naar macht. Plots schiet er een gedachte door haar hoofd.

‘Aqnok moet de laatste zijn die ik zoek. Hij wil de macht over heel de stad en misschien nog veel meer. In ieder geval

moet hij toch weten wie hij die opdracht gegeven heeft. Dat kan niet anders.'

Het keerpunt

Nadenkend staat ze op en loopt op de kast toe. Dan drukt ze haar rechterhand op de plaats waar een censor ingebouwd is? Hierdoor schuift een luik opzij, waardoor een geheime bergplaats geopent wordt. Even kijkt ze naar de gespecialiseerde wapens. Maar in haar gedachten is ze bij de overeenkomst die ze met de agenten gesloten heeft. Ze beseft dat haar leven helemaal zal veranderen als ze met hen samenwerkt. Dan denkt ze opnieuw aan haar vermoordde stiefouders. Hoe meer ze eraan denkt, hoe meer ze van haar vermoeden overtuigt raakt.

'Als mijn vermoeden klopt, dan zal hij voor de moorden zwaar boeten. Alleen zal ik hem ditmaal aan het gerecht moeten uitleveren,' denkt Sorane.

Even zucht ze, want ze zou hem liever gewoon neer knallen. Maar dan zou ze op de vlucht blijven, wat ze nu juist niet wil. Want ze streeft naar rust. Geld heeft ze genoeg, want haar werk betaalde goed. Ze neemt de paspoorten uit haar zak en kijkt er even naar. Het paspoort dat op de naam van Sorane Cobanon, de familienaam van haar echte ouders staat, neemt ze uit het hoopje. De rest legt ze in de kluis. Dan glimlacht ze even, want ze weet al wat haar te doen staat. Snel neemt ze twee kleine vuurwapens uit de kast. Eén steekt ze met een snelle beweging in haar schouderholster. Het andere verdwijnt bijna onzichtbaar tussen haar riem op haar rug. Even kijkt ze eens om zich heen en drukt dan op de geheime schakelaar, waardoor de bergplaats terug afgesloten wordt.

Even later raast ze met een snelle sportzwever uit haar schuilplaats naar de stad terug. Daar moet een jongeman wonen die ze een tijdje geleden vluchtig ontmoet heeft, maar die een diepe indruk op haar heeft achter gelaten. Ze heeft toen een beetje opzoekingswerk gedaan en uiteindelijk zijn naam gevonden in de bevolkingsregisters. Ze is toen wel even geschrokken, want hij werkte een op dat moment voor een zware crimineel. Ze parkeert haar zwever in een elektronisch bewaakte garage en

steekt het verschuldigde bedrag in de automaat. Maar als ze aanbelt aan het appartement van de jongeman, blijkt hij niet aanwezig te zijn. Even kijkt ze naar de gesloten deur.

'Dat is pech,' denkt ze.

Dan kijkt ze even naar haar polshorloge en loopt dan naar de lobby. In een van de zetels gaat ze zitten en neemt een elektronisch tablet van de tafel. Even leest ze het menu op het scherm en tikt dan op een van de items. Al na een paar seconden verschijnen de gevraagde krant artikels op het scherm. Al lezend schuift de tijd maar langzaam voorbij. Langzaam wordt het steeds drukker in de hal en plots valt haar oog op diegene die ze verwacht. Alon Gesio. Die merkt haar echter niet op en loopt naar de lift toe. Snel legt Sorane het tablet neer en volgt hem. Als Alon op de activeringsknop drukt van de anti-zwaartekrachtlift, hoort hij een stem achter zich

'Hai, mijnheer Gesio. Kan ik u even spreken?'

Verbaasd kijkt hij om.

'Sorane Nador. Wat doe... Verdomme, ze hebben me door,' denkt hij verschrikt.

Toch blijft hij kalm en glimlacht zelfs. Al heeft hij geen enkele kans tegen deze huurmoordenares, maar hij zal zijn leven duur verkopen.

'Kent u mij niet meer, mijnheer Gesio?'

'Niet dat ik... O, u bent de jonge vrouw die een paar weken geleden tegen me opbotste.'

'Dat is juist. U noemde me toen stomme roodkop.'

'Het spijt me, mevrouw Nador. Dat was uit woede omdat mijn papieren op de vloer terecht kwamen.'

'Dat beseftte ik, mijnheer Gesio. Nogmaals mijn verontschuldiging voor dat voorval. Maar hoe kent u mijn naam?'

'U bent ook in deze kringen bekend, Mevrouw. Waarover wilt u mij spreken?'

'Ik wacht al een tijdje in de hal hier. Maar hier zijn teveel mensen. Wilt u mij volgen?'

Even weet hij niet wat hij moet denken, maar dan beseft hij dat er te veel getuigen zijn.

'Ze wil me ergens naar toe brengen, waar ze zonder toeschouwers, kan toeslaan,' denkt hij, terwijl hij naar zijn achterzak tast.

Hij voelt het handvat van het wapen, dat hij altijd bij zich draagt. Zonder dat Sorane het merkt, glimlacht hij.

'Misschien kan ik haar te snel af zijn,' denkt hij.

Maar als hij de weg naar zijn appartement wil inslaan, zegt Sorane plots.

‘Nee, mijn heer Gesio. We moeten nog hoger.’

Alon kijkt verbaasd naar de mooie vrouw, terwijl ze nog verder naar boven zweven. Hij voelt zich steeds minder op zijn gemak.

‘*Ze zal toch niet naar het dak willen,*’ denkt hij, maar beseft dat dat haar doel moet zijn.

En hij krijgt gelijk. Aarzelend, terwijl hij zijn wapen in de hand neemt, volgt hij de roodharige en stapt een paar passen achter haar in het warme zonnelicht op het dak. Zijn hand, met zijn wapen houdt hij achter zijn rug.

‘Alon, u moet me helpen. Ik wil een baan, die mij zo dicht mogelijk bij Aquok brengt.’

Verbaasd kijkt hij haar aan.

‘Bent u niet hier om mij te...’

‘Om jou. Wat bedoel u? Och, u dacht toch niet dat ik u kwam doden.’

‘Ja, toen ik je zag. Jij hebt de reputatie van een genadeloze moordenaars. Dus ik dacht...’

‘Alon, toch... Ach ja, je kent me niet. Hebt u daarom je wapen achter uw rug in de hand?’

‘J...ja.. Wist u het?’

‘Zeker. Ik heb zoiets als een zesde zintuig voor die dingen.’

Alon steekt het terug in zijn holster op zijn rug en kijkt Sorane aan.

‘Waarom wilt u voor Aquok werken?’

‘Omdat ik zo veel mogelijk over hem en zijn organisatie te weten wil komen.’

‘U zit toch niet achter hem aan, om hem te doden.’

‘Nee, Alon. Al zou dat misschien beter zijn, maar ik heb mijn woord gegeven.’

‘Je woord. Wat bedoel je?’

‘Dat kan ik niet zeggen, Alon.’

‘U vertrouwt mij niet, Sorane.’

‘Toch wel, maar...’

‘U werkt toch niet voor de politie.’

Sorane kijkt de jongeman verschrikt aan.

‘Dus toch.’

Sorane die beseft dat ze zichzelf verraden heeft, kijkt de jongeman met gemengde gevoelens aan.

‘Wat nu. Hem doden. Nee, dat kan ik niet.’

Alon glimlacht.
 ‘Vrees niets, mevrouw Nador. Toen u daarstraks naar me toekwam, dacht ik dat ik ontmaskerd was.’
 ‘Ontmaskerd? Wat?’
 ‘Ik ben een agent, Sorane.’
 Sorane kijkt hem met verbaasde ogen aan.
 ‘Waarom?’ hoort ze hem vragen.
 ‘Strafvermindering, Alon. Ik ben dit leven moe.’
 Even denkt Alon na en richt zich dan tot de roodharige.
 ‘Ik zal proberen u te helpen, maar dan moeten we wel samenwerken.’
 ‘Misschien geen slecht idee. Dan kan u mijn verslagen aan je contacten doorspelen.’
 Als Sorane dit zegt, wordt hij weer wantrouwig.
 ‘Misschien wil ze niet alleen hem, maar ook zijn helpers uitschakelen.’
 Opnieuw twijfelt hij, wist hij maar of ze de waarheid spreekt.
 ‘Verdomme, ik heb al teveel gezegd.’
 Sorane, die zijn wantrouwen gemerkt heeft, glimlacht:
 ‘Ik vermoed dat je met Malon Garent en zijn partner Erine Rand samenwerkt. Zij zijn ook van mijn opdracht op de hoogte. Dus als je een bevestiging wil, neem dan volgende week met hen contact op.’
 Alon kijkt haar verschrikt aan.
 ‘Nee, ik denk dat je de waarheid spreekt, Sorane. Maar geef toe dat jij met jouw beroep, niet zo snel vertrouwen wekt.’
 ‘Als ik eerlijk moet zijn, dan moet je weten dat ik heb nog een andere reden heb om Aqunok aan het gerecht uit te leveren. Ik denk dat hij de laatste is van de groep die mijn stiefouders vermoorden. De andere daders heb ik al gedood. Alleen hij leeft nog.’
 ‘Jij hebt hen gedood, zeg je.’
 ‘Ja, alle zeven, behalve een. Als ik kan bewijzen dat hij het is, dan moet ik voor een maal afwijken van mijn pad.’
 ‘Wat bedoel je nu weer?’
 ‘Normaal zou ik hem gewoon neerschieten, zoals ik met de anderen gedaan heb, maar ik heb beloofd dat ik hem ongedeerd voor het gerecht zou brengen.’
 ‘Als dat je doel is, dan zal ik alles doen om je te helpen, maar zonder mijn opdracht in gevaar te brengen.’
 ‘Laat ons samenwerken, Alon. Misschien kunnen we samen de nodige bewijzen verzamelen.’

‘Dat kan ik niet, Sorane. Ik kan je aan enkele personen voorstellen, maar samenwerken. Nee, dat is niet mogelijk. Mijn opdracht komt op de eerste plaats. Aqunok is niet de grote baas, maar een vreemde mysterieuze vrouw die ze de meesteres noemen. Ik wil haar ontmaskeren.’

‘De meesteres. Hoe ziet ze die eruit.’

‘Ik heb mij al diep in de organisatie ingewerkt, diegenen die haar al gezien hebben spreken met ontzag over haar. Er zijn geruchten dat ze een bloedmooie blondine is, die alleen naar iemand moet wijzen, om hem of haar in elkaar te laten krimpen van de pijn. Omdat ze altijd gekleed is in een zwarte overjas met een cape over haar hoofd. Misschien weet zelfs Aqunok niet hoe ze eruitziet.’

‘Toch kunnen we elkaar helpen, Alon. Ik ben bekend als een, wat je noemt, een top huurlinge. Al mijn opdrachten heb ik met succes uitgevoerd. Ik ben ervan overtuigd dat we elkaar kunnen helpen.’

‘We kunnen het altijd proberen, maar we moeten wel op onze hoede zijn.’

‘Jij wordt mijn liefje, lieve schat,’ zegt Sorane spottend.

Alon staart haar aan en zegt:

‘Niet overdrijven, Sorane. Straks word ik nog verliefd op jou.’

‘Tja, dat lijkt me ook niet gepast, maar als je liefje kan ik je steeds zonder ons verdacht te maken opzoeken.’

‘Misschien heb je gelijk, maar dan moeten we onze rol wel goed spelen.’

Even later lopen beiden het appartement van Alon binnen. Vier dagen later heeft Alon goed nieuws voor Sorane.

‘Ik heb voor jou een klein appartementje in buurt gevonden, Sorane. En ook een baantje voor jou. Door dat werk zal je snel opgemerkt worden en misschien hogerop klimmen.’

Sorane glimlacht.

‘Je nieuwe baas verwacht je over twee dagen op je nieuwe werk.’

‘Ik zal er zijn, Alon. Nu ga ik een beetje winkelen.’

‘Heb je geld?’

‘Genoeg. Je weet wie of wat ik was, dus moet je ook weten dat ik goed verdiende.’

‘Ja, dat weet ik. Ik heb Erine en Malon gisteren gesproken. Maar je wordt niet alleen als huurmoordenaars gezocht, maar ook als een soort rover.’

‘Weet ik.’

‘Als ik slaag, dan wordt mij alles kwijtgescholden en kan ik een nieuw leven beginnen.’

Twee dagen later meldt ze zich bij haar nieuwe baas. Gedurende verschillende weken voert Sorane verschillende kleine opdrachten, als bewaakster van transporten uit, in dienst van de organisatie. Hierdoor wordt ze door belangrijkere leden van de organisatie opgemerkt en krijgt steeds belangrijker taken. Maar op straat krijgt ze een steeds een naam die alsmear negatiever wordt. Maar ze komt echter steeds meer en meer te weten over de organisatie en haar werking.

Op een dag belt Alon aan bij het appartement van Sorane. Die avond zitten ze beiden naast elkaar in de zetel te praten, zoals ze al een paar keer gedaan hebben. Maar deze maal is de sfeer anders. Zowel Alon als Sorane hebben het al een tijdje gemerkt, maar gaven er niet aan toe. Plots ligt Sorane echter in de armen van Alon en drukt haar lippen op die van de agent.

Meer dan zes maanden gaan voorbij, Sorane en Alon zijn intussen een vast koppel. Als Sorane thuiskomt heeft ze een paar dagen vrijaf gekregen. Alon is echter nog eerder thuis dan zij, want zijn overste is van hun verhouding op de hoogte en wist ook van Sorane’s verlof, dus kreeg Alon ook evenveel dagen verlof.

De roodharige luistert verrast naar zijn woorden.

‘Laat ons er eens op uit trekken, dan kan ik je ook aan mijn familie voorstellen, Alon.’

‘Wat wil je doen?’

‘Naar Mogwan. Mijn zus en broer wonen daar.’

Alon knikt even, maar zegt:

‘Is het daar nog niet te vroeg voor, lieveling?’

‘Waarom, Alon? Ik wil je aan Reysa voorstellen, voor zij op het idee komt om een vriendje voor mij te versieren.’

‘Oké dan. Wanneer vertrekken we?’

‘Dadelijk, als jij niets geplant hebt.’

‘Nee, niet vandaag of morgen, maar ik verwacht over drie dagen bezoek. Dan komt een vriend van mij.’

‘Geen probleem, over drie dagen zijn we wel terug. Hoe heet je vriend? Ken ik hem?’

‘Nee, dat denk ik niet. Zijn naam is Deno Vergan.’

Even kust Sorane Alon.

‘Heb je hem van ons vertelt?’

‘Zeker, lieveling. Daarom komt hij ook. Hij wil zien welke knappe vriendin ik heb.’

‘Heb je gezegd wie ik ben?’

‘Nee, dat niet. Alleen je naam Sorane Cobanon.’

De roodharige knikt even, glimlachend.

‘Laat ons dan maar snel gaan, dan zijn we voor de avond valt in Mogwan.’

‘Is het zo ver?’

‘Een paar uur rijden, schat. Maar we raken er wel.’

‘Oké. Even een paar dingen pakken en weg zijn we.’

‘Ik wacht in de zwever, Alon.’

‘Neem jij niets mee?’

‘Dat is niet nodig. Ik heb daar een huisje, waar ik mij soms terugtrek.’

‘Dat wist ik nog niet, lieve schat.’

‘Haast je maar. Ik heb nog wel een paar geheimpjes, lieve Alon.’

Verschillende uren later staat de jonge agent verbaasd naar de luxueuze villa te staren.

‘Is die van jou?’

‘Alon, je weet wat ik buiten mijn vast werk in de organisatie nog gedaan heb.’

‘Ja, maar dit?’

‘Die opdrachten brengen een pak geld op, Alon. Zoveel zelfs dat ik ook zonder dat werk, dat je me bezorgd hebt, zou kunnen leven. Alleen kan ik dan niet achter de geheimen van de organisatie komen,’ zegt Sorane terwijl ze de deur opent.

Binnen slikt Alon even, want hier is alle luxe die hij zich kan inbeelden.

‘Vanavond blijven we hier, lieveling. Ik laat wel iets te eten brengen van een cafeetje in de buurt. Ik zal hen ook uitnodigen.’

‘Ken je die mensen dan?’

‘Ja, ik ben al verschillende keren bij hen op bezoek geweest. Zuyana en haar man Gerin zijn goede vrienden geworden. Ze weten echter geen van beiden, dat ik al een tijdje een vriendje heb. Dus ik wil hen verrassen.’

‘Een vriendje, ben ik maar een vriendje.’

Sorane draait zich verbaasd om.

‘Zeker, Alon. Maar dan eentje waar ik van hou,’ zegt ze en vliegt hem om de hals.

Ze kust hem even, maar dan maakt ze zich los.

‘Ik moet even bellen, Alon.’

Zuyana is er echter niet, maar Gerin neemt wel op.
 ‘Ik ben blij dat je nog eens aan ons denkt, Sorane.’
 ‘Als jullie willen kunnen jullie eens bij mij komen eten, ik ben van plan om vanavond een mijn kookkunsten te tonen aan mijn vriend Alon.’
 ‘Heb je een nieuwe vriend? Wat zal Zuyana blij zijn? Ze vond het zo spijtig dat je al zo lang alleen bent.’
 ‘Weet je wanneer je vrouw thuiskomt?’
 ‘Vermoedelijk rond zeven uur pas. Ze is met je zus gaan shoppen in het winkelcentrum. Ik zal haar wel kunnen overtuigen om te komen.’
 ‘Wil je haar niets over Alon zeggen, ik wil haar verrassen?’
 ‘Haha. Dat is goed. Ik zal zeggen dat je nieuws voor haar hebt. Dan is ze nieuwsgierig en zal ze wel willen weten wat er is.’
 ‘Lijkt me een goed idee, Gerin. Pas maar op dat ze je het niet kwalijk neemt.’
 ‘Dat zal ze niet, Sorane. Ze houdt van verrassingen, zoals de vorige keer op haar verjaardag.’
 ‘Dat herinner ik me. Maar jij had er eentje. Ik heb er twee.’
 ‘Je maakt me nieuwsgierig, maar we zullen er tegen acht uur zijn, hoop ik.’
 ‘In orde, Gerin. Ik verwacht jullie allebei. Tot straks.’
 ‘Komen ze?’ vraagt Alon als Sorane de gsm neerlegt.
 De roodharige knikt even.
 ‘Rond acht uur.’
 ‘Kom dan maar even hier, schat,’ lacht hij en trekt haar naar zich toe.
 Alon kust haar verlangend en knijpt in haar kontje.
 ‘Ik moet me om het eten bekommeren, Alon. Anders hebben onze gasten niets te eten.’
 Alon kijkt even in haar ogen en glimlacht:
 ‘Spijtig, lieveling. Ik zal het dan maar voor later bewaren.’
 ‘Ik kijk er al naar uit, lieve Alon. Misschien kan jij best een koel bad gaan nemen.’
 ‘Zal ik doen, schat. Tot straks.’
 Sorane kijkt even op de klok in de keuken.
 ‘*Tets minder dan twee uur tijd. Dat moet me lukken,*’ denkt ze.
 Maar de tijd vliegt voorbij en ze is blij als Alon even komt helpen met het klaarzetten van de tafel.
 ‘Dat ziet er goed uit, Alon. Je had in een restaurant moeten gaan werken.’

‘Heb ik ook ooit gedaan, lieveling. Mijn vader had er vroeger een.’

‘Dat wist ik nog niet. En toch ben je bij de politie gegaan.’

‘Ik...’

Op dat moment wordt er aangebeld.

Alon schrikt op en zegt:

‘Ik ga maar eens opendoen.’

De roodharige schudt haar hoofd.

‘Ik ga wel, Ga jij maar naar de keuken. Want ik en Gerin willen zijn vrouwtje verrassen.’

‘Verrassen?’

‘Ja, ze weet nog niet dat ik een vriend heb.’

Alon glimlacht en knikt dan.

Terwijl hij zich uit de voeten maakt, opent Sorane de deur.

Als ze de deur opent, staart Zuyana haar verbaasd aan.

‘Je ziet er gelukkig uit, Sorane.’

‘Ik voel me ook beter dan de vorige keer, Zuyana. Ik werk nu voor de politie in ruil voor kwijtschelding van mijn straf.’

‘Wat? Dat is goed nieuws. Je zus zal blij zijn. Misschien had ik haar beter kunnen meebrengen.’

‘Nee, daar is het nog te vroeg voor. Ze is al wel bijgedraaid. Maar ik moest het toch wel aan iemand kwijt, die ik kan vertrouwen. In de wereld waarin ik mij nu bevind, is er een van wantrouwen,’ zegt Sorane terwijl ze hen een teken geeft om in de zetels plaats te nemen.

‘Maak het jullie gezellig, ik ga even in de keuken kijken of het eten klaar is.’

Als Sorane terugkeert is ze niet alleen. Zuyana kijkt de jongeman verbaasd aan.

‘Dit is Alon, mijn nieuwe vriend,’ hoort ze haar zeggen.

De jongeman komt op haar toe en geeft haar een vaste handdruk.

‘U moet Zuyana, de vriendin van Sorane zijn,’ zegt hij vragend, terwijl hij haar hand loslaat.

Zuyana knikt verbaasd en kijkt even naar haar man, maar die glimlacht alleen maar.

‘Wist jij dat Sorane een nieuwe vriend had, mannetje?’

Gerin glimlacht even.

‘Van daarstraks toen Sorane belde om ons uit te nodigen. We wilden je verrassen.’

‘Dat is dan gelukt,’ zegt Zuyana en kijkt Sorane en Alon even aan.

‘Ik wens jullie beiden veel geluk in jullie verdere leven,’ zegt ze glimlachend.

‘Laat ons aan de tafel plaatsnemen, vrienden.’

Gerin knikt even naar de roodharige en stapt als eerste naar de tafel toe. Hij laat eerst zijn vrouw plaatsnemen en dan Sorane. De roodharige kijkt Alon aan, als hij even later de soep op de tafel neerzet.

‘Ben je hier voor zaken, Sorane?’ vraagt Gerin.

‘We zijn op verlof. Maar ik moet ook een paar geldzaken in orde brengen.’

‘Weet je dat je broer je geldzaken onderzoekt? Hij twijfelt nog steeds aan je woorden en dat je mensen wil helpen.’

‘Dan zal hij teleurgesteld worden, Gerin. Ik help met dat bloedgeld, zoals mijn zus het noemde, de mensen van deze stad. Als er winst mee gemaakt wordt, dan wordt dat besteed voor andere projecten te ondersteunen. Ik krijg niets van die winsten, als die er zijn, terug.’

‘Ik geloof u, Sorane,’ zegt Zuyana.

‘Je zusje zal echter niet zo gemakkelijk te overtuigen zijn.’

‘Mijn zus en broer zijn al op de hoogte, Gerin. Al hebben ze nog twijfels over mijn bedoelingen. Uiteindelijk zal zijn conclusie dezelfde zijn als wat ik jullie gezegd heb.’

‘Laat ons erover zwijgen, vrienden.’

‘Je hebt gelijk, Alon. Sorane is onze vriendin. We vertrouwen haar.’

Even glimlacht Sorane. Het is lang geleden dat ze nog vrienden gehad heeft. Tot nu was Alon de enige, maar nu zijn er twee bij gekomen.

‘Als nu mijn zus en broer helemaal bijdraaiden, dan zou ik een gelukkige vrouw zijn,’ denkt ze.

‘Laat ons in de salon plaatsnemen. Ik wil een paar dingen over mijn zus en broer weten. Ik ontsla jullie van jullie belofte om niet met hen over mij te praten. Ik heb nooit iets willen verzwijgen. Dus als jullie iets willen, vraag het dan maar.’

Ongeveer twee uur, staat Gerin op.

‘We moeten eens gaan, want morgen is er weer een drukke dag.’

‘Jij niet alleen, Gerin. Ik moet nog een paar zaken afhandelen. Alleen Alon hier mag eens lekker uitrusten.’

‘Ik ben blij dat je mijn vriendin bent, Sorane.’

‘Breng Reysa en Jenan mijn beste wensen over.’

‘Zal ik doen. Als je nog eens in de buurt bent, kom dan eens op bezoek.’

‘Dat beloof ik je, Zuyana.’

‘Bedankt voor deze gezellige avond.’

Sorane knikt even.

‘Blijven jullie nog lang?’ vraagt Zuyana nog.

‘Twee dagen maar. Dan moeten we terug.’

‘Spijtig. Want het was gezellig, Sorane.’

‘We komen nog weleens terug, Gerin,’ lacht Alon, terwijl hij zijn arm om zijn vriendin slaat.

Even later hun vrienden de rijbaan op. Sorane en Alon kijken hen even na. Maar dan haasten ze zich naar binnen. De volgende dag is Alon allen op wandel in de stad, terwijl Sorane zich met enkele zakelijke dingen bezighoudt. Het is een drukke dag voor haar en ze is moe als ze thuiskomt. Ze neemt snel een verkoelend stortbad en kruipt dan in bed. Als Alon komt kijken waar ze blijft, staart hij verbaasd naar zijn slapende vriendin. Een mooie vakantie, lieveling. Heel de dag alleen en dan val jij gewoon in slaap.

Zo stil mogelijk gaat hij weer naar beneden kijkt nog even tv, voor hij opnieuw naar boven gaat en in het bed naast Sorane kruipt. Het is moeilijk, maar uiteindelijk valt hij toch in slaap. Als hij de volgende morgen wakker wordt is het al elf uur en ligt alleen in bed.

‘Slaapkop, ben je eindelijk wakker,’ zegt Sorane, die even komt kijken.

‘Waarom heb je mij laten slapen?’

‘Je lag daar zo vredig, dat ik besloot om je maar eens goed te laten uitrusten. We zijn tenslotte op verlof.’

Dan kruipt Sorane naast hem in bed een kust hem.

‘Daar heb ik gisteren niet veel van gemerkt, lieveling. Je kwam zo moe thuis, dat je dadelijk in slaap viel.’

‘Dat is juist. Ik was uitgeput, omdat ik zoveel mogelijk in een dag gedaan wou hebben. Nu ben ik weer helemaal uitgerust, schat.’

Even kijkt Alon in haar verlangde ogen en grijpt haar stevig vast en rolt haar op haar rug. Dan drukt hij zijn mond weer op de hare. Sorane beantwoordt zijn verlangende kus, terwijl haar handen over zijn naakte rug glijden.

Pas rond vijf uur in de namiddag komen beiden naar beneden en maken samen iets te eten klaar.

‘Laat ons straks eens uitgaan, Alon. Ik weet hier in de buurt en danscafeetje.’

‘Dat lijkt me wel een goed idee, lieveling. Laat ons dadelijk gaan. Ik heb toch genoeg gegeten voor vandaag.’

Ik ga even boven een geschikte kleding aantrekken. Alon wacht een tijdje ongeduldig, maar als Sorane naar beneden komt, is in een adembenemende jurk gekleed.

‘Wauw, wat ben je mooi, lieveling.’

Sorane geeft hem een vluchtige kus op de mond en fluistert:

‘Dank je. Gaan we...’

Een tijdje later zweeft Sorane in zijn armen over de dansvloer. Beiden kunnen goed dansen en worden bewonderend aangestaard. Maar geen van beiden merkt dat Jenan ook aanwezig is met zijn vriendin.

‘Je wordt toch niet verliefd op die roodkop, lieveling.’

‘Verliefd, nee schat. Zeker hou ik van haar, want ze is mijn zus, Sorane. Ik ben alleen verbaasd dat zij hier aan het dansen is. Herken jij haar niet?’

‘Is dat je zus Sorane? Ik had haar niet herkent, Jenan. Ze ziet er helemaal anders uit, dan vorige keer. En ik moet zeggen dat ze een goede danser is en haar partner, die kan er ook wat van. Waar heeft ze dat geleerd?’ zegt Deriva.

‘Geen idee. Ik zie haar voor de eerste keer op een dansvloer. Maar je hebt gelijk. Ze dansen beiden zeer goed.’

‘Zou hij haar vriend zijn?’

‘Dat weet ik niet? Een paar maanden geleden had ze er nog geen.’

‘Ze lijken mij anders toch wel een heel verliefd koppel. Ze kijkt naar hem zoals jij soms naar mij kijkt. Als die man niet op-past verslindt ze hem.’

‘Misschien kunnen we haar morgen eens bezoeken.’

‘Ja, dat lijkt me een goed idee, Jenan. Ze zal wel blij zijn om je te zien.’

‘Hopelijk, want al lijkt de ruzie over, toch weet ik niet zeker hoe ze zal reageren.’

‘Dan moeten we met haar gaan praten, l... lieveling. Dan weet je het zeker En ik wil haar nog wel een keer ontmoeten, want het is dankzij het geld van je zus dat ik weer kan lopen en dat ik jou ontmoet heb.’

Deriva die merkte dat Jenan even aarzelde en kijkt hem ge-concentreerd aan. Dan zegt ze:

‘Dat weet ik, schat. Ik vind ook dat we het moeten proberen. Morgen na ons werk zullen we eens tot bij haar thuis gaan.’

‘Het is laat, Jenan. Laat ons gaan slapen, want we moeten morgen allebei zeer vroeg naar ons werk.’

Even aarzelt Jenan, want hij zit met de gedachte om nu even met zijn zus te gaan praten. Maar Deriva heeft gelijk. Ze moeten er vroeg uit. Dus haakt hij zijn arm in de hare. Al pratend stappen ze naar buiten en rijden even later weg.

Iets na middernacht lopen Sorane en Alon al lachend en flirtend naar zijn zwever. Als ze eindelijk in hun bed liggen, kan Alon niet van haar afblijven, waardoor ervan slapen niet veel in huis komt. Als ze eindelijk opstaan is het al middag.

‘We moeten snel zijn, Alon, anders komen we te laat voor je vriend Deno.’

‘Je hebt gelijk we kunnen beter op weg gaan. We moeten terug naar ons gevaarlijk wereldje van bedrog en misleiding.’

‘Ja, schat. Onze korte vakantie is alweer voorbij. Erine zal zich al afvragen waar ik ben, want ik ben de afspraak, die ik eergisteren had, vergeten.’

Snel eten ze iets aan de tafel. Terwijl Alon alles even wegbergt, doet Sorane de afwas in de machiene. Het is nog vroeg tegen de avond als ze hun appartement in de hoofdstad binnestappen.

‘Ik ga mijn vriend en zijn vriendin even ophalen zoals ik hem beloofd heb, lieveling.’

‘In orde, schat. Kan je dit ook nog even in de winkel ophalen? Want er is geen enkele fles drank meer in huis.’

Alon neemt het briefje aan, dat Sorane hem aanreikt en kust haar even snel.

‘Tot straks, schat,’ zegt hij nog en dan slaat de deur achter hem dicht.

Even staart Sorane naar de deur, maar dan richt ze haar aandacht op het eten. Als ze naar de klok kijkt, beseft ze dat ze het deze maal niet kan klaarkrijgen. Snel neemt ze de gsm en belt naar Alon.

‘We hebben iets vergeten Alon. Er is niet genoeg om iets klaar te maken voor vier personen.’

Even is het stil, maar dan hoort ze Alon zeggen.

‘Het is niets, lieveling. We zijn beneden en komen naar het appartement. Daarna kunnen ergens iets gaan eten.’

Op het scherm ziet ze het gezicht van Alon en op de achtergrond twee mensen. Allebei gekleed in uitgangskleding.

‘In orde. Ik zie jullie over enkele ogenblikken,’ antwoordt ze. Terwijl ze de gsm neerlegt bekijkt ze zichzelf in de spiegel en schud haar hoofd.

‘Deze kledij leent zich niet voor een etentje. Dan maar snel iets anders aantrekken.’

Ze is juist klaar, als ze Alon hoort binnenkomen.

‘Hai, lieveling.’

Sorane stapt langzaam de trap af, terwijl zowel Alon als zijn vriend haar bewonderend aankijken. Ze is gekleed in een korte hemelsblauwe jurk die haar figuur benadrukt.

Alon likt even.

‘Mag ik je mijn vrienden Deno Vergan en Wryne Obernin voorstellen. Zoals ik al gezegd heb, wilden ze jou eens ontmoeten, want ze kennen je alleen als de gezochte Sorane Nador.’

Even kijkt Sorane verschrikt naar Alon, maar de bruinhuidige vrouw die bij Deno Vergan is, is hem voor.

‘Verrast dat we het weten Sorane Cobanon. Bij de top van Aqunok weet iedereen wie je bent. Je dacht toch niet dat ze daar niet zouden onderzoeken wie tot hun organisatie toetreed.’

‘Dat had ik kunnen weten, schat. Maar misschien geraak je daardoor sneller hogerop in de organisatie.’

‘Ik hoop het, Alon. Want ik ben die bewakingsopdrachten stilaan moe aan het worden. Maar dat is voor later.’

Dan richt ze zich tot beide gezellen van Alon:

‘Welkom, nieuwe vrienden. En beval ik jullie allebei’, glimlacht Sorane, terwijl ze op hen toestapt.

De man kijkt haar met een vreemde blik aan. Sorane merkt het en staart even in zijn ogen. Ze voelt zich plots verward al weet ze niet waarom.

‘Laat ons met zijn allen iets gaan eten in het restaurant in de straat hierachter,’ zegt Alon.

Even kijkt de vrouw naar Deno en knikt even.

‘Ik heb wel trekt in iets lekkers, Wryne.’

‘Dan gaan we mee, Alon,’ knikt de vrouw glimlachend naar de vriend van Sorane.

‘Ik neem mijn jasje,’ zegt Sorane met een glimlach, terwijl ze wel gemerkt heeft dat Wryne haar probeert te negeren.

Als ze even later naar buiten stappen, zorgt Sorane dat ze naast de agente loopt en kijkt haar nieuwsgierig aan. Wryne merkt het, maar doet alsof ze niet bestaat.

‘Hou je van Deno?’ vraagt de roodharige plots.

Wryne schrikt even en draait haar hoofd.

‘Deno is een goede vriend, maar meer ook niet. Maar wat is Alon voor jou.’

‘Ik hou van Alon, Wryne. We zijn beiden van plan om ergens een ander leven op de bouwen, maar we moeten beiden eerst onze zakken regelen.’

‘Zaken, Sorane. Noem jij mensen doden, zaken?’

‘Die zaken bedoel ik niet, Wryne.’

‘Wat dan wel. Jij dood voor geld.’

‘Alleen diegenen die de dood verdiend hebben. Andere opdrachten neem ik niet aan. Maar stoppen is niet zo eenvoudig. Omdat te doen hebben iets nodig om ons te verzekeren dat ze niet achter ons aan zullen komen. Dat zijn de zaken waar ik het over heb.’

‘Geef je aan, Sorane. Na je straf kan je Alon weerzien, als jullie beiden nog willen.’

‘Zo gemakkelijk gaat dat niet. We kunnen alleen veilig zijn als ze onze kennis vrezen. Zelfs in de gevangenis ben ik niet veilig.’

‘Misschien is dat zo, roodkop. Maar heb jij dat niet verdiend.’

‘Komen jullie nog?’ vraagt Deno, die omkijkt.

Even kijken Sorane en Wryne elkaar aan en glimlachen beiden.

‘We zullen het later wel even uitvechten, Sorane. Ik heb ook honger gekregen van ons kort maar heftig gesprekje.’

Sorane knikt alleen maar en volgt Deno het restaurant binnen.

Tijdens het etentje kijkt Sorane soms naar de vrouw, die met Deno meegekomen is. Ze vraagt zich af wie ze is. Ze zijn vrienden, maar geen koppel, dat heeft ze zelf gezegd. Dus waarom is ze meegekomen. Dat ze hier is om haar eens te zien, klopt niet want ze doet moeite om haar te mijden. Haar manier van doen, doen haar meer denken aan een agente. Maar klopt dat wel.

‘Ik moet dat een van deze dagen toch eens uitzoeken,’ denkt ze.

Als ze een uurtje later weer buiten komen praten en lachen ze met elkaar. Tot laat in de nacht genieten ze met z’n vieren van hun conversaties en een drankje.

Sorane kijkt Alon even aan, als ze merkt dat hij naar Wryne kijkt.

‘Die film is toch nogal saai. Ik hou meer van actiefilms,’ zegt ze plots en staat op.

Even kijkt ze naar Deno die haar verbaasd aankijkt. Ze glimlacht naar hem, terwijl ze hem aan lijkt te kijken. Maar ze kijkt langs hem heen, omdat ze al eerder beseftte dat er een aantrekkingskracht tussen hen beiden is. Ze weet echter niet zeker of hij het ook voelt.

‘Ik ga even naar de lady’s room,’ zegt ze dan.

Als Sorane voorbij Wryne stapt.

‘Ik ga even mee, als ik mag,’ zegt die bijna fluisterend en staat op.

Als beide vrouwen weg zijn, kijkt Deno Alon aan.

‘Hoe gaat het tussen jullie beiden?’

‘Heel goed, Deno. Ze houdt van mij en ik van haar.’

‘Jullie denken toch niet aan een huwelijk.’

‘Nee, daar hebben we nog niet over nagedacht. Maar als Sorane zich kan losmaken van de misdaad, dan zit die kans er misschien wel in.’

‘Ik hoop het, Alon. Weet ze dat jij een agent bent?’

‘Ja, al vanaf het begin. Ik dacht eerst dat ze mij kwam om mij af te maken, maar dat bleek gelukkig niet het geval. Maar omdat ik undercover werk doe, wil ze zo snel mogelijk weg. Ze vindt dat ik te veel gevaar loop.’

‘En Sorane niet dan.’

‘Dat wel, maar ze is dat leven gewoon, vindt ze.’

‘Jij toch ook?’

Alon trekt zijn schouders op.

‘We leiden allebei een gevaarlijk leven. Jij, Wryne en je vrienden ook.’

‘Je hebt gelijk, Alon. Hopelijk komt jullie wens uit,’ knikt Deno.

‘Ik zal maar eens kijken waar ze blijven,’ zegt Alon met een glimlach en staat op.

Deno volgt zijn voorbeeld en kijkt even naar de wandklok. Hij merkt dat het twaalf uur is.

Even denkt hij aan Sorane. Het beeld dat hij over haar gevormd had, is helemaal anders dan een koele moordenaars. Ze is een opgewekte vrouw, met veel levenslust. En ze bevalt hem. Als Alon er niet was, zou hij misschien zijn kans wagen. Als hij dit laatste beseft, kijkt hij met een ruk op en zegt:

‘We moeten eens gaan, Alon. Over een paar uur begint voor ons allemaal een drukke dag’

‘Dat begrijp ik. Eens zien waar ze blijven.’

Sorane en Wryne hebben intussen hun handen gewassen.

‘Waarom mijdt je mij, Wryne?’

Even zegt de vrouw niets.

‘Heb je het gemerkt, Sorane Nador?’

‘Hoe zou ik het niet merken, Wryne? Je zegt alleen iets tegen mij als ik je een directe vraag stel.’

‘Jij bent een huurdoeder, Sorane. Ik kan zulke mensen niet uitstaan.’

Even slikt Sorane.

‘Je werkt toch ook voor de organisatie.’

‘Dat klopt. Maar wel als een beveiligingsagente.’

‘Maar je doet hetzelfde als ik, Wryne. Je beschermt passief diegenen die met misdaad hun geld verdienen. Ik doe dat actief door doelwitten die ze me geven om te brengen. Beiden zijn we medeplichtig aan de misdaden die ze plegen.’

‘Als je het zo ziet, dan klopt dat eigenlijk wel?’ knikt Wryne, terwijl ze nadenkt.

‘Hoe zit het tussen jou en Deno, Wryne?’

Even kijkt de vrouw verbaasd opzij.

‘Wij zijn collega’s, Sorane. Meer niet.’

‘Collega’s?’

Wryne schrikt even, want ook zij en Deno werken undercover. Maar al lijkt Sorane betrouwbaar, want ze heeft Alon niet verraden. Toch weet ze niet hoe Sorane zou reageren als ze wist dat ook Deno en zichzelf agenten zijn.

‘*Waarom beschermt ze Alon? Zou ze weten dat hij agent is. Houd ze echt van hem of...*’ denkt ze.

Even kijkt ze Sorane in de ogen, maar schrikt van haar eigen gedachten.

‘Misschien doet ze alsof om zijn contacten op te sporen. Verdomme, daar moet ik eens met Deno over hebben. Want als dat waar is, dan is ook hun onze opdracht in gevaar.’

Met moeite concentreert ze zich op haar antwoorden, want ze mag geen fouten maken.

‘We werken allebei voor dezelfde sector chef van de organisatie.’

‘Ach zo bedoel je. Ik dacht al dat jullie ook agenten waren.’

Wryne glimlacht even.

‘Agenten, Nee, Sorane. Daarvoor hebben we teveel op ons geweten,’ fluistert ze, terwijl ze haar handen afdroogt.

Sorane kijkt haar even met een vreemde blik aan, want nu is ze zeker. Deze vrouw is een agente en vermoedelijk Deno ook. Als ze aan hem denkt, voelt ze zich opgelucht.

Terwijl ze de handdoek aan zijn haakje aan de muur hangt, beseft ze dat ze het spijtig zou vinden als hij een misdadiger was.

‘Kom, de mannen zullen al wel op ons aan het wachten zijn,’ hoort ze Wryne zeggen.

Ze knikt even en stapt plots dicht naast de vrouw voorbij.

‘Je geheim is veilig, agente Obernin.’

Verschrikt kijkt Wryne naar de rug van Sorane en beseft dat ze zich ergens verraden moet hebben.

Sorane voelt haar blik en draait zich om.

‘En Deno zal ook wel een agent zijn, denk ik.’

Wryne slikt even, maar weet niet wat te zeggen.

‘Ben je spraak kwijt, agente?’

‘Hoe weet je het?’

‘Je houding en je manier van spreken. Ik heb mezelf getraind om zoiets op te merken, Wryne.’

‘En nu?’

‘Niets, Wryne. Zoals ik al fluisterde is je geheim veilig bij mij.’

Juist op dat moment komt Alon binnen.

‘Al klaar, meiden,’ glimlacht hij.

‘We gingen juist naar buiten, Alon,’ antwoordt Wryne, die nog snel even een blik op Sorane werpt.

Deno kijkt Sorane even aan als zijn vriend met beide zo verschillende vrouwen terug in de salon binnenstapt.

‘Deze twee waren onder elkaar vrouwengeheimpjes aan het uitwisselen, denk ik. Want ze zwegen dadelijk toen ze mij hoorden,’ zegt Alon lachend.

Deno merkt even dat zijn partner naar Sorane kijkt, maar die blik is argwanend.

‘Die twee hebben zeker geen vrouwengeheimpjes uitgewisseld, zoals Alon denkt,’ vermoed hij in gedachten.

‘Gaan we?’ vraagt Wryne als ze Deno ziet staan.

Die knikt.

‘Het is al na middernacht.’

Wryne kijkt nog even naar Sorane.

‘Schiet er niet te veel neer, Sorane. Anders blijven er niet veel meer voor de politie over.’

‘Ik zal proberen er nog een paar over te houden voor de gevangenis, Wryne. Misschien zit jij daar over een tijdje ook wel,’ grijnst Sorane, met een knipoog.

Wryne glimlacht zuur.

Als Deno met zijn partner naar hun zwever stapt, zegt die:

‘Ik mag haar wel, Stonden we maar aan dezelfde kant.’

‘Mij bevalt ze ook wel, Wryne. Maar ze is opgegroeid in het misdaad milieu, dat heeft haar lot bepaald. Toch lijkt ze mij niet zo slecht te zijn als het lijkt. En Alon is gek op haar, dat heb je toch wel gemerkt.’

‘Ja, en hij niet alleen, Deno. Jij valt ook op haar.’

‘Ze is een aantrekkelijk mooie meid, maar ze is mijn type niet. Ik hou meer van rustige vrouwen.’

‘Ja ja. Dat moet ik geloven,’ lacht Wryne.

‘Alon houdt van haar, Wryne. Dus ik blijf er met mijn handen af.’

‘Sorane weet dat we agenten zijn, Deno.’

Deno kijkt zijn collega verschrikt aan.

‘Volgens haar hebben we beiden ons verraden door onze uitspraak en gedragwijze.’

‘Wat gaat ze nu doen?’

‘Ze zei dat ze ons geheim zou bewaren?’

‘Ik hoop het maar, want anders...’

‘Dat besef ik maar al te goed. Misschien kan je Alon beter op de hoogte brengen, dan kan hij haar...’

‘Nee, Wryne. Dat kan ik niet. Alon vertrouwd haar volledig.’

‘Liefde maakt blind, Deno. Vergeet dat niet.’

Deno blijft even staan.

‘Ik denk wel dat ze te vertrouwen is, Wryne.’

Even kijkt Wryne haar collega aan en trekt haar schouders op. Dan stapt ze snel in.

Intussen in de flat van Alon en Sorane.

‘Wryne mag mij niet zo, Alon.’

‘In het begin niet, denk ik. Maar tijdens het etentje zijn jullie beiden volgens mij wel op elkaar gesteld geraakt.’

‘Zeg maar eerder dat we elkaar geduld hebben, schat.’

‘En Deno? Ken je hem ergens van, want hij keek zo vreemd naar jou?’

‘Nee, schat, ik heb hem nog niet ontmoet, maar ik word door de politie gezocht. Misschien keek hij daarom zo?’

‘Dat kan wel, Sorane. Misschien doe jij hem wel aan zijn oudste zus denken.’

‘Ken je haar dan?’

‘Ja, haar naam is Seana. Ik heb tijdens mijn studiejaren een paar maanden hun jongere zus Leyna als liefje gehad. Maar daarna is dat afgesprongen.’

‘Daar moet je me eens meer over vertellen, lieveling.’

‘Dat is voor later, Sorane. Kom, we gaan snel nog even slapen, want morgen is het druk zoals Deno al zei.’

Sorane knikt even, terwijl ze met haar gedachten bij Deno is.

De volgende dagen wijden ze allebei hun werk binnen de organisatie van Aqunok. Sorane voert in opdracht verschillende taken uit. Tot ze op een dag bij haar overste geroepen wordt.

Als Sorane bij haar overste aanklopt, zegt hij:

‘Sorane, kom binnen.’

‘U heeft mij laten roepen?’ zegt ze vragend.

De man knikt even.

‘De leiding heeft mij de opdracht gegeven om u andere taken, die meer liggen in het vak dat u vroeger uitvoerde, toe te wijzen.’

‘Ze willen dus dat ik mensen dood of besteel.’

Even trekt een glimlach over het gelaat van haar meerdere.

‘Als je het zo wil stellen, dan is het ja, denk ik.’

‘Zijn ze wel op de hoogte van mijn regel, dat ik alleen taken waarvan misdadigers het doelwit zijn, uitvoer.’

‘Dat is geen probleem, Sorane. Ze hebben mij gezegd dat jij, zonder het te beseffen de organisatie een grote dienst bewezen hebt.’

‘Ik?’

‘Ja, jij en je vrienden bij Akron, hebben dat opleidingscentrum van onze tegenstanders uitgeschakeld. Waardoor onze mensen sneller in de, door vijandelijke fracties, gecontroleerde gebieden konden doorstoten en de leiders uitschakellen.’

‘Daar was ik niet van op de hoogte, her,’ zegt Sorane met trilende stem.

‘Dat weten we. Eerst wisten we niet wat de oorzaak was van die ontploffing, maar later kwamen langs contacten jou op het spoor. Toen Alon voorstelde om jouw tot de organisatie te laten toetreden, aanvaarde onze oversten dat dadelijk. Vermoedelijk omdat ze in jou een aanwinst zagen.’

‘En wat nu?’

‘Begin volgende week moet je je op dit adres melden. Daarna zul je soms voor hen opdrachten moeten uitvoeren,’ zegt de man en geeft Sorane een beschreven blad papier.

Sorane bekijkt het even en knikt.

‘Ik zal mij die dag zo vroeg mogelijk melden, her.’

‘Wees stipt, Sorane. Dat geeft je een voordeel als ze je beoordelen.’

Als Sorane weer door de gangen van het gebouw stapt, merkt dat verschillende mannen en vrouwen haar aanstaren en dan beginnen fluisteren.

Ze schenkt er verder geen aandacht aan en bereikt een uurtje later haar normale werkplek. Dan merkt ze pas dat ze alleen is. Er is niemand meer aanwezig. Toch haast ze zich verder naar haar bureautje, waar ze achter haar computer gaat zitten. Op haar hoede kijkt ze om zich heen.

'Er zijn maar enkele mensen op hun normale werkplek, Sorane.'

'Anya, ben je er weer eens?'

'Ik ben er altijd, Sorane. Maar alleen als het nodig is neem ik contact op.'

Kalm opent ze haar mailapp, ziet ze een bericht van haar overste in dit gebouw. Als ze het leest, zucht ze met een glimlach. Ze zucht en staat weer op. Dan kijkt ze naar de klok. Het is zeven voor vijf.

'Maar zeven minuten vrijaf en de anderen een uurtje. Ik zal maar snel naar huis gaan en Alon eens verrassen,' denkt ze.

Het is al tegen zes uur als ze in haar appartement, dat ze deelt met Alon, aankomt. Ze is alleen. Even aarzelt ze, maar dan haast ze zich naar het stortbad. Als Alon, rond zeven uur, binnenkomt, trekt ze snel een badjas aan.

'Hai, schat. Ik heb Deno ontmoet,' zegt hij.

Sorane kijkt hem verwachtingsvol aan.

'We zijn beiden uitgenodigd op zijn verjaardagsfeestje, schat,' zegt Alon met een verbaasd gezicht.

'Gaan we?'

'Als jij wil wel, Sorane. Maar hoe kom je zo vroeg hier?'

'Ik kreeg zeven minuten vrijaf, Alon.'

'Maar zeven minuten?'

'Ja, ik moest naar een andere sector van de organisatie, waar ik vanaf volgende week opdrachten zal voor moeten uitvoeren.'

'Opdrachten?'

'Ja, vermoedelijk enkele lastige doelwitten neerknallen.'

'Weer doden, Sorane?'

'Ik kan niet weigeren, Alon. Ze zouden het verdacht kunnen vinden.'

'Wees dan maar voorzichtig.'

'Ben ik altijd, lieveling. Maar je sprak van een feestje.'

'Ja, in het weekend.'

'Wil jij er naartoe?'

‘Alleen als jij gaat, schatje.’

‘Ik wil wel, Alon,’ zegt Sorane glimlachend en geeft Alon een kus op de mond.

Als hij haar wil vastgrijpen, draait ze echter weg en zegt:

‘Ik ga eerst iets te eten klaarmaken, schat.’

‘Oké. Heb je hulp nodig?’

‘Nee, dank je.’

Alon kijkt haar na als ze neer de keuken stapt. Maar ze is met haar gedachten bij die agent, want ze is onder de indruk van Deno, ze wordt door hem aangetrokken. Maar toch houdt ze van Alon.

Als ze twee dagen later bij de vriend van Alon aankomen, is Deno niet alleen. Er is een jonge vrouw bij hem. Ze is zeer knap, merkt Sorane op. Met rood-blond haar tot op haar schouders.

‘Mag ik jullie Meyna, een goede vriendin, voorstellen,’ zegt Deno als ze de salon binnenkomen.

‘Waar heb jij die mooie meid gevonden?’ spot Alon bewonderend.

Meyna stapt op Sorane toe en slaat een arm om haar heen.

‘Kom maar met mij mee, schat. Die twee hier zouden je wel eens met hun blikken kunnen verslinden.’

Sorane knipoogt even naar Alon en Deno, maar laat zich door de roodblonde meenemen naar de salon, waar nog enkele anderen zitten.

‘Dit is Jadie, nog een vriendin van Deno, met haar broer Yano. En mijn zussen Kimy en Loya, met haar vriend Tonin,’ zegt Meyna, terwijl de elke persoon een voor een aanwijst.

Sorane knikt elk van hen even toe.

‘In de keuken is ook Leyna, een van de twee zussen van Deno. Haar vriend Lyco zal hier ook nog wel ergens rondlopen.’

Op dat moment wordt er opnieuw aangebeld. Deno doet open en verwelkomt zijn nichtje Syrana en een jonge vrouw.

‘Hai, je hebt een knappe meid meegebracht zie ik, nichtje.’

‘Ja, neefje. Dit is Trunsa, mijn nieuwe vriendin. Eerst wilde ze niet meekomen, maar ik kon haar dan toch overtuigen, omdat ze van feestjes houdt.’

‘Gelukkig maar, want een knappe meid is altijd welkom,’ fluistert Deno, terwijl hij verbaasd naar zijn nichtje staart, als die Trunsa een kus geeft.

Ze hebben beide dezelfde diepuitgesneden jurk aan, alleen is die van Trunsa donker groen en die van zijn nichtje, licht blauw.

Even weet hij niet wat te zeggen, want die twee blijken een koppel te zijn.

Als ze elkaar loslaten, glimlacht Syrana.

‘Je wist toch al een tijdje dat ik op vrouwen val, neefje.’

‘J..jaa... maar jij met een mooie meid als deze. Dat had ik niet gedacht,’ zegt Deno plagend.

Even werpt Syrana Deno een kwade blik toe en slaat een arm om de schouders van Trunsa. Dan loopt ze naar de salon toe. Deno volgt hen glimlachend. Als hij de eetsplaats instapt, staat hij plots voor een roodharige.

Sorane, die in een, diepuitgesneden, groene jurk gekleed is, merkt dat hij haar aanstaart. Even glimlacht ze naar hem, voor ze naar de salon toestapt. Aarzelend volgt hij haar, terwijl hij naar haar blote rug staart. Tegen over Sorane, Alon en twee anderen gaat hij zitten. Gezellig praten ze een uurtje of zo met elkaar. Tot Leyna een memory modulle in de speler plaats. Even later klinkt zachte dans muziek.

Leyna grijpt de hand van haar vriend en begint te dansen. Sorane neemt de hand van Alon in de hare en trekt hem naar de open plaatst toe. Lyco laat Syrana naast het andere paar over het dansgedeelte zweven, terwijl Trunsa met Loya danst. Als Sorane naar de keuken naar Alon gaat zoeken, merkt ze dat hij met de zus van Leyna staat te praten.

Als ze haar opmerken, vraagt ze:

‘Leyna, jij en Deno hebben toch nog een zus. Komt die niet?’

‘Het spijt me, Sorane. Maar mijn zus Seana en mijn broer spreken al een paar jaar niet meer met elkaar.’

‘Dat is verschrikkelijk. Hoe komt dat?’

‘Misschien vertelt Deno je dat ooit nog weleens, Sorane. Ik probeer met zowel mijn broer als zus op goede voet te staan. Zo kan ik beide over de andere vertellen.’

‘Ik begrijp het, Leyna. Hopelijk leggen ze het nog ooit bij. Want ik denk dat je zus een mooie lieve vrouw is, zoals jij.’

Even glimlacht Leyna.

‘Ik hoop het, mooi is ze wel, maar ze is zeer streng voor zichzelf en anderen,’ zucht ze, terwijl ze nog enkele hapjes op de borden rangschikt.

‘Waar ging de ruzie over?’

‘Seana, mijn zus, houdt van vrouwen, Sorane. Op een dag, een aantal jaren geleden, betrapte ze haar vriendin in bed met haar broer. Daarna had ze een zware woordenwisseling met

Deno, die tot nu nog steeds niet bijgelegd is,' antwoordt Leyna, terwijl ze een plateau met tassen wegbrengt.

Sorane helpt haar, met Alon, om de borden naar de salon te dragen. Ze merkt dadelijk de er nog drie bij gekomen zijn. Wryne en twee mannen. Wryne, die ze in de flat van Alon ontmoette komt plots op Sorane toe.

'Hai, roodkopje. Heeft hij het toch gewaagd om je uit te nodigen?'

'Zoals je ziet, Wryne,' glimlacht Sorane.

'En een van zijn zussen heb je ook al ontmoet, zie ik.'

'Ja, Wryne. Leyna lijkt me een goede meid.'

'Pas maar op dat ze Alon niet van je afpakt. Want ze waren ooit zeer goede vrienden.'

Sorane glimlacht even.

'Dat weet ik, Wryne. Alon heeft het mij al vertelt, voor we naar hier kwamen.'

'Gelukkig maar, dat bewijst dat hij veel om je geeft, Sorane,' zegt Wryne en wenkt even.

'Dit zijn twee collega's van mij, Lonon en Feron.'

Sorane geeft beide mannen een hand. Lonon schat ze iets boven de dertig, terwijl Feron iets jonger moet zijn dan zij zelf. Lonon kijkt haar met een bewonderende blik aan.

'Ik ben met Alon samen, Lonon,' zegt ze ernstig, als ze het merkt.

'Spijtig, Sorane. Misschien had ik wel een kansje bij jou.'

'Ik vrees van niet.'

'Lonon, je weet wat je me beloofd hebt,' zegt Wryne streng.

'Ja, schat. Maar oude gewoonten leer je niet zo snel af. Maar toch doe ik mijn best,' fluistert Lonon en stapt met Feron naar Leyna die een bord met hapjes ronddraagt.'

Omdat Sorane haar vragend aankijkt, zegt Wryne:

'Hij is een rokkenjager. Omdat hij van vrouwen niet kan afblijven, heeft zijn vrouw hem laten zitten. Maar hij heeft mij beloofd om zijn leven te beteren, al lijkt hem dat niet te lukken.'

Sorane glimlacht even.

'Hij lijkt me niet de enige.'

Wryne volgt de blik van Sorane en kijkt even naar Feron die met Loya staat te praten.

'Over die maak ik me geen zorgen. Hij is nog vrij voor zover ik weet.'

'Kom, we voegen ons bij het gezelschap, straks gaan ze over ons ook nog roddelen,' lacht Sorane.

Wryne glimlacht even en volgt Sorane naar een van de zetels waar nog plaats is. Het is laat in de nacht als Alon en Sorane van Deno afscheid nemen en naar hun zwever stappen. Ze zien geen van beiden de twee mannen die vanuit hun zwever naar hen kijken. Als Alon wegzweeft, volgt die zwever hen. Als Alon het flatgebouw inzweeft, stopt die vreemde zwever een paar meter verder, van waaruit de inzittenden de garage ingang en de voorzijde van het gebouw in het oog kunnen houden.

Een week of twee later heeft Alon een afspraak met Erine en zweeft met zijn zwever de garage uit. Weer volgt een zwever hem op enige afstand. Sorane wordt een uurtje later ook gevolgd, maar haar bestemming is een winkelgalerij waar ze soms inkopen doet. Als ze haar zwever op de parking achterlaat neemt ze de lift naar de gelijkvloers en loopt enkele winkels binnen.

Plots merkt ze echter een man op, die dikwijls in haar omgeving vertoefd. Ze glimlacht even en haast zich naar de andere zijde van het grote gebouw en gaat een van de laatste winkels binnen. De man volgt haar deze maal naar binnen, omdat de winkel verschillende uitgangen. Maar als hij binnen stapt ziet hij niets meer van haar. Wat hij niet weet is dat Sorane vlak achter de deur achter een rek geknield zit. Als hij verder de winkel instapt, haast ze zich naar buiten.

Haar achtervolger heeft haar niet bemerkt. De roodharige haast zich dan maar snel naar haar zwever. Het zakje dat ze bij zich heeft, werpt ze op de zetel naast haar en start de zwever. Ze zweeft langs de kokervormige doorgang twee verdiepingen lager en parkeert de zwever helemaal achteraan uit het zicht. Uit de bergruimte achter de zwever haalt ze verschillende dozen met artikelen en plaatst ze achteraan in het voertuig.

Als ze de zwever terug afgesloten heeft, kijkt ze om zich heen. Op haar hoede verlaat ze het gebouw langs de achterzijde en loopt er omheen. Haar ogen bekijken de zwevers die langs de straat staan nauwkeurig, tot ze er plots eentje opmerkt, waar iemand in zit. Het is echter een jonge vrouw met een kindje op de achterbank. Bij de zesde zwever, die ze verdacht vindt, leunt een man tegen de linker deur. Hij lijkt de omgeving nauwlettend in het oog te houden. Uit het zicht houdt ze halt en observeert de vreemde oplettend. Ze beseft dadelijk dat dit de zwever van haar achtervolger moet zijn en die man zijn partner.

Uit haar riemtasje neemt ze een klein fotoestel. Dan neemt ze een paar foto's van de man en de nummerplaat van de zwever. Een paar minuten later loopt ze uit de hoofdingang van het ge-

bouw en wordt de man bij de zwever opgemerkt. Die ziet zijn collega nergens, dus volgt hij de roodharige naar het winkelcentrum aan de overzijde. Maar ook die man verliest haar al snel uit het oog. Sorane zit intussen achter zijn zwever en bevestigt een klein zendertje.

'Zo, nu nog opzoeken wie die man is en waar ze werken. Hopelijk zijn het agenten, want van die kant is er geen gevaar,' denkt ze.

Als ze langs de uitgang, dichtbij de zwever van haar achtervolgers de garage uitzweeft, ziet ze de twee besluiteloos staan argumenteren. Een van hen heeft haar echter gezien en beiden stappen snel in. Sorane glimlacht ze ziet dat ze weer gevolgd wordt. Ze zweeft echter dadelijk terug naar huis. Binnen volgt niemand haar en opgelucht stapt ze de flat van Alon binnen.

Als Alon een paar uur later van zijn werk terugkomt gereden, staat Sorane langs de overzijde. Niemand ziet haar, ook Alon niet, die langs de hoofdingang naar binnen stapt. Maar de roodharige merkte wel de zwever op die Alon volgde. Ook daarin zitten twee mannen. Snel neemt Sorane enkele foto's van hun gezicht en de nummerplaat. Als Alon de flat binnenstapt, ziet hij Sorane nergens. Dus neemt hij maar iets te eten en gaat aan tafel zitten.

Het duurt een tijdje, maar dan draait de deur eindelijk open en hij ziet Sorane binnenkomen. Maar dadelijk beseft hij door haar houding, dat er iets is.

'We worden beiden gevolgd, Alon,' zegt ze.

'Ben je zeker?'

De roodharige knikt even en schakelt haar computer snel in. Samen met Alon zoeken ze gegevens op over de nummerplaten en de foto's van de drie mannen. Van de vierde heeft ze niets.

'Die horen alle drie bij de organisatie van Atos,' merkt Alon plots op.

'Dat moet juist zijn. Want hun nummerplaten en geregistreerd op de naam van een firma die Atos beheert.'

'Welke fout hebben we gemaakt, Alon?'

'Dat weet ik niet. Maar het kan ook om een gewone controle gaan.'

'Ik weet dat niet zo zeker, lieveling. Ze volgen ons allebei op hetzelfde moment. Een gewone controle. Nee, dat kan ik niet geloven.'

Alon kijkt haar even aan en trekt zijn schouders op.

‘We moeten verder Sorane. Maar we moeten dubbel op onze hoede zijn.’

‘Als ik maar wist of ze mij of jou van iets verdenken. Of ons allebei.’

‘Hopelijk hebben ze Erine niet opgemerkt. Je weet dat ik vandaag een afspraak met haar had. Want als ze haar als agente herkennen dan...’

‘Heb je haar vandaag ontmoet?’

‘Ja, in het cafeetje, waar we afspraken, voor ik jou ontmoette.’

‘Als ze haar natrekken, dan loop jij gevaar, Alon. We moeten hier weg.’

‘Nee, Sorane. Mijn opdracht is nog niet ten einde. Ook de jouwe niet. Je hebt zelf gezegd dat als je je woord breekt, je geen kwijtschelding van straf krijgt.’

‘Dat weet ik, Alon. Maar daar heb ik niets aan als we beiden dood zijn.’

Even zegt Alon niets.

‘Gelukkig heb ik een paar dagen vrij. Ik zal morgen eens tijdens de training met een paar mensen praten. Misschien hebben zij iets opgevangen. En jij kan misschien je vriend Deno contacteren.’

‘Zal ik doen, schat. Maar dat is voor morgen,’ probeert Alon te glimlachen.

Sorane kijkt hem even bezorgd aan.

‘Ik hoop dat het voorbij waait, Alon.’

‘Als ze ons verdenken dan is ons leven geen cent meer waard. Maar we moeten het risico nemen, Sorane.’

‘Ik hoop dat ze nog niets weten, Alon. Voorlopig kunnen we alleen ons werk doen en geen enkel contact meer opnemen met Erine of Malon.’

‘Dat lijkt me ook het beste.’

De volgende dagen merken ze niets verdachts op tijdens hun werk. Als Alon Sorane drie dagen later op haar werk opzoekt, meldt hij dat Deno niets opgevangen heeft. Ook hij denkt nu dat het een soort routine was.

‘Dat is ook mijn vermoeden, maar geen enkele van mijn contacten weet ervan,’ zegt Sorane fluisterend.

‘Ik ga nu maar, schat. Met die gegevens kan jij weer verder. Raak maar niet te veel achterop met je werk.’

‘Zal ik niet, Alon. Tot vanavond,’ zegt Sorane glimlachend en kust hem even.

Haar collega's kijken hen glimlachend aan.
 'Een knappe man, Sorane,' zegt Echane, een de andere aanwezig.

Sorane knikt alleen maar, want ze is met haar gedachten niet bij wat ze moeten doen. Toch buigt ze zich op de bladen papier die voor haar liggen.

Alon merkt de week nadien dat hij niet meer gevolgd wordt.
 'Zie je wel, schat. Een routinecontrole. Mijn schaduw is verdwenen.'

'Ik ben de mijne sinds deze morgen ook kwijt. Misschien heb je wel gelijk. Maar toch moeten we niet te snel onze waakzaamheid verminderen.'

'Je hebt gelijk, Sorane.'

'Ik ga onze zwevers eens onderzoeken, wie weet hebben ze iets anders uitgedokterd om ons te volgen.'

'Je denkt aan een zendertje, zoals jij er enkele gebruikt.'

'Onder andere. Maar er zijn nog mogelijkheden, Alon.'

'Oké, ik ga nog een beetje gegevens bewerken op mijn computer.'

Sorane knikt even en verlaat de flat. Hoe hard ze ook haar best doet, ze kan niets aan beide zwevers vinden dat haar verdacht voorkomt. Toch is ze nog niet gerustgesteld.

'Er is niets vreemds aan beide zwevers, Sorane. Maar u wordt geobserveerd door speciale camera's,' zegt de stem in haar hoofd plots.

'Camera's?'

'Speciale volgtoestellen, niet afkomstig van deze planeet. Onzichtbaar. Maar altijd in de buurt.'

'Kun je ze uitschakelen?'

'Nee.'

'Waar komen ze vandaan?'

'Volgens mijn gescande gegevens een planeet genaamd Leandor II, Sorane.'

'Wat is er op Leandor II?'

'Een militaire industrie. Volgens de opgevangen berichten hebben de bewoners trouw moeten zweren aan Hera Jakira.'

'Wie is dat?'

'Zij was mijn gebieder, Sorane.'

'Was zij jouw gebieder? Waarom ben je dan bij mij?'

'Omdat deze Hera Jakira niet de echte Jakira kan zijn. Zij vocht lang geleden tegen de machten die deze Jakira nu verte-

genwoordigd. Maar toen werd ze besmet met Onvar en stierf een paar weken later. Maar ze vocht tot het einde.'

'Wie is deze Jakira dan?'

'Dat weet ik pas als jij voor haar staat.'

'Dan gaan we haar zoeken.'

'Nee, Sorane. Daar ben jij nog niet klaar voor. Als de juiste dag komt zal die een nieuw begin aanduiden in de strijd tegen het zwarte niets.'

'Wat bedoel je daar nu weer mee, Anya?'

'Meer kan ik niet uitleggen. Pas als die dag aangebroken is, zal je meer over je bestemming weten.'

'Je zei dat ik je gebieder ben. Vertel me meer. Ik beveel het.'

'Nee, ooit zal je mijn gebieder zijn, maar nu kan ik je alleen beschermen tot die dag.'

'Wat gebeurt er die dag,'

'De ontmoeting met de anderen waar jij een deel van bent. En van die ontmoeting zal je verdere toekomst afhangen.'

'Dus als ik er niet meer ben, zal ik het pas weten.'

'Ja, tot dan zal je moeten wachten.'

'Daar ben ik vet mee, Anya. Wat kan ik nog doen als ik dood ben?'

Maar Anya zwijgt, alsof ze er nooit geweest is.

Wat ze echter niet weet is dat Alon nog steeds onder observatie staat, maar nu door de speciale camera's. Verschillende dagen later merkt Sorane echter de man op die als een schaduw achter Alon sluipt. Overal waar Alon heengaat ziet ze die man weer. Maar op een dag moet ze bij haar baas komen, want ze verwaarloost haar job.

'Ik ben iets op het spoor, Her Atos. Toen ik verleden week de bestanden sorteerde, stootte ik op een verdacht bestand. Zo kwam ik een soort dief op het spoor. Hij verzamelt gegevens over verschillende opdrachten van mensen van ons. Die gegevens gaan over wapenaankopen en transporten.'

'Dat is nogal wat, maar had je daar niet eerder mee naar mij of een van mijn assistenten kunnen komen.'

'Misschien wel, maar ik wilde eerst uitzoeken wie erachter zat. Misschien de politie of een concurrent. Ik heb mij niet tot u gewend omdat ze mij, als ze het zouden ontdekken, dan eerder als iemand, die ongeveer hetzelfde doel had, zouden zien. Als ik mij tot u gewend had, dan zou dat misschien opgevallen zijn.'

‘Dat is vreemd, Sorane. Als je voorzichtig genoeg bent, dan zou die verdachte persoon toch niet kunnen weten dat je op mijn kantoor was in je vrije tijd.’

‘Misschien wel, heer. Want ik merkte dat er soms een vreemd vliegend en onzichtbaar toestel in mijn buurt was, dat mij leek te volgen.’

‘In orde, Sorane. Doe maar verder met je onderzoek, maar als je meer weet laat dan iets weten, desnoods met een tussenpersoon.’

‘Dat lijkt me ook beter, Her Atos.’

Dan verlaat ze opgelucht zijn kantoor. Gelukkig had ze nagedacht en een geloofbaar verhaaltje uitgedacht.

‘Mooi verhaal. En jij denk dat ik dat geloof, mooie idiote. Ik vraag me alleen af hoe zij weet dat ze door onze onzichtbare drones gevolgd wordt. Maar wat zit erachter. Ik moet haar in het oog laten houden,’ denkt Atos met een grijns.

Snel activeert hij een beeldtelefoon en geeft enkele bevelen.

‘We zullen wel ontdekken wat jij aan het bekookstoven bent. Hopelijk is mijn vermoeden juist en werk jij ook met de politie samen. Ik verheug me er nu al op om je onder handen te nemen,’ grijnst hij.

Sorane die hier niets van weet, verlaat enkele minuten later het gebouw en zweeft naar de flat van Alon toe. Gedurende verschillende dagen lijkt alles zijn gewone gang te gaan, tot Sorane op een dag terugkeert van een opdracht en parkeert haar zwever op de normale plaats. Als ze uitstapt, blijft ze verrast staan als ze een gesprek hoort tussen twee lijfwachten. Ze hebben het over een paar verraders.

Een agent, heeft zijn verdiende straf al gekregen. En andere agent slaagde erin om te vluchten, maar ze zitten hem op de hiel. Ze schrikt hevig en weet even niet wat te doen. Maar een paar ogenblikken later heeft ze zichzelf onder controle. Toch voelt ze zich onrustig en beseft dat ze nog meer dan anders op haar hoede moet zijn.

‘He, Sorane. Jij moet bij de baas komen,’ zegt een lijfwacht plots, terwijl hij naar haar toe stapt.

‘Wat?? waarom?’

‘Dat weet ik niet. Maar we moesten je zodra we je zagen verwittigen.’

‘Weet je waar hij is, Sonon?’

‘Ik denk in het hoofdgebouw. Want ze hebben een paar infiltranten opgespoord.’

Als ze deze woorden hoort heeft ze dadelijk een vreemd angstig gevoel in haar buik. Ze stamelt met trillende stem.

‘D... dan moet ik..’

‘Ja, Sorane. En ik zou me haasten, want hij was niet te spreken. Zo woedend heb ik hem nog niet veel gezien.’

‘Is Atos op zijn kantoor?’

‘Ik denk het. Anders is hij wel in de buurt.’

Snel haast Sorane zich terug naar haar zwever en even later zien ze haar de weg oprazen. Zodra ze echter uit het zicht verdwenen is, slaat ze af en voert ze de snelheid op. Ongeveer een half uur later bereikt ze het appartementsgebouw, waar ze met Alon een flat heeft. Alles lijkt rustig, maar schijn bedriegt. Als ze de flat betreedt, voelt ze dadelijk dat er iets scheelt. Langzaam trekt ze haar wapen en sluipt op haar hoede naar binnen. Maar nergens vindt ze een teken van onraad. Als ze de keuken wil betreden, verstart ze. Op de vloer ligt Alon in zijn bloed. Hij heeft twee capsules in zijn lichaam en nog een derde tussen zijn ogen. Sorane knielt naast de jonge agent, terwijl tranen over haar wangen lopen.

‘Alon, het spijt me. Ik kwam te laat,’ fluistert ze, terwijl ze zijn ogen sluit met haar linkerhand.

‘Te laat voor wat, vrouwtje. Die rat heeft zijn verdiende loon,’ zegt een stem plots.

Door het lichaam van de roodharige gaat een schok. Langzaam, maar als veer gespannen, staat ze op en keert zich naar de twee. Wie haar kent, zou zich nu snel uit de voeten maken, maar de twee kennen haar niet.

‘Ik hield van hem, man.’

‘Mogelijk, maar hij was een agent en een verrader. Dat heeft niets met liefde te maken.’

Kalm draait Sorane zich om en ziet twee gewapende mannen voor haar staan.

‘Voor mij wel, moordenaar,’ horen ze zacht haar fluisteren.

Ze horen allebei de dreigende ondertoon in haar stem, maar ze geven er geen gehoor aan.

‘Hij verdiende de dood. Je weet wat we met verraders doen, Sorane. Ik hoop dat jij ook geen...’

‘Nee, Sorane niet. Daar ben ik zeker van. Of heb ik het mis. Het zou mij spijten als ik een mooie meid als jij moest doden,’ zegt de tweede, terwijl hij Sorane aankijkt.

Hij voelt op dat moment echter het gevaar dat van haar uitgaat. Dan merkt hij een gedaante op die aan de deur staat. Hij grijnst als hij, Omina, hun collega herkent.

‘Wie heeft Alon gedood?’ vraagt de roodharige met ingehouden woede.

‘Ik gaf hem het genadeschot, meid. Maar hij had nog maar een paar minuten te leven, want de capsules in zijn borst bevatten een langzaam dodend gif,’ glimlacht de man naast de eerste spreker.

Sorane kijkt de man aan, die hevig schrikt van haar blik. Haar ogen lijken hem te doorboren.

‘*Sorane, een vrouw achter u en gewapend,*’ hoort ze die stem weer in haar hoofd zeggen.

‘*Kan ik deze maal op je rekenen, Anya?*’ denkt ze terug.

Even hoort ze niets.

‘*Tk bescherm u,*’ klinkt de stem dan toch.

Als die tijd staarde Sorane naar de man die schoot. Maar dan richt ze haar blik weer op de eerste man en zegt bijna kalm:

‘Je hebt het mis, moordenaar.’

De twee willen hun wapens dadelijk op Sorane richten, maar ze zijn te laat. Sorane vuurt eerst links en dan rechts en treft ze allebei tussen de ogen. Nog voor ze op de vloer liggen is, wordt Sorane geraakt in haar rug, want de vrouw haalde dadelijk de trekker over.

Een tweede capsule raast over de roodharige, maar een derde maal kan de vrouw niet meer vuren. Sorane heeft zich al laten vallen en rolt opzij, terwijl de ene na de andere capsule haar revolver verlaat. Door vijf capsules getroffen, wankelt de vrouw achteruit en botst tegen de muur aan de overzijde van de gang. Ze staart de roodharige verbaasd aan, al is ze stervende.

‘Ik mmoo...eeetttt... jjee ggerrraaakkkkt hebbbbb.....,’ stamelt ze nog, terwijl ze langzaam in elkaar zakt.

Sorane kijkt de stervende vrouw aan en laat haar wapen zakken. Zo blijft ze enige tijd naar de vrouw staren. Ze rilt even, want zonder dat vreemde pentagon, zou zijzelf hier op de vloer in haar bloed liggen. Sorane ziet het licht in de ogen van de vrouw uitdoven en beseft dat dit beeld haar voor de rest van haar leven zal bijblijven.

‘Wapen weg, Sorane.’

Ze schrikt als ze enkele anderen opmerkt. Een van hen kent ze, hij maakt deel uit van de lijfwacht van Atos. Sorane kijkt hen echter niet aan, maar kijkt naar Alon.

‘Sorane, laat je wapen vallen,’ zegt een man die ze kent.

Maar de roodharige staat daar maar te staan, zonder te bewegen. Het kan haar niet meer schelen wat er gebeurt. Ze zou willen sterven, om weer bij Alon te kunnen zijn, maar dan denkt ze terug aan het moment dat ze Alon voor het eerst zag liggen. De daders hebben geboet, maar de opdrachtgevers niet. Ze zucht even en steekt haar wapens langzaam weer in haar schouderholsters. Dan kijkt ze de vier mannen en twee vrouwen een voor een aan.

‘Ze vuurden op mij, maar misten,’ fluistert ze.

‘Misten, wie bedoel je, Sorane. Waar zijn Do...’

‘Ze hebben Alon gedood.’

‘Dat weten we, Sorane. Je vriendje was een agent. We hadden de opdracht om hem en zijn handlangers te doden. Etan, Omina en Dorn waren ons voor.’

‘Was... Alon een agent, Odron. Nee, dat kan niet. Dat mag niet waar zijn.’ fluistert ze, met geveinsde ontsteltenis.

‘Toch wel. Waar zijn Etan en Dorn?’

‘Ik wist het niet. Ik dacht dat ze moordenaars...’

‘He, Dorn en zijn maat liggen hier morsdood en Omina vlak naast de deur,’ meldt een van de vrouwen, die naar binnen liep.

Ze kijken Sorane ontsteld aan.

‘Heb jij hen gedood, Sorane?’

‘Ja, een van hen zei dat hij Alon het genadeschot gegeven had. Dat maakte me zo woedend dat ik hen allebei neerschoot,’ zegt Sorane, terwijl ze snikkend tegen de muur leunt.

‘Dan ben jij ook...’

‘Een agent !!! Nee en Alon ook ni... of toch???’ fluistert Sorane in een poging om hen op andere gedachten te brengen.

Maar ze richten hun wapens op haar. Plots materialiseert een knappe blondine achter de gewapende huurlingen. Die richt haar onderzoekende blik op de roodharige, maar slaagt er niet in om haar te scannen. Daar wil ze het fijne van weten. Want alleen een getrainde esper kan zoiets en dat is voor zover ze weet Sorane Nador niet.

Sorane kijkt de blondine verbaasd aan, want ze heeft haar uit het niets zien materialiseren. Dan hoort ze haar zeggen:

‘Ontwapen haar en breng haar bij, Aqunok. Hij moet beslissen wat er met haar gebeurt.’

Even verstarren de huurlingen, maar klinkt de stem van Odron.

‘Je wapens, Sorane. En snel.’

Aarzelend draait de roodharige haar beide wapens om haar wijsvingers en reikt die aan. Even kijkt ze naar hen. Dan twijfelt ze en wil nog een in actie treden, nu de huurlingen hun wapen laten zakken. Maar dan hoort ze plots weer de stem van Anya.

‘Doe niets, Sorane. Alon volgen in de dood is nutteloos en als je wil weten waarom ik jou de gebieder noem, moet je vandaag in leven blijven. Die blonde is Jakira en zij is een telepate en een zeer krachtige Esper. Je hebt nog geen enkele kans tegen haar.’

Even kijkt Sorane naar de blondine, die haar nog steeds met onderzoekende blik aankijkt en reikt de wapens naar de huurlingen. Twee van de huurlingen nemen de wapens in ontvangst.

‘Zal ik ooit wel een kans hebben tegen die blonde, Anya?’

‘Een kans zeker, Sorane. Maar of je haar zult kunnen verslaan valt nog af te wachten.’

‘Naar de zwever, Sorane,’ klinkt de bevelende stem van Odron.

Even later zweeft het groepje met Sorane, hun gevangene, weg in twee zwevers. Verschillende uren later wordt Sorane door een stilzwijgende Atos opgewacht. Meer dan twee minuten kijkt hij de roodharige, die onder schot gehouden wordt door de drie die haar vergezelden, aan.

‘Jij bent ons een uitleg verschuldigd, Sorane Nador. Je moest je bij mij melden en in plaats daarvan daagde je op in het appartement, dat je met een verrader deelde. En daar dode je ook nog drie van mijn mensen. Leg me dat eens uit.’

‘Her Atos. Ik...’

Op dat moment knikt het signaal van zijn gsm.

‘Atos, breng Sorane Nador dadelijk naar mijn kantoor. Ik en Hera Jakira willen haar zien.’

‘Zal gebeuren, Her Aqunok,’ antwoordt Atos, terwijl hij Sorane streng aankijkt.

Sorane schrikt van zijn blik en opent haar mond om iets te zeggen.

‘Zwijg. Aqunok, wil je zien. Hij zal beslissen wat er met jou moet gebeuren. Bereid je maar voor op het ergste.’

Stilzwijgend stijgen beiden met de lift naar de hoogste verdieping, waar het hoofdkwartier van Aqunok is. Alleen zijn trouwste bondgenoten hebben daar toegang. Ongeveer twintig minuten later staat ze voor de drie hoogste leden van de organisatie. Aqunok, Atos en Berana. De blondine ziet ze nergens.

‘Wat nu en ik ben nog ongewapend ook. Zijn dit mijn laatste uren in dit leven?’ denkt Sorane.

'Nee, Sorane. Als het nodig is, kan ik wapens vormen, die nodig zijn om de toestand meester te worden.'

'Waarom doe je dat dan niet, Anya?'

'Omdat ik weet dat jij je wel uit deze situatie kan uitpraten. Je moet hun vertrouwen winnen.'

'En als ik dat niet kan?'

'Dan zal je voor je leven moeten vechten, Sorane. Maar ik vrees dat ik je dan niet meer zal dienen.'

Sorane snapt er niet veel van en slikt even.

'Waarom praat jij toch altijd in raadseltjes, Anya,' denkt ze.

Maar dan wordt ze afgeleid en kijkt een bruinharige vrouw aan.

'Je leven hangt aan een zijden draadje, Sorane. Je vriend, Alon, was een agent. En jij staat bekend als een huurmoordenaar. Hoe verklaar je dat?' vraagt de vrouw

'Ik werd gearresteerd, Hera. Maar ik slaagde erin om te ontkomen. Alleen zou ik geen kans om lang van mijn vrijheid te genieten. En dan ontmoette ik Alon in een bar. Een paar dagen later herinnerde ik mij ons gesprek. Hij was lid van deze organisatie, had laten horen, dat hij mij wel werk kon bezorgen. Ik besloot om hem te gaan opzoeken. Hij hield woord en zorgde voor enkele opdrachten die ik met succes uitvoerde. Daardoor klom ik hogerop en kreeg steeds belangrijker taken. Ik had nooit gedacht dat Alon een agent kon zijn, want hij genood het vertrouwen van belangrijke leden van de organisatie.'

Even kijkt Aqunok Sorane nadenkend aan.

'Dat verklaart nog niet waarom jij naar het appartement ging, terwijl je bij Atos hier ontboden was. En daar Etan, Dorn en even later Omana koelbloedig vermoordde,' zegt hij met trillende stem.

'Ik was een verrader op het spoor die gegevens over transporten verzamelde. En dat spoor leidde naar het gebouw waar ik met Alon een appartement woon. Terwijl ik voor dat appartement, dat ik wilde doorzoeken, stond, veranderde ik van gedachten. Want alleen naar binnen gaan leek met roekeloos. Dus ik haastte mij naar mijn appartement omdat Alon rond die tijd moest thuis zijn. Ik wilde hem vragen om mij rugdekking te bezorgen.'

Even merkt ze de argwanende blik op van Atos, maar ze gaat verder terwijl ze weer naar Aqunok kijkt.

'Maar dan zag ik mijn vriend dood in zijn bloed liggen en verstarde. En op dat moment daagden twee onbekenden op. Een

van hen zei spottend dat hij hem persoonlijk gedood had. Daardoor brak er iets in mij los en voor ik het besepte had ik geschoten. Toen de andere naar zijn wapen greep, verdedigde ik mijn leven en doodde hem ook. En die vrouw schoot op mij, maar miste.’

Meer dan een minuut kijkt Aqunok nadenkend naar Sorane. ‘Dat kan ik begrijpen, Sorane. Ze zeggen dat liefde blind maakt. Ieder van ons zou misschien hetzelfde gedaan hebben. Alleen heb ik mijn twijfels dat je niet op de hoogte was. Ik hoop voor jou dat niet zo is,’ merkt Berana op.

‘Je hebt nog steeds niet geantwoord op mijn vraag Sorane. Waarom was je op dat moment niet op de afspraak die je met mij had?’ zegt Atos vragend.

Sorane schrikt en merkt dat iedereen haar opnieuw wantrouwend aankijkt.

‘Geef me een goede reden, roodkop. Want anders kom je hier niet levend weg.’

De roodharige kijkt Atos met radeloze ogen aan... In haar ooghoeken, merkt ze plots de blondine weer op. Zij staat tegen de muur naast de deur geleund. Ze verzamelt al haar moed en gaat verder met haar verzonden verhaal.

‘Her Atos. U weet dat ik iets op het spoor was van gekopieerde gegevens. Toen ik op de hoogte gebracht werd van de afspraak, had ik juist een belangrijk bericht ontvangen. Door dat bericht wist ik waar de computer stond, waarheen de gegevens naartoe gezonden werden. En dat was twee of drie verdiepingen lager dan het kantoor waar Alon werkt. Dat spoor leidde mij naar het gebouw waar ik woonde. Maar het leek mij belangrijker om dat zo snel mogelijk te onderzoeken. Want ik wilde weten wie dat was.’

Even kijkt Sorane naar de blondine, maar die doet alsof ze niet bestaat. Maar dat is maar schijn, want ze probeert nog steeds om Sorane telepathisch te scannen, wat niet lukt.

Sorane gaat intussen verder met haar uitleg.

‘Omdat Alon dat gebouw waar de computer, die de dader gebruikte, staat beter kent dan ik. Wilde ik er eerst met hem over praten. Misschien kon hij het kantoor waar de computer stond, aanwijzen.... Verdomme. Dat zal toch niet waar zijn... Zou Alon die computer zelf gebruikt hebben. Maar dan moet hij dus de dader zijn,’ stamelt ze met gespeelde verbazing.

Even kijkt Atos op, want misschien spreekt ze wel de waarheid.

‘Er zit een zekere logica in,’ denkt Atos.

‘Dat is een mogelijkheid, maar...’

‘Als hij het zou geweest zijn dan had ik dat geweten zodra ik hem naar de computer vroeg.’

‘En dan. Wat had je dan gedaan, Sorane?’

‘Ik kan geen verraders uitstaan, Her Aqunok. Ik zou zelf hem gedood hebben, maar het zou dan niet zo snel gegaan zijn, als een capsule door zijn hoofd,’ zegt Sorane met koele stem.

‘Wat bedoel je, Sorane? Hij is dood en ongevaarlijk.’

‘Ja, her. Dat klopt, maar hij heeft mij de waarheid niet verteld. Ik voelde zeer veel voor hem en als hij tegen mij gelogen zou hebben. Dan zou ik hem zelf omgebracht hebben. Alleen niet met een capsule tussen zijn ogen. Dat is een veel te lichte straf.’

‘Sorane, ik denk dat jij niet al te slim bent. Als Alon jou de waarheid verteld had, dan had hij zijn doodvonnis zelf uitgesproken. En als ik jouw woorden mag geloven, dan had je hem ter plaatse afgemaakt, maar dan met veel pijn.’

Sorane kijkt naar de vloer, omdat ze niets meer kan zeggen, hopelijk geloven ze haar, want ze zou nog willen leven. Al was het alleen maar om diegenen, die de opdracht voor het vermoorden van Alon gegeven hebben, hun verdiende loon te bezorgen.

‘In orde, Sorane. We zien wel of we je nog kunnen vertrouwen. Meld je op je job morgen. Vandaag heb je vrijaf, zodat je de begrafenis van je vriendje kan regelen. En denk goed na wat je de politie vertelt, want anders ben je er geweest.’

‘Ik ben geen verrader, heer,’ zegt ze nog voor de deur achter haar dichtschuift.

Atos kijkt de meesters en Aqunok even aan.

‘Onderzoek haar verder. Als ze de waarheid spreekt, dan maakt ze deel uit van mijn speciale brigade, anders leg je haar maar ergens onder de grond. Het kan mij niet schelen waar.’

‘In orde, Her Aqunok,’ zegt Aton en kijkt nog even naar de blondine, maar die zegt geen woord.

Dan volgt hij dezelfde weg als Sorane naar de uitgang van het gebouw. Als Sorane een paar uur later aan het appartementsgebouw aankomt, wemelt het van de politie. Aarzelend loopt ze naar binnen en wordt door Erine opgemerkt. Die doet alsof ze haar niet persoonlijk kent.

‘He, jij bent toch Sorane Nador, het liefje van Alon.’

‘J.jaa, agente. Dat was ik?’

‘Kom hier, ik neem je mee naar het bureau voor ondervraging. Ik wil zeker weten dat jij niets met de dood van onze collega te maken hebt.’

Erine boeit Sorane en beiden lopen naar de lift. Beneden in de hal worden ze door Malon opgewacht.

‘Heb je haar kunnen grijpen? Misschien heeft zij onze collega wel gedood.’

‘Dat zoeken we wel uit, Malon. Het is haar beroep, dus ze zou het kunnen gedaan hebben. In dat geval wacht haar een zware straf, bovenop wat haar nog te wachten staat. Maar die drie anderen passen niet in dat plaatje. Volgens de simulatie, zijn ze na de dood van Alon neergeschoten. Dus ik heb mijn twijfels. Uit Alon’s woorden een paar weken geleden, meen ik te kunnen opmaken, dat ze beiden van elkaar hielden.’

‘Tja, maar zou dat haar weerhouden om hem...’

‘Ik hoop van wel. Maar als ik het mis heb, zou niet ik in haar plaats willen zijn.’

‘Ik ook niet. Ik hoop maar dat je vermoeden klopt, want Alon was een goede vriend van mij. In dat geval zou ik haar misschien zelf door haar mooie misdadige hoofdje schieten.’

‘En dan voor de rest van je leven in de cel zitten voor moord. Ik ken mijn rechten ook, agente.’

‘Was jij het, Sorane?’

‘Nee, agent. Er waren twee anderen die de agent zijn verdiende loon gaven. Spijtig genoeg kon ik niet geloven, dat Alon een agent was, want anders hadden die drie nog geleefd, zodat ik hen kon bedanken.’

Malon kijkt Sorane even in de ogen en dadelijk merkt hij dat haar ogen een andere taal spreken. Hij twijfelt een seconde. Van Alon weet hij dat hij van Sorane hield. Maar als hij haar aankijkt, voelt dat Sorane voor Alon dezelfde gevoelens had. Ze heeft zelfs tranen in haar ogen. Op dat moment is hij ervan overtuigd Sorane van Alon hield. Ze wist zeer goed wie die drie moordenaars waren, voor ze hen doodde. Maar hij moet zijn rol verder spelen, dus heel even glimlacht hij naar haar en knikt ongemerkt.

Sorane merkt echter wel op en knikt ook even. Dan roept hij woedend uit, terwijl hij haar een klap in haar gezicht geeft:

‘Vuile moordenaars. Als ik kon zou ik je ter plaatse neer knallen, maar ik ben een agent.’

De klap is zo hevig dat de roodharige achteruit wankelt en tegen Erine opbotst. Nu blijkt dat Sorane haar boeien al los had. Ze grijpt de verraste Erine plots vast en fluistert:

‘Ik vergeet onze overeenkomst niet, Erine. Maar ik kan niet anders. Het spijt me.’

Dan geeft ze een ruk aan de arm van de agente en die vliegt op haar collega toe. Malon, die volledig verrast wordt, kan niet snel genoeg reageren. Samen met Erine valt hij op de vloer. Sorane rent intussen naar de uitgang toe, maar enkele agenten roepen haar na.

‘Halt, of we schieten.’

Maar Sorane weet echter dat ze niet kunnen schieten, want er is te veel volk aanwezig. Maar ze merkt wel dat er andere agenten buiten in haar richting rennen. Ze ziet maar een uitweg, de trap. Dadelijk rent ze erheen, gevolgd door enkele agenten. Erine en Malon staan intussen weer opgestaan. Erine opent een papiertje, dat Sorane in haar hand drukte en leest de tekst.

‘Wat is dat?’

De agente geeft het papiertje aan haar partner en die leest:

—
Mijn taak is nog niet voorbij. Ik hielt werkelijk van Alon. Diegene die zijn dood bevolen heeft, zal boeten. Maar vanaf nu werk ik op mijn eentje aan onze afspraak.

—
‘Verdomme, dus toch. Nu ben ik zeker dat onze roodkop wist, wie ze neerknalde. In haar ogen kregen ze hun verdiende straf.’

‘Dat wist ik al een paar ogenblikken geleden, Erine.’

‘Hoe kon jij het weten, Malon?’

‘Sorane had tranen in de ogen, toen ze zo ruw op mijn vraag beantwoorde. Ik ben ervan overtuigd dat ze van Alon hielt. Ze heeft hem niet gedood, dat weet ik zeker.’

‘En toch zegt ze dat zij hem zou omgebracht hebben, als ze geweten zou hebben dat hij een agent was.’

‘Wat moet ze anders zeggen, Erine? Ze moeten haar vertrouwen anders is haar leven geen cent meer waard.’

‘Als je gelijk hebt, dan is ze ons vertrouwen waard, Malon.’

‘Ik heb gelijk, partner.’

Even kijkt Erine haar collega aan, terwijl ze aan haar vier corrupte collega’s die, die roodkop gedood heeft, om haar te redden. Ze is haar haar leven schuldig. Dan zegt ze:

‘Ik hoop alleen dat ze hun opdrachtgever niet zelf ombrengt.’

‘Ik ook, Erine. Je weet toch wel wat ze met de moordenaars van haar ouders gedaan heeft. Ik denk dat ze op wraak uit is. En als ze de laatste opdrachtgever vindt, dan is die er ook geweest.’

‘Ik hoop dat ze tot bezinning komt, Malon. Want als het Aquanok, zou blijken te zijn, dan zou ze hem wel eens kunnen neerknallen. En dan kan ze haar kwijtschelding vergeten. Als ze maar beseft dat ze dan heel haar leven een opgejaagde blijft.’

Intussen heeft Sorane de vierde verdieping bereikt en ziet een openstaande deur. De agenten, die haar volgen, zien haar nog juist in het appartement verdwijnen. Maar als ze binnenkomen, zien ze alleen een verschrikt gezin die naar een openstaand venster staart. Sorane is naar buiten gesprongen en schiet aan haar energie touw naar boven. Op het dak kijkt ze even naar de agenten die beneden op de straat staan te kijken. Dan valt haar blik op het gebouw aan de overkant, maar ze beseft dat de afstand te groot is.

Snel haast ze zich naar de andere kant van het dak, maar ook hier is de afstand te groot.

‘Zo te zien zit ik hier in de val,’ denkt ze.

‘Toch niet, Sorane. Ik kan je helpen als je wil,’ klinkt een stem, die al een tijdje niet meer gehoord heeft plots.

Verschrikt kijkt ze op.

‘Ben je er weer, Anya?’ zegt ze.

‘Ik ben niet weg geweest, Sorane. Maar ik moest mij volledig opladen, anders ben ik van geen nut.’

‘Hoe kan jij je opladen?’

‘Zonlicht, Sorane. En ook andere bronnen van de piramiden die op overal Enuron aanwezig zijn.’

Even staart Sorane nadenkend voor zich uit, maar dan vraagt ze:

‘Wat bedoel je, mij helpen?’

‘Zo,’ hoort ze Anya zeggen.

Op hetzelfde moment, wordt ze in een groen licht gehuld, waardoor haar omgeving vervaagd. Als ze, een seconde later, weer duidelijk kan zien, is haar omgeving helemaal veranderd. Ze staat in een appartement, maar in een ander gebouw. Ze kan het dadelijk zien aan de luxueuze stijl van de meubels.

‘Een overbrenger. Dat kan toch niet?’ fluistert ze verbaast, terwijl ze naar de deur loopt.

‘Ik heb nog meerdere mogelijkheden, Sorane. Maar ik mag ze alleen in uiterste nood gebruiken.’

‘Had je mij dan niet kunnen helpen om het leven van Alon te redden.’

‘Dat mag ik niet. Het behoort tot mijn programma om u, tot de tijd gekomen is, in beperkte mate bij te staan. Dat is ook de reden waarom ik je beïnvloedde om mij mee te nemen.’

‘Mij beïnvloedde. Hoe?’

‘U dacht aan een vreemde aantrekkingskracht. Dat was ik, die een straling uitzond, die u moest opmerken.’

Even kijkt ze nadenkend voor zich uit.

‘Nu zou ik toch wel willen weten waarom je mij uitgekozen hebt.’

‘Dat heb ik niet gedaan, Sorane. Maar in zekere heb jijzelf dat gedaan, omdat jij een deel van mijn gebied bent.’

‘Dat was ik even vergeten, Anya. Maar wat bedoel je met een deel van je gebied?’ denkt Sorane, in een poging om te kijken of het lukt.

‘Mijn programma is door de gebied voor haarzelf gemaakt, Sorane.’

‘Wie is die gebied dan?’

‘Dat is iets dat zij alleen je kan meedelen, Sorane.’

‘Als ik een deel van haar zou zijn dan zou ik dat toch moeten weten.’

‘Mijn gebied is de enige die mij de toelating kan geven om jou deze gegevens te geven.’

‘Maar ik ben toch een deel van haar, zeg je zelf.’

‘Ja, een van de negen, Sorane. Meer kan ik je niet uitleggen.’

Even denkt Sorane na, maar geraakt er niet aan uit.

‘Misschien kan je mij helpen om bewijzen tegen Aqunok te verzamelen.’

‘Dat behoort niet tot mijn programma, Sorane. Ik heb besloten je te beschermen tot de tijd gekomen is om samen te smelten.’

‘Spijtig, ik had je hulp goed kunnen gebruiken, denk ik. Maar wat bedoel je met samen te smelten?’

Maar haar hypsoon antwoordt niet meer, dus trekt ze haar schouders op. Ze heeft intussen de lift bereikt en zweeft naar beneden. Met haar gedachten is ze echter haar verloren geluk met Alon. Gedurende enkele uren zit ze in het park, aan de buitenrand van de stad. Haar appartement is er niet ver vandaan.

‘Sorane, je moet je op je verdere leven concentreren,’ hoort ze de stem van Anya zeggen.

Dat brengt haar gedachten terug op de werkelijkheid, maar ze antwoordt niet. Toch staat ze op en loopt langzaam in gedachten naar haar appartement, dat een paar straten verder ligt. Als ze binnenstapt opent ze haar geheime bergplaats en neemt, nadat ze

diegenen die ze bij zich draagt in de kast neerlegt, twee nieuwe handwapens eruit. Maar als de bergplaats terug dichtschuift, kijkt ze om zich heen. Het is zo leeg in het appartement, nu Alon er niet meer is.

‘Alon, waarom...,’ fluistert ze.

Met tranen in de ogen stapt ze haar slaapkamer in. Voor haar ogen ziet ze beelden van Alon, die haar lachend kust. Ze voelt de tranen opwellen en laat zich huilend op haar lege bed vallen. Verschillende minuten gaan voorbij voor ze zich opricht en de tranen uit haar ogen wrijft.

Even later staat ze voor de spiegel in de badkamer en bekijkt haar gezicht, dat door de tranen ontsiert is.

‘Ze zullen boeten, Alon,’ fluistert ze.

Dan begint ze zich weer toonbaar te maken. Enkele uren later bereikt ze veilig en wel de hoge piramidevormig gebouw waar Aqunok zijn hoofdkwartier heeft.

‘Hoe ben jij ontkomen? Je werd toch gearresteerd.’

Even zegt Sorane niets. Dan herpakt ze zich.

‘Dat klopt, maar zo gemakkelijk laat ik mij niet in de cel steken. Het is niet de eerste maal dat ik aan de politie ontkom,’ glimlacht de roodharige.

‘Ontkomen, Sorane. Ik denk eerder dat ze je lieten gaan.’

‘Ben je gek geworden, Doran? Het scheelde niet veel of ze hadden mij gehad, maar ik heb altijd een paar bruikbare dingen bij mij.’

‘Die zullen je echter niet veel helpen. Steek je handen omhoog. We brengen je opnieuw naar Aqunok. Ik vertrouw je voor geen zier.’

‘Ik ga zelf wel, jongens,’ zegt Sorane glimlachend.

Op hetzelfde moment draait ze om haar as en voor de twee iets kunnen doen, slaat ze het wapen uit de hand van Doran. Zijn vriend trekt dadelijk het zijne, maar voor hij het kan richten, wordt hij door haar rechtervoet geraakt op de borst. Naar adem snakkend valt hij achterover. Doran werpt zich op dat moment op de roodharige, maar ze duikt onder zijn armen door. Voor hij van de verrassing bekomen is, grijpt Sorane zijn beide polsen vast en bindt ze bliksemsnel tegen elkaar.

Machteloos kijkt hij toe hoe ze naar de lift rent. Maar hij ziet niet dat ze in de koker haar hand omhoogsteekt en plots naar boven schiet. Veel sneller dan de stijgende golven. Als de lijfwachten op het verdiep van Aqunok de lift bereiken, is Sorane al

voorbij. Dertig meter boven hen, ziet ze hen door de koker naar beneden kijken.

‘Zoek haar. Ze kan niet ver zijn,’ zegt een van de mannen.

Terwijl de lijfwachten in verschillende richtingen uitzwermen om haar te zoeken, laat Sorane zich uit een ventilatie gat, op de bovenste verdieping, zakken. Even kijkt ze om zich heen en glimlacht als ze niemand ziet.

‘Kan je mij een 3d plan van het gebouw laten zien, Anya.’

Anya antwoordt niet, maar wel ziet ze een 3D beeld voor haar ogen opdoemen. Op haar hoede stapt ze naar de trappen toe en daalt af. Vier verdiepingen lager hoort ze stemmen die naar boven komen. Snel verdwijnt ze door een deur en haast zich de gang in.

Maar de lijfwachten die naar boven komen hebben detectors bij en ze vinden het spoor van Sorane, al weten ze niet dat zij het is. Met getrokken wapens volgen de man en de twee vrouwen het spoor. Een paar minuten later bereiken ze een flat, waar diegene die ze volgen naar binnengegaan is. Maar in de flat is niemand aanwezig. Verbaasd kijken ze om zich heen. Ze snappen er niets van.

Een van de vrouwen brengt het hoofd van de lijfwachten op de hoogte, maar komt zo te weten dat ze nog geen enkel spoor van Sorane gevonden hebben. Sorane hangt intussen aan de buitenwand van het gebouw en laat zich naar beneden zakken. Als ze bij haar doel aankomt, probeert ze het venster te openen. Op dat moment wordt ze opgemerkt en ze openen het vuur op Sorane. Deze probeert zich opzij te zwieren, maar ze verliest haar houvast en stort naar beneden. Sorane probeert snel haar arm naar de dakrand te richten maar ze draait te snel om haar as, zodat ze geen kans maakt om haar doel te raken. Plots verdwijnt haar omgeving en een seconde later staat ze opnieuw in een flat. Ze trilt hevig en kijkt verbaasd om zich heen. Een paar minuten weet ze niet wat te zeggen, ze dacht al dat ze neer zou storten.

‘Uw tijd is nog niet gekomen Sorane. Tot dan moet ik in uiterste nood...’

‘Jaja, daar heb je al iets van gezegd. Waar zijn we hier?’

‘In een appartement naast dat waarin Aqunok zich bevindt,’ zegt de stem van Anya.

‘Had je mij niet eerder hier kunnen brengen. Dan had ik geen halsbrekende toeren moeten uithalen, die mij het leven hadden kunnen kosten.’

‘Nee, Sorane. Alleen in uiterste...’

Maar de roodharige luistert al niet meer. Ze opent de toegangsdeur tot de flat en kijkt de gang in, in beide richtingen, maar ziet niemand. Snel sluit ze de deur achter zich en opent even later langzaam de deur van Aquonoks flat. Ze ziet er niemand en gaat snel naar binnen.

‘Ben jij dat, Orgon. Hebben jullie Sorane al?’

‘Ik ben Orgon niet, Her Aquonok, maar Sorane. Je mensen hebben mij evenmin kunnen tegenhouden als de politie.’

Aqunok komt met getrokken wapen uit de kamer waar hij zich bevond, maar als hij merkt dat Sorane geen wapen in haar hand houdt, steekt hij zijn wapen weer in zijn schouderholster. Dan kijkt hij Sorane aan.

‘Ik wil een verklaring van jou en laat het geloofwaardig klinken anders kom je hier niet levend weg. Wist jij werkelijk niet dat Alon een agent was?’

Even glimlacht Sorane, maar wordt dan weer ernstig en antwoordt, terwijl ze hem met een koele blik aankijkt. Op hetzelfde moment heeft ze bliksemsnel een wapen getrokken. Aquonok schrikt van haar snelheid. Ook de blondine die onzichtbaar achter Sorane tegen de muur leunt. Die concentreert zich om dadelijk in te grijpen.’

‘Buig je vinger om de trekker, roodkop, dan verpulver ik je ter plaatse. Ik heb Aquonok nog nodig voor mijn plannen,’ denkt ze.

Tot haar verbazing, zegt Sorane:

‘Ik heb de indruk dat u mij niet vertrouwd, Heer Aquonok. Zoals ik eerder al zei, was ik op hem verliefd. Ik dacht dat hij ook van mij hield, maar hij maakte misbruik van mijn vertrouwen. Gelukkig voor hem, kwam ik het te laat te weten, want anders had hem, zelf langzaam om het leven gebracht. Niemand zou ooit geweten hebben wat er met die verrader gebeurd was,’ terwijl ze met een even snelle beweging haar wapen laat verdwijnen.

Aqunok kijkt haar nadenkend aan en probeert te achterhalen, waar ze dat wapen zo snel weggeborgen heeft.

‘Ik ben tot in uw vertrekken geraakt, terwijl geen enkele lijfwacht mij kon tegenhouden, Her Aquonok. Ik ben hier om te bewijzen dat u mij kunt vertrouwen. Had ik niet op uw vraag geantwoord, maar geschoten. Dan had u nu misschien in uw bloed op de vloer gelegen.’

Even verandert de blik van Aquonok in een angstige. Dan glimlacht hij, want hij beseft dat ze gelijk heeft.

‘Ik geloof dat je de waarheid spreekt, Sorane. Voorlopig hoor jij tot mijn lijfwacht, zodat ik je in het oog kan houden. Misschien kan ik je capaciteiten, als huurmoordenaars, wel nuttiger gaan gebruiken. Maar pas wel op, een misstap en je komt alsnog onder de grond te liggen.’

Hij merkt echter niet dat Sorane zich met de grootste moeite kan dwingen om haar wapen niet opnieuw te trekken. Op dat moment komen enkele lijfwachten binnen en blijven verrast staan.

‘Hoe kan dat? Jij viel toch naar beneden.’

‘Ik denk dat jij een bril moet gaan kopen, Itana. Je ziet toch dat Sorane hier voor ons staat. Over enige tijd zullen we haar misschien nieuwe taken geven, voorlopig kan ze blijven. Ik denk dat ze de waarheid spreekt, maar toch staat ze een paar weken onder nauw toezicht.’

Sorane kijkt de leider van de organisatie even aan en knikt dan.

‘Meldt je morgen maar bij Atos. Hij zal op de hoogte zijn en je wegwijs maken in je nieuwe en belangrijkere taken. Daarna zal hij je ook beoordelen en daar zal je verdere leven door bepaald worden.’

Sorane knikt weer en stapt dan voorbij de lijfwachten.

‘Nog iets, Sorane. Je herinnert je die vrouw toch nog die de vorige maal dat je voor mij stond aanwezig was.’

‘Ja, dat was Berana Vorkaor geloof ik.’

‘Dat klopt. Maar ze hoort niet meer tot mijn vertrouwelingen. Zij bleek samen met enkele anderen tegen mij samen te spannen. Meldt het als je ze met jouw contact zou laten opnemen.’

‘Ik verander niet snel van partij, Her Aqunok. Tenzij ik bedrogen wordt.’

Met ruk draait ze zich weer om en haast zich de gang in. De lijfwachten kijken haar verbaasd na.

Aqnok wil reageren, maar op een teken van de blonde zegt hij niets.

‘Laat haar maar, Aqunok. Ze bedoelt het niet oneerbiedig. Ze is alleen direct op de man af, zoals jullie hier op Enuron zeggen.’

Aqnok knikt.

‘Alleen zou ik wel willen weten, waarom ik er maar niet in slaag haar gedachten te lezen. Normaal zou ik dat moeten kunnen.’

‘Ze zal toch geen Esper zoals ik zijn, Hera.’

‘Nee, dat is ze niet. Dat zou ik dadelijk merken, want dan zou zij proberen om jouw telepathisch te scannen.’

De volgende dagen leert ze door haar taken enkele nieuwe mensen kennen. Alleen heeft ze nu geen enkel contact meer met de Erine en Malon. Een paar weken later lijkt het gevaar geweken. In het restaurant ontmoet ze Rinar Vesino, een jongeman die op het kantoor van Atos, de rechterhand van Aqunok, werkt. Ze weet dat hij dit leven moe is. Maar hij vreest dat Aqunok zijn familie zwaar zou aanpakken als hij uit de organisatie stapt. Sorane zegt hem echter niet de volle waarheid, maar vertelt hem dat ze er ook uit wil stappen, nu Alon dood is. Ze vreest dat Rinar, haar zou kunnen verraden als hij de volle waarheid kent.

‘Maar om dat te doen heb ik meer gegevens nodig, die moeten voorkomen dat Aqunok, mij laat doden.’

‘Wat ga je dan met die gegevens doen, Sorane? Aqunok zal je toch doden en de gegevens vernietigen.’

‘Nee, Rinar. Dat kan hij niet, want de gegevens zullen op een veilige plaats bewaard worden, zodat hij ze nooit kan vinden. En als ik geen natuurlijke dood gestorven ben, dan zullen die gegevens aan het gerecht overgemaakt worden. Als je mij helpt dan zorg ik er ook voor dat jij en je familie veilig zijn.’

Eerst twijfelt hij, maar dan stemt hij toch aarzelend toe.

‘In orde, Sorane ik zal het proberen, maar ik hoop dat jij je woord houdt. Anders zijn, ik, Ora, mijn zus en mijn ouders er geweest.’

‘Wie is Ora?’

‘Een jonge vrouw, die opdiert op de vergaderingen van Aqunok. Soms voert ze kleine ongevaarlijke opdrachten voor Atos of Aqunok uit. Zo leerde ik haar een tijdje geleden kennen en we werden verliefd op elkaar. Allebei zijn we dit leven moe, maar tot nu hadden we geen kans om eruit te raken.’

‘Misschien kan je liefde helpen, Rinar. Maar we moeten wel zeer voorzichtig te werk gaan. Als ze het te vroeg ontdekken zijn we er allen geweest.’

‘Zou ik hem zeggen dat ik voor rechter Sodinor en de politie werk?’

‘Je moet me wel iets beloven, Sorane. Als ze mij pakken, wil je dan zorgen dat mijn zus, mijn ouders en Ora in veiligheid gebracht worden.’

Even kijkt Sorane de jongeman aan en knikt dan.

‘Nee, voorlopig nog niet, misschien later,’ denkt Sorane en antwoordt:

‘Ik zal mijn best doen, Rinar. Maar als we het goed aanpakken en alles volgens mijn plan uitvoeren, zijn we in veiligheid voor ze het ontdekken.’

‘Ik hoop het.’

‘Om te bereiken wat we willen, moeten we wel enkele risico’s nemen, Rinar. Maar als we onze voorzorgen nemen, dan moeten we wel onopgemerkt gegevens kunnen vinden. Laat Ora contact met mij opnemen in de grote trainingszaal. Zij wordt onze tussen persoon. Voorlopig kan jij beter doen alsof je mij niet kent.’

‘In orde. Sorane. Maar is dat niet te gevaarlijk voor Ora. Ik ben opgeleid in de gevechtkunsten, maar zij niet.’

‘Dat is geen probleem, Rinar. We kunnen dat als reden opgeven, waarom een dienstmeisje mij steeds opzoekt. Ik zal haar opleiden en wel een paar trucjes bijbrengen. Misschien zal je jou zelfs nog iets kunnen leren,’ glimlacht Sorane.

Rinar staat als eerste recht en geeft Sorane nog een hand, terwijl hij zegt:

‘Bedankt voor de goede raad, Mevrouw Cobanon. Ik laat Ora weten dat u haar wil helpen om iets meer te zijn dan een dienstster.’

‘Je moet me niet bedanken, Rinar. Als Ora een goede leerlinge blijkt te zijn, dan kan ze meer nut hebben voor de organisatie. Ik zorg wel voor je liefje,’ glimlacht Sorane.

Het verraad

Ongeveer een maand is voorbijgegaan. Sorane en Ora zijn intussen de goede vriendinnen geworden en trainen elke avond in hun vrije uren, zoveel mogelijk samen in de grootste sportzaal van de organisatie. In begin lachten de aanwezigen met de stuntelige Ora, maar naarmate ze vorderde, beginnen ze haar toch met andere ogen te bekijken. Sorane blijkt een goede leermeesteres te zijn. Tijdens deze trainingssessies, merkt ze dat Deno die hier ook komt trainen, haar soms aanstaart. Maar buiten een paar korte zinnen zegt ze niet veel tegen hem. Intussen probeert Rinar steeds meer gegevens op een geheugenmodule te kopiëren, als hij de kans ziet. Na elke geslaagde kopie voert hij een zelfgemaakt programma, die de sporen wist. Soms als Rinar Ora komt afhalen op de training praat Sorane altijd heel even met hem, maar verder hebben ze geen contact met elkaar.

Bij die korte ontmoetingen, voelt ze wel dat hij steeds meer en meer gespannen wordt. Ze kan het echter begrijpen, naarmate de tijd verstrijkt, wordt het steeds gevaarlijker. Toch durft ze hem niet te vragen hoeveel belastende gegevens hij al in bezit heeft. Ook Ora weet het niet.

‘Hopelijk wil Rinar niet te veel, want dat kan gevaarlijk worden,’ denkt ze.

In het begin van de vijfde week wordt Sorane bij Atos, de rechterhand van Aqunok geroepen.

‘Ha, Sorane. Eindelijk ben je er. Ik heb een belangrijke opdracht voor u. We hebben een verraadster in ons midden.’

‘Een verraadster, zouden ze Rinar en Ora....?’ schrikt ze luid op, maar als de man verdergaat, beseft ze dat ze dat Atos het over iemand anders heeft.

‘Ja, een verraadster, Sorane. En Her Aqunok dacht dat ze een van zijn trouwste medewerkers was. Ze heeft zelfs het bed met hem gedeeld, voor de meesteres hem als haar uitverkorene aanduidde. Maar we hebben ontdekt, dat ze gegevens doorspeelt aan andere organisaties, zoals de onze.’

Terwijl ze diep in haar binnenste trilt van spanning, kijkt ze Atos aan, alsof ze het niet kan geloven. Ze dacht al dat ze haar of haar beide vrienden ontdekt hadden.

‘Wie is die verraadster?’

‘Jij kent haar niet, denk ik. Haar naam is Berana Vorkaor.’

‘Niet persoonlijk, maar als ik het goed heb, was zij toch aanwezig bij Heer Aqunok, toen hij mij ondervraagde over de twee mannen en de vrouw die ik in het appartement van Alon doodde. En Heer Aqunok vermeldde later, toen ik zijn lijfwachten verschalkte, iets over haar. Ik geloof dat hij zei, dat ze in ongenade gevallen was of zoiets.’

‘Ik weet wel wie die sadistische moordnares is,’ denkt ze.

‘Dat klopt. Die vrouw is het. Ze behoorde samen met mij en Heer Aqunok tot de top, maar we ontdekten dat ze zelf de macht over de organisatie wil.’

‘Waarom ik?’

‘Een soort test, Sorane. Ik dacht dadelijk dat dit een geknipte opdracht voor jou zou zijn, gezien jij de gewoonte hebt om alleen mensen te doden, die iets op hun geweten hebben.’

‘Tja, dat is altijd een slechte eigenschap geweest, zoals mijn vroegere baas het noemde. Ik hoop dat die vrouw iets op haar geweten heeft, anders moet ik u teleurstellen,’ antwoordt de roodharige.

Atos kijkt de mooie vrouw even streng aan, maar zegt dan:

‘Een bevel tot liquidatie kan je niet weigeren, Sorane. Gelukkig voor jou heeft deze vrouw wel een pak op haar kerfstok. Anders zou ze nooit zo hoog in de organisatie opgeklommen zijn. Je krijgt drie dagen de tijd om je opdracht te volbrengen, Sorane Cobanon. Meld je daarna hier op mijn bureau,’ zegt Atos, terwijl hij haar een enveloppe geeft.

Sorane neemt de enveloppe aan en knikt ter afscheid.

‘De wens van heer Aqunok is voor mij een bevel, Heer Atos,’ zegt ze hees.

Atos kijkt haar nadenkend na als ze zijn rijk ingericht kantoor verlaat.

‘Misschien kunnen we haar toch nog gebruiken in de organisatie. Ik denk wel dat ze te vertrouwen is. Alleen dat geval met Alon die agent, dat zit me nog dwars. Ze lijkt me iemand die haar verstand nuttig gebruikt. Was ze alleen maar zijn onwetend liefje of was ze op de hoogte van het feit, dat hij een agent was? En werkten ze misschien samen. Dat moet ik zo snel mogelijk te weten komen,’ denkt hij.

Die avond brengt Sorane Ora, tijdens de training, op de hoogte van haar opdracht. De jonge vrouw kijkt haar verrast aan.

‘Vergeet niet te trainen als ik weg ben, Ora. Want al leer je snel, je bent er nog lang niet.’

‘Wij nemen haar wel onder onze hoede, roodkopje,’ zegt een stem lachend.

Sorane draait haar hoofd om en kijkt recht in de ogen van een lange slanke man. Hij kijkt haar met indringende blik aan. Hij merkt dat ze niet zo opgewekt is, dan anders.

‘Pas maar op, Deno. Laat haar met rust, anders leer ik je een lesje dat je niet vlug zult vergeten,’ zegt Sorane met een dreigende glimlach.

‘Geen probleem, we zullen haar met zachte handschoenen aanpakken.’

De roodharige kijkt hem nog even aan en knipoogt even naar hem. Dan wendt ze zich tot Ora.

‘Kom, Rinar zal al naar jou staan wachten, die bullebakken hier, kunnen het zonder ons wel af.’

‘Kan ik je even spreken, Sorane?’

De roodharige aarzelt even. Ze denkt te weten waarover hij met haar wil praten. Alon, zijn vermoorde vriend. Ze moet wel oppassen wat ze zegt. Hij werkt voor de organisatie van Aqunok, maar is ook een agent. En dat is beter dat niemand anders dit weet.

Dan knikt ze.

‘Kom, we gaan naar een ondervragingsruimte.’

‘Word ik aan een verhoor onderworpen, Deno?’

Deno glimlacht even, maar merkt dat Sorane het ernstig meent. Met een handbeweging wijst hij haar de weg. Zijn collega’s en Ora kijken hem verbaasd na.

‘Het spijt me van Alon. Maar hoe gaat het met jou, Sorane?’

‘Niet zo goed, Deno. Maar ik moet me sterk houden. In een organisatie als deze is geen plaats voor verdriet.’

‘Wist jij dat Alon een agent was?’

Even weet Sorane niet wat te zeggen, deze man was een goede vriend van Alon. Hij lijkt een eerlijke agent, maar ze zijn zoveel agenten die door de organisatie betaald worden. Wryne vertrouwt ze, maar verder moet ze voorzichtig zijn.

‘Ja, dat wist ik, Deno. Ik hield van hem en hij van mij. Maar we spraken af dat ik mij er niet mee zou bemoeien. Misschien ging hij akkoord om mij te beschermen. Ik weet het niet.’

'Of kan het zijn dat hij voor zijn leven vreesde,' denkt hij, maar zegt:

'Als je hem niet verraden hebt, dan zou ik wel willen weten waarom?'

'Ik hield van hem, Deno. Ik zou hem nooit verraden hebben, net zomin als ik Wryne en jou zou verraden,' zegt Sorane, terwijl tranen in haar ogen opwellen.

Even schrikt Deno. Dus Wryne had gelijk. Sorane weet dat ze agenten zijn. Maar waarom heeft ze nog niets tegen her Atos gezegd.

'Je wist het dus echt van ons, Sorane.'

'Ja, Deno. Ik weet wie jullie zijn. Maar wat je opdracht is, weet ik echter niet,' fluistert de roodharige, terwijl de tranen over haar wangen naar beneden rollen.

Deno wil haar troosten, maar hij laat zijn handen zakken, want hij twijfelt.

'Ze is een vrouw die dood in opdracht. Waarom heeft ze tot nu niets gezegd? Is ze te vertrouwen of speelt ze een spel om uit te zoeken voor wie we werken?' denkt hij.

Sorane veegt haar tranen uit haar ogen en herpakt zich. Wist ze maar meer over deze man die een goede vriend was van Alon. Maar ze moet voorzichtig zijn en zich niet te veel blootstellen.

'Of heb ik al teveel gezegd,' denkt ze.

'Is het verhoor nu afgelopen, mijnheer Vergan?' zegt ze nogal onvriendelijk.

De man voor haar schrikt van haar stem en dat ze hem nu plots mijnheer Vergan noemt.

Dan knikt hij even.

'Ik wilde alleen even met je over mijn vriend praten, Sorane. Ik wil weten wie hij was en wie hem gedood heeft. Dat jij het niet was, was een vermoeden, dat je nu bevestigd hebt.'

'Ik wil het er niet meer over hebben, mijnheer Vergan. Ik probeer zijn dood te verwerken, zodat ik verder kan met mijn nutteloze bestaan. Het kan mij niet zoveel meer schelen, nu ik hem verloren heb.'

'Nutteloos moet je je niet voelen, Sorane. Het leven gaat verder.'

'Dat weet ik, agent. Maar als ik ooit ontdek wie hem verraden heeft, dan sta ik niet voor mezelf in,' zegt ze nogal onvriendelijk.

Deno knikt even en zegt even ruw:

'Doe dat, maar zorg dat je het overleeft, Sorane.'

Sorane zegt niets meer, maar rent bijna naar buiten, waar ze zich bij Ora voegt. Deno gaat haar aarzelend achterna en kijkt beide mooie vrouwen na als ze de zaal verlaten.

'Je bevalt mij wel, Sorane, maar ik moet mij aan mijn opdracht wijden en ook ik wil uitzoeken wie Alon verraden heeft. Hij had een hevig boontje voor jou. Hopelijk heb jij werkelijk niets met zijn dood te maken,' denkt Deno.

'Heb je eindelijk een liefje, Deno? Je hebt toch die huurmoordenares niet aan de haak geslagen.' roept een van zijn collega's lachend.

Even kijkt hij naar hen om en glimlacht.

'Misschien ziet ze mij wel zitten, Morun. Je bent toch niet jaloers.'

'Jaloers, dat zeker. Ze is een bloedmooie meid, maar ze ziet me zelfs niet staan.'

'Het zal wel een tijdje duren, Morun. Want haar vriend was die agent die neergeschoten werd. Ze voelt zich door hem verraden.'

'Wat? Dus daarom is ze zo afwezig.'

'We zien wel hoe het loopt, Evon. Ik zie jullie straks wel. Ik moet nadenken.'

'Oké, Deno. Maar dat zal morgen pas zijn, we hebben beiden een halve dag vrij.'

'Deno knikt even.

'Dat was ik even vergeten. Tot morgen dan.'

Die avond komen twee mannen en een vrouw samen in de flat van Deno. Deno laat hen binnen en kijkt even de gang in, maar ziet alleen een oudere vrouw met haar zoontje in haar flat naar binnen gaan. Hij zucht even, want je kan niet voorzichtig genoeg zijn in hun beroep. Het gevaar kan van overal komen.

'Weet je al iets meer over de dood van onze collega?' vraagt een van de mannen.

'Nee, Feron. Aan Sorane Nador twijfel ik. Ze heeft de moordenaars gedood in een opwelling naar het schijnt. Maar ik heb nog niet kunnen uitmaken of zij of iemand anders hem verraden heeft.'

'Als ze hem verraden heeft, waarom zou ze dan die moordenaars gedood hebben. Het zal niet zo gemakkelijk geweest zijn, om zich daaruit te praten.'

Deno kijkt Wryne even aan.

'Daarom twijfel ik juist. Waarom hebben ze haar niet gedood, Wryne? Ergens klopt iets niet.'

‘Sorane Nador wist niet dat Alon een agent was, collega’s.’

‘Daar vergis je in, Feron. Ze wist het en ze weet ook dat ik en Deno agenten zijn.’

‘Ben je daar zeker van, Wryne?’

‘Ja, ze heeft het mij zelf gezegd. Maar ze zei dat ons geheim bij haar veilig is.’

‘Vertrouw je haar dan zo snel, Wryne?’

‘Ik denk het wel, al kan je nooit zeker zijn.’

‘Zo onschuldig als jij lijkt te denken, is ze ook weer niet.’

Wryne kijkt Feron aan, maar Deno is haar voor.

‘Wat bedoel je?’

‘Ik heb de beelden op deze module gezien, Deno. Die Sorane is een monster in mensen gedaante,’ zegt de derde man, terwijl hij een memorymodule uit zijn zak haalt.

Verbaasd kijken de drie anderen hem aan. Aarzelend neemt Deno de module aan en haast zich naar de salon. Daar plaatst hij de module in het gepaste slot en activeert het toestel.

Als hij naast de anderen in een van de zetels plaatsneemt, verschijnen de eerste beelden van de privé vertrekken van Aqunok op het scherm.

Ze zien Aqunok met getrokken wapen uit de kamer, waar hij zich bevond, komen. Voor hem staat Sorane. Zij heeft echter geen wapen in haar hand. Langzaam steekt hij zijn wapen weer in zijn schouderholster en kijkt de roodharige aan.

‘Ik wil een verklaring van jou en laat het geloofwaardig klinken anders kom je hier niet levend weg. Waarom woonde jij met die verrader samen?’ horen ze Aqunok zeggen.

‘Ik was op hem verliefd. Ik dacht dat hij ook van mij hield, maar hij maakte misbruik van mijn vertrouwen. Gelukkig voor hem, kwam ik het te laat te weten, want anders had hem, zoals ik al eerder zei, zelf langzaam om het leven gebracht. Niemand zou ooit geweten hebben wat er met die verrader gebeurd was,’ antwoordt Sorane tot hun verbazing.

‘Wat??? Hoe kon ik het zo verkeerd hebben? Verdomme, Sorane. Als ik je.... Zet dat ding af of...’ roept Deno woedend uit.

Wryne kijkt haar collega verbaasd aan.

‘Zet dat af, verdomme. Ze is even erg als de rest. En Alon hield van dat kreng,’ roept Deno uit.

‘Ik hoop dat ik je kan geloven, Sorane. Voorlopig hoort zij...’ is het laatste wat ze horen, voor de teevee uitgeschakeld wordt.

‘Wat is er, Deno? Je lijkt helemaal in de war,’ zegt de agente.

‘Snap je het niet, Wryne? Onze vriend hier heeft een boontje voor die meid,’ lacht een van de twee andere mannen.

‘Denk je dat ik op haar verliefd ben, Lonon. Nee dat niet, ik mocht haar wel, maar nu. En zelfs als dat zo zou zijn. Dat kreng is mijn vriendschap niet waard. Als ik haar in mijn handen krijg, dan...’ zegt Deno met ingehouden woede.

Terwijl Deno zich in een zetel laat vallen, kijken de anderen verder naar de beelden. Geen van allen merkt dat Wryne echter nadenkend voor zich uit kijkt. Plots richt ze zich tot Deno, die daar zit alsof de wereld voor hem vergaan. Ze beseft dat Lonon gelijk heeft. Deno heeft het zwaar te pakken van Sorane. Als haar gedachten juist zijn, dan moet Deno het zeker weten, voor hij iets doet waar hij later spijt van heeft.

‘Deno.’

‘Ja, maar begin niet over dat kreng van een Sorane.’

‘Toch wel, Deno. Denk je eens in wat jij zou doen als je daar in haar plaats gestaan had. Ik mocht Sorane niet, om haar beroep. Dat weet je. Maar ik heb met haar gepraat. Eerst nogal stram. Maar later zette ik mijn afkeer opzij. Misschien zou ze wel een goede vriendin geworden zijn als dit niet gebeurd was. Maar van een ding ben ik zeker. Ze hield van Alon. Zoveel dat ze hem nooit zou kunnen doden.’

‘En toch zou ze het gedaan hebben, Wryne. Je hebt het met haar eigen woorden gehoord.’

‘Dat wel. Wat moest ze anders? Ze moest hen overtuigen, want als ze dat niet deed dan kwam ze niet levend uit dat kantoor. Terwijl ze het woedend over Alon had, stonden er tranen in haar ogen. Sorane stond op instorten en niet van woede, maar van verdriet. Maar ze moest hen overtuigen.’

Even kijkt Deno zijn collega hoopvol aan, maar dan beseft Wryne dat hij toch nog twijfels heeft. De woorden van Sorane klinken nog teveel na.

‘Je bent niet goed bij je hoofd, Wryne. Sorane is een koelbloedige moordnares, meer niet.’

Wryne staart hem verbaasd aan.

‘En nog iets. Toen ze voor Aqunok stond heeft ze met geen enkel woord over ons gerept. Ze weet wie we zijn en ze verraadde ons niet. Als ze dat gedaan had, dan was ze dadelijk geen verdachte meer.’

Deno kijkt haar verbaasd aan, maar hij geraakt er niet wijs uit.

‘Misschien heeft Wryne toch gelijk, Deno,’ zegt een van de twee anderen.’

‘Zwijg erover,’ roept Deno uit en staat met trillende handen op.

Even blijft hij staan en ademt in en uit.

‘Ik ga slapen, tot morgen,’ zegt hij nog en haast zich naar boven.

Wryne kijkt de anderen even aan.

‘Als je gelijk hebt, Wryne. Dan...’

‘Zeker ben ik niet, Lonon. Maar dat Sorane op instorten stond, dat ben ik wel zeker van. Misschien kunnen we later de opnames verder bekijken.’

‘Dat doen we. Maar we moeten wel wachten tot Deno er niet is.’

‘Dat is pas volgende week.’

Als Wryne opstaat, denkt ze.

‘Ik hoop dat hij er morgen anders over denkt en haar nog een kans geeft om het uit te leggen. Alhoewel hij zeer koppig kan zijn. Want al jaren wil hij niet meer met zijn zus Seana praten. En dat was een kleine ruzie, terwijl hij zich nu verraden voelt.’

‘Hopelijk maakt hij geen fouten, want dat zou ons allen in gevaar kunnen brengen.’

‘Dat zal hij niet, Lonon. Maar ik zal toch een paar dagen in zijn buurt proberen te blijven.’

‘Moeten we het hoofdbureau niet op de hoogte brengen, collega’s.’

‘Nee, voorlopig niet, Feron. Als ik merkt dat Deno toch nog doordraait, dan zal ik dadelijk doen. Maar eerst wil ik afwachten.’

‘Oké, Wryne. Ik hoop dat je gelijk hebt.’

‘Deno wegsturen zou onze undercoveroperatie in gevaar kunnen brengen, Feron. Daarom geef ik hem deze kans.’

‘Wat nu? Gaan we?’

‘Ik wil dat jullie de rest van de beelden zien. Ik ga met Deno wel iets drinken in de keuken.’

Wryne knikt, Lonon toe.

In de keuken, kijkt Deno zijn collega aan.

‘Ik weet niet wat ik moet geloven, Lonon. Staat er nog meer over Sorane op de module.’

‘Nee, wel enkele belangrijke zaken, maar niet echt over Sorane in verband met Alon.’

‘Alon was een goede vriend, Lonon. En een collega. Al werkte hij voor het gewone politiekorps.’

‘Spijtig dat we hem niet meer betrokken hebben met onze opdracht.’

‘Zo luiden de bevelen. Niemand van de stadspolitie is ervan op de hoogte dat wij federale agenten zijn.’

‘Misschien hadden we hen op de hoogte moeten brengen. Alon wist het denk ik wel. Maar zonder toestemming mocht hij er niet over praten en wij ook niet.’

Als Deno en Lonon een twintigtal minuten later in de salon binnenstappen, is de module al een tijdje beëindigd. Wryne en Feron zitten erover te praten, maar zwijgen zoveel mogelijk over Sorane.

Intussen bevindt zij zich op weg naar een andere deel van de stad. Liran, haar begeleider stopt de zwever nabij een groot hotel en de roodharige stapt uit. Sorane is in een donkerblauw nauwsluitend pak gekleed en loopt op de toegangsdeur af. Liran zweeft intussen met de zwever naar de parking. Als Sorane een paar minuten later op haar kamer haar bagage, die eerder gebracht werd, aan het uitpakken is, komt de man binnen.

‘Heb je alles,’ vraagt hij.

‘Zeker, Liran. Maar voor we iets kunnen ondernemen moet ik op onderzoek, want ik wil zeker zijn, dat we het juiste doelwit raken.’

‘Doe je zin maar, Sorane. Maar ik vind het tijdsverspilling. Als ze buitenkomt, pang... en ze is er geweest.’

‘Je weet dat vele top leden een of meerdere dubbels hebben. Ik wil zeker zijn dat we de juiste hebben en daar heb ik een beetje tijd voor nodig. Want als we de verkeerde raken, dan zal Aqunok ons onder de grond laten stoppen,’ zegt Sorane en verlaat even later het appartement.

Liran kijkt even naar de gesloten deur en trekt dan zijn schouders op.

‘Je moet het zelf weten, meid. Hopelijk ontdekken haar mensen je niet. Ik ben hier toch alleen om je te controleren. De vorige keer heb je mij weten te verrassen, maar nu ben ik op mijn hoede,’ denkt hij.

Uren gaan voorbij voor Sorane terugkeert. Liran is al ongeduldig aan het wachten als ze plots de deur opent.

‘Ben je daar eindelijk? Waar heb je gezeten?’

‘Ik ben jou geen verantwoording schuldig, Liran. We hebben drie dagen de tijd. Ik wil eerst weten wat mijn doelwit doet en hoe ik haar kan herkennen. Daar heb ik tijd voor nodig.’

‘Tijd hebben we niet, Sorane. We moeten onze opdracht zo snel mogelijk uitvoeren en ons uit de voeten maken.’

‘Haast is nooit goed, Liran. Zeker in mijn beroep is een goede voorbereiding noodzakelijk. Of moet ik aan Aqunok melden dat jij andere dingen te doen hebt, die belangrijker zijn dan zijn opdracht.’

‘Nee, dat is niet nodig. Neem je tijd, maar vergeet niet dat we maar drie dagen hebben,’ antwoordt Liran hees, terwijl hij op het bed gaat liggen.

‘Ik heb eten besteld. Dus als je iets wil eten, dan...’

‘Goed... roep me maar als de kamerbediende geweest is.’

Sorane kijkt even naar de man en trekt dan haar schouders op. Zonder nog iets te zeggen loopt ze naar de salon en neemt de papieren die ze meegebracht heeft op. Een paar minuten later komt Liran terug en kijkt naar Sorane die in de zetel de papieren zit te lezen. Hij gaat tegenover haar zitten en neemt een paar papieren vast, waar Sorane eerder op geschreven heeft. Als hij begint te lezen, beseft hij dadelijk dat Sorane haar werk grondig aanpakt.

‘Als ze zo verder doet weet ze straks nog meer over het doelwit, als het doelwit zelf,’ denkt hij verbaasd.

De volgende morgen is Sorane al weg, als Liran zijn ogen opent en naar de slaapkamer loopt, waar Sorane zou moeten liggen. Even staat hij besluiteloos naar het lege bed te kijken. Dan draait hij zich om en loopt naar de eetkamer, waar eten op tafel klaar staat. Zwijgend gaat hij zitten en maakt een paar boterhammen klaar.

Sorane bevindt zich intussen in het gebouw aan de overkant en observeert de lijfwachten van Berana Vorkaor. Plots merkt ze haar doelwit op. Berana is een mooie vijfendertigjarige vrouw, met een streng gezicht. Maar toch merkt ze een klein verschil met de vrouw die ze gisteren als Berana Vorkaor erkende. Deze veel zelf zekerder en ze straalt macht uit. Iedereen bedient haar op haar wenken. De andere vrouw zag er hetzelfde uit, maar ze keek nogal schichtig rond, alsof ze elk ogenblik iets kon verwachten.

Plots ziet ze Vedro, een van de mensen van Aqunok, op de lijfwachten toe stappen. Tot haar verbazing wordt hij als een goede kennis begroet en loopt op hen toe. Sorane kan hen niet

verstaan, maar ze ziet dat Vedro een klein elektronisch toestel aan de man geeft.

‘Oppassen, Sorane. Die man heeft je foto aan de lijfwacht gegeven,’ hoort ze de stem van haar Hypsoon.

Even verstijft Sorane.

‘Wat? Vedro werkt voor haar. Verdomme,’ denkt ze.

Plots klinken bevelende stemmen en de lijfwachten brengen hun bazin dadelijk naar de lift, terwijl enkele anderen met getrokken wapens naar buiten rennen. Vedro volgt de groep met de vrouw de lift in. Sorane ziet haar foto en die van Liran plots op alle schermen verschijnen, terwijl overal lijfwachten opdagen.

‘Ik zit in de val,’ denkt ze en kijkt snel om zich heen.

Ze staat op het moment buiten het zicht van de lijfwachten, maar toch kunnen ze haar elk moment ontdekken.

‘Kan je me naar het gebouw hierover overbrengen, zoals je een tijdje geleden deed?’

‘Verzoek geweigerd, toestand niet kritiek,’ hoort ze de gevoelloze stem in haar hoofd.

‘Niet kritiek noem je dit, Anya. Als ze me ontdekken ben ik er geweest. En onzichtbaar. Is dat dan mogelijk?’ denkt ze.

Even hoort ze niets.

‘Verzoek ingewilligd, Sorane.’

Aarzelend zet ze zich in beweging, maar al snel merkt ze dat niemand haar ziet. Dus haast ze zich snel naar de toegangsdeuren toe.

‘Wat nu? Als ik die open, dan weten ze dadelijk dat er iets gaande is.’

‘Loop er gewoon doorheen, Sorane. Je lichaam is onstoffelijk.’

‘Wat onstoffelijk. Hoe?’ denkt ze verbaast, maar loopt dan op de deur toe.

Voorzichtig steekt ze haar hand uit en merkt dat die doorheen de deur gaat.

Even staart ze even naar haar hand die door het glas steekt, maar dan stapt ze snel verder en staat even later aan de andere kant van de deur. Opgelucht kijkt ze om zich, maar dan denk ze aan Liran.

‘Ik moet hem waarschuwen,’ denk ze, terwijl ze tussen de stilstaande zwevers gaat schuilen en weer zichtbaar wordt.

Ze neemt haar telefoon en selecteert het nummer van hun kamer, maar ze krijgt geen zendsignaal.

‘Ze storen het signaal,’ schiet het door haar gedachten en rent dan naar de overzijde van de straat.

Naast het grote gebouw is een kleine zijstraat, waar ze zo goed als onopgemerkt in verdwijnt. Een tiental meter in het straatje houdt ze halt en richt haar rechterarm omhoog en een paar seconden later schiet ze pijlsnel naar omhoog. Van op het dak is ze op een vijftiental minuten aan de deur van hun appartement. Ze hoort de stemmen van de lijfwachten al een paar verdiepingen lager.

Als ze de deur opent, hoort Liran haar stem roepen.

‘Liran, we moeten weg. We zijn verraden.’

De jongeman springt verbaasd uit zijn stoel en grijpt zijn wapen.

‘Verraden door wie?’

‘Dat is voor later. Ze weten zelfs waar we ons bevinden,’ antwoordt Sorane en grijpt snel haar scherpschutterswapen.

Met een snelle beweging hangt ze het wapen kruislinks over haar schouder en haast zich naar de deur.

‘Kom, Liran. Haast je. Laat alles maar liggen, we hebben geen tijd meer,’ dringt ze aan, terwijl ze snel twee kleine langwerpige blokjes naast de deur en het tweede aan de overzijde van de gang aan de muur bevestigt. Op beide blokjes flikkert een klein rood lampje.

Liran die nog enkele papieren wilde oprapen, schrikt en haast zich dan achter de roodharige de gang in. Achter elkaar rennen ze naar het dak, terwijl de lijfwachten een paar minuten later het appartement van Liran en Sorane binnenstormen.’

‘Niemand. Ze zijn er vandoor,’ roept een van hen uit.

‘Het dak, ze kunnen alleen naar het dak ontsnapt...,’ roept een andere, maar op dat moment ontploft het blokje naast de deur.

Sorane en Liran hebben intussen het dak al bereikt en rennen naar de noordzijde van het gebouw. Terwijl de tweede bom achter hen de gang in een chaos verandert, kijkt Sorane naar de overzijde van het gebouw. De vorige dag heeft ze hier een vluchtweg aangebracht, al had ze niet gedacht dat ze die zouden gebruiken voor ze hun opdracht uitgevoerd zouden hebben. Liran schrikt als een dun lichtend touw naar het lager gebouw aan de overzijde schiet.

‘Je wil toch niet...’

‘We kunnen niet anders, Liran. Het is onze enige vluchtweg.’

‘Ga jij dan maar eerst.’

‘Nee, mannetje. Jij gaat als eerste. En geeft hem een klapje op zijn schouder. Op hetzelfde moment zijn ze verdwenen.’

Als ze een paar seconden later in het gebouw aan de overkant materialiseren stamelt Liran:

‘Wat was dat? Hoe komen we hier zo ineens?’

‘Weet je dat niet meer, je was bijna gevallen, gelukkig kon ik je ondersteunen.’

‘Wat je wil toch niet zeggen dat we langs dat lichtgevend touw naar hier gekomen zijn.’

‘Toch wel, Liran,’ liegt Sorane, zonder ook maar een spier te vertrekken, al doet ze het niet graag.

Sorane verzwijgt ook dat ze zich niet in het tegenoverliggende gebouw bevinden, maar een drietal gebouwen daarvandaan. Liran bemerkt het pas als Sorane naast het raam knielt en haar wapen met twee steunen tegen haar schouder drukt.

‘Waar zijn we, Sorane. Dit kan het gebouw dat tegenover...’

‘Dat klopt, Liran. Kijk in je geheugen, misschien herinner je dan hoe we hier gekomen zijn.’

‘Wat ben je aan het doen?’

‘Ons doelwit, Liran. Of ben je dat vergeten.’

Dan drukt Sorane de kolf opnieuw tegen haar schouder en klikt het speciale vizier omhoog. Op het schermje ziet ze de gegevens over de persoon waarop ze richt.

Liran kijkt in de richting waarin Sorane mikt en schrikt:

‘Dat kan je toch niet nemen. De afstand is veel te groot. Zelfs de beste scherpschutter haalt dat niet.’

‘Zwijg. Ze komt buiten... Nee, toch niet... Dat is de dubbel. Aha, daar komt ze.’

‘Hoe weet je...’

‘Stil, ik moet mij concentreren,’ sist Sorane en kijkt opnieuw door het vizier.

Liran ziet het niet, maar Sorane drukt op een knopje aan de zijkant van haar wapen, waardoor een onzichtbare straal naar haar doelwit toegezonden wordt. Die straal meet verschillende gegevens, zoals windrichting, windsterkte, afstand tot doelwit, enz. Die gegevens krijgt Sorane op het kleine schermje van haar wapen te zien. Een druk op de zijkant van het vizier merkt haar doelwit.

Liran zwijgt verbaasd en kijkt naar de roodharige vrouw.

‘*Wil ze het toch proberen, dat kan niemand?*’ denkt hij.

Als het venstertje rood oplicht, haalt Sorane de trekker over.

En dan nog eens. Na het tweede schot trekt Sorane het bliksemsnel naar binnen.

‘Heb je haar geraakt, Sorane? Dat kan toch niet van op deze afstand,’ stamelt Liran.

De roodharige hangt het wapen over haar schouder en zegt:

‘Kom, we moeten hier snel weg.’

Nog steeds in de war volgt Liran Sorane de trap die op het dak uitkomt. Voor ze de deur opent, kijkt ze even naar haar wapen. Dan drukt ze haar handpalm tegen de rechterkant van de kolf. Dadelijk begin het wapen te vervormen tot het op een langwerpige box lijkt van ongeveer vijftig centimeter lengte. Aan de top en de bodem is een leren riem bevestigd, waarmee ze het snel over haar schouder hangt.

‘Dat is een vreemd wapen, Sorane.’

Even knikt ze.

‘Ik kreeg het van een gestrafte collega, die later gedood werd, Lorin.’

‘Zoiets zou ik ook wel willen.’

‘Het is op mij geprogrammeerd, Lorin. Jij zou het zelfs niet kunnen activeren.’

Lorin knikt even.

‘Kom, we kunnen beter verder gaan. Voor ze het gebied afsluiten.’

Twintig minuten later stapt Sorane met Liran in een zwever, die op de ondergrondse parking staat. Liran die achter het stuur zit zweeft naar buiten.

‘Eerst naar het hotel, waar het doelwit zich bevindt,’ zegt Sorane.

Liran doet het en kijkt in spanning naar de mensen die in verwarring door elkaar lopen. De lijfwachten staan radeloos om zich heen te kijken, maar ze kunnen niets meer doen. Hun bazin ligt dood op het voetpad. Plots zegt Liran:

Je hebt haar niet geraakt. Daar staat ze.’

‘Dat is de dubbel, Liran. Kijk maar, die vrouw weet dat ze van geen enkel nut meer is voor de organisatie. Ik denk zelfs dat haar leven geen cent meer waard is.’

‘He... stop snel.’

‘Wat ga je doen?’ roept Liran, terwijl hij de zwever met veel lawaai tot stilstaan brengt. Sorane is echter al uit de zwever en opent het vuur op de drie lijfwachten die de vrouw bewaken. Twee worden dodelijk getroffen, de laatste in de schouder. Als hij zijn wapen laat vallen en zijn gezonde arm omhoogsteekt,

kijkt Sorane hem zelfs niet meer aan. De roodharige grijpt snel een arm van de dubbelgangster en trekt haar mee naar de zwever.

Als Sorane de vrouw achter in de zwever duwt, ziet de gewonde lijfwacht zijn kans en trekt snel een tweede wapen, maar Sorane deed maar alsof ze hem als ongevaarlijk beschouwde. Nog voor hij het wapen op de zwever kan richten, gaat een schok door zijn lichaam en hij doet nog een wankelende stap naar vooruit, voor hij naast het voetpad op zijn gezicht neervalt.

‘Er vandoor, Liran,’ zegt Sorane, terwijl ze de deur achter haar dichtslaat.

Liran geeft dadelijk gas en terwijl de rook van onder banden uitschiet, raast de zwever vooruit.

‘Wie zijn jullie?’ roept de dubbelgangster verschrikt uit.

‘Mijn naam is Sorane. Ik wil je leven redden.’

‘Mijn leven redden, waarom?’

‘Jij bent de dubbel van Berana Vorkaor.’

‘Ja, dat ben ik. Haar mensen zullen jullie zwaar straffen voor...’

‘Nee, schatje. Dat denk ik niet. Hun leidster is morsdood,’ spot Liran.

Sorane kijkt hem even met een kwade blik aan.

‘Hoe is je echte naam?’

‘Aline Sorbon,’ stamelt de vierendertigjarige vrouw ontsteld.

‘Liran, sla twee straten verder rechtsaf. Ik wil haar voorlopig op een van mijn schuiladressen onderbrengen.’

‘Wat, je wil haar... En als Aqunok daar niet mee akkoord gaat.’

‘Dat is mijn zorg, Liran. Ik denk dat als we haar meenemen, ze dadelijk geliquideerd wordt. Later zien we wel hoe we dit oplossen. Misschien is ze nog nuttig voor onze werkgever.’

‘Tja, zou kunnen, Sorane,’ glimlacht Liran.

Een tiental minuten later stopt Liran de zwever op een kleine parking. Sorane en de vrouw stappen uit.

‘Blijf jij maar hier op uitkijk, Liran. Ik breng haar wel alleen,’ zegt Sorane.

Liran kijkt beiden nadenkend na als ze in het gebouw binnenstappen. Maar hij ziet niet dat ze langs de achterzijde weer naar buiten lopen. Aline Sorbon kijkt de roodharige vrouw verbaasd aan.

‘Wat ben je van plan? Je zou mij toch naar een schuiladres brengen.’

‘Dat heb ik hier niet in de omgeving, maar als we je meemenen, dan heb ik je voor niets gered. Ik vrees dat zelfs Aqunok je niet laat leven. Volgens mij heb je maar een kans en dat is de politie.’

‘De politie. Ben je gek, Sorane? Die zijn zo goed als allemaal omgekocht en vervangen.’

Even schrikt Sorane van haar woorden, want ze heeft gelijk. Velen nemen geld aan om in een andere richting te kijken. Maar dan zegt ze:

‘Dat klopt niet, Aline. Ik ken er enkelen van de velen die hun werk ernstig doen.’

‘En denk je dat die mij kunnen helpen.’

‘Zeker, Aline. Ze brengen je dadelijk naar een veilig adres, waar ze je nooit vinden.’

Sorane belt met haar gsm naar Erine.

‘Ik heb een getuige voor jou? Haar naam is Aline Sorbon.’

‘Wie is dat?’

‘Dat kan ze beter zelf uitleggen, Erine. Maar ze weet van alles over de gang van zaken in de misdaad wereld. Daardoor is haar leven in gevaar. Ik laat haar wachten op het adres Foronso des 34.’

‘In orde. Ik zal haar met Malon ophalen.’

‘Tot over enkele dagen, dan breng ik weer verslag uit op de afgesproken plaats.’

‘Ik verwacht je, Sorane.’

Als Sorane Alina aankijkt, verbreekt ze de verbinding.

‘Jij werkt voor de politie?’

‘Ja, voor kwijtschelding van straf.’

‘Als ze dat te weten komen...’

‘Dat is dat mijn dood, dat weet ik en jij denkt eraan om het te vertellen. Alleen zal dat je leven niet redden. Misschien krijg je zelfs de tijd niet dat nieuwtje uit te spreken.’

‘Je hebt gelijk, Sorane. Ik dacht eraan. Maar ik denk dat ik eerder jou raad ga volgen.’

Even kijkt Sorane de vrouw in de ogen. Dan zegt ze:

‘Blijf hier op de hoek staan, Erine en Malon komen je halen.’

‘Hoe herken ik hen?’

‘Erine is een brunette met lange haren. Malon heeft kort zwart haar.’

‘Dank je, Sorane. Ik hoop dat ze snel komen.’

‘Over ongeveer twintig minuten zullen ze hier zijn, denk ik. Ik moet echter gaan, want Liran zal al ongeduldig aan het worden zijn.’

‘Het gaat je goed.’

Ongeveer een uurtje later verlaten Sorane en Liran de zwever en haasten zich naar Atos om het succes van hun opdracht te melden. Maar deze weet alles al. De beelden van de dode veraadster zijn al op verschillende nieuwsuitzendingen te zien geweest. Nadat Sorane haar verslag uitgebracht heeft, geeft Atos een teken dat ze kan gaan. Nadenkend verlaat de roodharige zijn kantoor, want ze is met haar gedachten bij Liran, die nog daar is. Liran spreekt verschillende uren over wat Sorane uitgevoerd heeft en het succes van de opdracht. Als hij eindigt met de gebeurtenissen met de dubbelgangster, dan vliegt Atos woedend uit.

‘Verdomme Liran. Dat had je in het begin van je verslag moeten melden. Die dubbelgangster weet te veel.’

Hij stuurt dadelijk enkele mannen om haar te grijpen, maar die kunnen haar niet vinden, want ook Liran weet niet waar de verblijfplaatsen van Sorane zijn.

Als hij dit bericht krijgt, besluit hij om Sorane eens hard aan te pakken. Want dit kan hij niet dulden.

‘Liran, jij verzamelt enkele betrouwbare mannen. Ik wil weten wat Sorane in haar vrije tijd onderneemt. En ik wil alles weten, ook met wie ze contact heeft. En vergeet niet dat de meesteres haar levend zal willen hebben.’

Liran knikt even, als hij het kantoor verlaat. Sorane weet niets van dit alles en bereikt vier uur later haar appartement. Als ze de deur achter haar dichtschuift, blijft ze even tegen de gesloten deur leunen.

‘Was Alon er nog maar,’ fluistert ze.

Een ogenblik van droefheid en spijt overvalt haar plots. Even laat ze haar gedachten weer afdwalen naar de dagen, dat ze met Alon in Mogwan was. Zo was toen zo gelukkig.

‘Als Aqunok nu voor mij zou staan, zou ik niet aarzelen,’ denkt ze tot haar verbazing, *‘ik moet oppassen dat ik hem niet ga haten, want dat zou mijn leven kunnen kosten.’*

Dan herpakt ze zich en maakt zich klaar om te gaan slapen. Een paar minuten ligt ze rusteloos alleen in haar bed, maar valt dan toch nog in slaap. De volgende morgen staat ze verbaasd op.

‘Ik heb dan toch lekker geslapen,’ denkt ze, terwijl ze naar de badkamer stapt.

Een uurtje later verlaat ze het gebouw. Even kijkt ze om zich heen, maar dan herinnert ze zich dat ze haar zwever gisteren in de buurt van het park geparkeerd heeft. Ze besluit om Ora eens op te zoeken, want die zal willen weten waar ze blijft. Als ze in de trainingscenter aankomt, blijken er alleen een paar mensen te zijn, die ze niet kent. Even kijkt ze naar de klok.

'Het is nog te vroeg. Ora komt pas over twee uur naar de training. Misschien kan ik nog beter een paar boodschappen doen, want ik moet ook nog eten,' denkt ze.

Terwijl ze over de straat wandelt, merkt ze al snel enkele mannen en vrouwen op die haar afwisselend volgen. Even glimlacht ze, maar doet of ze het niet gemerkt heeft. De volgende dagen gaat het leven verder zijn gewone gang, al wordt ze wel constant gevolgd. Maar op een dag zweeft een open combi-zwever voorbij het gebouw waar Sorane werkt. Sorane die met Rinar over Ora staat te praten, heeft met een snelle blik de vijfde man die erin zit erkent, Vedro.

Ook Rinar merkt het en zegt:

'Ze hebben hem zo te zien eindelijk gegrepen, Sorane. Iedereen weet dat hij jullie verraden heeft. Het ziet er niet goed uit voor hem. Wie weet wat hem te wachten staat.'

'Hetzelfde als ons te wachten staat, Rinar, als ze het ontdekken.'

'Ik hoop van niet, Sorane.'

'Dat zal niet gebeuren, als we voorzichtig zijn, Rinar. We mogen geen enkele fout maken.'

'Ik weet niet hoelang ik het nog volhou Sorane. Ik moet steeds meer risico nemen om niet ontdekt te worden.'

'Heb je al belangrijke dingen?'

'Zeker, maar ik heb nog meer klaarstaan om te downloaden. Alleen is de beveiliging opgevoerd, door die verraders, die de zaken van Aqunok willen ondermijnen.'

'Wees maar voorzichtig, Rinar. Als het te gevaarlijk wordt, dan hou je er dadelijk mee op. Wat je nu al hebt, is dat nog niet voldoende.'

'Misschien wel, maar ik wil toch nog een paar dingen hebben. Nog een week of twee en we zijn klaar om te verdwijnen.'

'Oké, doe maar verder, maar vergeet niet wat ik gezegd heb. Niet te veel risico's. Ik zou niet willen dat Ora weduwe wordt voor jullie getrouwd zijn.'

'Ik zie je nog wel,' zegt Rinar ter afscheid en maakt zich uit de voeten.

Hij ziet echter niet dat een paar meter achter hen een man staat. Het is Deno, hij heeft alles gehoord, maar geraakt er niet wijs uit. Rinar, Ora en Sorane lijken samen aan iets te werken. Iets met gegevens, die Rinar aan het verzamelen is, maar waarvoor weet hij niet. Zou Sorane ook voor een andere baas werken dan Aqunok?

Ook Sorane merkt de agent niet op, als hij haar naar haar verblijf volgt. Maar ongeveer halverwege, krijgt hij plots een telefoontje en neemt op. Het is Wryne. Zij moet morgen naar de rechtbank voor een bespreking. De politie is met een operatie bezig op het grondgebied van Aqunok. Zij willen met hen coördineren. Deno keert dan maar terug naar hun verblijf.

De volgende dag stapt Wryne met Lonon haar collega de rechtbank binnen. In de hal worden ze opgewacht door de commandante van de stadspolitie.

‘Agente Obernin en agent Hurone als ik het goed heb.’

Wryne knikt.

‘Ik ben Commandante Imka Vigon. Rechter Sodinor verwacht ons allemaal.’

Dan merken de twee agenten Sorane op.

‘Dat is toch die Sorane Nador? Wordt zij niet gezocht?’

‘Ja en nee, Sorane werkt nu, voor vrijstelling van straf, voor rechter Sodinor.’

‘Dus sprak ze toch de waarheid?’

‘Hebben jullie haar ontmoet, agent Obernin?’

‘Ja, bij haar vriend Alon, die undercover werkte.’

‘Is ze een agente?’

‘Nee, agent Hurone, dat niet. Sorane verzamelt gegevens over de organisatie van Aqunok in ruil voor vrijstelling van straf.’

‘Ach zo, dat wist ik niet.’

‘Alleen ik weet ervan. Zelfs de rechter kent mijn contactpersonen niet echt.’

Lonon, de tweede agent knikt even.

‘Laat ons gaan, want ik moet nogal snel terug zijn op mijn undercover job.’

De commandante knikt en gaat hen voor de gang in. Sorane kijkt beide agenten even aan.

‘Dat is een verrassing, Wryne. We zijn ongeveer met dezelfde opdracht bezig.’

‘Je had het ons moeten zeggen, dan...’

‘Als ik geweten had wat jullie opdracht was, dan misschien wel, Wryne. Maar jullie hebben het mij nooit gezegd. Waar is Deno?’

‘Hij kon niet komen, om zijn dekmantel niet in gevaar te brengen, Sorane.’

Sorane kijkt agent Hurone aan en knikt glimlachend. Als ze het kantoor bereiken opent Commandante Vigon de deur en laat hen eerst binnen.

‘Welkom Commandante Vigon. Zijn dat onze mensen die in de organisatie opereren?’

‘Sorane Cobanon werkt voor ons. Beide agenten hier en hun collega’s Feron Donver en Deno Vergan, werken voor een andere afdeling. Maar we werken allen aan hetzelfde project. Daarom heb ik hen samen met ons uitgenodigd.’

‘Dat lijkt me juist, Commandante. We moeten samenwerken om geldverspilling te vermijden.’

Terwijl de man spreekt, merkt Sorane dat de rechter haar verschillende malen met een vreemde blik bekijkt. Het leek wel alsof hij daareven schrok van haar aanwezigheid.

‘Ik moet even naar de onderzoeksrechter, om enkele dingen te bespreken. Ik hoop dat Sorane hier zich koest houdt.’

‘Daar zorgen wij wel voor, Commandante,’ zegt Wryne lachend, met een knipoog naar Sorane.

Als commandante Vigon de deur achter zich gesloten heeft, zegt de rechter:

‘Om succes te hebben moet ik vragen dat jullie beiden met Sorane hier samen te werken,’ zegt de rechter plots.

Beide agenten knikken.

‘Dat lijkt ons ook beter, rechter,’ zegt agent Hurone.

De rechter kijkt beide agenten even onderzoekend aan. Dan voelt Sorane zijn onderzoekende blik op zich gericht.

Aandachtig luistert de rechter aandachtig naar hun verslag. Hij is wel verbaasd er nog twee collega’s zijn. Hij noteert hun namen in zijn logboek. Dan brengt Sorane verslag uit, maar zij verzwijgt wel haar contacten. Ergens heeft ze een vreemd gevoel als ze in de ogen van rechter Sodinor kijkt. De blik in zijn ogen kent ze ergens van.

Ze bespreken allen nog enkele gegevens, die ze moeten onderzoeken, tot ze een uurtje later afscheid van de rechter nemen.

‘Breng als je kan nog steeds regelmatig verslag uit op de afgesproken plaats, Sorane. Ik wil op de hoogte blijven van jullie vorderingen.’

Sorane knikt en volgt de twee agenten, terwijl de commandante naar de andere parking stapt, waar haar zwever staat.

‘Mag ik je iets vragen?’ zegt Wryne, terwijl ze zich naar Sorane omwendt.

Sorane knikt.

‘Hoelang werk jij al voor de politie?’

‘Al een hele tijd, Wryne. Nog voor ik Alon leerde kennen. Dankzij hem geraakte ik zo snel hoger op. Maar omdat ze ontdekten dat hij een agent was, moest ik mij voor Aqunok in allerlei bochten wringen om hem te overtuigen dat ik niets met zijn zogenaamde verraad te maken had.’

‘Dat is je zo te zien gelukt, Sorane. We hebben de opname van je overtuigingskracht gezien. Ik ril er nog steeds van als ik aan jouw woorden denk. Zelfs ik was er even van overtuigd, dat je Alon op een vreselijke manier zou afgemaakt hebben, als jij zou ontdekt hebben dat hij een agent was.’

Sorane kijkt Lonon aan en zegt glimlachend.

‘Hebben jullie daar beelden van gezien? Ik wist niets van een opname.’

‘Ze doen dat altijd om dat nadien te laten onderzoeken, door psychologen. Die moeten dan bepalen of iemand de waarheid spreekt. Als ze ook maar twijfelen, dan is die verdachte er geweest.’

‘En jij was zo overtuigend, dat zelfs Deno, die een boontje voor jou heeft, ervan overtuigd was. Hij was zo woedend op jou.’

Even kijkt Sorane Wryne verbaasd aan. Dan antwoordt ze:

‘Het spijt me, Wryne. Maar ik moest om mijn leven te redden. Anders was ik hier niet meer geweest.’

‘Dat begrijp ik, Sorane. Misschien worden we zelfs vrienden, want ik begin je steeds meer te mogen.’

‘Dat zou me wel bevallen, Wryne.’

‘Wij moeten gaan, Sorane. Ik wens je nog veel geluk. Wij moeten Deno en Feron snel op de hoogte gaan brengen, voor zij besluiten om jou in te rekenen.’

Sorane knikt.

‘Doe hen de groeten van mij.’

‘In orde.’

Dan opent Wryne, de deur van de zwever en neemt naast Lonon, die achter het stuur zit, plaats. Sorane kijkt hen na als ze wegrijden.

Dan keert ze terug naar de zwever van de commandante Vigon. Die wacht al haar in gezelschap van detective Malon op.

‘Was de rechter tevreden, Sorane?’

‘Ik denk het wel, Commandante. Hij heeft de agenten gevraagd om met mij samen te werken.’

‘Zo te zien ben jij goed op weg om je gratie te verdienen, Sorane.’

‘Ik hoop het, detective, want ik ben dit leven zo moe. Ik heb al veel te veel mensen gedood.’

‘Dat kan je wel zeggen, meid. Ik kan ze niet meer tellen.’

‘Laat Sorane, maar Malon. Als ze zo verder doet, dan komt haar wens zeker in vervulling.’

Malon knikt even en opent de deur om Sorane te laten instappen.

Sorane glimlacht even.

‘Dank je, detective Malon. Ik hoop dat jij ook geen oogje op mij hebt?’

‘Ik een oogje op j...’ zegt Malon kwaad, maar als hij haar glimlachende blik opmerkt, zwijgt hij maar.

Een uurtje later draait de zwever van Lonon de parking van hun appartementsgebouw in. Als eerste stapt Wryne uit. Aarzelend legt ze haar hand op haar wapen, want ze heeft een vreemd voor gevoel.

‘Is er iets, Wryne?’

‘Ik weet het niet. Ik heb een vreemd gevoel.’

‘Misschien heb je honger, collega, want we hebben al van deze morgen niet meer gegeten.’

Wryne kijkt om zich heen en volgt haar collega dan maar. Lonon stapt als eerste door de deur en verstijft dadelijk. Voor zijn voeten ligt hun collega Feron in zijn bloed op de vloer. Lonon grijpt naar zijn wapen, maar is veel te laat.

‘Weg, Wryne,’ roept hij nog.

Dan wordt hij door verschillende stralen doorboort. Wryne schrikt hevig en trekt haar wapen. Ze worden door drie mannen achter in de hal beschoten, Lonons lichaam schokt onder de inslagen voor hij met uitdovend blik in elkaar zakt. Wryne vuurt terug en raakt een van de drie in de schouder. Een tweede raakt ze in de borst en die stort neer. Snel wijkt Wryne terug en bereikt de deur. Met een snelle stap is ze buiten en drukt zich naast de deur tegen de muur. Een bijna witte straal raast haar voorbij en treft een voorbijganger. Ze merkt echter de twee mannen niet op die haar van de overzijde observeren.

Die grijpen hun zware wapens want ze willen geen risico lopen. Wryne beweegt zich achteruit langs de muur, terwijl ze de deur in het oog houdt, Ze verwacht een van de schutters naar buiten zou kunnen komen. Snel vervangt ze haar lader en kijkt om zich heen. Schrikkend merkt ze de twee mannen op, die hun wapens richten. Snel springt ze vooruit en wil naar de grond duiken. Maar verder dan een stap komt ze niet. De twee openen het vuur. Wryne's lichaam schokt achteruit onder de inslagen.

Op dat moment stopt de zwever van Deno. De twee schutters aan de overkant, nemen hem dadelijk onder vuur. Deno zit al niet meer in zijn zwever, maar langs de andere kant. Als hij opduikt zijn de twee even verrast, maar als ze reageren is het al te laat. De schoten van de agent zijn dodelijk. De moordenaars in het gebouw maken zich langs achter uit de voeten. De stralen uit Deno's wapen raken hen niet meer. De agent rent snel naar het gebouw toe, terwijl hij enkele buurtbewoners naar hem ziet staren. Verstard blijft hij op de drempel staan. Wryne zit op wankelend op haar knieën, met haar armen naast haar lichaam. Ze bloedt uit verschillende wonden. Deno haast zich naar haar toe en grijpt haar vast. Met tranen in de ogen laat hij haar op de stenen neerzakken. Ze leeft nog, maar hij beseft dat ze stervende is. Even kijkt hij door de deur en ziet eerst Lonon, dan iets verder Feron liggen.

'Die moordenaars gaven haar geen enkels kans, man,' zegt een stem van een man die naast hem ontstelt toekijkt.

'We zijn agenten. Bel alstublieft de hulpdiensten.'

'Dat is al gebeurt, agent. Hoe is het met je collega?'

Deno knikt en kijkt naar Wryne, die iets fluistert.

'Ik kan je niet...' fluistert hij.

Opnieuw probeert ze nog iets te zeggen.

'Sora...ne... i...s...ag.'

Sorane is wat???' fluistert Deno.

Maar dan kijkt hij in haar starre ogen die niets meer zullen zien. Even zit hij daar maar.

'Verdomme, wat heeft Sorane met de dood van mijn vrienden te maken. Zou ze... Ze wist volgens Wryne dat we agenten waren. Maar dat ze ons verraden zou hebben, dat... Nee, het kan niet anders. Sorane moet ons verraden hebben.'

Even kijkt hij nog neer op het starre gezicht van Wryne.

'Ik had niet mogen twijfelen, dan waren mijn vrienden nog in leven geweest.... Ik zal jullie wreken, vrienden. Ze zal boeten voor wat ze gedaan heeft,' fluistert hij van woede.

Plots hoort hij politiesirenes en haast zich naar de achterdeur. Onbewust volgt hij dezelfde weg als de twee laatste moordenaars. Maar als hij merkt dat de mensen hem aankijken, beseft hij pas dat zijn kleren helemaal vol bloed zitten.

‘Het bloed van Wryne,’ fluistert hij.

Dan merkt hij een taxi op en doet hem stoppen. Eerst wil de man doorrijden, maar dan stopt hij toch, want een gewonde hulp weigeren kan hij niet. Gelukkig blijkt Deno niet gewond te zijn. Hij trekt zijn jas uit en werpt hem snel in een afvalcontainer. Met de taxi zweeft hij naar zijn flat, waar hij met zijn collega’s woont.

Als hij nieuwe kleren aangetrokken heeft, gaat hij met zijn hoofd tussen zijn handen in de zetel zitten. Weer ziet hij de beelden van de schutters en zijn dode collega’s voor zich.

‘Sorane Nador. Jij wist het al een tijdje van mij en Wryne. Ik kan het niet geloven. Heb je ons nu toch nog verraden?’

Dan schudt hij zijn hoofd.

‘De laatste woorden van Wryne gingen over jou. Maar ik kan maar niet geloven dat jij hen verraden hebt. Toch kan het bijna niet anders. Alleen vraag ik me af wat Wryne met haar laatste woorden juist bedoelde. Eerst Alon en dan.... Verdomme, Sorane ik begon zelfs om jou te geven. Maar je zal boeten voor wat je gedaan hebt. Dat zweer ik je.’

Langzaam staat hij op en wandelt met stramme passen naar zijn bed. Met moeite kan hij in slaap raken. De beelden van vandaag keren steeds terug. En dan hoort hij de woorden van Wryne steeds terug. Vier dagen houdt hij het vol, maar de vijfde dag gaat hij s’avonds op pad. Recht naar het verblijf van Sorane Nador. Onopgemerkt dringt hij erbinnen. Tot zijn verbazing is er iemand aanwezig.

‘Verdomme, zou Sorane hier zijn? En ik wilde haar opwachtingen, zodat ik haar voor mijn wapen zou hebben.’

Hij voelt zich bedrogen en als het Sorane is, dan zal ze voor de dood van zijn vrienden boeten. Voorzichtig sluipt hij met getrokken wapen door de flat. Als hij haar opmerkt, zit ze in een zetel en staart naar een portret dat ze in haar hand houdt. Zonder dat ze hem hoort, loopt hij met getrokken wapen op haar toe. Als hij voor haar staat, richt hij het wapen op haar hoofd. Voor hij iets kan zeggen, heft ze plots haar hoofd op en kijkt recht in de loop van zijn wapen.

‘Deno, wat doe...’ fluistert ze en denkt een bevel aan haar Hypsoon.

‘Niemand mag iets horen.’

‘Bevel wordt uitgevoerd,’ hoort ze de stem van het apparaat-je onhoorbaar zeggen.

‘Door jouw schuld zijn mijn vrienden en collega’s dood, Sorane.’

‘Je vrienden. Collega’s??? Wie bedoel je, Deno?’

‘Lonon, Wryne en Feron. En vermoedelijk heb jij ook nog iets met de dood van Alon te maken.’

‘Wat zeg je? Is Wryne dood? Nee... Dat kan toch niet.’

‘Ze zijn dood, Sorane. Genadeloos afgemaakt. Ze hadden geen enkele kans. Jij moet er ermee te maken hebben, want de stervende Wryne, fluisterde jouw naam.’

‘Nee, laat het niet waar zijn,’ fluistert Sorane tot zijn verbazing.

‘Ik weet van niets, Deno. Je moet me geloven. Ik wist dat jullie agenten waren, maar ik...

‘Zwijg, moordenares. Je hebt je verraden. Niemand in deze gevaarlijke omgeving was er van op de hoogte, behalve jij. Dus jij bent medeschuldig aan hun dood.’

‘Ik kan het niet geloven. Wryne kan niet dood zijn,’ stamelt ze Sorane, terwijl ze het portret naast de zetel op een kastje legt.

Deno schrikt even als hij het portret van zijn vriend Alon ziet. Als van ver hoort hij haar fluisteren.

‘Ik werk voor de politie, Deno.’

‘Wat? Jij voor de politie. Maak me geen fabeltjes wijs, Sorane. Je kan je hier niet meer uitpraten.’

‘Je weet toch nog wel dat je collega’s een afspraak hadden. Jij moest echter op je post zijn. Ik ontmoette hen bij rechter Sodinor. Ze waren allen verbaasd dat ik daar ook was. Maar een van de mensen van de rechter moet een verrader zijn, anders kan ik niet verklaren hoe ze wisten dat ze geheimagenten waren. Hopelijk weet die niet dat ik er ook was, want dan is mijn leven geen cent meer waard.’

Verbaasd kijkt Deno haar aan.

‘Ik heb nadien nog met hen gepraat, Deno. Van je twee collega’s weet ik van die opname en mijn harde woorden over wat ik met Alon zou gedaan hebben. Wryne was de enige die twijfels had, al mocht zij mij niet zo. Maar ze wilde nu mijn vriendin zijn.’

Deno staart haar aan en probeert zich aan haar smekende ogen te onttrekken, maar slaagt er niet in. Hij weet niet wat te

doen. Maar hoe kan Sorane van die opname weten, tenzij ze echt met zijn collega's gesproken heeft.

Terwijl het wapen in zijn hand trilt, zegt hij hees:

‘Als ik je maar kon geloven, Sorane. Waarom zou jij met de agenten samenwerken?’

‘Kwijtschelding van straf, Deno. Dat is een van de redenen waarom ik hier mijn leven waag. Ik werk samen met Erine Rand en haar partner Malon.’

Deno verstijfd even, want hij kent die twee niet persoonlijk, maar dat ze agenten zijn, dat weet hij. Want Alon werkte ook met hen samen.

‘Maar Alon dan. Hij was ook een van mijn andere vrienden. Als ik goed gehoord heb, dan zou jij hem omgebracht hebben als je geweten had dat hij een agent was.’

‘Ik zou Alon nooit kunnen doden. Ik kwam te laat om hem te redden. Zijn moordenaars hebben al geboet voor zijn dood, maar hun opdrachtgever leeft nog.’

‘Zijn moordenaars... Was dat bewust?’

‘Ja, een van hen schepte op dat hij Alon door zijn kop schoot. Ik werd zo woedend dat ik hen allebei en daarna nog een vrouw neerknalde. Ik was mij bewust van wat ik deed, Deno. Op dat moment kon het mij niets meer schelen. Ik wou Alon volgen in de dood, maar toen dacht ik aan de opdrachtgever. Die moest door mijn hand sterven...’ zegt Sorane met tranen in de ogen.

Verward laat Deno zijn wapen zakken en legt het op met trilende hand een tafeltje. Dan gaat hij naast de roodharige zitten. Even kijkt hij de snikkende jonge vrouw aan en slaat dan een arm om haar schouders. Sorane laat de tranen de vrije loop, terwijl ze tegen hem aanleunt. Deno weet niet wat te doen. Hij kwam om haar te straffen en nu zit hij hier met haar in zijn armen. Ongeveer vijf minuten later heft Sorane plots haar hoofd op en zegt:

‘Sorry, het werd me allemaal teveel. Waarom dacht dat ik je collega's zou gedood hebben?’

Even aarzelt hij:

‘Lonon was een paar dagen geleden in een beveiligde zone. Daar controleerden ze juist enkele veiligheidsopnamen, waarop jij te zien was met Aqunok. Hij maakte later een copy en we bekeken die in mijn flat, samen mijn drie collega's. Ik hoorde je toen tegen Aqunok zeggen dat jij Alon zou...’ legt hij dan uit.

‘En jij dacht dadelijk, dat ik als ik het geweten had, Alon dan op een langzame gruwelijke wijze gedood zou hebben. Dat heb

je mis, Deno. Ik wist het al van bij het begin. Hij was een van de agenten waarmee ik samenwerkte en maar we speelden onze rol te goed. We werden verliefd op elkaar.'

'Dat Alon op jou verliefd was, Sorane, wist ik. Maar dat jij ook echt o...' stamelt de agent.

'Ik hou nog steeds met heel mijn hart van hem, Deno. Maar toen lag hij dood op de vloer en ik bleef alleen...'

'Het spijt me, Sorane. Dat ik aan je twijfelde. Kon ik je maar helpen?'

'Dat kan je zeker, Deno. Ik wil hen laten boeten. Maar dat kan alleen als ik bewijzen tegen Aqunok vindt en hem voor de rechtbank kan brengen. Dat is het enige dat ik op het moment wil. Aan wat daarna komt, wil ik niet denken. Maar of ik Alon ooit zal kunnen vergeten, dat weet ik niet.'

'Daarom werk je dus samen met die Rinar en zijn liefje Ora.'

'Weet je daarvan?'

'Ja, ik stond op een paar passen van jullie, toen je het met hem over gegevens had, waarbij hij zeer voorzichtig moest zijn'

'Ja, ze zijn twee van mijn belangrijkste contacten. Rinar zoekt gegevens door zijn werk en Ora houdt mij tijdens de trainingen op de hoogte.'

'Ben je wel zeker dat je hen kan vertrouwen?'

'Zo zeker als ik hier ben, Deno.'

Even kijkt de agent Sorane in de ogen.

'Ik weet niet of ik je kan helpen, meisje. Mijn vrienden zijn dood en ik ben op de vlucht. Als ik in handen van Aqunok val, dan ben ik er geweest en enkele mensen hebben mij met getrokken wapen gezien op de plaats waar mijn collega's vermoord werden. En vermoedelijk weten ze ook dat ik een agent ben.'

Plots maakt Sorane zich los uit de armen van Deno en staat op.

'Jij blijft voorlopig hier, Deno. Ik zal Erine en Malon op de hoogte brengen, zodra ik de kans krijg. We zullen je hulp nog wel nodig hebben.'

'Hier bij jou inwonen. Ben je zeker?'

'Ja, jij in de zetel en ik in mijn bed,' glimlacht Sorane.

Deno kijkt haar even aan, maar ziet al dadelijk dat ze haar verdriet probeert te verbergen. Daarom knikt hij alleen maar. Hij ziet haar plots naar een deur toe lopen en enkele minuten later met een paar lakens en een kussen terugkomen.

'Hier, deze zijn voor jou.'

‘Dank je. Ga jij maar slapen, ik trek mijn plan wel.’ glimlacht hij.

Sorane kijkt even op, knikt dan.

‘Oké. Tot morgen dan,’ zegt ze nog.

Als hij een paar minuten later zijn ‘bed’ opgemaakt heeft, kijkt hij even naar de deur van de slaapkamer. Hij kan haar tot hier horen snikken. Even twijfelt hij of hij zou gaan kijken, maar dan laat hij het maar en kruipt tussen de lakens.

Hij hoort Sorane weer huilen en staat voorzichtig op. Als hij de deur opent verstart hij. Sorane zit half naakt op de rand van het bed met haar hoofd tussen haar handen, terwijl ze haar snikken probeert in te houden. Langzaam loopt hij op haar toe. Als ze hem opmerkt kijkt ze hem met betraande ogen aan.

‘Ik voel me zo alleen, Deno.’

Deno gaat naast haar zitten, terwijl Sorane tegen hem aan gaat leunen, met haar hoofd op zijn schouder. Aarzelend slaat hij een arm om haar heen. Voor ze het beiden beseffen raken hun lippen elkaar. Dan schuift ze haar jurk verder naar beneden en schopt hem van haar voeten. Terwijl ze hem van haar schouders laat glijden, kijkt ze hem in de ogen.

‘Sorane, ik...’ fluistert hij.

De volgende morgen schiet hij plots wakker en kijkt om zich heen. Hij ligt alleen in zijn blootje op het bed van Sorane. Langzaam en nadenkend trekt hij zijn kleren aan. Als hij de kamer verlaat ziet hij een opgewekte Sorane rondlopen. Ze heeft al eten klaargemaakt en neemt juist plaats aan de tafel.

‘Ook al wakker, Deno.’

De agent knikt alleen maar en neemt stilzwijgend plaats aan de tafel en samen eten ze een paar boterhammen. Het kost beiden al hun beheersing om elkaar niet aan te kijken. Zonder een woord te zeggen eten ze, tot Sorane opstaat en haar tas en bord naar de afwastafel brengt.

‘Laat alles hier maar staan. Ik doe dat straks wel.’

‘We moeten praten, Sorane?’

‘Nee, Deno. Ik niet. Wat deze nacht gebeurd is, moeten we vergeten. Alon is nog maar pas dood. Ik ben zelfs niet op zijn begrafenis geweest, want dat zou verdacht lijken. Maar vergeten kan ik hem niet.’

Even weet Deno niet wat te zeggen, maar dan loopt ze naar de deur toe. Even knikt ze hem nog toe en verlaat haar verblijfplaats om naar haar werk te gaan, terwijl Deno alleen achterblijft. Toch heeft hij nog zijn twijfels. Is ze wel te vertrouwen?

Hield ze wel van Alon zoals ze zegt of is ze nu van plan hem te verraden? Toch begint zijn hart sneller te slaan als hij aan haar denkt. Even voelt hij weer haar lippen op de zijne, toen ze hem gisteren kuste. Met een ruk richt hij zich op uit de droomwereld waar hij zich bijna ingestort had.

'Ik mag niet verliefd op haar worden, of ben ik het al,' denkt hij nog.

Snel staat hij op en haast zich naar buiten. Het gebouw waar Sorane werkt, kent hij. Dus besluit haar te gaan volgen. Als hij de hoek om stapt ziet hij een Taxi naderen en geeft een teken. In de omgeving van het kantoorgebouw waar Atos zijn hoofdkwartier heeft, stapt hij snel een winkelcentrum binnen. Daar koopt hij nieuwe kleren, die hem een ander uiterlijk geven. Ook drukt hij een valse snor op zijn bovenlip en gaat dan op weg. Onopgemerkt bereikt hij een tijdje later de twaalfde verdieping van het gebouw tegenover dat van Atos. Met een pas gekochte verrekijker bespiedt hij het gebouw en merkt al snel Sorane op die achter een bureau zit.

Ontmaskerd

Gedurende de rest van de dag volgt hij de roodharige in haar doen en laten zonder dat ze hem opmerkt. Maar hij merkt wel dat ze in het oog gehouden wordt. Die avond geeft ze les aan Ora, de jonge vrouw, in de sportzaal van de organisatie. Geduldig blijft hij wachten in een café aan de overkant. Pas heel laat verlaten Ora en Sorane de training. Als beide vrouwen Rinar ontmoeten gaat Sorane, na een kort gesprek alleen naar haar zwever. Nog steeds heeft ze Deno niet opgemerkt. Hij volgt haar met een taxi naar het centrum van de stad.

Als ze uitstapt, merkt hij nog een zwever op die stopt met twee mannen erin. Ze blijven echter in de zwever zitten, als Sorane een winkel binnenstapt. Volgt hij haar, ook als ze langs de achterzijde naar buiten stapt. Dan volgt hij haar door enkele straten, tot hij haar bij een man en een vrouw ziet halthouden.

Hij sluipt dichterbij en merkt Malon Garent en Erine Rand op. Plots hoort hij Erine zeggen:

‘Dat klopt niet, Sorane. We weten dat Deno niet schuldig is aan de dood van zijn collega’s. Enkele getuigen zagen hem twee moordenaars neerschieten en dan het huis in rennen. Zijn overste wacht op zijn verslag, want hij wil hem terugtrekken. Misschien is het beter dat jij je dat ook doet.’

‘Nee, dat kan ik niet, Malon. Ik heb enkele contacten die hun leven wagen en ik kan hen niet in de steek laten.’

‘Wees maar voorzichtig, want ik zou wel graag weten hoe ze wisten dat Deno en zijn drie collega’s agenten waren.’

‘Ik ook, maar ik denk niet dat er voor mij meer gevaar in zit dan anders, Erine. Maar is het niet beter dat ik doe wat ik vroeger altijd deed, dan is het sneller voorbij.’

‘Nee, Sorane. Dat mag je niet doen. Als Aqunok dood is, neemt een andere gewoon zijn plaats in. We moeten een voorbeeld stellen, want hun straf moet anderen afschrikken. Alleen de gegevens die we willen, zijn belangrijk,’ hoort Deno Malon zeggen.

‘Pas op wel op voor een geheimzinnige en machtige vrouw. Volgens geruchten is ze blond, maar veel meer weten we van haar niet. Niemand weet hoe ze eruitziet.’

‘Ik heb haar gezien, Erine. Ze wordt Jakira genoemd. Zeer lang geleden aanbaden de amazones haar. Ze werd door hen de verhevene genoemd.’

‘Zeer lang, zeg je. Hoelang?’

‘Dat weet ik niet.’

‘Wees voor haar op je hoede, Sorane. Want ze bezat krachten die alleen goden bezitten. We moeten eens uitzoeken wat haar plannen zijn. En ook nog hoe of waar we haar ergens voor kunnen arresteren.’

‘Ik stond een tijdje geleden zelfs voor haar, terwijl ze mij probeerde te doorgronden. Buiten dat ze zeer belangrijk is voor Aqunok, weet ik ook niet veel meer over haar. Niemand waagt om over haar te praten. Maar ik vermoed dat zij er veel belang bij heeft, anders zou ze hem niet steunen,’ antwoordt Sorane.

‘Wees voorzichtig, roodkop,’ hoort Deno Malon lachend zeggen.

Hij zucht opgelucht.

‘Gelukkig maar. Ik kan haar vertrouwen. Maar terugkeren naar de geheime dienst. Nee, dat kan ik nog niet. Ik wil weten wie mijn collega’s verraden heeft. Als ik kan, zal ik Sorane helpen,’ denkt hij.

‘Sorane, ik denk dat die vrouw wel een beetje belangrijker is dan een geldschieder. Volgens de geruchten zou zij zelfs Aqunok bevelen geven.’

‘Wat bedoel je, Erine? Alon heeft ook al van haar gesproken, Maar toen ik in haar buurt was, leek zij niet de baas of bazin van Aqunok te zijn. Misschien is ze alleen maar zijn minnares.’

‘Probeer meer te weten te komen en zeker over die vrouw. Blijf wel op je hoede, want je hebt niets aan je kwijtschelding als je er het leven bij inschiet.’

‘Dat kan niemand voorspellen, Malon. Maar ik probeer steeds op mijn hoede te zijn. Ik zie jullie over een paar dagen op de volgende afspraak wel weer.’

‘Hebben jullie gedaan wat ik gevraagd had, Malon?’

‘Ja, Sorane. Het lichaam van Alon is overgebracht naar Mogwan en een lege kist met een dummy werd begraven op de stadsbegraafplaats.’

‘Uit naam van de familie van Alon, dank ik jullie allebei.’

‘Alon was een van ons, Sorane. We deden het ook voor hem.’

Sorane knikt Erine dankbaar toe.

Als Sorane eindelijk afscheid neemt van de agenten volgt Deno haar opnieuw, maar deze maal heeft hij meer oog voor hun omgeving dan voor de roodharige vrouw. De roodharige loopt de winkel opnieuw langs de achterzijde binnen en merkt dat ze van de bediende twee zakken met etenswaren krijgt, alsof ze deze gekocht heeft. Langs de voorkant loopt ze weer naar haar zwever en als ze wegraast merkt Deno dat de vreemde zwever haar weer volgt.

'Ze vertrouwen haar niet meer,' denkt hij schrikkend.

Toch lijkt het dat ze alleen maar de opdracht hebben om haar in het oog houden. Dus laat hij de bestuurder langs een kortere weg naar het verblijf van Sorane zweven.

Hij betaalt de man en haast zich het huis binnen. Als Sorane binnen komt, zit hij in de zetel naar de teevee te kijken.

'Hai, je bent er nog, Deno,' glimlacht Sorane.

'Zeker, waar zou ik anders zijn.'

'Denk jij dat ik je niet opgemerkt heb, agentje. Zo goed ben je niet.'

'Hoe wist je dat ik je volgde?'

'Ik voel dat altijd. Weet je nu wat je wou weten?'

'Ja, Sorane. Het spijt me dat ik je niet vertrouwde.'

'Al goed. Ik zou het misschien ook gedaan hebben. In deze wereld kan je bijna niemand vertrouwen.'

'Ook diegenen in de zwever leken mij groentjes te zijn.'

'Had je die ook al in de gaten?'

'In mijn werk moet overal ogen voor hebben.'

Deno knikt begrijpend.

'Ik hoorde je over een zekere Aline Sorbon praten. Wie is zij?'

'Heb je dat ook gehoord, Deno? Tja, ze is... was de dubbelgangster van Berana Vorkaor. Ik heb haar gered en naar Erine en Malon gestuurd. Zij blijkt belangrijke gegevens voor het gerecht in bezit te hebben. Spijtig genoeg hebben die gegevens niet veel betrekking op de zaken van Aqunok,' legt Sorane uit.

'Wat ga je nu doen?'

'Eten en dan verder doen wat ik tot nu deed. Ik hoop maar dat mijn contacten niet te veel risico's nemen. Want dat zou weleens slecht kunnen aflopen.'

'Ik wil je toch nogmaals vragen of je hen kan vertrouwen. Want ook mijn leven hangt ervan af,' zegt Deno, terwijl hij Sorane naar de keuken volgt.

‘Ja, ik denk het wel. Zij willen hetzelfde als ik. Een nieuw leven.’

‘Ik hoop het voor jou. Ik zou je niet graag dood zien.’

‘Waarom? Wat betekenen ik voor jou?’

‘Ik weet dat Alon van je hield, maar ik...’

‘Jij, dat kan toch niet. We kennen elkaar pas enkele weken. Hoe...’

‘Ik ken je al veel langer, dan je denkt, Sorane. Alon heeft me veel over jou vertelt, daarom kon ik bijna niet geloven wat je tegen Aqunok zei. Maar ik hoorde je die woorden zelf uitspreken. Die avond dat ik met een wapen voor jou stond, kwam ik om je te doden, maar ik kon het niet.’

Sorane is niet bij machte om iets te zeggen, zo verward is ze. Deno loopt aarzelend op haar toe en neemt haar bij haar schouders vast. Ze houdt nog steeds van Alon, maar toch voelt ze iets voor Deno, dat ze niet kan begrijpen. Langzaam kijkt ze naar hem omhoog en plots kust hij haar. Eerst wil ze hem wegduwen, maar na een korte aarzeling, beantwoordt ze zijn kus.

De volgende morgen wordt ze naast hem wakker. Even kijkt ze naar de slapende agent, alvorens ze langzaam uit het bed glijdt. Als Deno zijn ogen opent, is ze al helemaal aangekleed.

‘Sorane, we...’

‘Nee, Deno. Dit was een vergissing, zoals de vorige keer. Een van mijn zwakke momenten. Alon is maar pas dood en ik duik al met jou in bed. Nee, dat kan ik op het moment niet aan. Sta op en kled je aan,’ zegt Sorane streng, in een poging om haar gevoelens op te klaren.

‘Je tweede zwak moment, schat,’ zegt Deno glimlachend.

Een harde klap doet hem verbaasd achteruit wankelen.

‘Het spijt me, Deno. Ik wil je niet meer zien,’ fluistert Sorane hees en haast zich de kamer uit.

De agent, grijpt zijn broek op van de grond en trekt die snel aan. Als hij naar Sorane kijkt, is zij al uit de kamer. Op het moment Deno de trap afloopt, hoort hij de buitendeur dichtslaan. De roodharige haast zich in gedachten verzonken naar haar zwever. Daarom merkt ze de twee mannen niet op die haar volgen. Op het moment dat ze haar zwever wil instappen, zegt een van hen:

‘Sta stil, Sorane Cobanon. En handen omhoog.’

Sorane schrikt en steekt langzaam haar handen omhoog.

‘Wat is er gaande? Zijn jullie overvallers?.’

‘Aha. Je bent een grapjas. Nee, Sorane het is veel erger. Aqunok weet wie jij echt bent. Smerige verraadster. Wij hebben opdracht om jou naar hem te brengen en reken maar dat je zult praten,’ zegt de andere man, terwijl Sorane zich omdraait.

‘Wat bedoel je? Wat wil Aqunok van mij?’

‘Je werkt voor de politie, Sorane. Dat weten we. Aqunok en de meesteres willen je verhoren. Het ziet er niet goed voor u uit.’

‘De meesteres. Wie...’

‘Hou je niet van de domme, verraadster. Als zij je onder handen genomen heeft, dan zal je alles wat ze willen weten, in geuren en kleuren verteld hebben. En daarna zal geen enkele man je nog willen aankijken.’

‘Dus als zij alles zouden weten, dan zouden jullie mij hier ter plaatse neerknallen,’ zegt ze slikkend, want ze beseft dat ze dood had kunnen zijn.

Nog nooit heeft ze zich zo laten afleiden. Normaal zou ze de twee opgemerkt hebben, voor ze haar konden verrassen.

‘Dat klopt, verraadster. Je zou zelfs niet geweten wie of wat je gedood had,’ lacht de man.

‘Geen beweging, killers,’ klinkt een stem achter de twee plots.

De twee mannen verroeren echter geen vin. Hun wapen blijft op Sorane gericht.

‘Je kan je wapen beter laten vallen, Vergan. Anders is je liefde dood. Of dachten we dat we dat niet wisten. Sorane wordt sinds een paar dagen nauw in het oog gehouden.’

‘Zouden ze weten dat ik met agenten samenwerk? Hoe kan dat? Maar ze wisten het ook van Wryne en de twee andere collega’s van Deno. Dan moet die verklikker mij ook gezien hebben,’ denkt Sorane verschrikt.

‘En tot onze verbazing zagen we jou gisteren aankomen, Deno. We twijfelden even of we je achter je collega’s aan zouden sturen. Maar we besloten om het niet te doen, anders zou Sorane op de hoogte zijn en nu hebben we twee vliegen in een klap,’ zegt een stem spottend achter Deno.

‘Laat je wapen vallen, agent,’ fluistert een vrouwenstem dreigend.

‘Any, kan jij niets doen. Als ze ons naar Aqunok brengen, overleeft geen van ons beiden het.’

Even hoort Sorane niets in haar gedachten.

‘Mijn mogelijkheden zijn beperkt, Sorane. Jij hebt de kracht nog niet om mij volledig te activeren. Ik kan je maar in beperkte

mate helpen op het moment,’ zegt de geluidloze stem in haar hoofd.

‘Dat heb je al gezegd, Anya. Maar nog steeds weet ik niet wat je ermee bedoelt.’

‘Dat wordt nog wel duidelijk, Sorane. Zodra de tijd gekomen is. Zo, al hun wapens zijn onschadelijk,’ klinkt de stem van Anya in haar hoofd.

‘Wat bedoel je? Onschadelijk.’

‘Ik heb de energiecapsules leeggezogen.’

‘Wat? hoe?’ denkt Sorane verbaasd, terwijl ze haar handen lichtjes laat zakken.

‘Doe je handen waar ze waren, Sorane. De baas wil je levend, maar hij heeft niet gezegd dat je ongedeerd moest zijn. We mogen ons zelfs een beetje met jou vermaken, dus...’

‘Schiet maar, idioot,’ lacht Sorane.

Een van de twee richt zijn wapen snel op het linkerbeen van Sorane en vuurt. Maar er klinkt alleen een droog gesis.

Voor ze van hun verbazing bekomen zijn, heeft Sorane een wapen in elke hand.

‘Laat je wapens vallen, jullie zijn er toch niets meer mee,’ glimlacht ze.

Een van de drie achter Deno drukt ook op de trekker, maar ook zijn wapen klikt alleen maar. Zijn twee collega’s volgen het voorbeeld van de twee die Sorane onder schot hielden en laten hun wapens vallen.

‘In de zwever, Deno,’ roept de roodharige.

De agent opent snel de deur en stapt. Sorane loopt kalm om de zwever heen, terwijl ze een wapen op de vijf gericht houdt, het andere steekt ze weg. Nog steeds glimlachend stapt ze in en drukt op de startknop. Als de zwever wegraast, grijpt een van de mannen naar een wapen, die hij op zijn enkel draagt en schiet. Maar ook dit wapen werkt niet meer.

Verbaast staart hij de anderen aan.

‘Hoe deed ze dat? Geen van onze wapens werkt nog,’ stamelt hij.

‘Neem de wapens mee, ook dat van Deno. We laten ze onderzoeken. Alleen dat kan ons leven redden. Atos moet dan toegeven dat we niets konden doen.’

‘Hopelijk vinden ze de reden, anders is ons leven geen cent meer waard,’ zegt de vrouw ernstig.

Intussen zweeft Sorane de zwever door de straten in de richting van het hoofdkwartier van Aqunok.

‘Ik vraag me af hoe ze wisten dat ik voor de politie werk. Iemand moet mij en ook jouw vrienden verraden hebben en ik denk dat we hem bij de politie moeten zoeken. Of zou de rechter zelf. Iets in zijn blik kwam me bekend voor.’

‘Rechter Sodinor, dat kan niet. Hij is een van de grote voorvechters tegen de misdaad.’

‘Ik weet het niet, maar dat zoek ik wel uit, Deno. Het zou anders wel de ideale dekmantel zijn. Gelukkig heb ik niets gezegd van Rinar en Ora.’

‘Ik hoop dat je het mis hebt.’

Even zegt Sorane niets.

‘Mag ik je iets vragen, Deno?’

‘Zeker.’

‘Wil je me naar Alon begeleiden? Ik wil afscheid nemen.’

Deno knikt.

‘Kom, we gaan met mijn zwever. Die van jouw kennen ze te goed.’

Sorane knikt en volgt Deno.

Aan de begraafplaats stopt de agent de zwever op een kleine parkeerplaats langs de achterzijde. Als hij met Sorane uitstapt, merkt hij dat Sorane even naar de drie geparkeerde zwevers kijkt.

Een oudere vrouw stapt juist in een van hen en slaat de deur achter haar dicht. Even kijkt ze om zich heen, terwijl ze twijfelt of ze het tegen Deno zou zeggen.

‘Kom, Sorane. Ik zal je de weg wijzen.’

Aarzelend volgt ze hem tot hij blijft staan en naar een graf zonder zerk wijst.

‘Daar is het, Sorane. Ik laat je even alleen gaan. Maar wees op je hoede, want je kan nooit weten.’

‘Dit is niet nodig, Deno. Alon ligt hier niet begraven. Erine en Malon hebben zijn lichaam naar Mogwan laten brengen.’

‘Wat zeg je?’

‘Ja, in de zwever twijfelde ik of ik het je zou zeggen, maar ik vind dat je het verdient. Daarom kunnen we beter gaan, voor ze ons opmerken.’

‘Dat kan ik begrijpen. Maar naar Mogwan. Vergeet niet dat we beiden op onze hoede moeten blijven.’

‘We gaan niet naar mijn villa, Deno. Alleen maar even naar de bank?’

‘Wat?’ Ben je weer eens van plan iets te gaan stelen?’

‘Dat is niet nodig, Deno. Ik beheer alleen maar daar mijn geld,’ antwoordt Sorane met licht spot.

‘Ach zo. Dat wist ik niet.’

‘Wil je me naar Mogwan brengen, Deno?’

‘Zeker, als je dat wil.’

Dan kijkt ze hem aan en fluistert.

‘Ik geef ook om jou, Deno. Daarom wil ik afscheid van Alon nemen.’

Toch was het luid genoeg voor Deno om het te horen. Innerlijk is hij opgelucht, maar toch stapt hij bezorgd om de zwever heen. Als Sorane wil instappen, schrikt ze als ze een man opmerkt die naderbij komt. Op haar hoede kijkt ze hem aan.

‘Die lijkt op Alon, wie is dat nu weer?’

‘U moet Sorane Nador zijn,’ hoort ze de man zeggen.

‘Ja, dat ben ik’

‘Ik ben Veeren Gesio, de jongere broer van Alon. Wil je nu al gaan, Sorane Nador? Op de begrafenis was je ook al niet en nu kom je naar hier, maar je gaat zelfs zijn graf niet bezoeken.’

Sorane kijkt hem verschrikt aan en probeert het verwijt te slikken, maar de tranen schieten opnieuw in haar ogen.

De man voor haar merkt het dadelijk en beseft dat zijn verwijt hard aangekomen is. Sorane weet niet wat te doen. Ze staat daar maar terwijl de tranen over haar wangen naar beneden rollen.

‘Het spijt me, meisje. Ik meende het niet zo. Ik kan duidelijk zien dat jij om hem gaf. Daarom moet je zijn graf zeker bezoeken.’

‘Mijnheer Gesio. Ik...’

‘Mijn broer heeft mij over de vrouw van zijn leven vertelt. En ik moet zeggen dat zijn beschrijving niet echt afdoende zijn, want je bent nog mooier dan hij je beschreef.’

‘Ik mis Alon. Maar hij heeft nooit over zijn familie gesproken.’

‘Alon, was nogal in zichzelf gekeerd, behalve als hij het over de liefde van zijn leven had.’

Even weet Sorane niet wat te zeggen. Haar tranen glijden over haar wangen naar haar kin toe, terwijl ze de man aanstaart.

‘Wij missen hem allemaal, Sorane. Hij is dood, maar hij zal in onze harten altijd blijven voortleven.’

Sorane knikt even, maar kan haar tranen niet inhouden. De broer van Alon stapt op haar toe en omarmt haar.

‘Laat dat mijnheer gedoe maar achterwege, meisje. Noem mij maar Veeren.’

Ze legt haar hoofd tegen zijn schouders en laat haar tranen de vrije loop.

‘Ik zie dat jij even veel van mijn broer houdt, als hij van jou hield, Sorane.’

Deno die zijn wapen getrokken heeft en dichterbij komt, toen hij die vreemde man opmerkte, steekt zijn wapen terug in zijn holster. Hij heeft Veeren, de broer van Alon, herkent. Verbaasd kijkt hij naar het tafereeltje voor hem.

Als Sorane zich terug opricht, laat Veeren haar los.

‘Dank je, Veeren. Het werd even teveel. Maar ik heb mijzelf een taak opgelegd. De opdrachtgever zal boeten.’

‘Alon zou geen wraak willen, Sorane. Ik weet welk verachtelijk beroep je hebt, maar mijn broer moet iets in jou gezien hebben, anders zou hij niet van jou gehouden hebben.’

‘Dat is voorbij, Veeren. Ik werk voor de politie voor strafvermindering. Daardoor leerde ik je broer kennen en we hielpen elkaar zoveel mogelijk met elkaars opdracht. Maar toen werd hij ontmaskerd. Door wie weet ik niet, maar dat zoek ik wel uit.’

‘Lever hen alstublieft uit aan het gerecht Sorane. Dood hen niet uit wraak. Dat zou Alon niet willen’

Sorane knikt, maar ziet Deno plots op hen toekomen.

‘Mag ik je Deno Vergan voorstellen, Veeren?’

‘Ik ken de vriend van Alon al, Sorane,’ zegt hij, terwijl hij even omkijkt.

‘Hallo, Veeren. Het spijt me van je broer. Mag ik je mijn deelneming betuigen.’

Veeren neemt zijn hand aan en drukt hem stevig. Dan knikt hij.

‘We moeten gaan, Sorane,’ zegt hij dan.

Sorane knikt en kijkt naar Veeren.

‘Er is iets dat je moet weten, Veeren. Je broer ligt hier niet begraven.’

‘Wat zeg je?’

‘Zijn lichaam is in Mogwan opgebaard. Ik wilde met Deno naar hem toe om hem nog eenmaal te zien.’

‘Dus zijn graf is leeg?’

‘Ja en nee. Er ligt een dummy lichaam in, Veeren.’

‘Daarom ging je weer weg, daarstraks.’

‘Ja, Veeren. Deno wist het ook niet. Ik kwam om afscheid te nemen, maar toen ik uitstapte, besepte ik dat een leeg graf geen gepast afscheid zou zijn.’

‘Daar heb je gelijk in, meisje.’

‘Toen herinnerde ik mijn afspraak met Erine en Malon. Het lichaam van Alon is in Mogwan opgebaard in een beschermende sarcofaag. Als je wil kan je meekomen.’

‘Dat kan ik niet, Sorane. Mijn vriendin wacht in de zwever langs de andere zijde van het kerkhof.’

Sorane knikt even, terwijl ze een traan uit haar ogen wrijft.

‘Ik blijf zeker een week in Mogwan, Veeren. Als je wil kan je enkele familieleden laten komen om samen met ons afscheid te nemen.’

‘Dat zal zijn moeder echt op prijs stellen. Het heeft haar veel verdriet gedaan dat ze het lichaam van haar oudste zoon niet meer kon zien.’

‘Dan verwacht ik jullie allen, Veeren,’ zegt Sorane, terwijl ze hem een naamkaartje geeft met haar adres.

‘Dank je nogmaals, Sorane. Tot over een drietal dagen.’

Veeren kijkt de zwever van Deno na als hij met Sorane wegzweeft. Verschillende uren later stopt de zwever op de oprit van Sorane’s villa. Maar die avond zit Sorane in gedachten verzonken in de zetel, terwijl Deno even eten klaarmaakt. Ze is met haar gedachten bij de gelukkige tijd die ze met Alon doorbracht.

‘Sorane, je moet iets eten,’ merkt Deno op, die intussen al gegeten heeft.

De roodharige schrikt op uit haar gedachten en kijkt Deno met vochtige ogen aan. Dan knikt ze en staat langzaam op zo. Het kost haar moeite om naar de eettafel te stappen, maar als ze gaat zitten voelt ze zich iets beter, want nu kan ze haar gedachten op iets anders zetten.

Pas vier dagen later belt Veeren aan. Deno die de deur opent, kijkt de broer van zijn vriend opgelucht aan.

‘Kom binnen. Sorane zal blij zijn je te zien,’ zegt hij, terwijl hij de twee jonge vrouwen en een oudere achter hen die Veeren vergezellen een hand geeft.

Een van jonge vrouwen kent hij en hij knikt haar toe. Dan hoort hij de broer van Alon zeggen.

‘Dit is onze moeder, Evara en mijn zus Keiya.’

Deno kijkt de knappe brunette aan en geeft haar een hand.

‘Welkom, Keiya. Ik wist niet dat Alon zulke mooie zus had.’

‘Mijn broer heeft me anders al wel enkele dingen over u gezegd, mijnheer Vergan.’

‘Zeg maar, Deno. We zijn hier toch onder vrienden.’

Terwijl de jonge vrouw knikt, drukt Deno de hand van haar moeder.

‘Hoe is het met haar?’ vraagt Veeren als ze hun jassen aan de kapstok hangen.

‘Niet zo goed. Sorane is tot het beseft gekomen, dat ze op het punt staat om voorgoed van Alon afscheid te nemen.’

‘Heb jij ook een oogje op Sorane laten vallen, Deno?’

‘Niet echt, Veeren,’ zegt Deno fluisterend, maar als hij de blik van de man opmerkt, neemt hij een besluit.

‘Je vermoeden is juist, Veeren. Ik weet niet waarom, maar als ik in haar buurt ben, dan voel ik mij pas gelukkig.’

‘En zij?’

‘Ik weet het niet zeker. Ze mag me wel, maar ze hield met heel haar hart van Alon.’

‘Alon was een van jouw beste vrienden, Deno. Ik denk wel dat hij het zou goedkeuren, want hij wou Sorane gelukkig zien. Iemand moet haar het pad van het goede laten bewandelen.’

‘Daar heeft ze geen hulp bij nodig, Veeren. Sorane heeft haar weg al vele jaren geleden gekozen. Als je met de mensen hier in Mogwan praat, dan zal je merken dat ze hier anders over haar denken.’

‘Het verbaasde mij wel dat Mogwan geen klein dorpje meer was, Deno. Wat heeft Sorane daar mee te maken?’

Deno wend even zijn hoofd naar Keiya.

‘Zeer veel, Keiya. Maar dat is iets dat Sorane jullie moet vertellen, niet ik.’

‘Is dat dan zo geheim, Deno? Ze leeft hier als een rijke vrouw in een villa.’ vraagt Evara met harde stem.

Even kijkt Deno verschrikt naar de vrouw.

‘Vergeef onze moeder, Deno. Ze keurde de keuze van Alon niet goed, Deno. En ik was er eerlijk gezegd ook niet blij mee,’ geeft Keiya als uitleg.

Deno knikt even.

‘Sorane is nog zo slecht niet en ze is op de goede weg.’

De jonge vrouw knikt.

‘Misschien zal, als ik haar leer kennen, mijn mening over haar veranderen, Deno. Maar mijn moeder zal dat niet zo snel doen.’

‘Ik hoop van wel,’ fluistert Deno, terwijl hij hen voorgaat naar de woonruimte.

Sorane merkt hen op en komt haar gasten begroeten.

‘Dit is Evara, onze moeder,’ zegt Veeren, die Sorane toeknikt.

De oudere vrouw kijkt Sorane koel aan, maar geeft haar toch een hand. Sorane voelt zich niet lekker onder haar strenge, bijna vijandige blik. Dan valt haar oog op de twee jonge vrouwen die naast Veeren staan.

‘Dit is mijn vriendin Elise. En mijn zus Keiya’

Elise kijkt Sorane even aan en stapt op haar toe. Tot de verrassing van Sorane omarmt ze haar.

‘Vergeef Evara, Sorane. Ze was niet zo opgetogen als ze het nieuws kreeg dat Alon met je omging,’ fluistert ze in Sorane’s oor.

Als ze elkaar loslaten, knikt ze Elise even toe.

‘Jullie zijn allen welkom. Ik heb kamers boven klaargemaakt voor een zestal personen.’

Veeren knikt even.

‘Sorane heeft in een nabij gelegen restaurant een eetmaal geboekt voor ons allemaal.’

‘Dank je, Deno. En jij ook Sorane. Maar we verwachten nog vier familieleden.’

Even kijkt Deno naar Sorane, die glimlachend knikt.

‘Kan ik me ergens opmaken?’ vraagt Elise.

Sorane knikt even.

‘Boven in de gang de eerste deur rechts, Elise.’

De jonge vrouw zweeft even later samen met de moeder van Alon in de lift naar de eerste verdieping. Veeren volgt hen even later. Als hij de badruimte wil instappen, blijft hij verbaasd staan, als zijn moeder zegt:

‘Jullie kunnen beiden blijven, Elise. Maar ik niet en ik denk Keiya ook niet. Wij zoeken wel een kamer in een hotel.’

‘Ik weet dat je Sorane niet mag, Evara. Maar ze lijkt mij wel een nette vrouw.’

‘Ze is een huurmoordenares, meisje. En zo te zien aan deze villa verdient ze geld met hopen.’

‘Veeren zegt dat ze van Alon hielt met heel haar hart.’

‘Dat zal wel een komedie geweest zijn, om mijn zoon in te palmen. Misschien heeft zij hem wel verraden, toen ze hem moe was.’

Elise slikt even, maar schrikt als ze Veeren opmerkt. Die kijkt zijn moeder met een woedende blik aan.

‘Je blijft hier als gaste moeder. En gedraag je een beetje beleefd. Sorane hield werkelijk van mijn broer. De twee die hem gedood hebben, heeft ze hem met een capsule na gestuurd.’

‘En dan, Veeren. Dat maakt mijn zoon niet meer levend.’

‘Elise, wil jij moeder helpen om een kamer te kiezen? Als ze weigert dan kan ze gaan, maar dan wil haar niet meer zien.’

‘Nee, Veeren. Dat wil ik niet. Jij bent mijn laatste zoon.’

‘Blijf dan, moeder,’ zegt Veeren en verlaat de ruimte. Ze horen in de gang zijn stappen wegsterven.

‘Veeran meent het, moeder.’

‘Dat besef ik, Elise. Ik zal blijven, maar ik wil Sorane niet te veel onder de ogen komen.’

Beneden kijkt Keiya Sorane aan, maar zegt niets. Sorane voelt haar vijandige uitstraling.

‘Het doet me goed, de zus van Alon te zien,’ zegt ze bijna fluisterend.

‘Je bent zeer mooi, Sorane. Ik kan begrijpen dat mijn broer zich tot jouw aangetrokken voelde.’

‘Alon hield van mij om wie ik was en wie ik wilde worden, Keiya.’

Even schrikt de jonge vrouw van de stem van Sorane. Ze voelt dadelijk, dat Sorane het meent.

‘Vergeef me, Sorane. Ik liet mijn gevoelens even de bovenhand halen. Ik ken alleen je reputatie als genadeloze moordenaar, maar Deno zei iets over het dorpje Mogwan. In dat dorp ben ik meer dan vijftien jaar geleden eens geweest. Ik herken wel een paar gebouwen in deze stad, die met doen denken aan Mogwan. Maar in die tijd was ik veel jonger, dus ik herinner me het niet zo goed meer.’

‘Dit is het nieuwe Mogwan, Keiya, alleen is het nu meer een stad dan een dorp.’

Keiya knikt.

‘Dus was mijn vermoeden toch juist, Sorane. Van dat dorp een stad maken, zal veel geld gekost hebben.’

‘Dat denk ik ook, Keiya.’

‘Maar Deno vermeldde dat jij ergens iets met die groei te maken hebt.’

‘Een beetje wel,’ zegt Sorane voorzichtig.

‘Ik denk dat jij hier een ander leven leidt, om een soort schuilplaats te hebben. Misschien om je te verbergen als het te heet onder je voeten wordt.’

Even glimlacht Sorane.

‘Ik kan begrijpen waarom je zo over me denkt, Keiya. Maar hier in deze stad kom ik tot rust. Ik en Alon zijn hier verschillende malen geweest.’

Keiya kijkt Sorane verbaasd aan, want ze merkt dat Sorane plots een droevige blik in haar ogen kijkt. Dadelijk beseft dat het beeld dat ze van deze roodharige had, volkomen verkeerd moet zijn. Als Sorane een traan uit haar ogen wrijft, beseft de jonge vrouw dat zij veel van haar broer moet gehouden hebben.

‘Ik wil je leren kennen en begrijpen, Sorane. Want ik zie dat jij veel om mijn broer gaf.’

‘Nog steeds, Keiya. Maar hij is er niet meer.’

Even staart de zus van Alon naar Sorane en slaat dan een arm om haar schouder.

‘Kan je me vergeven, Sorane? Ik voel dat ik je helemaal verkeerd beoordeeld hebt.’

‘Ik verwijt jou en je moeder niets, Keiya.’

‘Wil je me over jullie beiden vertellen, Sorane? Ik zou jullie beter willen begrijpen.’

Als Sorane naast Keiya gaat zitten, knikt ze en zucht even.

Dan vertelt ze over haar eerste ontmoeting met Alon, die dacht dat ze gezonden was om hem te doden. Deno heeft iets te drinken gehaald en gaat tegen over hen zitten en luistert aandachtig. Bijna dertig minuten later komt Veeren met een arm om de schouders van Elise, gevolgd door Evara de zitruimte binnen.

Als beide een paar minuten later naar beneden komen zien, ze de vier anderen met Veeren en Sorane in de salon zitten. Evara kijkt even met een kwade blik naar haar dochter, die zich zo te zien door Sorane heeft laten inpalmen. De roodharige gunt ze echter geen blik.

‘Vergeet niet wat je beloofd hebt, Evara,’ zegt Elise fluisterend.

Even slikt de moeder van Alon, maar gaat dan toch verder naar het gezelschap toe.

De volgende dag staat Evara alleen voor het lichaam van haar zoon Alon in de glazen sarcofaag. De anderen wachten eerbiedig tot ze afscheid genomen heeft.

‘Misschien kan je beter naar haar toegaan, Sorane. Ze heeft iemand nodig die haar bijstaat. En ik denk dat jij de geschikte persoon bent.’

Even kijkt Sorane Veeren aan.

‘Je moeder mag mij niet zo, Veeren.’

‘Doe wat Veeren zegt, Sorane. Evara heeft je nodig al beseft ze het nog niet.’

‘Ik wil het ook, Sorane.’

Even kijkt de roodharige naar Keiya en knikt haar toe.

‘Dank je voor jullie begrip, Deno. En jij ook Keiya.’

Deno en de anderen kijken haar na als ze door de glazen deur naar binnen stapt. Evara schrikt als ze Sorane naast zich ziet staan. Ze voelt haar woede stijgen want nog steeds denk ze dat Alon de verkeerde vrouw vertrouwde. Even balt ze haar vuisten en keert zich met een ruk om. Maar als ze de deur bijna bereikt heeft, hoort ze de roodharige, die denkt dat ze nu alleen is, snik-kend fluisteren:

‘Alon... ik heb zo veel spijt. Ik hield van jou met heel mijn hart. Toen ik je zag liggen, wilde ik je volgen op je pad van de dood. Maar dan zou de opdrachtgever van de moordenaars ont-komen zijn. En ik wil hem voor de rechtbank brengen, door ons werk verder te zetten.’

Heel even zwijgt Sorane met tranen die over haar wangen rollen.

‘Maar ik heb ook gevoelens voor je vriend, Deno. Ik weet niet meer of ik je nog kan volgen, Alon.’

‘Sorane. Het leven gaat verder. Alon heeft zijn weg van zijn evolutie naar de verre toekomst aangevat. Maar vergeten zal hij je niet. Jij maakt deel van hem uit, zoals hij van jouw identiteit uitmaakt. Hij zou, denk ik, het vreselijk vinden als je hem toch zou willen volgen in de dood, voor je tijd gekomen is,’ hoort ze een stem in haar hoofd zeggen.

Sorane kijkt stilzwijgend naar het lichaam van Alon.

‘Dank je, Anya, voor je woorden,’ denkt ze.

Als ze zich omdraait, merkt ze Evara op die en paar passen achter haar staat. Aarzelend stapt ze op haar toe. Evara is in de war.

‘Zou Veeren dan toch gelijk hebben?’ vraagt ze zich af.

Als ze Sorane ziet naderen, zinkt de moed in haar schoenen, terwijl ze beseft dat ze verkeerd geoordeeld heeft. Dan blijft Sorane voor haar staan en kijkt haar met tranende ogen aan.

‘Ik hield met heel mijn hart van je zoon, Evara.’

Evara kijkt haar recht in de ogen.

‘Ik werkte met hem samen voor de politie. En nu zal ik onze gezamenlijke taak alleen moeten volbrengen. En daarna heeft mijn leven geen zin meer.’

Plots doet Evara een stap vooruit en slaat haar armen om de roodharige, terwijl ze fluistert.

‘Wil je mij vergeven, dochter? Ik beoordeelde jou verkeerd.’

‘Alon was alles voor mij,’ stamelt Sorane.

‘Ik voel het, meisje. Maar mijn zoon zou nooit willen dat je hem in de dood volgde. Het leven is te kostbaar om zomaar te vergooien.’

Sorane legt haar hoofd tegen de schouder van de oudere vrouw en omarmt haar ook.

‘Dank je, Evara. Maar ik voel me zo leeg van binnen.’

‘Ik hoorde je iets fluisteren over gevoelens, voor jullie vriend Deno, meisje. Laat dat bloeien en zet je leven verder. Dat is wat Alon zou willen. Dat weet ik zeker’

Sorane voelt haar krachten weerkeren, terwijl ze gedurende een vijftal minuten zo blijven staan. Dan komt Veeren op hen toe.

Evara kijkt hem aan, terwijl ze zich van de roodharige losmaakt en zegt:

‘Je had gelijk, zoon. Ik deed Sorane hier onrecht aan, door haar niet te aanvaarden. Maar vanaf nu zie ik haar als mijn dochter.’

‘Ik neem je niets kwalijk, Evara. Mijn beroep wekt geen vrouwen, dat weet ik ook wel. Maar ik had samen met Alon besloten om ermee te stoppen en dat zal ik doen. Maar eerst wil ik de opdrachtgever vinden en aan het gerecht uitleveren.’

‘Wees voorzichtig, Sorane,’ fluistert Evara, terwijl ze nog even naar haar dode zoon kijkt.

Naast Sorane en haar zoon, blijft ze staan en omarmt Sorane nog eens.

‘Mag ik u vragen om het af te sluiten, Mevrouw Gesio?’

Verbaasd kijkt Evara in de ogen van de roodharige, dan knikt ze begrijpend. Ze legt haar hand op het paneel naast de deur. Hierdoor wordt het glas langzaam ondoorzichtig. Dan schuift ze in de bergruimte erachter, die daarna automatisch afgesloten wordt.

In stilte en in gedachten verlaten ze allen het ziekenhuis en stappen naar de zwevers toe.

‘Wij moeten gaan, Sorane?’ zegt Veeren.

‘Komen jullie niet mee naar de villa tot morgen?’

‘Nee, Sorane. Ik moet morgen met Elise naar haar dokter.’

Evara kijkt haar zoon verbaasd aan.

‘Is ze ziek?’

‘Niet echt, moeder. We moeten alleen even op controle.’

Sorane kijkt Elise even verbaasd aan, want ze lijkt haar volledig gezond te zijn. Maar dan merkt ze haar stralende blik op als ze naar Veeren kijkt.

‘*Ze zal toch niet in verwachting zijn,*’ denkt Sorane verbaasd.

Elise die haar haar blik opgemerkt heeft, beseft dat Sorane weet wat er gaande is. Even wrijft ze over haar buik en glimlacht naar de roodharige. Keiya die de blikken tussen beiden opgemerkt heeft, slaat een arm om de schouders van Sorane en fluistert:

‘Hebben jullie beiden ook al een geheimpje, Sorane?’

‘Ik niet, Keiya. Elise en Veeren wel.’

‘Wat bedoel je?’

‘Ze zijn binnenkort met drie, Keyna,’ fluistert Sorane.

Verbaasd laat Keiya haar los, dan kijkt ze haar broer aan. Aan zijn blik kan ze zien dat Sorane gelijk heeft.

Sorane wendt intussen glimlachend tot Deno.

‘Gaan we?’

‘Mag ik mee, Sorane? Ik zou graag met jou over Alon willen praten.’

Even kijkt Sorane naar Veeren, die iets wil zeggen.

‘Kom maar, Evara. Wij zullen je wel naar huis brengen als we vertrekken.’

‘Dank je, Sorane.’

Die avond kijkt Deno toe hoe Evara en Sorane met elkaar over Alon praten. Hij laat hen liever alleen want dat is iets tussen hen beiden. In de keuken merkt hij Keiya op.

‘Weet je dat Sorane om je geeft, Deno?’

‘Misschien, Keiya. Maar het is nog te vroeg.’

‘Daar ben ik niet zo zeker van, Deno. Sorane mag dan een harde tante zijn, maar ze verlangt evenveel als ik naar liefde. En jij bevalt haar, dat voel ik.’

Even staart Deno voor zich uit. Innerlijk is hij opgelucht uit de woorden van de zus van Alon. Hij zou niets liever willen dan Sorane in zijn armen te nemen.

‘We zullen zien wat de toekomst brengt, Keiya. Ik wil niets overhaasten.’

‘Wacht niet te lang, Deno. Ik val op vrouwen. Misschien waag ik wel een kans bij Sorane.’

Verbaasd kijkt Deno Keiya aan.

‘Dat vermoede ik niet, Keiya. Maar zet die gedachte maar uit je mooie hoofd. Ik dacht daarstraks, dat je haar niet mocht.’

‘We hebben elkaar intussen een beetje leren kennen, Deno. Ik mag haar wel. Maar je hebt geluk dat ze mijn type niet is.’

Even glimlacht Deno zuur.

‘Kom we gaan maar beter slapen. Morgen moeten we allen terug naar ons eigen leven.’

‘Eerst iets eten. Jij ook, Keiya.’

‘Misschien moet Sorane wel oppassen, Deno. Jij bevalt me ook wel.’

Verbaasd kijkt Deno haar aan.

‘Je zei daareven toch dat je op vrouwen valt.’

‘Ja, dat is ook zo. Maar misschien heb ik ook een oogje op jou.’

Als ze de starende blik van de man opmerkt, lacht ze.

‘Grapje, Deno.’

‘Dat is niets om grapjes over te maken. Ik schrok ervan. Straks hoort Sorane ons nog.’

‘Dan kan ze meelachen, Deno.’

Als Deno en Sorane een dag later Evara als laatste bij haar thuis afzetten, zegt de vrouw tot afscheid:

‘Maak het goed, Sorane. Deno, jij ook. Kom nog eens op bezoek bij de familie. Misschien kunnen jullie dan ook samen komen, want het leven gaat verder.’

‘Ik weet het nog niet, Evara. Ik mag Deno wel, maar je zoon is nog steeds in mijn hart aanwezig.’

‘Dat besef ik nu wel, meisje. Maar zoals ik al zei het leven gaat verder.’

Deno knikt, maar Sorane zegt niets meer als ze in de zwever stapt. Even knikt hij Evara nog toe en stapt dan ook in.

‘Sorane, is er iets?’

‘Ik weet het niet, ik voel me plots zo onrustig. Er is iets mis. Maar wat?’

‘Wat doen we? Terugkeren naar de hoofdstad of naar je villa.’

‘De hoofdstad, Deno. Ik moet zo snel mogelijk daar raken, dat voel ik. Wist ik maar wat er gaande is?’

‘In orde,’ zegt Deno en stuurt de straat op.

Evara kijkt hen nog even na voor ze naar binnen gaat.

Een paar uur eerder rinkelde de gsm van Ora. Verbaasd neemt ze op.

‘Hallo, Schat. Is er...’

‘Ora, lieveling. Ze hebben ons door. Maak je uit de voeten. Ik ontmoet je op de plaats waar we met Sorane afgesproken hebben,’ hoort ze Rinar zeggen en dan is het contact verbroken.

Even kijkt ze om zich heen, maar ziet niets verdachts. Zo kalm mogelijk neemt ze enkele belangrijke zaken op en bergt ze in haar tas. Dan trekt ze haar jas aan, terwijl ze nog steeds om zich heen kijkt. Opgelucht bereikt ze veilig de uitgang. Maar juist op dat moment stoppen verschillende zwevers, waaruit gewapende mannen springen.

Ze merken haar echter niet op. Toch merkt ze nog dat twee van hen aan de toegangsdeur postvatten, terwijl de anderen zich splitsen. De trap en de lift. Snel maakt ze zich uit de voeten, maar een van de mannen ondervraagt de loketbediende en die zegt dat hij Ora een paar minuten geleden naar buiten heeft zien stappen. Hij brengt dadelijk zijn collega’s langs zijn communicator op de hoogte.

Ora is naast het deurportaal in een donkere hoek blijven staan en kijkt naar de mannen die naar hun zwevers rennen.

‘Sorane zal intussen wel in onze val gelopen zijn. Nu haar twee medeplichtigen nog en dan zullen we hen onder handen nemen. Elke zwever in een andere richting. We moeten haar grijpen,’ hoort ze een van de laatsten die naar buiten komt, zeggen

Trillend van angst ziet Ora de vier zwevers weg razen. Ze beseft dat zowel zijzelf als Rinar in gevaar zijn.

‘En Sorane. Hopelijk is zij niet in die val gelopen, zoals die man zei,’ denkt ze verschrikt.

Naar haar flat kan ze echter niet meer. Dus moet ze zo snel mogelijk naar de afgesproken plaats. Bijna rennend haast ze zich naar een bushalte een paar straten verder. Er staan gelukkig enkele mensen aan de halte te wachten. Even schrikt ze als een zwever voorbijraast. Maar hij stopt niet. De minuten gaan maar traag voorbij, maar eindelijk zucht ze opgelucht als de bus eraan komt.

Op het tijdstip dat Sorane en Deno de afslag naar de stad inrijden, stapt Ora van de bus en kijkt om zich heen. Ze ziet echter niet verdachts en haast zich verder. Maar als ze in de garage aankomt, ligt Rinar op de grond naast de zwever in zijn bloed. Even staart ze verstijft naar het lichaam en beseft dat ze niets meer kan doen.

‘Rinar, lieveling,’ fluistert ze en laat zich naast hem op de vloer zakken. Snikkend kijkt ze naar het dode gezicht van de man, met wie ze een nieuw leven wou opbouwen.

Ze kan zien dat hij gepraat heeft, want ze hebben hem zwaar onderhanden genomen. Dus zullen ze ook wel weten dat zij hem hielp. Meer dan een minuut zit ze zo, dan veegt ze de tranen uit haar ogen en brengt haar hand naar zijn hoofd.

‘Vaarwel, lieveling. Hopelijk zien we elkaar in een volgend leven terug,’ fluistert ze en sluit zijn starre ogen.

Ze heeft angst van de dood, maar toch wil ze zijn dood niet ongestraft laten. En dat kan alleen als ze de gegevens die zij en Rinar verzamelde aan de politie of aan Sorane, als die nog leeft, overhandigd. Zonder haar blik van de dode af te wenden, staat ze op en loopt naar de achterste muur toe. Snel opent ze de geheime bergplaats in de muur en stelt vast dat er nu twee memorie modules in liggen. Als ze, ze oppakt en in haar tas steekt, klinkt een triomfantelijke stem.

‘Daar waren ze dus verborgen.’

‘Verschrikt kijkt ze om en ziet Atos en twee lijfwachten staan. Een van hen houdt een wapen op haar gericht.’

‘Je tas, meid. Misschien laat ik je dan een snelle dood sterven, anders wordt je eerst even hard onder handen genomen, zoals je liefje hier. Rinar heeft gezongen, dus ik weet alles al, zelfs dat Sorane jullie geronseld heeft.’

Ora kijkt even naar Rinar.

‘Zoals je kan zien, blijft van je vriendje niet veel meer over. Wil jij ook een behandeling zoals hij?’

‘Jullie hebben hem gedood,’ stamelt ze.

‘Dat klopt, meid. Hij deelt het lot van alle verraders. Jij en Sorane zijn de volgende op de lijst. Die roodkop staat nog een erger lot te wachten dan jullie twee. De meesteres wil haar persoonlijk ondervragen. En wat daarna gebeurt heeft ze aan zichzelf te danken.’

Ora voelt zich plots ijskoud worden van binnen. Haar eigen leven kan haar niet veel meer schelen, nu Rinar dood is. Maar de gegevens zijn belangrijk om zijn moordenaars ten val te brengen. Trillend geeft ze de tas aan de man, die het dichtst bij haar staat, maar ze zien niet dat ze de modules nog steeds in haar hand heeft.

‘Geef die tas hier. Ik wil zien wat ze gestolen hebben,’ beveelt Atos.

De man reikt de tas aan. Op dat moment brengt Ora in de praktijk, wat ze van Sorane geleerd heeft. Hard haalt ze met haar voet uit en raakt het wapen van de lijfwacht die als enige zijn wapen op haar gericht houdt. Het wapen wordt opzij geslagen en voor de man van zijn verbazing bekomen is, springt Ora op hem toe. Hard slaat ze op zijn borst. Terwijl hij naar adem snakkend achteruit wankelt, rent de jonge vrouw hem voorbij. Beide anderen staren even verbaasd naar de wankelde man.

‘Stommeling. Achter haar aan, Conro, snel. Ze mag niet ontkomen,’ brult Atos woedend, terwijl hij de tas op de vloer smijt.

Conro trekt zijn wapen en rent naar buiten. Maar Ora is naar de overzijde van de straat gered en verdwijnt in een zijstraat. Snel steekt hij over en volgt haar de straat in. Schieten kan hij niet, want ze rent tussen verschillende mensen door. Als Ora omkijkt, merkt ze de man op, die haar volgt.

‘Die is te snel voor mij,’ beseft ze.

Dan ziet ze een geopende winkel en verandert van richting. Ze rent even later naar binnen, maar werpt zich dadelijk opzij. Ze heeft een beetje geluk. Haar achtervolger denkt dat zij langs de achterzijde weer naar buiten liep, maar Ora richt zich achter een rek op en kijkt hem na.

Als de man in de tuin om zich heen kijkt, beseft hij zijn fout. Dadelijk haast hij zich terug naar binnen en weer naar buiten langs de voorkant. Snel kijkt hij om zich heen, maar nergens ziet hij de vrouw. Maar dan merkt hij een paar mannen en vrouwen op die hij kent. Ze horen bij de organisatie. Een van hen heeft Ora zien lopen en wijst in de richting van het centrum.

‘Naar de zwevers jullie. Er hangt een grote beloning aan vast voor diegene die haar kan grijpen. Ik volg haar wel te voet.

Het groepje zet zich in beweging en al een paar minuten later vliegen ze met drie zwevers naar het centrum. Ora die hier niets van weet haast zich verder, maar ze moet even rusten. In een donker hoekje gaat ze hijgend zitten en kijkt spiedend in de richting vanwaar ze kwam. Even denkt ze terug aan Rinar, die er nu niet meer is. Ze is helemaal alleen. Niemand kan haar helpen.

‘Waar moet ik heen? Misschien Sorane, als zij niet opgepakt is. Maar waar kan ze zijn?’ denkt ze.

Plots schrikt ze als ze stappen hoort. Verbaasd ziet ze haar achtervolger van de andere kant naderen. Zonder dat ze opgemerkt wordt, loopt hij haar schuilplaats voorbij. Als de man het steegje uit is, staat ze op en rent in de richting waarvan de man kwam. Maar als ze het steegje verlaat, wordt ze door een van de

zwevers die haar zoeken, opgemerkt. De twee inzittenden brengen Conro met hun communicator op de hoogte. Die grijnst even, want hij heeft terug een spoor. Nu kan de vrouw hem niet meer ontkomen. De anderen geeft hij de opdracht om haar in het oog te houden en hem aanwijzingen te geven.

Ora haast zich intussen verder en wordt plots door de voorbijrijdende Sorane opgemerkt.

‘Daar rent ze,’ Deno,’ roept Sorane uit.

‘Deno geeft een ruk aan het stuur en even helt de zwever naar een kant over, terwijl het toestel van richting verandert. Ora heeft de zwever echter opgemerkt en denkt dat het achtervolgers zijn. Ze rent een smal steegje in om te ontkomen. Deno stopt snel en laat Sorane uitstappen.

‘Ik neem het steegje. Wil jij om het blok heen gaan? Hopelijk vinden we haar, want ze lijkt op de vlucht te zijn voor iets.’

‘In orde,’ roept Deno nog.

Sorane steekt de straat over en rent het steegje in. In de verte ziet ze iemand de straat over steken.

‘Die lijkt... is dat Ora?’ denkt ze en begint te rennen.

Plots ziet ze nog iemand lopen en merkt dadelijk dat die Ora volgt. Maar hij heeft zijn wapen in de hand.

Sorane rent sneller en haalt de man, die haar nog niet opgemerkt heeft, langzaam maar zeker in. Maar ook Ora verliest haar voorsprong zienderogen. Ze is te uitgeput en wankelt steeds meer. Plots valt ze en rolt over de harde grond tot tegen een stilstaande zwever. Als ze recht kruipt, ziet ze Conro naderen en beseft dat ze niet ver meer zal komen. Dan schrikt ze. Een van de modules ligt een paar passen van haar op de stenen. Snel kruipt ze ernaartoe en neemt hem op.

‘Te laat, Ora. Jij bent aan het einde van je weg gekomen. Geef die modules maar aan mij,’ grijnst Conro en richt zijn wapen op het meisje.

Ora kijkt om zich heen, maar kan geen uitweg meer vinden.

‘Wat wil je een capsule in je buik en een langzame pijnlijke dood of een capsule door je hoofd.’

‘Moet ik kiezen, hoe je mij wil...?’ stamelt Ora.

‘Nee, als je mij die modules vrijwillig geeft, dan breng ik je bij Atos, anders...’

‘Jij krijgt dezelfde keuze, Conro,’ klinkt een ijsskoude stem achter hem plots.

Verschrikt kijkt hij om.

‘Sorane, hoe kom jij hier?’

‘Ik heb je achter Ora aan zien lopen, killer,’ antwoordt Sorane.

‘Ze heeft samen met haar liefje, belangrijke gegevens gestolen van organisatie. Jij weet...’

‘Dat weet ik, Conro. En ik weet ook dat jij weet dat ze mij ook zoeken. Die gegevens zijn voor mij bestemd.’

Conro verstijft even, terwijl de woorden van Sorane tot hem doordringen.

‘Verdomme, Sorane. Dan is het toch waar. Jij bent een agente. Dat kan toch niet,’ denkt hij, maar dan glimlacht hij.

‘Je vergeet iets, verraadster. Ik heb je vriendin voor de loop. Als ik schiet is ze er geweest.’

‘Daarom geef ik je de keuze, Conro. Stervend van pijn of grijp je de enige kans die ik je geef.’

‘Wat bedoel je?’

‘Wij vechten uit samen uit of je knalt Ora neer, maar een seconde later lig je van pijn te kreunen op de stenen als ik je benen en armen kapot geschoten heb.’

Conro laat langzaam zijn wapen zakken en draait zich naar Sorane om.

‘Denk je sneller te zijn, dan ik. Je bent zelfs niet gewapend.’

‘Ben je daar zeker van, Conro? Probeer het maar, als je wil.’

Even staart hij haar verbaasd aan, dan grijnst hij. Als hij zijn wapen opheft en bijna op Sorane gericht houdt, reageert zij pas. Hij schrikt van de snelheid van haar beweging en op hetzelfde moment ziet hij een lichtflits nabij haar heup. Dan wordt alles zwart om hem heen, terwijl hij in elkaar zakt. Sorane kijkt even naar zijn dode lichaam dat gekromd op het voetpad ligt. Ora staat intussen op en kijkt Sorane verbaasd aan.

Sorane grijpt echter haar hand en zegt:

‘Kom we moeten ons uit de voeten maken. Er zijn nog anderen naar jou op zoek.’

Ora volgt Sorane maar langzaam.

‘Sorane, hier neem deze modules. Ze bevatten alles wat Rinar kon kopiëren.’

De roodharige, die haar wapen weggestoken heeft, kijkt haar verbaasd aan. Toch neemt ze de modules aan.

‘Kom haast je, we moeten...’

‘Nee, Sorane. Rinar is dood, mijn leven heeft geen zin meer,’ stamelt Ora, terwijl ze Sorane niet durft aankijken.

‘Wat zeg je? Is Rinar dood?’

‘Ja, ze weten alles. Zoals hij eruitzag, moet hij wel gesproken hebben.’

Sorane kijkt haar vriendin aan, terwijl ze van binnen ijskoud wordt.

‘Daar zullen ze voor boeten,’ fluistert ze.

Even kijkt ze om zich heen en ziet enkele mensen naar hen staren, maar ze durven niets te zeggen. Dan neemt ze haar gsm en neemt contact op met Deno. Nadat ze hem op de hoogte gebracht heeft, raadt ze hem aan om zich naar de zwever te begeven. Op dat moment horen ze politieszirenes. Snel verbreekt Sorane de verbinding en zegt:

‘Kom, Ora. Jij komt mee en niet tegen spreken. Rinar zou gewild hebben, dat jij bleef leven.’

Even kijkt Ora Sorane aan en knikt dan.

‘Je hebt gelijk. Ik wil toekijken als ze door de rechter ter dood veroordeeld worden,’ fluistert Ora met trillende stem.

Ora volgt Sorane naar de plaats waar de zwever staat.

‘We zijn er bijna, meisje. Daar staat onze zwever,’ zegt Sorane, maar dan schrikt ze.

Een zoemend geluid trekt haar aandacht en bliksemsnel grijpt ze de hand van Ora. Maar het is te laat. Op dat moment gaan er enkele schokken doorheen het lichaam van de jonge vrouw. Voor haar ogen zakt de vrouw, terwijl het leven uit haar ogen wegglijdt, in elkaar. Op drie plaatsen worden drie rode vlekken langzaam groter. Sorane trekt snel haar wapen en vuurt enkele schoten af op de mannen, die naar haar toesluipen. Even kijkt ze nog naar haar vriendin, maar ze merkt haar starre ogen op die levenloos voor zich uitstaren.

‘Er zal geen genade meer zijn, moordenaars,’ fluistert ze.

Dan veert ze op en rent zigzaggend naar een vrachtweger en verdwijnt erachter. De schutters volgen haar, maar dan worden er twee dodelijk geraakt door de precieze schoten van Sorane. Terwijl de anderen in dekking gaan, rent de roodharige onder dekking van de vrachtweger weg. Als ze dicht genoeg is bij het gebouw, schiet haar lichtend touw naar het dak toe. Als een pijl schiet ze omhoog, terwijl de schutters de achtervolging moeten staken. Hun schoten, die ze haar achterna schieten, raken haar niet.

‘We krijgen die verraadster nog wel,’ zegt een van hen, terwijl ze naar het dak staren.

Ze merken niet dat Sorane een paar ogenblikken later alweer beneden de straat oversteekt en een zwever bereikt. Op haar hoede sluipt ze dicht langs de muur naar het voertuig toe.

'Waar zou Deno zijn? Ik kan niet op hem wachten nu ze achter mij aan zitten,' denkt ze.

Plots merkt ze een glinstering op het venster van de zwever en duikt snel opzij. Twee stralen missen haar rakelings. Een van de twee schutters waagt zich te ver uit zijn dekking achter het venster. Sorane bewijst dat ze nog steeds even gevaarlijk is, als een jaar geleden. Met een gaatje tussen zijn ogen valt hij de kamer binnen. Zijn maat die aan het andere venster postgevat heeft schrikt en trekt zich terug in dekking.

'Stomme idioot. Doorzeef die zwever,' roept Atos uit en sleurt het wapen uit de hand van de schutter.

Met een sprong is hij buiten en vuurt. Maar Sorane heeft het gevaar bemerkt.

'Jij bent een van de verantwoordelijken voor de dood van mijn vrienden, Atos,' fluistert ze.

Dan druk ze op de zijkant van haar pistool, waardoor de lader eruit valt. Sorane vangt hem met haar andere hand op en vangt hem bliksemsnel. Achter Atos hebben nog twee anderen zich naar buiten gewaagd. Ze naderen alle drie de zwever.

'Anya, help je mij.'

'Uw tijd is nog niet gekomen, Sorane,' is al wat Anya antwoordt.

Even is Sorane besluiteloos, maar dan glimlacht ze.

'Als ik het niet verkeerd heb, zal je mij wel beschermen, Anya,' denkt ze, waarna ze opstaat.

De drie zien haar dadelijk.

'Zoek je mij, Atos,' horen ze haar zeggen.

Atos staart haar aan. Ze lijkt hen wel uit te dagen, want ze houdt haar wapen naar de grond gericht, merkt hij.

'Laat je wapen vallen, Sorane. Anders kom je hier niet levend weg.'

'Nee, Atos. Jij zult hier alleen dood weggevoerd worden.'

'Ik wilde je levend, Sorane. Maar... Dood haar...' roept hij dan.

Samen met beide anderen richten ze hun wapens, maar Sorane is snel veel sneller. De man en de vrouw naast Atos worden als eerste getroffen. Hun schoten waren ook raak, maar Sorane staat nog steeds op haar benen en wankelt zelfs niet.

Atos staart Sorane verschrikt aan.

'We moeten haar alle drie geraakt hebben, en toch lijkt ze ongedeerd te zijn,' denkt hij.

Dan merkt hij dat ze het wapen in haar linkerhand wegbergt.

'Nu jij, Atos. De gevangenis of sterven van de pijn. Aan jou de keuze.'

Even kijkt Atos haar verbaasd aan. De gevangenis, daar zou hij niet lang verblijven, maar de meesteres duldt geen mislukking. Ook van hem niet. Haar straf zou nog veel vreselijker zijn dan de dood.

'Sorane is snel, maar ik ook,' denkt hij.

'O, je hebt angst, Atos. Maar niet van mij. Die Jakira, daar heb je zeker angst van. Ik echter niet.'

'Als je voor haar zou staan, zou je wel angst hebben, Sorane. Ze geniet van de pijn die ze anderen kan toebrengen en kent geen genade.'

'Misschien, Atos. Maar jij bent het die voor mij staat. Je medeplichtigen achter jou kunnen je niet meer helpen. Wil je je kans wagen, of...'

Maar Atos antwoordt niet. Hij denkt een kans te hebben en die heeft hij ook, want hij is nog sneller dan Sorane. Zijn straal treft haar recht in het hart. Maar haar speciale capsule dringt zijn buik binnen, waar ze openbarst. Kreunend van de pijn zakt hij in elkaar.

Op de grond liggend hoort hij stappen naderen en staart met verschrikte ogen naar de roodharige die naast hem blijft staan.

'Iiiiiikk heb je toochhh gerrraakt.'

'Ja, maar de goden willen mijn leven nog niet, Atos. Maar jij bent over enkele minuten aan het einde van je misdadige weg. Hopelijk heb je nog tijd genoeg om die Jakira te zeggen dat ze mij niet meer moet zoeken. Ik ga achter haar aan, nadat ik de capsules als bewijs afgeleverd heb.' zegt Sorane zonder medelijden.

'Doe dat en je zal de dood in de ogen kijken, Sorane Nador,' zegt Atos fluisterend.

In zijn lichaam doet het virus uit de capsule zijn werk, terwijl hij kreunend in elkaar krimpt.

'Vaarwel Atos en doe Jakira de groeten als je nog kan,' fluistert ze.

Dan kijkt ze even naar de lijfwachten die aarzelen.

'Wil iemand van jullie dezelfde pil slikken als Atos hier?'

Als niemand reageert, keert Sorane zich om en wandelt rustig naar de zwever toe. Innerlijk is ze gespannen als een veer,

want ze allen het vuur openen, dan is ze maar tijdelijk beschermd. Dat weet ze. Maar gelukkig zijn ze allen te verbaasd, terwijl Atos steeds luider kreunt van de hevige pijnen die zich in zijn lichaam verspreiden.

Dan slaat Sorane het venster van de zwever in stukken en opent de deur. Op dat moment zien de misdadigers hun kans en richten hun wapens. Als ze achter het stuur plaatsneemt, bukt ze zich en trekt enkele kabels los. Snel koppelt ze die op een speciale wijze en richt zich opnieuw op. Ze hoort de eerste stralen inslaan en fluistert:

‘Het spijt me, Deno. Maar het wordt te gevaarlijk.’

Snel slaat ze op de startknop en hoort de motor dadelijk starten. De roodharige drukt de hendel, waardoor het toestel vooruit schiet. De lijfwachten beseffen hun fout en jagen haar nog enkele schoten na. Maar Sorane raast bliksemsnel weg, zodat hun stralen de zwever missen. Zodra ze de weg opdraait, merkt ze dat drie zwevers haar achtervolgen. Een paar meter boven de zwever ziet ze verschillende zwevers overvliegen. Maar die zitten niet achter haar aan. Deno heeft alles gezien, maar is te ver af om in te grijpen. Snel verandert hij van richting en zweeft achter de achtervolgers aan.

Intussen neemt Sorane met haar gsm-contact op met de agenten en brengt hen op de hoogte van haar toestand. Even is het stil, maar dan geeft Malon haar richtlijnen over de weg die ze moet volgen naar de buitenwijken van de stad. Daar zullen de agenten ingrijpen. Als ze de hoek omslaat, kan ze op het nippertje een paar maal een botsing voorkomen. Eén van de achtervolgers echter niet, die botst op een andere zwever en komt dan tegen enkele geparkeerde zwevers tot stilstand. Met de grootste moeite kan Sorane haar achtervolgers voorblijven en slaagt erin om de aangegeven weg, zoveel mogelijk te volgen.

Deno heeft echter minder geluk, zijn zwever raakt een andere die gebotst is en komt enkele meters verder tot stilstand. Moeizaam kruipt hij eruit en richt zich op. Even kijkt hij om zich heen en ziet enkele mensen ter hulp schieten. Voor ze bij hem zijn, rent hij naar de overzijde en verdwijnt in een gebouw.

Sorane raast voorbij een kruispunt, dat dadelijk door verschillende politiezwervers afgesloten wordt. De eerste achtervolger kan hen niet ontwijken en knalt tegen een van de zwevers aan. De inzittenden van de tweede zwever, springen eruit en openen het vuur. Sorane heeft al snel gemerkt dat ze niet meer ge-

volgd wordt en veranderd van richting. Terwijl achter haar een hevig vuurgevecht losbarst.

Agente in nood

Sorane zucht opgelucht en kijkt even naar de modules, die op de zitplaats, naast haar liggen. Die moeten haar een nieuw leven bezorgen. Weg van al dat doden en de constante vrees om zelf het loodje te leggen. Ze verlangt naar een normaal leven met een kindje of twee.

‘Misschien wil Deno wel iets met mij beginnen. Ik weet niet waarom, maar ik voel me tot hem aangetrokken,’ denkt ze.

Twintig minuten later brengt ze haar zwever tot stilstand op de parking van het appartementsgebouw waar ze haar intrek genomen heeft. Aarzelend neemt ze de modules van de stoel op en blijft er even naar staren. Even denkt ze weer aan Rinar, Ora en Alon. Een dure prijs om haar een nieuwe weg te laten inslaan.

‘Ik zal de gegevens aan Malon en Erine overhandigen, maar als Aqunok er toch zou in slagen om aan het gerecht te ontkomen, dan krijgt hij met mij af te rekenen,’ denkt ze en opent dan de deur.

Even kijkt ze om zich heen, niet wetend dat er een verrekkijker op haar gericht wordt. Drie mannen houden al een tijdje de flat van Sorane in het oog. Ze hebben de opdracht om haar neer te schieten. Ze hebben zelfs speciale capsules gekregen, die haar moeten verdoven. Want de meesteres wil haar levend onder handen nemen.

‘Daar is ze eindelijk. Een gemakkelijk doelwit. Ik dacht dat zij een van de beste was en nu loopt ze in de val als een groentje,’ merkt een van de drie op.

‘We kunnen niet schieten, want er is te veel volk in de omgeving. Als ik het niet mis heb zie ik daar enkele agenten,’ merkt de andere voorzichtig op.

Zijn collega kijkt hem even aan en richt zijn kijker dan naar de hoek van de straat en ziet een zestal gewapend agenten staan.

‘Je hebt gelijk. We wachten nog even.’

‘Als ze in haar flat is, dan krijgen we wel meerdere kansen en daar vinden ze haar niet zo snel. Dan hebben we tijd genoeg om

haar bewusteloze lichaam op te halen, voor ze het ontdekken zijn wij al lang verdwenen. Onze collega's onder de agenten moeten de modules maar zien te bemachtigen.'

De man met de verrekijker knikt en kijkt weer naar Sorane. Die kijkt plots op, alsof ze voelt dat ze bespied wordt en kijkt om zich heen. Ze ziet niet dat een schaduw tussen de zwevers wegduikt.

'Deanor, er is iets gaande daarbeneden. Er stoppen meerdere politiezwevers. Zouden ze ons ontdekt hebben?'

De tweede man richt zijn kijker op de straat beneden en merkt nu ook de agenten op.

'Ons doelwit wordt gevolgd door een lekker vrouwtje.'

'Die in de zwevers zijn federalen, Serdon. Maar ze komen niet voor ons. Ze maken zich klaar om dat gebouw hierover binnen te vallen.'

'Ben je zeker, Deanor? Dat is een verdeelcentrum van Atos, daar worden drugs en zo verwerkt.'

'Zo zeker als wat. Ha, zie je wel. De hel breekt los,' glimlacht Deanor.

Beneden op straat klinken plots schoten, als de agenten naar het gebouw toelopen. Ze laten zich snel in dekking vallen en beantwoorden het vuur. Deanor en Serdon kijken elkaar verschrikt aan, als beneden hen een ware veldslag losbarst. Langs beide zijden vallen dode en gewonden.

'Helpen we onze vrienden?'

'Dat zijn onze vrienden niet, maar mensen die drugs verkopen aan kinderen. Ik kan die niet uitstaan,' zegt Serdon.

'Ze betalen er wel je loon mee.'

De man trekt zijn schouders op.

'Ons contract komt op de eerste plaats. En de meesteres duldt geen mislukkingen, dat weet je even goed als ik.'

Even kijken de twee anderen Serdon aan, dan knikt een van hen.

'Je hebt gelijk.'

'We moeten hier weg, Deanor. Misschien komen de federalen wel naar hier om het gebouw onder vuur te nemen,' merkt Serdon op en kijkt even naar Cevon, die echter niets zegt.

'We lopen geen enkel gevaar, Serdon. In dit gebouw zitten ook leden van onze organisatie. Die hebben vermoedelijk het bevel zich afzijdig te houden. Tenzij ze aangevallen worden.'

'Maar dit kan gunstig voor ons zijn. Niemand zal Sorane de eerste uren missen.'

De vrouw die Sorane als een schaduw volgt duikt snel in dekking en trekt haar wapen.

‘Hopelijk heb je gelijk Deanor, want anders zitten we hier vast.’

Zeker heb ik dat, Serdon. Daar beneden is een oorlog losgebarsten,’ grijnst Deanor.

‘Dit is een mooie gelegenheid, mannen, om enkele agenten af te knallen. Vinden jullie ook niet?’

Verbaasd kijken Serdon en Deanor hun maat aan. Cevon richt echter zijn wapen naar beneden en zoekt een doelwit. Dan herinnert hij zich die agente, die hun prooi volgde. Hij grijnst en even als hij zijn wapen naar links beweegt. Even later heeft hij haar in het vizier en richt zijn wapen op haar rug.

‘Ik heb er eentje en die ga ik lekker in stukken schieten,’ horen beide anderen hem fluisteren.

Dan vuurt Cevon.

Sorane is intussen ook gealarmeerd door de schoten en naderd voorzichtig de omgeving van de schietpartij. Tussen de nieuwsgierigen blijft ze staan en ziet verschillende agenten op de straat liggen, maar ook in het gebouw zullen wel gewonden en doden zijn. Dat gebouw kent ze, want ze is er al verschillende malen geweest voor haar taken. Plots merkt ze een vrouw op die tussen de zwevers in haar richting sluipt. Ze heeft haar nog gezien, maar kan zich niet herinneren van waar. Plots gaat een schok door het lichaam van de vrouw. Ze wankelt nog een paar passen en zakt dan in elkaar. Sorane ziet de vrouw voorzichtig naar haar linkerschouder tasten, haar vingers zijn dadelijk vol bloed.

De jonge vrouw kijkt verschrikt naar haar vingers. De straal kwam vanachter haar beseft ze. Daar zitten agenten van de stadspolitie in dekking om de schoten die vanuit de grote huizen langs de anderen te beantwoorden. Sorane, die ze wilde arresteren, kan het niet geweest zijn, want bevond zich voor haar. De agente richt zich moeizaam op en wankelt naar een zwever toe. Op dat moment drukt Cevon weer op de trekker en de straal trekt een diepe streep over de rug van de agente. De slag werpt haar voorover op de grond, maar ze ligt nu wel gedeeltelijk achter de zwever in dekking. Kreunend sleept ze zich verder.

Cevon grijnst even, want hij kan het rechterbeen van de agente is nog duidelijk zien. Snel verandert hij lichtjes de richting van zijn wapen en vuurt. De agente voelt de klap van de straal bijna niet, want ze heeft hevige pijn een paar centimeter

boven haar linkerkant, waar de tweede straal haar lichaam verlaten heeft. Ze tast ernaar en kreunt. Dan merkt de ze wonden aan haar dij op, die hevig bloed. Ze beseft dat ze opnieuw vanachter geraakt werd. Toch trekt ze een verkeerde conclusie. Ze vermoedt dat het een teruggekaatste capsule was. Het gaat moeilijk, maar ze slaagt erin om haar been weg te trekken.

‘Hou op met vuren, Cevon, straks ontdekken ze ons nog en dan missen we onze beloning.’

Cevon trekt zijn wapen terug en knikt even.

‘En dan. We zitten hier veilig. Die agenten hebben geen enkele kans.’

‘Zolang ze ons niet ontdekken, Cevon.’

‘Als je blijft schieten, dan zal dat snel gebeuren.’

‘Ik wil die vrouw dood, want ze moet van onze prooi afblijven.’ zegt Cevon en richt weer zijn wapen.

Maar de vrouw ligt nu achter de zwever, zodat hij niets heeft om op te schieten.

Sorane heeft de vrouw zien vallen en weet uit welke richting geschoten werd. Kalm observeert ze de omgeving. De zwever waarachter de vrouw ligt, biedt haar dekking voor de schoten vanuit beide kanten.

‘Die vrouw is gewond. Maar de stralen die haar troffen kwamen uit een van de gebouwen achter haar. Wie zou die afgevuurd hebben?’ denkt Sorane, terwijl ze het dak en de vensters van de gebouwen observeert.

De vrouw beweegt voorzichtig haar hoofd en kijkt in de richting van het gebouw waaruit hevig geschoten wordt. Enkele capsules slaan in de zwever in. Sorane merkt het, maar weet ook dat de vrouw alleen niet uit de gevaarzone kan raken.

‘Ze lijkt niet te weten dat achter haar ook gevaar dreigt,’ fluistert Sorane.

De vrouw heeft intussen ook kreunend vastgesteld dat ze hier vastzit. Haar been is wel niet gebroken, maar ze kan het bijna niet bewegen. Die wonden bloed hevig.

‘Ik heb een domme fout gemaakt en dat kan me mijn leven kosten,’ fluistert ze, terwijl ze heel even om zich heen kijkt.

Terwijl ze kreunt van de pijn, schuift ze een verband kistje uit haar riemtas en opent het. Met trillende handen neemt ze een riempje eruit en slaat het met haar gezonde arm om haar been. Terwijl haar beide wonden aan haar linkerkant gloeien van de pijn, slaagt ze erin om het verband om haar been vast te maken en aan te spannen. Opgelucht merkt ze dat het bloeden vermin-

derd. Maar ze heeft niets om de wonde in het schouder te dichtten. Opnieuw neemt ze haar wapen van de straatstenen op en richt zich kreunend op. Maar door de hevige pijn zakt ze weer in elkaar.

Sorane die intussen de omgeving met haar ogen onderzocht heeft, ziet plots twee mannen, ze zijn zwaarbewapend. Ze sluiten langs de zijkant van het gebouw om de agenten van daar onder vuur te nemen. Even aarzelt ze nog, maar beseft dat ze haar besluit al eerder genomen heeft. Dan zet ze zich in beweging.

Een van de toeschouwers herkent Sorane plots, terwijl ze een betere positie voor haar plan zoekt.

‘Jij, jij bent een van die smerige vrouwen, die drugs verkopen aan onze kinderen,’ zegt een man plots.

‘Nee, dat is ze niet, Govron. Zij is nog veel erger. Ze dood voor geld.’

Verschrikt kijken de omstaanders Sorane aan.

‘Laat me door, man,’ zegt Sorane.

‘Of wat, vrouw. Wil je me ook omleggen?’

Sorane kijkt de man verbaasd aan, maar ze beseft dat ze haar verschillende malen moeten gezien hebben, als ze in en uit het gebouw kwam.

‘Jij komt hier niet meer weg. We leveren je aan de politie uit.’

Maar de mannen die haar willen grijpen, deinzen terug achteruit, als ze plots een pistool in elke hand heeft.

‘Opzij of...’ dreigt Sorane.

‘Laat haar maar door, Fero. Voor ze nog enkele moorden aan haar lijstje toevoegt. Ze zullen haar ooit wel grijpen en veroordelen,’ zegt een vrouw woedend, maar met angst in haar stem.

‘Sorane kijkt haar even met een vreemde blik aan en zegt:

‘Ik heb nooit onschuldigen gedood, mevrouw. Laat me nu door voor het te laat is, ze heeft mijn hulp nodig.’

‘Wie bedoel je?’ vraagt een stem, maar Sorane gaat er niet op in.

De mensen wijken snel opzij, als de roodharige naar hen kijkt. Sorane haast zich verder en bereikt de andere kant van de straat. Voor de agenten, die de toeschouwers op een afstand moeten houden, haar opgemerkt hebben, is Sorane hen voorbij.

‘Het spijt me, Sorane. Maar mijn energievoorraad is nog steeds niet volledig aangevuld. Ik kan je niet voldoende beschermen. Je zal snel moeten zijn.’ hoort ze de vreemde stem van Anya op dat moment nog zeggen en schrikt even.

Ze was al gewoon dat Anya haar steeds beschermde in geval van nood. Aarzelend kijkt ze om zich heen en beseft dat niemand anders de vrouw zal helpen, zelfs haar de agenten achter haar niet.

'Zij lijken meer in mij geïnteresseerd te zijn, dan in een vrouw in nood,' denkt ze.

Enkele van de agenten grijpen zelfs naar hun wapen.

'Ook goed, Anya. Dan maar zonder jou. Ik red me wel,' denkt Sorane kwaad.

Als die agenten hun wapen op de roodharige richten, is het al te laat. Een van hen schiet en raakt de roodharige aan haar linkerarm. Sorane duikt, terwijl ze snel een drietal schoten op de agenten vuurt, achter een politiezwever. Dadelijk werpen ze zich in dekking.

Even tast ze naar haar arm, zucht opgelucht. Het is een schampschot, niets ernstigs. Toch moet ze voorzichtig zijn of die stommelingen raken haar misschien nog beter voor ze tot bij de agente raakt.

'Verdomme, ze is op weg naar die federaal agente toe. Ze zal haar toch niet... Nee, dat kan ze niet doen,' roept een agent uit.

Hoe hard hij het ook probeert, hij krijgt geen schietkans. Ook de andere niet. Toch merkt een van hen Sorane plots op en richt zijn wapen. Zijn capsule schiet rakelings aan haar voorbij. Ze reageert echter dadelijk en schiet tweemaal. Haar straal trekt een lange pijnlijke streep over zijn rechteronderarm. De tweede bezorgt een andere agente precies dezelfde wonde. Ook zij verliest haar wapen, dat op de stenen valt. Beiden schrikken er hevig van en kijken elkaar aan. Heeft die roodharige duivelin hun beiden nu gemist of wilde ze hen alleen doen schrikken?

De eerste raapt voorzichtig zijn wapen met zijn linkerhand op en bergt het weg in zijn holster.

'Ik ben mijn leven nog niet moe, Agin. Ik denk dat ze ons wilde waarschuwen.'

'En die vrouw dan. Moeten we die dan gewoon laten afmaken?'

'Ik denk niet dat ze dat van plan is. Als ze wilde doden, dan lagen wij toch allebei op de straatstenen.'

'Ik hoop voor die vrouw dat je gelijk hebt, Norovo.'

Sorane maakt van elke dekking gebruik die ze kan vinden op haar weg. Op dat moment wordt ook vanuit het gebouw in haar richting geschoten. Even houdt ze geknield halt en loert naar het gebouw. Dadelijk merkt ze twee mannen op die met hun wapens

een doelwit zoeken. Met een sprong is ze op de been en rent vooruit in de richting van de schuilplaats van de vrouw. De twee in het gebouw zien haar, maar beseffen te laat dat Sorane al geschoten heeft. Een van hen duikelt achteruit, terwijl de andere stervend over de vensterbank valt. Met een luide klap komt zijn lichaam op het voetpad, tien meter lager, terecht.

Dan zien de agenten de roodharige naast de gewonde vrouw, die haar angstig aankijkt, knielen. Sorane merkt dadelijk dat de vrouw zwaar geraakt is. Ze heeft een wonde in haar been, eentje in haar linkerschouder en een derde vlak boven de drie onderste linker ribben en dat is de gevaarlijkste wonde. En dat is te zien, want er komt bloed uit de mond van de vrouw.

‘Dat is door schoten uit een scherpschutterswapen veroorzaakt. Haar long moet doorboort zijn.’

‘Juist, Sorane. Ze heeft ook twee gebroken ribben,’ meldt Anya.

‘Ben je daar weer?’ denkt Sorane wrevelig.

De vrouw kijkt Sorane met een blik van woede en angst aan. Ze weet dat haar einde nadert, want van Sorane staat bekend, dat ze een doelwit genadeloos dood. Zou ze weten dat zij haar doelwit is. Haar opdracht was om Sorane Nador ten koste van alles op te pakken en nu ligt ze hier hulpeloos voor die genadeloze moordenares. Trillend staart ze naar het wapen in de rechterhand van Sorane.

‘Is dit jou werk, Sorane Nador? Voltooid het dan maar en wees trots, moordenares.’ sist ze kreunend van de pijn in haar linkerborst.

‘Wie ben je?’

‘Een federaal agente, roodkop. Ik had de opdracht om jou te arresteren.’

Even weet Sorane niet wat te zeggen, maar dan kijkt ze in de vuurrode pupillen van de agente.

‘Ik heb maar een schot nodig, agente. Daarna staat mijn prooi nooit meer op.’

‘Dan heb je deze maal toch niet goed geschoten.’

Sorane kijkt haar even glimlachend aan. Met moeite kan ze haar blik losmaken en zegt hees:

‘Waarom, agente? Je hebt hulp nodig. Alleen geraak je hier niet weg. En je collega’s die lijken niet zo happig om je te helpen.’

‘W...wat bedoel je?’

‘Ooo, ik snap het al. Je dacht dat ik mijn werk kwam afmaken. Gelukkig voor jou heb je verkeerd gedacht, agente.’

‘Ww..aat wiill je dan?’ stamelt de agente, die moeite heeft met ademen.

‘Je been is er erg aan toe. Maar ook de wonde in je schouder, ziet er niet goed uit. Maar de gevaarlijkste wonde is die in je rug. De straal is er langs je linkerkant uitgekomen, maar heeft vermoedelijk toch je long geraakt. En je hebt ook nog gebroken ribben, dus blijf stilliggen. En maak je zo klein mogelijk. Er ligt een scherpschutter zoals ik op de loer. En die geniet ervan om mensen beetje bij beetje te doden. Als ik het niet mis heb, is zijn naam Cevon Rodisan. En als hij hier is, dan zijn beide maten Deanor en Serdon ook niet ver af.’

De agente kijkt de roodharige vrouw verschrikt aan, ze begrijpt er niets van.

‘Houd je dood, agente. Geen enkele beweging tot ik terug kom. En blijf laag bij de grond. Je werd vanop dat gebouw achter ons beschoten,’ fluistert Sorane plots, want ze heeft stappen gehoord.

De agente laat haar hoofd zakken en blijft doodstil liggen. In haar hoofd is het een warboel, als ze probeert te begrijpen wat die huurmoordenaars bedoeld. Sorane sluipt intussen tussen de verspreide zwevers door en houdt de twee gewapende mannen in het oog, maar ze ziet nog anderen, die tussen de zwevers naar de agenten toesluipen.

Snel richt ze haar wapen naar een agent, die zijn hoofd boven de voorkant van een zwever uitsteekt. Dan vuurt ze. De straal slaat in de zwever in de nabijheid van zijn hoofd. De man schrikt en kijkt om. Sorane merkt hij niet op, maar wel ziet hij twee gedaanten doorheen de ramen van een zwever.

‘Linkerkant, vijanden,’ roept hij.

Samen met enkele anderen neemt hij de naderbij sluipende schutters onder vuur. Sorane is al op de terugweg naar de agente. Als ze de plaats, waar de agente doodstil ligt, nadert. Ze ziet de twee mannen staan. Ze hebben de gewonde agente opgemerkt. Een van hen zegt:

‘Ik zag haar een minuut of zo geleden nog bewegen.’

‘Misschien, maar nu lijkt ze mij dood te zijn.’

‘Toch voor alle zekerheid,’ zegt de andere en richt zijn wapen.

Op dat moment wordt het wapen uit zijn hand geslagen, door de inslag van een straal uit het wapen van Sorane.

‘Weerloze gewonden neerschieten kan je wel, man. Maar durf je het ook tegen een tegenstander die zich kan verdedigen.’

‘Verdomme, dat is die verraadster. En zij wordt gezocht...,’ roept een van de twee uit, waarna ze zich bliksemsnel omdraaien, maar ze zijn niet snel genoeg voor Sorane.

Eén krijgt een gaatje tussen zijn ogen, de andere wordt in de borst getroffen. Nog terwijl ze neerstorten, duikt Sorane weg. Want de capsules vanuit het gebouw schieten op haar toe. Ook de agente hoort de capsules in de zwever slaan en maakt zich kreunend zo klein mogelijk. Sorane is echter snel tussen de zwevers door geslopen en bevindt zich nu dertig meter rechts van haar vorige standplaats.

Plots richt ze zich op en schiet met beide wapens op het gebouw. Een man stort uit een venster naar beneden. Een vrouw laat haar wapen vallen en wankelt achteruit. Een andere man, die door twee stralen getroffen is, verliest zijn wapen. Hij wankelt dan nog enkele passen de straat op, maar zakt dan langzaam in elkaar.

Even is het doodstil. Maar dan openen andere misdadigers opnieuw het vuur op de roodharige, maar deze is alweer weggeslopen. Naast de agente duikt ze weer op. Angstige ogen kijken haar aan.

‘Ik heb de opdracht om je te arresteren, Sorane Nador. Het heeft niet mogen zijn. Maar mijn broer, al spreek hij niet meer met mij, zal je wel in mijn plaats je verdiende straf geven,’ fluistert de agente met een blik vol pijn.

‘Je broer kan mij op het moment niets schelen, agente. Maar jij bent veel te laat om mij te arresteren, maar dat maakt niets uit. Ik wil je helpen, dus...,’ zegt Sorane met een glimlach en grijpt de vrouw bij haar vest vast.

De agente is, terwijl ze kreunt van de pijn, verbaasd van de kracht die Sorane ontwikkeld. Half gebukt, haast Sorane zich met de gewonde tussen de zwevers door in de richting van het voetpad, tegenover het gebouw van de schutters. Die hebben hen nog niet opgemerkt.

De drie killers boven op het dak van het gebouw kijken verbaasd toe. Zonder iets te doen, hebben ze toegekeken hoe Sorane hun twee maten bliksemsnel uitschakelde. Dat een van hen dood is, beseffen ze maar al te goed. En in het gebouw heeft ze vermoedelijk ook een paar naar het dodenrijk gestuurd. Geen van hen komt op het idee dat ze nu een unieke kans hebben om Sorane uit te schakelen. Zelfs Cevon die de agente in stukken wou

schieten, vergeet even wat hij van plan was. Toch zou niemand op dit moment weten waar de capsule vandaan zou gekomen zijn. Ze zijn te zeer geconcentreerd op de gebeurtenissen beneden. Serdon bewondert haar zelfs. Die vrouw heeft moed, zoals hij nog nooit gezien heeft. En hij heeft de opdracht om haar in handen te krijgen of als het niet anders kan te doden.

'Kan of wil ik dat nog wel?' denkt hij weifelend.

Maar hij beseft ook dat hij en zijn collega's het moeten doen, anders zou het hun dood zijn.

Hij en zijn twee maten zien dat Sorane, met de kreunende agente, het voetpad aan de kant bereikt, waar de zwevers hen nog dekking bieden.

'Verdomme, we hadden moeten schieten,' roept een van de drie plots.

'Wat bedoel je?'

'We waren alle drie te geboeid door wat ons doelwit daarbeneden deed, dat we er niet aan dachten dat we een gouden kans voorbij lieten gaan, Deanor.'

'En ik had graag die agente nog verder in stukken geschoten. Waar ze zich nu bevinden kan ik haar nooit raken.'

'Je ben een sadist, Cevon,' fluistert Deanor.

Cevon grijnst.

'En dan. Ik zie graag mensen lijden, zeker als het agenten zijn, die mogen nog een beetje langer van hun pijn genieten. En die Sorane zal nog langer lijden.'

Even kijken de twee anderen elkaar aan. Ze beseffen dadelijk dat hun unieke kans verkeken is. Sorane Nador zou nu verdoofd op de straatstenen liggen.

'Verdomme,' fluistert Deanor.

'Blijf hier. Ik waag mijn kans beneden,' zegt de derde man en rent naar de trap deur toe.

'Wat ga je doen, Cevon? Vergeet niet dat de meesteres Sorane levend wil.' roept Serdon hem na, maar de man rent verder.

Op dat moment laat Sorane, Seana voorzichtig op de grond zakken en richt zich langzaam op. Even kijkt ze om zich heen. Dan richt ze haar blik weer op de gewonde en bukt zich.

De agente snapt er niets van.

'Het zal wel even pijn doen, agente. Maar ik kan niet anders,' fluistert Sorane en rolt de agente om, zodat ze op haar buik ligt.

Dan maakt ze met een snelle beweging haar vest verder los, waar de stralen doorheen gingen. Het hemd dat ze eronder draagt, rukt ze met een ruk open. Ze schrikt hevig en sluit even

haar ogen. Heel haar linkerkant is een gapende wonde en bloed hevig.

'Ik had gelijk. Dat is het soort wonde van een speciale hitte energiestraal, die ik soms ook gebruik,' denkt ze.

'Het gaat even pijn doen, bijt op je tanden, agente.'

'Ze heeft een dokter nodig, Sorane en snel.'

'Dat weet ik ook, Anya. Maar ik moet het bloeden stoppen, anders haalt ze de dokter niet.'

'Anya, wie is dat?'

Even staart ze de agente aan en beseft dat ze hardop antwoordde. Ze gaat er niet op in.

'Het spijt me van je hemd, maar je bloed te hevig.'

Dan ontbloot ze het bovenlichaam van de vrouw, tot ze de hele zijde van de agente ontbloot heeft. Even kijkt ze naar de schouderwonde.

'Ik had gelijk. Beide schoten hebben haar langs achter geraakt, dus niet uit het gebouw waar de agenten willen invallen.'

'Van op het dak, achter ons. Ik kan drie mannen waarnemen. Een ervan is op weg naar de gelijkvloers.'

'Dank je, Anya. Wil je me op de hoogte brengen als hij een gevaar vormt?'

Maar Anya zegt niets.

'Ook goed. Dan doe ik het wel alleen,' denkt ze kwaad.

'Wat doe je?'

'Zijn je oren ook geraakt, Agente? Ik ben hier om je te helpen en deze wonde moet zo snel mogelijk verbonden worden, of je bloed dood.'

'Waarom help je me?'

'Ik werk samen met Erine Rand en haar partner Malon.'

'Ken ik niet?'

'Zij zijn agenten,' fluistert Sorane en neemt verschillende dingen uit haar riemtasje.

'Even op je tanden bijten, denk maar aan iemand van wie je houdt.'

'Alleen van mijn broer zou ik spijt hebben, Sorane. We spreken al een tijd niet met... Aaaaaaaggh...'

Sorane heeft haar op haar linkerzijde gerold en bekijkt ook de inslagwonde, die veel hoger zit, in haar rug.

'Je hebt gelijk, Anya. De stralen kwamen van bovenaf.'

Snel spant ze een helend doekje over de wonde en spuit een stollende stof overheen. Als ze een tweede doekje erover heen

spant, is het bloeden al gestopt. Ook de pijn vermindert al snel. Dan kijkt Sorane naar het gewonde been.

'Tets beter, maar toch gevaarlijk,' denkt ze en zegt:

'Zo, dat houdt wel tot de dokter je kan behandelen, agente.'

Dan richt ze haar blik op de dij van de vrouw. De stralen is rechts door het vlees gegaan. Het been is niet geraakt, maar hij heeft wel een stuk huid afgerukt. Ook hier spuit ze een laagje afdekmiddel over de wonde.

'Dank je, Sorane,' fluistert de agente.

'Het is nog niet over, meid. Je linkerschouder bloed minder erg, maar je hebt al een beetje bloed verloren, dus je bent nog niet buiten gevaar. Ik zal je rechttop moeten zetten en dat gaat pijn doen.'

Voorzichtig rolt Sorane de vrouw op haar rug en schuift haar linkerarm onder de schouders van de agente. Met haar hulp richt de gewonde zich kreunend op. Dan neemt Sorane een speciaal zakje uit haar riemtas. Ze legt het op de grond achter de agente en druk erop. Dadelijk wordt het opgeblazen tot het de vorm heeft van een dik kussen. Sorane laat de vrouw voorzichtig zakken tot ze ertegen leunt. Als ze even later naast haar linkerzijde knielt, merkt ze dat de agente bewusteloos is.

'Ook van boven,' denkt ze als ze de wonde onderzoekt.

Aarzelend maakt voorzichtig het hemd van de agente los. Als ze de gewonde schouder ontbloot, twijfelt ze even. Maar dan zet ze door en onderzoek de omgeving van de wonde.

'Een stuk van het schouderblad is afgebroken, denk ik. Hopelijk houdt ze er geen stijve schouder van over.'

Als ze haar hand wil terugtrekken, merkt ze weer die groene gloed op. Dan voelt ze het gebroken deel van het schouderblad onder de huid verschuiven tot het weer een geheel vormt. Ook de wonde begint weer voor haar ogen te genezen.

'Nee, dat niet. Dat gaat opvallen,' denkt ze en kijkt even naar haar hand.

'Hoe doe ik dat? Als ik een gewonde aanraak dan, geneest soms de wonde. Maar bij mezelf lukt dat niet. Of is het Anya?'

'Nee, Sorane. Ik kan zoiets niet. Alleen mijn gebieder kan dat.'

'Je gebieder? Ben ik dat dan niet?'

'Nee, ooit zal je dat zijn, maar nu nog niet.'

'Je hebt dat al eerder gezegd, maar nog steeds heb ik geen uitleg gekregen, Anya?'

'Later zal je het begrijpen, Sorane.'

‘Als ik dood ben, bedoel je. Wat heb ik daaraan?’

Maar Anya antwoordt niet meer. Aarzelend richt ze haar blik weer op de agente. Van de wonde is bijna niets meer te zien.

‘De rest kan ik beter zo laten. Als ze volledig gezond zou recht staan zou dat wel opvallen.’

Ze zei dat ze achter mij aanzat of zoiets. Ze moet me daarstraks gevolgd hebben. Maar nu moet ze snel naar het ziekenhuis, beseft Sorane.

Even kijkt ze om zich heen. Ze ziet verschillende omstanders in hun richting kijken met verbaasde blikken. Maar die agenten in uniform ziet ze echter niet meer.

‘Sorane, dank je...’ hoort ze de gewonde fluisteren.

Als ze haar aankijkt ziet ze haar glimlachen.

‘Je moet naar het ziekenhuis en snel, agente.’

De agente kijkt Sorane even aan en glimlacht haar redster toe.

‘Ik kan me beter eens voorstellen, Sorane. Mijn naam is Seana Vergan.’

Even schrikt Sorane, want deze vrouw, draagt dezelfde naam als Deno. Zou ze familie van hem zijn? Die had toch ruzie met zijn zus. Ook haar ogen doen haar aan hem denken.

‘Ben jij familie van Deno Vergan?’

De agent staart Sorane even.

‘Ja, Sorane. En ik weet ook dat hij je kent en zelfs een beetje verliefd op je is geworden. Mijn broer zal dankbaar zijn, als hij hoort dat je mij gered hebt.’

‘Je broer? Verlieft? Dat is niet juist. We hebben weleens... gekust. Maar verliefd...’

Seana glimlacht.

‘Jaja, gekust. Noem jij dat...’

‘Is hij diegene waarvan je daarnet zei dat hij jou zou wreken?’ vraagt Sorane, terwijl ze fluistert.

Even slikt Seana en knikt dan.

‘Ja, Deno is mijn broer. Al spreken we niet meer met elkaar, toch is en blijft hij mijn broer en ik zijn zus.’

Even staart Sorane de vrouw die haar, met een van pijn vertrokken gezicht, aankijkt.

‘Dus jij bent de zus die hij niet meer wilde zien.’

‘Ik hem ook niet, roodkopje. Maar je moet zo verbaasd kijken, ik heb nog steeds mijn contacten, die soms iets over Deno te melden hebben.’

‘Dat weet ik van jullie zus, Leyna.’

‘Ken je haar ook al?’ vraagt Seana met een pijnlijke glimlach.

Sorane glimlacht even, maar ze wordt zich op dat moment weer van hun situatie bewust en kijkt snel om zich heen. Maar ze lijken beiden min of meer veilig te zijn. Dan merkt ze dat zes gewapende mannen en vrouwen uit het gebouw rennen, terwijl ze door agenten beschoten worden. De twee vrouwen zijn het niet gewoon om wapens te gebruiken, dat merkt Sorane dadelijk.

En de anderen schieten niet op de agenten om te doden. Dat vindt ze vreemd. Drie worden geraakt, maar beantwoorden nog steeds het vuur. Een voor een zwijgen hun wapens. Sorane merkt echter dat twee van hen neergeschoten werden, vanuit het gebouw. De drie overblijvenden laten zich in dekking van de zwevers zakken.

Maar worden nog steeds beschoten door agenten en hun vroegere medeplichtigen. En deze laatsten zijn veel gevaarlijker, omdat twee schutters exact weten waar ze zijn.

‘Die is geraakt,’ denkt Sorane, als een van de vrouwen plots begint te wankelen en tenslotte neerstort.

Sorane richt haar blik echter dadelijk op en gedaante in een raam.

‘In de rug en ze was niet gewapend. Verdomde moordenaar,’ fluistert Sorane.

Seana schrikt van de snelheid waarmee de roodharige plots een wapen vastheeft. Op hetzelfde moment komt een lange vuurstraal uit het wapen. De man in het venster wordt vol geraakt. Eerst valt zijn wapen naar beneden, dan hijzelf. Sorane heeft nog een andere opgemerkt, die zijn snelvuurwapen op de drie richt. Maar vuren kan hij niet meer. Twee capsules uit Sorane’s wapen werpen hem achteruit. Sorane vervangt dadelijk haar lader met een die vol is en kijkt even naar Seana, die haar verbaasd aankijkt.

‘Waarom doe je dit allemaal?’ fluistert ze.

Een paar minuten eerder keek de tweede vrouw om en schrok hevig als ze haar collega ziet neerzakken

‘Avia, nee. Dat niet.’

Dan loopt ze op haar gevallen collega toe. De man die bij hen was, opent het vuur op de schutters, maar niet echt om te raken en haast zich naar beide vrouwen toe.

‘Weno, stop. Ze is vanuit het gebouw neergeschoten,’ roept ze.

Weno kijkt om en ziet een van de schutters naar beneden storten. Dan merkt hij de tweede op, maar die richt al zijn wapen.

‘Keri, laat je vallen, snel,’ roept hij, maar het is te laat, beseft hij.

Toch schiet die man niet. Zijn lichaam schokt tweemaal kort na elkaar voor hij achterover stort.

De man die Keri, Weno noemde, beseft dat iemand hen helpt, maar kan niet zien wie.

‘We moeten weg hier, Keri,’ zegt hij.

‘Avia is gewond.’

‘We kunnen niets voor haar doen, Keri. Kom snel. De anderen zijn dood en wij ook als we hier blijven. Het spijt me van Avia, maar...’

‘Nee, Weno. Ik laat haar niet achter om te sterven.’

‘Neem haar andere arm snel.’

Keri kijkt hem vragend aan.

‘We trekken haar in dekking. Hier zijn we niet veilig.’

Keri knikt en grijpt de rechterarm van haar vriendin vast. Samen trekken ze de kreunende gewonde tot tussen de zwevers.

Weno kijkt snel naar de gewonde en schrikt. Avia is er erger aan toe dan hij dacht. Zij zal hier nooit meer wegraken, zonder hulp. En een gewonde op de vlucht meenemen is gekkenwerk, beseft hij.

Keri loert naar de agenten die het gebouw langs verschillende zijden binnen vallen. Dan kijkt ze naar Weno, die Avia’s wonden onderzocht heeft. Avia is door twee capsules in haar rug getroffen. Eentje zit in haar long de andere in haar buik. Door beide wonden verliest ze veel bloed.

‘Avia heeft dringend doktershulp nodig, Keri. Anders zal ze het niet overleven. Maar ik denk niet dat wij dan nog weg raken,’ zegt de man.

De vrouw knikt alleen maar. Ze beseft dat haar vriendin niet meer kan geholpen worden, zonder hun vrijheid op het spel te zetten. Maar wil zij dat wel. Ze wou haar vrijheid. Ze is dit leven ook zo moe en wilde eruit stappen, samen met Avia. Alleen ligt haar grote liefde nu op het straatbeton, terwijl het leven uit haar stroomt.

Keri beseft echter ook iets anders. Ze wil hier niet sterven.

‘Het spijt me, Avia. Eén maal op het pad der misdaad, is er voor geen enkele van ons een uitweg, behalve de dood.’

Weno kijkt haar aan.

‘Wat bedoel je, Keri?’

‘Ik en Avia willen al een tijdje stoppen, maar dat blijkt niet zo eenvoudig en nu is het te laat.’

‘Stoppen. Hoe, Keri. Dat is onmogelijk. Aqunok zou ons laten doden.’

‘Dat weet ik, Weno. Maar Avia en ik, wij... Ik kan haar niet alleen laten,’ fluistert ze met tranen in de ogen.

Even kijkt Weno haar aan.

‘Gebruik je verstand, meisje. Als je bij haar blijft, dan ligt je hier over enkele ogenblikken ook in je bloed. Avia is daar niet mee geholpen.’

‘Zonder haar kan ik niet meer leven, Weno.’

‘Blijf dan maar. Ik waag alleen mijn kans wel.’

‘Veel geluk, Weno,’ fluistert Keri met trillende stem.

De man staat gebukt op en trekt zijn wapen.

‘Wapen neer,’ zegt een dreigende stem op dat moment.

Weno draait zich om en heft zijn wapen, maar Keri grijpt zijn hand vast. Ze heeft Sorane herkend.

‘Nee, Weno. Het is genoeg geweest, ik wil geen bloed meer vergieten. Ik weet dat Sorane geen genade kan of mag tonen, maar ik kan het niet meer...’ smeekt Keri, terwijl ze de roodharige aankijkt.

Sorane kan de smeekbede in de ogen van de vrouw zien, ze wil leven, maar weet ook dat het maar een kort leven zal zijn. Aqunoks moordenaars zullen hen vroeg of laat doden. Zelfs in de gevangenis zullen ze niet veilig zijn. Behalve als zij een eind maakt aan zijn praktijken. Met een snelle beweging steek ze haar beide wapens weg.

‘Jullie vriendin heeft hulp nodig.’

Weno en Keri staren Sorane verbaasd aan.

‘Als jullie menen wat jullie daarstraks zeiden, dan wil ik jullie een kans geven.’

‘En of we het menen, Sorane. Maar Avia is... We moeten haar achter laten, want haar meenemen zou haar dood zijn.’

‘En jij, Keri. Wil jij en je collega hier zo alleen en hulpeloos achterlaten?’

‘Willen niet, Sorane. Maar ze heeft hulp nodig. En als we blijven, dan worden ze gearresteerd of neergeschoten,’ zegt Keri met tranen in de ogen.

Vragend kijkt Sorane de vrouw aan. Ze heeft gelijk, tenzij ze hen helpt.

‘Ze zijn een koppel,’ fluistert Weno.

‘Is je liefde voor Avia zo weinig waard, Keri?’ vraagt Sorane en knielt naast de bewusteloze zwaargewonde vrouw.

Even onderzoekt ze haar.

‘Avia is er slecht aan toe. Ze heeft nog een kans, maar niet zonder onze hulp.’

Dan kijkt ze naar Weno, die zijn wapen op haar gericht houdt. Keri heeft ook een wapen vast, maar dat is op Weno gericht.

‘Laat je wapen zakken, man. Jij bent geen verachtelijke moordenaar, zoals die twee van daarjuist.’

‘Heb jij die twee...’

Sorane zegt echter niets, maar richt haar blik op de gewonde.

‘Weno, alstublieft. Laat je wapen zakken. Sorane heeft gelijk. Ik ben de liefde van Avia niet waard. Maar ik kan haar niet achterlaten,’ smeekt ze.

‘Daareven was je nog vastberaden om te verdwijnen.’

‘Ja, maar de woorden van Sorane hebben mij laten inzien dat ik het mijzelf nooit zou vergeven.’

‘Zou je werkelijk op mij geschoten hebben, Keri?’ vraagt Weno ernstig, terwijl hij zijn wapen laat zakken.

‘Ik weet het niet. Maar ik weet dat Sorane niet hier is om ons te doden, want dan zouden wij al naast Avia op de straat liggen.’

Toch blijven ze op hun hoede. Weno kijkt even over de zwerf die hun dekking biedt, en staart nadenkend naar het gevecht dat nog steeds hevig woedt. Hier en daar zijn de agenten het gebouw al dicht genaderd. Ook in het gebouw wordt er geschoten.

‘Jullie vriendin heeft jullie hulp nodig, want ze verliest veel bloed. Maar ze moet uit de gevaarzone, voor er agenten opdagen,’ hoort hij Sorane plots zeggen

Beiden schrikken van haar woorden en kijken de roodharige aan. Dan knikken ze.

‘Weno zorg jij voor dekking, maar probeer niemand te raken. Zeker geen agenten.’

‘Wat bedoel je, Sorane? Wil je ons dan toch helpen?’

‘Ik ben niet meer diegene die jullie denken. Ik werk voor het gerecht. Jullie zijn niet de enigen die eruit willen stappen.’

Verbaasd kijken beiden elkaar en dan Sorane aan. Keri steekt haar wapen in haar holster. Weno knikt naar Sorane en kijkt naar de agenten, die naderbij sluipen. Als hij in hun richting wil schieten, merkt hij twee lijfwachten van zijn vroegere baas op. Zij willen op de agenten schieten, die hen niet opgemerkt hebben.

Even moet hij aan Sorane denken. Maar hij kan niet meer terug. Ook hij wil weg, weg uit dit leven vol gevaar. Hij is de blikken, waarmee eerlijke mensen hem vol angst en verachting aankijken, zo moe. Op dat moment merken de agenten hem op. Ze zien dat hij het vuur opent op iemand anders. Een van de twee die de agenten naderde, krijgt een schok, als de capsule hem treft. Terwijl hij in elkaar zakt, vuurt zijn makker op Weno, maar die heeft zich laten vallen.

Nu de agenten hem opgemerkt hebben, vuren ze bijna allen tegelijk. Door meerdere capsules getroffen valt de schutter tegen een zwever aan en is dood voor hij op de grond terechtkomt. Sorane en Keri hebben intussen de gewonde verder gebracht. Ze hebben bijna de plaats bereikt waar de agente hulpeloos op Sorane ligt te wachten. Weno haast zich naar hen toe.

'Sorane, de agente is in gevaar,' klinkt de stem van Anya plots in haar hoofd.

De roodharige schrikt. Dan hoort ze tweemaal een plop.

'Verdomme een geluidsdemper,' fluistert ze.

'Geniet je ervan, agente. Nee, ik anders wel. Eerst bezorgde ik je een gat tussen je ribben, en daarna eentje in je linkerschouder en nog een in je linkerdijs. Nu heb je er ook twee langs de rechterkant. Dan ben je in evenwicht. En nu nog eentje recht in je rechterlong, want je hebt er links nog een wond teveel. Daarna mag je even genieten. Want dan is die rode verraadster, die je naar hier sleepte, aan de beurt.'

'Weno neem over, ik moet...' zegt Sorane snel.

De man draait zich dadelijk om en ondersteunt zijn collega, in de plaats van Sorane.

'Wacht hier,' zegt ze nog voor ze gebukt verder sluipt.

Dan ziet ze de man die zijn wapen op de agente richt.

'Probeer maar, dame. Trek je wapen maar, dan doorboor ik ook je hand als toegift,' zegt Cevon grijnzend en wijst met zijn linkerhand naar Seana.

'Zij kan zich niet verdedigen. Ik wel, killer,' hoort hij een stem roepen.

Even schrikt de man, maar dan grijnst hij weer.

'Aha, Sorane. Ik ben hier voor jou. Ik wil mijn beloning, maar deze is een mooie bonus,' grijnst de man zonder zijn wapen van richting te veranderen.

Hij merkt dadelijk dat de roodharige geen wapen vastheeft en grijnst. Zijn wapen heeft hij dadelijk recht op Seana's hoofd gericht, maar dat zou hij niet gedaan hebben als hij Sorane echt

kende. Langzaam buigt hij zijn vinger om de trekker, maar voor hij kan afdrukken, schiet Sorane. Haar capsule raakt het wapen, dat in stukken uit zijn hand vliegt. Even kijkt hij verbaasd naar zijn bloedend hand, maar dan trekt hij met zijn andere hand een tweede wapen en richt het op Sorane.

‘Dan zal jij de eerste zijn.’ sist hij, maar dan worden zijn ogen opengesperd, terwijl hij zijn hand voelt verslappen.

Een capsule die Seana afvuurde, doorboorde zijn borst, hals en hoofd. Hij is al dood, ook al staat hij nog rechtop. Dan valt zijn lichaam voor over en komt met een luide klap op de straatstenen terecht. Sorane kijkt naar de agente en knikt haar dankbaar toe.

‘Geen dank, Sorane. Dankzij jou leef ik nog en dat vreemde verband, van jou heeft het bloeden zelfs gestelpt.’

De roodharige kijkt om zich heen en ziet plots enkele omstanders op hen toekomen.

‘Kunnen we helpen, vraagt een van hen, terwijl enkele van de agenten in uniform het vuur openen op de schutters in het gebouw.

‘Verzorg haar been en schouder, die smeerlap heeft haar nog twee wonden bezorgd,’ zegt Sorane.

Een van de mannen kijkt haar verbaasd aan. Maar als hij iets wil zeggen, komt een agent ertussen.

‘Ik moet je danken, Sorane Cobanon, zoals jij je leven waagde voor deze vrouw. Daar had ik de moed niet toe.’

‘Laat maar, agent. Ik werk ook voor het gerecht, zoals jij. Maar ik ben gevaar gewoon.’

‘Je werkt voor het.... Jij kan geen agente zijn?’

‘Ben ik ook niet, man. Kwijtschelding van straf, zeg dat je iets.’

De agent slikt even en knikt, dan kijkt hij de man die iets wilde zeggen in de ogen. Die slaat zijn ogen neer en maakt zich uit de voeten.

Intussen heeft Weno geholpen door Keri, Avia tot bij de laatste zwever, die hun dekking biedt, gebracht. De agent richt een wapen op hen.

‘Ze horen bij mij,’ zegt Sorane dan.

Even kijkt hij haar aan en zegt:

‘Jij moet het weten. Maar je hebt een van ons geholpen, dus een beetje dankbaarheid kan nog wel. Daarom geef ik jullie de kans om te verdwijnen...’

Op dat moment worden ze beschoten vanuit het gebouw. Een burger zakt getroffen in elkaar. Weno en Sorane zijn de enigen die reageren. Maar de roodharige was de snelste. Ze heeft al driemaal geschoten voor het eerste schot van Weno. Al hun schoten zijn raak. De politie op straat merkt dat de bandieten in dekking moeten blijven, omdat ze beschoten worden. Enkel zien ze schokkend in elkaar zakken. Even aarzelen ze nog, maar dan doen zij een poging om het gebouw langs deze zijde binnen te raken. Ze ondervinden echter weinig weerstand.

Als Sorane de eerste agenten het gebouw ziet binnendringen, stopt ze met schieten.

‘Stop maar, Weno,’ zegt ze.

‘Laat jullie wapen vallen,’ klinkt een stem achter hen.

‘Sorane werkt voor het gerecht, Dosan. Zonder haar was ik niet meer in leven,’ fluistert Seana op dat moment.

‘Klopt dat?’ zegt een andere, terwijl hij zijn wapen laat zakken.

Sorane knikt even, terwijl ze zich omdraait. De agent die dreigend sprak, steekt zijn wapen terug in zijn schouderholster en staart verbaasd naar de ongewapende roodharige.

‘*Waar heeft ze zo snel haar wapen gelaten?*’ vraagt hij zich in gedachten af.

‘Je kan beter de gewonde daar verzorgen, agent. Wij staan aan jullie zijde.’

Even kijkt de eerste agent naar de drie misdadigers.

‘Maar die toch niet.’

‘Nee, agent. Zij niet, maar ik vind dat ze een kans verdienen, nadat ze hun straf uitgezeten hebben. En ik heb hen gearresteerd. Als ze hun wapens neerleggen, dan zal ik hen steunen als het nodig is.’

Keri en Weno staren haar verschrikt aan. Hun wapens neerleggen, daaraan hadden ze nog niet gedacht. Keri is de eerste die het hare aan een agent afgeeft.

‘Sorane heeft gelijk, Weno. Mijn strijd is voorbij. Avia, mijn vriendin is te belangrijk voor mij. En ik denk niet dat Lira en je zoon er baat bij hebben als jij gedood wordt,’ zegt ze.

Weno schrikt, want hij beseft dat Keri gelijk heeft. Dan geeft hij ook zijn wapen aan de agente, die hem aankijkt, terwijl ze hem onder schot houdt.

Als ze zich wil omdraaien, zegt hij:

‘Wacht even, dame. Ik heb nog een wapen.’

Als ze zich omdraait, trekt hij het wapen voorzichtig onder zijn broekspijp uit. Ze knikt als ze het in ontvangst neemt.

‘Ik zal een goed woordje voor jullie doen, man,’ zegt ze fluisterend.

Haar collega wendt zich intussen naar de roodharige en glimlacht.

‘Oké, jij moet het weten. Doe maar wat je denkt te moeten doen,’ zegt hij en kijkt Weno naar en de twee vrouwen toe.

Dan geeft hij een teken, naar enkele verplegers die snel naderbij komen en zich over Avia ontfermen.

Enkele omstaanders naderen met een draagberrie uit een verlaten ziekenzwever. Samen met hen dragen ze Avia naar deze zwever terug. Keri wijkt echter niet meer van haar zijde. Terwijl Sorane en de twee agenten dekking bieden, brengen enkele anderen met een tweede draagberrie de gewonde Seana weg. De burger wordt blijkt alleen in zijn been gewond te zijn en die wordt door twee mannen naar de ziekenzwever gebracht. Maar dan komen nog enkele andere agenten, die in het gevecht gewikkeld waren, naar hen toe.

‘Hier zijn nog een paar van dat gebroed. Je wapen neer, roodkop,’ zegt een van hen en richt zijn wapen op Sorane.

Sorane steekt haar wapen echter met een bliksemsnelle beweging in haar schouderholster.

‘Laat dat, man. Sorane hoort bij onze afdeling. En ze heeft een agente van jullie het leven gered. En dankzij haar en deze man hier, zijn jullie in het gebouw geraakt.’

Verbaasd staart de agent in burger Sorane aan.

‘Hebben jullie hen in dekking gedwongen?’

Sorane zwijgt echter.

‘Dat hebben ze, federaal agent.’

De man kijkt naar de spreker.

‘Wie ben jij dan wel?’

‘Agent Dosan Gromin,’ zegt de agent, die naast Sorane staat.

De andere kijkt even naar het kenteken dat de agent laat zien, dan knikt hij.

‘Ik ben federaal agent Luno Dordino. Maar waarom heb je dat gedaan, Sorane? Werk jij soms voor een andere opdrachtgever,’ vraagt de agent, die haar geholpen heeft.

‘Ik dood geen onschuldigen en weerlozen, agent. Jullie collega was gewond en kon niet weg. En niemand van jullie had de moed om haar te helpen, dus deed ik wat ik nodig vond. Die drie

anderen wilden weg uit de wereld van de misdaad en ik ook. Daarom werk ik voor de plaatselijk politie.'

'Seana zei al zoiets, Sorane. Dus het klopt,' merkt een ander federale agent op, die dichterbij komt.

'Mijn contactpersonen zijn Erine Rand en Malon Gerant. Misschien kan een van jullie hen contacteren. Maar ik heb bewijzen tegen Aqunok kunnen bemachtigen.'

De agent en enkele omstaanders staren haar verbaasd aan.

'Niet nodig, Luno. Agent Vergan heeft gezegd dat ze borg voor Sorane staat.'

'Heeft ze dat, Rivo?'

De andere agent knikt.

'Sorane heeft haar leven gered, Luno. Dus...'

'Maar die drie anderen, die toch niet.'

'Nee, agent. Maar ik heb hen horen praten. Ze waren met zes, die het gebouw verlieten. Niemand van hen heeft op een agent gevuurd, tenzij om hen in dekking te dwingen. Ze wilden alleen maar weg, maar drie van hen overleefden het niet. De vrouw Avia heeft nog een kans maar dan moet ze zo snel mogelijk naar het ziekenhuis.'

De twee federale agenten knikken.

'Misschien krijgen die drie nu een kans van het gerecht, ook al is die maar klein. Die verdomde Aqunok wordt steeds machtiger,' zegt agent Gromin.

Sorane kijkt de agent even aan en knikt.

'Willen jullie die drie naar het ziekenhuis brengen, agent Gromin?'

'In orde, wij, gewone agentjes zorgen wel voor hen,' zegt de agent met een grijns en geeft zijn twee collega's een teken.

'Schiet die Aqunok dan gewoon neer, dat is toch uw beroep,' roept de man die Fero genoemd uit.

'Was het maar zo gemakkelijk, man,' zegt Sorane en loopt tussen de mensen door.

'Verdomme, ze heeft Cevon neergeknald,' roept Deanor op het dak uit, terwijl hij zijn wapen grijpt.

Maar Serdon houdt hem tegen.

'Nee, Deanor. Er zijn te veel agenten in de omgeving. Die stomme griet heeft een van hun collega's gered. Als je haar nu verdoofd, want je weet dat we haar levend moeten binnenbrengen, haalt het niets uit.'

'Beter dood, dan dat ze ontkomt, Serdon.'

‘Dan schieten die daar beneden ons aan flarden. En zelfs als we wegraken, wat dan. Durf jij de meesteres onder de ogen komen, zonder dat we een poging gewaagd hebben om Sorane als gevangene mee te brengen, Deanor.’

Zijn collega slikt even.

‘Nee, je hebt gelijk. Het spijt me. Maar het werd me even teveel, toen ik Cevon zag neervallen. Wij werkten al vele jaren samen.’

‘Dat weet ik. Maar daarom zet ik mijn leven niet op het spel. En vergeet niet dat de meesteres Sorane levend wil.’

Dan kijkt Deanor naar het gebouw aan de overzijde.

‘In het gebouw wordt nog steeds geschoten. Hoor maar, die hebben geen tijd om zich om ons te bekommeren.’

‘Misschien, maar ik wil nog wel van onze premie genieten. En dat kan alleen als we hier levend wegraken.’

Deanor kijkt zijn maat even aan en knikt:

‘Misschien heb je gelijk. Onze kans komt nog wel en dan zal ik genieten van de dood van moordenares als we haar, voor de voeten van de meesteres, leggen,’ fluistert hij.

‘Ik weet het niet. Ergens bewonder ik die Sorane wel. Ze waagde haar eigen leven voor die agente, die haar zelfs wilde arresteren. Ze verdient het niet om te sterven,’ denkt Serdon.

Sorane is intussen naar een pas aangekomen ziekenzwever gestapt en kijkt toe, hoe verplegers de gewonde Seana in de ziekenzwever leggen. Een andere verpleger verzorgd Avia, die in de andere ziekenzwever ligt.

‘Zij haalt het wel al heeft ze veel bloed verloren,’ zegt de man.

Keri knikt.

‘Mag ik meekomen. Ik wil bij haar zijn.’

De verpleger kijkt even naar agent Gromin.

‘Ze komen allebei mee en ik ook. Dan kan ik een oogje op hen houden.’

‘Dan richt Sorane zich tot Weno en Keri.’

‘Ik moet jullie vertrouwen, dus ontgoochel me niet, want de volgende maal.....’

‘Er komt geen volgende maal, Sorane. Als het gerecht ons een kans geeft, dan stoppen we ermee.’

De roodharige knikt even naar Weno.

‘Als jullie vrijkomen, kom dan naar Mogwan en wacht daar op mij. Ik kan jullie daar een betaalde job bezorgen en deze maal niet in de misdaad.’

Even slikt de man, maar dan zegt hij.
‘Bedankt voor het aanbod, Sorane. Misschien komen we, misschien ook niet.’

Sorane knikt.

‘Dat is jullie beslissing. Maar jullie zijn welkom.’

‘Als Avia beter is, meldt je dan bij de agenten Erine Rand en Malon Garent op het hoofdbureau. Alleen zij kunnen jullie helpen.’

‘Wat ga jij doen, Sorane?’

‘Ik moet nog enkele dingen gaan halen en dan naar de rechter Sodinor. Hij zal Aqunok met de bewijzen ten gronde richten.’

Sorane kijkt nog even om zich heen en merkt Seana op, die ze juist op een draagberrie naar een ziekenzwever dragen. Kalm stapt ze op de ziekenzwever toe.

‘Ken jij die drie, Sorane? Weet jij wie ze zijn?’

‘Niet echt, Seana. Alleen dat haar voornaam Avia is en dat ze, met haar twee collega’s Keri en Weno, uit de misdaad weg wil.’

‘Dat zal haar en de twee anderen niet eenvoudig vallen.’

‘Jij bent toch geen gewone agente.’

‘Nee, ik werk bij de geheime dienst.’

‘Toch niet samen met je broer?’

‘Nee, Sorane. We hebben nog niet samen gewerkt. Want dat willen we beiden vermijden. Een paar jaar geleden hadden we een meningsverschillen, toen zijn er harde woorden gevallen. Sindsdien hebben we mekaar niet meer gesproken.’

‘Jullie lijken wel een beetje op elkaar. Dezelfde ogen, waar ik in lijk weg te zinken.’

‘Ja, we werden beiden agenten. Alleen in verschillende sectoren.’

‘Misschien is dat beter, Seana. Maar zeker is dat niet.’

‘Tot nu is dat goed gegaan,’ lacht Seana pijnlijk, want haar wonden trekken hevig.

‘Mag ik weten waarom jullie niet meer praten?’

Even kijkt Seana naar Sorane. Ze weet niet wat te doen. Maar Sorane zal het toch te weten komen, zeker als ze met Deno blijft omgaan.

‘Mijn broer had een tijdje geleden een vriendin waar hij van hield, Sorane. Maar hij betrapte mij met haar in hun bed. Daarop volgde een ruzie en hij zette ons beiden aan de deur.’

‘Dan kan ik hem begrijpen, Seana. Als je gevoelens voor die vrouw had, dan had je er beter eerst met hem over gepraat.’

‘Het was een soort opwelling, Sorane. Zowel ik als Cina, konden er niet aan weerstaan. Alles gebeurde zo snel en toen was Deno er plots. Hij heeft het mij nog niet vergeven.’

‘Praat eens met hem, Seana. Leg het hem uit, misschien draait hij wel bij.’

‘We hebben even gepraat, Sorane. Al was het meer van moeten. Ik botste een paar dagen geleden op hem. Dus we konden niet anders, dan een paar woorden uitwisselen. Tijdens dat korte gesprek heeft hij over jou gesproken.’

Sorane kijkt haar afwachtend aan. Seana slikt even maar spreekt verder.

‘Ik geloofde niet wat hij over jou zei. Ik kende je toen alleen als een huurmoordenaar, die ik moest oppakken. Ik zou op dat moment nooit toegestaan hebben dat hij iets met jou begon. Al was het toen al te laat denkt, als ik me zijn woorden herinner.’

‘Zoals ik daarstraks al zei, hebben we wel even gekust, maar...’

‘Zeg niets meer. Ik kan me wel inbeelden dat het meer was dan een kus.’

‘Ik mag Deno wel, Seana. Maar dat is niet hetzelfde als houden van.’

‘Dat weet ik nu wel, Sorane. Maar doe er alles aan om je leven te beteren. Als ik kan zal ik je zoveel mogelijk helpen.’

‘Dank je, Seana. Zie jij maar dat je eerst weer gezond wordt.’

‘Dat komt wel goed. Jij hebt me in een lekker strak verband gespoten met dat vreemde busje van je, waar de verplegers verbaasd naar kijken. En die twee nieuwe wonden hebben ze maar met een gewoon verband verzorgd. Maar ik moet wel geopeerd worden.’

‘Het ga je goed, agente. En wees voorzichtig.’

‘Zal ik doen, roodkopje.’

Sorane glimlacht nog even en zegt:

‘Ik moet gaan, Seana. De twee agenten zullen al wel ongeduldig op mij wachten.’

Seana knikt, maar als Sorane weg wil gaan, zegt ze nog snel:

‘Als je Deno ziet, kan je hem dan zeggen dat het gesprek van een paar dagen geleden, me heeft befallen. En zeg hem dat hij mijn toestemming heeft, voor je hem nog eens kust.’

Even weet Sorane niet wat te zeggen, maar dan knikt ze.

‘Zal ik doen, agent Vergan. Maak het goed.’

Drie kwartier later zien de twee schutters op het dak beweging in het appartement van Sorane en plots merken ze haar op.

Ze loopt naar het bed toe en neemt plaats achter een bureau met een draagbare computer. Op een lege module kopieert ze de drie modules, die Ora en Rinar voor haar verzameld hebben. Met haar gedachten aan haar beide dode vrienden, bergt ze de module op, in een kleine kluis in het plafond. Ze wil haar leven veiligstellen, in geval het plan van de rechter zou mislukken.

'Je kan nooit voorzichtig genoeg zijn,' denkt ze.

Even kijkt ze naar het plafond.

'Als ze die daar vinden, moeten ze hun verstand gebruikt hebben,' denkt ze glimlachend.

'Er zijn er nog twee, Sorane.'

'Ben je daar weer, Anya? Ik dacht dat je mij niet meer mocht helpen.'

'Dat zou ik ook niet, maar je waagde je leven voor anderen. Ergens lijkt je op wat ik in mijn gegevens, over mijn vroegere gebied, kan terugvinden. Dus een klein beetje bijstand, kan ik wel toestaan.'

Aan de overzijde richten beide mannen kalm hun wapen op het venster.

'Zie jij haar nog?' vraagt een van hen.

De andere schudt zijn hoofd, want ook hij ziet de roodharige niet meer. Ze bewegen hun wapen naar de andere vensters van Sorane's flat, tot Deanor fluistert:

'Het rechtse venster.'

Snel richten ze beiden hun scherpschuttersgeweer op Sorane, die in de keuken iets uit de kast neemt. Dan laat Serdon zijn wapen zakken.

'Nee, ik doe het niet.'

De ander kijkt hem even verbaasd aan.

'Je weet dat dat gevolgen zal hebben.'

Serdon knikt en beseft als ze beiden levend weggkomen, hij vandaag zal sterven. Het zal Deanor zijn, die hem de dodelijke capsule zal bezorgen.

Deanor glimlacht even en wendt zijn aandacht weer op Sorane. Ook hij is even onder de indruk van de schoonheid van hun doelwit, maar dan kromt zijn vinger zich om de trekker. Langzaam richt de roodharige zich op en kijkt naar buiten.

Dan loopt ze naar het raam toe. Plots heeft ze weer dat vreemde gevoel.

'Op het dak recht hierover, Sorane. Eentje lijkt het opgegeven te hebben, de andere richt zijn wapen.'

Geconcentreerd kijkt ze naar buiten maar ze ziet niets aan de over zijde. Maar Anya projecteert een kruisje op de plaats waar de schutter zit.

'Nu,' zegt Anya, die weet dat de man die ze scant op dat moment de trekker overhaalt.

Dadelijk doet ze een stap opzij, terwijl ze haar wapen trekt. Op dat moment verbrijzelt een capsule het raam, dadelijk door de twee andere gevolgd. Bijna zonder te mikken, schiet ze. Serdon die intussen zijn handwapen getrokken heeft en het op Deanor richtte, schrikt hevig als hij het hoofd van Deanor achterover gerukt ziet worden door de inslag. Dan zakt de man naast hem in elkaar. Deze kijkt verschrikt naar het ronde gaatje, tussen de ogen van zijn maat.

'Wat een schot. De geruchten lijken mij juist te zijn, die Sorane is een meesterschutter. Van op die afstand en dan tussen zijn ogen. Ik moet hier weg en snel. Ik ben mijn leven nog niet moe. En ik wil haar toch niet meer in handen krijgen en nog minder doden,' denkt hij verbaasd, terwijl hij beseft dat Sorane zonder het te weten zijn leven gered heeft.

Terwijl de roodharige nog steeds naar het gebouw aan de overzijde kijkt, voelt ze om een of andere reden dat er nog iemand is. Maar Serdon maakt zich snel uit de voeten. Buiten dat gevoel merkt Sorane niets verdachts meer en steekt haar wapen dan maar weg.

Op dat moment komt Erine binnen en kijkt haar verbaasd aan.

'Aqunok wil mij laten doden, Erine. Een van de moordenaars ligt op straat, de andere op het dak daar. Een derde is gevlucht.'

'Dat denk ik niet, Sorane. Je werd met een capsule beschoten,' zegt Erine en raapt een stukje van een capsule van de grond.

Even ruikt ze eraan.

'Dat dacht ik wel. Ze wilden je levend in handen krijgen.'

Nadenkend kijkt Sorane de agente aan.

'Jakira. Ja, die blondine moet daarachter zitten. Ze zal er wel een of andere reden voor hebben,' fluistert ze.

De agente kijkt de huurmoordenaars even aan.

'Dan kunnen we je beter naar een veilig plek brengen.'

'Ik sta mijn mannetje wel, Erine. Ik ben gewoon om met gevaar te leven. Dat kunnen die twee moordenaars bevestigen.'

‘Dat heb ik gehoord. En ik heb ook nog gehoord wat je daar op straat gedaan heb. Maar je had je er beter niet mee bemoeid. Als ze je neergeschoten hadden, dan...’

‘Ik kon je collega toch niet laten sterven, Erine. Ze was gewond en had hulp nodig. Als ik het niet gedaan had, was ze op dit moment dood geweest.’

‘Collega?’

‘Ja, Seana Vergan is een geheim agente.’

‘Ach zo... Vergan... Ze is toch geen familie van Deno Vergan.’

‘Juist wel, Erine. Ze bleek zelfs zijn zus te zijn.’

‘Zijn zus. Dat is een toeval.’

‘Niet echt, want ze zat achter mij aan en geraakte in het kruisvuur van de politie.’

‘Tja, jij hebt ook elke politiedienst achter je aan. Dat weet je?’

‘Ja, dat geluk heb ik wel,’ zegt Sorane lachend.

Opnieuw kijkt ze recht in de ogen van de agente, die vlak voor haar staat. Dan schrikt ze even als Erine haar plots op de mond kust.

Sorane is even te verbaasd om te reageren, maar dan doet ze een stap achteruit. Even kijkt ze Erine verbaasd en ontsteld aan.

‘Erine, wat doe je? Ach... Jij wil... Nee, dat kan niet, ik val op mannetjesdieren.’

‘Het spijt me. Ik dacht...’

‘Doe dat niet meer, agente. Want ik zou weleens hardhandig kunnen worden.’

Erine knikt verlegen.

‘Dat wil ik niet, Sorane. Ik vergiste me. Het zal niet meer gebeuren.’

Erine doet moeite om zich opnieuw een houding te geven. De roodharige knikt even en glimlacht.

‘Wie niet waagt, die wint niet, Erine. Zo erg is het niet. Maar wees wel een beetje voorzigtiger de volgende maal.’

De agente knikt even.

‘Heb je de gegevens in je bezit, Sorane?’

‘Ja, in mijn zak,’ antwoordt Sorane en neemt de modules in haar hand.

Erine neemt ze aan en bekijkt ze.

‘Weet je wat ze bevatten?’

‘Gedeeltelijk, Erine. Maar dat is genoeg om te beseffen dat Rinar en Ora hun werk goed gedaan hebben. Als Aqunok daar

niet mee veroordeeld wordt, dan betekent het gerecht niets meer.'

Nadenkend knikt Erine, want de woorden van Sorane brengen een paar herinneringen naar boven. Herinneringen aan rechtszaken die zo goed als vast stonden, maar waar omkoperijen ervoor zorgden dat de bewijzen verdwenen, getuigen omgekocht of bedreigd werden. Dan rukt ze zich is uit haar gedachten.

'Moet ik je morgen hier oppikken of kom je vandaag mee.'

'Vandaag niet, agente. Ik vertrouw je niet zo in mijn nabijheid. Misschien waag je het nog eens.'

Erine kijkt de roodharige verbaasd aan, maar dan glimlacht ze.

'O, dat bedoel je. Ja, dat zou wel eens kunnen. Je bent een mooie vrouw, Sorane.'

'Ik wil nog een bezoekje brengen aan Seana Vergan.'

Erine knikt en grijnst even.

'Heb je een oogje op haar?'

'Nee, agente. Zoals ik al zei, wordt ik door mannen aangetrokken.'

'Ach zo. Je zei toch ook dat ze de zus is van die agent Vergan. Je hoopt toch niet dat hij daar zal zijn.'

'Deno en zijn zus praten niet met elkaar.'

'Haha, je noemt hem al Deno. Zijn jullie beiden samen?'

'Nee, dat niet,' antwoordt Sorane, terwijl ze bloost.

'Maar je hoopt het wel?'

Aarzelend knikt Sorane.

'Hopelijk is het wederzijds, roodkop.'

'Dat zal ik pas weten na de veroordeling van Aqunok, agente.'

Die knikt.

'Dan laat ik je nu maar. Maar zorg dat je morgen op tijd bent. De rechter wacht niet graag. Hij verwacht je om drie uur in de namiddag.'

'Ik weet het.'

Als Sorane de deur achter de agente gesloten heeft, neemt ze haar jas en haast zich naar buiten. Op straat is het rustig al zijn de sporen van de gevechten nog steeds te zien. De doden en gewonden zijn intussen al weggehaald, maar de door capsules doorzeefde zwevers staan ze nog steeds.

Snel haast ze zich verder en stapt een paar straten verder op en bus. De mensen kijken haar verbaasd aan, want ze kennen en

vrezen haar. Een uurtje later stapt ze het ziekenhuis binnen en meldt zich aan de balie.

‘Kan ik iets voor u doen?’

‘Ik wil Seana Vergan bezoeken, als dat kan,’ zegt ze vriendelijk.

De verpleger slikt even, want hij heeft de roodharige dadelijk herkend.

‘Kom je nu voor haar?’ zegt hij onvriendelijk.

‘Om haar te bezoeken, zoals ik zei. Ik heb gisteren haar leven gered, dus waarom zou ik haar nu willen doden. Ik wil weten hoe het met haar is.’

Aarzelend knikt de bijna veertigjarige man. Dan kijkt hij naar de gegevens op zijn scherm.

‘Vierde verdiep, kamer 432,’ zegt hij hees.

Als Sorane naar de lift toestapt, kijkt hij haar na.

‘Hopelijk is het waar wat die moordenares zegt, want anders kan ik mijn job vergeten,’ denkt hij.

Een paar minuten later staat Sorane voor de kamer van Seana en staart even naar de geopende deur. Aarzelend gaat ze naar binnen, maar dan houdt ze halt. Seana is niet alleen.

‘Nee, Leyna. Je weet wat er gebeurt is. Deno heeft me teveel pijn gedaan.’

‘Deno heeft het recht te weten wat Sorane voor jou gedaan heeft.’

‘Misschien, zus. Maar ik wil hem niet zien.’

‘Mag ik het hem zeggen? Hij geeft heel veel om Sorane.’

Even is het stil in de kamer.

‘Ja, Seana. Deno is....’

Meer hoort Sorane niet meer, want ze haast zich naar buiten. In de gang blijft ze even tegen de muur leunen. Haar gedachten zijn volledig in de war.

‘Zou zijn zus gelijk hebben? Wil Deno mij?’ denkt ze.

Plots stoot ze zich van de muur af en haast zich naar buiten. In de buitenlucht ademt ze even diep in. Dan gaat ze met snelle passen naar verschillende taxi’s toe, die bezoekers afzetten.

‘Kan je me ergens naar toe brengen?’

‘Het spijt me, dame, maar ik kreeg juist een oproep,’ antwoordt de bestuurder.

De volgende taxie-bestuurder knikt echter en Sorane stapt snel in. Ze geeft hem een adres in de buurt van Deno’s flat, want het juiste adres kent ze niet. Als ze uitstapt, geeft ze de man een paar biljetten en fluistert:

‘Hou de rest maar.’

Verbaasd kijkt de man naar het geld en beseft dat hij meer dan drie maal het bedrag in de handen houdt dan nodig is.

‘Morgen begint mijn nieuw leven,’ zegt ze met een glimlach.

Niet begrijpend kijkt hij haar na, als ze langs het voetpad naar de hoek van de straat toestapt. Dan trekt hij zijn schouders op en zweeft weg. Een tijdje later staat Sorane teleurgesteld voor de deur van Deno’s flat, maar niemand doet open. Met stijve passen stapt ze beneden weer uit de lift. In een droevige stemming haast ze zich naar de buitendeur.

‘Mevrouw, wacht even.’

Als ze omkijkt ziet ze de portier voor zich staan.

‘Bent u op zoek naar mijnheer Vergan?’

Aarzelend knikt ze.

‘Dan kan u beter weer naar boven gaan. Toen ik u beschreef, haastte hij zich langs de trap naar boven.’

‘Dank je,’ fluistert Sorane hees.

Deno is intussen in zijn flat en zucht.

‘*Vermoedelijk is het een vrouw die op haar lijkt,*’ denkt hij en laat zich in de zetel vallen.

Plots schrikt hij als hij de deurbel opnieuw hoort. Aarzelend staat hij op en gaat naar de deur toe. Voor hem staat Sorane.

‘Deno, ik...,’ zegt ze.

‘Dus je was het toch? Kom binnen.’

Toch aarzelt ze even. Haar hart gaat als een razende te keer. Pas als ze in de zetel tegenover hem zit, komt ze tot kalmte en kijkt hem aan.

‘Ik moet morgen met Erine naar de rechter.’

‘Morgen?’

‘En over een paar weken krijg ik misschien al mijn strafvermindering, al zal ik vermoedelijk wel een paar jaar de gevangenis in moeten.’

Even slikt Deno, maar blijft haar wel aankijken.

‘Ik ga even iets te drinken halen. Wil je ook iets?’

‘Een fruitsap misschien.’

Terwijl hij rechtstaat, knikt hij. Als hij een flesje uit de koelkast neemt, staat ze plots achter hem. Verbaasd kijkt hij om en staart haar aan. Voor hij het weet heeft hij haar in zijn armen en kust haar. Gelukkig beantwoordt zij zijn kus. Plots grijpt hij haar vast en draagt haar naar de slaapkamer. In een wip liggen hun kleren op de vloer en vallen ze op elkaar al kussend op het bed.

Meer dan twee uur later, liggen ze naast elkaar naar het plafond te staren.

‘Deno, ik denk dat ik op je verliefd ben. Maar Alon heeft nog steeds een belangrijke plaats in mijn hart.’

Even zegt Deno niets.

‘Dat begrijp ik, Sorane.’

‘Zelfs toen ik met Alon, was voelde ik iets voor jou. Maar ik zou hem trouw geweest zijn.’

‘Dat weet ik.’

Dan merkt hij dat ze hem aankijkt.

‘Maar Alon zou willen dat ik gelukkig wordt, tenminste dat hoop ik.’

‘Ik niet, Sorane. Ik weet dat Alon dat zou willen, want ik ken hem al van jongsaf,’ zegt Deno en buigt zich over haar heen.

Even kijkt hij in haar ogen, maar laat zich weer naast haar zakken. Sorane richt zich nu echter op en kijkt even naar hem.

‘En deze nacht ben ik helemaal van jou,’ zegt ze en kust hem.

Pas de volgende morgen rond elf uur, laat Sorane zich uit het bed zakken en kijkt even op Deno neer.

‘Ik moet gaan, schat. De rechter wil dat ik op tijd kom.’

‘Wauw, Sorane. Dat was een nacht die ik niet vlug zal vergeten.’

Met een glimlach antwoordt ze:

‘Misschien kunnen we dit nog eens overdoen.’

‘Waarom niet nu?’

Met een glimlach zegt de roodharige, terwijl ze haar haren kampt.

‘Het was lekker, nee heerlijk, mannetje. Maar ik moet....’

‘Jaja, je afspraakje met die rechter...’

‘Daar kan ik niet onderuit,’ fluistert ze.

Deno knikt even.

‘Ik ga even iets te eten maken. Kleed jij je maar snel aan.’

Een uurtje later stapt Sorane het voetpad op. Plots schrikt ze als ze een bekende stem hoort. Verbaasd kijkt ze Erine aan, die met haar zwever naast het voetpad geparkeerd staat. Aarzelend stapt ze in.

‘Dus je sprak dus toch de waarheid, je valt op mannen. En dan nog wel de broer van Seana Vergan.’

‘Het is mijn leven, Erine. Maar hoe weet je dat ik bij Deno was?’

‘Dat is juist, het is jouw leven. Ik heb zijn adres opgevraagd en even de portier aan de tand gevoeld. En die vertelde genoeg

om te weten, dat er jullie gisteren een stomende nacht te wachten stond.'

Erine kijkt even naar Sorane, omdat die niets zegt.

'Hou je van hem?'

'Ja, zeer veel. Maar ik ben een misdadigster met een straf in het vooruitzicht.'

'Misschien kan ik wel voorstellen om agent Vergan als een bewaker aan jouw toe te wijzen.'

'Ik denk niet dat dat zal lukken, Erine.'

'Wie weet. Maar nu kunnen we beter gaan. Ik wil zo snel mogelijk van deze memory-modules af.'

'Je hebt gelijk, Erine.'

Op dat moment stapt ook Malon achteraan. Even kijkt hij hen met een vreemde blik aan.

'Was het biertje lekker, collega?' vraagt Erine en kijkt even naar Sorane.

'Een fruitdrankje, bedoel je. Je weet dat ik geen bier drink.'

Even glimlacht Erine en activeert dan de motor.

Onafwendbaar lot

Doorheen het drukke verkeer zweeft Erine met de zwever naar haar bestemming. Als gevolg van de schietpartij is er een omleiding, waardoor het ongeveer twee uur duurt voor ze op hun bestemming aankomen.

Erine gaat de zwever parkeren, terwijl Sorane en Malon naar de commandante gaan. In haar bureau kijkt de veertigjarige vrouw de roodharige nadenkend aan.

‘Uit jou geraakt je niet meer wijs, Sorane. Je verhuurt je als huurmoordenaars voor geld en dan waag je je leven voor een agente.’

‘Dat geld gebruik ik voor nuttige zaken, commandante. En ik dood alleen mensen die de dood verdiend hebben. En die agente had hulp nodig. Ik kon haar niet laten sterven...’

‘Mogelijk. Je speelt echter voor rechter en beul. En dat is onwettelijk.’

‘Dat is juist. Maar als ze dood zijn kunnen ze niet meer vrijkomen door steekpenningen en al of niet echte procedurefouten. Dan is er een misdadiger minder op Enuron.’

De commandante staart haar nog even aan en trekt dan haar schouders op.

‘*Ook weer waar,*’ denkt ze verbaasd.

‘Heb je dat datamodules bij je?’

‘Zeker. Dit zijn ze, de kopieën heb ik op een veilige plaats,’ knikt Sorane en reikt de modules aan.

Maar de commandante weigert.

‘Houd ze maar bij je. Rechter Sodinor wil je zelf zien om je te bedanken. Ik denk dat jij ze ook best zelf aan hem overhandigd.’

Even kijkt de roodharige naar de vrouw en knikt dan.

‘Erine, wil jij met Malon Sorane begeleiden. Ze moet veilig aankomen.’

De agente knikt en geeft Sorane een teken. Beiden verlaten het kantoor, nagestaard door een hoofdschuddende commandante.

Als Erine een uurtje later, na een spannende vlucht, de parking nabij het gerechtsgebouw inzweeft, stopt ze om Malon en Sorane te laten uitstappen. Terwijl zij een parkeerplaats gaat zoeken, gaat Malon met Sorane naar de hoofdingang. Daar wachten enkele veiligheidsagenten hen op.

‘De rechter bevindt zich in een van zijn privékantoren. Ik zal jullie de weg wijzen,’ zegt een van de twee vrouwelijke veiligheidsagenten.

‘Dank je, maar ik moet nog even naar een kennis van me. Haar naam is Cina Gornoy. Rinda,’ antwoordt Malon.

De vrouw knikt even.

‘Ze werkt nu in vleugel 3B, agent Malon.’

Malon werpt even een blik op Rinda.

‘Dank je, Rinda. Mijn collega Erine Rand komt over enkele ogenblikken. Ik zie jullie straks wel,’ glimlacht Malon en kijkt hen na als ze naar binnen lopen.

Een paar minuten later stapt Sorane samen met de agente het kantoor van de rechter binnen.

‘En heb je, je taak kunnen volbrengen, Sorane Cobanon.’

‘Zeker, edelachtbare. Al zijn er wel verschillende mensen voor gestorven.’

‘Slachtoffers vallen er in een oorlog nu een maal. En dit is een oorlog, vergeet dat niet. En verraders hebben nu eenmaal de dood verdiend,’ glimlacht de rechter en neemt de modules van de roodharige over.

Even kijkt de rechter met een grijzende glimlach naar de agente. Dan richt hij zijn blik even naar Sorane.

‘Dank je om mij het bewijsmateriaal tegen mij terug te bezorgen,’ lacht de rechter tot haar verbazing.

Sorane kijkt de rechter met een vreemde blik aan. Ze verdacht de man al, maar zijn woorden klinken nog na in haar hoofd. Dan barst ze uit.

‘Jij bent het, die ons verraadde. Jij hebt Wryne en haar collega’s laten ombrengen.’

Rinda, de veiligheidsagente schrikt en legt haar hand op haar holster. De rechter merkt hun reactie en beseft dat zijn woorden op zijn minst verkeerd gekozen waren.

‘Verdomme, ik had mijn woede beter moeten bedwingen. Zoals de vorige maal toen deze verraadster voor mij stond. Toen nam ik de beslissing om die agenten te laten ombrengen, maar ook om Sorane te laten leven. Omdat ik die belangrijke data die

ze in haar bezit had weer in handen wilde krijgen,' denkt hij, kwaad op zichzelf.

Onder zijn bureau grijpt hij naar de twee verborgen wapens, terwijl hij beseft dat hij niet anders meer dan. Zijn fout kan hij niet meer goedmaken. Dus moeten beiden hier en nu sterven, maar dan zo dat hij onschuldig lijkt. Gelukkig zijn beiden te verbaasd om te reageren.

Dan werpt hij een blik op de veiligheidsagente en zegt:

'Het spijt me, Rinda. Ik mocht je graag.'

'Wat bedoelt... ' roept de veiligheidsagente uit, maar reageert hierdoor veel te laat.

Rinda probeert nog haar wapen te trekken, maar de rechter is sneller. Hij heeft plots twee wapens in zijn handen en vuurt met het wapen met geluidsdemper in zijn linkerhand driemaal. Het lichaam van de vrouw schokt onder de inslagen. Sorane is voor de eerste maal in haar leven verstijfd van schrik.

Dan kijkt hij de roodharige aan.

'Toch niet, Sorane. Je had het bijna juist, maar niet helemaal,' spot de rechter en concentreert zich.

Sorane schrikt als de man van uiterlijk veranderd.

'Aqunok. Jij... Hoe???'

'Een verrassing niet,' hoort ze zijn stem.

Ze had al horen spreken gedaanteverwisselingen. Maar dat iemand dat kon, geloofde ze niet echt. Dit had ze nooit kunnen raden. Aqunok, in de gedaante van de rechter, heeft iedereen misleidt.

'*Any*a, help me,' denkt ze snel.

Maar Anya antwoordt niet. De roodharige beseft op dat moment dat ze sneller moet zijn dan ooit. Als dit besef tot haar doordringt is het al te laat. Ze kan haar wapen nog trekken, maar dan vuurt Aqunok tweemaal kort na elkaar.

Dan voelt ze een hevige pijn in haar borst, als de twee capsules op een paar centimeter van elkaar in haar lichaam boren. Opnieuw voelt ze een hevige pijn, als de capsules verhit worden. Even word het zwart voor haar ogen. De capsule uit Sorane's wapen boort zich intussen in het bureau waarachter Aqunok staat. Terwijl ze de misdaadbaas, die weer van uiterlijk verandert, aanstaart, zakt ze langzaam in elkaar.

Toch probeert ze haar wapen nog te richten, maar haar krachten vloeien langzaam met haar bloed, dat uit beide wonden vloeit weg. Dan zakt ze op haar knieën, terwijl haar wapen naast haar

in haar machteloze hangt. Toch staart ze nog steeds naar het gezicht van de rechter. Ze ziet hem grijnzen.

Die twijfelt even, als hij aan zijn meesteres denkt. Jakira wilde haar levend, maar een dode kan hem niet verraden. En een rechter als dekmantel, dat is een niet te onderschatten voordeel voor zijn plannen.

‘Voor ieder van ons komt het moment dat het geluk hem of haar in de steek laat, mooie meid,’ hoort ze hem fluisteren.

Met al haar kracht die ze nog kan opbrengen, probeert ze haar wapen weer in haar hand te krijgen en het lukt haar zelfs. Verbaasd ziet de rechter haar hand met het wapen weer omhoogkomen. Maar het gaat zeer traag. Hij grijnst.

‘Jij hebt een sterke wil, roodkop. Maar je bent zo traag...’

Ook Sorane beseft dat het nutteloos is, het leven stroomt uit haar lichaam, samen met haar bloed dat over haar rug en buik naar beneden vloeit. Dan geeft Aqunok haar een tik, waardoor ze ruggelings op de vloer terecht komt.

‘Blaas maar snel je laatste adem uit, verraadster. Dan ben je uit je lijden verlost,’ hoort ze hem zeggen.

Ze voelt dat hij haar hand vastgrijpt en het wapen tussen haar vingers uittrekt. Het wapen, dat uit de bergplaats van Sorane’s kantoor op haar werk komt, waarmee hij de agente doodde, bekijkt hij even. Dan duwt hij het wapen in de hand van Sorane en sluit haar vingers omheen de kolf. Ze probeert hem te stoppen, maar ze heeft er de kracht niet voor.

‘Vaarwel Sorane Cobanon. Groet mijn trouwe agente hier in de hel,’ hoort ze de rechter nog fluisteren.

Dan wordt het donker om haar heen. De rechter glimlacht terwijl hij nog even in haar uitdovende ogen staart. Dan richt hij zich snel op. Hij merkt echter niet dat die ogen weer oplichten. Naast de veiligheidsagente knielt hij opnieuw en neemt het wapen van de hand uit de hand van de dode. Snel leest hij het serienummer af en neemt zijn wapen waarmee hij op Sorane vuurde. Nadat hij de klep langs de zijkant opende, concentreert hij zich en langzaam verandert het serienummer in dat van het wapen van de agente. Dat wapen duwt hij in de hand van Rinda. Het wapen van de ongelukkige vrouw verbergt hij snel in zijn bureau, want hij hoort plots stappen naderen.

Erine is de eerste die binnenkomt, gevolgd door enkele veiligheidsagenten, want ze hebben de schoten gehoord. Verbaasd kijkt ze naar de lichamen die in hun bloed op de vloer liggen.

‘R.. rechter.... Wat is hier gebeurd?’ stamelt ze.

‘Ik dacht dat die voor mij werkte. Maar ze wilde mij doden. Rinda reageerde dadelijk, toen Sorane haar wapen wilde trekken. Ze was sneller dan die moordenares. Haar capsules doorboorden de borst van Sorane, maar toch slaagde ze erin om drie maal af te drukken. Mijn trouw agente, kreeg geen enkele kans meer. Dan merkte ik pas dat Sorane al haar wilskracht gebruikte om toch nog haar opdracht uit te voeren. Wankelend probeerde ze haar wapen op mij te richten, alleen had ze niet genoeg kracht meer. Ze raakte het bureau in plaats van mij, Gelukkig maar, anders was ik er nu niet meer geweest,’ zegt de rechter met een gespeelde verwarde blik in zijn ogen.’

Erine hoort het maar half, ze kijkt naar de veiligheidsagente, die in groter wordende pals bloed ligt.

‘*Rinda moet opslag dood geweest zijn,*’ denkt ze, terwijl ze naar het lichaam van Sorane kijkt.

Ze kan het nog steeds niet geloven. Zou Sorane dit al de hele tijd van plan geweest zijn? Waren de gegevens, die ze bij zich had, maar een voorwendsel om de rechter te doden als ze de kans kreeg? Ze merkt dat een veiligheidsagent naast zijn vrouwelijke collega knielt en naar haar hals tast. Dan schudt hij zijn hoofd en sluit met zijn hand de ogen van de dode.

‘Verdomme, wat zijn we idioten?’ zegt Erine plots en wend zich tot rechter Sodinor.

‘Misschien kunnen we u best naar een veilige plaats laten brengen. Misschien zijn er nog meer schutters, voor het geval Sorane zou mislukken,’ zegt ze.

‘Wij brengen de rechter wel in veiligheid, agente,’ zegt een van de veiligheidsagenten.

Erine kijkt hem even aan, maar merkt ook een vreemde blik in de ogen van de rechter op.

De rechter en twee mannen verlaten het vertrek, terwijl Erine naast de roodharige knielt. Even staart ze naar de grote, licht bloedende, wonden in de borst van de roodharige. Aarzelend tast ze naar de hals van Sorane. Ze voelt nog een lichte schokkende hartslag.

‘Ze leeft nog Waarschuw de hulpdiensten..’

‘Verdient ze dat wel?’ vraagt een stem achter haar.

Erine kijkt de twee veiligheidsagenten, die achter haar in de deuropening staan, aan.

‘Doe het en snel. Misschien leeft ze nog lang genoeg. Ik wil de naam van haar opdrachtgever.’

Terwijl de twee zich haasten, kijkt Erine met gemengde gevoelens naar de gewonde.

‘Waarom, Sorane? Ben je werkelijk zo verdorven?’ fluistert ze.

Dan merkt ze dat de mond van Sorane beweegt.

‘De rr....ech...er..i... Aqu..n...ok... Copy mo.dddu.l...s ...k....op...ie... fla...’ fluistert de stervende.

Erine kijkt Sorane verschrikt aan.

‘Wat bedoel je, Sorane. Ik kan je bijna niet...’ zegt Erine, maar dan merkt ze de starre ogen van Sorane op.

Dadelijk beseft ze dat de huurmoordenaress dood is. Even staart ze naar de dode, terwijl ze de laatste woorden die Sorane stamelde, hoort naklinken in haar hoofd.

‘Verdomme, Sorane waarom toch? Je had een nieuw leven kunnen beginnen, als je gedaan had wat wij vroegen.’

‘Ze is een moordenaress, Erine. Dat was haar leven. Al de rest was gelogen,’ zegt Malon, die nu pas het vertrek binnenkomt.

‘Daar ben ik niet zo van overtuigd, Malon.’

‘Kijk dan of ze de datamodules, waar ze van sprak, bij zich heeft,’

Erine tast het lichaam van Sorane af, voor zover ze kan, maar ze vindt alleen de twee kleine revolvers. En schudt haar hoofd.

‘Misschien in haar flat.’

Erine kijkt haar partner aan.

‘Dat is mogelijk, als die modules bestaan. Neem een paar agenten mee en doorzoek de hele flat grondig. We moeten ze vinden,’ fluistert Erine.

Malon schrikt van haar trillende stem, maar knikt dan en wenkt enkele veiligheidsagenten. Samen haasten ze zich naar buiten.

Intussen hebben de verplegers beide lichamen op draagberies gelegd en brengen hen weg. Erine kijkt hen na. Ze voelt zich alleen en bedrogen. Buiten moeten ze door een haag van reporters, maar ze bereiken na een paar minuten de ziekenzwevers. Als ze Sorane naast de dode agente in de zwever willen schuiven.

‘Dat niet. Die moordenaress moeten jullie met een andere zwever wegbrengen, verpleger,’ zegt een agent, die naar hen toekomt.

‘Rinda was een van ons. Ze zou niet willen dat zij naast haar moordenaress vervoerd wordt,’ merkt een andere agent op.

‘Dat zou ik ook niet willen, agent,’ knikt een van de drie verplegers.

Dan dragen twee van hen het lichaam van Sorane naar een andere ziekenzwever, terwijl de derde de zwever met Rinda afsluit.

Malon en zijn mensen hebben intussen de flat van Sorane bereikt en kijken om zich heen. Hoe hard ze in de flat ook zoeken, ze vinden geen datamodules. Intussen wordt het kantoor van de rechter ook onderzocht. Als de commandante hoort wat er gebeurd is, wil ze een volledig onderzoek.

‘Ik wil dat alles tot in de puntjes onderzocht wordt,’ zegt ze bevelend, tot de verbazing van haar ondergeschikten.

Want ergens vertrouwde ze Sorane wel. Ze meende het toen ze zei dat ze een ander leven wou beginnen. Dat kon ze aan haar blik zien. Ook Erine staat toe te kijken en weet nog steeds niet goed wat te denken. Sorane leek het eerlijk te nemen en nu zou ze de rechter gedood hebben.

‘Ergens klopt iets niet,’ denkt ze.

En Sorane heeft ook haar leven gered, waardoor haar schuld nog steeds open staat. En nog maar een paar dagen geleden die federaal agente Seana Vergan.

‘Ik moet uitzoeken wat hier juist gebeurd is. Misschien wil agent Vergan mij wel helpen. Dat zijn we beiden aan Sorane verschuldigd.’

Dan kijkt ze naar haar collega’s die hun werk doen. Plots rinkelt haar gsm en ze neemt op. Het is Malon, die de flat van Sorane moesten doorzoeken. Hij meldt dat ze nergens iets van de datamodules kunnen vinden. Het lijkt alsof ze niet bestaan hebben.

Erine vloekt eventjes.

‘Nu staan we nog steeds even ver,’ sist ze.

Maar als ze die avond plots wakker schrikt. In haar slaap hoorde ze de woorden van Sorane opnieuw. In stilte herhaalt ze wat ze hoorde verschillende malen na elkaar. Tot ze plots stokt, als tot haar doordringt wat Sorane probeerde te zeggen. Even slikt ze.

‘De rechter is Aqunok,’ fluistert ze dan.

Toch is er iets vreemds dat haar dan opvalt.

‘Maar hoe doet hij dat dan. Zou hij een haloprojector dragen? Nee, dan zou dat gedetecteerd worden door de beveiliging.’

Dan moet ze plots aan de modules denken die Sorane bij zich had. Waar zijn die gebleven?

‘Als mijn vermoeden juist is, dan moet Aqunok de drie modules in handen hebben. Verdomme, dan is alles voor niets geweest.’

Maar dan herinnert ze zich wat Sorane eerder zei.

‘Dubbels, Sorane zei dat ze dubbels gemaakt heeft. Alleen vraag ik me af waarom Malon niets in haar flat heeft kunnen vinden.’

Intussen worden de beelden van de aanslag op een van de belangrijkste teevee kanalen van het land uitgezonden. Seana is op dat moment al een dag of vier thuis, nadat ze min of meer uit het ziekenhuis gaan lopen is. Ze is echter nog niet volledig genezen. Leyna is haar een paar dagen geleden komen oppikken aan de rand van het park dat het ziekenhuis omgeeft. Zij is met haar vriend Lyco deze avond op bezoek.

‘En jij zusje. Nog geen nieuwe liefde.’

‘Nee, dat is er nog niet van gekomen. Alleen een paar vluchtige ontmoetingen, maar meer ook niet.’

‘En Deno. Hoe is het met onze broer?’

‘Die zou weleens een nieuwe liefde gevonden kunnen hebben, zus.’

‘Wie dan?’

‘Sorane Cobanon, je hebt haar toch al ontmoet.’

‘Dat is juist, Seana. Ergens leek ze me een leuke meid, maar met haar beroep kan ze zich toch geen relatie veroorloven. En dat Deno op haar verliefd zou kunnen worden, dat was nog niet bij me opgekomen.’

‘Toch denk ik dat het zo is. En ze is meer dan een leuke meid, Leyna. Je weet dat ik gewond werd.’

‘Ja, dat weet ik. Toen ik het bericht kreeg, was het al te laat om je te bezoeken, want je muisde er gewoon tussen uit. Dus kon ik je alleen maar komen oppikken en naar je flat brengen.’

‘Ik had liever geen bezoek, zusje. Ik wilde nadenken, want je weet dat ik de opdracht had om Sorane Nador te arresteren.’

‘Ja. Is zij het die je neergeschoten heeft?’

‘Nee, Sorane niet. Dat ik nog in leven ben, heb ik aan haar te danken. Zij heeft mij en enkele anderen gered, terwijl we zwaar onder vuur lagen.’

‘Wat? Is dat waar?’

Seana knikt.

‘Hebben jullie het over Sorane Nador of Sorane Cobanon, lieveling?’ vraagt Lyco, die de keuken binnenkomt.

‘Dat is een en dezelfde vrouw, Lyco.’

De man slikt even.

‘Dan kan je beter allebei naar het nieuws komen kijken. En zekere Sorane Cobanon is neergeschoten,’ zegt hij met trillende stem.

Seana kijkt Leyna en Lyco even verschikt aan. Ze beseft dadelijk dat er iets erg aan de hand is. Ze volgt hen dadelijk naar de salon en blijft verschrikt staan als ze de beelden voor haar ogen ziet.

Ze dragen de dode Sorane Cobanon juist achter een andere dode uit het gerechtsgebouw. Ze zien de groep door de opdringerige groep verslaggevers heen stappen. Als ze de eerste draagberrie in de zwever geschoven hebben, lijkt er een woordenwisseling te zijn met enkele agenten. Daarna dragen ze de tweede draagberrie naar een andere ziekenzwever.

‘De veiligheidsagente Rinda Norano werd hierbij door Sorane doodgeschoten,’ horen ze de verslaggever hees zeggen.

Met verbijstering luistert ze naar de verslaggever.

‘Dat kan toch niet. Nee, zou ik me zo vergist hebben,’ fluistert ze ontsteld, terwijl ze naar de zetel toe wankelt.

Moeizaam gaat ze naast haar zus zitten en staart naar de beelden van het kantoor waar ze verschillende vlekken bloed op de vloer kan zien.

‘Dat kan niet. Sorane kan zoiets niet gedaan hebben? Nee, het moet iemand zijn die op haar lijkt...’

‘Ik weet het niet, Seana. Ze is het werkelijk, maar daarstraks spraken ze ook over een dubbelgangster. Beiden zouden samengewerkt hebben. De ene draagt de naam Nador en de anderen Cobanon zeiden ze.’

‘Sorane Nador noemde zich sinds een paar maanden Sorane Cobanon, Lyco. Cobanon was de naam van haar echte ouders.’

‘En Deno. Wat met onze broer? Als jij daarstraks gelijk had, dan zal die onze steun nodig hebben.’

Met een ruk kijkt Seana naar haar zus, want die heeft gelijk. Deno zal er kapot van zijn.

‘Blijven jullie vandaag hier slapen? Ik wil morgen zeer vroeg naar het ziekenhuis waar ze Sorane’s lichaam naar toe gebracht hebben.’

‘Dat is geen probleem, zus,’ zegt Leyna, terwijl ze opstaat.

‘Ik ga Deno eens proberen te bellen. Hopelijk neemt hij op.’

Seana knikt haar zus toe.

‘Als je hem kan bereiken, vraag hem dan naar hier te komen.’

‘Hopelijk weet hij het nog niet.’

‘Ik ook. Maar het is wel overal op het nieuws en in de kranten. Dus dat zal wel valse hoop zijn.’

Terwijl Leyna gaat bellen, blijven de anderen naar de beelden kijken. Dan zien ze ook Erine naar de plaats van de schietpartij toestappen. Ze knielt even en kijkt dan naar het bureau van de rechter. Maar dan verandert het beeld naar de omgeving en even later ziet ze de zwever van de rechter weggrijden.

‘Toch kan ik het niet geloven. Of heb ik Sorane dan zo verkeerd beoordeelt. Nee, dat kan niet.’

‘Iedereen kan zich weleens vergissen, Seana.’

Ze kijkt Lyco even aan en knikt.

‘Maar ik vergis me echter niet in Sorane. Dit is haar werk niet. Als ze werkelijk haar lichaam weggedragen hebben, dan is er iets aan de hand waarvoor ze een zondebok nodig hebben. En als dat juist is dan hebben ze haar en die agente vermoord.’

‘Wauw, dat is nogal een conclusie, Seana,’ zegt Leyna die weer de Salon instapt.

‘Meer een vermoeden, zus.’

‘Ik heb Deno aan de telefoon gehad. Hij is er niet te best aan toe, denk ik.’

‘Komt hij naar hier?’

‘Nee, hij is in het ziekenhuis om het lichaam van Sorane te zien. Maar hij moet op toestemming wachten.’

‘Dan moeten we naar hem toe, zus. Kom je?’

‘Ik kan spijtig genoeg niet, Seana. Ik blijf wel hier met Lyco slapen, als je het goed vindt. Morgen moeten we vroeg weg.’

Seana glimlacht even, want haar zusje heeft gelijk. Het is al te laat om nu nog naar huis te vertrekken, want ze wonen meer dan tweehonderd kilometer van hier.

‘Ik moet mijn trots vandaag opzijzetten. En dan doe ik het beter alleen. Het is al lang geleden dat Deno en ik nog gepraat hebben. Maar vandaag voel ik dat het moet,’ zegt Seana, terwijl ze opstaat.

Even kijkt ze nog naar de herhaling van het nieuws, maar het zijn dezelfde beelden die te zien zijn.

‘Komen jullie eind deze week nog eens terug? Misschien heeft Deno ons beiden nodig, Leyna.’

‘Met plezier. Ik zal er op vrijdag zijn en Lyco kan me dan zaterdag komen oppikken.’

Dan volgt Leyna haar zus naar de voordeur. Seana trekt snel haar jas aan en haast zich naar de lift. Leyna kijkt haar even na, voor ze weer naar binnen gaat.

Op dat moment ligt het levenloze lichaam van Sorane op de tafel van het ziekenhuis. Onzichtbaar zweeft haar informatiedrager, of ziel zoals sommigen dit noemen, langzaam omhoog. Plots ziet ze de deur opengaan en de verplegers gaan naar buiten. Maar in hun plaats komt een man binnen die ze kent. Deno. Hij stapt aarzelend binnen.

Even staart hij naar het witte laken dat over haar dode lichaam en dat van de agente ligt toe. Dan zet hij zich in beweging en nadert beide roerloze lichamen toe. Ter hoogte van haar schouder ziet ze dat hij blijft staan. Langzaam trekt Deno het laken van haar gezicht weg. Hij schrikt even van beide afschuwelijke wonden in haar borst.

Met een ruk trekt hij het laken tot onder haar kin en staart haar bleke gelaat.

‘Waarom, Sorane? Waarom heb je zoiets gedaan? Waarom heb je tegen mij gelogen? En gisteren nog, toen je zei dat je van mij hield?’ vraagt hij, maar niemand geeft antwoordt.

Wankelend trekt hij een stoel naar zich toe en gaat zitten. Dan kijkt hij naar haar bleke, maar nog niet kleurloze gelaat. Meer van een half uur zit hij daar te staren. Voor zijn ogen ziet hij beelden van Sorane, toen ze nog leefde. Hij herinnert zich hoe levendig en opgewekt Sorane was. En de beelden van gisteren toen ze in zijn armen lag. Ze leek zo gelukkig.

‘Je wilde toch een nieuw leven, Sorane. Of was dat allemaal een leugen. Ik kan het bijna niet geloven. Je speelde je rol zo goed, dat ik je begon te vertrouwen. Als alles een leugen was, dan vervloek ik je. En ik geloof dat Alon dat je hierboven ook nooit zal vergeven. Was je zo slecht en verdorven dat je alleen op geld en macht uit was? Was dat je doel? Een der machtigste misdaadleiders worden die er bestaan,’ hoort ze hem fluisteren, terwijl hij even haar gezicht streelt.

Sorane slikt, terwijl ze hem deze woorden hoort zeggen.

‘Nee, Deno. Denk dat niet. Ik...’ zegt ze met al haar kracht, maar ze beseft dat hij haar niet kan zien of horen.

Als de agent zich omdraait kan ze zien dat hij trilt van woede en helemaal verward is. Hij kan niet geloven dat ze hem zo bedrogen heeft. Zijn tranen glijden langs zijn wangen naar beneden.

‘O, wat wenste ze dat ze nog met hem kon spreken. Dan kon ze hem de waarheid zeggen. Waarom is haar dat niet gegund? Heeft ze dit verdiend voor haar daden of zijn het misdaden? Ze weet het niet.’

Plots klinken stemmen in de gang.

‘Ik wil haar lichaam zien. Mijn zoon was haar verloofde,’ roept iemand.

Als Deno met stramme stappen door de deur stapt, ziet hij Evara, de moeder van Alon, die uitvalt tegen een verpleegster, staan.

‘Laat haar maar binnen, ze merkt het toch niet meer,’ zegt hij.

De verpleegster kijkt hem aan en knikt dan.

Evara kijkt naar Deno.

‘Is ze werkelijk dood?’

De agent knikt even en gaat met de vrouw weer naar binnen. Evara loopt naar de tafel waarop Sorane ligt.

‘Is het waar, Deno? Heeft ze werkelijk gedaan wat ze zeggen?’

‘Ik denk het. Toch heb ik ergens mijn twijfels.’

‘Ik kan het niet geloven, Deno. Sorane hielt van Alon, daar ben ik zeker van.’

‘Ik weet het, Evara. Maar ik weet niet wat ik er moet van denken.’

Even kijkt Evara naar het dode lichaam en heeft plots een vreemd warm gevoel. Als ze weer naar Deno kijkt, stormt die het vertrek uit. Evara schrikt als ze de woorden, ‘*Deno!!! Nee!!!!*’ lijkt te horen.

Op hetzelfde moment voelt ze de warme gloed niet meer. Het lijkt wel alsof het plots veel kouder is. Aarzelend kijkt ze om zich heen.

‘*Het is alsof hier iets vreemds aanwezig is,*’ denkt ze.

Dan zet ze zich in beweging en haast zich naar de deur. Op een pas van die deur, voelt ze plots weer die warmte door haar lichaam trekken. Maar als ze door de deur is, voelt ze niets meer.

Het innerlijk van Sorane, die heel even door de geopende deur de gang kan inkijken, ziet Deno in de verte van haar weg stappen. Hij botst tegen een witte harige vrouw op, maar merkt het zelfs niet. Ze zou hem achterna willen, maar hoe veel ze ook wil. De deur lijkt een grens waar ze niet voorbij kan. Ze blijft allen achter. Radeloos, want ze zou willen dat hij haar kon horen, maar ze slaagt er niet in. Ze ziet niet meer dat Deno door een jonge vrouw aangesproken wordt.

Dan gaat de deur weer open en die witte harige vrouw komt vergezelt van een jonge roodharige en een blonde binnen. Die twee laatsten lijken wel een tweeling of nee een drieling, want er komt nog een derde binnen. Maar achter haar is nog een vrouw.

‘Wat lijkt die veel op Sorane. Bijna een dubbelgangster,’ schrikt ze als de laatste vrouw opmerkt. De witharige stapt tot bij de tafel waarop het dode lichaam ligt en ze heft het laken dat Evara weer over het hoofd van Sorane gelegd op. Even slikt de vrouw.

‘Is ze het echt, Cora?’ vraagt de jonge roodharige.

Even zegt de witte harige niets, maar dan knikt ze:

‘Ik denk het. Ze lijkt op de beelden die we van haar ontvangen hebben.’

De blondine neemt een apparaatje uit haar riem en gaat naast Cora staan. Dan drukt ze het tegen de levenloze arm. Even later verschijnen er enkele gegevens op het schermpje?

‘Het is werkelijk Sorane, onze nicht, Cora,’ zegt de jonge vrouw.

‘Dan kunnen we haar niet meer te verantwoording roepen.’

‘Nee, Judie. We zijn te laat gekomen.’

‘Zou ze werkelijk, wat ze op de nieuwsberichten zeggen, gedaan hebben, Cora?’

‘Dat weet ik niet, Suzy. Niemand van ons heeft haar ooit gekend, Dus is alles mogelijk.’

‘Wat nu? Keren we terug naar Trafar?’ vraagt de vierde jonge vrouw.

‘Nee, Keiia, nog niet. Ik wil er eerst zeker zijn dat, dat wat er in de berichten gezegd wordt ook werkelijk gebeurd is.’

‘En als ze onschuldig blijkt te zijn.’

‘Dan kunnen we ook niets doen, ze was niet echt een amazone, dat weet je. Maar ik wil alleen zeker zijn, voor ik haar dood aan onze moeder laat weten. Je weet dat zij Sorane graag ontmoet zou hebben.’

‘Cora, er is hier iets vreemds. Iets raakte me aan,’ zegt de roodharige.

‘Wat, Judie?’

‘Weet ik niet. Maar het gaf een warm gevoel. Heel mijn lichaam voelde het.’

‘Je gelooft toch niet in geesten, zusje,’ zegt de blondine.

‘Nee, maar...,’ zegt de roodharige, maar merkt dat haar zus, plots verstijfd en om zich heen kijkt alsof ze iets zoekt.

‘Voel jij het ook, Suzy?’

De blonde knikt.

‘Heel even, zus.’

‘Kom, we gaan hier weg, voor jullie allebei....,’ zegt de wiharige, maar onderbreekt zichzelf als ze de warme gloed door haar lichaam voelt.

‘Ik voel het nu ook. Wat kan het zijn?’ fluistert ze, terwijl ze alle vier om zich heen kijkt, zonder ook maar iets vreemds op te merken.

In de gang heeft Seana haar broer naar buiten zien komen. Aan zijn houding kan ze zien dat het hem zeer hard getroffen. Ze geeft hem een teken. Maar hij merkt het niet. Hij kijkt alleen maar strak voor zich uit alsof hij in schok is.

‘Deno, broer.’

Deno kijkt om en merkt zijn zus op.

‘Seana, ik moet hier weg... Haar lichaam daarbinnen wil ik zelfs niet onder de grond zien steken.’

‘Deno. Blijf alstublieft. Ik geloof nog in Sorane.’

‘Jij gelo... Ja, jij ziet altijd het goede in de mensen, Seana. Maar Sorane is je vertrouwen nooit waart geweest.’

‘Je moet me vertrouwen. Sorane heeft haar leven gewaagd om mij...’

Maar Deno wil niet luisteren en roept met trillende stem:

‘Nee, zus. Wat Sorane ook voor jou mag gedaan hebben. Je kan beter zwijgen. Want als je verder spreekt, dan zullen er dingen gezegd worden waar we beiden later nog meer spijt van hebben dan bij onze vorige ruzie.’

Seana kijkt hem na, als hij met stramme stappen naar buiten stevent.

‘Ze heeft mijn leven gered, broer.’

Deno verstart even, maar weigert zich om te draaien. Dan stapt hij verder zonder nog om te kijken. Even wil Seana hem nog tegenhouden, maar laat haar hand hulpeloos zakken. Dan kijkt ze naar de deur waarachter de doden liggen en merkt plots een vrouw op, die op haar toekomt.

‘Ken je die man, meisje?’

‘Ja, dat is mijn broer Deno.’

‘Je broer?’

‘Ik ben Seana, zijn zus.’

‘Mag ik zijn adres?’

‘Waarom?’

‘Ik moet hem dringend iets zeggen.’

‘Ik weet niet waar hij woont, dame.’

‘O, ik heb me nog niet voorgesteld. Mijn naam is Evara, de moeder van Alon, een van de beste vrienden van je broer.’

‘Was?’

‘Mijn zoon werd tijdens een undercover opdracht op Sorane verliefd. Maar hij werd vermoord.’

‘Het spijt me. Ik en Deno spreken al een tijd niet echt meer tegen elkaar. Ik weet zijn adres niet.’

Even zegt Evara niets. Ze kijkt nadenkend voor zich uit.

‘Er is iets vreemds daar aanwezig, mevrouw Vergan,’ zegt ze plots en wijst naar de deur van het dodenhuisje.

De agente kijkt even naar de deur.

‘Ik kijk wel even,’ zegt ze.

‘Er is niets te zien, maar je voelt het wel.’

‘Komt u mee? Dan gaan we even kijken.’

‘Nee, dat kan ik niet meer aan. Ik moet gaan.’

Seana kijkt de vrouw na, tot ze afslaat in de richting van de inkomhal.

Dan kijkt ze naar de deur. Even aarzelt ze, maar dan zet ze zich toch in beweging en stapt zij op haar beurt het vertrek binnen waar Sorane ligt. Verbaasd kijkt ze de vier vreemde vrouwen aan.

Ze spreken echter een andere taal, die ze niet begrijpt.

‘Wie zijn jullie?’

‘En wie geeft u dat recht om te vragen?’ zegt de witharige.

‘Seana Vergan, Speciaal agente.’

‘Een agente, Oké dan. Mijn naam is Cora Cobanon. Sorane was mijn jongere zus. We wilden weten of het werkelijk onze nicht is die hier ligt.’

Even kijkt Seana de vrouw in de ogen. Ze kan die toon echter niet uitstaan.

‘En is ze het?’ vraagt ze ruw.

‘Vergeef ons, agente. Wij zijn amazones, daarom zijn we de gebruiken hier niet gewoon.’

Seana slikt even en knikt.

‘Ik begrijp het? Was Sorane een amazone?’ vraagt ze nu een beetje vriendelijker.

‘Van afkomst, wel, maar niet van opvoeding. We hebben haar niet gekend. Onze moeder zal ontstelt zijn als we haar het nieuws brengen dat Sorane een rechter heeft willen vermoorden. Haar ouders waren undercover agenten op Oran II. Zij werden bij een aanslag gedood,’ antwoordt de witharige iets minder streng.

‘Daar was ik niet van op de hoogte amazone.’

‘Het was ons doel om Sorane levend bij onze moeder te brengen, agente Vergan. Maar nu zullen we haar dood moeten melden.’

‘Ik weet wat er op het nieuws gezegd wordt, maar er zijn mensen die Sorane gekend hebben, die dat niet echt geloven.’

‘Misschien, maar waar zijn die?’

‘Sorane waagde haar leven om het mijne te redden, dus ben ik haar iets verschuldigd.’

‘En ga je de schuld inlossen, agente?’ vraagt de vierde vrouw plots.

‘Als ze onschuldig is, zal ik de bewijzen vinden. En dan ga ik achter de werkelijke schuldige aan. Als het dat is dat je bedoeld.’

‘Als een amazone gesproken, Agent Vergan. Vergeet je woorden echter niet en je kan maar beter doen wat je nu gezegd hebt. Of je krijgt met ons te maken.’

‘Bedreig me niet, amazone. Ik heb me nooit laten omkopen en zal dat nooit doen.’

Een kijkt de witharige amazone Seana in de ogen en knikt dan:

‘Ik vertrouw je, Seana Vergan. Als je hulp nodig hebt, laat het een van ons dan weten.’

Seana knikt even lichtjes.

‘Ik zal eraan denken, maar je moet begrijpen dat het maar een vermoeden is, Ona Cobanon. Meer ook niet.’

‘Ik zie dat je enkele gebruiken van de amazone kent, agente.’

‘Leyna, mijn zus bestudeert jullie leer. Van haar heb ik een aantal dingen geleerd. Dingen die, zoals nu, zeer nuttig blijken te zijn.’

Cora Cobanon knikt even met een glimlach.

‘We moeten aan, agente. Maar we blijven nog wel een paar weken als een soort verlof. Misschien kan je ons laten weten wat je onderzoek uitwijst.’

‘Dat zal ik doen. Maar als jullie iets meer over het leven van Sorane willen weten, dan is het misschien beter dat jullie Mogwan eens bezoeken. Daar kenden ze haar als de persoon die ze werkelijk was.’

‘Ze was een huurmoordenaress, agente. Meer was ze niet.’

‘O, ze was veel meer, dan dat amazone. Jullie familie zal toch wel meer willen weten over de amazone die als een Enu-roonse opgevoed werd.’

Even kijkt Cora, Seana aan.

‘Misschien wel, agente. Ik zal erover nadenken.’

‘Ik ben voor, om te doen wat deze agente aanraad, Cora.’
De witharige kijkt even naar haar nicht met blonde haren en knikt.

‘Misschien zullen we dat doen,’ fluistert ze.

Dan verlaten de vier amazones het vertrek. Een paar seconden kijkt Seana hen na, maar als de deur weer dicht klikt, wend ze haar hoofd en stapt op de tafel toe.

Dan pas merkt ze dat die vreemde roodharige die veel op Sorane lijkt nog steeds aanwezig is.

‘Wie bent u?’

‘Een van de twee oudere zussen van Sorane, Agente Vergan. Mijn naam is Sovane Cobanon.’

‘Ben je zeker dat dat je naam is, amazone?’

De roodharige glimlacht even.

‘Mijn moeder Elian Cobanon heeft ùij die naam bij mijn geboorte gegeven, agente. Pas later kwam werd ik van het bestaan van een jongere zus op de hoogte gebracht. We lijken fel op elkaar. Zelfs onze voornaam verschilt maar één letter van elkaar.’

‘U zou voor Sorane kunnen doorgaan, amazone. En dat kan wel eens gevaarlijk zijn.’

‘Dat besef ik, agente. Maar ik heb mijn zus en nichten beloofd om hen te helpen.’

‘Pas dan maar goed op, Ona Cobanon.’

‘Dat ben ik gewoon. Ik ben al mijn hele leven gewoon op mijn hoede te zijn. Bij de amazone worden amazones zoals ik onreinen genoemd en verbannen naar Sector X.’

‘Verbannen? Wat bedoel je?’

‘Ik kan dingen met vreemde krachten doen. Bijvoorbeeld je gedachten lezen. En dat wordt bij de amazone een onreine genoemd. Ik heb mijn familie beloofd dat ik mijn zus en nichten zou helpen om Sorane op te sporen en naar de familie te brengen.’

‘En daarna wil je naar....’

‘Dat wil ik niet, agente Vergan. Maar ik ben een amazone. Ik moet mijn belofte nakomen.’

‘Waarom?’

‘Het is te zien dat u geen amazone bent. Ik wil mijn eer niet verliezen, want dat is wat van ons amazones maakt.’

Even kijkt Seana de roodharige aan en vraagt dan:

‘En wat is Sector X?’

‘Daar worden onze krachten onderdrukt, waardoor we ze niet meer kunnen gebruiken. Als ik daar aankom zal ik pas terug-

keren als ik bewezen heb dat ik mijn bijzondere krachten niet meer heb. Dat is de wil van de verhevene.’

‘Is dat zo? Mijn zusje zegt altijd dat voor jullie verhevene iedereen gelijk is.’

‘Dat klopt, agente. Maar onreinen, zoals ik, horen daar niet bij.’

‘En je zus hier?’

‘Zij is geen onreine geweest, maar heeft door haar beroep oneer over de familie gebracht. We zochten haar om door boete onze eer weer te herstellen. Maar nu ze de rechter zou gedood hebben, is dat niet meer mogelijk.’

‘En als ik bewijs dat ze onschuldig is.’

‘U heeft het Cora beloofd. En als het werkelijk waar is moet u dat zo snel mogelijk laten weten.’

‘Dat zal ik zeker doen, Ona. Maar ga toch maar eens naar Mogwan, want daar blijken ze een andere Sorane te kennen. Echter niet diegene die overal gezocht wordt voor diefstal en huurmoord.’

‘Ik zal uw raad opvolgen, Ona Vergan,’ zegt Sovane nog en geeft Seana een hand.

Seana drukt die stevig en merkt dat de amazone glimlacht.

‘Je zou een eervolle amazone kunnen zijn, agente Vergan.’

Seana kijkt de amazone na als ze het vertrek verlaat. Dan keert ze zich om en stapt naar de tafel waarop de zus van de amazone ligt. Kalm trekt ze het laken van het hoofd. Even kijkt ook zij naar het bleke gelaat van de vrouw die haar gered heeft. Dan heft ze het laken op en staart even naar de twee wonden en beseft dat Sorane zo goed als dadelijk dood moet zijn geweest.

‘Arme broer. Hij vertrouwde haar en nu schijnt dat ze ons allemaal bedrogen heeft... Tenzij mijn vermoeden juist is,’ denkt ze.

Plots heeft ze een vreemd gevoel van warmte. Ze kijkt om zich heen, maar er is niemand. Ze beseft echter niet dat de informatiedrager van Sorane op dezelfde plaats staat dan zichzelf.

‘Zou het dat zijn, dat Evara bedoelde? Een gevoel van warmte.’

Seana doet opnieuw een paar passen naar binnen en kijkt verschrikt om zich heen, als ze beseft dat hier ze niet echt alleen is. Maar ze ziet niemand. Sorane merkte dat de zus van Deno, zoals Evara en de vier vreemde vrouwen, reageerde, toen ze zich op dezelfde plaats bevond en loopt weer op de agente toe.

Ze probeert zich te concentreren en denkt met al haar kracht die ze in zich heeft. Seana schrikt als er plots een gedachte in haar opkomt. Ze vangt de woorden, rechter Aqunok moordenaar op. De agente kijkt om zich heen, maar ze is nog steeds alleen met het dode lichaam. Ze doet een stap naar de deur toe en voelt dat het warme gevoel even afnam. Verbaasd blijft ze staan en enkele seconden later voelt ze het weer.

‘Sorane, ben je nog hier?’ fluistert ze.

Maar niemand antwoordt al zou Sorane wel willen. Maar het lukt haar niet, nu ze op een paar passen van Seana staat. Daarom doet ze een stap naar links en dan weer naar rechts, zodat ze naast Seana komt te staan en dan weer op dezelfde plaats. Dit herhaalt ze een paar maal. Seana voelt dit aan den lijve en beseft dat de ziel van Sorane nog steeds in deze plaats aanwezig is.

‘Sorane als je me hoort, doe nog eenmaal wat je daareven deed.’

De roodharige doet het.

‘Ik wil dat je eerlijk antwoordt. Heb jij de rechter willen vermoorden, Sorane?’

Maar nu voelt ze niets.

‘Ben je er nog?’ vraagt ze en nu voelt ze het weer.

Even denkt Seana na.

‘Dus jij was het niet.’

‘Was het de agente?’

Maar nu voelt ze weer niets.

Plots voelt ze dat haar hand warmer wordt, maar ze weet niet dat Sorane nu alleen haar hand probeert vast te nemen.

‘Rechter Aqunok,’ hoort ze nu duidelijk in haar hoofd.

‘Wat bedo... He, je bedoelt toch niet dat de rechter Aqunok is.’

Weer voelt ze heel haar lichaam even warmer worden.

‘Als dat waar is, dan zou dat ook kunnen verklaren waarom de collega’s van Deno in een hinderlaag liepen,’ denkt ze.

Weer dat warmte gevoel.

‘Dank je Sorane. Ik zal je naam zuiveren, als ik kan,’ zegt Seana terwijl ze om zich heen kijkt.

Dan loopt ze naar het dode lichaam toe en dekt het weer af. Even kijkt ze nog naar het laken.

Als ze zich omdraait, veegt ze even een traan weg. Dan voelt ze weer een warme gloed in haar rechterhand.

‘Deno, ik geef veel om hem,’ hoort ze weer.

Even knikt ze begrijpend.

‘Ik zal het aan Deno laten weten, Sorane. Maar ik vrees dat hij mij gek zal verklaren.’

Weer voelt ze die warme gloed door haar hand trekken, maar nu heviger dan de vorige keer. Ze kijkt in de richting van de plaats waar ze Sorane vermoed, maar ze kan haar niet zien.

‘Het ga je goed, Sorane. Misschien was je ooit mijn vriendin geworden en misschien zelfs mijn stiefzus. Maar het heeft niet zo mogen zijn,’ fluistert ze nog, terwijl ze de deur opent.

De informatiedrager van Sorane wil echter nog zoveel zeggen en volgt haar. Maar als ze de deur nadert, wordt ze door iets tegengehouden. Hoe hard ze ook probeert, ze kan niet verder. Zelfs de deur aanraken lukt niet.

Plots merkt dat een witte gloed om haar heen opgebouwd wordt. Als ze er helemaal omhult is, ziet ze dat er voor haar een oplichtend wit pad gevormd. Ze voelt dat ze erdoor wordt aangetrokken. Langzaam stapt ze het pad op. Zover ze kan zien lijkt het geen einde te hebben. Ze beseft dat ze niet anders kan dan het pad volgen, waar het ook naartoe mag leiden. Achter haar verwaagt de omgeving, terwijl ze verder stapt.

Rassen op Enuron

Blanke continent

Enaren:

Die leven op het blanke gedeelte van een continent. Ze overheersen het volledige continent. Maar er leven ook Etanen, Zaronen, Darianen, Taranen, Nuronen en Koranen onder hen.

Zwarte continent

Etanen:

Licht tot midden bruinkleurige huid. Dit zijn voor een groot deel halfbloeden van gelen, blanken en zwarten. Zij leven in het noorden van het zwarte continent. Van hun burens stelen ze vuurwapens, die ze leren gebruiken, maar ze kunnen ze zelf niet maken. Ze verenigen zich veel sneller dan hun burens, onder een koning.

Zaronen:

Midden bruin tot zwarte huidskleur. Zij zijn technisch gezien het verst gevorderd, maar de stammen bevechten elkaar tot de dood om hun gebied. Tot een grote keizer heel het zwarte gebied onder zijn controle brengt. Zijn latere opvolgers lijven ook het halfbloed gedeelte in. Zij bezitten vuurwapens en kanonnen.

Darianen:

Hebben een licht groene tot lichtgroen bruine huidskleur. Zij stammen af van de Lunorianen, die in het verleden afkomstig waren van de planeet Lunor. Zij leven in het zuidwesten van het zwarte continent en nog een kleine groep op het zuidwesten van het oostelijk continent. De eersten die het buskruit opnieuw ontdekten. De gelen nemen het van hen over en gebruiken het al snel voor oorlogswapens.

Gele continent

Nuronen:

Zij zijn het grootste volk op Enuron. Na de grote onderlinge oorlogen, kwam een keizer aan de macht die heel het continent verenigde. Eén van zijn opvolgers slaagde erin het blanke deel, dat door een smalle strook land verbonden is met het grote gele imperium, te veroveren. Ze kennen het buskruit. Hun eerste poging om een ander continent te veroveren loopt op een mislukking uit. Hun hele vloot wordt door de zwarte bevolking van dat continent in de pan gehakt.

Koranen:

Zij zijn afstammelingen Kordianen, die zich op deze planeet vestigden voor de grote oorlog meer dan dertigduizend jaar geleden. Ze hebben een lichtblauwe tot midden blauwe huidskleur. Zij leven voornamelijk in het zuiden van het gele machtsgebied. Ze hebben iets meer rechten als de Taranen die in het oosten leven. Ze zijn de enigen die weten van welk volk ze afstammen.

Taranen:

Deze blanken leven op het oostelijk deel van het gele continent. Ze leven nadat ze de oorlog tegen de gele veroveraars verloren hebben, min of meer als slaven in hun eigen land. Ze hebben zo goed als geen rechten. Velen worden gedeporteerd, naar het gele gedeelte om daar als slaven te werken in dienst van hun gele meesters.

Voorwerpen

Yomon:

Heeft de vorm van een rond schijfje. Heeft ongeveer dezelfde eigenschappen als de Hypsoon, maar mag alleen door de 'goden' gedragen worden. Hij kan door drie staafjes uitgebreid worden. Maar als de derde geactiveerd wordt bezit de drager een veel grotere macht. Zoals de latere Hypsoon kan ook de Yomon uit vorm-energie van alles scheppen en besturen. De drager wordt erdoor een onsterfelijke.

Acron:

Dit is een klein apparaatje, dat door de 'goden', aan hun vrijwillige medewerkers als beloning schenkt. Hierdoor verkrijgen ze het eeuwig leven, maar moeten hun meester(es) eeuwige trouw blijven. Om de vijftig jaar moet het op nieuw 'opgeladen' worden, anders houdt de werking op. Wie dit recht verliest is ten dode opgeschreven. Nadat de Acron ophoudt met werken, heeft de drager nog maar een maand te leven. Van af de eerste dag van de maand, begint hij te verouderen, na de derde week ziet hij er als een mummie uit, tot hij uiteindelijk tot stof vergaat. De Acron kan ook door een telepathisch bevel tot ontploffing gebracht worden, hier weten de dragers echter niets van. Het wordt door de schenk(st)er door Aportatie en telekinese ingeplant achter aan in de nek.

Hypsoon:

De module die de vorm van een Pentagon heeft, zorgt dat het lichaam van zijn drager steeds regenerereert zodat ze een zekere vorm van onsterfelijkheid bezitten. Het wordt meestal onzichtbaar in de hals gedragen. Samen met latere uitbreidingen worden zijn mogelijkheden uitgebreider. Zoals een regeneratie module. Het zorgt ook, zoals de Yomon, voor een zekere relatieve onsterfelijkheid. Ze mogen het echter niet verliezen omdat ze dan ongeveer drie maande later plots snel zouden verouderen. Het kan de esperkrachten van de gebruiker zelf evenaren, waardoor de gebruiker

haar/zijn eigen krachten niet aanspreekt. Bouwt een energiescherm op. Wekt vormenergie op, waardoor voorwerpen gevormd worden, alsof het vaste objecten zijn. Ook kleding, wapens, zwaarden, bogen, pijlen, energiewapens, auto's, enz. Om contact op te nemen met een of meerdere gebruikers, gebruikt zij de halografische gedaante van van haar schepster, Anya.

Energiezwaard:

Een cilinder met een lengte van ongeveer twintig centimeter. Door de kracht van een esper kan deze cilinder een energiestaaf opwekken, waardoor een energiezwaard ontstaat. De kracht van de esper bepaald de sterkte van het zwaard. Ook niet espers kunnen een kunstmatig energiezwaard bezitten, maar dit werkt op basis van een kristal dat de lichtende energiestaaf opbouwt.

Xan:

Hij is een door de computer van het complex geschapen halogram. Hij is de Jakira's leermeester in het gebruik van de espergaven en de keiharde gevechtstraining, die zichzelf en haar lotgenoten moeten doorstaan. Bij deze training moeten ze het, met verschillende soorten wapens, opnemen tegen supersnelle halografische tegenstanders van zichzelf. Hij kan ook op meerdere plaatsen tegelijk aanwezig zijn.

Halogram:

Dit is een, door een computer geschapen hologram, die als een zelfstandiger eenheid kan optreden en even echt lijkt, als een echt levend wezen. Het kan voorwerpen vastnemen en heeft ook een vaste vorm. Als hij je een hand geeft dan kan je deze drukken zoals een echte hand. Alleen de manier van spreken is nogal computerachtig.

De cran:

Een op een ruit lijkend werpwapen, dat echter van vorm kan veranderen. Met een telepathisch bevel kan het ook gesplist worden.

Andere

Esper:

Is een term die aanduidt dat iemand geestelijke krachten, ook Esperkrachten genoemd, beheerst. Zoals: Telepathie, telekinese, teleportatie, destingatie, onsterfelijkheid, transmutatie, kloner, genezer, enz. ...

Volkors:

Zij worden ook de zwarte wacht genoemd, omdat ze altijd zwarte uniformen dragen. Het zijn mensen en andere rassen die door een de zwarte symbiont beheerst worden. Zij zijn de soldaten van de goden en voeren elke opdracht genadeloos uit. Door invloed van de symbiont hebben ze geen enkel gewetensbezwaar voor deze taken. Als ze van de symbiont bevrijd worden, plegen velen zelfmoord als ze zich van zware misdaden bewust worden.

De zwarte Symbiont:

Een zwarte vormloze brij met een grote kracht om mensen en anderen te overheersen, waardoor ze willoze slaven worden, die hun opdrachten zonder bezwaar uitvoeren.

De witte Symbiont:

De tegenhanger van de zwarte symbiont, waardoor deze laatste ooit verstoten werd. De witte symbiont trok zich terug op een geheime planeet, Yotanvo genaamd. Onder invloed van Sorane grijpen deze wezens later in. Door hun krachten bevrijden zij hun zwarte soortgenoten, waardoor deze weer een witte symbiont worden, die hun drager proberen te weerhouden om zelfmoord te plegen.

De Gont:

Een ras van gedaante transvormers, die uit vrije wil nietsontziende moordenaars in dienst van de zwarte weg werden.

Sorane

De huurmoordenaress

Nadat haar ouders bij een aanslag gedood werden, wordt de zesjarige Sorane opgevoed door een bevriend koppel. Zij belanden echter in het misdaadmilieu, waardoor Sorane's talenten opgemerkt worden, door een misdaadbaron. Hij stuurt haar naar Arkan, een opleidingscenter voor huurmoordenaars. Al snel blijkt ze hiervoor een zeker talent te hebben. Ze wordt zeer succesvol, al heeft ze een vreemde tik. Sorane neemt alleen op-drachten aan als de doelwitten zelf misdadigers zijn. Maar dan worden haar stiefouders vermoord.

Jelsi

Jean Smeyers

Info@jelsi.be

Ik ben geboren te Leuven en kwam van de lagere school, via enkele omwegen, terecht in de grafische richting. Hierdoor volgde ik na de technische, de afdeling grafiek in Sint Lucas te Brussel. Tijdens mijn studies geraakte ik meer en meer geïnteresseerd in science fiction en begon al snel ideeën op te schrijven. Mijn eerste bedoeling was strips maken, maar door een te grote toeloop van ideeën, besloot ik dan om mij op het terrein van Scenario's/romans te wagen. Daar ik geïnteresseerd was in computers, begon ik hier mee verhalen te maken.

Naast verhalen hou ik mij ook nog bezig met het maken van 2d tekeningen in kleur of zwart/wit potlood of op de computer met Poser, Daz studio en Cinema4D. Na een tijdje ben ik ook begonnen zelf karakters in Poser te modeleren. Dit met de bedoeling om de karakters, die in de verhalen voorkomen, een uiterlijk te geven. Na het renderen worden deze creaties, indien nodig, bijgewerkt met Coreldraw, Illustrator, Photoshop e.a. In de verhalen had ik ook nog andere dingen nodig, waardoor de noodzaak ontstond om vanalles te ontwerpen.

Ik kon het niet laten en al snel vloeiden er ook ontwerpen van ruimteschepen, vervoermiddelen, wapens, kleding, enz uit mijn 'potlood' en 'muis'. Verder zorg ik ook nog voor de opmaak van de verhalen in boekvorm met Ventura, Indesign, Illustrator.

